

॥ श्रीरामजयम् ॥

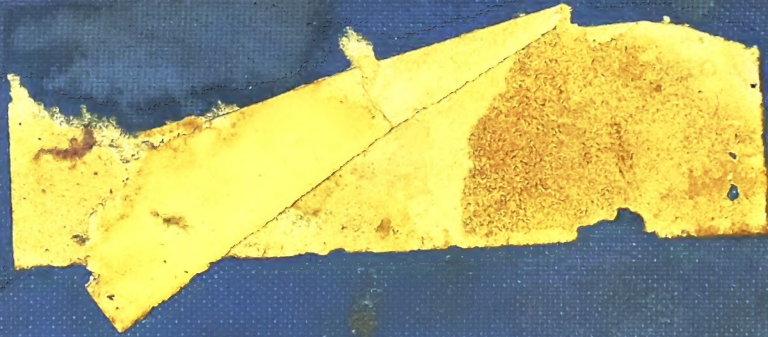
॥ श्री महा लमी किरा मा यणम् ॥

युद्धकाण्डम्

प्रथमखण्डः ॥

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order

R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS.

BOOK-SELLERS & PUBLISHERS.

KALPATHI—PALANAT

॥ श्रीरामजयम् ॥
॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥
युद्धकाण्डम्
प्रथमखण्डः ॥

धर्मालयसंस्करणम् ।

The Dharmalaya Edition.

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

By
The Late Rao Sahib P. S. KRISHNASWAMI IYER,
Dharmalaya, Mylapore.

Published with the aid of
Sri. M. N. RAMASWAMI IYER,
Banker, Palghat.

BY
R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS,
BOOK-SELLERS & PUBLISHERS,
KALPATHI—PALGHAT

PRINTED AT

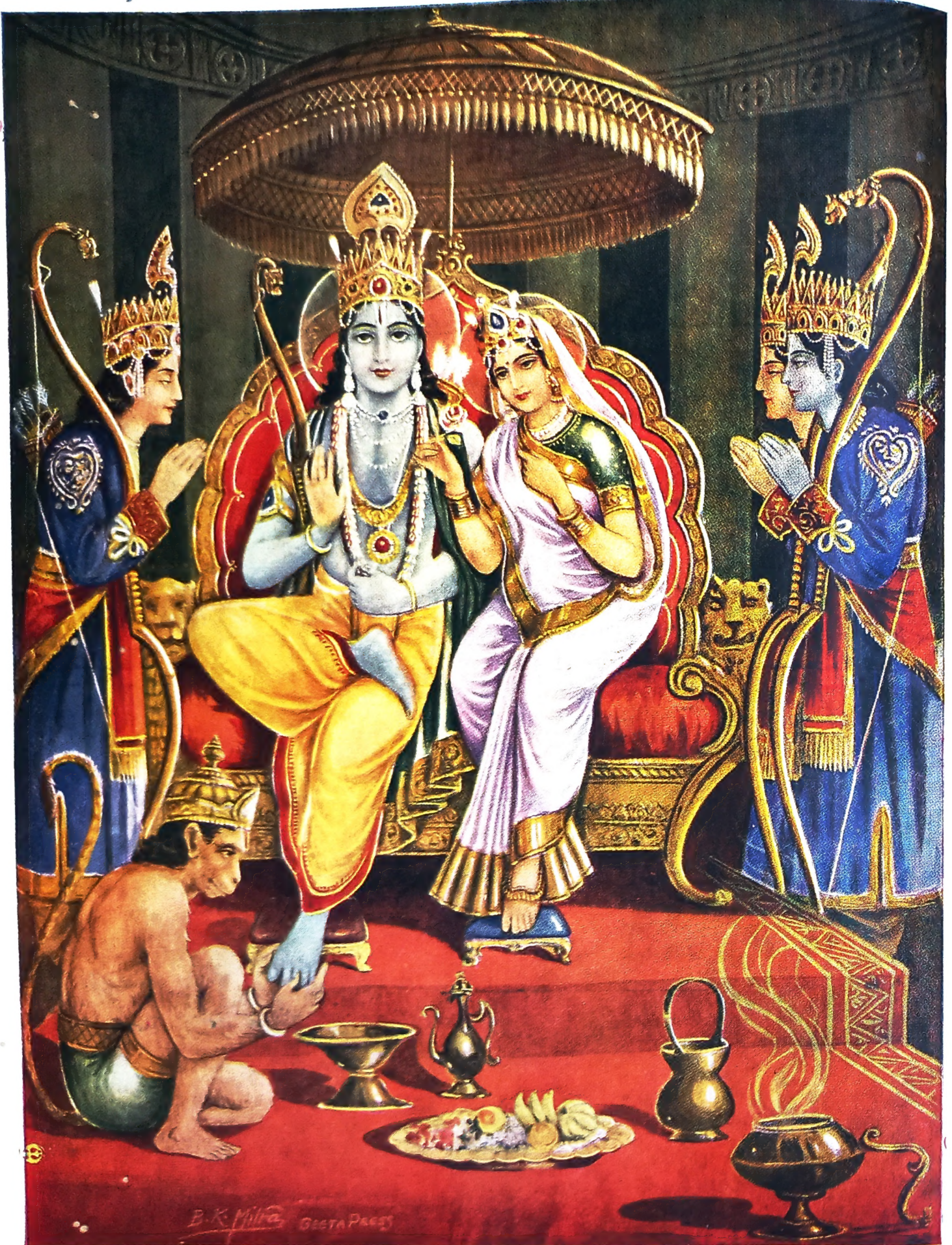
THE SCHOLAR PRESS,
PALGHAT

॥ श्रीः ॥

॥ विषयानुक्रमिका ॥

सर्गः	विषयः	श्लोकसङ्ख्या
1.	हनुमत्प्रशंसा ...	19
1.	सुग्रीवेण श्रीरामप्रोत्साहनम् ...	26
3	लङ्काया दुर्गादिकथनम् ...	35
4.	ससैन्यस्य समुद्रतीरगमनम् ...	125
5.	श्रीरामविलापः ...	23
6.	रावणमन्त्रालोचनम् ...	20
7.	राक्षसोक्तिः ...	26
8.	प्रहस्तादिवचनम् ...	24
9.	विभीषणोक्तिः ...	24
10.	विभीषणहितोपदेशः ...	30
11.	पुनः रावणमन्त्रालोचनम् ...	32
12.	कुम्भकर्णप्रतिज्ञा ...	42
13.	रावणमहापार्श्वसंवादः ...	21
14.	विभीषणेन सीताप्रत्यर्पणकथनम् ...	22
15.	इन्द्रजिह्विभीषणविवादः ...	14
16.	रावणेन विभीषणनिन्दनम् ...	27
17.	विभीषणशरणागतिः ...	69
18.	विभीषणसंग्रहः ...	40
19.	दर्भशयनम् ...	44
20.	शुकसन्देशः ...	36
21.	समुद्रसंक्षोभः (श्रीरामक्रोधः) ...	37
22.	सेतुबन्धः समुद्रतरणं च ...	91
23.	लङ्काप्रस्थानम् ...	16
24.	रावणः तप्तश्लाघा ...	46
विशेषहि गीताः श्लोकाः		889
25.	शुकसारणवचनम् ...	35
26.	वानरसेनादर्शनम् ...	53
27.	वानरपराक्रमादिकथनम् ...	49
28.	वानरसङ्ख्याकथनम् ...	45
29.	शार्दूलादिचारप्रेषणम् ...	33
30.	वानरनामनिर्देशः ...	36
31.	सीतामोहनम् ...	49
32.	सीताविलापः ...	44
33.	सीतासमाश्वासनम् ...	41
34.	सरमया रावणाशयकथनम् ...	29

सर्गः	विषयः	श्लोकसङ्ख्या	पृष्ठ
35.	माल्यवदुपदेशः	43	275
36.	लङ्कागुप्तिः	23	285
37.	श्रीरामेण सेनाव्यूहनम्	41	288
38.	लङ्कादर्शनार्थं सुवेलारोहणम्	21	295
39.	लङ्कादर्शनम्	31	300
40.	सुग्रीवरावणयोर्द्वन्द्वयुद्धम्	34	300
41.	अङ्गददौत्यम्	104	314
42.	युद्धारंभः	48	334
43.	द्वन्द्वयुद्धवर्णनम्	48	345
44.	रात्रियुद्धम्	46	355
45.	नागपाशबन्धः	29	365
46.	सुग्रीवाद्यनुशोचनम्	51	365
47.	सीतायै वीरशयनस्यरामलक्ष्मणप्रदर्शनम्	26	375
48.	सीताप्रलापः	41	385
49.	श्रीरामप्रबोधः	35	390
50.	नागपाशविमोचनम्	66	390
		एकविंशोऽङ्कः गीताः श्लोकाः	1101
51.	धूम्राक्षनिर्गमः	40	405
52.	धूम्राक्षवधः	41	415
53.	वज्रदंष्ट्रयुद्धम्	35	425
54.	वज्रदंष्ट्रवधः	40	435
55.	अकंपनयुद्धम्	33	435
56.	अकम्पनवधः	39	445
57.	प्रहस्तयुद्धम्	48	455
58.	प्रहस्तवधः	67	465
59.	रावणमकुटभङ्गः	157	475
60.	कुम्भकर्णप्रबोधनम्	106	515
61.	श्रीरामाय कुम्भकर्णवर्णनम्	43	535
62.	कुम्भकर्णसान्त्वनम्	28	545
63.	कुम्भकर्णोपदेशः	59	545
64.	महोदरेण कुम्भकर्णभर्त्सनम्	36	565
65.	युद्धाय कुम्भकर्णनिर्याणम्	60	565
66.	कुम्भकर्णयुद्धम्	36	581
67.	कुम्भकर्णवधः	187	587
68.	रावणप्रलापः	24	620
69.	नरान्तकवधः	104	631
70.	देवान्तकादिवधः	68	655

श्रीराम-दरबार

THE GITA PRESS, GORAKHPUR.

No. 287.

॥ अथ स्मार्तानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लाम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे । यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥

दोर्भिर्युक्ता चतुर्भिः स्फटिकमणिमयीमक्षमालां दधाना

हस्तेनैकेन पद्मं सितमपि च शुकं पुस्तकं चापरेण ।

भासा कुन्देन्दुशङ्खस्फटिकमणिनिभा भासमानाऽसमाना

सा मे वाग्देवतेयं निवसतु वदने सर्वदा सुप्रसन्ना

॥ ३ ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥

वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥

यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्मषम् ॥ ६ ॥

गोष्पदीकृतवारारिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ७ ॥

अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ८ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम्

॥ ९ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम्

॥ १० ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम्

॥ ११ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि

॥ १२ ॥

यः कर्णाञ्जलिसंपुटैरहरहः सम्यक् पिबत्यादरात्

वाल्मीकेर्वदनारविन्दगलितं रामायणाख्यं मधु ।

जन्मव्याधिजराविपत्तिमरणैरत्यन्तसोपद्रवं

संसारं स विहाय गच्छति पुमान्विष्णोः पदं शाश्वतम्

॥ १३ ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम्

॥ १४ ॥

वाल्मीकिगिरिसंभूता रामसागरगामिनी । पुनातु भुवनं पुण्या रामायणमहानदी ॥ १५ ॥

श्लोकसारजलाकीर्णं सर्गकल्लोलसङ्कुलम् । काण्डग्राहमहामीनं वन्दे रामायणार्णवम् ॥
वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १७ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम्

॥ १८ ॥

वामे भूमिसुता पुरश्च हनुमान् पश्चात्सुमित्रासुतः

शत्रुघ्नो भरतश्च पार्श्वदलयोर्वाय्वादिकोणेषु च ।

सुग्रीवश्च विभीषणश्च युवराट् तारासुतो जाम्बवान्

मध्ये नीलसरोजकोमलरुचिं रामं भजे श्यामलम्

॥ १९ ॥

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।

नमोऽस्तु रुद्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणेभ्यः

॥ २० ॥

॥ पारायणसमापनसमये अनुसन्धेयश्लोकक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

अपुत्राः पुत्रिणः सन्तु पुत्रिणः सन्तु पौत्रिणः ।

अधनाः सधनाः सन्तु जीवन्तु शरदां शतम्

॥ ३ ॥

चरितं रघुनाथस्य शतकोटिप्रविस्तरम् । एकैकमक्षरं प्रोक्तं महापातकनाशनम्

॥ ४ ॥

शृण्वन् रामायणं भक्त्या यः पादं पदमेव वा । स याति ब्रह्मणः स्थानं ब्रह्मणा पूज्यते सदा ॥

रामाय रामभद्राय रामचन्द्राय वेधसे । रघुनाथाय नाथाय सीतायाः पतये नमः ॥ ६ ॥

यन्मङ्गलं सहस्राक्षे सर्वदेवनमस्कृते । वृत्रनाशे समभवत्तत्ते भवतु मङ्गलम्

॥ ७ ॥

यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताऽकल्पयत्पुरा । अमृतं प्रार्थयानस्य तत्ते भवतु मङ्गलम्

॥ ८ ॥

अमृतोत्पादने दैत्यान् घ्नतो वज्रधरस्य यत् । अदितिर्मङ्गलं प्रादात्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥

त्रीन्विक्रमान् प्रक्रमतो विष्णोरमिततेजसः । यदासीन्मङ्गलं राम तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ १० ॥

॥ ऋतवः सागरा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते । मङ्गलानि महाबाहो दिशन्तु तव सर्वदा ॥

कायेन वाचा मनसेन्द्रियैर्वा बुध्याऽऽत्मना वा प्रकृतेः स्वभावात् ।

करोमि यद्यत्सकलं परस्मै नारायणायेति समर्पयामि

॥ १२ ॥

॥ श्रीवैष्णवानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्मषम् ॥ ३ ॥
 गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ४ ॥
 अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ५ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ ६ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ७ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ ८ ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ९ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १० ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यवद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ ११ ॥

श्रीराघवं दशरथात्मजमप्रमेयं सीतापतिं रघुकुलान्वयरत्नदीपम् ।

आजानुबाहुमरविन्ददलायताक्षं रामं निशाचरविनाशकरं नमामि ॥ १२ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ १३ ॥

॥ पारायणसमापनक्रमः ॥

एवमेतत्पुरावृत्तमाख्यानं भद्रमस्तु वः । प्रव्याहरत विस्रब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥ १ ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ २ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

कावेरी वर्धतां काले काले वर्षतु वासवः । श्रीरङ्गनाथो जयतु श्रीरङ्गश्रीश्च वर्धताम् ॥ ४ ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ ५ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्ध्ये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ६ ॥
 वेदवेदान्तवेद्याय मेघश्यामलमूर्तये । पुंसां मोहनरूपाय पुण्यश्लोकाय मङ्गलम् ॥ ७ ॥
 विश्वामित्रान्तरङ्गाय मिथिलानगरीपतेः । भाग्यानां परिपाकाय भव्यरूपाय मङ्गलम् ॥
 पितृभक्ताय सततं भ्रातृभिः सह सीतया । नन्दिताखिललोकाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 त्यक्तसाकेतवासाय चित्रकूटविहारिणे । सेव्याय सर्वयमिनां धीरोदाराय मङ्गलम् ॥ १० ॥
 सौमित्रिणा च जानक्या चापबाणासिधारिणे । संसेव्याय सदा भक्त्या स्वामिने मम मङ्गलम् ॥
 दण्डकारण्यवासाय खण्डितामरशत्रवे । गृध्रराजाय भक्ताय मुक्तिदायास्तु मङ्गलम् ॥
 सादरं शबरीदत्तफलमूलाभिलाषिणे । सौलभ्यपरिपूर्णाय सत्त्वोद्विक्ताय मङ्गलम् ॥
 हनुमत्समवेताय हरीशाभीष्टदायिने । वालिप्रमथनायास्तु महाधीराय मङ्गलम् ॥ १४ ॥
 श्रीमते रघुवीराय सेतूलङ्घितसिन्धवे । जितराक्षसराजाय रणधीराय मङ्गलम् ॥ १५ ॥
 आसाद्य नगरीं दिव्यामभिषिक्ताय सीतया । राजाधिराजराजाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 मङ्गलाशासनपरैर्मदाचार्यपुरोगमैः । सर्वैश्च पूर्वैराचार्यैः सत्कृतायास्तु मङ्गलम् ॥ १७ ॥

॥ अथ माध्वानां रामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लांबरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥
 लक्ष्मीनारायणं वन्दे तद्भक्तप्रवरो हि यः । श्रीमदानन्दतीर्थाख्यो गुरुस्तं च नमाम्यहम् ॥
 वेदे रामायणे चैव पुराणे भारते तथा । आदावन्ते च मध्ये च विष्णुः सर्वत्र गीयते ॥
 सर्वविघ्नप्रशमनं सर्वसिद्धिकरं परम् । सर्वजीवप्रणेतारं वन्दे विजयदं हरिम् ॥ ४ ॥
 सर्वाभीष्टप्रदं रामं सर्वारिष्टनिवारकम् । जानकीजानिमनिशं वन्दे महारुवन्दितम् ॥ ५ ॥
 अभ्रमं भङ्गरहितमजडं विमलं सदा । आनन्दतीर्थमतुलं भजे तापत्रयापहम् ॥ ६ ॥

भवति यदनुभावादेडमूकोऽपि वाग्मी जडमतिरपि जन्तुर्जायते प्राज्ञमौलिः ।

सकलवचनचेतोदेवता भारती सा मम वचसि विधत्तां सन्निधिं मानसे च ॥ ७ ॥
 मिथ्यासिद्धान्तदुर्ध्वान्तविध्वंसनविचक्षणः । जयतीर्थाख्यतरणिर्भासतां नो हृदम्बरे ॥ ८ ॥
 चित्रैः पदैश्च गम्भीरैर्वाक्यैर्मनैरखण्डितैः । गुरुभावं व्यञ्जयन्ती भाति श्रीजयतीर्थवाक् ॥
 कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पम् ॥ १२ ॥
 गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ १३ ॥
 अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ १४ ॥

- मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।
 वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १५ ॥
 उलङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।
 आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ १६ ॥
 आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।
 पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १७ ॥
 यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।
 बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ १८ ॥
 वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १९ ॥
 आपदामपहर्तारं दातारं सर्वसम्पदाम् । लोकाभिरामं श्रीरामं भूयो भूयो नमाम्यहम् ॥
 तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यवद्धम् ।
 रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ २१ ॥
 वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे
 मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।
 अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं
 व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ २२ ॥
 वन्दे वन्द्यं विधिभवमहेन्द्रादिबृन्दारकेन्द्रैः
 व्यक्तं व्याप्तं स्वगुणगणतो देशतः कालतश्च ।
 धूतावद्यं सुखचितिमयैर्मङ्गलैर्युक्तमङ्गैः
 सानाथ्यं नो विदधदधिकं ब्रह्म नारायणाख्यम् ॥ २३ ॥
 भूषारत्नं भुवनवलयस्याखिलाश्चर्यरत्नं
 लीलारत्नं जलधिदुहितुर्देवतामौलिरत्नम् ।
 चिन्तारत्नं जगति भजतां सत्सरोजद्युरत्नं
 कौसल्याया लसतु मम हृन्मण्डले पुत्ररत्नम् ॥ २४ ॥
 महाव्याकरणाम्भोधिमन्थमानसमन्दरम् । कवयन्तं रामकीर्त्या हनुमन्तमुपास्महे ॥ २५ ॥
 मुख्यप्राणाय भीमाय नमो यस्य भुजान्तरम् । नानावीरसुवर्णानां निकषाशमायितं बभौ ॥
 स्वान्तस्थानन्तशय्याय पूर्णज्ञानमहार्णसे । उत्तुङ्गवाक्तरङ्गाय मध्वदुग्धाब्धये नमः ॥ २७ ॥
 वाल्मीकेगौः पुनीयान्नो महीधरपदाश्रया । यद्गुग्धमुपजीवन्ति कवयस्तर्णका इव ॥ २८ ॥
 सूक्तिरत्नाकरे रम्ये मूलरामायणार्णवे । विहरन्तो महीयांसः प्रीयन्तां गुरवो मम ॥ २९ ॥
 हयग्रीव हयग्रीव हयग्रीवेति यो वदेत् । तस्य निःसरते वाणी जह्नुकन्याप्रवाहवत् ॥ ३० ॥

पारायणसमापनक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्चामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ ३ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ४ ॥

इत्यादिश्लोकाः श्रीवैष्णवपद्धतिवदनुसन्धेयाः ॥

॥ श्रीमद्रामायणपूजाक्रमः ॥

शुक्लांबरधरं+शान्तये । ॐ भूः+भूर्भुवः सुवरो । ममोपात्त+प्रीत्यर्थं सीता
लक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्रप्रसादसिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रप्रसादेन सर्वाभीष्ट-
सिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रपूजां करिष्ये ; यावच्छक्ति पूजां पारायणं च करिष्ये ; तदङ्गं कलश-
शङ्खात्मपीठपूजां च करिष्ये ॥

अस्मिन् पुस्तके सीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत श्रीरामचन्द्रं ध्यायामि, आवा-
हयामि, रत्नसिंहासनं समर्पयामि, पाद्यं समर्पयामि, आचमनीयं समर्पयामि, अर्घ्यं समर्प-
यामि, आचमनीयं समर्पयामि, स्नानं समर्पयामि, स्नानानन्तरमाचमनीयं समर्पयामि,
वस्त्रं समर्पयामि, यज्ञोपवीतोत्तरीयाभरणार्थं पुष्पाणि समर्पयामि । गन्धान् धारयामि,
अक्षतान् समर्पयामि, पुष्पाणि समर्पयामि ॥

ॐ अच्युताय नमः ॐ नारायणाय नमः ॐ मधुसूदनाय नमः ॐ हृषीकेशाय नमः
अनन्ताय नमः माधवाय नमः त्रिविक्रमाय नमः दामोदराय नमः
गोविन्दाय नमः गोविन्दाय नमः वामनाय नमः पद्मनाभाय नमः
केशवाय नमः विष्णवे नमः श्रीधराय नमः श्रीरामचन्द्राय नमः

समस्तोपचारान् समर्पयामि ।

धूपमाघ्रापयामि, दीपं दर्शयामि, कदलीफलं निवेदयामि । ताम्बूलं समर्पयामि ।
कर्पूरनीराजनं दर्शयामि । छत्रचामरादि समस्तोपचारान् समर्पयामि । प्रदक्षिणनम-
स्कारान् समर्पयामि ॥

ॐ

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

श्रीसीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्रस्वामिने नमः ॥

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

युद्धकाण्डम्

प्रथमखण्डः ॥

[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वाविंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे
विंशतितमेऽह्नि युद्धकाण्डे प्रथमसर्गमारभ्य चतुर्विंशतिसर्गपर्यन्तं
(14676—15564 श्लोकाः) गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाश्च 889]

ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸந்நிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
இருபதாவது தினத்தில் யுத்தகாண்டத்தில் 1-வதுஸர்க்கம் முதல் 24 வது
ஸர்க்கம் வரை (14676—15564) கானம் செய்யப்பட்டது.
அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோகசங்கியை 889]

प्रथमः सर्गः—முதல் ஸர்க்கம் ॥ १ ॥

हनुमत्प्रशंसा—ஹனுமாரைப் புகழ்வது.

श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं यथावदभिभाषितम् । रामः प्रीतिसमायुक्तो वाक्यमुत्तरमब्रवीत् ॥

ராமः
हनुमतः
यथावत्
अभिभाषितं
वाक्यं
श्रुत्वा
ஸ்ரீராமர்,
ஹனுமாரின்
உள்ளபடி
சொல்லப்பட்ட
மொழியை
கேட்டு,

प्रीतिसमायुक्तः
उत्तरं वाक्यं
अब्रवीत्
மனஸந் துஷ்டியுடன்
கடியவராய்
பதில்சொல்லை
பின்வருமாறு
மொழிந்தார்;

कृतं हनुमता कार्यं सुमहद्भुवि दुष्करम् । मनसाऽपि यदन्येन न शक्यं धरणीतले ॥ २ ॥

धरणीतले	“உலகத்தில்	दुष्करं	அரும்
अन्येन	மற்றொருவனாலும்	सुमहत्	மிகப்பெரிய
मनसा अपि	மனத்தினாலும்கூட	कार्यं	காரியமானது
यत्	எது	भुवि	உலகில்
शक्यं न	அசாத்தியமோ அந்த	हनुमता	ஹனுமாரால்
		कृतम्	செய்யப்பட்டது.

न हि तं परिपश्यामि यस्तरेत महार्णवम् । अन्यत्र गरुडाद्यायोरन्यत्र च हनूमतः ॥ ३ ॥

गरुडात्	“கருடபகவானையும்	यः	எவன்
वायोः	வாயுபகவானையும்	महार्णवं हि	பெரும்கடலையே
अन्यत्र	தவிர்த்து	तरेत	தாண்டுவானோ
हनुमतः च	ஹனுமரையும்	तं	அவனை
अन्यत्र	தவிர்த்து வேறு	परिपश्यामि न	நான் கண்டிலேன்.

देवदानवयक्षाणां गन्धर्वोऽरक्षसाम् । अप्रधृष्यां पुरीं लङ्कां रावणेन सुरक्षिताम् ॥ ४ ॥

देवदानवयक्षाणां	{ “தேவர்கள், அசுரர்கள், யக்ஷர்கள் இவர்களுக்கும்	सुरक्षितां	நன்கு பாதுகாக்கப் பட்டதுமான
गन्धर्वोऽरक्षसां	{ கந்தர்வர்கள், உரகர்கள், அரக்கர்கள் இவர்களுக்கும்	लङ्कां पुरीं	இலங்கை நகரிலுள்
अप्रधृष्यां	புகழுடியாததும்	कः नाम	எவன் தான்
रावणेन	ராவணனால்	सत्त्वं आश्रित्य	மனோவலிமையைக்கொ
		प्रविष्टः	புகுந்துவிட்டு -[ண்டு
		जीवन्	உயிருடன்
		निष्क्रमेत्	திரும்பிவருவான் ?

को विशेत्सुदुराधर्षां राक्षसैश्च सुरक्षिताम् । यो वीर्यबलसंपन्नो न समः स्याद्धनूमतः ॥ ५ ॥

राक्षसैः	“அரக்கர்களால்	हनुमतः	ஹனுமாருக்கு
सुदुराधर्षां	ஒருவராலும் புகழுடியாததாய்	समः	நிகரான
सुरक्षितां	நன்றாகப் பாதுகாக்கப்	वीर्यबलसम्पन्नः	ஆண்மையும் ஆற்றலும் நிறைந்தவன்
कः	எவன் [பட்டதினுள்	यः च	எவனும்
विशेत्	புகுவான் ?	स्यात् न	இல்லை.

भृत्यकार्यं हनुमता सुग्रीवस्य कृतं महत् । एवं विधाय स्वबलं सदृशं विक्रमस्य च ॥ ६ ॥

हनुमता	“ஹனுமாரால்	भृत्यकार्यं	அடிமைசெய்யவேண்டியகாரியம்
विक्रमस्य	மனோவலிமைக்கு	एवं	இப்படியாய்
सदृशं	ஏற்றதாயிருக்கிற	महत्	மெச்சும்வண்ணமாய்
स्वबलं	தனது சக்தியை	कृतम्	செய்துமுடிக்கப் பட்டது.
विधाय च	காண்பித்துக்கொண்டு		
सुग्रीवस्य	சுகிரீவனுக்கு		

यो हि भृत्यो नियुक्तः सन्भर्त्रा कर्मणि दुष्करे । कुर्यात्तदनुरागेण तमाहुः पुरुषोत्तमम् ॥

ய:	“எந்த ஒரு	अनुरागेण	{ (எஜமானனுக்குகுறை
भृत्यः	வேலைக்காரன்		வரக்கூடாதெனும்)
भर्त्रा	எஜமானனால்	कुर्यात्	பத்திமையோடு
दुष्करे	கஷ்டமான	तं हि	செய்துமுடிக்கின்
कर्मणि	ஒரு காரியத்தில்	पुरुषोत्तमं	அவனைத்தான் [நானே
नियुक्तः सन्	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட	आहुः	புருஷோத்தமனை
	வனாய்		பெரியோர்கள் சொல்
तत्	அதை		லியிருக்கின்றார்கள்.

नियुक्तो यः परं कार्यं न कुर्यान्नृपतेः प्रियम् । भृत्यो युक्तः समर्थश्च तमाहुर्मध्यमं नरम् ॥

यः	“எவனேனுமொரு	नृपतेः	மன்னனுக்கு
युक्तः	அனுபவசாலியும்	प्रियं	நன்மைவிளைவிக்கத்
समर्थः च	சாமர்த்தியசாலியு		தக்கதாய்
	மான	न कुर्यात्	செய்யவில்லையோ
भृत्यः	வேலைக்காரன்	तं	அவனை
नियुक्तः	ஒருகாரியத்திலேவப்	मध्यमं	நடுத்தரமான
	பட்டவனாய்	नरं	மானிடனாக
परं	பெரும்	आहुः	பெரியோர்கள் சொல்
कार्यं	காரியத்தை		லுகின்றார்கள்.

नियुक्तो नृपतेः कार्यं न कुर्याद्यः समाहितः । भृत्यो युक्तः समर्थश्च तमाहुः पुरुषाधमम् ॥

यः	“எவனேனுமொரு	नृपतेः	மன்னனது
युक्तः	அனுபவசாலியும்	कार्यं	காரியத்தை
समर्थः च	சாமர்த்தியசாலியு	न कुर्यात्	அப்படியே செய்யா
भृत्यः	வேலைக்காரன் [மான		திருக்கின்றானே
नियुक्तः	ஒருகாரியத்திலேவப்	तं	அவனை
	பட்டவனாய்	पुरुषाधमं	புருஷோத்தமனை
समाहितः च	{ எதெதை எப்படிச்	आहुः	பெரியோர்கள் சொல்
	செய்யவேண்டுமென்		லுகின்றார்கள்.
	று ஆக்கினைபெற்றவ		
	னாகியும்		

तन्नियोगे नियुक्तेन कृतं कृत्यं हनूमता । न चात्मा लघुतां नीतः सुग्रीवश्चापि तोषितः ॥

तन्नियोगे	“அக்காரியத்தில்	आत्मा च	பிடிவிக்குணமும்
नियुक्तेन	நியமிக்கப்பட்ட	लघुतां	தாழ்மையை
हनूमता	ஹனுமாரால்	नीतः न	அடையச்செய்யப்
कृत्यं	செய்யவேண்டிய		படவில்லை.
	காரியம்	सुग्रीवः अपि च	சுகரீவனும்
कृतं	செய்துமுடிக்கப்	तोषितः	உள்ளங்குளிரச்
	பட்டது.		செய்யப்பட்டான்.

अहं च रघुवंशश्च लक्ष्मणश्च महाबलः । वैदेह्या दर्शनेनाद्य धर्मतः परिरक्षिताः ॥ ११ ॥

अहं च	“நா னும்	धर्मतः	தர்மமே பயனென்ற
रघुवंशः च	ரகுகுலமும்	दर्शनेन	கண்டுவந்ததினால் [படி-
महाबलः	மகா பலசாலியாகிய	अद्य	இப்பொழுது
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணனும்	परिरक्षिताः	நன்கு பேருதவி
वैदेह्याः	ஜானகியை		செய்யப்பெற்றோம்.

इदं तु मम दीनस्य मनो भूयः प्रकर्षति । यदिहास्य प्रियाख्यातुर्न कुर्मि सदृशं प्रियम् ॥

प्रियाख्यातुः	“பிரியமான சமாசா ரத்தைச்சொன்ன	यत् तु	அப்படியிருப்பதால் தான்
अस्य	இவனுக்கு	दीनस्य	வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற
सदृशं	ஏற்ற		
प्रियं	உதவியை	मम मनः	எனது மனதை
इह	இப்பொழுது	भूयः	பின்னும்
न कुर्मि	செய்யமுடியாதிருக் கிறேன்.	इदं	இது
		प्रकर्षति	வாட்டுகின்றது.

एष सर्वस्वभूतस्तु परिष्वङ्गो हनूमतः । मया कालमिमं प्राप्य दत्तस्तस्य महात्मनः ॥

इमं	“இந்த	हनूमतः	ஹனுமானுக்கு
कालं	காலத்தை	सर्वस्वभूतः	எல்லாவற்றிலும்மேம் பட்டதான
प्राप्य	அடைந்து		
मया	என்னால்	एषः	இந்த
महात्मनः	மகாத்மாவாகிய	परिष्वङ्गः तु	ஆலிங்கனம்தான்
तस्य	அந்த	दत्तः	செய்யப்படுகிறது.”

इत्युत्त्वा प्रीतिहृष्टाङ्गो रामस्तं परिष्वजे । हनूमन्तं महात्मानं कृतकार्यमुपागतम् ॥ १४ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	कृतकार्यं	(ஆகவேண்டிய)காரியத் தை செய்துமுடித்து
इति	மேற்கண்டவாறு	उपागतं	திரும்பிவந்துசேர்ந்த
उत्त्वा	சொல்லிவிட்டு	महात्मानं	மகாத்மாவான
प्रीतिहृष्टाङ्गः	பேருதவியால் உள் ளம் பூரித்தவராகி	तं हनूमन्तं	அந்த ஹனுமாரை
		परिष्वजे	ஆலிங்கனம் செய்தரு ளிணர்.

ध्यात्वा पुनस्वाचेदं वचनं रघुसत्तमः । हरीणांश्वरस्यैव सुग्रीवस्योपशृण्वतः ॥ १५ ॥

रघुसत्तमः	ஸ்ரீராகவர்	ध्यात्वा	சிறிது ஆலோசித்து
हरीणां	வானரர்களுடைய	पुनः	அதன்மேல்
ईश्वरस्य	மன்னனாகிய	इदं	பின்வரும்
सुग्रीवस्य	சுகரீவன்	वचनं	சொல்லை
उपशृण्वतः एव	கேட்டுக்கொண்டிருக் கும்பொழுதே,	उवाच	மொழிந்தார் :

सर्वथा सुकृतं तावत्सीतायाः परिमार्गणम् । सागरं तु समासाद्य पुनर्नष्टं मनो मम ॥१६॥

सीतायाः	“வீதையை	सागरं	சமுத்திரத்தை
परिमार्गणं	தேடிக்கண்டுபிடிப்பது	समासाद्य	நினைத்து
सर्वथा	எப்படியும்	मम	எனது
सुकृतं	நன்குசெய்துமுடிக்கப்பட்டது	मनः तु	மனமும்
तावत्	என்றாலும்,	पुनः	மீளவும்
		नष्टम्	கலங்கிவிட்டது.

कथं नाम समुद्रस्य दुष्पारस्य महाम्भसः । हरयो दक्षिणं पारं गमिष्यन्ति समाहिताः ॥

महांभसः	“அளவுகடந்த ஜலமுடையதும்	दक्षिणं	தென்
दुष्पारस्य	தாண்டமுடியாதது	पारं	கரையை
	மான	हरयः	வானர்கள்
समुद्रस्य	சமுத்திரத்தினது	समाहिताः	ஒன்றுசேர்ந்து
		कथं नाम	எப்படித்தான்
		गमिष्यन्ति	அடைவார்கள்?

यद्यप्येष तु वृत्तान्तो वैदेह्या गदितो मम । समुद्रपारगमने हरीणां किमिवोत्तरम् ॥ १८ ॥

वैदेह्याः	“ஜானகியின்	हरीणां	வானர்களுடைய
एषः	இந்த	समुद्रपार- }	சமுத்திரத்தின் அக்க
वृत्तान्तः	விருத்தாந்தம்	गमने }	ரையை அடைதல்
तु	இப்பொழுது		விஷயத்தில்
मम	எனக்கு	उत्तरं इव	உனது தீர்மானந்தான்
गदितः	சொல்லப்பட்டது.	किम्	என்ன?
यदि अपि	ஆனாலும்		

इत्युक्त्वा शोकसंभ्रान्तो रामः शत्रुनिबर्हणः । हनुमन्तं महाबाहुस्ततो ध्यानमुपागमत् ॥

शत्रुनिबर्हणः	சத்துருக்களை வருத்திவரும்	इति	மேற்கண்டவாறு
महाबाहुः	மகாபாகுவுமான	उत्त्वा	சொல்லிவிட்டு
रामः	ராமர்	शोकसंभ्रान्तः	சோகத்தால் கலங்கி
हनुमन्तं	ஹனுமாரைப்		னவராய்
	பார்த்து	ततः	உப்பொழுது
		ध्यानं	சின்தையில்
		उपागमत्	ஆழ்ந்துவிட்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे प्रथमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 14694

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 19

द्वितीयः सर्गः—இரண்டாவது ஸர்க்கம் || 2 ||

सुग्रीवेण श्रीरामप्रोत्साहनम्—ஸுகரீவன் ஸ்ரீராமரை உற்சாகப்படுத்துவது.

तं तु शोकपरिचूनं रामं दशरथात्मजम् । उवाच वचनं श्रीमान्सुग्रीवः शोकनाशनम् ॥१॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகிய	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
सुग्रीवः	சுகரீவன்	तु	இவ்விஷயத்தில்
शोकपरिचूनं	சோகத்தால் நைந்து	शोकनाशनं	சோகத்தைப்போக்க
	ருகும்		வல்ல
दशरथात्मजं	தசரதரின் புதல்வ	वचनं	சொல்லை
	ராகிய	उवाच	பின்வருமாறு
तं	அந்த		மொழிந்தான் :

किं त्वं संतप्यसे वीर यथाऽन्यः प्राकृतस्तथा ॥ २ ॥

वीर	“ வீரரே !	यथा तथा	போலவே
अन्यः	மற்ற	त्वं	தேவரீர்
प्राकृतः	சாதாரண மானிடன்	किं	ஏன்
		संतप्यसे	வருந்துகின்றீர் ?

मैवं भूस्त्यज संतापं कृतघ्न इव सौहृदम् ॥ ३ ॥

कृतघ्नः	“ நன்றிகொன்றவன்	सन्तापं	மனக்கவலையை
सौहृदं	சினேகத்தை	त्यज	அகற்றுவீராக.
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்	एवं	இப்படி
	வண்ணமே	मा भूः	தேவரீர் இருத்தல்
			கூடாது.

सन्तापस्य च ते स्थानं न हि पश्यामि राघव । प्रवृत्तावुपलब्धायां ज्ञाते च निलये रिपोः ॥

राघव	“ ஸ்ரீராம !	ज्ञाते च	தெரிந்துவிட்டிருக்
प्रवृत्तौ	தற்காலநிலைமை		கையிலும்,
उपलब्धायां च	தெரிந்துவிட்டிருக்	ते	தேவரீருடைய
	கையிலும்	सन्तापस्य	மனக்கவலைக்கு
रिपोः	சத்துருவினது	स्थानं हि	காரணமென்பதையே
निलये	இருப்பிடம்	पश्यामि न	நான் அறியவில்லை.

मतिमाञ्छास्त्रवित्प्राज्ञः पण्डितश्चासि राघव । त्यजेमां पापिकां बुद्धिं कृतात्मेवार्थदूषणीम् ॥

राघव	“ ஸ்ரீராம ! (நீர்)	कृतात्मा	மனச்சாந்திகண்டவன்
मतिमान्	பேரறிவாளர் ;	अर्थदूषणीं	அடைந்த பயனைக்
शास्त्रविन्	சாஸ்திரங்களை நன்க		கெடுக்கிறதை
	றிந்தவர் ;	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
प्राज्ञः	எதையும் ஆராய்ந்து	इमां	இந்த [வண்ணமே
	செய்யத்தகுந்தவர் ;	पापिकां	நன்மையைத்தராத
पण्डितः च असि	எதிலும் சாமர்த்திய	बुद्धिं	மனோபாவத்தை
	சாலியாயுமிருக்கிறீர்.	त्यज	அகற்றியருள்க.

समुद्रं लङ्घयित्वा तु महानक्रसमाकुलम् । लङ्कामारोहयिष्यामो हनिष्यामश्च रावणम् ॥६॥

महानक्रसमाकुलं	“பெரும் முதலைக்கூட் டங்களால் நிரம்பிய	लङ्कां	இலங்கையில்
समुद्रं	சமுத்திரத்தை	तु	இப்பொழுது
लङ्घयित्वा	தாண்டி	आरोहयिष्यामः	புகுவோம்.
		रावणं च	ராவணனையும்
		हनिष्यामः	வதைப்போம்.

निरुत्साहस्य दीनस्य शोकपर्याकुलात्मनः । सर्वार्था व्यवसीदन्ति व्यसनं चाधिगच्छति ॥

निरुत्साहस्य	“உத்ஸாஹத்தைக் கைவிட்டு	सर्वार्थाः	காரியங்களெல்லாம்
दीनस्य	மனவுக்கங்கொண்டு	व्यवसीदन्ति	பாழாய்விடுகின்றன.
शोकपर्याकुलात्मनः	சோகத்தில் மூழ்கிய ஒருவனுக்கு	व्यसनं च	(ஏதிர்பாராத) ஆபத் தும்
		अधिगच्छति	விளைகிறது.

इमे शूराः समर्थाश्च सर्वे नो हरियूथपाः । त्वत्प्रियार्थं कृतोत्साहाः प्रवेष्टुमपि पावकम् ॥

नः	“நமது	सर्वे	எல்லோருமே
इमे	இந்த	त्वत्प्रियार्थं अपि	தேவரீருக்கு நன்மை யேற்படின்
शूराः	சூரர்களும்	पावकं च	அக்னியிலும்
समर्थाः	சமர்த்தர்களுமான	प्रवेष्टुं	குதிப்பதற்கு
हरियूथपाः	வானரச்சேனைத்தலை வர்கள்	कृतोत्साहाः	சலியாதவர்கள்.

एषां हर्षेण जानामि तर्कश्चास्मिन्दृढो मम ॥ ९ ॥

एषां	“இவர்களுடைய	मम	எனது
हर्षेण	முகமலர்ச்சியால்	तर्कः	காரணம்
जानामि	அறிகிறேன்.	दृढः च	எப்படியும் அசைய வொண்ணாதது.
अस्मिन्	இதில்		

विक्रमेण समानेष्ये सीतां हत्वा यथा रिपुम् । रावणं पापकर्माणं तथा त्वं कर्तुमर्हसि ॥

पापकर्माणं	“பாபச்செயலுடைய	सीतां	வீதாதேவியை
रिपुं	சத்துருவாகிய	समानेष्ये	கொண்டுவருவேனோ,
रावणं	ராவணனை	तथा	அப்படி
यथा	எப்படிச்செய்தால்	त्वं	தேவரீர்
विक्रमेण	பராக்கிரமத்தால்	कर्तुं	ஆக்ஞாபிக்க
हत्वा	கொன்று	अर्हसि	திருவுளம் கொள்ள வேண்டும்.

सेतुरत्र यथा बध्येद्यथा पश्येम तां पुरीम् । तस्य राक्षसराजस्य तथा त्वं कुरु राघव ॥

राघव "ஸ்ரீராம!
तस्य அந்த
राक्षसराजस्य ராக்ஷஸமன்னனது
तां அந்த
पुरीं நகரை
यथा எப்படியானால்
पश्येम நேரில் காண்போமோ

अतः (இப்பொழுதே) இங்
यथा எப்படி [கேயே
सेतुः அணை
बध्येत् கட்டப்படவேண்டு
तथा அவ்வண்ணமே [மோ,
त्वं தேவரீர்
कुरु ஆக்ஞாபித்தருள்க.

दृष्ट्वा तां तु पुरीं लङ्कां त्रिकूटशिखरे स्थिताम् । हतं च रावणं युद्धे दर्शनादुपधारय ॥

त्रिकूटशिखरे "த்ரிகூடமலையின்
சிகரத்தில்

स्थितां நிர்மிக்கப்பட்டுள்ள

तां அந்த

लङ्कां पुरीं இலங்கை நகரை

दृष्ट्वा கண்டு,

अबद्ध्वा सागरे सेतुं घोरे तु वरुणालये । लङ्का न मर्दितुं शक्या सेन्द्रैरपि सुरासुरैः ॥

वरुणालये "வருணனுக்கிருப்பிட
மாகிய

घोरे பயங்கரமான

सागरे சமுத்திரத்தில்

सेतुं அணையை

अबद्ध्वा तु கட்டாமல்

सेतुर्बद्धः समुद्रे च यावलङ्कासमीपतः । इमे हि समरे शूरा हरयः कामरूपिणः ॥ १४ ॥

लङ्कासमीपतः "இலங்கை எல்லை
வரைக்கும்

समुद्रे சமுத்திரத்தில்

सेतुः அணை

बद्धः கட்டியாய்விட்டது.

यावत् च என்றாலோ

तदलं विक्लवा बुद्धी राजन्सर्वार्थनाशिनी । पुरुषस्य हि लोकेऽस्मिञ्छोकः शौर्यापकर्षणः ॥

राजन् "சக்கிரவர்த்தியே!
सर्वार्थनाशिनी எல்லாக் காரியத்தை
யும் பாழாக்குகின்ற

विक्लवा சலனமாகிற

बुद्धिः எண்ணமானது

तत् இப்பொழுதே

अलं முற்றிலுமொழிக்கப்
பட்டும்.

दर्शनात् तु கண்டதுமே
युद्धे போரில்
रावणं च ராவணனையும்
हतं மாண்டுபோய்விட்ட

வதாக

उपधारय முடிவுகொள்ளும்.

सेन्द्रैः இந்திரனுள்பட
सुरासुरैः अपि தேவர்களாலும் அசு
ரர்களாலுங்கூட

लङ्का இலங்கை நகர்

मर्दितुं மேற்கொள்ள

न शक्या முடியாதது.

कामरूपिणः நினைத்த உருவமெடுக்
கவல்ல

इमे இந்த

हरयः வானரர்கள்

समरे போரில்

शूराः हि வெல்ல வல்லவர்களே.

हि ஏனெனில்

अस्मिन् இந்த

लोके உலகில்

शोकः மனவேதனையானது

पुरुषस्य ஓர் மனிதனுடைய

शौर्यापकर्षणः ஆற்றலைக் கரைத்து

விடுகிறது.

यत्तु कार्यं मनुष्येण शौण्डीर्यमवलम्बता । अस्मिन्काले महाप्राज्ञ सत्त्वमातिष्ठ तेजसा ॥१६॥

महाप्राज्ञ	“பேரறிஞரே!	सत्त्वं तु	மனோதேரரியத்தையே
अवलम्बता	ஒரு காரியத்தை ஆச்ர யித்திருக்கிற	अस्मिन्	இந்த
मनुष्येण	ஓர் மனிதனால்	काले	காலத்தில்
यत् शौण्डीर्यं	எந்த ஆண்மை	तेजसा	பிறவிக்குணத்தால்
कार्यं	கொள்ளத்தக்கதோ	आतिष्ठ	மேற்கொண்டாள்
	அந்த		வீராக.

शूराणां हि मनुष्याणां त्वद्विधानां महात्मनाम् । विनष्टे वा प्रनष्टे वा शोकः सर्वार्थनाशनः ॥

शूराणां	“சூரர்களும்	प्रनष्टे वा	முற்றிலும் ஒழிந்து
महात्मनां	மகாத்மாக்களுமாகிய		விட்டதில்தானாகட்டும்
त्वद्विधानां	தேவரீர்போன்ற	शोकः	துயரமென்பது
मनुष्याणां	மானிடர்களுக்கு		{ எல்லாக்காரியங்களின்
विनष्टे वा	காணாமற்போயிருப்ப தில்தானாகட்டும்	सर्वार्थनाशनः हि	{ பயனையும் அழிக்கு மே.

त्वं तु बुद्धिमतां श्रेष्ठः सर्वशास्त्रार्थकोविदः । मद्विधैः सचिवैः सार्धपरिं जेतुमिहार्हसि ॥

त्वं तु	“தேவரீரோ	सचिवैः सार्धं	மந்திரிகளோடு கூடி,
बुद्धिमतां	பேரறிவாளர்களில்	अरिं	சத்ருவை
श्रेष्ठः	உத்தமர்.	जेतुं	வெல்ல
सर्वशास्त्रार्थ-}	எல்லா சாஸ்திரநுட்	इह	இப்பொழுது
कोविदः }	பங்களிலும் நிபுணர்.	अहंसि	தீர்மானித்தருள
मद्विधैः	என்போன்ற		வேண்டும்.

न हि पश्याम्यहं कश्चित्त्रिषु लोकेषु राघव । गृहीतधनुषो यस्ते तिष्ठेदभिमुखो रणे ॥१७॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	तिष्ठेत्	நிற்பானே அப்படிப்
रणे	போரில்	कश्चित् हि	ஒருவனையும் [பட்ட
गृहीतधनुषः	கையில் விற்பிடித்த	त्रिषु	மூன்று
ते	தேவரீருக்கு	लोकेषु	உலகங்களிலும்
अभिमुखः	எதிர்த்து	अहं	நான்
यः	எவன்	पश्यामि न	கண்டிலேன்.

वानरेषु समासक्तं न ते कार्यं विपत्स्यते । अचिराद्द्रक्ष्यसे सीतां तीर्त्वा सागरमक्षयम् ॥

वानरेषु	“வானரர்களிடத்தில்	अक्षयं	அழிவற்ற
समासक्तं	ஒப்படைக்கப்பட்ட	सागरं	சமுத்திரத்தை
ते	தேவரீரது	तीर्त्वा	தாண்டி
कार्यं	கார்யமானது	सीतां	வீதாதேவியாரை
विपत्स्यते न	கொடாது.	अचिरात्	சீக்கிரத்திலேயே
		द्रक्ष्यसे	காணப்போகின்றீர்.

ருக்கிறேன்.

किमुक्त्वा बहुधा चापि सर्वथा विजयी भवान् । निमित्तानि च पश्यामि मनो मे संप्रहृष्यति ॥

बहुधा	“பலவாறு	निमित्तानि च	சுபசுருனங்கலையும்
उक्त्वा किं	சொல்லி பயனென்ன?	पश्यामि	நான் காண்கின்றேன்.
भवान्	தேவரீர்,	मे	எனது
सर्वथा अपि	எப்படியும்	मनः	மனமும்
विजयी च	வெற்றிபெற்றவரே.	संप्रहृष्यति	உத்ஸாகத்துடன் விளங்குகிறது.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे द्वितीयः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 14720

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 45

तृतीयः सर्गः—முன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ 3 ॥

लङ्काया दुर्गादिकथनम्—இலங்கையின் துர்க்கம்முதலியறவற்றைக் சொல்வது.

सुग्रीवस्य वचः श्रुत्वा हेतुमत्परमार्थवित् । प्रतिजग्राह काकुत्स्थो हनुमन्तमथाब्रवीत् ॥१॥

परमार्थवित्	உண்மை பொருளு ணர்ந்தவராகிய	श्रुत्वा	கேட்டு
काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்	प्रतिजग्राह	அங்கீகரித்தார்.
सुग्रीवस्य	சுகரீவனது	अथ	அதன்மேல்
हेतुमत्	யுத்தியுத்தமான	हनुमन्तं	ஹனுமாரைப்பார்த்து
वचः	சொல்லை	अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழிந்தார்.

तपसा सेतुबन्धेन सागरोच्छोषणेन वा । सर्वथा सुसमर्थोऽस्मि सागरस्यास्य लङ्घने ॥२॥

तपसा	“தவமகிமையாலோ	अस्य	இந்த
सेतुबन्धेन	அணைகட்டுவதாலோ	सागरस्य	சமுத்திரத்தை
सागरो- } च्छोषणेन वा }	அல்லது சமுத்திரத் தை வற்றச்செய்வ தாலோ,	लङ्घने	கடக்கும்விஷயத்தில்
सर्वथा	எப்படியோ	सुसमर्थः	முற்றிலும் சமர்த்த னாகவே
		अस्मि	நான் இருக்கிறேன்.

कति दुर्गाणि दुर्गाया लङ्काया ब्रूहि तानि मे । ज्ञातुमिच्छामि तत्सर्वं दर्शनादिव वानर ॥

बलस्य परिमाणं च द्वारदुर्गक्रियामपि । गुप्तिकर्म च लङ्काया रक्षसां सदनानि च ॥४॥

वानर	“வானரரே!	लङ्कायाः	இலங்கையை
दुर्गायाः	புகழுடியாத	गुप्तिकर्म च	பாதுகாக்கும் விதத் தையும்,
लङ्कायाः	இலங்கைக்கு	रक्षसां	அரக்கர்களின்
दुर्गाणि कति	துர்க்கங்கள் எத்தனை.	सदनानि च	வீடுகளையும்
तानि	அவைகளையும்	मे ब्रूहि	எனக்குச் சொல்லும்;
बलस्य	சைன்யத்தினுடைய	तत् सर्वं	அதெல்லாவற்றையும்
परिमाणं च	அளவையும்,	दर्शनात् इव	நேரில் கண்டதுபோல
द्वारदुर्गक्रियां } अपि }	வாயில்களின் துர்க்கங் களின் அமைப்பையும்,	ज्ञातुं इच्छामि	அறியவிரும்புகிறேன்.

यथासुखं यथावच्च लङ्कायामसि दृष्टवान् । सर्वमाचक्ष्व तत्त्वेन सर्वथा कुशलो ह्यसि ॥ ५ ॥

लङ्कायां	“இலங்கையில்	तत्त्वेन	எதையும் விடாமல்
यथासुखं	அமைதியுடனும்,	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
यथावत् च	உள்ளபடியும்,	आचक्ष्व	சொல்லும்.
दृष्टवान् असि	எல்லாவற்றையும்	हि	ஏனெனில்
	பார்த்திருக்கின்றனை.	सर्वथा	எவ்வாற்றாலும்
		कुशलः असि	நீ சமர்த்தன்.”

श्रुत्वा रामस्य वचनं हनुमान्मारुतात्मजः । प्रणम्य शिरसा रामं प्राञ्जलिः सुसमाहितः ॥

वाक्यं वाक्यविदां श्रेष्ठो रामं पुनरथाब्रवीत् ॥ ६ ॥

मारुतात्मजः	வாயுவின் புதல்வரும்	रामं	ஸ்ரீராமரை
वाक्यविदां	சொல்லுத்பரிபுணர்	शिरसा	முடிதாழ்த்தி
	களில்	प्रणम्य	நமஸ்கரித்து
श्रेष्ठः	உத்தமருமான	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
हनुमान्	ஹனுமார்	सुसमाहितः	மிகஉணக்கமுடையவ
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய		ராகி
वचनं	சொல்லை	प्राञ्जलिः	கைதொழுது
श्रुत्वा	கேட்டு	अथ पुनः	பதிலாய் பின்வருமாறு
		वाक्यं अब्रवीत्	மொழிந்தார் :

श्रूयतां सर्वमाख्यास्ये दुर्गकर्मविधानतः । गुप्ता पुरी यथा लङ्का रक्षिता च यथा बलैः ॥

राक्षसाश्च यथा स्निग्धा रावणस्य च तेजसा । परां समृद्धिं लङ्कायाः सागरस्य च भीमताम् ॥

विभागं च बलौघस्य निर्देशं वाहनस्य च ॥ ८ ॥

दुर्गकर्मविधानतः	“ தூர்க்கவகைகளி	समृद्धिं च	{ செல்வச்செழிப்பு எவ்
यथा	எப்படி [னமைப்பால்		வளவோ அவ்வள
लङ्का	இலங்கை		வையும்
पुरी	நகர்	सागरस्य	சமுத்திரத்தினுடைய
गुप्ता	காப்பாற்றப்பட்டிருக்	भीमतां च	பயங்கரமான தோற்ற
यथा	எவ்வாறு [கிறதோ,	बलौघस्य	மெதுவோ அதையும்,
बलैः च	சையங்களால்	विभागं च	சேனைசமூகத்தினது
रक्षिता	காக்கப்பட்டிருக்கிற		வகுப்பு எத்தனையோ
राक्षसाः	ராக்ஷஸர்கள் [தோ		அத்தனையையும்,
यथा	எப்படி	वाहनस्य	வாஹனத்தின்
स्निग्धाः च	அன்புடனிருக்கிறார்	निर्देशं च	தொகை எவ்வளவோ
	களோ,		அதையும்
रावणस्य	ராவணனுடைய	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
तेजसा	பிரபாவத்தால்	आख्यास्ये	விண்ணப்பஞ்செய்
लङ्कायाः	இலங்கையின்		கின்றேன்.
परां	அளவுகடந்த	श्रूयताम्	செவிகாண்க்கப்படட்
			டும்”.

सौवर्णश्च महांस्तस्याः प्राकारो दुष्प्रधर्षणः । मणिविद्रुमवैडूर्यमुक्ताविरचितान्तरः ॥ १४ ॥

तस्याः सौवर्णः	“ அதற்கு பொன்னாலெடுக்கப் பட்டதும் மாணிக்யம், பவழம், வைடூர்யம், முத்து இவைகள் இடைவெ ளிகளில் பதிக்கப் பெற்றதும்	दुष्प्रधर्षणः महान् च प्राकारः	அசைக்கமுடியாத தாய் பெரிதாயுமிருக்கின்ற ஒரு மதிலிருக்கிறது.
-------------------	--	--------------------------------------	---

सर्वतश्च महाभीमाः शीततोयवहाः शुभाः । अगाधा ग्राहवत्यश्च परिखा मीनसंकुलाः ॥

सर्वतः शीततोयवहाः शुभाः अगाधाः	“ நாற்புறத்திலும் குளிர்ந்த ஜலம் நிரம் பியவைகளும் அழகியவைகளும் அளவிடமுடியாத ஆ ழுமுடையவைகளும்	ग्राहवत्यः च मीनसंकुलाः महाभीमाः च परिखाः	முதலைகள் நிறைந்த வைகளும் மீன்கள் நிறைந்தவை களும் மகாபயங்கரமானவை களுமான அகழிகள் இருக் கின்றன.
---	---	--	---

द्वारेषु तासां चत्वारः संक्रमाः परमायताः । यन्त्रैरुपेता बहुभिर्महद्भिर्गृहपङ्क्तिभिः ॥ १५ ॥

तासां द्वारेषु परमायताः बहुभिः यन्त्रैः	“ இவைகளின் வாயில்களில் மிக விசாலமானவை களும் பல யந்திரங்களா லும்	महद्भिः गृहपङ्क्तिभिः उपेताः चत्वारः संक्रमाः	விசாலமான வீடுவரிசைகளா லும் பக்கலிலிருக்கப்பெற் றனவுமான நான்கு பாலங்களிருக்கின்றன.
---	--	---	--

त्रायन्ते संक्रमास्तत्र परसैन्यागमे सति । यन्त्रैस्तैरवकीर्यन्ते परिखासु समन्ततः ॥ १७ ॥

तत्र संक्रमाः त्रायन्ते परसैन्यागमे सति	“ அவ்விடத்தில் பாலங்கள் நன்கு பாதுகாக்கப் படுகின்றன. சத்ருசैन்யம் வந்த பொழுது	तैः यन्त्रैः समन्ततः परिखासु अवकीर्यन्ते	அந்த யந்திரங்களால் நாற்புறமும் அகழிகளில் தள்ளப்படுகின்றன.
--	--	--	---

एकस्त्वकम्प्यो बलवान्संक्रमः सुमहादृढः । काञ्चनैर्वहुभिः स्तम्भैर्वेदिकाभिश्च शोभितः ॥

एकः संक्रमः तु सुमहादृढः अकम्प्यः बलवान्	“ ஒரு பாலம்மட்டும் மிகஉறுதியாய் அசைக்கவொண்ணாத தாய் ஸ்திரமாயிருக்கிறது.	बहुभिः काञ्चनैः स्तम्भैः वेदिकाभिः च शोभितः	பல பொன் ஸ்தம்பங்களா லும் திண்ணைகளா லும் அழகுற்று விளங்கு கிறது.
--	---	---	--

स्वयं प्रकृतिसम्पन्नो युयुत्सु राम रावणः । उत्थितश्चाप्रमत्तश्च बलानामनुदर्शने ॥ १९ ॥

ராம	“ஸ்ரீராம!	உதீத:	ஊக்கமுடனிருப்ப
ராவண:	ராவணன்	வலானா	சையங்களை [வனய்
स्वयं	தனது	அநுதர்சனே	மேற்பார்வை பார்ப்ப
प्रकृतिसम्पन्नः	பிறவிக்ருணங்களை		தில்
	டு விளங்கிக்கொண்டு	அபரமத: ச	ஜாக்கிரதையுடனுமி
युयुत्सु:	போரை விரும்பி		ருக்கின்றான்.

लङ्का पुनर्निरालम्बा देवदुर्गा भयावहा । नादेयं पार्वतं वान्यं कृत्रिमं च चतुर्विधम् ॥ २० ॥

लङ्का	“இலங்கைநகர்	புன:	இதுவுமின்றி
निरालम्बा	{ ஏறுவதற்கு ஒருவகை	चतुर्विधं	நான்குவகையாகிற
	ப்பிடிப்புமின்றி தனி	नादेयं	நீரரண்,
	த்திருக்கிறது.	पार्वतं	மலையரண்,
देवदुर्गा	தேவர்களாலும்	वान्यं	காட்டரண்,
	புகழுடியாதது.	कृत्रिमं च	நிலவரணுமிருக்கின்
भयावहा	பயங்கரமானது.		றன.

स्थिता पारे समुद्रस्य दूरपारस्य राघव । नौपथोऽपि च नास्त्यत्र निरादेशश्च सर्वतः ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	अत्र	அத்திக்கல்
दूरपारस्य	வெகுதூரத்துக்கப்	नौपथः अपि	கப்பல் வழியும்
	பால் கரைகளையுடைய	अस्ति न	இல்லை.
समुद्रस्य	சமுத்திரத்தினது	सर्वतः	எங்கும்
पारे	எட்டாக்கையின்		{ சமாசாரங்களின்
	மத்தியில்	निरादेशः च	போக்குவரத்தும்
स्थिता	இருக்கின்றது.		அப்படியே இல்லை.

शैलाग्रे रचिता दुर्गा सा पूर्वपुरोपमा । वाजिवारणसंपूर्णा लङ्का परमदुर्जया ॥ २१ ॥

सा	“அந்த	दुर्गा	எவராலும் புகழுடி
लङ्का	இலங்கை		யாதது;
पृ:	நகர்	देवपुरोपमा	தேவநகரம்போன்றது;
शैलाग्रे	ஓர் மலையின் உச்சியில்	वाजिवारण- } संपूर्णा	குதிரைகளாலும், யா
रचिता	அமைக்கப்பட்டிருக்		ளைகளாலும் நிறைந்
	கிறது;	परमदुर्जया	துள்ளது;
			எவ்வகையாலும்
			வெல்லமுடியாதது.

परिखाश्च शतययश्च यन्त्राणि विविधानि च । शोभयन्ति पुरीं लङ्कां रावणस्य दुरात्मनः ॥

दुरात्मनः	“கொடிய	शतययः च	‘சதக்கனி’ எனும் ஆய்
रावणस्य	ராவணனது		தங்களும்
लङ्कां	இலங்கை	विविधानि	மற்றும்பலவித
पुरीं	நகரை	यन्त्राणि च	யந்திரங்களும்
परिखा: च	அகிழ்களும்	शोभयन्ति	விளங்கச்செய்கின்றன.

अयुतं रक्षसामत्र पूर्वद्वारं समाश्रितम् । शूलहस्ता दुराधर्षाः सर्वे खड्गाग्रयोधिनः ॥ २४ ॥

अत्र	“இதில்	सर्वे	எல்லோரும்
पूर्वद्वारं	கிழக்குவாயிலை	शूलहस्ताः	சூலங்களைக்கையிற்
रक्षसां अयुतं	பதினாயிரம் அரக்கர்		கொண்டவர்கள்.
	கள்	दुराधर्षाः	ஒருபொழுதும் வெ
समाश्रितं	காத்துக்கொண்டிருக்	खड्गाग्रयोधिनः	ல்லமுடியாதவர்கள்.
	கிறார்கள்.		கத்திமுனையால் போர்
			புரிபவர்கள்.

नियुतं रक्षसामत्र दक्षिणद्वारमाश्रितम् । चतुरङ्गेण सैन्येन योधास्तत्राप्यनुत्तमाः ॥ २५ ॥

अत्र	“இதில்	आश्रितं	காக்கின்றார்கள்.
राक्षसां नियुतं	லக்ஷம் அரக்கர்கள்	तत्र	அவ்விடத்தில்
दक्षिणद्वारं	தென் வாயிலை	योधाः	போர்வீரர்கள்
चतुरङ्गेण	சதுரங்க	अनुत्तमाः	ஒப்புயர்வில்லாதவர்
सैन्येन अपि	சையந்த்தோடுகூட		கள்.
	வே		

प्रयुतं रक्षसामत्र पश्चिमद्वारमाश्रितम् । चर्मखड्गधराः सर्वे तथा सर्वास्त्रकोविदाः ॥ २६ ॥

अत्र	“இதில்	सर्वे	எல்லோரும்
राक्षसां प्रयुतं	பத்துலக்ஷம் அரக்கர்	चर्मखड्गधराः	கேடயமும், கத்தியு
पश्चिमद्वारं	மேற்குவாயிலை [கள்		மேந்தியவர்கள்.
आश्रितं	காக்கின்றார்கள்.	सर्वास्त्रकोविदाः	எல்லா அஸ்திரங்களி
तथा	அப்படியே		லும் நிபுணர்கள்.

न्यर्बुदं रक्षसामत्र उत्तरद्वारमाश्रितम् । रथिनश्चाश्ववाहाश्च कुलपुत्राः सुपूजिताः ॥ २७ ॥

अत्र	“அதில்	अश्ववाहाः च	குதிரைகளிலிருந்து
न्यर्बुदं रक्षसां	ஆயிரம் லக்ஷம் அரக்		போர்புரிபவர்கள்.
उत्तरद्वारं	வடக்குவாயிலை [கர்கள்	कुलपुत्राः	நற்குலத்திற்பிறந்த
आश्रितं	காக்கின்றார்கள்.		வர்கள்.
रथिनः च	ரதங்களிலிருந்து	सुपूजिताः	நன்கு கௌரவிக்கப்
	போர்புரிபவர்கள்.		பட்டவர்கள்.

शतशोऽथ सहस्राणि मध्यमं स्कन्धमाश्रिताः । यातुधाना दुराधर्षाः शतकोटिश्च रक्षसाम् ॥

शतकोटिः	“நூறுகோடி	स्कन्धं	பிரதேசத்தை
यातुधानाः	யாதுதானர்கள்	आश्रिताः	காக்கின்றார்கள்.
शतशः	நூற்றுக்கணக்காக	रक्षसां सहस्राणि	ஆயிரம் அரக்கர்க
दुराधर्षाः	எவராலும் வெல்ல	अथ	எனம்
	முடியாதவர்களாய்	च	அப்படியே காக்கின்
मध्यमं	மத்திய		றார்கள்.

बलैकदेशः क्षपितो राक्षसानां दुरात्मनाम्

॥ २९ ॥

दुरात्मनां

“துஷ்டர்களாகிய

राक्षसानां

ராக்காஸர்களுடைய

बलैकदेशः

சையத்தின் ஓர் பங்கு

क्षपितः

நாசம்பண்ணப்

பட்டது.

ते मया संक्रमा भग्नाः परिखाश्चावपूरिताः । दग्धा च नगरी लङ्का प्राकाराश्चावसादिताः ॥

मया

“என்னால்

ते

அந்த

संक्रमाः

பாலங்கள்

भग्नाः

முறிக்கப்பட்டன.

परिखाः च

அகிழ்களும்

अवपूरिताः

தூர்க்கப்பட்டன.

लङ्का

இலங்கை

नगरी च

நகரும்

दग्धा

எரிக்கப்பட்டது.

प्राकाराः च

மதில்களும்

अवसादिताः

இடித்துத் தள்ளப்பட்ட

டன.

येन केन च मार्गेण तराम वरुणालयम्

॥ ३१ ॥

येन

“எவ்விதமாகவாவது

केन च

ஏதோ ஒரு

मार्गेण

உபாயத்தைக்கொ

ண்டு

वरुणालयं

சமுத்திரத்தை

तराम

நாம் கடந்துவிடு

வோம்.

हतेति नगरी लङ्का वानरैरवधार्यताम्

॥ ३२ ॥

वानरैः

“வானரர்களால்

लङ्का

இலங்கை

नगरी

நகர்

हता

அழிக்கப்பட்டுவிட்

इति

என்று

अवधार्यताम्

[ட்டது

திருவுள்ளத்தில்

கொள்ளப்பட்டும்.

अङ्गदो द्विविदो मैन्दो जाम्बवान्पनसो नलः । नीलः सेनापतिश्चैव बलशेषेण किं तव ॥

प्लवमाना हि गत्वा तां रावणस्य महापुरीम् । सपर्वतवनां भित्त्वा सखातां सप्रतोरणाम् ॥

सप्राकारां सभवनामानयिष्यन्ति मैथिलीम्

॥ ३४ ॥

अङ्गदः

“அங்கதனும்,

द्विविदः

தவிவிதனும்,

मैन्दः

மைந்தனும்,

जाम्बवान्

ஜாம்பவானும்,

पनसः

பனஸனும்,

नलः

நளனும்

सेनापतिः

சேனே த்தலைவனான

नीलः एव

நீலனும்

रावणस्य

ராவணனது

महापुरीं

பெரும்நகருக்கு

प्लवमानाः हि

பாயந்தே

गत्वा

சென்று

तां

அதை

सपर्वतवनां

மலைகளோடும் வனங்க

ளோடும் கூடவும்,

सखातां

அகிழ்களோடும் கூடவும்

सप्रतोरणां

கோட்டைவாயில்க

ளோடும் கூடவும்,

सप्राकारां

மதில்களோடும் கூடவும்,

सभवनां

மாளிகைகளோடு

भित्त्वा

உருவழித்து [கூடவும்

मैथिलीं

மைதிலியாரை

आनयिष्यन्ति

கொண்டுவருவார்கள்.

बलशेषेण

மீதிய சையத்தினால்

तव

தேவீருக்கு

किं च

இப்பொழுது ஆவ

தொன்றுமில்லை.

एवमाज्ञापय क्षिप्रं बलानां सर्वसंग्रहम् । मुहूर्तेन तु युक्तेन प्रस्थानमभिरोचय ॥ ३५ ॥

बलानां	“சென்யங்களின்	आज्ञापय	ஆக்ஞாபித்தருளும்.
सर्वसंग्रहं	எல்லாக்கணங்களையும்	युक्तेन	நன்மை பயக்கும்
	பார்த்து	मुहूर्तेन तु	முகூர்த்தத்திலேயே
एवं	மேற்கண்டவாறு	प्रस्थानं	பிரயாணப்படுதலை
क्षिप्रं	இப்பொழுதே	अभिरोचय	நிச்சயித்தருளும்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे तृतीयः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 14755

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 80

चतुर्थः सर्गः—நான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ४ ॥

ससैन्यस्य श्रीरामस्य समुद्रतीरगमनम्—ஸென்யங்களுடன் ஸ்ரீராமர்
ஸமுத்தீரத்தீரத்தை அடைவது.

श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं यथावदनुपूर्वशः । ततोऽब्रवीन्महातेजा रामः सत्यपराक्रमः ॥ १ ॥

महातेजाः	மகா தேஜஸ்வியும்	यथावत्	உள்ளபடியே
सत्यपराक्रमः	வீண்படாத பராக்கி	अनुपूर्वशः	ஒன்றும் விடாது
	ரமசாலியுமான	श्रुत्वा	கேட்டு,
रामः	ஸ்ரீராமர்	ततः	அதன்மேல்
हनुमतः	ஹனுமாருடைய	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
वाक्यं	சொல்லை		மொழிந்தார் :

यां निवेदयसे लङ्कां पुरीं भीमस्य रक्षसः । क्षिप्रमेनां वधिष्यामि सत्यमेतद्वीमि ते ॥ २ ॥

भीमस्य	“பயங்கரான	क्षिप्रं	இதோ
रक्षसः	அரக்கனது	वधिष्यामि	நாசம்பண்ணிவிடப்
यां	எந்த		போகிறேன்.
लङ्कां	இலங்கை	ते	உனக்கு
पुरीं	நகரை	एतत्	இதை
निवेदयसे	தெரிவிக்கின்றீரோ	सत्यं	உறுதியாய்
एनां	இதை	ब्रवीमि	உரைக்கிறேன்.

अस्मिन्मुहूर्ते सुग्रीव प्रयाणमभिरोचय । युक्तो मुहूर्तो विजयः प्राप्तो मध्यं दिवाकरः ॥

दिवाकरः	“சூரியபகவான்	विजयः	விஜயமெனப்படுவது.
मध्यं	உச்சியை	सुग्रीव	சுகரீவ,
प्राप्तः	அடைந்திருக்கிறது	अस्मिन्	இந்த
	ஆகிய	मुहूर्ते	முகூர்த்தத்தில்
मुहूर्तः	முகூர்த்தமானது	प्रयाणं	பிரயாணத்தை
युक्तः	ஏற்றது.	अभिरोचय	ஏற்றுக்கொள்வாயாக.

अस्मिन्मुहूर्ते विजये प्राप्ते मध्यं दिवाकरे । सीतां हत्वा तु मे जातु कासौ यास्यति यास्यतः ॥

दिवाकरे	“சூரியபகவான்	यास्यतः	பிரயாணமாகையில்,
मध्यं	உச்சியை	असौ	இவன்
प्राप्ते	அடைந்திருக்கையி	सीतां तु	வீதையையும்
अस्मिन्	இந்த [லே,	हत्वा	திருடிவிட்டு,
विजये	விஜயமெனும்	जातु	எப்படித்தான்
मुहूर्ते	முஹூர்த்தத்திலே,	क	எங்குதான்
मे	நான்	यास्यति	ஓடிவிடப்போகிறான் ?

सीता श्रुत्वाऽभियानं मे आशामेष्यति जीविते । जीवितान्तेऽमृतं स्पृष्ट्वा पीत्वा विषमिवातुरः ॥

विषं	“விஷத்தை	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
पीत्वा	குடித்துவிட்டு	मे	எனது [வண்ணமே
आतुरः	துன்பப்படும் ஒருவன்	अभियानं	பிரயாணத்தை
जीवितान्ते	பிராணன் போகும்	सीता	வீதை
	வேளையில்	श्रुत्वा	கேட்டு
अमृतं	அமிருதத்தை	जीविते	பிராணன் மீது
स्पृष्ट्वा	கண்டு ?	आशां एष्यति	ஆசையை பெறுவாள்.

उत्तराफल्गुनी ह्यद्य श्वस्तु हस्तेन योक्ष्यते

॥ ६ ॥

अद्य हि	“இன்றோ	हस्तेन	ஹஸ்தநக்சத்திரத்
उत्तराफल्गुनी	உத்திரநக்சத்திரம்		தோடு
श्वः तु	நாளையோவென்றால்	योक्ष्यते	விளங்கப்போகிறது.*

§ [ஸ்ரீராமருடைய ஜன்மநக்சத்திரமாகிய புனர்வசுவுக்கு ஆளுவது நக்சத்திரமாகையால் இது ஸாதகத்தாரை.]

* [புனர்வசுவுக்கு 7-வது நக்சத்திரமாகையால் வதத்தாரை]

अभिप्रयाम सुग्रीव सर्वानीकसमावृताः

॥ ७ ॥

सुग्रीव	“சுகரீவனே!	अभिप्रयाम	நாம் பிரயாணமாகு
सर्वानीक- }	எல்லா சைன்யங்க		
समावृताः }	ளால் சூழப்பட்டவர்		வோம்.
	களாய்		

निमित्तानि च धन्यानि यानि प्रादुर्भवन्ति च । निहत्य रावणं संख्ये ह्यनयिष्यामि जानकीम् ॥

धन्यानि	“பாக்கியங்களை வினோ	हि	ஆனபடியால்
	விக்கும்	संख्ये	போரில்
निमित्तानि	நற்சகுனங்கள்	रावणं च	ராவணனையும்
यानि च	எவைகளோ அவை	निहत्य	கொன்று
	கள்	जानकीं	ஜானகியை
प्रादुर्भवन्ति	பிரத்யக்சத்தில் தோ	अनयिष्यामि	கொண்டுவரப்போகி
	ன்றுகின்றன.		றேன்.

उपरिष्ठाद्धि नयनं स्फुरमाणमिदं मम । विजयं समनुप्राप्तं शंसतीव मनोरथम् ॥ ९ ॥

மம	“எனது	ஹி	என்கிற காரணத்தால்
इदं	இந்த	मनोरथं	மனோரதமாயிருக்கிற
नयनं	கண்	विजयं	வெற்றியை
उपरिष्ठात्	மேலே	समनुप्राप्तं इव	கிட்டிவிட்டதாகவே
स्फुरमाणं	துடித்துக்கொண்டிருக்கிறது.	शंसति	அறிவிக்கிறது.”

ततो वानरराजेन लक्ष्मणेन च पूजितः । उवाच रामो धर्मात्मा पुनरप्यर्थकोविदः ॥ १० ॥

अर्थकोविदः	விஷயங்களை நன்கறிந்த	लक्ष्मणेन च	லக்ஷ்மணராலும்
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவாகிய	पूजितः	புகழ்ந்துகொண்டாடப்பட்டவராய்
रामः	ஸ்ரீராமர்	पुनः अपि	மீளவும்
ततः	இச்சமயத்தில்	उवाच	பின்வருமாறு மொழிந்தார் :
वानरराजेन	வானரமன்னனாலும்		

अग्रे यातु बलस्यास्य नीलो मार्गमवेक्षितुम् । वृतः शतसहस्रेण वानराणां तरस्विनाम् ॥

नीलः	“நீலன்	मार्गं	வழியை
तरस्विनां	பலசாலிகளான	अवेक्षितुं	சோதிக்க
वानराणां	வானரர்களின்	अस्य	இந்த
शतसहस्रेण	நூறாயிரத்தால்	बलस्य	சைன்யத்தின்
वृतः	சூழப்பட்டவனாய்	अग्रे	முன்னே
		यातु	செல்லட்டும்.

फलमूलवता नील शीतकाननवारिणा । पथा मधुमता चाशु सेनां सेनापते नय ॥ १२ ॥

सेनापते	“சேனாபதியாகிய	मधुमता च	தேன் நிறைந்தது
नील	நீலனே !		மான
फलमूलवता	{ பழங்களும், கிழங்குகளும் நிறைந்துள்ளதும்,	पथा	வழியாக
शीतकाननवारिणा	{ குளிர்ந்த சோலைகளும், நீருமுள்ளதும்.	आशु	விரைவில்
		सेनां	சேனையை
		नय	நடத்திச்செல்.

दूषयेयुर्दुरात्मानः पथि मूलफलोदकम् । राक्षसाः परिरक्षेथास्तेभ्यस्त्वं नित्यमुद्यतः ॥ १३ ॥

दुरात्मानः	“கொடிய	त्वं	நீ
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	नित्यं	எப்பொழுதும்
पथि	வழியில்	उद्यतः	ஜாக்கிரதையுடையவனாய்
मूलफलोदकं	{ கிழங்குகளையும் பழங்களையும், ஜலங்களை யும்	तेभ्यः	அவர்களிடமிருந்து
दूषयेयुः	விஷமிட்டுக்கொடுப்பார்கள்.	परिरक्षेथाः	பாதுகாத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

निम्नेषु वनदुर्गेषु वनेषु च वनौकसः । अभिपुत्याभिपश्येयुः परेषां निहतं बलम् ॥ १४ ॥

निम्नेषு	“ பள்ளத்தாக்குக ளிலும்	अभिपुत्य	பாய்ந்து
वनदुर्गेषु	அடர்ந்த காடுகளி லும்	निहतं	அங்குள்ள
वनेषु च	வனங்களிலும்	परेषां	இதர்களின்
वनौकसः	வானர்கள்	बलं	சென்யத்தை
		अभिपश्येयुः	ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும்.

यच्च फल्गु बलं किञ्चित्तद्वैवोपयुज्यताम् । एतद्धि कृत्यं घोरं नो विक्रमेण प्रयुज्यताम् ॥

यत्	“ எந்த	हि	ஏனெனில்
बलं	சென்யம்	नः	நமது
किञ्चित्	சிறிது	एतत्	இந்த
फल्गु	ஆற்றலற்றதோ	घोरं	பயங்கரமான
तत्	அது	कृत्यं	காரியமானது
अथ एव	இங்கேயே	विक्रमेण च	ஆண்மையாலேயே
उपयुज्यतां	இருக்கச்செய்யப் பட்டும்.	प्रयुज्यताम्	முடிக்கப்படவேண் டியது.

सागरौघनिभं भीममग्रानीकं महाबलाः । कपिसिंहाः प्रकर्षन्तु शतशोऽथ सहस्रशः ॥ १५ ॥

सागरौघनिभं	“ கடல்நீர்பெருக்குக்குச் சமானமானதும்	कपिसिंहाः	வானரத்தலைவர்கள்
भीमं	பயங்கரமானதுமான	अथ	இப்பொழுது
अग्रानीकं	சிறந்த சேனையை	शतशः	நூற்றுக்கணக்காகவும்
महाबलाः	மகா பலசாலிகளாகிய	सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்காகவும்
		प्रकर्षन्तु	நடத்திச்செல்லட்டும்.

गजश्च गिरिसङ्काशो गवयश्च महाबलः । गवाक्षश्चाग्रतो यान्तु गवां दृप्ता इवर्षभाः ॥ १७ ॥

गिरिसङ्काशः	“ மலையை நிகர்த்த	ऋषभाः	எருதுகள்
गजः च	கஜனும்	गवां	பசுக்களின்
महाबलः	மகாபலம்பொருந்திய	इव	முன்னே எப்படியோ அப்படியே,
गवयः च	கவயனும்	अग्रतः	முன்னே
गवाक्षः च	கவாக்ஷனும்,	यान्तु	செல்லட்டும்.
दृप्ताः	கொழுத்த		

यातु वानरवाहिन्या वानरः प्लवतां वरः । पालयन् दक्षिणं पार्श्वमृषभो वानरर्षभः ॥ १८ ॥

प्लवतां	“ பாய்ந்துசெல்பவர்க ளுக்குள்	वानरवाहिन्याः	வானரச்சேனைக்கு
वरः	சிறந்தவனும்	दक्षिणं	வலது
वानरर्षभः	வானரோத்தமனுமா	पार्श्वं	பக்கத்தை
ऋषभः	ரிஷபன் என்ற [கிய	पालयत्	பாதுகாத்துக் கொண்டு
वानरः	வானரன்	यातु	போகட்டும்.

गन्धहस्तीव दुर्धर्षस्तरस्वी गन्धमादनः । यातु वानरवाहिन्याः सव्यं पार्श्वमधिष्ठितः ॥ १९ ॥

दुर्धर्षः	“வெல்லமுடியாதவ னும்	वानरवाहिन्याः	வானரசேனையின்
गन्धहस्ती इव	கொழுத்த யானை யென	सव्यं	இடது
तरस्वी	மகா பலசாலியுமான	पार्श्व	பக்கத்தை
गन्धमादनः	கந்தமாதனன்	अधिष्ठितः	ஆக்டாபிக்கின்றவ னாய்
		यातु	போகட்டும்.

यास्यामि बलमध्येऽहं बलौघमभिर्हषयन् । अधिरुह्य हनूमन्तमैरावतमिवेश्वरः ॥ २० ॥

अहं	“நான்	अधिरुह्य	ஏறிக்கொண்டு
ईश्वरः	தேவராஜன்	बलौघं	சையவெள்ளத்தை
ऐरावतं	ஐராவதத்தின்மேல்	अभिर्हषयन्	உத்ஸாஹப்படுத்திக் கொண்டு
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே,	बलमध्ये	சையத்தின் மத்தி யில்
हनूमन्तं	ஹனுமான் மீது	यास्यामि	செல்லப்போகிறேன்.

अङ्गदेनैष संयातु लक्ष्मणश्चान्तकोपमः । सर्वभौमेन भूतेशो द्रविणाधिपतिर्यथा ॥ २१ ॥

भूतेशः	“ப்ரம்மகணங்களுக்கு அதிபதியான	अङ्गदेन	அங்கதன் மீது
द्रविणाधिपतिः	தனாதிபதி (குபேரன்)	अन्तकोपमः	யமதர்மராஜனை யொத்த
सर्वभौमेन	சார்வபௌமனெனும் யானையின் மீது	एषः	இந்த
यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே,	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்
		संयातु च	செல்லட்டும்.

जाम्बवांश्च सुषेणश्च वेगदर्शी च वानरः । ऋक्षराजो महासत्त्वः कुक्षिं रक्षन्तु ते त्रयः ॥

ते	“அந்த	सुषेणः च	ஸுஷேணனும்,
तयः	மூவர்களாகிய	वेगदर्शी	வேகதர்சி என்ற
ऋक्षराजः	கரடிமன்னனும்	वानरः च	வானரனும்
महासत्त्वः	அளவில்லா ஆற்றலு	कुक्षिं	வயிற்றுபாகத்தை
जाम्बवान् च	ஜாம்பவானும், டடைய	रक्षन्तु	பாதுகாக்கட்டும்.”

राघवस्य वचः श्रुत्वा सुग्रीवो वाहिनीपतिः । व्यादिदेश महावीर्यान्वानरान्वानरर्षभः ॥ २३ ॥

वाहिनीपतिः	சேனைநாயகனும்	श्रुत्वा	சிறமேற்கொண்டு
वानरर्षभः	வானரோத்தமனு மாகிய	महावीर्यान्	மகாபராக்கிரமசாலி களான
सुग्रीवः	சுகரீவன்	वानरान्	வானரர்களை
राघवस्य	மறீராமருடைய	व्यादिदेश	அங்ஙனமே நியமித் தார்.
वचः	ஆக்கினையை		

ते वानरगणाः सर्वे समुत्पत्य युयुत्सवः । गुहाभ्यः शिखरेभ्यश्च आशु पुपुविरे तदा ॥

ததா	அப்பொழுது	आशु	விரைவில்
ते वानरगणाः	அந்த வானரகணங்கள்	गुहाभ्यः	குகைகளிலிருந்தும்
सर्वे	எல்லோரும்	शिखरेभ्यः च	பர்வதசிகரங்களிலி
युयुत्सवः	போரில் ஆசைகொண்	समुत्पत्य	கிளம்பி [ருந்தும்
	டவர்களாய்	पुपुविरे	பறந்துசென்றார்கள்.

ततो वानरराजेन लक्ष्मणेन च पूजितः । जगाम रामो धर्मात्मा ससैन्यो दक्षिणां दिशम् ॥

வானரராஜேன	வானரமன்னனாலும்	दक्षिणां	தெற்கு
लक्ष्मणेन च	லக்ஷ்மணனாலும்	दिशं	திக்கை நோக்கி
पूजितः	மரியாதை செய்யப்ப	ततः	அப்பொழுது
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவாகிய[ட்ட	ससैन्यः	சைனியத்தோடு கூட
रामः	ஸ்ரீராமர்	जगाम	பிரயாணமானார். [வே

शतैः शतसहस्रैश्च कोटीभिरयुतैरपि । वारणाभैश्च हरिभिर्ययौ परिवृतस्तदा ॥ २६ ॥

ததா	அப்பொழுது	अयुतैः अपि	பதினாயிரக்கணக்காகவும்
वारणाभैः	யானைகளை நிகர்த்த	शतसहस्रैः च	லக்ஷக்கணக்காகவும்
हरिभिः	வானரர்களால்	कोटीभिः च	கோடிக்கணக்காகவும்
शतैः	நூற்றுக்கணக்காகவும்	परिवृतः	சூழப்பட்டவராய்
		ययौ	சென்றார்.

तं यान्तमनुयाति स्म महती हरिवाहिनी ॥ २७ ॥

யான்த்	எழுந்தருளிச்செல்	महती	அளவுகடந்த
तं	அவரை	हरिवाहिनी	வானரச்சேனை
		अनुयाति स्म	பின்பற்றிச்சென்றது.

हृष्टाः प्रसुदिताः सर्वे सुग्रीवेणाभिपालिताः । आप्लवन्तः प्लवन्तश्च गर्जन्तश्च प्लवङ्गमाः ॥

क्ष्वेलन्तो निनदन्तस्ते जग्मुर्वै दक्षिणां दिशम् ॥ २८ ॥

भक्षयन्तः सुगन्धीनि मधूनि च फलानि च । उद्वहन्तो महावृक्षान्मञ्जरीपुञ्जधारिणः ॥ २९ ॥

சுగிரீவேன	சுகிரீவனால்	निनदन्तः	பெருங்குச்சலிடுகிற
अभिपालिताः	பாதுகாக்கப்பட்ட		வர்களும்
ते प्लवङ्गमाः	அந்த வானரர்கள்	सुगन्धीनि	நறுமணமுள்ள
सर्वे	எல்லோரும்	मधूनि च	தேன்களையும்
हृष्टाः	உதஸாஹங்கொண்ட	फलानि च	பழங்களையும்
	வர்களும்	भक्षयन्तः	புசிக்கின்றவர்களும்
प्रसुदिताः	களிப்புற்றவர்களும்	मञ्जरीपुञ्जधारिणः	பூங்கொத்துக்கள்
आप्लवन्तः	குதிக்கின்றவர்களும்		விளங்குகிறதான
प्लवन्तः च	கூத்தாடுகின்றவர்	महावृक्षान्	பெருவிருகூழங்களை
	களும்	उद्वहन्तः च	கையிலேந்தியவர்களு
गर्जन्तः	அட்டகாசம் செய்கி	दक्षिणां	தென் [மாக
	ன்றவர்களும்	दिशं	திக்கைநோக்கி
क्ष्वेलन्तः	குதித்துத் தாவிச்	जग्मुः वै	செல்லுற்றார்கள்.
	லுக்கின்றவர்களும்		

अन्योन्यं सहसा दृष्ट्वा निर्वहन्ति क्षिपन्ति च । पततश्चाक्षिपन्त्यन्ये पातयन्त्यपरे परान् ॥

दृष्ट्वा: செருக்குற்ற அவர்கள்
 सहसा திடீரென
 अन्योन्यं ஒருவனையொருவன்
 निर्वहन्ति தூக்கிக்கொள்கிறார்கள்.

क्षिपन्ति च எறிகிறார்கள்.
 अन्ये சிலர்

पतत: च கீழே விழுந்தவர்க
 னைப்பார்த்து
 आक्षिपन्ति என்னம்செய்கின்றார்கள்.
 अपरे வேறுசிலர்
 परान् மற்றவர்களை
 पातयन्ति கீழே தள்ளுகிறார்கள்.

रावणो नो निहन्तव्यः सर्वे च रजनीचराः । इति गर्जन्ति हरयो राघवस्य समीपतः ॥

रावणः “ராவணன்
 नः நம்மால்
 निहन्तव्यः கொல்லப்படவேண்டி
 रजनीचराः ராக்ஷஸர்கள் [யவன்.
 सर्वे எல்லோரும்
 च அப்படியே கொல்லப்
 படவேண்டியவர்கள்”

इति என்று
 हरयः வானரர்கள்
 राघवस्य ஸ்ரீராமரது
 समीपतः அருகில்
 गर्जन्ति அட்டகாசஞ்செய்கின்ற
 றனர்.

पुरस्तादृषभो वीरो नीलः कुमुद एव च । पन्थानं शोधयन्ति स्म वानरैर्बहुभिः सह ॥

वीरः வீரனை
 ऋषभः ரிஷபனும்,
 नीलः च நீலனும்,
 कुमुदः एव குமுதனும்
 बहुभिः பல

वानरैः வானரர்களோடு
 सह கூட
 पन्थानं வழியை
 पुरस्तात् முன்பாக
 शोधयन्ति स्म சோதித்தார்கள்.

मध्ये तु राजा सुग्रीवो रामो लक्ष्मण एव च । बहुभिर्बलिभिर्भीमैर्वृताः शत्रुनिर्बहणाः ॥

रामः च ஸ்ரீராமரும்
 लक्ष्मणः एव லக்ஷ்மணரும்
 सुग्रीवः சுகிரீவ
 राजा तु மன்னனுமாகிய
 शत्रुनिर्बहणाः சத்ருஸம்ஹாரகராகி
 ய இவர்கள்

बहुभिः பல
 भीमैः பயங்கரர்களான
 बलिभिः பலிஷ்டர்களால்
 मध्ये நடுவில்
 वृताः சூழப்பட்டிருந்தார்கள்.

हरिः शतबलिर्वीरः कोटीभिर्दशमिवृतः । सर्वामेको ह्यवष्टभ्य ररक्ष हरिवाहिनीम् ॥ ३४ ॥

वीरः சூரனாகிய
 शतबलिः சதபலியென்ற
 हरिः வானரன்
 दशभिः பத்து
 कोटीभिः கோடிகளால்
 वृतः சூழப்பட்டவனாய்

एकः हि தான் ஒருவனே
 हरिवाहिनीं வானரசைனியம்
 सर्वा எல்லாவற்றையும்
 अवष्टभ्य அருகிலிருந்து
 ररक्ष கொண்டு
 காத்தான்.

कोटीशतपरीवारः केसरी पनसो गजः । अर्कश्चातिबलः पार्श्वमेकं तस्याभिरक्षति ॥३५॥

केसरी	கேசரி	गजः	கஜனும்
कोटीशतपरीवारः	நூறுகோடி பரிவாரங் களுடையவனாய்	अतिबलः	மகாபலசாலியான
तस्य	அதன்	अर्कः	அர்க்கனும்
एकं पार्श्व	ஒரு பக்கத்தை	च	அப்படியே (ஒவ்வொருவரும் ஒரு பக்கத் தைப் பாதுகாக்கி றார்கள்).
अभिरक्षति	பாதுகாக்கிறான்.		
पनसः	பனஸனும்		

सुषेणो जाम्बवांश्चैव ऋक्षैश्च बहुभिर्वृतौ । सुग्रीवं पुरतः कृत्वा जघनं संरक्षतुः ॥ ३६ ॥

सुषेणः च	ஸுஷேணனும்	सुग्रीवं	சுகிரீவனை
जाम्बवान् एव	ஜாம்பவானும்	पुरतः कृत्वा	முன்னிட்டுக்கொண்டு
बहुभिः ऋक्षैः च	பல கரடிகளால்	जघनं	பின்பக்கத்தை
वृतौ	சூழப்பட்டவர்களாய்	संरक्षतुः	ரக்ஷித்தார்கள்.

तेषां सेनापतिर्वीरो नीलो वानरपुङ्गवः । संपतन्पततां श्रेष्ठस्तद्वलं पर्यपालयत् ॥ ३७ ॥

तेषां	அவர்களுடைய	नीलः	நீலன்
सेनापतिः	சேனாபதியும்	संपतन्	பாய்ந்துசென்று
वीरः	சூரனும்	तत्	அந்த [கொண்டே
पततां	பாய்ந்துசெல்பவர்	बलं	சைனியத்தை
श्रेष्ठः	தலைவனும் [களில்	पर्यपालयत्	எங்கும் பாதுகாத்து வந்தான்.
वानरपुङ्गवः	வானரோத்தமனு மாகிய		

दरीमुखः प्रजङ्घश्च रम्भोऽथ रभसः कपिः ।

दरीमुखः	தரிமுகனும்
प्रजङ्घः च	பிரஜங்கனும்
रम्भः	ரம்பனும்
रभसः	ரபஸனெனும்
कपिः च	வானரனுமாகிய
वीराः	வீரர்கள்

सर्वतश्च ययुर्वीरास्त्वरयन्तः प्लवङ्गमान् ॥

सर्वतः	நாற்புறத்திலும்
प्लवङ्गमान्	வானரர்களை
त्वरयन्तः	தூரிதப்படுத்திக் கொண்டு

अथ	அப்பொழுது
ययुः	சென்றார்கள்.

एवं ते हरिशार्दूला गच्छन्तो बलदर्पिताः ।

सरांसि च सुफुल्लानि तटाकानि वनानि च

ते	அந்த
बलदर्पिताः	பலத்தால் செருக் குற்ற
हरिशार्दूलाः	வானரோத்தமர்கள்
एवं	இவ்வாறு
गच्छन्तः	சென்றுகொண்டே
द्रुमलतायुतं	மரங்களும் கொடி களும் சிறந்த
सहं	ஸஹ்யமெனும்

अपश्यंस्ते गिरिश्रेष्ठं सहं द्रुमलतायुतम् ॥

॥ ३९ ॥

गिरिश्रेष्ठं	மகையரசையும்
च	இன்னும்
ते	அவர்கள்
सुफुल्लानि	நன்கு மலர்ந்த
सरांसि	தாமரைஓடைகளையும்
तटाकानि	தடாகங்களையும்
वनानि च	வனங்களையும்
अपश्यन्	கண்டார்கள்.

रामस्य शासनं ज्ञात्वा भीमकोपस्य भीतवत् । वर्जयन्नगराभ्याशांस्तथा जनपदानपि ॥
सागरौघनिभं भीमं तद्वानरबलं महत् । निःसर्प महाघोषं भीमघोष इवार्णवः ॥ ४१ ॥

भीमघोषः பயங்கரச்சப்தமிடும்
अर्णवः इव சமுத்திரம்போல்
महाघोषं பேரொலியுடையதும்
सागरौघनिभं சமுத்திரத்தின் நீர்ப்
பெருக்கை நிகர்த்து
भीमं பயங்கரமானதும்
महत् அளவிறந்ததுமான
तत् அந்த
वानरबलं வானரசேனை
भीमकोपस्य பயங்கரமாய் கோபம்
வரும்

रामस्य ஸ்ரீராமரது
शासनं ஆக்கொளையே
ज्ञात्वा சிரமேற்கொண்டு
भीतवत् பயத்துடன்கூடிய
தாய்
नगराभ्याशान् நகர அருகாமைப்பிர
தேசங்களையும்
तथा அவ்வண்ணமே
जनपदान् अपि தேசங்களையும்
वर्जयत् விலக்கி
निःसर्प சென்றது.

तस्य दाशरथेः पार्श्वे शूरास्ते कपिकुञ्जराः । तूर्णमापुपुवुः सर्वे सदश्वा इव चोदिताः ॥

ते அந்த
शूराः சூரர்களாகிய
कपिकुञ्जराः வானரோத்தமர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
चोदिताः உதஸா ஹப்படுத்தி
ஒட்டப்பட்ட

सदश्वाः इव நற்குதிரைகளானவே
तूर्णं விரைவில்
तस्य அந்த
दाशरथेः ஸ்ரீராமரது
पार्श्वे பக்கலில்
आपुपुवुः பறந்துசென்றார்கள்.

कपिभ्यामूह्यमानौ तौ शुशुभाते नरोत्तमौ । महद्भयामिव संस्पृष्टौ ग्रहाभ्यां चन्द्रभास्करो ॥

कपिभ्यां இரு வானரர்களால்
ऊह्यमानौ தூக்கிக்கொண்டு
போகப்படுகிற
तौ அந்த
नरोत्तमौ புருஷோத்தமர்கள்
महद्भयां மகா

ग्रहाभ्यां { இருகிரகங்களோடு
(சக்கிரபிரஹஸ்பதி
களோடு,
संस्पृष्टौ கூடிய
चन्द्रभास्करो इव சந்திரசூரியர்கள்போல்
शुशुभाते விளங்கினார்கள்.

तमद्भुद्गतो रामं लक्ष्मणः शुभया गिरा । उवाच परिपूर्णार्थः स्मृतिमान्प्रतिभानवान् ॥

परिपूर्णार्थः { மனத்திருப்தியையே
சர்வமுமாய்க்கொண்
டவரும்
स्मृतिमान् நல்ல ஞாபகசாலியும்
प्रतिभानवान् { மேல்மேலும் விஷயங்
கள் விளங்கப்பெற்ற
வரும்
अद्भुद्गतः அங்கதன்மீது எழுந்த
ருளியிருந்தவருமான

लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
तं அந்த
रामं ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
शुभया இனிய
गिरा சொற்கொண்டு
उवाच பின்வருமாறு மொழி
ந்தார் :

हतामवाप्य वैदेहीं क्षिप्रं हत्वा च रावणम् । समृद्धार्थः समृद्धार्थामयोध्यां प्रतियास्यसि ॥

रावणं “रा.வணனை
क्षिप्रं விரைவில்
हत्वा கொன்றுவிட்டு,
हतां திருடிக் கொண்டு
போகப்பட்ட
वैदेहीं च வைதேகியாரையும்
अवाप्य அடைந்து,

समृद्धार्थः மனோரதம் கைகூடப்
பட்டவராய்
समृद्धार्थं பொருளால் செழித்த
अयोध्यां அயோத்திக்கு
प्रतियास्यसि திரும்பியெழுந்தரு
ளப்போகிறீர்.

महान्ति च निमित्तानि दिवि भूमौ च राघव । शुभानि तव पश्यामि सर्वाण्येवार्थसिद्धये ॥

राघव “ஸ்ரீராம!
तव தேவரீரது
अर्थसिद्धये காரியம் கைகூடும்பொ
दिवि च ஆகாசத்திலும்[ருட்டு
भूमौ च பூமியிலும்

महान्ति சிறந்த
सर्वाणि எல்லா
शुभानि நல்ல
निमित्तानि एव சகுனங்களையே
पश्यामि நான் காண்கின்றேன்.

अनुवाति शुभो वायुः सेनां मृदुहितः सुखः ॥ ४७ ॥

वायुः “வாயுபகவான்
शुभः மங்களகரமாய்
मृदुहितः மிருதுவாய் அடிக்கி
ன்றவராய்

सुखः இனியராய்
सेनां சேனைக்கு
अनुवाति வீசுகின்றார்.

पूर्णवल्गुस्वराश्रमे प्रवदन्ति मृगद्विजाः ॥ ४८ ॥

इमे “இங்குள்ள
मृगद्विजाः च மிருகங்களும் பகஷிக
ளும்

पूर्णवल्गुस्वराः நிறைந்து இனிய
குரலிட்டு
प्रवदन्ति கூவுகின்றன.

प्रसन्नाश्च दिशः सर्वा विमलश्च दिवाकरः ।

दिशः “திக்குகள்
सर्वाः च எல்லாமும்
प्रसन्नाः மாசற்றுவிளங்குகின்
றன.

दिवाकरः च சூரியபகவானும்
विमलः நிர்மலமாகப்பிரகாசிக்
கின்றார்.

उशनाश्च प्रसन्नार्चिरनु त्वां भार्गवो गतः ॥

प्रसन्नार्चिः தெளிவுற்ற ஒளியு
டையவரும்
भार्गवः பிருகுமஹரிஷியின்
புதல்வருமான
उशनाः च சுக்கிரரும்
त्वां अनु தேவரீருக்கு பின்னே
गतः இருக்கின்றார்.

ब्रह्मराशिर्विशुद्धश्च शुद्धाश्च परमर्षयः । अर्चिष्मन्तः प्रकाशन्ते ध्रुवं सर्वे प्रदक्षिणम् ॥ ५० ॥

ब्रह्मराशिः च “துருவமண்டலமும்
विशुद्धः மாசற்று விளங்குகி
शुद्धाः பரிசுத்தர்களும்[றது.
अर्चिष्मन्तः மிக்க ஒளியுடையவர்
களுமான

परमर्षयः பரமரிஷிகள்
सर्वे च எல்லோரும்
ध्रुवं த்ருவரை
प्रदक्षिणं வலம் வந்து
प्रकाशन्ते விளங்குகின்றார்கள்.

विशङ्कुर्विमलो भाति राजर्षिः सपुरोहितः । पितामहवरोऽस्माकमिक्ष्वाकूणां महात्मनाम् ॥

महात्मनां	“மகா த்மாக்களாகிய	विशङ्कुः	த்ரிசங்கு
इक्ष्वाकूणां	இக்ஷ்வாகுவம்சத்த	सपुरोहितः	உபாத்தியாயருடன்
अस्माकं	நமது [வர்களுக்குள்		கூடவே
पितामहवरः	சிறந்த மூதாதையரும்	विमलः	நிர்மலமாகவே
राजर्षिः	ராஜரிஷியுமான	भाति	விளங்குகிறார்.

विमले च प्रकाशेते विशाखे निरुपद्रवे । नक्षत्रवरमस्माकमिक्ष्वाकूणां महात्मनाम् ॥ ५२ ॥

विशाखे	“இரட்டையான விசா	महात्मनां	மகா த்மாக்களாகிய
	கநக்ஷத்திரங்கள்	इक्ष्वाकूणां	இக்ஷ்வாகுக்களுக்கும்
निरुपद्रवे	க்ரூரக்கிரகசம்பந்த	अस्माकं च	நமக்கும்
	மில்லாதவைகளாய்	नक्षत्रवरम्	மேன்மைபெற்று விள
विमले	தெளிவுற்று		ங்கும் நக்ஷத்திரமிது.
प्रकाशेते	பிரகாசிக்கின்றன.		

नैर्ऋतं नैर्ऋतानां च नक्षत्रमभिपीड्यते । मूलो मूलवता स्पृष्टो धूमकेतुना ॥ ५३ ॥

नैर्ऋतं	“நிர்ருதியை தேவதை	अभिपीड्यते	பாபக்கிரகங்களால் பீ
	யாய்க்கொண்டதும்		டிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
नैर्ऋतानां च	அரக்கர்களுக்குரியது	मूलः	மூலநக்ஷத்திரம்
	மான	मूलवता	பக்கலிலிருக்கும்
नक्षत्रं	(மூலம்) நக்ஷத்திரமா	धूमकेतुना	தூமகேதுவால்
	னது	स्पृष्टः	தீண்டப்பட்டதாய்
		धूम्यते	எரிக்கப்படுகின்றது.”

सर्वं चैतद्विनाशाय राक्षसानामुपस्थितम् । काले कालगृहीतानां नक्षत्रं ग्रहपीडितम् ॥

कालगृहीतानां	யமனுக்காட்பட்டு,	नक्षत्रं	நக்ஷத்திரம்
राक्षसानां	அரக்கர்களின் [விட்ட	सर्वं च	முழுவதும்
विनाशाय	அழிவின்பொருட்டு	ग्रहपीडितं	க்ரகத்தால் பீடிக்கப்
काले	(அந்திக்)காலத்தில்		பட்டதாயும்
एतत्	இந்த	उपस्थितम्	ஏற்பட்டிருக்கிறது.

प्रसन्नाः सुरसाश्वापो वनानि फलवन्ति च । प्रवान्त्यभ्यधिकं गन्धान्यथर्तुकुसुमा द्रुमाः ॥

आपः	“தீர்த்தங்கள்	यथर्तुकुसुमाः	{ ருதுக்களில் எப்படி
प्रसन्नाः	தெளிவாயும்		யோ அப்படியே புஷ்
सुरसाः च	நல்ல ருசியுள்ளனவா		பங்களையுடையவை
	யுமிருக்கின்றன.		களாய்
वनानि	வனங்கள்	गन्धान्	நறுமணங்களை
फलवन्ति च	கணிகளால் நிரம்பி	अभ्यधिकं	மிகவும் .
	யிருக்கின்றன.	प्रवान्ति	வீசுகின்றன.
द्रुमाः	விருக்ஷங்கள்		

व्यूढानि कपिसैन्यानि प्रकाशन्तेऽधिकं प्रभो । देवानामिव सैन्यानि सङ्ग्रामे तारकामये ॥

प्रभो "பிரபுவே!
வ்யூढானி அணிவகுக்கப்பட்ட
கபிசैन्यानि வானரசேனைகள்
சங்கிராமே போரில்
தாரகாமயே நகரத்திரங்களின்
மத்தியில்

देवानां தேவர்களுடைய
सैन्यानि इव சையங்களுடன்
अधिकं மிகவும்
प्रकाशन्ते விளங்குகின்றன.

एवमार्य समीक्ष्यैतान्प्रोतो भवितुमर्हसि । इति भ्रातरमाश्वास्य हृष्टः सौमित्रिरब्रवीत् ॥

आर्य "அண்ணா!
एतान् இவைகளை
समीक्ष्य கவனித்து
प्रीतः மனத்திருப்திகொண்டவராய்
भवितुं ஆக
अर्हसि திருவுள்ளங்கொள்ள வேண்டும்."

सौमित्रिः ஸக்தமணர்
हृष्टः உதஸாஹத்துடன்
इति एवं மேற்கண்டவாறும்
भ्रातरं தமையனரை
आश्वास्य தேற்றரவுபடுத்தி
अब्रवीत् பேசினார்.

अथावृत्य महीं कृत्स्नां जगाम महती चमूः । ऋक्षवानरशार्दूलैर्नखदंष्ट्रायुधैर्वृता ॥ ५८ ॥

नखदंष्ट्रायुधैः { நகங்களையும் பற்களையும் ஆயுதங்களாகக் கொண்ட
ऋक्षवानरशार्दूलैः சிறந்த கரடிகளாலும் வானரங்களாலும்
वृता நிறைந்துள்ள

महती चमूः பெரும் சேனையானது
महीं பூமியை
कृत्स्नां எங்கும்
अथ இப்பொழுது
आवृत्य மறைத்துக்கொண்டு
जगाम சென்றது.

कराग्रैश्चरणैश्च वानरैरुत्थितं रजः । भीममन्तर्दधे लोकं निवार्य सवितुः प्रभाम् ॥ ५९ ॥

वानरैः வானரர்களால்
कराग्रैः கைகளின் நுனிகளாலும்
चरणैः च கால்களின் நுனிகளாலும்
उत्थितं கிளப்பப்பட்ட
रजः च புழுதி

सवितुः சூரியபகவானது
प्रभां ஒளியை
निवार्य மறைத்துக்கொண்டு
लोकं உலகை
भीमं பயங்கரமாய்
अन्तर्दधे இருளடையச் செய்தது.

सपर्वतवनाकाशां दक्षिणां हरिवाहिनी । छादयन्ती ययौ भीमा घामिवाम्बुदसंततिः ॥

भीमा பயங்கரமான
हरिवाहिनी வானரசேனை,
सपर्वत- } பர்வதங்கள், வனங்கள்
वनाकाशां } கள் வெளிப்பிரதே
दक्षिणां சங்களுள்ளிட்ட
தென்திசையை

अम्बुदसन्ततिः மேகவரிசை
द्यां ஆகாசத்தை
इव எவ்வண்ணமோ
छादयन्ती அவ்வண்ணமே
ययौ மறைத்துக்கொண்டு
சென்றது.

उत्तरन्त्यां च सेनायां सन्ततं बहुयोजनम् । नदीस्रोतांसि सर्वाणि सस्यन्दुर्विपरीतवत् ॥

सेनायां	சேனே	नदीस्रोतांसि	நதிகளின் பிரவாஹ
सन्ततं	இடைவிடாமல்	सर्वाणि	எல்லாமும் [ங்கள்
उत्तरन्त्यां च	கடந்துசெல்லும்	बहुयोजनं	பல யோஜனே தூரம்
	பொழுது	विपरीतवत्	எதிர்த்து
		सस्यन्दुः	பெருகின.

सरांसि विमलाम्भांसि दुमाकीर्णांश्च पर्वतान् । समानभूमिप्रदेशांश्च वनानि फलवन्ति च ॥
मध्येन च समन्ताच्च तिर्यक्चाधश्च साऽऽविशत् ॥ ६२ ॥

विमलांभांसि	தெளிந்த நீர் நிரம்பிய	वनानि च	வனங்களையும்
सरांसि	தடாகங்களையும்,	मध्येन च	இடைவெளியாலோ
दुमाकीर्णान्	மரங்களடர்ந்த	समन्तात् च	சுற்றியோ
पर्वतान् च	பர்வதங்களையும்	तिर्यक् च	குறுக்காகவோ
समान्	சமமாகவிருக்கும்	अधः च	கீழாகவோ
भूमिप्रदेशान् च	பூமிப்பிரதேசங்களை	सा	அது
फलवन्ति	கனிகள் நிறைந்த [யும்	आविशत्	புகுந்துசென்றது.

समावृत्य महीं कृत्स्नां जगाम महती चमूः ॥ ६३ ॥

महती	பெரும்	कृत्स्नां	முழுவதையும்
चमूः	சேனையானது	समावृत्य	மறைத்துக்கொண்டு
महीं	உலகம்	जगाम	சென்றது.

ते हृष्टमनसः सर्वे जग्मुर्मारुतरंहसः । हरयो राघवस्यार्थे समारोपितविक्रमाः ॥ ६४ ॥

ते	அந்த	समारोपित- विक्रमाः	} அர்ப்பணஞ்செய்து விட்ட ஆண்மையு டையவர்களாய்
हरयः	வானரர்கள்	हृष्टमनसः	மனத்திருப்தி கொண் டவர்களாய்
सर्वे	எல்லோரும்	मारुतरंहसः	வாயுபகவானது ஆற் சென்றார்கள். [றலுற்று
राघवस्य	ஸ்ரீராமருடைய	जग्मुः	
अर्थे	கைங்கர்யத்தில்		

हर्षवीर्यबलोद्रेकान्दर्शयन्तः परस्परम् । यौवनोत्सेकजान्दर्पान्विविधांश्चक्रुर्ध्वनि ॥ ६५ ॥

हर्षवीर्य- बलोद्रेकान्	} உத்ஸாஹம், வீர்யம், பலம் இவைகளின் அதிகங்களை	यौवनोत्सेकजान्	யௌவனத்தின் பெரு க்கால் உண்டாகும்
परस्परं	ஒருவர் மற்றொருவரு க்கு	विविधान्	பல
दर्शयन्तः	காண்பித்துக்கொண்டு	दर्पान्	முரட்டுத்தனங்களை
		अध्वनि	வழியில்
		चक्रुः	வெளியிட்டார்கள்.

तत्र केचिद्भूतं जग्मुस्तेषु तथाऽपरे । केचित्किलकिलां चक्रुर्वानरा वनगोचराः ॥ ६६ ॥

वनगोचरा:	வனத்தில் வசிப்பவர்	उत्पेतु:	(முன்சென்றவர்களை
வானரா:	வானார்கள் [களாகிய	केचित्	நோக்கிப்) பறந்து
तल	அப்பொழுது	किलकिलां	சென்றார்கள்.
द्रुतं	வேகமாக	चक्रुः	இட்டார்கள்.
जग्मुः	சென்றார்கள்.		
तथा	அப்படியே		
अपरे च	வேறுசிலர்		

प्रास्फोटयंश्च पुच्छानि संनिजघ्नः पदान्यपि । भुजान्विक्षिप्य शैलांश्च द्रुमान्ये वभञ्जिरे ॥

पुच्छानि च	வால்களையும்	अन्ये	வேறுசிலர்
प्रास्फोटयन्	உதறினார்கள்.	भुजान्	கைகளை
पदानि अपि	கால்களையும்	विक्षिप्य	பார்ப்பி
संनिजघ्नः	{ ஒன்றோடொன்று அடித்துக்கொண்டார்கள்.	शैलान्	மலைகளையும்
		द्रुमान् च	விருகட்களையும்
		वभञ्जिरे	பிளந்தார்கள்.

आरोहन्तश्च शृङ्गाणि गिरीणां गिरिगोचराः । महानादान्विमुञ्चन्ति क्ष्वेलामन्ये प्रचक्रिरे ॥

गिरिगोचरा:	வனவாசிகளாகிய	महानादान्	பெரும் கோஷங்களை
अन्ये	சிலர்	विमुञ्चन्ति	இட்டார்கள்.
गिरीणां	மலைகளின்	क्ष्वेलां च	மற்றவர்களைப்பார்த்து
शृङ्गाणि	சிகரங்களில்	प्रचक्रिरे	செய்தார்கள்.
आरोहन्तः	ஏறிக்கொண்டு		

ऊरुवैगैश्च ममृदुलताजालान्यनेकशः । जृम्भमाणाश्च विक्रान्ता विचिक्रीडुः शिलाद्रुमैः ॥

ऊरुवैगैः	தொடையின் வேகத்	विक्रान्ता:	பரக்கிரமசாலிக
	தால்	जृम्भमाणाः च	எங்கும் பறந்து
लताजालानि च	கொடி சமூகங்களையும்	शिलाद्रुमैः	மலைகளையும் மரங்களை
अनेकशः	ஏராளமாய்	विचिक्रीडुः	கிளையாடினார்கள்.
ममृदुः	அழித்தார்கள்.		

शतैः शतसहस्रैश्च कोटीभिश्च सहस्रशः । वानराणां तु घोराणां यूथैः परिवृता मही ॥ ७० ॥

मही	பூமியானது	सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்காகவும்,
घोराणां	பயங்கரமான	शतसहस्रैः च	லக்ஷக்கணக்காகவும்,
वानराणां	வானர்களின்	कोटीभिः च	கோடிக்கணக்காகவும்
यूथैः	கூட்டங்களால்	तु	இப்பொழுது
शतैः	நூற்றுக்கணக்காக	परिवृता	மறைக்கப்பட்டிருந்

सा स्म याति दिवारात्रं महती हरिवाहिनी । हृष्टा प्रमुदिता सेना सुग्रीवेणाभिरक्षिता ॥

सा	அந்த	सेना	சேனே
हरिवाहिनी	வானரர்களால் நடத் தப்பட்டதும்	हृष्टा	மனத்திருப்தி கொண்டு
सुग्रीवेण	ஸுக்ரீவனால்	प्रमुदिता	களித்து
अभिरक्षिता	பாதுகாக்கப்பட்டது மான	दिवारात्रं	பகலும் இரவும்
महती	பெரும்	याति स्म	சென்றுகொண்டே யிருந்தது.

वानरास्त्वरितं यान्ति सर्वे युद्धाभिनन्दिनः । सुमोक्षयिषवः सीतां मुहूर्तं कापि नासत ॥

वानराः	வானர்கள்	सीतां	சீதாதேவியாரை
सर्वे	எல்லோரும்	सुमोक्षयिषवः	விடுவிக்க ஆத்திரங் கொண்டவர்களாய்
युद्धाभिनन्दिनः	போரில் உத்ஸாஹங் கொண்டவர்களாய்	मुहूर्तं अपि	ஒருநிமிஷமேனும்
त्वरितं	விரைந்தே	क	எங்கும்
यान्ति	சென்றார்கள்.	आसत न	தங்கவில்லை.

ततः पादपसंबाधं नानामृगसमायुतम् । सह्यपर्वतमासेदुर्मलयं च महीधरम् ॥ ७३ ॥

ततः	பிறகு	सह्यपर्वतं	ஸஹ்யபர்வதத்தை
पादपसंबाधं	மரங்களடர்ந்ததும்	मलयं	மலய [யும்]
नानामृगसमायुतं	பலமிருகங்களால் வசி க்கப்பெற்றதுமான	महीधरं च	பர்வதத்தையும்
		आसेदुः	அடைந்தார்கள்.

काननानि विचित्राणि नदीप्रस्रवणानि च । पश्यन्नभिययौ रामः सह्यस्य मलयस्य च ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	काननानि	சோலைகளையும்
सह्यस्य	ஸஹ்யமலையினுடைய வும்	नदीप्रस्रवणानि च	நதிகளையும் அருவி களையும்
मलयस्य च	மலயமலையினுடைய	पश्यन्	பார்த்துக்கொண்டே
विचित्राणि	அழகிய [வும்]	अभिययौ	சென்றார்.

बकुलांस्तिलकांश्चूतानशोकान्सिन्धुवारकान् । करवीरांश्च तिमिशान्भञ्जन्ति स्म प्लवङ्गमाः ॥

प्लवङ्गमाः	வானர்கள்	सिन्धुवारकान्	நொச்சிமரங்களையும்
बकुलान्	வகுள விருகங்கள் ளையும்.	करवीरान्	அலரிகளையும்
तिलकान्	மஞ்சாடிமரங்களையும்	तिमिशान् च	திமிசங்களையும்
चूतान्	மாமரங்களையும்	भञ्जन्ति स्म	முறித்துவிழ்த்தினா கள்.
अशोकान्	அசோகமரங்களையும்		

अङ्गोलांश्च करञ्जांश्च पुष्पन्यग्रोधतिन्दुकान् । जम्बूकामलकान्नीपान्भञ्जन्ति स्म पुवङ्गमाः ॥

புவङ்஑மா:	வா ன ர ள் க ள்	जम्बूकामलकान्	நாவல்மரங்களையும்
अङ्गोलान् च	அழிஞ்சில்களையும்		நெல்லிமரங்களையும்
करञ्जान्	புங்குகளையும்	नीपान् च	கடம்புகளையும்
पुष्पन्यग्रोध-	} இரளிகளையும், ஆல	भञ्जन्ति स्म	முறித் துவீழ்த்தினர்
तिन्दुकान्			கள்.
	மரங்களையும் திந்து		
	கமரங்களையும்		

प्रस्तरेषु च रम्येषु विविधाः काननद्रुमाः । वायुवेगप्रचलिताः पुष्पैरवकिरन्ति गाम् ॥७७॥

रम्येषु	அழகிய	वायुवेगप्रचलिताः	வாயுவேகத்தால்
प्रस्तरेषु च	சமமான பிரதேசங்		அசைவனவாய்
	களிலும்	पुष्पैः	புஷ்பங்களால்
विविधाः	பலவகை	गां	பூமியில்
काननद्रुमाः	காட்டுமரங்கள்	अवकिरन्ति	தூவின,

मारुतः सुखसंस्पर्शो वाति चन्दनशीतलः । षट्पदैरनुकूजद्भिर्वनेषु मधुगन्धिषु ॥ ७८ ॥

मारुतः	வாயுபகவான்	सुखसंस्पर्शः	சுகஸ்பரிசமுடையவ
मधुगन्धिषु	தேன்மணம் கமழும்		ராய்
वनेषु	வனங்களில்	चन्दनशीतलः	சந்தனம்போல் குளிர்
अनुकूजद्भिः	இடைவிடாது பாடும்		ச்சியாய்
षट्पदैः	வண்டுகளோடு	वाति	வீசுகிறார்.

अधिकं शैलराजस्तु धातुभिः सुविभूषितः ॥ ७९ ॥

शैलराजः तु	மலையரசும்	अधिकं	மிகவும்
धातुभिः	காவிக்கற்களால்	सुविभूषितः	அழகுவாய்ந்து விளங்
			கிற்று.

धातुभ्यः प्रसृतो रेणुर्वायुवेगविघटितः । सुमहद्वानरानीकं छादयामास सर्वतः ॥ ८० ॥

धातुभ्यः	காவிக்கற்களினின்று	सुमहत्	மிகப்பெரிய
प्रसृतः	கிளம்பிய	वानरानीकं	வானரசேனையை
रेणुः	தூளி	सर्वतः	நாற்புறமும்
वायुवेगविघटितः	காற்றின் வேகத்தால்	छादयामास	மறைத்துவிட்டது.
	அடிக்கப்பட்டு		

गिरिप्रस्थेषु रम्येषु सर्वतः संप्रपुष्पिताः । केतक्यः सिन्धुवाराश्च वासन्त्यश्च मनोरमाः ॥

रम्येषु	அழகிய	केतक्यः	தாமரைகளும்
गिरिप्रस्थेषु	மலைத்தாழ்வரை	सिन्धुवाराः च	நெச்சிகளும்
सर्वतः	எங்கும் [களில்	मनोरमाः	அழகிய
संप्रपुष्पिताः	நன்றாகப் பூத்துவிளங்	वासन्त्यः च	முல்லைகளும்
	கக்கொண்டிருந்த		

माधव्यो गन्धपूर्णाश्च कुन्दगुल्माश्च पुष्पिताः । चिरिबिल्वा मधूकाश्च बकुलाः प्रियकास्तथा ॥
 स्फूर्जकास्तिलकाश्चैव नागवृक्षाश्च पुष्पिताः । चूताः पाटलयश्चैव कौविदाराश्च पुष्पिताः ॥
 मुचुलिन्दार्जुनाश्चैव शिशुपाः कुटजास्तथा । धवाः शाल्मलयश्चैव रक्ताः कुरवकास्तथा ॥
 हिन्तालास्तिमिशश्चैव चूर्णका नीपकास्तथा । नीलाशोकाश्च वरणा अङ्गोलाः पद्मकास्तथा ॥
 प्लवमानैः प्लवङ्गैस्तु सर्वे पर्याकुलीकृताः ॥ ८५ ॥

गन्धपूर्णाः वासனை निरम्पिय
 माधव्यः च मातवी எனும் முல்லைகளும்
 पुष्पिताः பூத்த
 कुन्दगुल्माः च குருந்தப்புதர்களும்
 चिरिबिल्वाः புங்கமாங்களும்
 मधूकाः च இலுப்பை மாங்களும்
 बकुलाः மகிழ்மரங்களும்
 तथा அவ்வண்ணமே
 प्रियकाः பந்துகங்களும்
 स्फूर्जकाः च ஸ்பூர்ஜகங்களும்
 तिलकाः एव திலகங்களும்
 नागवृक्षाः च சிருகப்பூமரங்களும்
 पुष्पिताः நன்றாகப் பூத்த
 चूताः च மாமரங்களும்
 पाटलयः एव பாதிர்மரங்களும்
 पुष्पिताः பூத்த
 कौविदाराः च மலையகத்திகளும்
 मुचुलिन्दार्जुनाः च முசுளிந்தங்களும் மருதமரங்களும்
 शिशुपाः एव சிம்சுபங்களும்

कुटजाः तथा வெட்பாலைகளும்
 धवाः च தவமாங்களும்
 शाल्मलयः एव இலவுகளும்
 तथा அவ்வண்ணமே
 रक्ताः சிவந்த
 कुरवकाः மருதாணிகளும்
 हिन्तालाः च கூந்தற்பனைகளும்
 तिमिशः एव திமிசமரங்களும்
 चूर्णकाः குர்ணகமரங்களும்
 तथा அப்படியே
 नीपकाः கடம்புகளும்
 नीलाशोकाः च நீலாசோகமரங்களும்
 वरणाः மாவலிங்கமரங்களும்
 अङ्गोलाः அழிஞ்சில்களும்
 तथा அப்படியே
 पद्मकाः பத்மகங்களும்
 सर्वे तु அனைத்தும்
 प्लवमानैः பறந்துசெல்லும்
 प्लवङ्गैः வானரர்களால்
 पर्याकुलीकृताः நிலைகுலைக்கப்பட்டன.

वाप्यस्तस्मिन्गिरौ शीताः पल्वलानि तथैव च । चक्रवाकानुचरिताः कारण्डवनिषेविताः ॥
 प्लवैः क्रौञ्चैश्च संकीर्णा वराहमृगसेविताः ॥ ८६ ॥
 ऋक्षैस्तरक्षुभिः सिंहैः शार्दूलैश्च भयावहैः । व्यालैश्च बहुभिर्भीमैः सेव्यमानाः समन्ततः ॥

तस्मिन् अந்த
 गिरौ பர்வதத்தில்
 चक्रवाकानुचरिताः { சக்கிரவாகங்களால்
 वसिष्कम्पेत्तवै कण्डुम् வசிக்கப்பெற்றவை
 कारण्डवनिषेविताः { காரண்டவங்களால்
 वसिष्कम्पेत्तवै कण्डुम् வசிக்கப்பெற்றவை

प्लवैः நீர்காக்கைகளாலும்
 क्रौञ्चैः च க்ரௌஞ்சங்களாலும்
 संकीर्णा: நிரம்பியவைகளும்
 वराहमृग- } பன்றிகள், மான்கள்
 सेविताः } இவைகள் வசிக்கப்
 பெற்றவைகளும்,
 ऋक्षैः கரடிகளாலும்
 तरक्षुभिः சிறுத்தைகளாலும்

सिंहैः	சிங்கங்களா லும்
भयावहैः	பயங்கரமான
शार्दूलैः च	புலிகளா லும்
बहुभिः	பல
भीमैः	பயங்கரமான
व्यालैः च	யானைகளா லும்

समस्ततः	எங்கும்
सेव्यमानाः	சஞ்சரிக்கப்பட்டவை
शीताः	குளிரந்த [களுமான
वाण्यः	நடைவாபிகளும்
तथा एव	அவ்வண்ணமே
पल्वलानि च	குட்டைகளுமிருந்தன.

पद्मैः सौगन्धिकैः फुल्लैः कुमुदैश्चोत्पलैस्तथा । वारिजैर्विविधैः पुष्पै रम्यास्तत्र जलाशयाः ॥

तत्र	அவ்விடத்தில்
फुल्लैः	மலர்ந்த
पद्मैः	தாமரைகளா லும்
सौगन्धिकैः	செங்கழுநீர்களா லும்
कुमुदैः	ஆம்பல்களா லும்
तथा	அப்படியே

उत्पलैः	கருநெய்தல்களா லும்
विविधैः	பல
वारिजैः	ஜலத்திலுண்டாகும்
पुष्पैः च	புஷ்பங்களா லும்
रम्याः	அழகுவாய்ந்த
जलाशयाः	ஓடைகள் இருந்தன.

तस्य सानुषु कूजन्ति नानाद्विजगणास्तथा

॥ ८९ ॥

तस्य	அதனது
सानुषु	தாழ்வரைகளில்
तथा	அப்படியே

नानाद्विजगणाः	பல பறவைகணங்கள்
कूजन्ति	கூவிக்கொண்டிருக்கின்றன.

स्नात्वा पीत्वोदकान्यत्र जले क्रीडन्ति वानराः । अन्योन्यं प्लावयन्ति स्म शैलमारुह्य वानराः ॥

अत्र	அவ்விடத்தில்
वानराः	வானரர்கள்
स्नात्वा	ஸ்நானம்பண்ணி
उदकानि	தீர்த்தங்களை
पीत्वा	அருந்தி
जले	ஜலத்தில்
क्रीडन्ति	விளையாடுகின்றார்கள்.

वानराः	வானரர்கள்
शैलं	மலைமீது
आरुह्य	ஏறிக்கொண்டு
अन्योन्यं	ஒருவர்மீதொருவர்
प्लावयन्ति स्म	வசரி இறைக்கின்றார்கள்.

फलान्यमृतगन्धीनि मूलानि कसुमानि च । बुभुजुर्वानरास्तत्र पादपानां मदोत्कटाः ॥

तत्र	அவ்விடத்தில்
मदोत्कटाः	செருக்குற்ற
वानराः	வானரர்கள்
पादपानां	விருகூங்களுடைய

अमृतगन्धीनि	அமிருதம்போல் மண
फलानि	பழக்களையும் [க்கும்
मूलानि	கிழங்குகளையும்
कुसुमानि च	புஷ்பங்களையும்
बुभुजुः	புசித்தார்கள்.

द्रोणमात्रप्रमाणानि लम्बमानानि वानराः । ययुः पिबन्तो हृष्टास्ते मधूनि मधुपिङ्गलाः ॥

मधुपिङ्गलाः	தேன்போன்ற
ते	அந்த [நிறமுடைய
वानराः	வானரர்கள்
हृष्टाः	களிப்புற்றவர்களாய்

द्रोणमात्रप्रमाणानि	பகக்கள வுகொண்டு
लम्बमानानि	தொங்கிக்கொண்டி.
मधूनि	தேன்களை [ருக்கும்
पिबन्तः	குடித்துக்கொண்டு
ययुः	சென்றார்கள்.

पादपानवभञ्जन्तो विकर्षन्तस्तथा लताः । विधमन्तो गिरिवरान्प्रययुः प्लवगर्षभाः ॥९३॥

प्लवगर्षभाः वानरोः त्तमர்கள்
पादपान् विருகூதங்களை
अवभञ्जन्तः முறித்து தள்ளிக்
கொண்டும்
तथा அவ்வண்ணமே

लताः கொடிகளை
विकर्षन्तः இழுத்துக்கொண்டும்
गिरिवरान् சிறந்த மலைகளை
विधमन्तः நொறுக்கிக்கொண்டும்
प्रययुः சென்றார்கள்.

वृक्षेभ्योऽन्ये तु कपयो नर्दन्तो मधुदर्पिताः । अन्ये वृक्षान्प्रपद्यन्ते प्रपतन्त्यपि चापरे ॥

अन्ये अपरे च சிற்சில
कपयः வானரர்கள்
मधुदर्पिताः தேன்வெறிகொண்டு
नर्दन्तः ஆர்ப்பரிக்கின்றவர்
களாய்

प्रपतन्ति பூமியில் குதிக்கின்றார்
अन्ये अपि வேறுசிலரோ [கள்.
वृक्षान् மரங்களில்
प्रपद्यन्ते பாய்ந்தேறுகின்றார்
கள்.

वृक्षेभ्यः तु மரங்களிலிருந்து

वभूव वसुधा तैस्तु संपूर्णा हरियूथपैः । यथा कलमकेदारैः पकैरिव वसुन्धरा ॥ ९५ ॥

वसुधा பூமியானது
तैः அந்த
हरियूथपैः வானரச்சிரேஷ்டர்
वसुन्धरा பூமியானது [களால்,
पकैः நன்றாக முற்றிய

कलमकेदारैः சென்னெற்பயிர்களால்
यथा तु எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே,
सम्पूर्णा நிறைந்திருந்ததாய்
इव முற்றிலும்
बभूव திகழ்ந்தது.

महेन्द्रमथ संप्राप्य रामो राजीवलोचनः । अध्यारोहन्महाबाहुः शिखरं द्रुमभूषितम् ॥ ९७ ॥

अथ அப்பொழுது
महाबाहुः மகாபாகுவும்
राजीवलोचनः செந்தாமரைக் கண்
रामः ஸ்ரீராமர் [ணருமாகிய
महेन्द्रं மகேந்திர பர்வதத்தை

संप्राप्य அடைந்து,
द्रुमभूषितं மரங்களால் அழ
குற்று விளங்கும்
शिखरं சிகரத்தில்
अध्यारोहत् ஏறினார்.

ततः शिखरमारुह्य रामो दशरथात्मजः । कूर्ममीनसमाकीर्णमपश्यत्सलिलाकरम् ॥ ९७ ॥

दशरथात्मजः தசரதார்திருக்குமார
ராகிய
रामः ஸ்ரீராமர்
शिखरं சிகரத்தில்
आरुह्य ஏறி

ततः அவ்விடத்திலிருந்து
कूर्ममीनसमाकीर्णं ஆமை, மீன் இவைகள்
நிரம்பிய
सलिलाकरं சமுத்திரத்தை
अपश्यत् பார்த்தார்.

ते सह्यं समतिक्रम्य मलयं च महागिरिम् । आसेदुरानुपूर्व्येण समुद्रं भीमनिस्वनम् ॥ ९८ ॥

ते அவர்கள்
सह्यं சஹ்யமலையையும்
मलयं மலையமென்ற
महागिरिं च மகாபர்வதத்தையும்

समतिक्रम्य கடந்து
भीमनिस्वनं பயங்கரமாக ஒலிக்கும்
समुद्रं கடலை
आनुपूर्व्येण வரிசை தவறாது
आसेदुः அடைந்தார்கள்.

अवरुह्य जगामाशु वेलावनमनुत्तमम् । रामो रमयतां श्रेष्ठः ससुग्रीवः सलक्ष्मणः ॥ ९९ ॥

रमयतां श्रेष्ठः { எல்லாருடைய மனங்க
ளையும் கவர்கின்றவர்
களிலுத்தமராகிய

रामः ஸ்ரீராமர்
ससुग्रीवः சுகரீவனோடும்
सलक्ष्मणः லக்ஷ்மணரோடும்

अवरुह्य இறங்கி
अनुत्तमं மிகச்சிறந்த
वेलावनं கடற்கரைக்கானகத்
திற்கு

आशु விரைவில்
जगाम வந்துசேர்ந்தார்.

अथ धौतोपलतलां तोयौघैः सहसोत्थितैः । वेलामासाद्य विपुलां रामो वचनमब्रवीत् ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
सहसोत्थितैः திடீர் திடீர் என்று கி
तोयौघैः பேரலைகளால் [எம்பும்

धौतोपलतलां { நன்கு கழுவப்பட்ட
கற்பாறையோரங்க
ளையுடைய

विपुलां விசாலமான
वेलां கரையை
आसाद्य அடைந்து
वचनं ஒரு சொல்லை
अथ பின்வருமாறு
अब्रवीत् மொழிந்தார் :

एते वयमनुप्राप्ताः सुग्रीव वरुणालयम् । इहेदानीं विचिन्ता सा या नः पूर्वं समुत्थिता ॥

सुग्रीव “சுகரீவ !
एते இந்த
वयं நாம்
वरुणालयं சமுத்திரத்திற்கு
अनुप्राप्ताः வந்துசேர்ந்துவிட்
டோம்.
नः நமக்கு

पूर्वं இதற்கு முந்தி
या எந்தவொரு
विचिन्ता கவலையோ,
सा அதுவே
इह இவ்விடத்தில்
इदानीं இப்பொழுது
समुत्थिता உண்டாகிவிட்டது.

अतः परमतीरोऽयं सागरः सरितां पतिः । न चायमनुपायेन शक्यस्तरितुमर्णवः ॥ १०२ ॥

सरितां पतिः நதிகளின் பதியும்
परमतीरः { வெகுதூரத்திற்கப்
பால் கரையையுடைய
யதுமாகிய

सागरः ஸமுத்திரம்
अयं இது.

अयं இந்த
अर्णवः ஸமுத்திரமானது
अनुपायेन च ஓர்வித உபாயமும்
இல்லாமல்
अतः இங்கிருந்து
तरितुं न शक्यः தாண்ட முடியாதது.

तदिहैव निवेशोऽस्तु मन्त्रः प्रस्तूयतामिति । यथेदं वानरबलं परं पारमवामुयात् ॥ १०३ ॥

तत् ஆகையால்
इह एव இவ்விடத்திலேயே
निवेशः சேனையிறங்குதல்
अस्तु ஏற்பட்டதும்.
इदं இந்த
वानरबलं வானரசையம்

परं पार அக்கரையை
यथा எவ்வாறு
अवाप्नुयात् அடையுமோ,
इति அதைப்பற்றி
मन्त्रः மந்திராலோசனையா
प्रस्तूयताम् செய்தப்பட்டதும் *.

इतीव स महाबाहुः सीताहरणकर्षितः । रामः सागरमासाद्य वासमाज्ञापयत्तदा ॥१०४॥

सः	இந்த	सागरं	சமுத்திரத்தை
महाबाहुः	மஹாபாகுவும்	आसाद्य	அடைந்து
सीताहरण-}	வீதாதேவியின் அப	तदा	அப்பொழுது
कर्षितः }	ஹரணத்தால் சிந்தை	वासं	தங்குதலைப்பற்றி
	நொந்து கிடக்கின்ற	इति इव	பின்வருமாறு
	வருமாகிய	आज्ञापयत्	ஆக்ஞாபித்தருளி
रामः	ஸ்ரீராமர்		

ஸ்ரீ:

सर्वाः सेना निवेश्यन्तां वेलायां हरिपुङ्गव । संप्राप्तो मन्त्रकालो नः सागरस्येह लङ्घने ॥

हरिपुङ्गव	“வானரோத்தம !	लङ्घने	தாண்டும் விஷயத்
सर्वाः सेनाः	ஸேனைகளெல்லாமும்		தில்
वेलायां	கரையில்	मन्त्रकालः	ஆலோசனசெய்யும்
निवेश्यन्तां	இறக்கிவைக்கப்		காலமானது
	பட்டும்;	इह	இப்பொழுது
सागरस्य	சமுத்திரத்தை	नः	நமக்கு
		संप्राप्तः	வந்துவிட்டது.

स्वां स्वां सेनां समुत्सृज्य मा च कश्चित्कुतो व्रजेत् । गच्छन्तु वानराः शूरा ज्ञेयं छन्नं भयं च नः॥

कश्चित्	“ஒருவனும்	वानराः	வானர
स्वां स्वां	அவனவனது	शूराः च	சூரர்கள் மட்டும்
सेनां	சைனியத்தை	गच्छन्तु	வெளியில் போகட்டும்.
समुत्सृज्य	விட்டுவிட்டு	छन्नं	கபடாய் செய்யப்பட்ட
कुतः	எக்காரணத்தைக்	भयं	ஆபத்து [டிருக்கும்
	கொண்டும்	नः	நமக்கு
मा व्रजेत्	போகக்கூடாது.	ज्ञेयं च	அறியத்தக்கதே.”

रामस्य वचनं श्रुत्वा सुग्रीवः सहलक्ष्मणः । सेनां न्यवेशयत्तीरे सागरस्य द्रुमायुते॥१०७॥

सुग्रीवः	சுகிரீவன்	सागरस्य	சமுத்திரத்தினது
सहलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணரோடு கூ	द्रुमायुते	மரங்களடர்ந்த
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய [டவே	तीरे	கரையில்
वचनं	ஆக்கினையை	सेनां	சேனையை
श्रुत्वा	சிரமேற்கொண்டு	न्यवेशयत्	தங்கச்செய்தார்.

विराज समीपस्थं सागरस्य च तद्वलम् । मधुपाण्डुजलः श्रीमान्द्वितीय इव सागरः ॥

सागरस्य	சமுத்திரத்தினுடைய	श्रीमान्	அழகிய
समीपस्थं	பக்கலில் தங்கியிருந்த	द्वितीयः	இரண்டாவது
तत्	அந்த	सागरः	சமுத்திரம்
बलं	சேனை	इव च	போலவே
मधुपाण्डुजलः	தேன்போல் பிங்கள	विराज	பிரகாசித்தது.
	வாணமுற்ற		

वेलावनमुपागम्य ततस्ते हरिपुङ्गवाः । निविष्टाः परमं पारं काङ्क्षमाणा महोदधेः ॥१०९॥

ते	அந்த	परमं पारं	அக்கரையை
हरिपुङ्गवाः	வானரோத்தமர்கள்	कांक्षमाणाः	காண ஆவல்கொண்டு
वेलावनं	கரையின் வனத்தை	ततः	அவ்விடத்தில்
उपागम्य	அடைந்து	निविष्टाः	தங்கியிருந்தார்கள்.
महोदधेः	பெருங்கடலின்		

तेषां निविशमानानां सैन्यसन्नाहनिस्वनः । अन्तर्धाय महानादमर्णवस्य प्रशुश्रुवे ॥११०॥

तेषां	அவர்கள்	अर्णवस्य	சமுத்திரத்தினது
निविशमानानां	தங்கியிருக்கும்	महानादं	பேரொலியை
	பொழுது	अन्तर्धाय	அடக்கிக்கொண்டு
सैन्यसन्नाह-	} சைனியங்களின் போ ரில் உற்சாகத்தால் உண்டான சத்தமா னது	प्रशुश्रुवे	கேட்டது.
निस्वनः			

सा वानराणां ध्वजिनी सुग्रीवेणाभिपालिता । त्रिधा निविष्टा महती रामस्यार्थपराऽभवत् ॥

सुग्रीवेण	சுகரீவனால்	निविष्टा	தங்கச்செய்யப்பட்டது.
अभिपालिता	ரகஷிக்கப்பட்ட	सा	அது
वानराणां	வானரர்களின்	रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
महती	பெரும்	अर्थपरा	{ கைங்கரியம் ஒன்றை யே சர்வமாய்க்கொ ண்டதாய்
ध्वजिनी	சேனை	अभवत्	விளங்கிற்று.
त्रिधा	மூன்று வகுப்பாக		

सा महार्णवमासाद्य हृष्टा वानरवाहिनी । वायुवेगसमाधूतं पश्यमाना महार्णवम् ॥ ११२ ॥

वानरवाहिनी	வானரசைனியம்	वायुवेगसमाधूतं	வாயுவேகத்தால்
महार्णवं	சமுத்திரத்தை		அலைப்புண்ட
आसाद्य	அடைந்து	महार्णवं	சமுத்திரத்தை
हृष्टा	களிப்புற்றிருந்தது.	पश्यमाना	பார்த்தவண்ணமே
सा	அது		யிருந்தது.

दूरपारमसंवाधं रक्षोगणनिषेवितम् । पश्यन्तो वरुणावासं निषेदुर्हरियूथपाः ॥ ११३ ॥

झषनक्रग्रहं घोरं क्षपादौ दिवसक्षये । हसन्तमिव फेनौधैर्नृत्यन्तमिव चोर्मिभिः ॥ ११४ ॥

चन्द्रोदयसमाधूतं प्रतिचन्द्रसमाकुलम् । चण्डानिलमहाग्राहैः कीर्णं तिमितिमिङ्गलैः ॥

दीप्तभोगैरिवाकीर्णं भुजगैर्भुजगालयम् । अवगाढं महासच्चैर्नानाशैलसमाकुलम् ॥

सुदुर्गं दुर्गमार्गं तमगाधमसुरालयम् ॥ ११६ ॥

हरियूथपाः	வானரச்ரேஷ்டர்கள்	चण्डानिल-}	புயற்குற்றை நிகர்த்த
दूरपारं	வெகுதூரத்திற்கப்	महाप्राहैः }	கொடிய முதலேக
	பால் கரையுள்ளதும்		ளாலும்
असंबाधं	மிகப் பாரந்ததும்		திமியெனும் பெரும்
रक्षोगण- }	ராக்கூஸகணங்களால்	तिमितिमिङ्गलैः {	மீன்களாலும் திமிக
निषेवितं }	வசிக்கப்பெற்றதும்		ளேத்தின்னும் பெரு
	மீன்களும் முதலேக		மீன்களாலும்
अषनक्रग्रहं	ளும் இடங்கர்களெ	कीर्णं	நிறைந்ததும்
	னும் முதலையினங்க	दीसभोगैः	ஜவலிக்கும் உடலுற்ற
	ளுமுள்ளதும்	भुजगैः	பாம்புகளால்
घोरं	பயங்கரமானதும்	आकीर्णं	நிறைந்து
दिवसक्षये	மாலையில்	भुजगालयं इव	பாம்புகளின் இருப்
क्षपादौ	இரவின் ஆரம்பத்தில்		பிடம் போன்றதும்
फेनौघैः	துரை சமூகங்களால்	महास्रवैः	பெரிய பிராணிகளால்
हसन्तं इव	சிரிப்பதுபோலிருக்	अवगाढं	நிறைந்ததும்
	கிறதும்	नानाशैलसमाकुलं	பல மலைகளால்
ऊर्मिभिः	அலைகளால்		நிறைந்ததும்
नृत्यन्तं इव	குதிக்கிறதுபோலி	सुदुर्गं	கிட்ட முடியாததும்
	ருக்கிறதும்	दुर्गमार्गं	கடக்கமுடியாததும்
चन्द्रोदयसमाधूतं	சந்திரோதயத்தால்	अगाधं	அகாதமும்
	பொங்குகிறதும்	असुरालयं च	அசுரர்கள் வலிக்கும்
प्रतिचन्द्र- }	பிரதிபிம்பங்களாகிற	तं	அந்த [இடமுமான
समाकुलं }	சந்திரன்களால் விள	वरुणावासं	சமுத்திரத்தை
	ங்கப்பெற்றதும்	पश्यन्तः	பார்த்துக்கொண்டே
		निषेदुः	தங்கியிருந்தார்கள்.

मकरैर्नाकभोगैश्च विगाढा वातलोलिताः । उत्पेतुश्च निपेतुश्च प्रवृद्धा जलराशयः ॥११७॥

मकरैः	முதலேகளாலும்	प्रवृद्धाः	வளர்ந்தவைகளாய்
नाकभोगैः च	சுருமீன்களாலும்	जलराशयः	அலைகள்
	பாம்புகளாலும்	उत्पेतुः च	உயரக்கிளம்பின.
विगाढाः	நிறைந்துள்ளவை	निपेतुः च	அடங்கித்தணிந்து
	களும்		சென்றன.
वातलोलिताः	காற்றால் அலைப்புண்டு		

अग्निचूर्णमिवाविद्धं भास्वराम्बु महोरगम् । सुरारिविषयं घोरं पातालविषयं सदा॥११८॥
सागरं चाम्बरप्रख्यमम्बरं सागरोपमम् । सागरं चाम्बरं चेति निर्विशेषमदृश्यत ॥११९॥

अग्निचूर्णं इव	நெருப்புப்பொரி	महोरगं	பெரும்பாம்புகளையு
	போன்றனவும்		டையதும்
आविद्धं	பொங்குகிறதும்	सुरारिविषयं	தேவசத்துருக்கள்
भास्वराम्बु	நிர்மலமான ஜலமு		வசிக்குமிடமும்
	டையதும்		

घोरं	பயங்கரமானதும்	अम्बरं च	ஆகாசமும்
सदा	எக்காலத்திலும்	सागरोपमं	சமுத்திரத்தை நிகர்த் திருக்கிறது.
पाताल- } विषयं च }	பாதாளலோகங்களில் இருக்கும் இடமான துமான	सागरं	சமுத்திரமும்
सागरं	சமுத்திரமானது	अम्बरं च	ஆகாசமும்
अम्बरप्रख्यं	ஆகாசத்தை நிகர்த்திருக்கிறது.	इति निर्विशेषं	(ஆகிய) இது
		अदृश्यत	பேதமில்லாமல் காணப்பட்டது.

संपृक्तं नभसाऽप्यम्भः संपृक्तं च नभोऽम्भसा । तादृग्रूपे स्म दृश्येते तारारत्नसमाकुले ॥

अंभः	சமுத்திரமானது	तारारत्नस-	நகரத்திரங்களாலும்,
नभसा अपि	ஆகாசத்தோடே	माकुले }	முத்துகளாலும் நி
संपृक्तं	பிணைந்திருக்கிறது.		றைந்த இவ்விரண்டும்
नभः च	ஆகாசமும்	तादृग्रूपे	சமமான தோற்றமு
अंभसा	கடலோடு		டையவைகளாய்
संपृक्तं	பிணைந்திருக்கிறது.	दृश्येते स्म	காணப்பட்டன.

समुत्पतितमेघस्य वीचिमालाकुलस्य च । विशेषो न द्वयोरासीत्सागरस्याम्बरस्य च ॥

समुत्पतितमेघस्य	மேலெழும் மேகங்க ளைக்கொண்ட	सागरस्य च	சமுத்திரத்திற்கும்
अम्बरस्य च	ஆகாயத்திற்கும்	द्वयोः	இந்த இரண்டிற்கும்
वीचिमालाकुलस्य	அலைவரிசைகளின் பெருக்குகளையுடைய	विशेषः	வேறுபாடு
		आसीत् न	யாதொன்றும்இல்லை.

अन्योन्यमाहताः सक्ताः सखनुर्भीमनिखनाः । ऊर्मयः सिन्धुराजस्य महाभेयं इवाहवे ॥

आहवे	யுத்தகளத்தில்	ऊर्मयः	அலைகள்
महाभेयः	பெரிய பேரிகைவாத்ய	अन्योन्यं	ஒன்றோடொன்று
इव	போலவே [ங்கள்	आहताः	மோதி
सिन्धुराजस्य	சமுத்திரத்தினது	सक्ताः	தடுக்கப்பட்டவைக
भीमनिखनाः	பேரொலிகொண்ட	सखनुः	ஒலித்தன. [ளாய்

रत्नौघजलसन्नादं विषक्तमिव वायुना । उत्पतन्तमिव क्रुद्धं यादोगणसमाकुलम् ॥ १२३ ॥

ददृशुस्ते महात्मानो वाताहतजलाशयम् । अनिलोद्धूतमाकाशे प्रवल्गन्तमिवोर्मिभिः ॥ १२४ ॥

महात्मानः	மஹாத்மாக்களாகிய	क्रुद्धं	சினங்கொண்டு
ते	அவர்கள்	उत्पतन्तं इव	உயரக்கிளம்புகிறது
वाताहतजलाशयं	காற்றால் அலைப்புண்ட சமுத்திரத்தை	यादोगण-	பொலிருக்கிறதாகவும்
रत्नौघजल- } सन्नादं }	ரத்தனக்குவியல்களோடு கூடிய ஜலத்தின் ஒலியுடையதாயும்	समाकुलं }	நீர்வாழியர்களால்
		अनिलोद्धूतं	நிறைந்துள்ளதாயும்
वायुना	வாயுவோடு	ऊर्मिभिः	காற்றினால் அலைப்
विषक्तं इव	கலந்து விட்டதுபோல	आकाशे	அலைகளால் [புண்டு
	விருக்கிறதாகவும்	प्रवल्गन्तं इव	ஆகாயத்தில்
		ददृशुः	நடக்கிறதுபோன்றதா
			பார்த்தார்கள். [கவும்

ततो विस्मयमापन्ना ददृशुर्हरयस्तदा । भ्रान्तोर्मिजलसन्नादं प्रलोलमिव सागरम् ॥१२५॥

ததா	அப்பொழுது	प्रलोलं इव	கலவரப்படுவது
हरयः	வானரர்கள்		போன்றதாகவும்
सागरं	சமுத்திரத்தை	ददृशुः	கண்டார்கள்.
भ्रान्तोर्मि- जलसन्नादं }	அசையும் அலைகளின் ஐல் ஓசையுடையதா யும்	ततः	அதனால்
		विस्मयं	ஆச்சரியத்தை
		आपन्नाः	அடைந்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
युद्धकाण्डे चतुर्थः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 14880

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 205

पञ्चमः सर्गः—ஐந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ५ ॥

श्रीरामविलापः—ஸ்ரீராமவிலாபம்.

सा तु नीलेन विधिवत्स्वारक्षा सुसमाहिता । सागरस्योत्तरे तीरे साधु सेना निवेशिता ॥

स्वारक्षा	நற்காப்பைப்பெற்ற தும்	सागरस्य	கடலது
सुसमाहिता	அச்சமற்றதுமான	उत्तरे तीरे	வடக்கரையில்
सा	அந்த	विधिवत्	முறையே
सेना	படையானது	साधु तु	நன்கு அப்பொழுது
नीलेन	நீலனால்	निवेशिता	அமைக்கப்பெற்றது.

मैन्द्रश्च द्विविदश्चोभौ तत्र वानरपुङ्गवौ । विचेरतुश्च तां सेनां रक्षार्थं सर्वतो दिशम् ॥ २ ॥

वानरपुङ्गवौ	வானரோத்தமர்க	तां	அந்த
मैन्द्रः च	மைந்தனும் [நான	सेनां	சேனையை
द्विविदः च	த்விவிதனுமாகிய	रक्षार्थं	பாதுகாப்பதற்காக
उभौ	இருவர்களும்	सर्वतः दिशं च	எல்லா திக்குலும்
तस्य	அப்பொழுது	विचेरतुः	சஞ்சரித்தார்கள்.

निविष्टायां तु सेनायां तीरे नदनदीपतेः । पार्श्वस्थं लक्ष्मणं दृष्ट्वा रामो वचनमब्रवीत् ॥

नदनदीपतेः	சமுத்திரத்தினுடைய	पार्श्वस्थं	பக்கவி்லிருந்த
तीरे	கரையில்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
सेनायां	சேனை	दृष्ट्वा	பார்த்து
निविष्टायां तु	தங்கியதும்	वचनं	ஒரு சொல்லை
रामः	ஸ்ரீராமர்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
			மொழிந்தார்

शोकश्च किल कालेन गच्छता ह्यपगच्छति । मम चापश्यतः कान्तामहन्त्यहनि वर्धते ॥

शोकः च “சோகம் என்பது
कालेन गच्छता च காலம் கழியக்கழிய
अपगच्छति போய்விடுகிறது,
என்று
किल பெரியோர்கள் சொல்
வதுண்டு.

कान्तां காதலியை
अपश्यतः காணப்பெறாத
मम हि எனக்கோவென்றால்
अहनि अहनि நாளுக்குநாள்
वर्धते வளருகின்றது.

न मे दुःखं प्रिया दूरे न मे दुःखं हतेति वा । एतदेवानुशोचामि वयोऽस्या ह्यतिवर्तते ॥

दूरे “தூரத்தில்
प्रिया காதலியிருக்கின்றாள்
मे எனக்கு [என்பது
दुःखं न மனவேதனையை விளை
விக்கவில்லை.
हता அபஹரிக்கப்பட்டாள்
इति वा என்பதும்
मे எனக்கு
दुःखं न மனக்கவலையை விளை
விக்கவில்லை.

हि ஆனால்,
अस्या: இவளது
वयः { உயிரோடிருப்பதாய்
பிரதிக்கை செய்யப்
பட்ட } ஜீவிதகாலம்*
अतिवर्तते கடந்துவருகிறது.
एतत् एव இது ஒன்றைக்குறித்
तुத்தான்
अनुशोचामि இடைவிடாது மனம்
நொந்துருகுகின்றேன்.

* [சந்தரகாண்டம் 40-ாம் ஸர்க்கம் 11, 12 சுலோகங்களில் धारयिष्यामि मासं तु जीवितं शलुसूदन । मासादूर्ध्वं न जीविष्ये त्वया हीना नृपात्मज என்று சொன்னபடி ‘ஒரு மாதமே உம்பொருட்டு உயிருளேன்; அதன்மேல் நின்னைப் பிரிந்து உயிர் வாழேன்’ என்று சீதாப்பிராட்டியார் ஹனுமாரிடத்தில் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு சொல்லிவிடுத்த உறுதி மொழியிது.]

वाहि वात यतः कान्ता तां स्पृष्ट्वा मामपि स्पृश । त्वयि मे गात्रसंस्पर्शश्चन्द्रे दृष्टिसमागमः॥

वात “வாயுபகவானே!
यतः எவ்விடத்தில்
कान्ता காதலியிருக்கிறாளோ
वाहि சஞ்சரியும். [(அங்கு)
तां அவளை
स्पृष्ट्वा ஸ்பர்சித்துவிட்டு
अपि அதன்பின்னர்
मां என்னை

स्पृश ஸ்பர்சிப்பீராக.
चन्द्रे மனோகரமாய் விளங்
त्वयि தேவரீரிடத்தில் [கும்
मे எனக்கு
गात्रसंस्पर्शः உடல்ஸ்பர்சமாய்
दृष्टिसमागमः ஞானேந்திரியத்தால்
ஏற்படும்.

तन्मे दहति गात्राणि विषं पीतमिवाशये । हा नाथेति प्रिया सा मां ह्रियमाणा यदब्रवीत्॥

सा “அந்த
प्रिया காதலி
ह्रियमाणा திருடிக்கொண்டு
போகப்படும்பொழுது
मां என்னை அழைத்து
हा नाथ ‘ஹா, நாத!’
इति என்று
यत् எதை
अब्रवीत् சொன்னாளோ;

तत् அது
मे எனது
आशये உள்ளத்தில்
पीतं உட்கொண்ட
विषं விஷமானது
गात्राणि அவயவங்களை
इव எவ்வண்ணமோ
दहति அவ்வண்ணமே
துன்புறுத்திக்கொண்
டேயிருக்கிறது.

तद्वियोगेन्धनवता तच्चिन्ताविपुलार्चिषा । रात्रिदिवं शरीरं मे दह्यते मदनाग्निना ॥ ८ ॥

तद्वियोगेन्धनवता	“அவளை விட்டுப்பிரி வாகிற விறகையுடை யதும்	मदनाग्निना	அன்பின தீசுயமாகிற அக்னியால்
तच्चिन्ता- विपुलार्चिषा	அவளைப்பற்றிய கவ லையாகிற தீக்ஷணமா ன சுவாலையுடையது மான	मे शरीरं रात्रिदिवं दह्यते	எனது ஆற்றல் இரவுபகலும் வாட்டப்படுகிறது.

अवगाह्यार्णवं स्वप्स्ये सौमित्रे भवता विना । कथंचित्प्रज्वलन्कामः स मा सुप्तं जले दहेत् ॥

सौमित्रे	“லக்த்மண!	मा	என்னை
भवता	உன்னை	सः	அந்த
विना	விட்டுப்பிரிந்து	कामः	மனோதமானது
अर्णवं	சமுத்திரத்தில்	प्रज्वलन्	அணையாது மூண்ட தாய்
अवगाह्य	முழுது	कथंचित्	நான் எவ்வுபாயம் தேடினும்
स्वप्स्ये	தூங்குகின்றேன்.	दहेत्	வருத்தியே தீரும்.
जले	ஐலத்தில்		
सुप्तं	படுத்துத் தூங்கும்		

बहेतत्कामयानस्य शक्यमेतेन जीवितुम् । यदहं सा च वामोरुरेकां धरणिमाश्रितौ ॥ १० ॥

वामोरुः	“தொடையழகுற்ற	एतत्	இது
सा	அவளும்,	बहु	மகா விசேஷமானது.
अहं च	நானும்	एतेन	இதனால்
एकां	ஒரே	कामयानस्य	மனோதமொன்றிலே யே மனம்நாடிக்கி டக்கும் எனக்கு
धरणिं	மானிட உலகில்	जीवितुं	உயிர்வைத்திருக்க
आश्रितौ	இருக்கின்றோம்.	शक्यम्	சாத்தியமாகிறது.
यत्	எந்த		

केदारस्येव केदारः सोदकस्य निरुदकः । उपस्तेहेन जीवामि जीवन्तीं यच्छृणोमि ताम् ॥

निरुदकः	“நீர்ற்ற	तां	அவளை [ளாக
केदारः	கழனியானது	जीवन्तीं	உயிருடனிருப்பவ-
सोदकस्य	நீருள்ள	शृणोमि	(கேட்டு) அறிகிறேன்.
केदारस्य	கழனியினது	यत्	(என்பது எதுவோ)
उपस्तेहेन	கசிவால்	जीवामि	இதனால்தான்
इव	எவ்வண்ணமோ		பிழைத்திருக்கின் றேன்.
	அவ்வண்ணமே		

कदा नु खलु सुश्रोणीं शतपत्रायतेक्षणाम् । विजित्य शत्रून् दक्ष्यामि सीतां स्फीतामिव श्रियम् ॥

शत्रून्
विजित्य
सुश्रोणीं
“சத் துருக்களை
வென்று,
அறநெறியுடையவ
ளும்,
தாமரையிதழ்போன்
ற அகன்ற கண்களை
யுடையவளும்

स्फीतां
श्रियं इव
सीतां
कदा खलु नु
दक्ष्यामि
ஐகத் வ்யாபினியாகிய
மகாலக்ஷ்மிபோன்ற
வளுமாகிய
சீதையை
எப்பொழுதுதான்
காணப்பெறுவேனோ?

कदा नु चारुबिम्बोष्ठं तस्याः पद्ममिवाननम् । ईषदुन्नम्य पास्यामि रसायनमिवातुरः ॥

तस्याः
चारुबिम्बोष्ठं
पद्मं
इव
आननं
आतुरः
“அவளது
அழகிய கோவைக்
கனிபோன்ற அதரத்
தையுடையதும்,
தாமரைமலரை
ஒத்ததுமான
முகத்தை
ஓர் நோயாளி

रसायनं
इव
ईषत्
उन्नम्य
कदा नु
पास्यामि
(உயிர் போகாது
காப்பாற்றும்) ரஸா
யனத்தை
(கண்டால்) எவ்வண்ண
மோ அவ்வண்ணமே,
கொஞ்சம்
நிமிர்ந்து
எப்போதுதான்
கண்குளிரக் காணப்
பெறுவேனோ?

तस्यास्तु संहतौ पीनौ स्तनौ तालफलोपमौ । कदा नु खलु सोत्कम्पौ हसन्त्या मां भजिष्यतः ॥

हसन्त्याः
तस्याः
संहतौ
पीनौ
तालफलोपमौ
“புன்முறுவலுற்ற
அவளது
நெருங்கியவைகளும்,
பெருத்தவைகளும்,
பனம்பழத்தை நிகர்த்
தவைகளும்,

सोत्कम्पौ
स्तनौ तु
मां
कदा नु खलु
भजिष्यतः
துடித்துக்கொண்டிரு
ப்பவைகளுமான
தனங்களிரண்டும்
என்னை
எப்பொழுதுதான்
களிப்புறச்செய்ய
மோ?

सा नूनमसितापाङ्गी रक्षोमध्यगता सती । मन्नाथा नाथहीनेव त्रातारं नाधिगच्छति ॥

असितापाङ्गी
सती
सा
मन्नाथा
नूनं
“கரிய கடைக்கண்
களையுடையவளும்
மகா பதிவிரதையு
மான
அவள்
என்னைக்கணவனாகக்
கொண்டும்
இப்பொழுது

नाथहीना
इव
रक्षोमध्यगता
सातारं
अधिगच्छति न
கணவனில்லாதவள்
போலவே
அரக்கிகளின் நடுவில்
சிக்கிக்கொண்டவளாய்
தன்னைக் காப்பாற்று
பவனை
காணப்பெறுதிருக்
கின்றாள்.

कथं जनकराजस्य दुहिता सा मम प्रिया । राक्षसीमध्यगा शेते स्नुषा दशरथस्य च ॥

दशरथस्य	“தசரதசக்கிரவர்த்தி யாரது	प्रिया च	காதலியுமான
स्नुषा	மருமகளும்	सा	அவள்
जनकराजस्य	ஜனகமன்னரது	राक्षसीमध्यगा	அரக்கிகள் நடுவிரு நதுகொண்டு
दुहिता	பெண்ணும்	कथं	எவ்விதம்
मम	எனது	शेते	கண்வளர்ப்பாள் ?

कदा विक्षोभ्य रक्षांसि सा विधूयोत्पत्तिष्यति । विधूय जलदानीलाञ्छशिरैवा शरत्स्विवा ॥

शरत्सु	“சரத்காலங்களில்	सा	அவள்
नीलान्	கரு	रक्षांसि	அரக்கஜனங்களை
जलदान्	மேகங்களை	विक्षोभ्य	உருக்குலைத்து
विधूय	விலக்கிக்கொண்டு	विधूय	உதறிவிட்டு
शशिरैवा	சந்திரன் ரேகை	कदा	எப்பொழுது
इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே	उत्पत्तिष्यति	வெளிவரப்போகிற ளோ ?

स्वभावतनुका नूनं शोकेनानशनेन च । भूयस्तनुतरा सीता देशकालविपर्ययात् ॥ १८ ॥

स्वभावतनुका	“பிறவியாலேயே மெ	देशकाल-	இடமும் காலமும்
सीता	சீதை [ல்லியவளான	विपर्ययात् च	தடுமாறிக்கிடப்பதா லும்
शोकेन	தன் வேதனையினாலே	नूनं	இப்பொழுது
अनशनेन	யும் உணவில்லாமையினால்	भूयः	முன்னிலும்திகமாய்
	லும்	तनुतरा	இளைத்திருப்பாள்.

कदा नु राक्षसेन्द्रस्य निधायोरसि सायकान् । सीतां प्रत्याहरिष्यामि शोकमुत्सृज्य मानसम् ॥

राक्षसेन्द्रस्य	“ராக்ஷஸமன்னனது	शोकं.	துயரத்தை
उरसि	மார்பில்	उत्सृज्य	களைந்தெறிந்து
सायकान्	அம்புகளை	सीतां	சீதையை
निधाय	ஏற்றிவிட்டு	कदा नु	எப்பொழுதுதான்
मानसं	மனதிலேயே அண்டி யிருக்கும்	प्रत्याहरिष्यामि	திருப்பிக்கொண்டுவர ப்போகிறேனோ ?

कदा नु खलु मे साध्वी सीता सुरसुतोपमा । सोत्कण्ठा कण्ठमालम्ब्य मोक्षयत्यानन्दजं पयः ॥

सुरसुतोपमा	“தெய்வப்பெண் போன்றவளாய்	सीता	வீதை
साध्वी	உலகப்பற்றைக்கடந்த வளும்	मे कण्ठं	என்பக்கலிலிருத்தலை
	(எப்பொழுது என்னை காணப்பெறுவேன் என்று) தியானித்து க்கொண்டிருக்கிறவ ளுமான	आलम्ब्य	பெற்று
सोत्कण्ठा		आनन्दजं पयः	ஆனந்தக்கண்ணீரை
		कदा नु	எப்பொழுதுதான்
		मोक्षयति खलु	பெருக்குவளோ ?

கடா ஸோகமம் ஃரம் மைதிலிவிபயோகஜம் । ஸஹஸா விபமோஃயாமி வாஸ: ஸுக்ரேதரம் யதா ॥

ஸுக்ரேதரம் "அழுக்கு
வாஸ: வஸ்திரத்தை
ஸஹஸா உடனே
யதா நீக்குவது எப்படியோ
அப்படியே
மைதிலி- } மைதிலியின் பிரிவா
விபயோகஜம் } லுண்டாயிருக்கும்

ஃரம் அஸஹ்யமாயிருக்கிற
ஃம் இந்த
ஸோகம் மனவேதனையை
கடா எப்பொழுது
விபமோஃயாமி களைந்தெறிவேனோ ?

எவ் விலபதஸ்தஸ்ய தத்ர ராமஸ்ய ஃமித: । ஃநிநக்ஷயாந்மந்ஃருஃசிஃஸ்கரோஸ்தமுபாஃமத் ॥ ௨௨ ॥

தத்ர அப்பொழுது
தஸ்ய அந்த
ஃமித: பேரறிவாளராகிய
ராமஸ்ய ஸ்ரீராமர்
எவ் மேற்கண்டவாறு
விலபத: மொழிந் துக்கொண்டி-
ருக்கையில்

ஃநிநக்ஷயாத் பகற்பொழுது கழிந்த
தால்
ஃஸ்கர: சூரியபகவான்
மந்ஃருஃசி: ஒளிகுறைந்தவனாய்
அஸ்த் உபாஃமத் அஸ்தமித்தான்.

அஸ்வாஸிதோ லக்ஷ்மணேந ராம: ஸந்த்யாமுபாவிஸத் । ஸ்மரந்ஃகமலபத்ராஸீ சீதா ஸோகாகுலீகூத: ॥

லக்ஷ்மணேந லக்ஷ்மணரால்
அஸ்வாஸித: தேற்றரவு பண்ணப்
பட்ட
ராம: ஸ்ரீராமர்
கமலபத்ராஸீ தாமரையிதழ்போன்ற
கண்களையுடைய

சீதா தேவியை
ஸ்மரந் நினைத்து
ஸோகாகுலீகூத: { மனவேதனையால் இன்
னது செய்கிறதென்
று தெரியாதவராய்
ஸந்த்யா மாலைச்சந்தியை
உபாவிஸத் உபாஸித்தார்.

இத்யாஸீ ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே அஃதிகாவ்யே யுத்தகாண்டே பஃவ்ம: சர்ட்: ॥

அஃதிர்த: ஸ்லோகா: 14903

யுத்தகாண்டே அஃதிர்த: ஸ்லோகா: 228

பஃ: சர்ட்:—ஆளுவது ஸர்க்கம் ॥ ௬ ॥

ராவணமந்நாலோஃனம்—ராவணனது மந்திராலோசனே.

லக்ஷ்மாணா து க்ருதம் கர்ம ஃரம் த்ஃபா ஃயாவஃம் । ராக்ஷஸேந்ஃ ஃனுமதா ஸக்ரேணேவ மஃதாட்மநா ॥

அஃவ்ரீத்ராக்ஷஸாந்ஸர்வாந்ஃஃக்யா கிஸ்தித்வாஃஃஸுவ: ॥ ௧ ॥

॥ ௧ ॥

ராக்ஷஸேந்: ராக்ஷஸராஜன்
ஸக்ரேண இவ் இந்திரனையொத்த
மஃதாட்மநா மகாத்மாவாகிய
ஃனுமதா து ஹனுமாராலேயே
லக்ஷ்மாணா இலங்கையில்
க்ருதம் வினைவிக்கப்பட்ட
ஃயாவஃம் பயங்கரமானதும்
ஃரம் அஸஹ்யமானது
கர்ம செயலை [மான

த்ஃபா சிந்தித்து
ஃயாவஃம் வெட்கத்தால்
கிஸ்தித்வா சிறிது
அஃவ்ரீத்: தலைதாழ்ந்து
ராக்ஷஸாந் அரக்கர்கள்
ஸர்வாந் எல்லோரையும்
பார்த்து
அஃவ்ரீத் பின்வருமாறு
மொழிந்தான்:

धर्षिता च प्रविष्टा च लङ्का दुष्प्रसहा पुरी । तेन वानरमात्रेण दृष्टा सीता च जानकी ॥

வானரமாத்திரை "அற்ப வானராஜாதி
யாகிய

तेन அதனால்
दुष्प्रसहा புகழுடியாததாகிய
लङ्का पुरी च இலங்கை நகரும்
प्रविष्टा புகப்பட்டது.

धर्षिता च உருக்கலைக்கவும்
பட்டது.

जानकी ஜனகரின் மகளாகிய
सीता च சீதையும்
दृष्टा கண்டுகொள்ளப்
பட்டாள்.

प्रासादो धर्षितश्चैत्यः प्रवरा राक्षसा हताः । आकुला च पुरी लङ्का सर्वा हनुमता कृता ॥

हनुमता "ஹனுமான் ஒருவ
னால்

चैत्यः { குலதெய்வம் ஆவாஹ
னம் செய்துவைக்கப்
பட்டிருந்த

प्रासादः ஆலயமும்
धर्षितः அழிக்கப்பட்டது.
प्रवरा: பெயர்பெற்ற

राक्षसा: ராக்ஷஸர்களும்
हता: கொல்லப்பட்டார்கள்.

लङ्का இலங்கை
पुरी நகர்
सर्वा च முழுவதுமே
आकुला உருக்கலைந்ததாய்
कृता செய்யப்பட்டது.

किं करिष्यामि भद्रं वः किं वा युक्तमनन्तरम् । उच्यतां नः समर्थं यत्कृतं च सुकृतं भवेत् ॥

भद्रं वः { "(என்ன ஆனபோதி
லும்) உங்களுக்கு ஆ
பத்து விளையாது.

अनन्तरं இனி
युक्तं वा ஏற்றதுதான்
किं என்ன ?
किं எதை

करिष्यामि இனி நான் செய்ய
यत् எது [வேண்டும்?
समर्थं ஏற்றதாய்
कृतं செய்யப்பட்டு
नः நமக்கு
सुकृतं நன்மை பயப்பதாய்
भवेत् च ஆகுமோ (அது)
उच्यताम् சொல்லப்படட்டும்.

मन्त्रमूलं हि विजयं प्राहुरार्या मनस्विनः । तस्माद्वै रोचये मन्त्रं रामं प्रति महाबलाः ॥

महाबलाः "மகா சக்திவான்
களே !

मनस्विनः பேரறிவாளராகிய
आर्या: பெரியோர்கள்
विजयं வெற்றியானது
मन्त्रमूलं हि ஆலோசனையைப்பொ
றுத்ததுதானென்று

प्राहुः சொல்லுகிறார்கள்.
तस्मात् वै ஆகையால்
रामं प्रति ராமன் விஷயத்தைப்
பற்றி

मन्त्रं ஆலோசனையை
रोचये நான் இப்பொழுது
விரும்புகின்றேன்.

त्रिविधाः पुरुषा लोके उत्तमाधममध्यमाः

लोके "உலகில்
पुरुषा: மனிதர்கள்

॥ ६ ॥

उत्तमाधम- } உத்தமர்கள், மத்திமர்
मध्यमा: } கள், அதமர்களென்று
त्रिविधा: மூன்று வகுப்பினர்
கள் ஆவர்.

यथेमे पुरुषा नित्यमुत्तमाधममध्यमाः । एवं मन्त्रा हि विज्ञेया उत्तमाधममध्यमाः ॥ १२ ॥

इमे	“இந்த	एवं	அப்படியே
पुरुषाः	மாணிடர்கள்	मन्त्राः हि	மந்திராலோசனைக
नित्यं	எப்பொழுதும்		ஞரும்
यथा	எவ்வாறு	उत्तमाधम- }	உத்தமம், மத்திமம்,
उत्तमाधम- }	உத்தமர்கள், மத்திமர்	मध्यमाः }	அதமம் என
मध्यमाः }	கள், அகமர்கள் என	विज्ञेयाः	அறியத்தக்கவைகள்.
	ப்படுகிறார்களோ		

ऐकमत्युपागम्य शास्त्रदृष्टेन चक्षुषा । मन्त्रिणो यत्र निरतास्तमाहुर्मन्त्रमुत्तमम् ॥ १३ ॥

मन्त्रिणः	மந்திராலோசனை	उपागम्य	அடைந்து
	செய்பவர்கள்	निरताः	ஆமோதிக்கிறார்களோ
शास्त्रदृष्टेन	“சாஸ்திராபிபாச	तं	அதை
	மென்ற	उत्तमं	உத்தம
चक्षुषा	கண்ணைக்கொண்டு	मन्त्रं	மந்திராலோசனையென
यत्र	எந்தவிடத்தில்	आहुः	பெரியோர்கள் சொல்
ऐकमत्यं	ஒற்றுமையை		லுகிறார்கள்.

बह्व्योऽपि मतयो भूत्वा मन्त्रिणामर्थनिर्णये । पुनर्यत्रैकतां प्राप्ताः स मन्त्रो मध्यमः स्मृतः ॥

अर्थनिर्णये	“விஷயத்தை நிர்ணயி	पुनः	முடிவில்
	ப்பதில்	एकतां	ஒற்றுமையை
यत्र	எதில்	प्राप्ताः	அடைகின்றனவோ
मन्त्रिणां	மந்திரிமார்களுடைய	सः	அந்த
मतयः	அபிப்பிராயங்கள்	मन्त्रः	ஆலோசனை
बह्व्यः	பலவிதமாக	मध्यमः	மத்திமமென
भूत्वा अपि	இருந்தாலும்	स्मृतः	கொள்ளப்படுகிறது.

अन्योऽन्यं मतिमास्थाय यत्र संप्रतिभाष्यते । न चैकमत्ये श्रेयोऽस्ति मन्त्रः सोऽधम उच्यते ॥

यत्र	“எதில்	श्रेयः च	ஒரு முடிவும்
अन्योन्यं	அவரவர்	अस्ति न	இல்லையோ,
मतिं	அபிப்பிராயத்தை	सः	அந்த
आस्थाय	பிடிவாதப்படுத்தி	मन्त्रः	ஆலோசனை
संप्रतिभाष्यते	வ்யவகரிக்கப்படுகிற	अधमः	அதமமென
	தோ,	उच्यते	(பெரியோர்களால்)

ऐकमत्ये संप्रतिपद्यन्तामेतत्कृत्यं मतं मम ॥ कार्यं संप्रतिपद्यन्तामेतत्कृत्यं मतं मम ॥

तस्मात्	“ஆகையால்	कार्यं	செய்யவேண்டிய காரி
सुमन्त्रितं	நன்கு ஆலோசிக்கப்		யத்தை
	பட்டது	संप्रतिपद्यन्तां	ஒற்றுமையுடன் தீர்
साधु	நன்மை பயக்குமா.		மானியங்கள்.
मन्त्रिसत्तमाः	மந்திரிகளில் சிறந்த	एतत् कृत्यं	இவ்விதமான கார்யம்
भवन्तः	உங்கள்	मम	எனக்கு
		मतम्	இஷ்டமானது.

वानराणां हि वीराणां सहस्रैः परिवारितः । रापोऽभ्येति पुरीं लङ्कामस्माकमुपरोधकः ॥

ராம: ஹி “ராமனும்
வானராणां வானர
वीराणां வீரர்களின்
सहस्रैः பலரால்
परिवारितः சூழப்பட்டவனும்
अस्माकं நமக்கு

उपरोधकः இடையூறுசெய்கிறவ
னாய்
लङ्कां இலங்கை
पुरीं நகரைநோக்கி
अभ्येति வந்துகொண்டிருக்கி
றான்.

तरिष्यति च सुव्यक्तं राघवः सागरं सुखम् । तरसा युक्तरूपेण सानुजः सबलानुगः ॥

समुद्रमुच्छोषयति वीर्येणान्यत्करोति वा ॥ १८ ॥

राघवः “रामன்
सानुजः தம்பியோடுகூடவும்
சைன்யங்களோடும்
सबलानुगः { பரிவாரங்களோடும்
கூடவும்
समुद्रं சமுத்திரத்தை
युक्तरूपेण ஏற்றதான
तरसा வல்லமையால்

उच्छोषयति வற்றச் செய்தாலுஞ்
वीर्येण சக்தியால் [செய்வான்.
अन्यत् वा வேறெதையேனும்
करोति செய்வான்.
सागरं च சமுத்திரத்தையும்
सुव्यक्तं நிச்சயமாய்
सुखं ஆயாசமின்றி
तरिष्यति கடந்தே திருவான்.

खरो येन हतः संख्ये तस्य वीर्येण लक्ष्यते ॥ १९ ॥

येन “எவனால்
संख्ये போரில்
खरः கரன்
हतः கொல்லப்பட்டானோ

तस्य அவனுடைய
वीर्येण சக்தியால்
लक्ष्यते { (என்னால் இது எல்லா
மும்) ஊக்கப்படுகி
றது.

अस्मिन्नेवंगते कार्येऽविरुद्धे वानरैः सह । हितं पुरे च सैन्ये च सर्वं संमन्यतां मम ॥

वानरैः “வானரர்களோடு
सह கூட
अविरुद्धे விரோதத்திற்கு கார
ணமில்லாத
अस्मिन् இந்த
कार्ये கார்யம்
एवंगते இப்படிசம்பவித்திருக்
கையில்

पुरे च நகர்விஷயத்திலும்
सैन्ये च சைன்யவிஷயத்திலும்
हितं லாபமானது
सर्वं எல்லாமும்
मम எனக்கு
संमन्यताम् நன்கு எடுத்துரைக்க
ப்படட்டும்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षष्ठः सर्गः ॥

சதம: சர்ட:—ஐழாவது ஸர்க்கம். ॥ 9 ॥

ராஷஸோக்தி:—ராஷஸர்க்களது வசனம்.

இதுக்தா ராஷஸேந்த்ரேண ராஷஸாஸ்தே மஹாபலா: । ஁சு: ப்ராஜ்ஜலய: சர்வே ராவணம் ராஷஸேஸ்வரம் ॥

தே	அந்த	சர்வே	எல்லோரும்
மஹாபலா:	மகா பலவான்களான	ப்ராஜ்ஜலய:	அஞ்சலிபந்தம்
ராஷஸா:	அரக்கர்கள்		பண்ணிக்கொண்டு
ராஷஸேந்த்ரேண	ராஷஸமன்னனால்	ராஷஸேஸ்வரம்	அரக்கமன்னனாகிய
ஐதி	மேற்கண்டவாறு	ராவணம்	ராவணனைப்பார்த்து
உக்தா:	வினாவப்பட்டவர்க	஁சு:	பின்வருமாறு சொன்
	ளாய்		னார்கள் :

ட்விஷத்பக்ஷமவிஜ்ஞாய நீதிவாஹ்யாஸ்வபுட்ய: । அவிஜ்ஞாய ச்வபக்ஷம் ச ராஜானம் ப்ரேதயந்தி ஹி ॥ 2 ॥

நீதிவாஹ்யா:	“நீதிக்குப் புறம்போ	ச்வபக்ஷம்	தன்பக்தத்தை
	னவர்களாகிய	அவிஜ்ஞாய ச	உள்ளபடி அறியாதும்
அபுட்ய:	அறிவினர்கள்	ராஜானம்	ஓர் மன்னனை
ட்விஷத்பக்ஷம்	சத்துருவினது	ப்ரேதயந்தி	கலக்குகின்றார்கள்
	பக்தத்தை	ஹி	அன்றோ.
அவிஜ்ஞாய து	உள்ளபடி அறியாதும்		

ராஜந்பரிஷதஸக்த்யுஷ்ணபுஷ்ணசங்குலம் । சுமஹந்நோ பலம் கஸ்தாட்விஷாடம் பஜதே பவான் ॥ 3 ॥

ராஜந்	“அரசே!	சுமஹந்	மிகத்திரண்டதுமான
ந:	நமக்கு	பலம்	சேனையிருக்கிறது.
பரிஷதஸக்த்யுஷ்ண-	பரிகாயதம், வேல்கத்	கஸ்தாட்	எக்காரணத்தால்
புஷ்ணசங்குலம்}	தி, சூலம், பட்டயக்	பவான்	தேவரீர்
	கத்தி இவைகளை	புஷாடம் பஜதே	மனச்சோர்வுக்கிடங்
	தரித்ததும்		கொடுக்கின்றீர்?

தவ்யா ப்ரோகவதீர் கத்வா நிர்ஜிதா: பந்நகா யுதி । கைலாஸசிவராவாஸி யக்ஷேர்ஹிபிராவூத: ॥

சுமஹத்கடனம் க்ருத்வா வஸ்யஸ்தே த்நத: க்ருத: ॥ 4 ॥

ப்ரோகவதீர்	“போகவதி எனும்	யக்ஷே:	யக்ஷர்களால்
கத்வா	சென்று [நகருக்கு	அவூத:	சூழப்பட்டவனுமான
பந்நகா:	பன்னகர்கள்	த்நத:	குபேரன்
யுதி	போரில்	சுமஹந்	பெரும்
தவ்யா	தேவரீரால்	கடனம்	போரை
நிர்ஜிதா:	வெல்லப்பட்டார்கள்.	க்ருத்வா	செய்து
கைலாஸ-	கைலாஸமலையின் சிக	தே	தேவரீருக்கு
சிவராவாஸி}	ரத்தில் வசிப்பவனும்	வஸ்ய:	அடங்கினவனாக
ஹிபிராவூத:	பல	க்ருத:	செய்யப்பட்டான்.

स महेश्वरसख्येन श्लाघमानस्त्वया विभो । निर्जितः समरे रोषाल्लोकपालो महाबलः ॥

महेश्वरसख्येन	“மகேச்வரனது நட பின் காரணத்தால்	विभो	பிரபுவே!
महाबलः	மகா பலவானெனவும்	सः	(எவனோ) அவனே
लोकपालः	லோகபாலனெனவும்	त्वया	தேவரீரால்
श्लाघमानः	செருக்குற்றவன்.	समरे	போரில்
		रोषात्	கோபத்தால்
		निर्जितः	வெல்லப்பட்டான்.

विनिहत्य च यक्षौघान्विक्षोभ्य च विगृह्य च । त्वया कैलासशिखरादिमानमिदमाहृतम् ॥

यक्षौघान्	“யக்ஷசமூகங்களை	इदं	இந்த
विगृह्य च	அடக்கியும்,	विमानं	(புஷ்பக) விமானம்
विक्षोभ्य च	நடுங்கச்செய்தும்	त्वया	தேவரீரால்
विनिहत्य च	புடைத்தும்	आहृतम्	பறித்துக்கொண்டு
कैलासशिखरात्	கைலாஸசிகரத்தி னின்று		வரப்பட்டது.

मयेन दानवेन्द्रेण त्वद्भयात्सख्यमिच्छता । दुहिता तव भार्यथि दत्ता राक्षसपुङ्गव ॥ ७ ॥

राक्षसपुङ्गव	“ராக்ஷஸோத்தம!	मयेन	மயனால்
त्वद्भयात्	உங்களிடத்திலுள்ள	दुहिता	பெண்
सख्यं	நட்பை [பயத்தால்	तव	தேவரீருக்கு
इच्छता	விரும்பிய	भार्यथि	மனைவியாக
दानवेन्द्रेण	அசுரமன்னனாகிய	दत्ता	கொடுக்கப்பட்டாள்.

दानवेन्द्रो मधुर्नाम वीर्योत्सिक्तो दुरासदः । विगृह्य वशमानीतः कुम्भीनस्याः सुखावहः ॥

दुरासदः	“எவனாலும் வெல்ல முடியாதவனும்	मधुः	மது
वीर्योत्सिक्तः	வீர்யத்தால் செருக் குற்றவனும்	नाम	என்ற
कुम्भीनस्याः	கும்பிநசுக்கு	दानवेन्द्रः	அசுரமன்னன்
सुखावहः	உலகவாழ்வுக்குக்கார ணபூதனுமான	विगृह्य	அடக்கி
		वशं	அடிமைத்தனத்தில்
		आनीतः	கொண்டுவரப்பட் டான்.

निर्जितास्ते महाबाहो नागा गत्वा रसातलम् । वासुकिस्तक्षकः शङ्खो जटी च वशमाहताः॥

महाबाहो	“மகாபாகுவே!	वासुकिः	வாஸுகியும்,
रसातलं	பாதாளலோகத்திற்கு	तक्षकः	தக்ஷகனும்,
गत्वा	சென்று	शङ्खः	சங்கனும்,
ते	அந்த	जटी च	ஐடி என்பவனும்
नागाः	நாகர்கள்	वशं	அடிமைத்தனத்தில்
निर्जिताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.	आहताः	கொண்டுவரப்பட்டார் கள்.

अक्षया बलवन्तश्च शूरा लब्धवराः पुनः । त्वया संवत्सरं युद्ध्वा समरे दानवा विभो ॥
स्वबलं समुपाश्रित्य नीता वशमरिन्दम । मायाश्चाधिगतास्तत्र बहवो राक्षसाधिप ॥११॥

राक्षसाधिप	“राक्षஸமன்னா!	संवत्सरं	ஒருவருஷகாலம்
अरिन्दम	சத் துருசம்ஹாரக!	समरे युद्ध्वा	போரிட்டு
विभो	பிரபுவே!	त्वया	தேவரீரால்
पुनः	மேலும்	वशं	அடிமைத்தனத்தில்
लब्धवराः	வரம்பெற்று	नीताः	கொண்டுவரப்பட்ட
अक्षयाः	அழிவற்ற		டார்கள்.
बलवन्तः	பலசாலிகளும்	तत्र	அவ்விடத்தில்
शूराः च	சூரர்களுமான	मायाः च	மாயாவித்தைகளும்
दानवाः	அசுரர்கள்	बहवः	பல
स्वबलं	தேவரீரது பலத்தை	अधिगताः	தெரிந்துக்கொள்ளப்
समुपाश्रित्य	கொண்டு		பட்டன.

शूराश्च बलवन्तश्च वरुणस्य सुता रणे । निर्जितास्ते महाबाहो चतुर्विधबलानुगाः ॥ १२ ॥

महाबाहो	“மகாபாகுவே!	ते	அந்த
बलवन्तः च	பலசாலிகளும்	वरुणस्य	வருணனது
शूराः च	சூரர்களும்	सुताः	புதல்வர்கள்
चतुर्विध- } बलानुगाः }	நான்குவித சேனாபரி வாரங்களையுடையவர் களுமான	रणे	போரில்
		निर्जिताः	வெல்லப்பட்டார்கள்.

मृत्युदण्डमहाग्राहं शाल्मलिद्रुममण्डितम् । कालपाशमहावीचिं यमकिङ्करपन्नगम् ॥ १३ ॥

अवगाह्य त्वया राजन्यमस्य बलसागरम् । जयश्च विपुलः प्राप्तो मृत्युश्च प्रतिषेधितः ॥१४॥

राजन्	“அரசே!	यमकिङ्करपन्नगं	யமகிங்கரர்களாகிய
मृत्युदण्ड- } महाग्राहं }	மிருத்யுதண்டமாகிய பெரும் முதலைகளை யுடையதும்	यमस्य	யமனது [துமான
शाल्मलिद्रुम- } मण्डितं }	சால்மலியெனும் ஆயு தங்களாகிய விருக்ஷ ங்களால் நிறைந்துள் ளதும்	बलसागरं	சேனாசமுத்திரத்தில்
		अवगाह्य	புகுந்து
		त्वया	தேவரீரால்
		विपुलः जयः च	மகத்தான வெற்றியும்
		प्राप्तः	அடையப்பட்டது.
		मृत्युः च	எமனும்
कालपाशमहावीचिं	காலபாசமாகிற பேர லைகளையுடையதும்	प्रतिषेधितः	ஒட்டிவிடப்பட்டான்.

सुयुद्धेन च ते सर्वे लोकास्तत्र सुतोषिताः

॥ १५ ॥

तव "அவ்விடத்தில்
लोकाः லோகவாசிகளான
ते அவர்கள்
सर्वे च எல்லோரும்

सुयुद्धेन நல்ல போரால்
सुतोषिताः சந்தோஷப்படுத்தப்
பட்டார்கள்.

क्षत्रियैर्वहुभिर्वीरैः शक्रतुल्यपराक्रमैः । आसीद्वसुमती पूर्णा महद्भिरिव पादपैः ॥ १६ ॥

वसुमती "பூலோகமானது
महद्भिः பெரும்
पादपैः விருகூங்களால்
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே

शक्रतुल्यपराक्रमैः இந்திரனுக்கொப்பான
ஆண்மையுற்ற
वीरैः சூரர்களான
बहुभिः பல
क्षत्रियैः கூத்திரியர்களால்
पूर्णाः நிறைந்ததாய்
आसीत् இருந்தது.

तेषां वीर्यगुणोत्साहैर्न समो राघवो रणे । प्रसह्य ते त्वया राजन्हताः परमदुर्जयाः ॥ १७ ॥

राजन् "அரசே!
तेषां அவர்களுக்கு
वीर्यगुणोत्साहैः { ஆண்மை, ஆற்றல், கு
ணம், உத்ஸாஹம்
இவைகளில்
रणे போரில்
राघवः ராமன்

समः न சமான்னன்று.
परमदुर्जयाः வெல்லற்கரியர்
களாகிய
ते அவர்கள்
त्वया தேவரீரால்
प्रसह्य பலாத்கரித்து
हताः கொல்லப்பட்டார்கள்.

तिष्ठ वा किं महाराज श्रमेण तव वानरान् । अयमेको महाबाहुरिन्द्रजित्सपयिष्यति ॥ १८ ॥

महाराज "மகாராஜரே!
तिष्ठ தேவரீர் இங்கேயே
இருந்தருளலாம்.
महाबाहुः மகாபாகுவாகிய
अयं இந்த
इन्द्रजित् இந்திரஜித்து
एकः ஒருவனே

वानरान् வானர்களை
क्षपयिष्यति நாசஞ்செய்துவிடு
வான்.
तव தேவரீருக்கு
श्रमेण वा किम् மனக்கவலையென்பது
தான் ஏன்?

अनेन हि महाराज माहेश्वरमनुत्तमम् । इष्टा यज्ञं वरो लब्धो लोके परमदुर्लभः ॥ १९ ॥

महाराज "மகாராஜா!
अनेन हि இவனாலோ
अनुत्तमं மிகச் சிறந்ததும்
माहेश्वरं { சிவபெருமானுக்கு
ப்ரீதியை விளைவிக்கி
றதுமான
यज्ञं யாகத்தை

इष्टा புரிந்து
लोके உலகில்
परमदुर्लभः மிகவும் கிடைத்தற்
கரியதாகிய
वरः வரமானது
लब्धः அடையப்பட்டிருக்கி
றது.

शक्तितोमरमीनं च विनिकीर्णान्त्रिशैवलम् । गजकच्छपसंबाधमश्वमण्डूकसंकुलम् ॥ २० ॥
 रुद्रादित्यमहाग्राहं मरुदसुमहोरगम् । रथाश्वगजतोयौघं पदातिपुलिनं महत् ॥ २१ ॥
 अनेन हि समासाद्य देवानां बलसागरम् । गृहीतो दैवतपतिर्लङ्कां चापि प्रवेशितः ॥ २२ ॥

शक्तितोमरमीनं	{ “நட்டி, தோமரங்களாகிற மீன்களையுடையதும்,	ரதாஸ்வ- கஜதோயௌ	{ ரதங்கள், குதிரைகள், யானைகளாகிற நீர்ப் பெருக்குகளையுடையதும்
வினிகீர்ணான்த்ரिशைவல்	{ சித்றிக்கிடக்கும் நரம் புகளாகிற பாசிகளையுடையதும்,	படாதி- புலின்	{ பதாதிக்களாகிற மணற்குன்றுகளையுடையதுமான
गजकच्छपसंबाधं	யானைகளாகிற ஆமைகளால் நிறைந்ததும்,	देवानां	தேவர்களது
अश्वमण्डूकसंकुलं	{ குதிரைகளாகிற தவளைகளால் நிறைந்ததும்,	महत्	பெரும்
रुद्रादित्य- महाग्राहं	{ ருத்திரர்களையும், ஆதித்யர்களையும் பெரும் முதலைகளாக உடையதும்,	बलसागरं	சேனாசமுத்திரத்தில்
मरुदसु- महोरगं	{ மருத்துக்களும், வஸுக்களுமாகிய பெரும்பாம்புகளையுடையதும்,	समासाद्य	புகுந்து
		अनेन हि	இவனாலேயே
		दैवतपतिः	தேவேந்திரன்
		गृहीतः	கிறைப்படுத்தப்பட்டான்.
		अपि	இதோடு
		लङ्कां च	இலங்கைக்கும்
		प्रवेशितः	கொண்டுவந்துசேர்க்கப்பட்டான்.

पितामहनियोगाच्च मुक्तः शम्बरवृत्तहा । गतस्त्रिविष्टपं राजन्सर्वदेवनमस्कृतः ॥ २३ ॥

राजन्	“அரசே!	पितामहनियोगात् च	பிரம்மதேவரது ஆக்கினையால்தான்
शम्बरवृत्तहा	{ சம்பராசரனையும் விருத்திராசரனையும் கொன்றவனும்	मुक्तः	கிறைவிடுவிக்கப்பட்டு
सर्वदेवनमस्कृतः	{ எல்லாதேவர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவனுமான அவன்	त्रिविष्टपं	இந்திரலோகம்
		गतः	போய்ச்சேர்ந்தான்.

तमेव त्वं महाराज विसृजेन्द्रजितं सुतम् ॥ २४ ॥

महाराज	“மகாராஜாவே!	इन्द्रजितं एव	இந்திரஜித்தையே
सुतं	புதல்வனாகிய	त्वं	தேவரீர்
तं	அந்த	विसृज	அனுப்புவிடுவான்.

यावद्वा नरसेनां तां सरामां नयति क्षयम् ॥ २५ ॥

यावत्	“தகஷணமே	तां	அந்த
सरामां	ராமனுள்ளிட்ட	वा नरसेनां	வானரசனியத்தை
		क्षयं नयति	ஒழித்துவிடுவான்.

राजन्नापदयुक्तेयमागता प्राकृताज्जनात् । हृदि नैव त्वया कार्या त्वं वधिष्यसि राघवम् ॥

राजन्	“அரசே!	आपत्	வினை,
प्राकृतात्	முடனான	त्वया	தேவரீரால்
जनात्	ஒருவனிடத்திலி	हृदि	மனதில்
	நந்து	न कार्या	கொள்ளத்தக்கதன்று.
आगता	தேவரீருக்கு எட்டியி	त्वं एव	தேவரீர்தான்
इयं	இந்த [ருக்கிற	राघवं	ராமனை
अयुक्ता	ஏற்றதல்லாத	वधिष्यसि	கொல்லப்போகிறீர்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्तमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 14949

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 274

अष्टमः सर्गः—எட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ௮ ॥

प्रहस्तादिवचनम्—பிரஹஸ்தன் முதலியவரது வசனம்.

ततो नीलाम्बुदनिभः प्रहस्तो नाम राक्षसः । अब्रवीत्प्राञ्जलिर्वाक्यं शूरः सेनापतिस्तदा॥

ततः	அதற்கப்பால்	प्रहस्तः	பிரஹஸ்தன்
तदा	அப்பொழுது	नाम	என்ற
नीलाम्बुदनिभः	நீலமேகத்தை நிகர்த் தவனும்	राक्षसः	அரக்கன்
		प्राञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டு
शूरः	சூரனும்	वाक्यं	பின்வரும்வாக்யத்தை
सेनापतिः	சேனாதிபதியுமான	अब्रवीत्	சொன்னான் :

देवदानवगन्धर्वाः पिशाचपतगोरगाः । न त्वां धर्षयितुं शक्ताः किं पुनर्वानरा रणे ॥ २ ॥

देवदानवगन्धर्वाः	“தேவர்கள், அசுரர் கள், கந்தர்வர்கள் இவர்களும்	त्वां	தேவரீரை
पिशाचपतगोरगाः	பிசாசர்களும், பதகர் களும், உரகர்களும்	धर्षयितुं	வெல்ல
रणे	போரில்	शक्ताः न	வல்லவர் அல்லர்.
		वानराः	வானரர்கள்
		किं	என்றால்
		पुनः	எம்மாதிரம்?

सर्वे प्रमत्ता विश्वस्ता वञ्चिताः स्म हनूमता । न हि मे जीवतो गच्छेज्जीवन्स वनगोचरः ॥

सर्वे	“எல்லோரும்	वञ्चिताः स्म	ஏமாற்றப்பட்டுவிட்ட
विश्वस्ताः	(நமக்குத் திங்குசெய் யும் சத்ருக்கள் இல் லையென்ற) மனோதை ரியமுடையவர்களாய்	मे	நான் [டார்கள்.
प्रमत्ताः	அஜாக்கிரதையுடன	जीवतः	உயிருடனிருக்கிற வ
	நந்தவர்களாய்	वनगोचरः	வானரமாகும் [ரையில்
हनूमता	ஹனுமானால்	सः	அது
		जीवन्	உயிருடன்
		गच्छेत् हि न	திரும்பிப்போகவே
			மாட்டாது.

ततोऽब्रवीत्सुसंकुद्धो वज्रदंष्ट्रो महाबलः । प्रगृह्य परिधं घोरं मांसशोणितरूपितम् ॥ ९ ॥

ततः	அதன்மேல்	मांसशोणित- रूपितं	மாம்சத்தாலும் ரத்த த்தாலும் பற்றியிருந்த
महाबलः	மகா பலம்பொருந்திய	घोरं	பயங்கரமான
वज्रदंष्ट्रः	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனென் பவன்	परिधं	பரிகாயுதத்தை
सुसंकुद्धः	மிகச் சினங்கொண்ட வனாகி	प्रगृह्य	பற்றிக்கொண்டு
		अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழிந்தான் :

किं नो हनुमता कार्यं कृपणेन तपस्विना । रामे तिष्ठति दुर्धर्षे ससुग्रीवे सलक्ष्मणे ॥ १० ॥

रामे	“ராமன்	तिष्ठति	எதிர் த் துவந்திருக்
ससुग्रीवे	சுகரீவனுடனும்,	कृपणेन	அற்பனும் [கையில்
सलक्ष्मणे	லக்ஷ்மணனுடனும்,	तपस्विना	அப்பாவியுமான
दुर्धर्षे	செருக்கு தலைக்கேறி யவனாய்	हनुमता	ஹனுமாதோடு
		नः	நமக்கு
		किं कार्यम्	ஆவது என்ன ?

अद्य रामं ससुग्रीवं परिधेण सलक्ष्मणम् । आगमिष्यामि हत्वैको विशोभ्य हरिवाहिनीम्॥

अद्य	“இப்பொழுதே	एकः	நான் ஒருவனாய்
रामं	ராமனை	हत्वा	கொன்றுவிட்டு
ससुग्रीवं	சுகரீவனோடுகூடவும்	हरिवाहिनीं	வானரசைநியத்தை
सलक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனோடு கூடவும்	विशोभ्य	கலக்கமுறச்செய்து
परिधेण	பரிகாயுதத்தால்	आगमिष्यामि	திரும்பிவரப்போகி நேன்.

इदं ममापरं वाक्यं शृणु राजन्यदीच्छसि । उपायकुशलो ह्येव जयेच्छत्रूनतन्द्रितः ॥ १२ ॥

राजन्	“அரசே!	शृणु	செவ்சாய்த்தருளும்.
मम	எனது	उपायकुशलः	உபாயங்களில் தீபுண னாய்
अपरं	மற்றொரு	अतन्द्रितः हि	ஜாக்கிரதையுடனிருக் கிற ஒருவன்தான்
वाक्यं	விண்ணப்பமாகிற	शत्रून् एव	சத்ருக்களை எல்லோ வெல்வான். [ரையுமே
इदं	இதற்கு	जयेत्	
इच्छसि	இஷ்டப்படுகிறீர்		
यदि	என்றால்,		

कामरूपधराः शूराः सुभीमा भीमदर्शनाः । राक्षसानां सहस्राणि राक्षसाधिप निश्चिताः ॥

राक्षसाधिप	“ராக்ஷஸமன்ன!	भीमदर्शनाः	பயங்கரமான தோற்ற
राक्षसानां	அரக்கர்களுக்கும்		முடையவர்களெனவும்
सहस्राणि	பல	कामरूपधराः	நினைத்த உருவம் எடுக் கவல்லவர்களெனவும்
शूराः	சூரர்கள்	निश्चिताः	தோந்தெடுக்கப்பட்ட ருக்கிறார்கள்.
सुभीमाः	மிகக்கொடியவர்கள் எனவும்		

काकुत्स्थमुपसंगम्य विभ्रतो मानुषं वपुः । सर्वे ह्यसंभ्रमा भूत्वा ब्रुवन्तु रघुसत्तमम् ॥१४॥

सर्वे “எல்லோரும்
मानुषं மானிட
वपुः உருவம்
विभ्रतः கொண்டவர்களாய்
रघुसत्तमं ரகுஸத்தமனென்ற

काकुत्स्थं ராமனை
उपसङ्गम्य அடைந்து
असंभ्रमा: हि பதறாதவர்களாகவே
भूत्वा இருந்துகொண்டு
ब्रुवन्तु பின்வருமாறு தெரிவி
க்கட்டும்:

प्रेषिता भरतेन स्य भ्रात्रा तव यवीयसा । स हि सेनां समुत्थाप्य क्षिप्रमेवोपयास्यति ॥

तव “தேவரீரது
भ्रात्रा தம்பியாகிய
भरतेन பரதனால்
प्रेषिता: स செய்தியுடன் அனுப்ப
ப்பட்டிருக்கிறோம்.”
हि அதனால்
स: एव அவனும்

यवीयसा தம்பியோடு (லக்ஷ்ம
ணனோடு)
सेनां சேனையை
समुत्थाप्य திரட்டிக்கொண்டு
क्षिप्रं விரைவில்
उपयास्यति அவ்விடம் தோக்கிப்
போவான்.

ततो वयमितस्तूर्णं शूलशक्तिगदाधराः । चापबाणासिहस्ताश्च त्वरितास्तत्र याम ह ॥१५॥

तत ह “அப்பொழுதே
इतः இவ்விடத்திலிருந்து
तूर्णं விரைவில்
ततः அவ்விடத்திற்கு
वयं நாம்
शूलशक्ति- } சூலம், சக்தி, கதை
गदाधरा: } இவைகளை தரித்த
வர்களாய்

चापबाणासि- } வில், பாணம், கத்தி
हस्ता: च } இவைகளை கையில்
कोण्डवர்களாய்
त्वरिता: ஊக்கமுடையவர்
களாய்
याम செல்வோம்.

आकाशे गणशः स्थित्वा हत्वा तां हरिवाहिनीम् । अस्त्रशस्त्रमहावृष्ट्या प्रापयाम यमक्षयम् ॥

आकाशे “ஆகாசத்தில்
गणशः கூட்டங்கூட்டமாக
स्थित्वा நிற்குகொண்டு
अस्त्रशस्त्रमहावृष्ट्या அஸ்திரசஸ்திரங்க
ளின் வர்ஷத்தால்

तां அந்த
हरिवाहिनीं வானரசேனையை
हत्वा கொன்று
यमक्षयं யமலோகத்திற்கு
प्रापयाम அனுப்புவோம்.

एवं चेदुपसर्पेतामनयं रामलक्ष्मणौ । अवश्यमपनीतेन जहतामेव जीवितम् ॥ १८ ॥

एवं चेत् “இப்படியாகில்
रामलक्ष्मणौ ராமனும் லக்ஷ்மண
अनयं சூதில் [னும்
उपसर्पेतां சிக்கிக்கொள்வார்கள்.

अपनीतेन एव சூழ்ச்சியினாலேயே
जीवितं உயிரை
अवश्यं அவச்யம்
जहताम् விட்டிடும்.”

कौम्भकर्णिस्ततो वीरो निकुम्भो नाम वीर्यवान् । अब्रवीत्परमक्रुद्धो राघवं लोकरावणम्॥

கௌம்பகர்ணி: கும்பகர்ணனின் புதல்
வனும்

பரமக்ருத்: மிகச்சினங்கொண்ட
வனும்

वीर्यवान् வீர்யசாலியுமான

லோகராவுண் உலகைக் கதறச்செய்
யும்

निकुम्भ: நிகும்பன்

ராவுண் ராவணனைப்பார் த்து

नाम என்ற

தத்: அப்பொழுது

वीर: சூரன்

அவ்வித் பின்வருமாறு மொழி
ந்தான் :

सर्वे भवन्तस्तिष्ठन्तु महाराजेन सङ्गताः । अहमेको हनिष्यामि राघवं सहलक्ष्मणम् ॥

सुग्रीवं च हनूमन्तं सर्वानेव च वानरान्

॥ २० ॥

भवन्त: "நீங்கள்

ராவுண் ராமனையும்

सर्वे எல்லோரும்

சுக்ரீவனையும்

महाराजेन सङ्गताः மகாராஜரோடுகூடி

ஹனுமனையும்

तिष्ठन्तु இங்கேயே இருங்கள்.

வானரர்கள்

अहं நான்

சர்வான் எல்லோரையும்

एकः ஒருவனாகவே

ஹனிஷ்யாமி கொல்லப்போகி

सहलक्ष्मणं லக்ஷ்மணனோடுகூட

றேன்."

ततो वज्रहनुर्नाम राक्षसः पर्वतोपमः । क्रुद्धः परिलिहन्वक्त्रं जिह्वया वाक्यमब्रवीत् ॥ २१ ॥

ततः அதன்மேல்

ஜிஹ்வயா நாக்கினால்

पर्वतोपमः மலைக்கொப்பான

வக்த்ரம் வாயை

वज्रहनुः வஜ்ரஹனு

பரிலிஹ் துழாவிக்கொண்டு

नाम என்ற

வாக்யம் ஒரு சொல்லை

राक्षसः அரக்கன்

அவ்வித் பின்வருமாறு மொழி

क्रुद्धः சினங்கொண்டவனாகி

ந்தான் :

स्वैरं कुर्वन्तु कार्याणि भवन्तो विगतज्वराः । एकोऽहं भक्षयिष्यामि तान्सर्वान्हरियूथपान्॥

भवन्त: "நீங்கள்

ஏஃ: ஒருவனாகவே

विगतज्वरा: கவலையொழிந்தவர்
களாய்

தான் அந்த

स्वैरं உங்களது இஷ்டம்

ஹரியூத்பான் வானரத்தலைவர்க

போல்

சர்வான் மற்றுமுள்ள எல்லோ

कार्याणि காரியங்களை

ரையும்

कुर्वन्तु செய்யுங்கள்.

புசித்துவிடப்போகி

अहं நான்

றேன்.

स्वस्थाः क्रीडन्तु निश्चिन्ताः पिवन्तो मधुवारुणीम्

॥ २३ ॥

निश्चिन्ता: "கவலையற்றவர்களாய்

பிவந்த: குடித்துக்கொண்டு

मधुवारुणीं மதுவெனும் சாரா

स्वस्था: குறையற்றவர்களாய்

क्रीडन्तु பொழுதுபோக்குங்

யத்தை

கள்.

अहमेको वधिष्यामि सुग्रीवं सहलक्ष्मणम् । अङ्गदं च हनूमन्तं रामं च रणकुञ्जरम् ॥

अहं	“நான்	सुग्रीवं	சுகரீவனையும்,
एकः	ஒருவனாகவே	हनूमन्तं	ஹனுமானையும்,
सहलक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனோடுகூட	अङ्गदं च	அங்கதனையும்
रणकुञ्जरं	போர்வீரனாகிய	वधिष्यामि	கொல்லப்போகி
रामं च	ராமனையும்,		தேன்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
युद्धकाण्डे अष्टमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 14973

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 298

नवमः सर्गः—ஒன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ௯ ॥

विभीषणोक्तिः—வீபீஷணனது வசனம்.

ततो निकुम्भो रभसः सूर्यशत्रुर्महाबलः । सुसप्तो यज्ञकोपश्च महापार्श्वमहोदरौ ॥ १ ॥

अग्निकेतुश्च दुर्धर्षो रश्मिकेतुश्च राक्षसः । इन्द्रजिच्च महातेजा बलवान्रावणात्मजः ॥ २ ॥

प्रहस्तोऽथ विरूपाक्षो वज्रदंष्ट्रो महाबलः । धूम्राक्षश्चातिकायश्च दुर्मुखश्चैव राक्षसः ॥ ३ ॥

परिधान्पट्टिशान्प्रासाञ्छक्तिशूलपरश्वधान् ।

चापानि च सबाणानि खड्गांश्च विपुलाञ्छितान् ॥ ४ ॥

प्रगृह्य परमक्रुद्धाः समुत्पत्य च राक्षसाः । अब्रुवन्नावणं सर्वे प्रदीप्ता इव तेजसा ॥ ५ ॥

ततः	அதன்மேல்	इन्द्रजित् च	இந்திரஜித்தும்
निकुम्भः	நிகும்பனும்,	प्रहस्तः अथ	பிரகஸ்தனும்
रभसः	ரபஸனும்	विरूपाक्षः	விரூபாக்ஷனும்
महाबलः	மகா பலவானாகிய	वज्रदंष्ट्रः च	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனும்
सूर्यशत्रुः	சூர்யசத் துருவும்,	महाबलः	மகா பலவானாகிய
सुसप्तः	சுப்தக்னனும்	धूम्राक्षः च	தூம்ராக்ஷனும்
यज्ञकोपः च	யக்ஞகோபனும்	अतिकायः च	அதிகாயனும்
महापार्श्वमहोदरौ	மகாபார்ச்வனும்	दुर्मुखः	தர்முகனென்ற
	மகோதரனும்	राक्षसः एव	அரக்கனும்
दुर्धर्षः	வெல்லற்கரிய	सर्वे	ஆகிய எல்லா
अग्निकेतुः च	அக்னிகேதுவும்	राक्षसाः च	அரக்கர்களும்
रश्मिकेतुः	ரச்மிகேதுவென்ற	परिधान्	பரிகாயுதங்களையும்
राक्षसः च	அரக்கனும்	पट्टिशान्	பட்டயக்கத்திகளையும்
महातेजाः	மகாபராக்கிரம	प्रासान्	முள்ளாயுதங்களையும்
	சாலியும்	शक्तिशूल-	வேல்களையும், சூலங்
बलवान्	பலவானும்	परश्वधान् }	களையும், கோடாரி
रावणात्मजः	ராவணனது புதல்வ		களையும்
	னுமான	सबाणानि	கணைகளுடன் கூடிய

चापानि च	விற்களையும்
विपुलान्	பெரிய
शितान्	கூரிய
खड्गान् च	கத்திகளையும்
प्रगृह्य	எடுத்துக்கொண்டு
परमक्रुद्धाः	மிகச் சினங்கொண்ட வர்களாய்

समुपत्य	துள்ளிக்குதித்து
तेजसा	தேஜஸால்
प्रदीप्ताः इव	ஜ்வலிக்கின்றவர்க ளாய்
रावणं	ராவணனைப்பார்த்து
अब्रुवन्	பின்வருமாறுசொன் னார்கள் :

अद्य रामं वधिष्यामः सुग्रीवं च सलक्ष्मणम् ।

कृपणं च हनूमन्तं लङ्का येन प्रधर्षिता ॥

अद्य	“இதோ
रामं	ராமனையும்
सलक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனோடு
सुग्रीवं च	சுகிரீவனையும் [கூடவே
येन	எவனால்
लङ्का	இலங்கைநகர்

प्रधर्षिता	துன்புறத்தப்பட்ட தோ அந்த
कृपणं	அற்பமான
हनूमन्तं च	ஹனுமானையும்
वधिष्यामः	நாங்கள் கொல்லப் போகிறோம்.”

तानृहीतायुधान्सर्वान्वारयित्वा विभीषणः । अब्रवीत्प्राञ्जलिर्वाक्यं पुनः प्रत्युपवेश्य तान्॥

विभीषणः	விபீஷணர்
तान्	அந்த
गृहीतायुधान्	கையில் ஆயுதங்களை தரித்திருந்த
सर्वान्	எல்லோரையும்
वारयित्वा	மறுத்து,

तान्	அவர்களை
प्रत्युपवेश्य पुनः	உட்காரவும்செய்து
प्राञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டு
वाक्यं	அபிப்ராயத்தை
अब्रवीत्	பின்வருமாறு வெளியிட்டார் :

अप्युपायैस्त्रिभिस्तात योऽर्थः प्राप्तुं न शक्यते । तस्य विक्रमकालांस्तान्युक्तानाहुर्मनीषिणः॥

तात	“அண்ணா!
यः	எந்த
अर्थः	காரியசித்தி
त्रिभिः	மூன்று
उपायैः अपि	(சாம, தான பேதமெ ன்ற) உபாயங்களாலே
प्राप्तुं	பெற
शक्यते न	முடியாதிருக்கிறதோ

तस्य अपि	அதற்குத்தான்
तान्	அந்த
विक्रमकालान्	தண்டனைவிதிகளை
युक्तान्	உபயோகப்படுத்தப் படுகின்றவைகளாய்
मनीषिणः	பெரியோர்கள்
आहुः	சொல்லியிருக்கிறார் கள்.

प्रमत्तेष्वभियुक्तेषु दैवेन प्रहतेषु च । विक्रमास्तात सिद्ध्यन्ति परीक्ष्य विधिना कृताः ॥

तात	“அண்ணா,
प्रमत्तेषु	அஜாக்கிரதையுடன் இருப்பவர்கள் இடத் தெய்வத்தால் [திலும் கைவிடப்பட்ட
दैवेन	இரக்கிரதையுடனிருப் பவர்களிடத்திலுந் தான்
प्रहतेषु	
अभियुक्तेषु च	

विधिना	விதியைக்கொண்டு
परीक्ष्य	ஆராய்ச்சிசெய்து
कृताः	அனுஷ்டிக்கப்பட்ட
विक्रमाः	தண்டனைகள்
सिद्ध्यन्ति	சித்திக்கின்றன.

अप्रमत्तं कथं तं तु विजिगीषुं बले स्थितम् । जितरोषं दुराधर्षं प्रधर्षयितुमिच्छथ ॥१०॥

अप्रमत्तं “வெகு ஐக்கிரதை
யுடனிருப்பவரும்
விஜிगीषு ஐயம்பெறும் போர்
வீரரும்
बले स्थितं தெய்வபலம் பெற்ற
வரும்

जितरोषं கோபத்தை வென்ற
வரும்
दुराधर्षं அணுகமுடியாதவரு
तं तु அவரையும் [மான
प्रधर्षयितुं எதிர்க்க
कथं எங்ஙனம்
इच्छथ நினைக்கின்றீர்கள் ?

समुद्रं लङ्घयित्वा तु घोरं नदनदीपतिम् । कृतं हनुमता कर्म दुष्करं तर्कयेत वा ॥ ११ ॥

नदनदीपतिं “நதங்களுக்கும் நதிக
ளுக்கும் புகலிடமா
घोरं பயங்கரமான [கிய
समुद्रं तु சமுத்திரத்தையும்
लङ्घयित्वा ஒரே தாண்டாய்த்
தாண்டி

हनुमता ஹனுமாரால்
कृतं செய்யப்பட்ட
दुष्करं மற்றெவராலும் செய்
யமுடியாத
कर्म वा காரியத்தையாவது
तर्कयेत நினைத்துப்பாருங்கள்.

बलान्यपरिमेयानि वीर्याणि च निशाचराः । परेषां सहसाऽवज्ञा न कर्तव्या कथंचन ॥

निशाचराः “அரக்கர்களே !
परेषां சத்துருக்களுடைய
बलानि சைனியங்களும்
वीर्याणि च பெருமைகளும்
अपरिमेयानि கண்டறியமுடியாத
வைகள்.

कथञ्चन எப்படியும்
सहसा அவசரப்பட்டு
अवज्ञा அலக்ஷியம்
कर्तव्या न செய்யத்தக்கதன்று.

किं च राक्षसराजस्य रामेणापकृतं पुरा । आजहार जनस्थानाद्यस्य भार्या यशस्विनः ॥

यशस्विनः “மகாபுகழ்படைத்த
यस्य எவருடைய
भार्या தர்மபத்னியை
जनस्थानात् ஜனஸ்தானத்திலி
ருந்து
आजहार திருடிவந்தாரோ, அந்த

रामेण ஸ்ரீராமரால்
राक्षसराजस्य ராக்ஷஸமன்னருக்கு
पुरा அதற்குமுந்தி
अपकृतं च செய்யப்பட்ட குற்றந்
தான்
किम् யாது ?

खरो यद्यतिवृत्तस्तु रामेण निहतो रणे । अवश्यं प्राणिनां प्राणा रक्षितव्या यथाबलम् ॥

खरः “கரன்
अतिवृत्तः வரம்புகடந்து அக்கிர
மத்திற்கு வந்தவனாய்
यदि तु இருக்கையிலேதான்
रणे போரில்
रामेण ஸ்ரீராமரால்
निहतः கொல்லப்பட்டான்.

प्राणिनां பிராணிகளின்
प्राणा: ப்ராணங்கள்
यथाबलं தம்மால் கூடியமட்டும்
अवश्यं அவச்யமாய்
रक्षितव्या ரக்ஷித்துக்கொள்ளத்
தக்கனவே.

अयशस्यमनायुष्यं परदाराभिर्भर्शनम् । अर्थक्षयकरं घोरं पापस्य च पुनर्भवम् ॥ १५ ॥

परदाराभिर्भर्शनं	“பிறர்மனைவியை கண் ணெடுத்தும் பார்ப்ப தென்பது	घोरं	எதையும் ஒழிக்கும் கொடிய விஷம்.
अयशस्यं	புகழுக்குக்கேடானது;	पुनः	மேலும்
अनायुष्यं	ஆயுளைக் குறைப்பது;	पापस्य च	பாபமெல்லாவற்றிற் கும்
अर्थक्षयकरं	புருஷார் த்தங்களை ஒழிப்பது;	भवम्	கைகொடுத்து வளர்ப்பது.

एतन्निमित्तं वैदेह्या भयं नः सुमहद्भवेत् । आहता सा परित्याज्या कलहार्थं कृतेन किम् ॥

एतन्निमित्तं	“மேற்கண்ட காரணங் களால்	आहता	அபகரித்துக்கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும்
वैदेह्याः	விதேகமன்னாரின்	सा	அவள்
नः	நமக்கு [புதல்வியால்	परित्याज्या	திருப்பிச்சமர்ப்பிக்கப் படவேண்டியவள்.
सुमहत्	கொஞ்சமும் சகிக்க முடியாததாகிய	कलहार्थं	கலகத்தையுண்டுபண் னுவதற்கான
भयं	விபத்து	कृतेन किम्	செய்கையால் என்ன ஆகும்?.
भवेत्	விளைந்தேதீரும்.		

न नः क्षमं वीर्यवता तेन धर्मानुवर्तिना । वैरं निरर्थकं कर्तुं दीयतामस्य मैथिली ॥ १७ ॥

धर्मानुवर्तिना	தர்மத்தை எள்ளள வும் வழுவாதுபற்றி நடப்பவரும்	वैरं	துவேஷத்தை
वीर्यवता	சிறந்த ஆற்றல் கொ ண்டவருமான	कर्तुं	பாராட்டுவது
तेन	அவரோடு	नः	நமக்கு
निरर्थकं	நம்மால் நிர்வகிக்க இயலாத	क्षमं न	ஏற்றதன்று.
		मैथिली	மைதிலியார்
		अस्य	இவருக்கு
		दीयताम्	சமர்ப்பித்துவிடப்ப டட்டும்.

यावन्न सगजां साश्वां बहुरत्नसमाकुलाम् । पुरीं दारयते बाणैर्दीयतामस्य मैथिली ॥ १८ ॥

सगजां	“யானைகள் நிறைந்த தும்	पुरीं	நகரை
साश्वां	குதிரைகள் நிறைந்த தும்	बाणैः	பாணங்களால்
बहुरत्न- समाकुलां }	ஏராளமான ரத்னங்க ளால் நிறைந்து விள ங்குகிற துமான	दारयते न यावत्	சிற அடிக்காமுன் னமேயே
		मैथिली	மைதிலியார்
		अस्य	இவருக்கு
		दीयताम्	சமர்ப்பித்துவிடப்ப டட்டும்.

यावत्सुघोरा महती दुर्धर्षा हरिवाहिनी । नावस्कन्दति नो लङ्कां तावत्सीता प्रदीयताम् ॥

सुघोरा	“ மிக்க பயங்கரமான தும்	लङ्कां	இலங்கையை
दुर्धर्षा	வெல்லமுடியாதது	अवस्कन्दति } यावत् तावत् न }	தகைவதற்கு முற்று கையிடுமுன்ன மேயே
महती	பெரும்	सीता	சீதாதேவியார்
हरिवाहिनी	வானரசேனை	प्रदीयताम्	சமர்ப்பித்துவிடப்ப ட்டும்.
नः	நமது		

विनश्येद्धि पुरी लङ्का शूराः सर्वे च राक्षसाः । रामस्य दयिता पत्नी स्वयं न यदि दीयते ॥

रामस्य	“ ஸ்ரீராமருடைய	पुरी	நகர்
दयिता	பிரீதிக்குப் பாத்திர	विनश्येत्	நாசமாய்விடும்.
पत्नी	மனைவியார் [மாகிய	शूराः	சூரர்களாகிய
स्वयं	தேவரீராலேயே திரு வுளமுவந்து	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
दीयते यदि न	திருப்பிச் சமர்ப்பிக்க ப்படவில்லையென்றால்	सर्वे	எல்லோரும்
लङ्का	இலங்கை	च	அப்படியே (நாசமடை வார்கள்.)
		हि	இது திண்ணம்.

प्रसादये त्वां बन्धुत्वात्कुरुष्व वचनं मम । हितं तथ्यं त्वहं ब्रूमि दीयतामस्य मैथिली ॥

बन्धुत्वात्	“ (அண்ணனெனும்) அன்பினால்	अहं	அடியேன்
त्वां	தேவரீரை	हितं	நன்மையையும்
प्रसादये	மனமிசைந்தருள மன் ருடுகின்றேன்.	तथ्यं तु	உண்மையையுமே
मम	அடியேனது	ब्रूमि	விண்ணப்பிக்கின் றேன்.
वचनं	விண்ணப்பத்தை	मैथिली	மைதிலியார்
कुरुष्व	அங்கீகரித்தருள்வீ ராக.	अस्य	இவருக்கு
		दीयताम्	திருப்பிச் சமர்ப்பித்து விடப்படட்டும்.

पुरा शरत्सूर्यमरीचिसन्निभान्वाग्रपुङ्खान्सुदृढान्नृपात्मजः ।

सृजत्यमोघान्विशिखान्वधाय ते प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली ॥ २२ ॥

शरत्सूर्य- मरीचिसन्निभान् }	“ சர த்காலக்கதிரவன் கதிர்களை நிகர்த்த வைகளும்	विशिखान्	பாணங்களை
नवाग्रपुङ्खान्	தீட்டிய முனைக்கூர் களையுடையவைகளும்	ते वधाय	உம்மை நீருக்க
सुदृढान्	மிக உறுதியானவை களும்	नृपात्मजः	கோமானின் திருமக னார்
अमोघान्	பொய்க்காதவைகளு மான	सृजति पुरा	பொழியும் முன்னர்
		मैथिली	மைதிலியார்
		दाशरथाय	ஸ்ரீராமருக்கு
		प्रदीयताम्	திருப்பிச்சமர்ப்பித்து விடப்படட்டும்

त्यजाशु कोपं सुखधर्मनाशनं भजस्व धर्मं रतिकीर्तिवर्धनम् ।
प्रसीद जीवेम सपुत्रवान्धवाः प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली

॥ २३ ॥

सुखधर्मनाशनं	“நலத்தையும் நன்னெறியையும் நலிவுபடு	प्रसीद	எல்லோரையும் அனுக்கிரகித்தருளும்.
कोपं	சினத்தை [த்தும்	सपुत्रवान्धवाः	மக்களுடனும் சுற்றத்தாருடனும்
आशु	இக்கணமே	जीवेम	நாம் உயிர்வாழ்வோமாக.
त्यज	களைந்துவிடும்.	मैथिली	மைதிலியார்
रतिकीर्तिवर्धनं	{ மனச்சாந்தியையும் புகழையும் வளர்க்கின்றதாகிய	दाशरथाय	ஸ்ரீராமருக்கு
धर्मं	அறநெறியை	प्रदीयताम्	திருப்பிச்சமர்ப்பித்து விடப்படட்டும்.”
भजस्व	அனுஷ்டித்தருளும்.		

विभीषणवचः श्रुत्वा रावणो राक्षसेश्वरः । विसर्जयित्वा तान्सर्वान्प्रविवेश स्वकं गृहम् ॥

राक्षसेश्वरः	ராக்கசமன்னனாகிய	विसर्जयित्वा	விடைகொடுத்தனுப்பி விட்டு
रावणः	ராவணன்	स्वकं	தனது
विभीषणवचः	விபிஷணரது சொல்லை	गृहं	மாளிகைக்கு
श्रुत्वा	கேட்டுவிட்டு	प्रविवेश	திரும்பிப்போய்ச் சேர்ந்தான்.
तान्	அந்த		
सर्वान्	எல்லோரையும்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
युद्धकाण्डे नवमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 14997

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 322

தசம: சர்ப: —பத்தாவது ஸர்க்கம். ॥ १० ॥

விபிஷணஹிதோபதேச:—விபிஷணனது ஹிதோபதேசம்.

ततः प्रत्युषसि प्राप्ते प्राप्तधर्मार्थनिश्चयः । राक्षसाधिपतेर्वैश्व भीमकर्मा विभीषणः ॥ १ ॥
शैलाग्रचयसंकाशं शैलशृङ्गमिवोन्नतम् । सुविभक्तमहाकक्ष्यं महाजनपरिग्रहम् ॥ २ ॥
मतिमद्भिर्महामात्रैरनुरक्तैरधिष्ठितम् । राक्षसैश्चाप्तपर्याप्तैः सर्वतः परिरक्षितम् ॥ ३ ॥
मत्तमातङ्गनिश्वासेर्व्याकुलीकृतमारुतम् । शङ्खघोषमहाघोषं तूर्यनादानुनादितम् ॥ ४ ॥
प्रमदाजनसंवाधं प्रजल्पितमहापथम् । तप्तकाञ्चननिर्यूहं भूषणोत्तमभूषितम् ॥ ५ ॥
गन्धर्वाणामिवावासमालयं मरुतामिव । रत्नसंचयसंवाधं भवनं भोगिनामिव ॥ ६ ॥
तं महाभ्रमिवादित्यस्तेजोविस्तृतरश्मिवान् । अग्रजस्यालयं वीरः प्रविवेश महाद्युतिः ॥ ७ ॥

ततः

प्रयुषसि प्राप्ते

प्राप्तधर्मार्थ- }
निश्चयः }

भीमकर्मा

महाद्युतिः

वीरः

विभीषणः

राक्षसाधिपतेः

अग्रजस्य

आलयं

शैलाग्रचय- }

सङ्काशं }

शैलशृङ्गं

इव

उन्नतं

सुविभक्त- }

महाकक्ष्यं }

महाजनपरिग्रहं

मतिमद्भिः

अनुरक्तैः

महामात्रैः

अधिष्ठितं

आसपर्याप्तैः

राक्षसैः च

सर्वतः

परिरक्षितं

मत्तमातङ्ग- }

निश्वासैः }

அதன்மேல்

மறுநாள் சூரியோதய
மானதும்,தர்மம், அர்த்தம் இ
வைகளில் நிச்சித
புத்தியை அடைந்த
வரும்,எவரும் செய்யாத
செயலுடையவரும்,

மகா தேஜஸ்வியும்,

(தர்ம) வீரருமாகிய

விபீஷணர்

ராக்ஷஸமன்னனாகிய

தமயனது

இருப்பிடமானதும்

மலையின் பல சிகரங்க
ளை நிகர்த்ததும்,

மலைச்சிகரத்தை

நிகர்த்து

உயர்ந்திருக்கிறதும்,

நன்றாக வகுத்துக்கட்

டப்பட்ட பெரும் க
ட்டுகளையுடையதும்,பெரியோர்களால் நாடி
வரப்பட்டதும்,புத்தியிற்சிறந்தவர்க
ளும்துரோகம் நினைபாத
வர்களுமானபிரதானபந்திரிகளால்
விளங்கப்பெற்றதும்,{ நம்பிக்கையானவர்க
ளும் சாமர்த்திய
சாலிகளுமான

அரக்கர்களாலும்

நாற்புறத்திலும்

நன்கு பாதுகாக்கப்
பட்டதும்,கொழுத்த யானைக
ளின் பெருமூச்சுக
ளோடு

व्याकुलीकृतमारुतं

शङ्खघोष- }
महाघोषं }तूर्यनादानु- }
नादितं }प्रमदाजन- }
संवाधं }प्रजल्पित- }
महापथं }तप्तकाञ्चन- }
निर्यूहं }भूषणोत्तम- }
भूषितं }

गन्धर्वाणां

आवासं इव

मरुतां

आलयं इव

भोगिनां

रत्नसञ्चयसंवाधं

भवनं इव

तं

वेदम

तेजोविस्तृत- }

रश्मिवान् }

आदित्यः

महाभ्रं

इव

प्रविवेश

கலந்து வரும்

காற்றையுடையதும்,
சங்குகோஷங்களாலு
ண்டாகிய பெரும்
முழக்கத்தையுடைய
தும்,தூர்யவாத்யங்களின்
ஒலிகளால் ப்ரதித்வ
னி ஒலிக்கப்பெற்ற
தும்,களிப்புற்ற பெண்டிர்
களால் நிரம்பப்பெ
ற்றதும்,ஜனங்களால் கலகல
வென்று பேசப்பெ
ற்ற ராஜவீதிகளையு
டையதும்,பத்தரைமாற்றுத்தங்
கத்தால் செய்யப்ட்ட
கதவுகளையுடையதும்
சிறந்த அணிகளால்
அலங்கரிக்கப்பெற்ற
கந்தர்வர்களின் [தும்,
மாளிகையை நிகர்த்த
தேவதைகளின் [தும்,
ஆலயத்தை நிகர்த்த
தும்,சர்ப்பராஜர்களின்
ரத்னக்குவியல்களால்
இழைக்கப்பெற்ற
மாளிகையை நிகர்த்த
அந்த [துமாகிய
மாளிகையினுள்,ஒளியால் எங்கும் பர
வும் கிரணங்களையு
சூரியபகவான் [டைய
பெரும் மேகத்தினுள்
எவ்வண்ணமே,அவ்வண்ணமே
புகுந்தார்.

पुण्यान्पुण्याहघोषांश्च वेदविद्भिरुदाहृतान् । शुश्राव सुमहातेजा भ्रातुर्विजयसंश्रितान् ॥८॥

சுமஹாதேஜா:	மகாதேஜஸ்வியாகும் அவர்	உதாஹதாந்	ஜபிக்கப்பட்ட
வேதவித்நி:	வேதவித்துக்களால்	புஷ்யாந்	பரிசுத்தமான
ஆது:	தமையனது	புஷ்யாஹவோபாந் ச	புண்யாஹுகோஷம் களையும்
விஜயசம்ஸ்திதாந்	ஜயத்தைஉத்தேசித்து	சுஸ்ராவ	கேட்டார்.

पूजितान्दधिपात्रैश्च सर्पिभिः सुमनोक्षतैः । मन्त्रवेदविदो विप्रान्ददर्श सुमहाबलः ॥ ९ ॥

மந் திரங்களிலும் வேத	தயிர் நிறைந்த
மந் திரங்களிலும் நிபுணர்க	பாத்திரங்களோடும்
ளாகிய	நெய்களோடும்
பூஜிதாந்	புஷ்பாக்ஷதைகளோ
கொண்டாடப்பட்ட	டும்
வேதபாராயணம் செ	மகாபலவானை அவர்
ய்துகொண்டிருந்த	கண்டார்.
அரக்கர்களை	

स पूज्यमानो रक्षोभिर्दीप्यमानः स्वतेजसा । आसनस्थं महाबाहुर्वन्दे धनदानुजम् ॥

स्वतेजसा	தனது ஒளியால்	सः	அவர்
दीप्यमानः	விளங்குகிறவரும்	आसनस्थं	ஆஸனத்தில்
रक्षोभिः	அரக்கர்களால்		வீற்றிருந்த
पूज्यमानः	கொண்டாடப்பட்ட	धनदानुजं	குபேரன் தம்பியை
	டவரும்		(ராவணனை)
महाबाहुः	மகாபாகுவுமான	ववन्दे	ஸேவித்தார்.

स राजद्रष्टिसंपन्नमासनं हेमभूषितम् । जगाम समुदाचारं प्रयुज्याचारकोविदः ॥ ११ ॥

ஆசார்கோவித:	மரியாதைகளில் நிபுணராகிய	ராஜதூதி- சுபந்	}	மன்னனது கண்ணா டையால் சமர்ப்பிக்க ப்பட்டதும்
ச:	அவர்	ஹேமபூஷித்		பொன்னுலலங்கரிக்க ப்பட்டதுமான
சமுதாசார்	மரியாதாநுஷ்டானத் தை	ஆசனம்		ஆஸனத்தை
புருஷ	செய்துவிட்டு	ஜகம்		அடைந்தார்.

स रावणं महात्मानं विजने मन्त्रिसन्निधौ । उवाच हितमत्यर्थं वचनं हेतुनिश्चितम् ॥१२॥

प्रसाद्य भ्रातरं ज्येष्ठं सान्त्वेनोपस्थितक्रमः । देशकालार्थसंवादी दृष्टलोकपरावरः ॥ १३ ॥

देशकालार्थ- }	இடம், காலம், பிரயோ	दृष्टलोक- }	உலகசம்பிரதாய அனு
संवादी }	ஜனம் இவைகளுக்கு	परावर: }	ஷ்டானங்களை நன்க
	தெக்கப்படி உரைப்ப		றிந்தவருமான
	வரும்	स:	அவர்

उपस्थितक्रमः	வந்தனாதிமரியாதை களைச்செய்தவராகி	विजने	சாதாரணஜனமில்லா தபொழுது
ज्येष्ठं भ्रातरं	தமயனும்	हेतुनिश्चितम्	(நன்னோக்கால்) நிச்ச யிக்கப்பட்டதும்
महात्मानं	மகா ஆற்றலுடையவ னுமான	अत्यर्थं	அளவில்லாது
रावणं	ராவணனை	हितं	நன்மை பயக்குகிறது மாகிற
सान्वेन	நல்வார்த்தையால்	वचनं	ஒரு மொழியை
प्रसाद्य	உள்ளங்குளிரச் செய்து	उवाच	பின்வருமாறு சொன்னார் :
मन्त्रिसन्निधौ	மந்திரிமார்கள் முன் னிலையில்		

यदाप्रभृति वैदेही संप्राप्तेह परन्तप । तदाप्रभृति दृश्यन्ते निमित्तान्यशुभानि नः ॥ १४ ॥

परन्तप	“சத்ருஸம்ஹாரக!	तदाप्रभृति	அதுமுதல்
वैदेही	வைதேகியார்	नः	நமக்கு
इह	இவ்விடத்தில்	अशुभानि	தீங்கையறிவிக்கும்
यदाप्रभृति	எப்பொழுது	निमित्तानि	அபசகுனங்கள்
संप्राप्ता	வந்து நுழைந்தாரோ	दृश्यन्ते	காணப்படுகின்றன.

सस्फुलिङ्गः सधूमार्चिः सधूमकलुषोदयः । मन्त्रसंधुक्षितोऽप्यग्निर्न सम्यगभिवर्धते ॥ १५ ॥

अग्निः	“ஓமாக்னியானது	सधूमार्चिः	{ புகையோடுகூடிய ஜ்வா லைகளையுடையதுமா யும்
मन्त्रसंधुक्षितः	மந்திரங்களால் வளர்க் கப்பட்டதாய்	सधूमकलुषोदयः	புகையோடு மங்கலாய் வெளிவருகிறதுமாய்
अपि	இருக்கையிலும்	सम्यक्	நன்றாக
सस्फुलिङ्गः	தீப்பொரிகளோடு கூடியதாயும்	अभिवर्धते न	வளர்கிறதில்லை.

अग्निष्ठेष्वग्निशालासु तथा ब्रह्मस्थलीषु च । सरीसृपाणि दृश्यन्ते हव्येषु च पिपीलिकाः ॥

अग्निष्ठेषु	“அக்னிகளை உபாஸி க்கும்	सरीसृपाणि	பாம்புகளும்
अग्निशालासु	யாகசாலைகளிலும்	तथा	அவ்வண்ணமே
ब्रह्मस्थलीषु च	வேதாத்தியயனம் ப ண்ணுமிடங்களிலும்	हव्येषु	ஹவ்யங்களில்
		पिपीलिकाः च	எறும்புகளும்
		दृश्यन्ते	தென்படுகின்றன.

गवां पयांसि स्कन्नानि विमदा वीरकुञ्जराः । दीनमश्वाः प्रहेषन्ते न च ग्रासाभिनन्दिनः ॥

गवां	“பசுக்களின்	अश्वाः च	குதிரைகளும்
पयांसि	பால்	ग्रासाभिनन्दिनः न	உணவைத் தீண்டாத வைகளாய்
स्कन्नानि	வற்றிப்போய்விட்டது.	दीनं	எளிமையாக
वीरकुञ्जराः	வீரயானைகள்	प्रहेषन्ते	களைக்கின்றன.
विमदाः	மதமடங்கிக்கிடக்கின் றன.		

खरोष्ट्राश्वतरा राजन्भिन्नरोमाः स्रवन्ति नः । न स्वभावेऽवतिष्ठन्ते विधानैरपि चिन्तिताः॥

राजन्	“அரசே!	स्रवन्ति	கண்ணீர் வடிக்கின்
नः	நமது		றன.
खरोष्ट्राश्वतराः	{ கோவேறுகழுதைகள் ஒட்டகங்கள் அச்வ தரங்கள்	विधानैः	சிகித்சைகளால்
भिन्नरोमाः	மயிர் உதிர்ந்தவைக ளாய்	चिन्तिताः अपि	கவனிக்கப்பட்டவை களாக ஆயினும்
		स्वभावे	பூர்வஸ்திதியில்
		अवतिष्ठन्ते न	வராமலிருக்கின்றன.

वायसाः सङ्घशः क्रूरा व्याहरन्ति समन्ततः । समवेताश्च दृश्यन्ते विमानाग्रेषु संघशः ॥

वायसाः	“காக்கைகள்	संघशः	கூட்டங்கூட்டமாக
सङ्घशः	கூட்டங்கூட்டமாக	समवेताः	ஒன்றுகூடி
समन्ततः	எங்கும்	विमानाग्रेषु	விமானங்களின் உச்சி களில்
व्याहरन्ति	கத்துகின்றன.	दृश्यन्ते	தென்படுகின்றன.
क्रूराः च	வல்லூறுகளும்		

गृध्राश्च परिलीयन्ते पुरीमुपरि पिण्डिताः । उपपन्नाश्च सन्ध्ये द्वे व्याहरन्त्यशिवं शिवाः ॥

गृध्राः च	“கழுக்குகளும்	द्वे सन्ध्ये	காலையிலும் மாலையி லும்
पिण्डिताः	ஒன்றுகூடி	उपपन्नाः	அருகில் வந்தவை
पुरीं उपरि	நகரின்மீது	अशिवं	அமங்களமாக [களாய்
परिलीयन्ते	வட்டமிடுகின்றன.	व्याहरन्ति	ஊளையிடுகின்றன.
शिवाः च	நரிகளும்		

क्रव्यादानां मृगाणां च पुरद्वारेषु सङ्घशः । श्रूयन्ते विपुला घोषाः सविस्फूर्जथुनिःस्वनाः॥

पुरद्वारेषु	“நகர்வாயில்களில்	घोषाः च	கோஷங்களும்
सङ्घशः	கூட்டங்கூட்டமான	सविस्फूर्जथु-	மனவேதனைகளால்
क्रव्यादानां	மாம்சங்களைப் புசிக்	निस्वनाः	மெதுவான கர்ஜனை களோடுகூடியவை களாய்
मृगाणां	விலங்குகளின் [கும்	श्रूयन्ते	கேட்கப்படுகின்றன.
विपुलाः	பெரும்		

तदेवं प्रस्तुते कार्ये प्रायश्चित्तमिदं क्षमम् । रोचते यदि वैदेही राघवाय प्रदीयताम् ॥२२॥

तत्	“ஆகையால்	प्रायश्चित्तं	பரிசுரமாக
एवं	இவ்வாறு	रोचते यदि	தேவரீருக்குத் தோன்
प्रस्तुते	நடைபெற்ற	वैदेही	வைதேகியார்[முமாகில்
कार्ये	காரியத்தில்	राघवाय	ஸ்ரீராமருக்கு
इदं	இது	प्रदीयताम्	(திருப்பிச்)சமர்ப்பித் துவிடப்பட்டடும்.
क्षमं	ஏற்ற		

इदं च यदि वा मोहालोभाद्वा व्याहृतं मया । तत्रापि च महाराज न दोषं कर्तुमर्हसि ॥

महाराज	“மகாராஜரே!	यदि वा	அல்லது
तत्र अपि	(அங்கே என்றாலும்)	लोभात्	பேராசையாலோ
	அங்கேயும்	व्याहृतं च	சொல்லப்பட்டதாக
इदं च	இதுவும்	दोषं	தீங்கை விளைவிப்ப
मया	என்னால்	कर्तुं	கொள்ள [தாய்]
मोहात् वा	கலவரத்தாலோ	अर्हसि न	கூடாது.

अयं च दोषः सर्वस्य जनस्यास्योपलक्ष्यते । रक्षसां राक्षसीनां च पुरस्यान्तःपुरस्य च ॥

अयं	“இந்த	अस्य	இந்த
दोषः च	அசுபக்குறியும்	पुरस्य	பட்டணத்து
रक्षसां च	அரக்கர்களுக்கும்	जनस्य	ஜனம்
राक्षसीनां	அரக்கிகளுக்கும்	सर्वस्य च	எல்லோருக்குமே
अन्तःपुरस्य	அந்தப்புரஜனங்க	उपलक्ष्यते	தென்படுகிறது.
	ளுக்கும்		

प्रापणे चास्य मन्त्रस्य निवृत्ताः सर्वमन्त्रिणः । अवश्यं च मया वाच्यं यद्दृष्टमपि वा श्रुतम् ॥

सर्वमन्त्रिणः	“மந்திரிகளெல்லோ	दृष्टं अपि	பார்க்கப்பட்டதுதா
	ரும்		கைட்டும்
अस्य	இந்த	श्रुतं वा	கேட்கப்பட்டதுதா
मन्त्रस्य	ஆலோசனையை		கைட்டும்
प्रापणे च	செவியிற்போடும்	यत् च	எதுவாயினும் அது
	விஷயத்தில்	मया	என்னால்
निवृत्ताः	தயங்கிநின்று	अवश्यं	எதையும் ஒளிக்காமல்
	விட்டார்கள்.	वाच्यम्	தெரிவிக்கப்பட வேண்டியது.

संप्रधार्य यथान्यायं तद्भवान्कर्तुमर्हति ॥ २६ ॥

भवान्	“தேவரீர்	तत्	அதை
यथान्यायं	நியாயம் இன்னதென்	कर्तुं	செய்ய
सम्प्रधार्य	நிச்சயித்து [பதை	अर्हति	வேண்டும்.”

इति स्म मन्त्रिणां मध्ये भ्राता भ्रातरमूचिवान् । रावणं राक्षसश्रेष्ठं पथ्यमेतद्विभीषणः ॥

भ्राता	தம்பியாகிய	मन्त्रिणां	மந்திரிகளது
विभीषणः	விபீஷணர்	मध्ये	முன்னிலையில்
भ्रातरं	தமயனும்	इति	மேற்கண்டவாறு
राक्षसश्रेष्ठं	ராக்கஸோத்தமனு	एतन्	இந்த
	மாகிய	पथ्यं	நன்மை பயப்பதை
रावणं	ராவணனை (நோக்கி)	उचिवान् स्म	சொல்லிமுடித்தார்.

हितं महार्थं मृदु हेतुसंहितं व्यतीतकालायतिसंप्रतिक्षमम् ।
निशम्य तद्वाक्यमुपस्थितज्वरः प्रसङ्गवानुत्तरमेतदब्रवीत् ॥ २८ ॥

हितं	நலமா னதும்	तत्	அந்த
महार्थं	பெரும்பயனையளிக்க ததக்கதும்	वाक्यं	சொல்லை
मृदु	இனியதானதும்	निशम्य	கேட்டு,
हेतुसंहितं	காரணங்களோடுகூடியதும்	उपस्थितज्वरः	கோபம் தலைக்கேறிய வனம்
व्यतीतकाला- यतिसंप्रतिक्षमं	கடந்ததும் வருவதும் நிகழ்வதுமான கால ங்களுக்கேற்றதுமான	प्रसङ्गवान्	பெண்டித்தனம்
		एतत्	பின்வரும்
		उत्तरं	பதிலை
		अब्रवीत्	சொன்னான் :

भयं न पश्यामि कुतश्चिदप्यहं न राघवः प्राप्स्यति जातु मैथिलीम् ।
सुरैः सहेन्द्रैरपि सङ्गतः कथं ममाग्रतः स्थास्यति लक्ष्मणाग्रजः ॥ २९ ॥

अहं	“ நான்	लक्ष्मणाग्रजः	லக்ஷ்மணன் தமைய
कुतश्चित्	எவ்விதத்திலும்	सहेन्द्रैः	இந்திரனுள்ளிட்ட
भयं अपि	ஆபத்தென்பதையே	सुरैः	தேவர்களோடு
पश्यामि न	காணவில்லை.	सङ्गतः	கூடினவனாக
राघवः	ராமன்	अपि	ஆயினும்
जातु	ஒருபொழுதும்	मम अग्रतः	என்முன்
मैथिलीं	ஜானகியை	कथं	எவ்விதம்
प्राप्स्यति न	அடையப்போகிற தில்லை.	स्थास्यति	நிற்பான் ? ”

इतीदमुक्त्वा सुरसैन्यनाशनो महाबलः संयति चण्डविक्रमः ।
दशाननो भ्रातरमाप्तवादिनं विसर्जयामास तदा विभीषणम् ॥ ३० ॥

तदा	அப்பொழுது	आसवादिनं	ஹிதத்தை மொழிந்த
संयति	போரில்	भ्रातरं	தம்பியாகிய
चण्ड विक्रमः	அளவுகடந்த ஆண் மையுற்றவனும்	विभीषणं	விபீஷணரைப் பார்த்து
महाबलः	மகா ஆற்றலுடைய வனும்	इति इदं	மேற்கூறிய இதை
सुरसैन्यनाशनः	தேவர்களின் சைன்ய ங்களைச் சிதற அடித்த	उक्त्वा	பதிலாய்ச்சொல்லி விட்டு
दशाननः	ராவணன் [வலுமான	विसर्जयामास	விடைகொடுத்தனுப்பி னான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
युद्धकाण्डे दशमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15027

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 352

एकादशः सर्गः—பதினோராவது ஸர்க்கம். ॥ ११ ॥

पुना रावणमन्त्रालोचनम्—மறுபடியும் ராவணனது மந்திராலோசனை

स बभूव कृशो राजा मैथिलीकाममोहितः । असंमानाच्च सुहृदां पापः पापेन कर्मणा ॥ १॥

மேதிலி- காமமோஹிதः } ச: பாப: ராஜா பாபேன	மைதிலியாரிடத்தில் காமவெறிகொண்டி அந்த [ருந்த பாபியாகிய மன்னன் அடாத	கர்மணா சுஹ்ரதா அசமானாச் ச கூச: வபூவ	காரியமென்பதா லும் அன்பர்களின் அவமானத்தா லும் சிந்தாக்கிராந்தனாக ஆயினன்.
--	---	---	---

अतीतसमये काले तस्मिन्वै युधि रावणः । अमात्यैश्च सुहृद्भिश्च प्राप्तकालममन्यत ॥ २ ॥

ராவண: அதீதசமயே தஸ்மிந் காலே	ராவணன் (ஆலோசிக்கவேண்டிய) காலத்தை சோ ரவிட்ட அந்த காலத்தில்	அமாத்யை: ச சுஹ்ரத: ச யுதி வ பாசகாலம் அமன்யத	மந்திரிமார்களோடும் அன்பர்களோடும் போர்விஷயத்தில் ஏற்றகாலமாக தீர்மானித்தான்.
--------------------------------------	--	---	--

स हेमजालविततं मणिविद्रुमभूषितम् । उपगम्य विनीताश्वमारुहो महारथम् ॥ ३ ॥

ச: ஹேமஜாலவீதத் மணிவிட்ருமபூஷித்	அவன் பொன்சாளரங்கள் நிரம்பியதும் ரத்னங்களாலும் பவ முங்களாலும் அலங்க ரிக்கப்பட்டதும்	வினீதாஸ்வ் மஹரத் உபகம்ய ஆர்ஹு	{ வேண்டியபடி இணங் கிச்செல்லும் குதி ரைகளால் பூட்டப் பெற்றதுமான சிறந்த ரதமொன்றை அடைந்து ஏறிக்கொண்டான்.
---------------------------------------	---	--	---

तमास्थाय रथश्रेष्ठं महामेघसमस्वनम् । प्रययौ राक्षसश्रेष्ठो दशग्रीवः सभां प्रति ॥ ४ ॥

ராக்ஷசశ்ரேஸ்த: தசகிரீவ: மஹமேঘ- சமஸ்வந் } ரதश्रेष्ठं	ராக்ஷஸோத்தமனாகிய ராவணன் பெரும் மேகத்தை நிகர்த்த ஒலியுடன் விளங்கும் சிறந்த ரதமாகிய	த ஆஸ்தாய சபா புதி புயயௌ	அதில் ஏறிக்கொண்டு சபையை நோக்கி சென்றான்.
---	--	-------------------------------------	--

असिचर्मधरा योधाः सर्वायुधधरास्तथा । राक्षसा राक्षसेन्द्रस्य पुरतः संप्रतस्थिरे ॥ ५ ॥

அசிசர்மதரா: தथा சர்வாயுததரா:	கத்திகளையும் கேடய ங்களையும் தரித்தவர் அவ்வண்ணமே [களும் எல்லா ஆயுதங்களையும் தரித்தவர்களுமான	யோதா: ராக்ஷசா: ராக்ஷசேந்த்ரஸ்ய புரத: சம்புரதஸ்திரே	பேர்வீரர்களான அரக்கர்கள் அரக்கர்மன்னனது முன்புறத்திலே சென்றார்கள்.
------------------------------------	--	--	--

नानाविकृतवेषाश्च नानाभूषणभूषिताः । पार्श्वतः पृष्ठतश्चैनं परिवार्य ययुस्ततः ॥ ६ ॥

नानाविकृत- वेषाः च	} பலவகை விதம்வித மான ஆடைகளைய ணிந்தவர்களும்	ततः	அப்பொழுது
नानाभूषण- भूषिताः	} பல ஆபரணங்களை அணிந்தவர்களும்	पार्श्वतः	பக்கங்களிலும்
एनं	இவனை	पृष्ठतः च	பின்புறத்திலும்
		परिवार्य	சூழ்ந்துகொண்டு
		ययुः	சென்றார்கள்.

रथैश्चातिरथाः शीघ्रं मत्तैश्च वरवारणैः । अनूत्पेतुर्दशग्रीवमाक्रीडद्भिश्च वाजिभिः ॥ ७ ॥

गदापरिघहस्ताश्च शक्तितोमरपाणयः । परश्वधधराश्चान्ये तथाऽन्ये शूलपाणयः ॥ ८ ॥

अतिरथाः	அதிரதர்கள்	शक्तितोमर- पाणयः	} சக்திகளையும், தோமர ங்களையும் கையிலு
रथैः च	ரதங்கள் மீதும்	अन्ये	சிலர் [டையவர்களும்
मत्तैः	கொழுத்த	परश्वधधराः	கோடாரிகளைக் கையி லுடையவர்களும்
वरवारणैः च	சிறந்த யானைகளின் மீதும்	तथा अन्ये	அப்படியே வேறுசிலர்
आक्रीडद्भिः	நாட்டிய	शूलपाणयः च	சூலங்களைக் கையி லேந்தியவர்களுமாய்
वाजिभिः च	குதிரைகளின் மீதும்	दशग्रीवं	ராவணனை
गदापरिघ- हस्ताः च	} கதைகளையும், உழலை த்தடிகளையும் கையி லுடையவர்களும்	शीघ्रं •	வினாவில்
		अनूत्पेतुः	பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள்.

ततस्तूर्यसहस्राणां संज्ञे निस्वनो महान् । तुमुलः शङ्खशब्दश्च सभां गच्छति रावणे ॥

ततः	மேலும்	महान्	பெரும்
रावणे	ராவணன்	निस्वनः	முழக்கம்
सभां	சபைக்கு	संज्ञे	உண்டாயிற்று.
गच्छति	செல்லும்பொழுது	तुमुलः	அதிகமான
तूर्यसहस्राणां	பல தூர்யவாத்யங் களுடைய	शङ्खशब्दः च	{ சங்குகளின் முழக்க மும்அப்படியே உண் டாயிற்று.

स नेमिघोषेण महान्सहसाऽभिविनादयन् । राजमार्गं श्रिया जुष्टं प्रतिपेदे महारथः ॥ १० ॥

महान्	பிரலித்தபெற்ற	अभिविनादयन्	பிரதித்வணி ஒலிக்கச் செய்துகொண்டு
महारथः	மகாரதனாகும்	श्रिया जुष्टं	செல்வவனப்பு
सः	அவன்	राजमार्गं •	ராஜவீதிக்கு
नेमिघोषेण	சக்கிரவட்டைகளின்	प्रतिपेदे	வந்துசேர்ந்தான்.
सहसा	திடீரென [ஒலியால்		

विमलं चातपताणं प्रगृहीतमशोभत । पाण्डुरं राक्षसेन्द्रस्य पूर्णस्ताराधिपो यथा ॥ ११ ॥

राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸமன்னனுக்கு	पूर्णः	பூர்ண
प्रगृहीतं	பிடிக்கப்பட்ட	ताराधिपः	சந்திரன்
विमलं	பரிசுத்தமான	यथा च	போலவே
पाण्डुरं आतपताणं	வெண்குடை	अशोभत	விளங்கிற்று.

हेममञ्जरिर्गर्भे च शुद्धस्फटिकविग्रहे । चामरव्यजने चास्य रेजतुः सव्यदक्षिणे ॥ १२ ॥

अस्य	இவனது	शुद्धस्फटिक- विग्रहे	சுத்தஸ்பதிகத்தா லான தண்டத்தை யுடையவைகளுமான
सव्यदक्षिणे	இடதுபுறத்திலும் வலதுபுறத்திலும், நடுவில் பொன்சரங் கள் கட்டப்பெற்ற வைகளும்	चामरव्यजने च रेजतुः	இரு சாமரங்களும் விளங்கின.

ते कृताञ्जलयः सर्वे रथस्थं पृथिवीस्थिताः । राक्षसा राक्षसश्रेष्ठं शिरोभिस्तं ववन्दिरे ॥

पृथिवीस्थिताः	பூமியில் நின்றுகொண்	तं	அந்த
ते	அந்த டிருந்த	राक्षसश्रेष्ठं	ராக்ஷஸோத்தமனை
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	कृताञ्जलयः	கைகூப்பிக்கொண்டு
सर्वे	எல்லோரும்	शिरोभिः	தலைகளால்
रथस्थं	ரதத்திலிருந்த	ववन्दिरे	வணங்கினார்கள்.

राक्षसैः स्तूयमानोऽसौ जयाशीर्भिररिन्दमः । आससाद महातेजाः सभां विरचितां शुभाम् ॥

अरिन्दमः	சத்ருசம்ஹாரகனும்	स्तूयमानः	தோத்திரம் செய்யப் படுகின்றவனும்
महातेजाः	மகா ஆற்றலுடையவ	शुभां	அழகாய்
असौ	இவன் [னுமான	विरचितां	நிருமிக்கப்பட்ட
राक्षसैः	அரக்கர்களால்	सभां	சபைக்கு
जयाशीर्भिः	வெற்றிதரும் வாழ்த் துக்களால்	आससाद	வந்துசேர்ந்தான்.

सुवर्णरजतास्तीर्णां विशुद्धस्फटिकान्तराम् । विराजमानो वपुषा स्वमपटोत्तरच्छदाम् ॥

तां पिशाचशतैः षड्भिरभिगुप्तां सदा शुभाम् । प्रविवेश महातेजाः सुकृतां विश्वकर्मणा ॥

महातेजाः	அதி ஆற்றலுடைய	विशुद्ध- स्फटिकान्तरां	சுத்தமான பளிங்கு கற்களிழைக்கப்பெ ற்ற மத்தியப்பிரதே சங்களையுடையதும்
वपुषा	சரீரத்தால் [அவன்	स्वमपटोत्तरच्छदां	தங்கமுலாம் பூசப் பெற்ற மேற்கட்டு களையுடையதுமாய்
विराजमानः	பிரகாசித்துக்கொண்டு		
विश्वकर्मणा	விசுவகர்மாவினால்		
सुवर्णरजतास्तीर्णां	தங்கத்தாலும் வெள் ளியாலுமான தளத் தையுடையதும்		

சுபா:	அழகியதாய்	பிசாசுசுதே:	நூறுராசுசுஸர்களால்
சுகுதா:	நன்கு அமைக்கப் பட்டதும்	அபிசுசு:	நன்கு பாதுகாக்கப் பட்டதுமான
சதா:	எக்காலத்தினும்	தா:	அதனுள்
படி:	ஆறு	பரிவெச:	நுழைந்தான்.

तस्यां तु वैदूर्यमयं प्रियकाजिनसंवृतम् । महत्सोपाश्रयं भेजे रावणः परमासनम् ॥ १७ ॥

ராவண:	ராவணன்	சோபாசுர:	இதர உப ஆசனங்க
தச்யா: து	அதில்	மஹ:	விசாலமுமான
வெடூர்யமய:	வெடூர்யக்கற்களால்	பரிமாசன:	சுங்காதனத்தை
	செதுக்கப்பெற்றதும்	பேஜே	அடைந்தான்.
பரியகாஜினசंवृतं	{ பரியகமெனும் மான் தோலால் விரிக்கப் பெற்றதும்		

ततः शशाश्वरवहूतांलघुपराक्रमान् । समानयत मे क्षिप्रमिहैतान् राक्षसानिति ॥ १८ ॥
कृत्यमस्ति महज्जातं समर्थमिह नो महत् ॥ १९ ॥

இஹ:	“இப்பொழுது	ராசுசான:	அரக்கர்களை
ந:	நமக்கு	இஹ:	இவ்விடத்திற்கு.
மஹ:	பெருமுயற்சிகொண்டு	க்சிப:	விரைவில்
சமர்த்:	செய்யவேண்டிய	சமானயத:	அழைத்துவாருங்
	தாகிய		கள்,”
மஹ:	அரிய	இதி:	என்று
கூர்ய:	காரியம்	லசுபராசுமான:	வேகமாய்ச் செல்ல
ஜாத் அஸ்தி:	சம்பவித்திருக்கிறது.		வல்ல
தத:	ஆகையால்	தூதா:	தூதர்களைநோக்கி
மே:	எனது	இசுசுவரவ:	சுவரன்போல
ஏதா:	இந்த	சாசா:	ஆக்குபித்தான்.

राक्षसास्तद्वचः श्रुत्वा लङ्कायां परिचक्रमुः । अनुगेहमवस्थाय विहारशयनेषु च ॥
उद्यानेषु च रक्षांसि चोदयन्तो ह्यभीतवत् ॥ २० ॥

ராசுசா:	அரக்கர்கள்	அபிதவத் தி:	தயங்காமலே
ததவ:	அந்த ஆக்கினையை	அனுஜே:	விடுவீடாக
சுரவா:	சுரமேற்கொண்டு	அவஸ்தாய:	புகுந்து
	விளையாடுமிடங்களி	ரக்சா:	அரக்கர்களை
விஹாசயனேசு ச:	{ லும் படுக்கையறை களிலும்	சுதயந்த:	எவுகின்றவர்களாய்
உதானேசு ச:	உத்யான வனங்களிலும்	லங்காய்:	இலங்கையிலெங்கும்
		பரிசுசுசு:	சுற்றித்திரிந்தார்கள்.

ते रथान् रुचिरानेके दृष्टानेके पृथग्वयान् । नागानन्येऽधिरुहुर्जग्मुश्चैके पदातयः ॥ २१ ॥

ते	அவர்கள்	हयान्	குதிரைகளிலும்
एके	சிலர்	अन्ये	வேறுசிலர்
रुचिरान्	அழகிய	नागान्	யானைகளிலும்
रथान्	ரதங்களிலும்	अधिरुहुः	எறிச்சென்றார்கள்.
एके	சிலர்	एके	சிலர்
पृथक्	தனித்தனியே	पदातयः च	பதாதிசளாகவும்
दृष्टान्	கொழுத்த	जग्मुः	சென்றார்கள்.

सा पुरी परमाकीर्णा रथकुञ्जरवाजिभिः । संपतद्भिर्विरुचे गरुत्मद्भिर्वाम्बरम् ॥ २२ ॥

सा	அந்த	अम्बरं	ஆகாசம்
पुरी	பட்டணம்	संपतद्भिः	பறக்கின்ற
रथकुञ्जर- वाजिभिः }	ரதங்களாலும், யானை களாலும், குதிரைகளாலும்	गरुत्मद्भिः	கருடன்களால்
परमाकीर्णा	முற்றிலும் நிறைந்த தாய்,	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே,
		विरुचे	அழகுற்று விளங்க கிற்று.

ते वाहनान्यवस्थाप्य यानानि विविधानि च । सभां पद्भिः प्रविविशुः सिंहा गिरिगुहामिव ॥

ते	அவர்கள்	सभां	சபைக்குள்
वाहनानि	யானை முதலிய வாக	पद्भिः	கால்நடையாய்
विविधानि	பல [னங்களையும்,	गिरिगुहां	மலைக்குகைக்குள்
यानानि च	சிவிகை முதலிய வாக னங்களையும்	सिंहाः	சிங்கங்கள்
अवस्थाप्य	வெளியில் நிறுத்தி விட்டு	इव	போலவே
		प्रविविशुः	நுழைந்தார்கள்.

राज्ञः पादौ गृहीत्वा तु राज्ञा ते प्रतिपूजिताः । पीठेष्वन्ये वृसीष्वन्ये भूमौ केचिदुपाविशन् ॥

ते	அவர்கள்	अन्ये	சிலர்
राज्ञः	மன்னனது	पीठेषु	பீடங்களிலும்
पादौ	கால்களில்	अन्ये	சிலர்
गृहीत्वा	விழுந்து சேவித்து	वृसीषु	தர்பாஸனங்களிலும்
राज्ञा तु	மன்னனாலும் [விட்டு	केचित्	சிலர்
प्रतिपूजिताः	பதில்பரியாதைபெற்ற வர்களாய்	भूमौ	தரையிலும்
		उपाविशन्	உட்கார்ந்தார்கள்.

ते समेत्य सभायां वै राक्षसा राजशासनात् । यथार्हमुपतस्थुस्ते रावणं राक्षसाधिपम् ॥

ते	அவர்கள்	यथार्हं	அவர்களுக்கேற்றபடி
राक्षसाः	அந்த அரசுக்கர்கள்	राक्षसाधिपं	ராட்சஸமன்னனாகிய
राजशासनात्	ராஜனது ஆக்கினை	रावणं	ராவணனை
सभायां वै	சபையில் [யால்	उपतस्थुः	சுற்றிக்காதது நின்ற கொண்டிருந்தார்கள்.
समेत्य	ஒன்றுகூடி		
ते	அவர்கள்		

मन्त्रिणश्च यथा मुख्या निश्चयार्थेषु पण्डिताः । अमात्याश्च गुणोपेताः सर्वज्ञा बुद्धिदर्शनाः ॥
समेयुस्तत्र शतशः शूराश्च बहवस्तदा ॥ २६ ॥

तदा அப்பொழுது
तत्र அவ்விடத்தில்
निश्चयार्थेषु காரியங்களை நிச்சயிக்
கும் விஷயங்களில்
पण्डिताः நியுணர்களாகிய
मुख्याः சிறந்த
मन्त्रिणः च மந்திரிமார்களும்
यथा அப்படியே

गुणोपेताः நற்குணங்களமையப்
பெற்று
सर्वज्ञाः எல்லாமறிந்தவர்களா
बुद्धिदर्शनाः च நற்புத்தி புகலும் [ன
अमात्याः சகாக்களாகிய
बहवः शूराः च பல சூரர்களும்
शतशः நூற்றுக்கணக்காக
समेयुः வந்துகூடினார்கள்.

सभायां हेमवर्णायां सर्वार्थस्य सुखाय वै । रम्यायां राक्षसेन्द्रस्य समेयुस्तत्र सङ्घशः ॥

हेमवर्णायां பொன்றிறமுற்று
रम्यायां அழகிய
सभायां சபையில்
राक्षसेन्द्रस्य ராக்ஷஸமன்னனது
सर्वार्थस्य சகலகாரியத்தின்

सुखाय वै நன்மையின் பொ
ருட்டு
तत्र அவ்விடத்தில்
सङ्घशः கூட்டங்கூட்டமாய்
समेयुः கூடினார்கள்.

ततो महात्मा विपुलं सुयुग्यं वरं रथं हेमविचित्रिताङ्गम् ।

शुभं समास्थाय ययौ यशस्वी विभीषणः संसदमग्रजस्य ॥ २८ ॥

ततः அப்பொழுது
महात्मा மகா த்மாவும்
यशस्वी புகழ்பெற்றவருமாகிய
विभीषणः விபிஷணர்
विपुलं விசாலமானதும்
सुयुग्यं நல்ல குதிரைகள் பூட்
டப்பெற்றதும்

हेमविचित्रिताङ्गं பொன்னுலங்கரிக்க
ப்பட்ட உருவுடைய
शुभं அழகானதும் [தும்
वरं சிறந்ததுமான
रथं ரதமொன்றில்
समास्थाय ஏறிக்கொண்டு
भग्नस्य தாயனது
संसदं சபைக்கு
ययौ வந்துசேர்ந்தார்.

स पूर्वजायावरजः शशंस नामाथ पश्चाच्चरणौ ववन्दे ।

शुकः प्रहस्तश्च तथैव तेभ्यो ददौ यथाहं पृथगासनानि ॥ २९ ॥

सः அந்த
अवरजः தம்பி
पूर्वजाय தமயனருக்கு
अथ முதலில்
नाम शशंस அபிவாதனம் பண்ணி
னார்.
पश्चात् அதன்மேல்
चरणौ கால்களில்
ववन्दे விழுந்துசேவித்தார்.

शुकः சுகனும்
प्रहस्तः च பிரஹஸ்தனும்
तथा एव அப்படியே செய்தார்
तेभ्यः அவர்களுக்கு [கள்.
यथाहं அவரவர்களுக்கு
தக்கபடி
पृथक् தனித்தனியாக
आसनानि ஆசனங்களை
ददौ கொடுத்தார்.

सुवर्णनानामणिभूषणानां सुवाससां संसदि राक्षसानाम् ।
तेषां परार्थ्यागुरुचन्दनानां स्रजश्च गन्धाश्च ववुः समन्तात्

॥ ३० ॥

सुवर्णनाना- मणिभूषणानां	தங்கத்தினாலும் பல ரத்னங்களினாலுமா ன ஆபரணங்களை யுடையவர்களும்	राक्षसानां संसदि परार्थ्यागुरु- चन्दनानां च	அரக்கர்களுடைய சபையில் சிறந்த அகிற்சந்தனங் களுடையவும்
सुवाससां	நல்ல ஆடைகளையணிந் தவர்களுமான	स्रजः च गन्धाः	மலைகளினுடையவும் மணங்கள்
तेषां	அந்த	समन्तात् ववुः	எங்கும் கமழ்ந்தன.

न चुक्रुशुर्नानृतमाह कश्चित्सभासदो नैव जजलपुरुचैः ।
संसिद्धार्थाः सर्व एवोग्रवीर्या भर्तुः सर्वे ददृशुश्चाननं ते

॥ ३१ ॥

सभासदः	ஸபையில் வந்திருந்த வர்கள்	संसिद्धार्थाः	மனோரதங்கள் கைகூ டப்பெற்றவர்கள்.
चुक्रुशुः न	சத்தமிடவில்லை.	उग्रवीर्याः	மகத்தான வீர்யம் படைத்தவர்கள்.
उच्चैः एव	உரத்த குரலிட்டே	ते	அவர்கள்
जजलपुः न	பேசவில்லை.	सर्वे	எல்லோருமே
कश्चित्	ஒருவனும்	भर्तुः	எஜமானனது
अनृतं	வெளிவேஷமான சொல்லை	आननं	முகத்தை
आह न	சொல்லவில்லை.	ददृशुः च	பார்த்தவண்ணமே யிருந்தார்கள்.
सर्वे एव	எல்லோரும்		

स रावणः शस्त्रभृतां मनस्विनां महाबलानां समितौ मनस्वी ।
तस्यां सभायां प्रभया चकाशे मध्ये वसूनामिव वज्रहस्तः

॥ ३२ ॥

सः	அந்த	शस्त्रभृतां	சஸ்திரபாணி களுடைய
मनस्वी	பிடிவாதஸ்வபாவ	समितौ	சங்கத்தில்
रावणः	ராவணன் [முடைய	वसूनां	வஸுக்களின்
तस्यां	அந்த	मध्ये	இடையில்
सभायां	சபையில்	वज्रहस्तः	இந்திரன்
मनस्विनां	வெகு ஊக்கத்துட னிருக்கும்	इव	போலவே
महाबलानां	மகத்தான ஆற்றலு டைய	प्रभया	ஒளியால்
		चकाशे	விளங்கினான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
युद्धकाण्डे एकादशः सर्गः ॥

द्वादशः सर्गः—பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ १२ ॥

कुम्भकर्णप्रतिज्ञा—கும்பகர்ணனது பிரதிக்கை.

स तां परिषदं कृत्वा समीक्ष्य समितिञ्जयः । प्रचोदयामास तदा प्रहस्तं वाहिनीपतिम् ॥

ததா அப்பொழுது
சமितिஞ்ஜய: போரில்வெற்றிபெறும்
ச: அவன்
தா: அந்த
பரிஷதம் ஸபையை

கூவா சமீக்ஷ்ய முற்றும் பார்த்து
வாஹினிபதி சேனாபதியாகிய
புஹஸ்தம் பிரகஸ்தனை நோக்கி
புசோடியாமாச பின்வருமாறு ஆக
ஞாபித்தான்:

सेनापते यथा ते स्युः कृतविद्याश्चतुर्विधाः । योधा नगररक्षायां तथा व्यादेष्टुमर्हसि ॥ २ ॥

சேனாபதே “சேனாபதியே!
தே அந்த
கூதவித்யா: நன்றாகத் தேர்ச்சிய
டைந்த

चतुर्विधा: { (தேர்வீரர் யானைவீ
ரர், குதிரைவீரர்,
காலாள்வீரர் என்ற)
நான்குவகை

யோதா: போர்வீரர்கள்
நகரரக்ஷாயா: நகரை ரக்ஷிப்பதில்
யதா எப்படிச்செய்தால்
ச்யு: இருப்பார்களோ
ததா அப்படியே
வ்யாடேஸ்து அஹ்சி நியமிக்கவேண்டும். ”

स प्रहस्तः प्रणीतात्मा चिकीर्षन् राजशासनम् । विन्यक्षिपद्वलं सर्वं बहिरन्तश्च मन्दिरे ॥

ச: அந்த
புணீதாதுமா உத்திரவுப்படி நடக்
புஹஸ்த: பிரஹஸ்தன் [கும்
ராஜசாஸனம் மன்னனது ஆக்கினை
யை
சிகீர்ஷன் செய்து முடிப்பதில்
ஊக்கமுடையவனாகி

மந்நிரே அரண்மனையில்
வஹி: வெளியிலும்
அந்த: ச உள்ளிலும்
வலம் சையம்
சர்வம் எல்லாவற்றையும்
விந்யக்ஷிபத் கொண்டுவந்து
நிறுத்தினான்.

ततो विनिक्षिप्य बलं पृथङ्नगरगुप्तये । प्रहस्तः प्रमुखे राज्ञो निषसाद जगाद च ॥ ४ ॥

புஹஸ்த: பிரஹஸ்தன்
தத: அதன்மேல்
புதக் வேறு
வலம் சையத்தை
நகரகுப்தயே நகரத்தைப்பாதுகாப்
பதில்
விநிஷ்ஹ்ய நிறுத்திவிட்டு

ராஜ: மன்னரது
புமுக்ஷே முன்னிலையில்
ஜகாத பின்வருமாறு விண்ண
ப்பஞ்செய்தான்.
ச அதன்பின்னர்
நிஷசாத உட்கார்ந்துகொண்
டான்.

निहितं बहिरन्तश्च बलं बलवतस्तव । कुरुष्वविमनाः क्षिप्रं यदभिप्रेतमस्तु ते ॥ ५ ॥

बलवतः	“ வெகுபலம்பொருந் திய	क्षिप्रं	விரைவில்
तव	தேவரீரது	अविमनाः	யாதொரு கவலையுமில் லாதவராய்
बलं	சைனியம்	अभिप्रेतं	உள்ளத்திலுள்ளதை
बहिः	வெளியிலும்	कुरुष्व	செய்லீராக.
अन्तः च	உள்ளிலும்	यत्	எதுவோ அது
निहितं	அமைக்கப்பட்டிருக் கிறது.	ते	தேவரீருக்கு
		अस्तु	கைகூட்டடும்.”

प्रहस्तस्य वचः श्रुत्वा राजा राज्यहिते रतः । सुखेप्सुः सुहृदां मध्ये व्याजहार स रावणः ॥

सः	அந்த	राजा	மன்னன்
राज्यहिते	ராஜ்யத்தின் நன்மை யில்	प्रहस्तस्य	பிரஹஸ்தனுடைய
रतः	ஊக்கமுடையவனும்	वचः	சொல்லை
सुखेप्सुः	{ தற்கால மனச்சஞ்சல த்திற்குச் சாந்தியைக் கோருபவனுமாகிய	श्रुत्वा	கேட்டுவிட்டு,
रावणः	ராவண	सुहृदां	ஸுஹ்ருத்துக்களு மத்தியில் [டைய
		व्याजहार	பின்வருமாறு மொழிந்தான்:

प्रियाप्रिये सुखं दुःखं लाभालाभौ हिताहिते । धर्मकामार्थकृच्छ्रेषु यूयमर्हथ वेदितुम् ॥

धर्मकामार्थ- कृच्छ्रेषु	{ “ தர்மத்தினுடையவும் காமத்தினுடையவும் பயன்களையடைய ஏற்படும் சங்கடங் களில்	दुःखं	மனதிற்குக் கசந்ததை யும்
प्रियाप्रिये	{ நன்மை பயப்பதையும் நன்மை பயக்காத தையும்	लाभालाभौ	{ பிரயோஜனமாயிருப் பதையும் நிஷ்ப்ரயோ ஜனமாயிருப்பதையும்
सुखं	மனதிற்கு உகந்த தையும்	हिताहिते	ஏற்றதையும் ஏலாத
		यूयं	நீங்கள் [தையும்
		वेदितुं	பகுத்தறிய
		अर्हथ	தகுந்தவர்களாயிருக் கிறீர்கள்.

सर्वकृत्यानि युष्माभिः समारब्धानि सर्वदा । मन्त्रकर्मनियुक्तानि न जातु विफलानि मे ॥

सर्वदा	“ எக்காலத்திலும்	मे	எனது
युष्माभिः	உங்களால்	सर्वकृत्यानि	காரியங்கள் எவையும்
मन्त्रकर्म- नियुक्तानि	{ ஆலோசனைகளின் பய னாய் அனுமதிக்கப் பட்டு	जातु	ஒருபொழுதும்
		विफलानि	நிஷ்ப்ரயோஜனமான வைகளாக
समारब्धानि	மேற்கொள்ளப்பட்ட	न	இல்லை.

स सोमग्रहनक्षत्रैर्मरुद्भिरिव वासवः । भवद्भिरहमत्यर्थं वृतः श्रियमवाप्नुयाम् ॥ ९ ॥

वासवः	“இந்திரன்	भवद्भिः	உங்களால்
सोमग्रहनक्षत्रैः	{ சந்திரன் முதலிய கிரகங்களாலும் நக்சத் திரங்களாலும்	वृतः	சூழப்பட்ட
मरुद्भिः	மருத் துக்களாலும்	सः	அந்த
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	अहं	நான்
		अत्यर्थं	குறையற்ற
		श्रियं	சேஷமத்தை
		अवाप्नुयाम्	அடைவேன்.

अहं तु खलु सर्वान्वः समर्थयितुमुद्यतः । कुम्भकर्णस्य तु स्वमानेपमर्थमचोदयम् ॥ १० ॥

वः	“உங்கள்	तु	ஆயினும்
सर्वान् तु	எல்லோருக்கும்	कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணனது
समर्थयितुं	ஒருவிஷயத்தைப் பற்றி அறிவிக்க	स्वमात् खलु	தூக்கத்தால்தான்
अहं	நான்	इमं	இந்த
उद्यतः	ஆவ லுடையவனாக யிருந்தேன்.	अर्थं	விஷயத்தை
		अचोदयं न	வெளியிடாதிருந்தேன்.

अयं हि सुप्तः षण्मासान्कुम्भकर्णो महाबलः । सर्वशस्त्रभृतां मुख्यः स इदानीं समुत्थितः ॥

अयं	“இந்த	सर्वशस्त्रभृतां	ஆயுதபாணிகளிலெல்லோரிலும்
महाबलः	மகா பலவானாகிய	मुख्यः	சிறந்தவனாகிய
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	सः	அவன்
षट् मासान्	ஆறுமாதங்களாய்	इदानीं हि	இப்பொழுதுதான்
सुप्तः	தூங்கிக்கொண்டிருந்தான்.	समुत्थितः	விழித்துக்கொண்டான்.

इयं च दण्डकारण्याद्रामस्य महिषी प्रिया । रक्षोभिश्चरितादेशादानीता जनकात्मजा ॥

रक्षोभिः	“அரக்கர்களால்	जनकात्मजा	ஜனகரின் மகளாகிய
चरितात्	வசிக்கப்பெற்ற	इयं रामस्य	இந்த ராமனது
देशात्	இடமான	महिषी प्रिया	பட்டமகிஷி
दण्डकारण्यात् च	தண்டகாரணயத்திலிருந்துதான்	आनीता	கொண்டுவரப்பட்டி ருக்கிறாள்.

सा मे न शय्यामारोढुमिच्छत्यलसगामिनी ॥ १३ ॥

अलसगामिनी	“அழகுநடையுள்ள	शय्यां	படுக்கையில்
सा	அவள்	आरोढुं	ஏற
मे	எனது	इच्छति न	இணங்காதிருக்கிறாள்.

त्रिषु लोकेषु चान्या मे न सीतासदृशी मता ॥ १४ ॥

सीतासदृशी	“சீதைக்கு நிகராகிய	न	இல்லையென்பது
अन्या च	வேறொரு ஸ்திரீயே	मे	எனக்கு
त्रिषु	மூன்று	मता	தெரிந்தவிஷயம்.
लोकेषु	உலகங்களிலும்		

तनुमध्या पृथुश्रोणी शारदेन्दुनिभानना । हेमबिम्बनिभा सौम्या मायेव मयनिर्मिता ॥

तनुमध्या	“துண்ணிடையாள் ;	हेमबिम्बनिभा	பொற்பதுமை
पृथुश्रोणी	பெருவிடைப்புற		யன்னாள் ;
	முடையாள் ;	सौम्या	மனதை கொள்ளை
शारदेन्दु- }	சரக்காலத்துத் திங்க		யிடும் அழகி ;
निभानना }	ளென முகம்பெற்ற	मयनिर्मिता	மயன் ஸ்ருஷ்டித்த
	வள் ;	माया इव	மாயைபோன்றவள்.

सुलोहितलौ शृङ्गणौ चरणौ सुप्रतिष्ठितौ । दृष्ट्वा ताम्रनखौ तस्या दीप्यते मे शरीरजः ॥

तस्याः	“அவளது	सुप्रतिष्ठितौ	• நல்லமைப்புற்றவைக
	மிகச் சிவந்த சூதிப்பு		ளுமான
सुलोहितलौ	{	चरणौ	இரு கால்களையும்
	றங்களையுடையவை	दृष्ट्वा	பார்த்து
	களும்	मे	எனது
ताम्रनखौ	சிவந்த நகங்களையுடை	शरीरजः	இன்ப வேட்கை
	யவைகளும்	दीप्यते	வளர்கிறது.
शृङ्गणौ	நல்வனப்புற்றவைக		
	ளும்		

हुताग्नेरर्चिसङ्काशमेनां सौरीमिव प्रभाम् । दृष्ट्वा सीतां विशालाक्षीं कामस्य वशमेयिवान् ॥

हुताग्नेः	“ஓமத்தீயினது	विशालाक्षीं	தடங்கண்ணாளுமாகிய
अर्चिसङ्काशां	ஜவாலையை நிகர்த்த	एनां	இந்த
	வளும்	सीतां	சீதையை
सौरीं	சூரியபகவானுக்கே	दृष्ट्वा	பார்த்து
	உரிய	कामस्य	அனங்கனுக்கு
प्रभां इव	காந்திபோன்றவளும்	वशं एयिवान्	ஆட்பட்டுவிட்டேன்.

उन्नसं वदनं वल्गु विपुलं चारुलोचनम् । पश्यंस्तदाऽवशस्तस्याः कामस्य वशमेयिवान् ॥

तस्याः	“அவளது	विपुलं	பாந்த
उन्नसं	நாஸிகை நிமிர்ந்ததும்	वदनं	முகத்தை
चारुलोचनं	நல்லெழில் நயன	पश्यन् तदा	கண்டதுமே
	மமைந்ததும்	अवशः	தன்னறிவு குன்றி
वल्गु	அழகுடையதுமான	कामस्य	அனங்கனுக்கு
		वशं एयिवान्	ஆட்பட்டுவிட்டேன்.

क्रोधहर्षसमानेन दुर्वर्णकरणेन च । शोकसन्तापनित्येन कामेन कलुषीकृतः ॥ १९ ॥

क्रोधहर्ष- समानेन	“கோபத்திலும் சந் தோஷத்திலும் ஒரே மாதிரியாயிருக்கிற தும்	शोकसन्ताप- नित्येन	மனவேதனையிலும் வி யாதியிலும் மாறாதி ருக்கிற துமாகிய
दुर्वर्णकरणेन च	முகக்களையைக் களை கிற தும்	कामेन कलुषीकृतः	காமத்தால் நலங்குலைக்கப்பெற் றேன்.

सा तु संवत्सरं कालं मामयाचत भामिनी । प्रतीक्षमाणा भर्तारं राममायतलोचना ॥ २० ॥

तन्मया चारुनेत्रायाः प्रतिज्ञातं वचः शुभम् ॥ २१ ॥

आयतलोचना	“கழற்கண்ணாளும்	तत्	அப்பொழுது
भामिनी	கட்டழகியுமான	मया	என்னால்
सा तु	அவளோ	वचः	உறுதிமொழியொன்று
रामं	ராமனை	संवत्सरं कालं	ஒரு வருஷகாலம் வரைக்கும்
प्रतीक्षमाणा	எதிர்பார்க்கின்றவ ளாய்	शुभं	ஆபத்திற்கிடமாகாத
भर्तारं	கணவனையே	चारुनेत्रायाः	கண்ணழகிக்கு [தாய்
मां	என்னிடம்	प्रतिज्ञातम्	வாக்களி்க்கப்பட்டிரு க்கிறது.
अयाचत	வேண்டினாள்.		

श्रान्तोऽहं सततं कामाद्यातो ह्य इवाध्वनि ॥ २२ ॥

अध्वनि	“வெகுதூரம்	सततं	இடைவிடாது
यातः	நடந்த	कामात्	காமவேட்கையால்
हयः इव	குதிரை! போலவே	अहं	நான்
		श्रान्तः	களைத்துவிட்டேன்.

कथं सागरमक्षोभ्यमुत्तरन्ति वनौकसः । बहुसत्त्वज्ञषाकीर्णं तौ वा दशरथात्मजौ ॥ २३ ॥

अक्षोभ्यं	“கலக்கமுடியாததும்	वनौकसः	வானரங்கள் தானாகத் டும்
बहुसत्त्व- ज्ञषाकीर्णं	பல நீர்வாழுவனவா லும் பெருமீன்களா லும் நிறைந்த துமான	दशरथात्मजौ तौ वा	தசரதரின் இரு புதல் வர்கள்தானாகட்டும்
सागरं	சமுத்திரத்தை	कथं	என்னம்
		उत्तरन्ति	கடப்பார்கள் ?

अथ वा कपिनैकेन कृतं नः कदनं महत् । दुर्ज्ञेयाः कार्यगतयो ब्रूत यस्य यथा मतिः ॥ २४ ॥

अथ वा	அல்லது (வேறொன்று நினைக்கவேண்டியது	कार्यगतयो	காரியத்தின் போக்கு கள்
कपिना	குரங்கு [கான்).	दुर्ज्ञेयाः	சரிவர அறியமுடியாம லிருக்கின்றன.
एकेन	ஒன்றால்	यस्य	எவனுக்கு
नः	நமக்கு	यथा मतिः	எப்படி அபிப்ராயம் எற்படுகிறதோ அதை
महत् कदनं	அஸஹ்யமான அழிவு	ब्रूत	வெளியிடுங்கள்,
कृतं	விளைவிக்கப்பட்டிருக் கிறது.		

मानुषान्मे भयं नास्ति तथापि तु विमृश्यताम् । तदा देवासुरे युद्धे युष्माभिः सहितोऽजयम् ॥
ते मे भवन्तश्च तथा सुग्रीवप्रमुखान्हरीन् ॥ २५ ॥

परे पारे समुद्रस्य पुरस्कृत्य नृपात्मजौ । सीतायाः पदवीं प्राप्तौ संप्राप्तौ वरुणालयम् ॥

तदा “ஒருகால்
देवासुरे युद्धे தேவாசுராயுத்தத்தில்
யுष्மாभिः உங்களோடு
सहितः கூட இருந்தவனாய்
अजयं நான் வெற்றியடைந்
திருக்கிறேன்.
भवन्तः च நீங்கள் தான்
ते அவர்கள்.
मे तु எனக்கோ
मानुषान् மனிதனிடத்திலி
भयं ஆபத்து [நுந்து
अस्ति न உண்டாகாது.
सीतायाः சீதையின்
पदवीं இருக்குமிடத்தை
प्राप्तौ அறிந்துகொண்ட

नृपात्मजौ ராஜகுமாரர்களிருவ
ரும்
सुग्रीवप्रमुखान् சுக்ரீவனைத்தலைமை
யாய்க்கொண்ட
हरीन् வானரர்களை
पुरस्कृत्य முன்னிட்டுக்கொண்டு
समुद्रस्य சமுத்திரத்தினது
परे पारे அக்கரையில்
वरुणालयं तथा சமுத்திரத்தையும்
संप्राप्तौ கிட்டிவந்துசேர்ந்தி
ருக்கின்றார்கள்.
तथा अपि तु இடெல்லாம் இப்படியி
मे எனக்காக [நுப்பதால்
विमृश्यताम् தக்க ஆராய்ச்சியெய்
யப்பட்டும்.

अदेया च यथा सीता वध्यौ दशरथात्मजौ । भवद्भिर्मन्त्र्यतां मन्त्रः सुनीतं चाभिधीयताम् ॥

यथा “எப்படியானால்
सीता வீதை
अदेया கொடுக்கப்படவேண்
டாமோ
दशरथात्मजौ தசரதகுமார்க
ளிருவரும்
वध्यौ च கொல்லப்படுவார்க
ளோ, அப்படியான

मन्त्रः ராஜாங்க சூழ்ச்சியா
भवद्भिः உங்களால் [னது
मन्त्र्यतां ஆலோசிக்கப்பட்ட
டும்;
सुनीतं च தீங்கு விளையாத
ராஜ்ய உபாயமே
अभिधीयताम् விதிக்கப்பட்டும்.

न हि शक्तिं प्रपश्यामि जगत्पुन्यस्य कस्यचित् । सागरं वानरैस्तीर्त्वा निश्चयेन जयो मम ॥

जगति “உலகில்
अन्यस्य சாதாரண
कस्यचित् ஒருவனுக்கும்
वानरैः வானரர்களோடு
सागरं சமுத்திரத்தை
तीर्त्वा தாண்டிச்சேர

शक्तिं சக்தியை
प्रपश्यामि न நான் அறிந்திலேன்
हि ஆகையால்
निश्चयेन நிச்சயமாய்
मम எனக்கு
जयः வெற்றியே.”

तस्य कामपरीतस्य निशम्य परिदेवितम् । कुम्भकर्णः प्रचुक्रोध वचनं चेदमब्रवीत् ॥ २६ ॥

कुम्भकर्णः கும்பகர்ணன்
कामपरीतस्य காமத்தால் கவரப்
तस्य அவனது [பட்ட
परिदेवितं निशम्य புலம்பலைக் கேட்டு,

प्रचुक्रोध மிகச்சினங்கொண்
इदं பின்வரும் [டான்;
वचनं च மொழியையும்
अब्रवीत् மொழிந்தான்;

யதா து ராமஸ்ய சலக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸஹ் சீதா ஸலு சா இஹாஹதா ।
 சகூத்ஸமீக்ஷயேவ் சுநிஷ்ரீதத் ததா பஜேத் சித்த் யஸுநேவ யாஸுநம் ॥ 30 ॥

சகூத்	“இதற்குமுந்தியே	ததா து	அப்பொழுதே
சலக்ஷ்மணஸ்ய	லக்ஷ்மணனோடிருக்	சமீக்ஷ	நன்கு ஆராய்ச்சி
	கும்		செய்து
ராமஸ்ய	ராமனுடைய	சித்த்	உத்தேசமானது
சா	அந்த	ஸலு	நிச்சயமாய்
சீதா எவ்	வீதை	சுநிஷ்ரீதத்	நன்கு ஒரு தீர்மானத்
ப்ரஸஹ்	பலாத்காரித்து	யஸுநா	யமுநாதி [தில்
யதா	எப்பொழுது	யாஸுந்	(அதன் மடுவாகிய)
இஹ்	இவ்விடத்திற்கு		யாமுனமென்பதில்
ஹாஹதா	கொண்டுவரப்பட்டா	இவ்	(விழுகிறது)போலவே
	னோ,	பஜேத்	வந்திருக்கவேண்டும்.

ஸர்வமேதந்மஹாராஜ க்ருதமப்ரதிமம் தவ । விதீயேத் சஹாஸ்மாபிராடாவேவாஸ்ய கர்மண: ॥ 31 ॥

மஹாராஜ	“மகாராஜரே!	க்ருத்	காரியத்தைப்பற்றி
அஸ்ய	இந்த	எதத்	இந்த
கர்மண:	காரியத்தினது	ஸர்வ்	எல்லாமும்
ஹதௌ எவ்	ஆரம்பத்திலேயே	அஸ்மாபி: சஹ்	எங்களோடுகூட
தவ்	உமது	விதீயேத்	நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்க
அப்ரதிமம்	நிகரற்ற		வேண்டும்.

ந்யாயேந் ராஜகார்யாணி ய: க்ரோதி த்ஷானந் । ந ச சந்த்ப்யதே ப்ஷானிஷ்ரீதார்த்யமதிந்ரூப: ॥

த்ஷானந்	“ராவண!	ராஜகார்யாணி	ராஜகாரியங்களை
ய:	எந்த ஒரு	க்ரோதி	செய்கிறனோ
ந்ரூப:	மன்னன்	ச:	அவன்
ந்யாயேந்	ராஜநீதி வழுவாது	ப்ஷாந்	பின்னால்
நிஷ்ரீதார்த்யமதி:	{ முன் தீர்மானிக்கப்பட்	சந்த்ப்யதே ந	பச்சாத்தாபப்படுகிற
	ட்ட அபிப்பிராயமு		னில்லை.
	டையவனாய்		

அநுபாயேந் கர்மாணி விபரீதானி யானி ச । க்ரியமாணானி துஷ்யந்தி ஹ்விஷ்யப்ரயதேஷ்விவ ॥

அநுபாயேந்	“வழிதவறி	விபரீதானி	அனிட்டத்தை வினா
க்ரியமாணானி	செய்யப்படுகிற	அப்ரயதேஷு	விக்கின்றவைகளாய்
கர்மாணி	காரியங்கள்		ஐம்பொறிகளை அடக் .
யானி ச	எவைகளோ அவை	ஹ்விஷி இவ்	காதவர் விஷயத்தில்
	கனெல்லாமும்	துஷ்யந்தி	யாகங்கள்போலவே
			கேடுவினா விக்கின்றன.

यः पश्चात्पूर्वकार्याणि कर्माण्यभिचिकीर्षति । पूर्वं चापरकार्याणि न स वेद नयानयौ ॥

यः	“எவனொருவன்	अभिचिकीर्षति	செய்யத்தீர்மானிக்
पूर्वकार्याणि	முன் செய்யவேண்டிய		கின்றனோ,
कर्माणि	காரியங்களை	सः	அவன்
पश्चात्	பின்னும்,	नयानयौ	நன்மை பயப்பதையும்
अपरकार्याणि	அப்புறம்செய்யவேண்		தீமை பயப்பதையும்
	டிய காரியங்களை	वेद न	பகுத்தறியா திருக்
पूर्व च	முன்னமேயும்,		கின்றான்.

चपलस्य तु कृत्येषु प्रसमीक्ष्याधिकं बलम् । क्षिप्रमन्ये प्रपद्यन्ते क्रौञ्चस्य खमिव द्विजाः ॥

चपलस्य	“முன்னாலோசனை செய்	द्विजाः	பக்திகள்
	யாத ஒருவனுடைய	क्रौञ्चस्य	க்ரௌஞ்சமலையின து
अधिकं	அதிகமான	खं	ரந்திரத்தை
बलं तु	தனது பலத்தையே	इव	*எப்படியோ அப்படி
प्रसमीक्ष्य	பெரிதாய் எண்ணிய		யே
कृत्येषु	காரியங்களில்	क्षिप्रं	விரைவில்
अन्ये	மற்றவர்கள்	प्रपद्यन्ते	அடைகின்றார்கள்.

* [உண்முக எம்பிரானால் வேற்களைக்கொண்டு துளைக்கப்பட்ட க்ரௌஞ்சகிரியின் வளைவழியே அன்னப்பறவைகள் மானஸப்பொய்கைக்கு செல்லுகின்றன என்று ஸ்காந்தபுராணக்கதை.]

त्वयेदं महदारब्धं कार्यमप्रतिचिन्तितम् । दिष्ट्या त्वां नावधीद्रामो विषमिश्रमिवामिषम् ॥

त्वया	“உன்னால்	विषमिश्रं	விஷங்கலந்த
अप्रतिचिन्तितं	முன்னாலோசனை செய்	आमिषं इव	உணவுபோன்ற
	யப்படாததாகிய	रामः	ராமன்
इदं	இந்த	त्वां	உம்மை
महत्	அடாத	दिष्ट्या	ஆயுற்பாக்கியமிருப்ப
कार्यं	செயலானது		தால்
आरब्धं	ஆரம்பிக்கப்பட்டது.	अवधीत् न	கொல்லாது விட்டிருக்
			கிறான்.

तस्मात्त्वया समारब्धं कर्म ह्यप्रतिमं परैः । अहं समीकरिष्यामि हत्वा शत्रूंस्तवानघ ॥३७॥

परैः	“மற்றவைகளோடு	अहं	நான்
अप्रतिमं	ஒப்பிடமுடியாதது	तव	உமது
त्वया हि	உம்மாலேயே	शत्रून्	சத்ருக்களை
समारब्धं	ஆரம்பிக்கப்பட்டது.	हत्वा	கொன்று
तस्मात्	ஆகையால்	कर्म	காரியத்தை
	{ பிறர்களிடமிருந்து	समीकरिष्यामि	சரிப்படுத்தப்போகி
अनघ	{ ஆபத்திற்கிடமில்லா		றேன்.
	தவறே!		

अहमुत्सादयिष्यामि शत्रूस्तव विशां पते । यदि शक्रविवस्वन्तौ यदि पावकमारुतौ ॥
तावहं योधयिष्यामि कुबेरवरुणावपि ॥ ३८ ॥

शक्रविवस्वन्तौ यदि	“இந்திரசூர்யர்களாயி னும் சரி	योधयिष्यामि	பொரில் தாக்குவேன்.
पावकमारुतौ यदि	அக்னிவாயுக்களாயி னும் சரி	विशां पते	மன்னரே!
कुबेरवरुणौ अपि	குபேரவருணர்களா யினும் சரி	अहं	நான்
तौ	அவ்விருவர்களை	तव	தேவரீரது
अहं	நான்	शत्रून्	சத்துருக்களை
		उत्सादयिष्यामि	நாசஞ்செய்யப்போகி றேன்.

गिरिमात्रशरीरस्य महापरिघयोधिनः । नर्दतस्तीक्ष्णदंष्ट्रस्य विभियाद्वै पुरन्दरः ॥ ३९ ॥

गिरिमात्रशरीरस्य	“மலையளவுசரீர முடையவனும்	तीक्ष्णदंष्ट्रस्य	கூரிய கடவாய்ப்பற் களை யுடையவனும்
महापरिघ- } योधिनः }	பெரும் உழலைத்தடிசு ளால் போர்புரிபவ னும்	नर्दतः	கிம்மநாதஞ்செய்கன் றவனுமான எனக்கு
		पुरन्दरः वै विभियात्	இந்திரனும் நடுங்குவான்.

पुनर्मां स द्वितीयेन शरेण निहनिष्यति । ततोऽहं तस्य पास्यामि रुधिरं काममाश्वस ॥

सः	“அவன்	तस्य	அவனுடைய
द्वितीयेन	இரண்டாவது	रुधिरं	இரத்தத்தை
शरेण	பாணத்தால்	पास्यामि	உறிஞ்சிவிடுவேன்.
मां	என்னை	ततः	அகையால்
निहनिष्यति पुनः	அடிக்கும்முன்னமே	कामं	இவ்ஓட்டப்படி
अहं	நான் [யே	आश्वस	சுகமேயிருக்கும்.

वधेन वै दाशरथेः सुखावहं जयं तवाहर्तुमहं यतिष्ये ।

हत्वा च रामं सह लक्ष्मणेन खादामि सर्वान्हरियूथमुख्यान्

॥ ४१ ॥

दाशरथेः	“ராமனுடைய	लक्ष्मणेन सह	சக்தம்மணனுடைய
वधेन	வதையால்	रामं च	ராமனையும்
तव	உமக்கு	हरियूथमुख्यान्	வானரசேனைத்தலை வர்கள்
सुखावहं	சுகத்தையளிக்கும்		
जयं	வெற்றியை	सर्वान्	எல்லோரையும்
आहर्तुं	விளைவிக்க	हत्वा	கொன்று
अहं	நான்	खादामि	தின்னுவிடுவேன்.
यतिष्ये वै	ஜாக்கிரதையுடனிருந் கிறேன்.		

रमस्व कामं पिब चाग्र्यवारुणीं कुरुष्व कार्याणि हितानि विज्वरः ।

मया तु रामे गमिते यमक्षयं चिराय सीता वशगा भविष्यति

॥ ४२ ॥

காம்	“இஷ்டம்போல்	கூர்ஷ்வ	செய்யும்.
ரமஸ்வ	இன்பமாய்க் காலங் கழியும்;	மயா து	என்னாலேயே
அக்யவாருணி் ச	சிறந்த மதுவையும்	ராமே	ராமன்
பிப	பருகும்.	யமக்ஷய்	யமனது மாளிகைக்கு
விஜ்வர:	கவலையற்றவராய்	கமிதே	அனுப்பப்பட்டபிறகு
ஹிதானி	இஷ்டமான	சிராய	முடிவாய்
காரியாணி	காரியங்களை	சீதா	வீதே
		வசகா	இணங்கியவளாய்
		பவிஷ்யதி	ஆவாள்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे द्वादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15101

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 426

द्वयोदशः सर्गः—பதின்மூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ १३ ॥

रावणमहापार्श्वसंवादः—ராவணனுக்கும் மஹாபார்க்வனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதம்.

रावणं क्रुद्धमाज्ञाय महापार्श्वो महाबलः । मुहूर्तमनुसंचिन्त्य प्राञ्जलिर्वाक्यमब्रवीत् ॥ १ ॥

மஹாவல:	வெகு பலசாலியாகிய	அனுசஞ்சிந்ய	தனக்குள்ளேயே
மஹாபார்ஸ்வ:	மகாபார்ஸ்வன்		ஆலோசனைசெய்து
ராவண்	ராவணனை	பாஞ்ஜலி:	கூப்பிய கையனாய்
கூர்ஹ்	சினங்கொண்டிருப்ப	வாக்யம்	ஒரு சொல்லை
ஆஜாய	அறிந்து [வஞக	அவ்ரீத்	பின்வருமாறு சொன்
முஹூர்த்	ஒரு முகூர்த்தகாலம்		னான் :

यः खल्वपि वनं प्राप्य मृगव्यालसमाकुलम् । न पिवेन्मधु संप्राप्तं स नरो बालिशो भवेत् ॥

ய:	“எந்த ஒரு	சம்பாப்தம்	கையில் கிட்டிய
நர:	மானிடன்	மது	தேனை
மூக-யாலசமாசூல்	மான்களும் துஷ்டமி நுகங்களும் நிறைந்த	பிவேந் ந	சூடிக்காமலிருக்கிற
வன் அபி	காட்டையும்	ச: ஸலு	அவன் தான் [தே
பாப்ய	அடைந்து	பாலிச:	புல்லறிவாளனாய்
		பவேத்	கொள்ளப்படுகிறான்.

ईश्वरस्येश्वरः कोऽस्ति तव शत्रुनिवर्हण । रमस्व सह वैदेह्या शत्रूनाक्रम्य मूर्धसु ॥ ३ ॥

शत्रुनिवर्हण	“சத்ருஸம்ஹாரக!	அஸ்தி	இருக்கிறான் ?
ईश्वरस्य	யாவருக்கும் மேம்பட் டவராகிய	शत्रून्	சத்ருக்களை
		मूर्धसु	தலைகளில்
तव	தேவரீருக்கு	आक्रम्य	அடித்து,
ईश्वर:	மேம்பட்டவன்	वैदेह्या सह	சீதையோடுகூட
कः	எவன்	रमस्व	இன்புறவீராக.

बलात्कुक्कुटवृत्तेन वर्तस्व सुमहाबल । आक्रम्याक्रम्य सीतां वै तथा भुङ्क्ष्व रमस्व च ॥

சுமஹாபல	“ மிக்க வலிமையுள்ள வரே !	सीतां च	சீதையையும்
कुक्कुटवृत्तेन	வஞ்சகச் செய்கையால்	भुङ्क्ष्व	சொந்தமாக்கிக் கொள்ளும் ;
बलात् वर्तस्व	பலா த்காரியும் ;	तथा वै	அப்படியே
आक्रम्य आक्रम्य	மெள்ளமெள்ளக் கிட்டி	रमस्व	மனம் மகிழும்.

लब्धकामस्य ते पश्चादागमिष्यति यद्भयम् । प्राप्तमप्राप्तकालं वा सर्वं प्रतिसहिष्यसि ॥५॥

लब्धकामस्य	“ கோரிக்கையை நிறை வேற்றிக்கொண்ட	आगमिष्यति	வரப்போகிறதோ அது
ते	தேவரீருக்கு	अप्राप्तकालं	சம்பவிக்கமுடியாதது.
पश्चात्	அதன்மேல்	प्राप्तं वा	சம்பவித்து விட்டதாக ஆயினும்
यत्	எந்த ஒரு	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
भयं	ஆபத்து	प्रतिसहिष्यसि	தாங்கிக்கொள்வீர்.

कुम्भकर्णः सहास्माभिरिन्द्रजिच्च महाबलः । प्रतिषेधयितुं शक्तौ सवज्रमपि वज्रिणम् ॥

अस्माभिः	“ எங்களோடு	सवज्रं	வஜ்ராயுதத்தோடு வரும்.
सह	கூட	वज्रिणं अपि	இந்திரனையும்
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணரும்	प्रतिषेधयितुं	ஒட்டித் துரத்திவிட
महाबलः	மகாபலசாலியாகிய	शक्तौ:	வல்லவர்கள்.
इन्द्रजित् च	இந்திரஜித்தும்		

उपप्रदानं सान्त्वं वा भेदं वा कुशलैः कृतम् । समतिक्रम्य दण्डेन सिद्धिमर्थेषु रोचय ॥

कुशलैः	“ நல்வழிகளால்	भेदं वा	பிரித்துவைத்தலையோ
कृतं	அனுஷ்டிக்கப்பட்ட	समतिक्रम्य	விட்டொழித்து
उपप्रदानं	தானம் கொடுத்த தலையோ,	अर्थेषु	காரியங்களில்
सान्त्वं वा	நல்வார்த்தை சொல் வதையோ,	दण्डेन	பொர் உபாயம் ஒன்று
		सिद्धिं	செத்தியை [லேயே
		रोचय	தீர்மானியும்.

इह प्राप्तान्वयं सर्वाञ्छत्रंस्तव महाबल । वशे शस्त्रप्रतापेन करिष्यामो न संशयः ॥ ८ ॥

महाबल	“ மகா பலசாலியே !	शस्त्रप्रतापेन	சஸ்திரத்தின் வல்லமையால்
वयं	நாங்கள்	वशे	நம் வசம்
इह	இப்பொழுது	करिष्यामः	ஆக்கவிடப்போகி றோம் ;
प्राप्तान्	வந்துசேர்ந்திருக்கிற	संशयः न	இதற்கையமே இல்லை.”
तव	தேவரீரது		
शत्रून्	சத்ருக்கள்		
सर्वान्	எல்லோரையும்		

एवमुक्तस्तदा राजा महापार्श्वेन रावणः । तस्य संपूजयन्वाक्यमिदं वचनमब्रवीत् ॥ ९ ॥

ததா அப்பொழுது
மஹாபார்ச்வனால்
எவ் மேற்கண்டவாறு
உக்த: சொல்லப்பட்டதற்கு
செவிசாய்த்த
ராவண: ராஜா ராவணமன்னன்

तस्य அவனது
वाक्यं சொல்லை
संपूजयन् மிக்க மெச்சி
इदं பின்வரும்
वचनं சொல்லை
अब्रवीत् சொன்னான் :

महापार्श्व निबोध त्वं रहस्यं किञ्चिदात्मनः । चिरवृत्तं तदाख्यास्ये यदवाप्तं मया पुरा ॥

மஹாபார்ச்வ "மகாபார்ச்வ!
आत्मनः என்னைப்பற்றிய
चिरवृत्तं முன்நடந்ததாகிய
रहस्यं ரஹஸ்யம்
किञ्चित् ஒன்றிருக்கிறது.
पुरा முன்னொருக்கால்

मया என்னால்
यत् எதொன்று
अवाप्तं அடையப்பட்டதோ
तत् அதை
आख्यास्ये சொல்லுகிறேன் ;
त्वं நீ
निबोध கவனமாய்க் கேள் :

पितामहस्य भवनं गच्छन्तीं पुञ्जिकस्थलाम् । चञ्चूर्यमाणामद्राक्षमाकाशेऽग्निशिखामिव ॥

आकाशे "ஆகாயத்தில்
अग्निशिखां इव அக்னிஜ்வாலையோன்
புவனமும்,
पितामहस्य பிரம்மதேவரது
भवनं திருமாளிகைக்கு
चञ्चूर्यमाणां பயத்தால் பதுங்கி

गच्छन्तीं போய்க்கொண்டிருக்கும்
पुञ्जिकस्थलां புஞ்சிகஸ்தலையெனும்
அப்ஸரஸ்தீரையே
अद्राक्षम् நான் கண்டேன்.

सा प्रसह्य मया भुक्ता कृता विवसना ततः । स्वयंभूभवनं प्राप्ता लोलिता नलिनी यथा ॥

मया "என்னால்
सा அவள்
प्रसह्य பலாத்கரிக்கப்பட்டு
विवसना कृता துயிலுறியப்பட்டு
भुक्ता அனுபவிக்கப்பட்ட
டாள்.

लोलिता கசங்கிய
नलिनी यथा தாமரைக்கொடிபோல்
ततः அவ்விடத்திலிருந்து
स्वयंभूभवनं பிரம்மதேவரது திரு
மாளிகைக்கு
प्राप्ता போய்ச்சேர்ந்தாள்.

तस्य तच्च तदा मन्ये ज्ञातमासीन्महात्मनः । अथ संकुपितो देवो मामिदं वाक्यमब्रवीत् ॥

तदा "அப்பொழுது
तस्य அந்த
महात्मनः மகாத்மாவுக்கு
तत् அது
ज्ञातं च தெரிந்துவிட்டதாக
வே
आसीत् ஆகிவிட்டது என்று
मन्ये நான் நினைக்கிறேன்.

अथ அப்பொழுது
देवः பிரம்மதேவர்
संकुपितः மிகச்சினங்கொண்ட
வராய்
मां என்னைக்குறித்து
इदं பின்வரும்
वाक्यं சாபத்தை
अब्रवीत् இட்டார் :

अद्यप्रभृति यामन्यां बलान्नारीं गमिष्यसि । तदा ते शतधा मूर्धा फलिष्यति न संशयः ॥

अद्यप्रभृति “இன்று முதல்
याम्या வேறு
यां नारी எந்த ஒரு ஸ்திரீயை
बलात् பலா த்கரித்து
गमिष्यसि அணுகுவாயோ

तदा அப்பொழுதே
ते मूर्धा உனது தலை
शतधा நூறு சுக்கலாக
फलिष्यति வெடித்துவிடும்;
संशयः न இதற்கையமில்லை.

इत्यहं तस्य शापस्य भीतः प्रसभमेव ताम् । नारोपये बलात्सीतां वैदेहीं शयने शुभे ॥

तस्य “அந்த
इति மேற்கண்ட
शापस्य சாபத்திற்கு
प्रसभं அவச்யமாய்
भीतः பயமடைந்திருக்கும்
अहं நான்
वैदेहीं விதேஹமன்னரின்
புதல்வியான

तां அந்த
सीतां லீதையை
शुभे இனிய
शयने படுக்கையில்
बलात् एव பலா த்கரித்து
आरोपये न ஏற்றிவைக்காமலிருக்
கிறேன்.

सागरस्येव मे वेगो मारुतस्येव मे गतिः । नैतदाशरथिवेद ह्यासादयति तेन माम् ॥१६॥

मे वेगः “எனது ஆண்மை
सागरस्य சுமுத்திரத்திற்கு
इव சமமானது;
मे எனது
गतिः போக்கு
मारुतस्य வாயுவக்கு
इव சமமானது;

दाशरथिः ராமன்
एतत् இதை
वेद न அறியவில்லை;
तेन हि அதனால்தான்
मां என்னை
आसादयति எதிர்க்கவந்துகொண்
டிருக்கிறான்.

यस्तु सिंहमिवासीनं सुप्तं गिरिगुहाशये । क्रुद्धं मृत्युमिवासीनं प्रबोधयितुमिच्छति ॥१७॥

यः तु “எவன் தான்
गिरिगुहाशये மலைக்குகையில்
सुप्तं உறங்கி
आसीनं படுத்துக்கிடக்கும்
सिंह इव சிங்கம்போன்றவனும்

आसीनं சும்மாயிருக்கும்
क्रुद्धं கோபிய
मृत्युं इव யமன்போன்றவனுமா
प्रबोधयितुं எழுப்ப [ன என்னை
इच्छति துணிவான் ?

न मत्तो निशितान्बाणान्द्विजिह्वानिव पन्नगान् । रामः पश्यति संग्रामे तेन मामभिगच्छति॥

रामः “ராமன்
निशितान् கூரியவைகளும்
द्विजिह्वान् இருநாக்குகளையுடைய
पन्नगान् इव பாம்புகள்போன்ற
வைகளான
बाणान् பாணங்களை

संग्रामे போரில்
मत्तः என்னிடமிருந்து
पश्यति न கண்டதில்லை.
तेन அதனால்
मां என்னை
अभिगच्छति எதிர்க்கவருகிறான்.

क्षिप्रं वज्रोपमैर्बाणैः शतधा कार्मुकच्युतैः । राममादीपयिष्यामि उल्काभिरिव कुञ्जरम् ॥

कार्मुकच्युतैः	“ வில்லிலிருந்து வெ ளிவரும்	कुञ्जरं	ஓர் யானையை
वज्रोपमैः	வஜ்ராயுதங்களை நிகர்த்த	उल्काभिः	கொள்ளிக்கட்டை கனால்
शतधा	நூற்றுக்கணக்கான	इव	எப்படியோ அப்படியே
बाणैः	பாணங்களால்	रामं	ராமனை
क्षिप्रं	சீக்கிரமே	आदीपयिष्यामि	எரித்துவிடப்போகி மேன்.

तच्चास्य बलमादास्ये बलेन महता वृतः । उदयन्सविता काले नक्षत्राणामिव प्रभाम् ॥

काले	“ அதிகாலையில்	महता	பெரும்
उदयन्	உதிக்கும்	बलेन	சைனியத்தால்
सविता	சூரியன்	वृतः	சூழப்பட்ட நான்
नक्षत्राणां	நக்சத் திரங்களுடைய	अस्य	இவனது
प्रभां	ஒளியை	तत्	அந்த
इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே	बलं च	பலத்தையும்
		आदास्ये	வாங்கிவிடுவேன்.

न वासवेनापि सहस्रचक्षुषा युधाऽस्मि शक्यो वरुणेन वा पुनः ।
मया त्वियं बाहुबलेन निर्जिता पुरी पुरा वैश्रवणेन पालिता ॥ २१ ॥

अस्मि	“ நான்	पुरा	முற்காலத்தில்
सहस्रचक्षुषा	ஆயிரம் கண்ணனாகிய	वैश्रवणेन	சுபேரனால்
वासवेन अपि	இந்திரனல்தானாகத் டும்	पालिता	பாதுகாக்கப்பட்ட
वरुणेन वा पुनः	வருணனல்தானாகத் டும்	इयं	இந்த
युधा	போர்புரிய	पुरी	நகர்
शक्यः न	அணுகுவாண்ணாத வன்.	मया तु	என்னாலேயே
		बाहुबलेन	தோள்வலியால்
		निर्जिता	அடையப்பட்டது.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे त्रयोदशः सर्गः ॥

चतुर्दशः सर्गः—பதினான்காவது ஸர்க்கம். || 14 ||

विभीषणेन सीताप्रत्यर्पणकथनम्—விபீஷணன் ஸீதையைத் திருப்பிக் கொடுக்கச் சொல்வது.

निशाचरेन्द्रस्य निशम्य वाक्यं स कुम्भकर्णस्य च गर्जितानि ।

विभीषणो राक्षसराजमुख्यमुवाच वाक्यं हितमर्थयुक्तम्

|| 1 ||

ச:	அந்த	राक्षसराज- }	தலைமைபெற்று விளங்
विभीषणः	விபீஷணர்	मुख्यं }	கும் ராக்ஷஸமன்ன
निशाचरेन्द्रस्य	அரக்கமன்னனது		னைப்பார்த்து
वाक्यं	சொல்லையும்	हितं	யுக்தமானதும்
कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணனது	अर्थयुक्तं	நல்ல பிரயோஜனத்
गर्जितानि च	கர்ஜனைகளையும்		தோடுகூடியதுமான
निशम्य	கேட்டு,	वाक्यं	சொல்லை
		उवाच	பின்வருமாறு
			மொழிந்தார்:

वृतो हि बाह्वन्तरभोगराशिश्चिन्ताविषः सुस्मिततीक्ष्णदंष्ट्रः ।

पञ्चाङ्गुलीपञ्चशिरोतिकायः सीतामहाहिस्तव केन राजन्

|| 2 ||

बाह्वन्तर- }	“தோள்களின் இடை	सीतामहाहिः {	சீதையாகிய கொடிய
भोगराशिः }	பாகமாகிய படத்தை		விஷமுள்ள சர்ப்ப
	யுடையதும்		மானது,
चिन्ताविषः	சிந்தையாகிய விஷத்	राजन्	அரசே!
	தையுடையதும்	तव	தேவரீருக்கு
सुस्मिततीक्ष्णदंष्ट्रः	புன்சிரிப்பாகிய கோர	केन हि	யாரால்தானே
	ப்பற்களையுடையதும்	वृतः	பொறுக்கியெடுக்கப்
पञ्चाङ्गुली- }	ஐந்து விரல்களாகிற		பட்டது ?
पञ्चशिरोतिकायः }	ஐந்து தலையுடைய		
	கொடிய உருவமுள்		
	ளதுமான		

यावन्न लङ्कां समभिद्रवन्ति वलीमुखाः पर्वतकूटमात्राः ।

दंष्ट्रायुधाश्चैव नखायुधाश्च प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली

|| 3 ||

पर्वतकूटमात्राः च	“ பர்வதசிகர பரும	वलीमुखाः	வானர்கள்
	னுள்ளவர்களும்	लङ्कां	இலங்கையை
		समभिद्रवन्ति }	தாக்கும் முன்ன
दंष्ट्रायुधाः एव	{ கோரப் பற்களை ஆயுத	न यावत्	மேயே
	ங்களாகவுடையவர்	मैथिली	மைதிலியார்
	களும்	दाशरथाय	ஸ்ரீராமருக்கு
नखायुधाः च	நகங்களே ஆயுதமாக	प्रदीयताम्	திருப்பிச் சமர்ப்பிக்க
	வுடையவர்களுமான		ப்படட்டும்.

यावन्न गृह्णन्ति शिरांसि बाणा रामेरिता राक्षसपुङ्गवानाम् ।

वज्रोपमा वायुसमानवेगाः प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली

॥ ४ ॥

வஜ்ரோபமா:	“வஜ்ராயுதத்தை நிகர்த்தவைகளும்	राक्षसपुङ्गवानां	ராஷ்ட்ரேஸோத்தமர் களுடைய
वायुसमानवेगाः	{ காற்றைப்போல் கடிந் து செல்பவைகளு மான	शिरांसि	சிரங்களை
बाणाः	பாணங்கள்	गृह्णन्ति न यावत्	வாங்கும் முன்னரே
रामेरिताः	ஸ்ரீராமரால் பிரயோகி க்கப்பட்டவைகளாய்	मैथिली	மைதிலியார்
		दाशरथाय	ஸ்ரீராமருக்கு
		प्रदीयताम्	திருப்பிச்சமர்ப்பித்து விடப்படட்டும்.

न कुम्भकर्णेन्द्रजितौ न राजा तथा महापार्श्वमहोदरौ वा ।

निकुम्भकुम्भौ च तथाऽतिकायः स्थातुं न शक्ता युधि राघवस्य

॥ ५ ॥

राघवस्य	“ஸ்ரீராமருடைய	न	அப்படியே வல்லவ ரல்லர்.
युधि	போரில்	महापार्श्वमहोदरौ	மகாபார்குவனும் மஹோதரனும்
स्थातुं	எதிர்த்துநிற்க	न	வல்லவரல்லர்.
निकुम्भकुम्भौ च	நிகும்பனும் சும்பனும்	राजा वा	மன்னரேயாயினும்
अतिकायः तथा	அதிகாயனும்	तथा	அங்ஙனம்தான்.
शक्ताः न	வல்லவரல்லர்.		
कुम्भकर्णेन्द्रजितौ	சும்பகர்ணனும் இந்தி ராஜித்தும்		

जीवन्तु रामस्य न मोक्ष्यसे त्वं गुप्तः सवित्राऽप्यथ वा मरुद्भिः ।

न वासवस्याङ्गतो न मृत्योर्नभो न पातालमनुप्रविष्टः

॥ ६ ॥

त्वं	“தேவரீர்,	मृत्योः	மமனுடையவோ
सवित्रा	சூர்யபகவானுலோ	अङ्गतः	மடிமீதமர்ந்தவராயி னும்
अथवा	அல்லது	न	உயிருடன் திரும்ப மாட்டார்.
मरुद्भिः	தேவதைகளாலோ	नभः	ஆகாயத்திலும்
गुप्तः अपि	பாதுகாக்கப்பட்டவ ராயினும்	न	தப்பீர்.
रामस्य तु	ஸ்ரீராமரிடமிருந்து மட்டும்	पातालं	பாதாளத்தில்
जीवन्	உயிருடையவராய்	अनुप्रविष्टः	புகுந்திடினும்
मोक्ष्यसे न	திரும்பமாட்டார்.	न	தப்பீர்.
वासवस्य	இந்திரனுடையவோ		

भिच्वा न तावत्प्रविशन्ति कायं प्राणान्तिकास्तेऽशनितुल्यवेगाः ।

शिताः शरा राघवविप्रमुक्ताः प्रहस्त तेनैव विकथसे त्वम्

॥ ७ ॥

प्रहस्त	“ பிரஹஸ்த !	ते	உனது
अशनितुल्यवेगाः	இடியை நிகர்த்த ஆற் றலுள்ளவைகளும்	कायं	உடலை
प्राणान्तिकाः	உயிரை மாய்த்தே தீருபவைகளும்	भिच्वा	பிளந்துகொண்டு
शिताः	கூரியவையுமான	तावत्	இன்னும்
शराः	பாணங்கள்	प्रविशन्ति न	உட்புகவில்லை.
राघवविप्रमुक्ताः	ஸ்ரீராமரால் போடப் பட்டவைகளாய்	तेन एव	அதனால்தான்
		त्वं	தேவரீர்
		विकथसे	பெருமையடித்து கொள்ளுகிரீர்.”

निशम्य वाक्यं तु विभीषणस्य ततः प्रहस्तो वचनं बभाषे ।

न नो भयं विद्म न दैवतेभ्यो न दानवेभ्यो ह्यथ वा कुतश्चित्

॥ ८ ॥

ततः	அப்பொழுது	नः	“ எமக்கு
प्रहस्तः	பிரஹஸ்தன்	दैवतेभ्यः अथ	தேவர்களிடமிருந்தும்
विभीषणस्य	விபீஷணனது	भयं	ஆபத்தை
तु	இவ்விஷயத்தில்	विद्म न	நாமறியோம்.
वाक्यं निशम्य	உபதேசத்தை கேட்டு,	दानवेभ्यः वा	அசுரர்களிடமிருந்
वचनं	ஒரு சொல்லை	न	அறியோம். [தம்கூட
बभाषे	மொழிந்தார் :	कुतश्चित् हि	எங்கிருந்தாவது
		न	அறிந்திலோம்.

न यक्षगन्धर्वमहोरगेभ्यो भयं न संख्ये पतगोत्तमेभ्यः ।

कथं नु रामाद्भविता भयं नो नरेन्द्रपुत्रात्समरे कदाचित्

॥ ९ ॥

संख्ये	“ போரில்	नरेन्द्रपुत्रात्	மாநிடமன்னனின்
यक्षगन्धर्व-}	யக்ஷர், கந்தர்வர்,		புதல்வனான
महोरगेभ्यः}	மகோரகரிடமிருந்தும்	रामात्	ராமநிடமிருந்து
भयं	ஆபத்து	नः	நமக்கு
न	கிடையாது.	भयं	ஆபத்து
पतगोत्तमेभ्यः न	பறப்பவையினின்றும்	कदाचित् नु	எப்பொழுதேனும்
समरे	போரில் [கிடையாது.	कथं भविता	எப்படி ஏற்படும்? ”

प्रहस्तवाक्यं त्वहितं निशम्य विभीषणो राजहितानुकाङ्क्षी ।

ततो महात्मा वचनं बभाषे धर्मार्थकामेषु निविष्टबुद्धिः

॥ १० ॥

ततः	அப்பொழுது	राजहितानुकाङ्क्षी	அரசருக்கு நன்மை
धर्मार्थकामेषु	தர்மம், அர்த்தம், கா மம் இவைகளில்	अहितं	நைய நாடியவராய்
निविष्टबुद्धिः	தேர்ச்சிபெற்ற மனத் தினராகிய	प्रहस्तवाक्यं	தீங்குவிளைவிக்கும்
महात्मा	மகாத்மாவான	निशम्य तु	பிரஹஸ்தனது சொ
विभीषणः	விபீஷணர்	वचनं	கேட்டபின்னர் [ல்லை
		बभाषे	ஒரு சொல்லை
			பின்வருமாறு மொழி ந்தார் :

प्रहस्त राजा च महोदरश्च त्वं कुम्भकर्णश्च यथार्थजातम् ।

ब्रवीथ रामं प्रति तन्न शक्यं यथा गतिः स्वर्गमधर्मबुद्धेः

॥ ११ ॥

प्रहस्त “ பிரஹஸ்த !
 राजा च மன்னரும்
 महोदरः மகோதரனும்
 कुम्भकर्णः च கும்பகர்ணனும்
 त्वं च நீயும்
 रामं प्रति ஸ்ரீராமரைப்பற்றி
 अर्थजातं மந்திராலோசனையை

ब्रवीथ यथा எவ்வண்ணமுரைக்
 तत् அது [கிறீர்களோ
 अधर्मबुद्धेः மனத்தூய்மையற்றவ
 स्वर्ग ஸ்வர்க்கத்தை [னுக்கு
 गतिः அடைதல்
 यथा எங்ஙனமோ அங்ஙன
 शक्यं न சாத்யமன்று. [மே

वधस्तु रामस्य मया त्वया वा प्रहस्त सर्वैरपि राक्षसैर्वा ।

कथं भवेदर्थविशारदस्य महार्णवं तर्तुमिवाप्लवस्य

॥ १२ ॥

प्रहस्त “ பிரஹஸ்த !
 अर्थविशारदस्य { இதுவரையில் செய்த
 कामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
 वधः तु வதையென்பது
 मया என்னுல்தானாகட்டும்
 त्वया वा உன்னுல்தானாகட்டும்
 राक्षसैः அரக்கர்கள்

सर्वैः अपि वा எல்லோராலுமென்ற
 अप्लवस्य ஓடமில்லாதவனுக்கு
 महार्णवं சமுத்திரத்தை
 तर्तु தாண்ட
 इव எப்படியோ
 कथं भवेत् அப்படியே
 ஒருபொழுதும்
 முடியாது.

धर्मप्रधानस्य महारथस्य इक्ष्वाकुवंशप्रभवस्य राज्ञः ।

प्रहस्त देवाश्च तथाविधस्य कृत्येषु शक्तस्य भवन्ति मूढाः

॥ १३ ॥

प्रहस्त “ பிரஹஸ்த !
 धर्मप्रधानस्य { புருஷார்த்தங்களில்
 महारथस्य தர்மமொன்றையே
 तथाविधस्य சர்வமுமாய்க் கொ
 ண்டவரும்
 மஹாரதரேனும் பட்
 டம் பெற்றவரும்
 அப்பேர்ப்பட்ட வ்யா
 ஜமுடையவராய்

इक्ष्वाकुवंशप्रभवस्य இக்ஷ்வாகுவம்சத்தில்
 शक्तस्य அவதரித்தவரும்
 राज्ञः சர்வசக்தனுமாகிய
 कृत्येषु மன்னரது
 देवाः च காரியவிஷயங்களில்
 मूढाः தேவர்களும்
 भवन्ति உள்ளபடி அறிய
 இருக்கின்றார்கள்.

तीक्ष्णा नता यत्तत्र कङ्कपत्रा दुरासदा राघवविप्रमुक्ताः ।

भिच्वा शरीरं प्रविशन्ति बाणाः प्रहस्त ते नैव विकथ्यसे त्वम्

॥ १४ ॥

प्रहस्त “ பிரஹஸ்த !
 तीक्ष्णाः கூரானவைகளும்
 नता { கொஞ்சம் துணி வளை
 नतिः { ந்திருக்கின்றவைக
 ளும்

कङ्कपत्राः கழுஞ்ச்சிறகு கட்டப்
 दुरासदाः பட்டவைகளும்
 माघवविप्रमुक्ताः மாறுசெய்ய முடியாத
 வைகளுமான

ते	அந்த	मित्रा	பிளந்துகொண்டு
दाणाः	பாணங்கள்	प्रविशन्ति न	உட்புகவில்லை.
राघवविप्रमुक्ताः	ஸ்ரீராகவரால் போடப் பட்டவைகளாய்	यत् एव	இக்காரணத்தால்
तव	உனது	त्वं	நீ [தான்
शरीरं	உடலை	विकथ्यसे	பெருமையடித்துக் கொள்ளுகிறாய்.

न रावणो नातिबलस्त्रिशिर्षो न कुम्भकर्णोऽस्य सुतो निकुम्भः ।

न चेन्द्रजिदाशरथिं प्रसोढुं त्वं वा रणे शक्रसमं समर्थाः

॥ १५ ॥

शक्रसमं	“இந்திரனுக்குச் சமமானாகிய	त्रिशिर्षः न	திரிசர்ஷனுமாகான்.
दाशरथिं	ஸ்ரீராமரை	कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணனும்
रणे	போரில்	अस्य	இவனது
प्रसोढुं	மேற்கொள்ள	सुतः	புதல்வனாகிய
समर्थाः	சமர்த்தர்களாய்	निकुम्भः	நிகும்பனும்
रावणः न	ராவணனுமாகான் ;	इन्द्रजित् च	இந்திரஜித்தும்
अतिबलः	அதிகபலம் பொருந் திய	न	ஆகார்கள்.
		त्वं वा	நீயும்
		न	ஆகாய்.

देवान्तको वाऽपि नरान्तको वा तथाऽतिकायोऽतिरथो महात्मा ।

अकम्पनश्चाद्रिसमानसारः स्थातुं न शक्ता युधि राघवस्य

॥ १६ ॥

देवान्तकः अपि वा	“தேவாந்தகன் தானு கட்டும்	अतिरथः	அதிரதன்தானுகட்டும்
नरान्तकः वा	நராந்தகன் தானுகட்	अद्रिसमानसारः	மலையை கிளத்த உறுதிபுடைய
तथा	அப்படியே [டும்	अकम्पनः च	அகம்பனன்தானுகட்
अतिकायः	அதிகாயன் தானுகட் டும்	युधि	போரில் [டும்
महात्मा	மகத்தான ஆற்றலு டைய	राघवस्य	ஸ்ரீராகவருக்கு
		स्थातुं	எதிர்த்துநிற்க
		न शक्ताः	சக்தர்கள் ஆகார்கள்.

अयं हि राजा व्यसनाभिभूतो मित्रैरमित्रप्रतिमैर्भवद्भिः ।

अन्वास्यते राक्षसनाशनार्थे तीक्ष्णः प्रकृत्या ह्यसमीक्ष्यकारी

॥ १७ ॥

अयं राजा हि	“இந்த மன்னரோ	अमित्रप्रतिमैः	சக்தருக்களே ஆகி
प्रकृत्या तीक्ष्णः	பிறவியில் கொடியவர் ;	मित्रैः	மித்திரர்களாகிய [ன்ற
असमीक्ष्यकारी	முனையோசியாது துடு க்காய்செய்கிறவர் ;	भवद्भिः	உங்களால்
व्यसनाभिभूतः हि	செய்யத்தகாத காரிய ங்களைச் செய்கிறவரே*	राक्षसनाशनार्थे	அரக்கர்களின் அழி விற்காக
		अन्वास्यते	அனுசரிக்கப்படுகிறார்.

*[வைதல், குற்றத்திற்குமீறிய தண்டனை விதித்தல், பொருளை நாசஞ்செய்தல், குடி, பாஸ்தீரீகமனம், காலமில்லாத காலத்தில் வேட்டையாடுதல், சூது இவைகள் கொண்டவர்.]

अनन्तभोगेन सहस्रमूर्धा नागेन भीमेन महाबलेन ।
बलात्परिक्षिप्तमिमं भवन्तो राजानमुत्क्षिप्य विमोचयन्तु ॥ १८ ॥

अनन्तभोगेन	“பெரும் உடல் படை க்கப்பெற்றதும்	परिक्षिप्तं	சுற்றிக்கொள்ளப்பட்ட
सहस्रमूर्धा	ஆயிரம் தலைகளையு டையதும்	इमं	இந்த [டிருக்கும்]
भीमेन	கொடியதும்	राजानं	மன்னரை
महाबलेन	கடும்விஷமுடையது	भवन्तः	நீங்கள்
नागेन	பாம்பால் [மான	बलात् उत्क्षिप्य	பலாத்கரித்து தூக்கி
		विमोचयन्तु	விடுவிக்கக்கடவீர்கள்.

यावद्धि केशग्रहणात्सुहृद्भिः समेत्य सर्वैः परिपूर्णकामैः ।

निगृह्य राजा परिरक्षितव्यो भूतैर्यथा भीमबलैर्गृहीतः ॥ १९ ॥

परिपूर्णकामैः	{ வேண்டிய அளவெல் லாம் வேண்டியபடி பெற்ற	केशग्रहणात् यावत्	குடுமியில் பிடித்திழு ப்பதா லுமென்றாலும்
सुहृद्भिः	நண்பர்களாகிய	यथा	எப்படியோ அப்படி
सर्वैः	எல்லோராலும்	समेत्य	ஒன்றுசேர்ந்து [யே
भीमबलैः	கொடிய வலிமை	राजा	மன்னர்
भूतैः	பேய்களால் [கொண்ட	निगृह्य हि	பலாத்கரித்தும்
गृहीतः	பிடிக்கப்பட்டவனொருவன்	परिरक्षितव्यः	ரகஷிக்கப்படவேண்டி யவர்.

सुवारिणा राघवसागरेण प्रच्छाद्यमानस्तरसा भवद्भिः ।

युक्तस्त्वयं तारयितुं समेत्य काकुत्स्थपातालमुखे पतन्सः ॥ २० ॥

सुवारिणा	“அளவுகடந்த ஜலமு டைய	सः	அந்த
राघवसागरेण	ராமராகிய சமுத்திர த்தினால்	अयं	இவர்
प्रच्छाद्यमानः	மறைக்கப்பட்டு	भवद्भिः तु	உங்களாலேயே
काकुत्स्थपातालमुखे	ராமராகிற வடவாக்கி னியில்	समेत्य	ஒன்றுசேர்ந்து
पतन्	விழுந்துக்கொண்டிரு க்கும்	तरसा	பலாத்காரமாய்
		तारयितुं	ஆபத்தினின்று தப்பு விக்க
		युक्तः	ஏற்றவர்.

इदं पुरस्यास्य सराक्षसस्य राज्ञश्च पथ्यं समुहजनस्य ।

सम्यग्धि वाक्यं स्वमतं ब्रवीमि नरेन्द्रपुत्राय ददातु मैथिलीम् ॥ २१ ॥

सराक्षसस्य	“அரக்கர்களோடு	नरेन्द्रपुत्राय	சக்கிரவர்த்திகுமார
अस्य	அந்த [கூடிய		ருக்கு
पुरस्य	நகரத்திற்கும்	ददातु	அவர் திருப்பிக்கொடு த்துவிட்டும்என்கிற
समुहजनस्य	நண்பர்களோடுகூடிய		
राज्ञः च	மன்னருக்கும்	इदं वाक्यं	இந்த நியாயவிதி
पथ्यं	நன்மை பயக்கிற தாகிற	स्वमतं	என் மனத்திற்கிசைந்
मैथिलीं	மைதிலியாரை	सम्यक् हि	ஒளியாமலே [ததென
		ब्रवीमि	சொல்லுகிறேன்.

परस्य वीर्यं स्वबलं च बुद्ध्या स्थानं क्षयं चैव तथैव वृद्धिम् ।

तथा स्वपक्षेऽप्यनुमृश्य बुद्ध्या वदेत्क्षयं स्वामिहितं च मन्त्री

॥ २२ ॥

मन्त्री	“ ஓர் மந்திரியென்ப	तथा	அவ்வண்ணமே
परस्य	சத்ருவினுடைய [வன்	स्वपक्षे अपि	தன்னிடத்திலும்
वीर्यं	சக்தியையும்	बुद्ध्या	நுண்ணறிவுகொண்டு
स्वबलं च	தனது சக்தியையும்	अनुमृश्य	ஆராய்ந்தறிந்து,
बुद्ध्या	ஆராய்ந்தறிந்து,	स्वामिहितं	{ எஜமானனுக்கு நன்
तथा एव	அப்படியே		மை பயக்கத்தக்க
स्थानं	உத்தேசத்தையும்		தையும்
क्षयं	பாக்யக்குறைவையும்	क्षयं च एव	யுத்தமானதையுமே
वृद्धिं च	தெய்வபலத்தையும்	वदेत्	சொல்லவேண்டும்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे चतुर्दशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15144

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 469

पञ्चदशः सर्गः—பதினேந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ १५ ॥

इन्द्रजिद्विभीषणविवादः—இந்திரஜித்திற்கும் விபீஷணனுக்கும் நடந்த விவாதம்.

बृहस्पतेस्तुल्यमतेर्वचस्तन्निशम्य यत्नेन विभीषणस्य ।

ततो महात्मा वचनं बभाषे तत्रेन्द्रजिनैर्ऋतयोधमुख्यः

॥ १ ॥

नैर्ऋतयोधमुख्यः	ராஶ்டாஸப்போர்வீரர்	विभीषणस्य	விபீஷணரது
	களில் முக்யனான	तत्	அந்த
महात्मा	அளவில்லா ஆற்றலு	वचः	சொல்லை
	டைய	यत्नेन	நெஞ்சம் பதைக்க
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து	निशम्य	கேட்டு
तत्	அப்பொழுது	ततः	அதன்மேல்
बृहस्पतेः	பிருகஸ்பதிக்கு	वचनं	ஒரு மொழியை
तुल्यमतेः	ஒப்பான புத்தியை	बभाषे	பின்வருமாறு
	யுடைய		மொழிந்தான் :

किं नाम ते तात कनिष्ठवाक्यमनर्थकं चैव सुभीतवच्च ।

अस्मिन्कुले योऽपि भवेन्न जातः सोऽपीदृशं नैव वदेन्न कुर्यात्

॥ २ ॥

तात	“ அப்பா !	यः	எவனேனுமொருவன்
कनिष्ठवाक्यं	உமது கடைசித்தம்பி	जातः न	பிறவாதவனாக
	யின் உபதேசமானது	भवेत् अपि	இருப்பினும்
अनर्थकं च	நன்மை பயக்காததாய்	सः अपि	அவனும்
सुभीतवच्चः	பயங்கொள்ளித்தனத்	ईदृशं	இப்படிப்பட்டதை
	தைக் காட்டுகின்றதா	वदेत् न एव	சொல்லவும்
ते एव	தேவரீருக்கே [யும்		மாட்டான் ;
किं नाम	எவ்வளவு இழிவை	न कुर्यात्	அனுஷ்டிக்கவும் மாட்
अस्मिन्	இந்த [விளைவிக்கும்!		டான்.
कुले	குலத்தில்		

सत्त्वेन वीर्येण पराक्रमेण शौर्येण धैर्येण च तेजसा च ।

एकः कुलेऽस्मिन्पुरुषो विमुक्तो विभीषणस्तात कनिष्ठ एषः

॥ ३ ॥

तात
अस्मिन्
कुले
सत्त्वेन
वीर्येण
पराक्रमेण
शौर्येण
धैर्येण

“ அப்பா!
இந்த
குலத்தில்
பிறவிக்குணத்தாலும்
பெருமையாலும்
ஆண்மையாலும்
ஆற்றலாலும்
ஆபத்தில் மனதைச்
சிதறவிடாதிருக்கும்
தன்மையாலும்

तेजसा च
विमुक्तः
पुरुषः
एषः
कनिष्ठः
विभीषणः
एकः च

அவமானத்தை பொ
றுக்காது மேல்விழு
ந்து தாக்கும் தன்
மையாலும்
அணுகாமலிருக்கின்ற
புருஷர்
இந்த
கடைசித்தம்பியாகிய
விபீஷணர்
ஒருவர்தான்.

किं नाम तौ राक्षस राजपुत्रावस्माकमेकेन हि राक्षसेन ।

सुप्राकृतेनापि मतौ निहन्तुं शक्यौ कुतो भीषयसे स्म भीरो

॥ ४ ॥

भीरो
राक्षस
मतौ
तौ
राजपुत्रौ
किं नाम
अस्माकं

“ பயங்கரளியாகிய
விபீஷணரே!
உம்மால் புகழ்ந்து
கூறப்பட்ட
அவ்விரு
ராஜபுத்திரர்கள்
எம்மாத்திரம்?
எங்களில்

सुप्राकृतेन
राक्षसेन एकेन अपि
निहन्तुं
शक्यौ
हि
कुतः
भीषयसे स्म

மகா அல்பனாகிய
அரக்கனொருவனாலே
கொல்வதற்கு [யே
சாத்தியமானவர்கள்.
ஆனபடியால்
எக்காரணத்தைக்
கொண்டு
பயமுறுத்திவிட்டார்?

त्रिलोकनाथो ननु देवराजः शक्रो मया भूमितले निविष्टः ।

भयार्दिताश्चापि दिशः प्रपन्नाः सर्वे तथा देवगणाः समग्राः

॥ ५ ॥

मया
त्रिलोकनाथः
देवराजः
शक्रः
भूमितले
निविष्टः
तथा
देवगणाः

“ என்னால்
திரிலோகநாதனும்
தேவராஜனுமாகிய
இந்திரன்
மானிடஉலகில்
அடக்கிக்கொண்டுவந்
து சேர்க்கப்பட்டான்.
அப்படியே
தேவகணங்கள்

सर्वे
समग्राः
भयार्दिताः
दिशः च
प्रपन्नाः
ननु अपि

எல்லோரும்
ஒன்றுகூடி
பயத்தால் நடுக்கமுற்
றவர்களாய்
எல்லா திக்குகளிலும்
ஓடத்தலைப்பட்
டார்கள்.
இது இல்லையா என்ன
சொல்லுமே,

ऐरावतो विस्वरमुन्नदन्स निपातितो भूमितले मया तु ।

विकृष्य दन्तौ तु मया प्रसह्य वित्रासिता देवगणाः समग्राः

॥ ६ ॥

ச: "அந்த
ऐरावत: ஐராவதம்
दन्तौ இருகந்தங்களிலும்
विकृष्य பிடித்திழுத்து
मया तु என்னாலேயே
भूमितले பூலோகத்தில்
विस्वरं விகாரமாய்
उन्नदन् கூச்சலிடுவதாய்

निपातितः வீழ்த்தப்பட்டது.
तथा அப்படியே
देवगणाः தேவகணங்கள்
समग्राः எல்லாமுமே
मया तु என்னாலேயே
प्रसह्य மேற்கொள்ளப்பட்டு
वित्रासिता: நடுங்கச்செய்யப்பட்
டனர்.

सोऽहं सुराणामपि दर्पहन्ता दैत्योत्तमानामपि शोकदाता ।

कथं नरेन्द्रात्मजयोर्न शक्तो मनुष्ययोः प्राकृतयोः सुवीर्यः

॥ ७ ॥

सुराणां अपि "தேவர்களுடையவும்
दर्पहन्ता செருக்கையொழித்த
வனும்
दैत्योत्तमानां अपि தைத்தயோத்தமார்களுக்
கும்
शोकदाता ஏக்கமுண்டாக்கியவ
னும்
सुवीर्यः வீர்யவானென பிரசி
த்திபெற்றவனுமான

ச: அந்த
अहं நான்
प्राकृतयो: அற்பர்களான
मनुष्ययो: மானிடரிருவர்களாகிய
नरेन्द्रात्मजयो: மானிடமன்னனின்
कथं புதல்வர் விஷயத்தில்
शक्तः न எவ்வாறு
வல்லமை உடையவ
னாக மாட்டேன் ? "

अथेन्द्रकल्पस्य दुरासदस्य महौजसस्तद्वचनं निशम्य ।

ततो महार्थं वचनं बभाषे विभीषणः शस्त्रभृतां वरिष्ठः

॥ ८ ॥

शस्त्रभृतां ஆயுதமேந்தியவர்
वरिष्ठः உத்தமரான
विभीषणः விபீஷணர்
महौजसः அளவில்லா ஆற்றலு
டையவனாய்
दुरासदस्य ஒருவராலும் தகைய
முடியாதவனாய்
इन्द्रकल्पस्य இந்திரனுக்குச்சமான
மாகிய அவனுடைய

तद्वचनं அம்மொழியை
निशम्य கேட்டு
ततः அப்பொழுது
अथ பின்வரும்
महार्थं குறையற்ற நன்மை
யையளிக்கவல்ல
वचनं ஹிதோபதேசத்தை
बभाषे அருளிச்செய்தார் :

न तात मन्त्रे तव निश्चयोऽस्ति बालस्त्वमद्याप्यविपक्वबुद्धिः ।

तस्माच्चया ह्यात्मविनाशनाय वचोऽर्थहीनं बहु विप्रलसम्

॥ ९ ॥

तात	“ குழந்தாய் !	अविपक्वबुद्धिः	தெளியா அறிவுடை
मन्त्रे	ஆலோசனைவிஷயத்	तस्मात् हि	அதனால் தான் [யவன்.
	தில்	त्वया	உன்னால்
तव	உனக்கு	आत्मविनाशनाय	தனது அழிவு
निश्चयः	ஆராய்ந்து பகுத்தறி		காரணமாய்
	வென்பது	अर्थहीनं	அர்த்தமில்லாத
अस्ति न	இல்லை.	वचः	சொல்
त्वं	நீ	बहु	பலவாறு
बालः	குழந்தை.	विप्रलसम्	வாயில் வந்தபடி பேச
अद्य अपि	இன்னும்		ப்பட்டது.

पुत्रप्रवादेन तु रावणस्य त्वमिन्द्रजिन्मित्रमुखोऽसि शत्रुः ।

यस्येदृशं राघवतो विनाशं निश्चय मोहादनुमन्यसे त्वम्

॥ १० ॥

इन्द्रजित्	“ இந்திரஜித்தே !	अनुमन्यसे	ஆமோ திக்கின்றனை.
राघवतः	ஸ்ரீராமரிடமிருந்து	तु	அப்படியிருப்பதால்
यस्य	எந்த இவருக்கு	पुत्रप्रवादेन	புத்திரனெனும் வியா
ईदृशं	இப்படிப்பட்டதாகிய		ஜத்தால்
विनाशं	அழிவென்பதை	मित्रमुखः	மித்திரனெனவெளித்
निश्चय	கேட்டு		தோற்றமுடையவனாய்
मोहात्	(விஷய துட்பங்களை யு	त्वं	நீ
	ணராத)பேதமையால்	रावणस्य	ராவணனுக்கு
त्वं	நீ	शत्रुः	சத்ருவாய்
		असि	ஏற்பட்டிருக்கின்றனை.

त्वमेव वध्यश्च सुदुर्मतिश्च स चापि वध्यो य इहानयत्त्वाम् ।

बालं दृढं साहसिकं च योऽद्य प्रावेशयन्मन्त्रकृतां समीपम्

॥ ११ ॥

सुदुर्मतिः	மிக்க துன்மதியுடைய	मन्त्रकृतां	மந்திரிகளின்
त्वं एव	நீதான்	समीपं	ஸதஸ்ஸில்
इह	இப்பொழுது	आनयत्	வரவழைத்தாரோ
वध्यः च	விதிப்பயனை அனுப	यः	எவர்
	வித்தே தீருவாய்.	प्रावेशयत् च	கூடவும் வைத்துக்
यः	எவர்		கொண்டாரோ
बालं	சிறுவனும்	सः अपि	அவரும்
साहसिकं	துணிவுள்ளவனும்	अद्य	இப்பொழுது
दृढं	கொடியனுமாகிய	वध्यः च	{ மரணமாகிற விதிப்ப
त्वां च	உன்னையும்		யனைக் கண்டே தீரப்
			போகிறார்.

मूढः प्रगल्भोऽविनयोपपन्नस्तीक्ष्णस्वभावोऽल्पमतिर्दुरात्मा ।

मूर्खस्त्वमत्यन्तसुदुर्मतिश्च त्वमिन्द्रजिह्वालतया ब्रवीषि

॥ १२ ॥

त्वं	“ நீ	दुरात्मा	மகர துஷ்டன்.
मूढः	தர்மவரம்பை அறியா	मूर्खः	விவேக சூன்யன்.
	தவன்	अत्यन्त-	எப்பொழுதும் தீங்கி
प्रगल्भः	{ தன்னால் இயலாதது	सुदुर्मतिः च }	லேயே புத்தியைச்
	{ ஒன்றுண்டென		செலுத்துபவன்.
	{ அறியாதவன்.		
अविनयोपपन्नः	பெரியோர்களுக்கடங்	इन्द्रजित्	இந்திரஜித்தே !
	கா சிகரமணி.	त्वं	நீ
तीक्ष्णस्वभावः	கொடிய செயலுற்ற	बालतया	விஷயம் அறியாமை
	வன்.		யால்
अल्पमतिः	அற்பபுத்தியுடைய	ब्रवीषि	தெரிந்ததுபோல்
	வன்.		பிதற்றுக்கும்.

को ब्रह्मदण्डप्रतिमप्रकाशानर्चिष्मतः कालनिकाशरूपान् ।

सहेत बाणान् यमदण्डकल्पान्समक्षमुक्तान् युधि राघवेण

॥ १३ ॥

ब्रह्मदण्डप्रतिम- } प्रकाशान्	“ பிரம்மதண்டத்திற்	बाणान्	பாணங்களை
	கொப்பான கார்தியு	युधि	போரில்
	டையவைகளும்,	राघवेण	ஸ்ரீராமரால்
अर्चिष्मतः	ஜ்வாலைபெற்றவை	समक्षमुक्तान्	கட்புலனாய் விடுக்கப்
	களும்,		பட்டவைகளாய்
कालनिकाशरूपान्	எமனை நிகர்த்த உருவ	कः	எவன்
	முடையவைகளும்,	सहेत	சகிப்பான் ?
यमदण्डकल्पान्	யமதண்டத்தை நிகர		
	த்தவைகளுமான		

धनानि रत्नानि विभूषणानि वासांसि दिव्यानि मणीश्च चित्रान् ।

सीतां च रामाय निवेद्य देवीं वसेम राजन्निह वीतशोकाः

॥ १४ ॥

राजन्	“ மன்னவரே !	दिव्यानि	சிறந்த
रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு	विभूषणानि	ஆபரணங்களையும்
सीतां	சீதா	वासांसि च	ஆடைகளையும்
देवीं च	தேவியாரையும்	इह	இப்பொழுதே
रत्नानि	நம்மால் விசேஷமாய்க்	निवेद्य	சமர்ப்பித்துவிட்டு
	கொண்டாடப்பட்ட	वीतशोकाः	மனக்கவலையொழிந்
धनानि	தனங்களையும்		தவர்களாய்
चित्रान्	உத்கிருஷ்டமான	वसेम	உயிருடன் வாழ்வோ
मणीन्	ரத்தனங்களையும்		மாக.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे पञ्चदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15158

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 483

போடச: சர்ட்:—பதினாறுவது ஸர்க்கம். || 16 ||

ராவணே விபிஷணநிந்நம்—ராவணன் விபிஷணனை நிந்திப்பது.

சுநிவிஃ ஹித் வாஶ்யமுக்நவ்நத் விபிஷணம் | அஶ்வித்பரூபத் வாஶ்யத் ராவண: காலஶு஢ித: ||

காலஶு஢ித:	யமனல் அழைக்கப்	விபிஷணம்	விபிஷணரைப்
ராவண:	ராவணன் [பெற்ற		பார்த்து
ஹித்	நன்மை பயப்பதாகிய	பரூபத்	கர்ணகரோமாயிருக்கிற
வாஶ்யத்	ஆலோசனையை	வாஶ்யத்	பதிலை
சுநிவிஃ உக்நவ்நத்	நெஞ்சில் நன்கு பதி	அஶ்வித்பரூபத்	பின்வருமாறு
	யும்படியாய் சொல்லிய		மொழிந்தான் :

ஶசேத்சஹ ஶபதேந க்ரு஢ேநாஸிவிபேண வா | ந து மித்ரஶ்ரவா஢ேந ஶவசேஶ்ஶ்ருசேவிநா || 2 ||

ஶபதேந	“சத்ருவோடு என்று	மித்ரஶ்ரவா஢ேந	மித்திரனாய் விளங்கிக்
க்ரு஢ேந	சினங்கொண்ட [லும்		கொண்டு
அஸிவிபேண வா	பாம்போடு என்று லும்	ஶ்ருசேவிநா து	{ சத்ருவீனிடத்தில்
சஹ	கூடி		விச்வாஸம் உடைய
ஶசேத்	வசிக்கலாம்.	ஶவசேத் ந	வனோடு மட்டும்
			வசிக்கவே கூடாது.

ஜானாமி ஶீலத் ஜாதிநாந் ஶர்வலுக்ஷே ராக்ஷஸ | ஹ்யந்நி வ்யஸநேஷ்வே ஜாதிநாந் ஜாதய: ஶடா ||

ராக்ஷஸ	“அரக்கா!	ஜாதய:	இந்த ஞாதிகள்
ஶர்வலுக்ஷே	எல்லா உலகங்களிலும்	ஜாதிநாந்	(தமது) ஞாதிகளின்
ஜாதிநாந்	ஞாதிகளினுடைய	வ்யஸநேஷு	இக்கட்டுகளில்
ஶீலத்	ஸ்பாவத்தை	ஶடா	எப்பொழுதும்
ஜானாமி	நான் நன்றாக அறி	ஹ்யந்நி	உள்ளம் பூரிக்கின்றார்
	வேன்.		கள்.

ஶதானத் ஶா஢நத் வையத் தர்மஶீலத் ஶ ராக்ஷஸ | ஜாதயு ஹவமந்யந்நே ஶூரத் ஶரிஶவந்நி ஶ || 4 ||

ராக்ஷஸ	“அரக்கா!	தர்மஶீலத்	வழுவாத அறநெறி
ஶதானத்	குலத்தில் ஜயேஷ்ட		யுற்றவனும்
	னும்	ஶூரத்	சூரனுமாகிய ஒருவனை
ஶா஢நத்	காரியங்களை குறையி	ஜாதய: ஹி	ஞாதிகள் மாத்திரம்
	ன்றிமுடிக்கின்றவனும்	அவமந்யந்நே	அவமதிக்கின்றார்கள்.
வையத்	கற்றறிந்தவனும்	ஶரிஶவந்நி ஶ	ஆபத்தையும் வினாவி
			க்கின்றார்கள்.

நித்யமந்யுந்யஸஹ்ரஃ வ்யஸநேஷ்வாததாயின: | ஶ்ருஶ்நஹ்ரஃ துரா ஜாதயஸ்து ஶயாவஹ: || 5 ||

ஜாதய:	“ஞாதிகள்	ஶ்ருஶ்நஹ்ரஃ	கபடமன துடையவர்
நித்ய	எக்காலத்திலும்		களாய்
அந்யுந்யஸஹ்ரஃ	கூடிக்குலாவுபவர்க	துரா:	கொடிய
வ்யஸநேஷு	ஆபத்துகளில் [ளாய்	ஶயாவஹ: து	தரோகம் பண்ணு
ஶாததாயின:	{ ஒழிக்க தீட்டிய கத்தி		பவர்களே.
	யுடன் இருக்கின்ற		
	வர்களாய்		

श्रूयन्ते हस्तिभिर्गीताः श्लोकाः पद्मवने कचित् । पाशहस्तान्नरान्दृष्ट्वा शृणु तान्गदतो मम॥

कचित्	“ஒருகாலத்தில்	हस्तिभिः	யானைகளால்
पद्मवने	பத்மவனமென்ற	गीताः	பாடப்பட்டன என்று
नरान्	மனிதர்களை [காட்டில்	श्रूयन्ते	வழங்கப்படுகின்றன.
पाशहस्तान् दृष्ट्वा	{ கையுங்கயிறுமாக	तान्	அவைகளை
	இருப்பவர்களாகப்	गदतः	உரைக்கும்
	பார்த்து	मम	எனக்கு
श्लोकाः	பின்வரும் சுலோகங்	शृणु	செவிகொடுத்துக்
	கள்		கேள்.

नाग्निर्नान्यानि शस्त्राणि न नः पाशा भयावहाः । घोराः स्वार्थप्रयुक्तास्तु ज्ञातयो नो भयावहाः॥

नः	“நமக்கு	ज्ञातयः तु	ஞாதிகள் தான்
पाशाः	பாசங்கள்	स्वार्थप्रयुक्ताः	{ தங்களது நன்மையில்
भयावहाः न	ஆபத்தை விளைவிப்ப		மாத்திரம் ஈடுபட்ட
	வைகள் அல்ல.		வர்களாய்
अग्निः	அக்னியும்	घोराः	கொடியவர்களாய்
न	இல்லை.	नः	நமக்கு
अन्यानि शस्त्राणि	வேறு ஆயுதங்களும்	भयावहाः	ஆபத்தை விளைவிக்
न	இல்லை.		கின்றார்கள்.

उपायमेते वक्ष्यन्ति ग्रहणे नात्र संशयः । कृत्स्नाद्भयाज्ज्ञातिभयं सुकष्टं विदितं च नः ॥

एते	“இவர்கள்	भयात्	ஆபத்தைவிட
ग्रहणे	பிடிக்கும் விஷயத்தில்	ज्ञातिभयं	ஞாதிகளால் விளையும்
उपायं	உபாயத்தை		தீங்கு
वक्ष्यन्ति	சொல்லுவார்கள்.	सुकष्टं	மிக அஸௌக்யமானது.
अत्र	இதில்	नः	நமக்கு
संशयः न	ஐயமில்லை.	विदितं च	இது தெரிந்த
कृत्स्नात्	எல்லா		விஷயமே.

विद्यते गोषु संपन्नं विद्यते ब्राह्मणे दमः । विद्यते स्त्रीषु चापल्यं विद्यते ज्ञातितो भयम् ॥

गोषु	“பசுக்களிடத்தில்	स्त्रीषु	பெண்களிடத்தில்
संपन्नं	சர்வ பாக்யமும்	चापल्यं	காரியமில்லாததில்
विद्यते	விளங்குகிறது.		அவசரமென்பது
ब्राह्मणे	பிராம்மணர்களிடத்	विद्यते	விளங்குகிறது.
	தில்	ज्ञातितः	ஞாதிகளிடமிருந்து
दमः	இந்திரியநிக்ரகம்	भयं	ஆபத்து
विद्यते	விளங்குகிறது.	विद्यते	ஏற்படுகிறது.

ततो नेष्टमिदं सौम्य यदहं लोकसत्कृतः । ऐश्वर्यमभिजातश्च रिपूणां मूर्धन्यवस्थितः ॥

सौम्य
अहं

“அப்பா!

நான்

लोकसत्कृतः

{ உலகத்தாரால் கௌ
ரவிக்கப்பட்டிருக்கி
றேன்.

ऐश्वर्यं च

ஸகல சம்பத்தையும்

अभिजातः

பெற்று விளங்கு
கிறேன்.

रिपूणां

சத் துருக்களின்

मूर्ध्नि अवस्थितः

கொட்டமடக்கிவைத்

திருக்கிறேன்.

यत् ततः

என்கிறபடியால்தான்

इदं

இது

इष्टं न

உனக்குப் பிடித்த

தாய் இல்லை.

यथा पुष्करपर्णेषु पतितास्तोयविन्दवः । न श्लेषमुपगच्छन्ति तथाऽनार्येषु सौहृदम् ॥११॥

पुष्करपर्णेषु

“தாமரையிலைகளில்

पतिताः

விழுந்த

तोयविन्दवः

நீர் த்துளிகள்

श्लेषं

ஒட்டுதலை

उपगच्छन्ति न

அடைவதில்லை.

यथा तथा

அப்படித்தான்

अनार्येषु

அற்பர்களிடம்

सौहृदम्

அன்பென்பது.

यथा मधुकरस्तर्षाद्रसं विन्दन्न विद्यते । तथा त्वमपि तत्रैव तथाऽनार्येषु सौहृदम् ॥१२॥

मधुकरः

“வண்டு

तर्षात्

ஆசையால்

रसं

புஷ்பரஸத்தை

विन्दन्

குடித்துவிட்டு

तत्र

அவ்விடத்தில்

विद्यते न

இருக்கிறதில்லை.

यथा तथा

அம்மாதிரிதான்

त्वं अपि

நீயுமிருக்கின்றனை.

अनार्येषु

அற்பர்களிடத்தில்

सौहृदं एव

அன்பென்பதும்

तथा

அப்படித்தான்.

यथा पूर्वं गजः स्नात्वा गृह्य हस्तेन वै रजः । दूषयत्यात्मनो देहं तथाऽनार्येषु सौहृदम् ॥

यथा

“எப்படி

गजः

ஓர் யானை

पूर्वं

முதலில்

स्नात्वा

முழுக்கவிட்டு

हस्तेन वै

துப்பிக்கையாலேயே

रजः

மண்ணை

गृह्य

வாரி

आत्मनः

தனது

देहं

உடலில்

दूषयति

போட்டுக்கெடுத்துக்

கொள்கிறதோ

तथा

அப்படித்தான்

अनार्येषु

அற்பர்களிடத்தில்

सौहृदम्

அன்பு.

यथा शरदि मेघानां सिञ्चतामपि गर्जताम् । न भवत्यम्बुसंकेदस्तथाऽनार्येषु सौहृदम् ॥

शरदि

“சரத்காலத்தில்

सिञ्चतां

நீருண்டு

गर्जतां अपि

பெரும் கர்ஜனைமட்

டும் செய்யும்

मेघानां

மேகங்களுக்கு

यथा

எப்படி

अम्बुसंकेदः

(பூமியை) மழையால்

நனைத்தலென்பது

न भवति

உண்டாகமாட்டாதோ

तथा

அப்படித்தான்

अनार्येषु

அற்பர்களிடத்தில்

सौहृदम्

அன்பு.

अन्यस्त्वेवंविधं ब्रूयाद्वाक्यमेतन्निशाचर । अस्मिन्मुहूर्ते न भवेत्त्वां तु धिक्कुलपांसनम् ॥

एतत्	“இந்த	न भवेत्	அவன் (உயிருடன்)
एवंविधं	இப்படிப்பட்டதாகிய	निशाचर	அரக்க! [இரான்.
वाक्यं	உபதேசத்தை	कुलपांसनं	குலத்தைக்கெடுக்கும்
अन्यः तु	வேறொருவன் மட்டும்		(கோடாலிக்கரம்பாகிய)
ब्रूयात्	சொல்வானாகில்	त्वां तु	உன்னையோவெனில்
अस्मिन्	இதே	धिक्	கண்ணெடுத்துத் தும்
मुहूर्ते	நிமிஷத்தில்		பாரேன்.”

इत्युक्तः परुषं वाक्यं न्यायवादी विभीषणः । उत्पपात गदापाणिश्चतुर्भिः सह राक्षसैः ॥

न्यायवादी	ராஜாங்கதர்மநெறி	गदापाणिः	கதையை கையிலேந்தி
	யையே உரைசெய்யும்		யவராக
विभीषणः	விபீஷணர்	चतुर्भिः	நான்கு
इति	மேற்கண்ட	राक्षसैः	அரக்கர்களோடு
परुषं	நெஞ்சையறுக்கும்	सह	கூட
वाक्यं	சொல்லை	उत्पपात	பூமியிலிருந்து உயரக்
उक्तः	கேட்டவராய்		கிளம்பினார்.

अब्रवीच्च तदा वाक्यं जातक्रोधो विभीषणः । अन्तरिक्षगतः श्रीमान्भ्रातरं राक्षसाधिपम् ॥

तदा	அப்பொழுது	अन्तरिक्षगतः	ஆகாசத்தையடைந்த
श्रीमान्	பிரசித்திபெற்றவரா	भ्रातरं	தமயனாகிய [வராகி
विभीषणः	விபீஷணர் [கிய	राक्षसाधिपं	ராக்ஷஸமன்னனைப்
जातक्रोधः	கோபம் மூட்டப்பெற்	वाक्यं	ஒருசொல்லை[பார்த்து
	றவராய்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழி
च	அதனால்		ந்தார்:

स त्वं भ्राताऽसि मे राजन्ब्रूहि मां यद्यदिच्छसि ॥ १८ ॥

राजन्	“அரசே!	यत्	ஆனபடியால்
सः त्वं	அந்த தேவரீர்	मां	அடியேனைப்பார்த்து
मे	அடியேனுக்கு	यत्	எதை
भ्राता	தமயனாக	इच्छसि	இஷ்டப்படுகிறீரோ
असि	இருக்கின்றீர்.	ब्रूहि	(அதை) சொல்லலாம்.

ज्येष्ठो मान्यः पितृसमो न च धर्मपथे स्थितः । इदं तु परुषं वाक्यं न क्षमाम्यनृतं तव ॥

ज्येष्ठः	“மூத்தவர்	तु	அப்படியிருப்பதால்
पितृसमः	தந்தைக்குச்சமான	तव	தேவரீரது
	ராய்	अनृतं	தர்மத்திற்கு மாறாதி
मान्यः	கௌரவிக்கப்படவே		ருக்கிறதும்
च	ஆனாலோ [ண்டியவர்.	परुषं	நெஞ்சையறுக்கிறது
धर्मपथे	சன்மார்க்கத்தில்	इदं	இந்த [மாகிய
स्थितः न	நிலைநிற்காதிருக்கின்	वाक्यं	சொல்லுக்கு
	றீர்.	क्षमामि न	உடன்படமுடியாதிரு
			க்கின்றேன்.

सुनीतं हितकामेन वाक्यमुक्तं दशानन । न गृह्णन्त्यकृतात्मानः कालस्य वशमागताः ॥

दशानन	“தசமுதரே!	वाक्यं	ஆலோசனையை
हितकामेन	சேஷமமொன்றையே	कालस्य	யமனது
	நாடியவனால்	वशं	வலையில்
उक्तं	விண்ணப்பம் செய்யப்	आगताः	சிக்கிக்கொண்ட
	பட்ட	अकृतात्मानः	மன அடக்கமில்லாத
			வர்கள்
सुनीतं	{ முற்றிலும் தர்மம்த்	गृह्णन्ति न	ஏற்றுக்கொள்ளமாட்
	தோடு இயந்ததாபி		டார்கள்.
	ருக்கிற		

सुलभाः पुरुषा राजन्सततं प्रियवादिनः । अप्रियस्य तु पथ्यस्य वक्ता श्रोता च दुर्लभः ॥

राजन्	“அரசே!	पथ्यस्य तु	நன்மை பயப்பதை
प्रियवादिनः	உள்ளங்குளிர உரைக்		மட்டும்
पुरुषाः	மானிடர்கள் [கும்	वक्ता	சொல்லுகிறவன்
सततं	எப்பொழுதும்	दुर्लभः	கிடைப்பதரிது.
सुलभाः	ஏராளமாய்க் கிடைப்	श्रोता	{ சொல்லப்பட்டதை
	பார்கள்.		ஏற்றுக்கொள்ளுகிற
			வன்
अप्रियस्य	உள்ளத்திற்கினிமை	च	அப்படியே கிடைப்ப
	வினேவிக்காததாயும்		தரிது.

बद्धं कालस्य पाशेन सर्वभूतापहारिणा । न नश्यन्तमुपेक्षेयं प्रदीप्तं शरणं यथा ॥ २२ ॥

कालस्य	“யமனது	प्रदीप्तं	தீப்பற்றியெரியும்
सर्वभूतापहारिणा	எல்லாப்பிராணிகளி	शरणं	வீட்டை
	ன் உயிரை மாய்க்கும்		{ கவனியாது எப்படியி
पाशेन	பாசத்தினால்	यथा	{ ருக்கமுடியாதோ
बद्धं	கட்டுண்டு		அப்படியே
नश्यन्तं	அழிய இருக்கிற	उपेक्षेयं न	என் கடமையைச் செ
	தேவரீரை		ய்யாது நானிரேன்.

दीप्तपावकसङ्काशैः शितैः काञ्चनभूषणैः । न त्वामिच्छाम्यहं द्रष्टुं रामेण निहतं शरैः ॥

दीप्तपावक-}	“கொழுந்துவிட்டு	रामेण	ஸ்ரீராமரால்
सङ्काशैः }	ரியும் தீபோல் பிரகா	त्वां	தேவரீரை
	சிக்கிறவைகளும்	निहतं	கொல்லப்பட்டவராய்
शितैः	கூரானவைகளும்	द्रष्टुं	(என் கடமையைச்
काञ्चनभूषणैः	பொன்னுலலங்கரிக்க		செய்யாது) பார்க்க
	ப்பட்டவைகளுமான		
शरैः	பாணங்களால்	अहं इच्छामि न	நான் துணியேன்.

शूराश्च बलवन्तश्च कृतास्त्राश्च रणाजिरे । कालाभिपन्नाः सीदन्ति यथा वालुकसेतवः ॥

रणाजिरे	“போர்க்களத்தில்	कृतास्त्राः च	ஆயுதப்பயிற்சியில்
वालुकसेतवः	மணலால் கட்டப்பட்		நிபுணர்களுமான
	ட அணைகள்	शूराः च	சூரர்களும்
यथा	போலவே	कालाभिपन्नाः	யமனுக்கு ஆட்பட்ட
			வர்களாய்
बलवन्तः च	பலவான்களும்	सीदन्ति	நாசமடைகின்றனர்.

तन्मर्षयतु यच्चोक्तं गुरुत्वाद्वितमिच्छता । आत्मानं सर्वथा रक्ष पुरीं चेमां सराक्षसाम् ॥

हितं इच्छता	“ நன் மையை நாடிய	सर्वथा	எப்படியாவது
यत्	எது [என்னால்	सराक्षसां	ராக்காஸர்கள்
उक्तं	சொல்லப்பட்டதோ		உள்ளிட்ட
तत् च	அதெல்லாவற்றையும்	इमां	இந்த
गुरुत्वात्	பெரியவராகையால்	पुरीं च	நகரையும்
मर्षयतु	தேவரீர் மன்னித்த	आत्मानं	தேவரீரையும்
	ருளவேண்டும்.	रक्ष	(அழியாது) ராக்கியும்.

स्वस्ति तेऽस्तु गमिष्यामि सुखी भव मया विना ॥ २६ ॥

गमिष्यामि	“ நான் இதைவிட்டு	मया विना	என்னை விட்டுப்
	போய்விடுகிறேன்.		பிரிந்து
ते	தேவரீருக்கு	सुखी	குறைவற்ற வாழ்வுற்ற
स्वस्ति	சேஷமமே		வராய்
अस्तु	இருக்கக்கடவது.	भव	ஆகுவீராக.

निवार्यमाणस्य मया हितैषिणा न रोचते ते वचनं निशाचर ।

परीतकाला हि गतायुषो नरा हितं न गृह्णन्ति सुहृद्भिरीरितम् ॥ २७ ॥

निशाचर	“ நிசாசரரே !	गतायुषः	ஆயுள் முடிந்து
हितैषिणा	நன் மையைநாடிய	परीतकालाः	யமனால் கட்டுண்டு
मया	என்னால்	नराः हि	மானிடர்களோ
निवार्यमाणस्य	தடுக்கப்பட்டவராகிய	सुहृद्भिः	நண்பர்களால்
ते	தேவரீருக்கு	ईरितं	உரை செய்யப்பட்ட
वचनं	என் சொல்	हितं	ஹிதமான சொல்லை
न रोचते	பிடிக்கவில்லை.	गृह्णन्ति न	ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள் ”.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे षोडशः सर्गः ॥

अदितः श्लोकाः 15185

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 510

सप्तदशः सर्गः—பதினேழாவது ஸர்க்கம். ॥ १७ ॥

विभीषणशरणागतिः—விபீஷண சரணாகதி.

इत्युत्त्वा परुषं वाक्यं रावणं रावणानुजः । आजगाम मुहूर्तेन यत्र रामः सलक्ष्मणः ॥१॥

रावणानुजः	ராவணன் தம்பி விபி	उत्त्वा	சொல்லிவிட்டு
	ஷணர்	मुहूर्तेन	ஒரு முகூர்த்தகாலத்
इति	மேற்கண்டவாறு	रामः	ஸ்ரீராமர் [திற்குள்
परुषं	(ராவணன் செவிக்கு)	सलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணருடன்
	ஒவ்வாத	यस	எங்கிருந்தாரோ
वाक्यं	சொல்லை		அங்கு
रावणं	ராவணனைப் பார்த்து	आजगाम	வந்துசேர்ந்தார்.

तं मेरुशिखराकारं दीप्तामिव शतहृदाम् । गगनस्थं महीस्थास्ते ददृशुर्वानराधिपाः ॥ २ ॥

ते	அந்த	दीप्तां	பளிச்சென மின்னும்
महीस्थाः	பூமியில் நிற்கின்ற	शतहृदां इव	மின்னல்போலவே
वानराधिपाः	வானரத்தலைவர்கள்	गगनस्थं	ஆகாசத்திலிருக்கும்
मेरुशिखराकारं	{ மேருமலைச்சிகரம் போல் உருக்கொண் டவராய்	तं	அவரை
		ददृशुः	கண்டார்கள்.

स हि मेघाचलप्रख्यो महेन्द्रसमविक्रमः । सर्वायुधधरो वीरो दिव्याभरणभूषितः ॥ ३ ॥

सः हि	அவரோ	सर्वायुधधरः	எல்லா ஆயுதங்களை யும் தரித்து
मेघाचलप्रख्यः	மேகத்தையும் மலையை யும் நிகர்த்தவர்.	दिव्याभरण- भूषितः	{ திவ்யமான ஆபரணங் களையணிந்துகொ ண்டிருந்த சூரர்.
महेन्द्रसमविक्रमः	இந்திரனை நிகர்த்த ஆண்மையுடையவர்.	वीरः	

ये चाप्यनुचरास्तस्य चत्वारो भीमविक्रमाः । तेऽपि सर्वायुधोपेता भूषणैश्चापि भूषिताः ॥

तस्य	அவரது	सर्वायुधोपेताः च	எல்லா ஆயுதங்களை யும் தரித்து
अनुचराः	கூட்டாளிகள்	भूषणैः अपि	ஆபரணங்களாலும்
चत्वारः	நால்வர்கள்	भूषिताः अपि	அலங்கரிக்கப்பட்டவர் களுமான்
ये च	எவர்களோ	भीमविक्रमाः	மெச்சத்தக்க ஆண் மையுடையவர்கள்.
ते अपि	அவர்களும்		

तमात्मपञ्चमं दृष्ट्वा सुग्रीवो वानराधिपः । वानरैः सह दुर्धर्षश्चिन्तयामास बुद्धिमान् ॥ ५ ॥

वानराधिपः	வானரமன்னனும்	सह	கூட
दुर्धर्षः	எவராலும் வெல்லமு டியாதவனும்	आत्मपञ्चमं	ஐவர்களில் ஒருவரா
बुद्धिमान्	புத்திமானும் ஆகிய	तं	அவரை [கிய
सुग्रीवः	சுகரீவன்	दृष्ट्वा	பார்த்து
वानरैः	வானரர்களோடு	चिन्तयामास	தனக்குள்ளேயே ஆ லோசனை செய்தான்.

चिन्तयित्वा मुहूर्तं तु वानरांस्तानुवाच ह । हनुमत्प्रमुखान्सर्वानिदं वचनमुत्तमम् ॥ ६ ॥

मुहूर्तं तु	ஒரு முகூர்த்தகாலம்	सर्वान्	எல்லோரையும்
चिन्तयित्वा	ஆலோசனைசெய்து	इदं	பின்வரும் (நோக்கி)
हनुमत्प्रमुखान्	ஹனுமாரைத் தலைமை யாய்க்கொண்ட	वचनं	சொல்லை
तान्	அந்த	उत्तमं ह	எதிலும் மேம்பட்ட தாய்
वानरान्	வானரர்கள்	उवाच	சொன்னான்:

एष सर्वायुधोपेतश्चतुर्भिः सह राक्षसैः । राक्षसोऽभ्येति पश्यध्वमस्मान्हन्तुं न संशयः ॥

एष:	“ இந்த	अस्मान्	நம்மை
राक्षसः	அரக்கன்	हन्तुं	கொல்ல
सर्वायुधोपेतः	வேண்டிய ஆயுதம்	अभ्येति	வந்திருக்கிறான்.
चतुर्भिः	நான்கு [தரித்தவனாய்	संशयः न	இதில் ஐயமில்லை.
राक्षसैः	அரக்கர்களோடு	पश्यध्वम्	நீங்களும்கவனியுங்
सह	கூட		கள்.”

सुग्रीवस्य वचः श्रुत्वा सर्वे ते वानरोत्तमाः । सालानुव्रम्य शैलांश्च इदं वचनमब्रुवन् ॥

ते	அந்த	सालान्	ஆச்சாமரங்களையும்
वानरोत्तमाः	வானரோத்தமர்கள்	शैलान् च	மலைகளையும்
सर्वे	எல்லோரும்	उद्यम्य	கையிலெடுத்துக்கொ
सुग्रीवस्य	சுகரீவனது	इदं	பின்வரும் [ண்டு
वचः	சொல்லை	वचनं	சொல்லை
श्रुत्वा	கேட்டு	अब्रुवन्	சொன்னார்கள்:

शीघ्रं व्यादिश नो राजन्वधायैषां दुरात्मनाम् । निपतन्तु हताश्चैते धरण्यामल्पतेजसः ॥

राजन्	“ வேந்தே!	व्यादिश	ஆக்கினை தந்தருளும்.
दुरात्मनां	கெட்ட எண்ண	अल्पतेजसः	அற்பமான ஆற்றலு
	முடைய		டைய
एषां	இவர்களை	एते च	இவர்களும்
वधाय	கொல்வதற்கு	हताः	கொல்லப்பட்டவர்
नः	எங்களுக்கு	धरण्यां	பூமியில் [களாய்
शीघ्रं	இப்போதே	निपतन्तु	வந்துவிழட்டும்.”

तेषां संभाषमाणानामन्योन्यं स विभीषणः । उत्तरं तीरमासाद्य खस्थ एव व्यतिष्ठत ॥

सः	அந்த	उत्तरं	வட
विभीषणः	விபீஷணர்	तीरं	கரையை
तेषां	அவர்கள்	आसाद्य	அடைந்து
अन्योन्यं	ஒருவர்க்கொருவர்	खस्थः एव	ஆகாசத்திலிருந்தவ
संभाषमाणानां	பேசிக்கொண்டிருக்		ராகவே
	கையில்	व्यतिष्ठत	காத்துநின்றார்.

उवाच च महाप्राज्ञः स्वरेण महता महान् । सुग्रीवं तांश्च संप्रेक्ष्य खस्थ एव विभीषणः ॥

महाप्राज्ञः	பேரறிவீனரும்	महता स्वरेण	பெருங்குரலால்
महान्	மஹானுமான	खस्थः एव	ஆகாசத்திலிருந்த
विभीषणः	விபீஷணர்		வண்ணமே
सुग्रीवं च	சுகரீவனையும்	उवाच	பின்வருமாறு சொன்
तान् च संप्रेक्ष्य	அவர்களையும்பார்த்து		னார்:

रावणो नाम दुर्वृत्तो राक्षसो राक्षसेश्वरः । तस्याहमनुजो भ्राता विभीषण इति श्रुतः ॥

दुर्वृत्तः “கொடிய நடத்தை உள்ள

अनुजः அப்பாற்பிறந்த
भ्राता தம்பி
अहं நான்.
विभीषणः விபீஷணன்
इति என்று
श्रुतः பெயர்பூண்டவன்.

राक्षसेश्वरः ராக்ஷஸமன்னனாய்
रावणः नाम ராவணனென்ற
राक्षसः அரக்கனிருக்கிறான்.
तस्य அவனுக்கு

तेन सीता जनस्थानाद्धृता हत्वा जटायुषम् । रुद्धा च विवशा दीना राक्षसीभिः सुरक्षिता ॥

तेन च “அவனாலேயே,
जटायुषं ஜடாயுவெனும்
हत्वा கொண்டு [கழுக்கை
जनस्थानात् ஜனஸ்தானத்திலிருந்து

विवशा எதுவும் செய்யமுடியாதவளாய்
दीना உள்ளம் நொந்து
रुद्धा சிறைப்படுத்தப்பட்ட
राक्षसीभिः அரக்கிகளால் [வளாய்
सुरक्षिता ஜாக்கிரதையாய் காவல் காக்கப்படுகிறார்.

हता அபகரிக்கப்பட்ட
सीता சீதாதேவியார்

तमहं हेतुभिर्वाक्यैर्विविधैश्च न्यदर्शयम् । साधु निर्यात्यतां सीता रामायेति पुनः पुनः ॥

अहं “நான்
सीता ‘வீதாதேவியார்
रामाय ஸ்ரீராமருக்கு
निर्यात्यतां திருப்பிக்கொடுத்து விடப்பட்டதும்’

विविधैः பல
हेतुभिः காரணங்களோடு கூடிய
वाक्यैः च சொற்களால்
साधु என்னாலியன்றமட்டும்
तं அவனுக்கு
न्यदर्शयम् அறிவிட்டினைன்.

इति என்று
पुनः पुनः மீண்டும் மீண்டும்

स च न प्रतिजग्राह रावणः कालचोदितः । उच्यमानं हितं वाक्यं विपरीत इवौषधम् ॥

कालचोदितः “யமனுக்காட்பட்ட
सः அந்த
रावणः च ராவணனோ
उच्यमानं சொல்லிய
हितं நன்மை பயக்கவல்ல
वाक्यं சொல்லை

विपरीतः சாகத்துணிந்தவன்
औषधं மருந்தை
इव எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
प्रतिजग्राह न எற்றுக்கொள்ளவில்லை.

सोऽहं परुषितस्तेन दासवच्चावमानितः । त्यक्त्वा पुत्रांश्च दारांश्च राघवं शरणं गतः ॥१६॥

तेन “அவனால்
परुषितः கடிந்துபேசப்பட்ட
दासवत् அடிமைபோல் [வனும்
अवमानितः च அவமானஞ்செய்யப்பட்டவனுமான

पुत्रान् च புதல்வர்களையும்
दारान् च மனைவிமார்களையும்
त्यक्त्वा துறந்துவிட்டு
राघवं ஸ்ரீராமரை
शरणं சரணமாக
गतः வந்தடைந்துவிட்டேன்.

सः அந்த
अहं நான்

सर्वलोकशरण्याय राघवाय महात्मने । निवेदयत मां क्षिप्रं विभीषणमुपस्थितम् ॥ १७ ॥

सर्वलोकशरण्याय	“ எல்லா உலகுக்கும் சரணயராய்	मां	அடியேனை
महात्मने	மகா த்மாவாகிய	विभीषणं	விபீஷணனென
राघवाय	ஸ்ரீராமருக்கு	क्षिप्रं	காலதாமதமின்றி
उपस्थितं	இங்குவந்து சேர்ந்தி ருக்கும்	निवेदयत	தெரிவிப்பீர்களாக.”

एतत्तु वचनं श्रुत्वा सुग्रीवो लघुविक्रमः । लक्ष्मणस्याग्रतो रामं संरब्धपिदमब्रवीत् ॥ १८ ॥

सुग्रीवः	சுகரீவன்	लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணரது
एतत्	இந்த	अग्रतः	முன்னிலையில்
वचनं	வார்த்தையை	संरब्धं तु	நெஞ்சம் பதைபதைக் கவே
श्रुत्वा	கேட்டு	इदं	பின்வருமாறு
लघुविक्रमः	பறந்துசெல்லுகின்ற வகை	अब्रवीत्	விண்ணப்பஞ் செய்தார்:
रामं	ஸ்ரீராமரிடத்தில்		

रावणस्यानुजो भ्राता विभीषण इति श्रुतः । चतुर्भिः सह रक्षोभिर्भवन्तं शरणं गतः ॥

रावणस्य	“ ராவணனுக்கு	चतुर्भिः	நான்கு
अनुजः	பின்பிறந்த	रक्षोभिः सह	அரக்கர்களோடு கூட
भ्राता	தம்பியாகிய	भवन्तं	தேவரீரை
विभीषणः	விபீஷணன்	शरणं	சரணமாக
इति	என்ற	गतः	வந்துசேர்ந்திருக்கி றான்.
श्रुतः	பெயர்ப்புண்டவன்		

मन्त्रे व्यूहे नये चारे युक्तो भवितुमर्हसि । वानराणां च भद्रं ते परेषां च परन्तप ॥ २० ॥

परन्तप	“ சத்துருக்களோ தபி க்க அடிப்பவரே,	नये	தர்ப்போக்கிலும்
वानराणां च	வானரர்களுடையவும்	चारे	தர்ப்பு அனுஷ்டானத் திலும்
परेषां च	சத்துருக்களுடைய வும்	युक्तः	ஆராய்ந்து அறிந்த
मन्त्रे	உத்தேசத்திலும்	भवितुं अर्हसि	ஆகக்கடவீர். [வராக
व्यूहे	சைனிய அமைப்பிலும்	ते भद्रम्	இப்படிச் செய்யதிருவு ளமிசைத்தருள்வீராக.

अन्तर्धानगता ह्येते राक्षसाः कामरूपिणः । शूराश्च निकृतिज्ञाश्च तेषु जातु न विश्वसेत् ॥

एते	“ இந்த	शूराः च	சூரர்கள்.
राक्षसाः हि	அரக்கர்களோ	निकृतिज्ञाः च	வஞ்சனைகளில் நிபுணர்கள்.
अन्तर्धानगताः	{ கண்ணுக்கு தெரியாத படி சஞ்சரிக்கவல்ல வர்கள்.	तेषु	அவர்களிடத்தில்
कामरूपिणः	நினைத்த ஞபமெடுக்க வல்லவர்கள்.	जातु	ஒருபொழுதும்
		विश्वसेत् न	நம்பிக்கை வைக்கக் கூடாது.

प्रणिधी राक्षसेन्द्रस्य रावणस्य भवेदयम् । अनुप्रविश्य सोऽस्मासु भेदं कुर्यान् संशयः ॥

अयं	“இவன்	सः	அவன்
राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸமன்னனாகிய	अस्मासु	நம்மிடத்தில்
रावणस्य	ராவணனது	अनुप्रविश्य	புகுந்து
प्रणिधिः	வேவுகாரனாக	भेदं	தீங்கை
भवेत्	இருக்கலாம்.	कुर्यात्	விளைவிக்கலாம்.
		संशयः न	இதில் ஐயமில்லை.

अथवा स्वयमेवैष छिद्रमासाद्य बुद्धिमान् । अनुप्रविश्य विश्वस्ते कदाचित्प्रहरेदपि ॥२३॥

अथवा	“இதில்லையெனில்	छिद्रं	அஜாக்கிரதையாயிருக்
बुद्धिमान्	தந்திரசாலியாகிய		கும் சமயத்தை
एषः	இவன்	आसाद्य	கண்டு,
अनुप्रविश्य	புகுந்து,	कदाचित्	ஒருக்கால்,
	(நம்பி) தையமாயிரு	स्वयं एव	சிரமம் சிறிதுமின்றி,
विश्वस्ते	{ க்கும் தேவரீர் விஷ	प्रहरेत् अपि	தீங்கு விளைவிக்
	யத்தில்		கலாமே.

मित्रादपि बलं चैव मौलं भृत्यबलं तथा । सर्वमेतद्वलं ग्राह्यं वर्जयित्वा द्विषद्वलम् ॥ २४ ॥

द्विषद्वलं	“சத்துருப்படையை	मित्रात् अपि	சினேகிதனிடத்திலி
वर्जयित्वा	தவிர்த்து		ருந்துதான்
बलं च एव	படையும்	एतत् सर्वं	எதுவும்
मौलं	மன்னர்களைச்சேவித்து	बलं	படையாக
	அனுபவமுடையதும்	ग्राह्यम्	ஏற்றுக்கொள்ளத்
भृत्यबलं तथा	அடிமையாகியபலமும்		தக்கது.

प्रकृत्या राक्षसो ह्येष भ्राताऽमित्रस्य ते प्रभो । आगतश्च रिपोः पक्षात्कथमस्मिन्ह विश्वसेत् ॥

प्रभो	“பிரபுவே!	रिपोः	சத்துருவின்
एषः हि	இவனே	पक्षात् च	ககழியிலிருந்துதான்
प्रकृत्या	இயல்பாகவே	आगतः	வந்துசேர்ந்திருக்
राक्षसः	அரக்கன்.	हि	ஆகையால் [கிறான்.
ते	தேவரீரது	अस्मिन्	இவ்விஷயத்தில்
अमित्स्य	சத்துருவின்து	कथं	எப்படித்தான்
भ्राता	தம்பி.	विश्वसेत्	நம்பக்கூடும்?

रावणेन प्रणिहितं तमवेहि विभीषणम् । तस्याहं निग्रहं मन्ये क्षमं क्षमवतां वर ॥ २६ ॥

क्षमवतां वर	“பொறுமையுடையவ	अवेहि	கருதுவீராக.
	ரில் சிறந்தவரே!	तस्य	அவனுக்கு
तं	அந்த	निग्रहं	தண்டனை விதிப்
विभीषणं	விபீஷணனை	क्षमं	ஏற்றதாக [பதையே
रावणेन	ராவணனால்	अहं	நான்
प्रणिहितं	அனுப்பப்பட்டவனாக	मन्ये	நினைக்கிறேன்.

राक्षसो जिह्वया बुद्ध्या संदिष्टोऽयमुपागतः । प्रहर्तुं मायया छन्नो विश्वस्ते त्वयि चानघ ॥

अनघ	“வஞ்சகமில்லாத நெஞ்சகத்தவரே!	छन्नः	மறைந்து
अयं	இந்த	विश्वस्ते	நம்பிக்கையால் தைரிய மாயிருக்கும்
राक्षसः	அரக்கன்	त्वयि	தேவரீரிடத்தில்
जिह्वया बुद्ध्या	கபட எண்ணத்தோடு	प्रहर्तुं च	தீங்குவிளைவிக்கத் தான்
संदिष्टः	அனுப்பப்பட்டு	उपागतः	வந்துசேர்ந்திருக்கி றான்.
मायया	மாயையால்		

प्रविष्टः शत्रुसैन्यं हि प्राप्तः शत्रुरतर्कितः । निहन्यादन्तरं लब्ध्वा उत्लूक इव वायसान् ॥

प्राप्तः हि	“வந்திருக்கப்பட்ட வனே	अन्तरं	ஏற்றசமயத்தை
शत्रुः	வையி.	लब्ध्वा	அடைந்து,
अतर्कितः	நம்மால் எதிர்பார்க்கப் பட்டவனில்லை.	उत्लूकः	ஒரு கோட்டான்
शत्रुसैन्यं	சத்ருசனியத்தில்	वायसान्	காக்கைகளை
प्रविष्टः	புகுந்தவனாய்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
		निहन्यात्	கொல்வான்.

वध्यतामेष दण्डेन तीव्रेण सचिवैः सह । रावणस्य नृशंसस्य भ्राता ह्येष विभीषणः ॥

एषः	“இந்த	एषः	இவன்
विभीषणः	விபீஷணன்	सचिवैः सह	மந்திரிமார்களோடு
नृशंसस्य	கொடியவனாகிய	तीव्रेण	கொடிய [கூட
रावणस्य	ராவணனது	दण्डेन	தண்டனையால்
भ्राता	தம்பி.	वध्यताम्	கொல்லப்படவேண் டும்.”
हि	ஆகையால்		

एवमुक्त्वा तु तं रामं संरब्धो वाहिनीपतिः । वाक्यज्ञो वाक्यकुशलं ततो मौनमुपागमत् ॥

वाक्यज्ञः	உரையாளனும்	वाक्यकुशलं	மொழிகளின் துட்பங் களை அறிபவராகிய
वाहिनीपतिः	சேனைத்தலைவனுமான அவன்	तं रामं	அந்த ஸ்ரீராமரிடம்
संरब्धः	பரபரப்புற்றவனாய்	उक्त्वा	விண்ணப்பஞ்செய்து
एवं	மேற்கண்டவாறு	ततः	அதன்மேல் [விட்டு
तु	இவ்விஷயத்தில்	मौनं उपागमत्	மௌனமாயிருந்தான்.

सुग्रीवस्य तु तद्वाक्यं श्रुत्वा रामो महायशाः । समीपस्थानुवाचेदं हनुमत्प्रमुखान्हरीन् ॥

सुग्रीवस्य	சுகரீவனது	हनुमत्प्रमुखान्	ஹனுமார் முதலிய
तद्वाक्यं	அம்மொழிக்கு	हरीन्	வானரர்களைப் பார்த்து
श्रुत्वा	திருச்செவியாய்த் தருளிய	तु	இவ்விஷயத்தில்
महायशाः	பெரும்புகழ்படைத்த	इदं	பின்வருமாறு
रामः	ஸ்ரீராமர்	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்:
समीपस्थान्	பக்கலிலிருந்த		

यदुक्तं कपिराजेन रावणावरजं प्रति । वाक्यं हेतुमदर्थं च भवद्भिरपि तच्छ्रुतम् ॥ ३२ ॥

रावणावरजं प्रति	“ ராவணன் கடைசித் தம்பியைப்பற்றி	अर्थ	நமக்குத் தெரிந்திருக் கவேண்டியதாயும்
कपिराजेन	வரனாமன்னனால்	उक्तं च	சொல்லப்பட்டதோ
यत् वाक्यं	எந்த ஒரு மொழி	तत्	அது
हेतुमत्	நல்ல காரணங்களோ	भवद्भिः अपि	உங்களாலும்
	பின்புத்தாயும்	श्रुतम्	செவிகொள்ளப் பட்டது.

सुहृदा ह्यर्थकृच्छ्रेषु युक्तं बुद्धिमता सता । समर्थेनापि संदेष्टुं शाश्वतीं भूतिमिच्छता ॥ ३३ ॥

अर्थकृच्छ्रेषु हि	{ ஒரு காரியத்தை நிர் ணயிக்க முடியாத சமயங்களிலோ வெ ன்றால்	सुहृदा	நன்னோக்குடையவ
		बुद्धिमता	புத்திமானும் [னும்
		सता	நல்லவனும்
		समर्थेन अपि	சாமர்த்த்யசாலியுமாகிய இவனால்
शाश्वतीं	சாச்வதமான	संदेष्टुं	ஆலோசனை சொல்வத
भूतिं	பாக்கியத்தை	युक्तम्	உரிமையுண்டு.” [ற்கு
इच्छता	கருதும்		

इत्येवं परिपृष्टास्ते स्वं स्वं मतमतन्द्रिताः । सोपचारं तदा राममूचुर्हितचिकीर्षवः ॥ ३४ ॥

तदा	அப்பொழுது	स्वं स्वं	அவரவர்கள்
इति एवं	மேற்கண்டவாறு	मतं	அபிப்பிராயத்தை
परिपृष्टाः	வினாவப்பட்ட	रामं	ஸ்ரீராமருக்கு
ते	அவர்கள்	सोपचारं	மிக்க வணக்கத்தோடு
हितचिकीर्षवः	நன்மையை நாடி	उचुः	பின்வருமாறு
अतन्द्रिताः	ஊக்கங்கொண்டவர்க ளாய்		தெரிவித்தார்கள் :

अज्ञातं नास्ति ते किञ्चित्पि लोकेषु राघव । आत्मानं सूचयन् आनन् पृच्छस्यस्मान्सुहृत्तया ॥

राघव	“ ஸ்ரீராம!	सुहृत्तया	கருணையால்
विषु लोकेषु	முன்றுலகங்களிலும்	आत्मानं	தங்களுக்கே உரிய பிறவிக்குணத்தை
ते	தேவரீருக்கு	सूचयन्	வெளிப்படையாய் காட்டுபவராய்
अज्ञातं	தெரியாதது	अस्मान्	எங்களை
किञ्चित् अस्ति न	ஒன்றும் இல்லை.	पृच्छसि	வினாவி அருளுகிறீர்.
जानन्	ஸர்வஞ்ஞராகிய தேவரீர்		

त्वं हि सत्यव्रतः शूरो धार्मिको दृढविक्रमः । परीक्ष्यकारी स्मृतिमान्सि सृष्टात्मा सुहृत्सु च ॥

त्वं हि	“ தேவரீரோ	धार्मिकः	{ தர்மமொன்றையே சர்வமுமாய்க்கொண் டவர்.
सत्यव्रतः	சத்தியத்தை நோன் பாகக்கொண்டவர்.		
शूरः	(தணி) வீரர்.		

தூதவிக்ரம:	{ யாவராவும் அசைக்க வொண்ணாத ஆண் மையுடையவர்.	சுருதிமான்	ஞாபகசக்தியமைந் தவர்.
பரிசுயகாரி	ஆராய்ந்தறிந்தே எதையும் செய்பவர்.	சுருது	அடிமைப்பட்டவர் களிடத்தில்
		நிசுருதுமா ச	{ ஆத்மசமர்ப்பணம் பண்ணினவருமாகி ன்றிர்.

தசுமாடேகேகசுதாவதூவந்து சசிவாஸ்தவ । ஹேதுதோ மதிரிஸ்பந்நா: சமர்தாஸ்து புந: புந: ॥ 37 ॥

தவ	“ தேவரீருக்கு	புந:	இன்னும்
தாவத்	இப்பொழுது	தசுமாத்	ஆகையால்
புந:	எங்குளவிட	ஹேதுத:	காரணத்துடன்
சமர்தா:	சமர்த்தர்களும்	ஏகேகச:	ஒவ்வொருவராய்
மதிரிஸ்பந்நா: ச	புத்தியிற் சிறந்தவர் களுமான	தூவந்து	அவர்கள் சொல் லட்டும்”.
சசிவா:	{ ஆலோசனை சொல்லத் தக்கவர்களிருக்கின் றனர்.		

இதுக்தே ரா஘வாயாத மதிமான்ஜுதோஸுரத: । விபிஷணபரிசுதார்த்துமுவாச வசனம் ஹரி: ॥ 38 ॥

ரா஘வாய	ஸ்ரீராகவருக்கு	அஸுரத:	முதலில்
ஹித இக்தே	இவ்வாறு தெரிவிக்கப் பட்டதும்	விபிஷண- பரிசுதார்த்து	{ விபீஷணரை விசாரித் தறியும்பொருட்டு
மதிமான்	வெகு புத்திமானாகிய	அத	பின்வரும்
அஜுத:	அங்கதனெனும்	வசனம்	சொல்லை
ஹரி:	வானான்	உவாச	சொன்னான்:

சுதிரோ: சகாசாத்ஸ்ப்ராஸ: சர்வதா சஜ்ஞய ஏவ ஹி । விஸுவாசயோக்ய: சஹசா ந கர்தவ்யோ விபிஷண: ॥

விபிஷண: ஹி	“ விபீஷணனே	சஜ்ஞய: ஏவ	சந்தேகிக்கப்படவேண்
சுதிரோ:	சத்ருவினது	சஹசா	உடனே [டியவனே.
சகாசாத்	ககூதியிலிருந்து	விஸுவாசயோக்ய:	நம்பிக்கைக்குரியவ னாக
ஸ்ப்ராஸ:	வந்தவனாயிருக்கிறான்.	கர்தவ்ய: ந	கொள்ளத்தக்கவனா கான்.
ஹி	ஆனபடியால்		
சர்வதா	எல்லாபடியாலும்		

சூதாயிதவாஸஸுதமாவம் ஹி சரந்தி சுதபுதுதய: । ப்ரஹந்தி ச ரந்தேபு சோஸநர்தஸ்தகூதோ பவேத் ॥

சுதபுதுதய:	“ வஞ்சகநெஞ்சத் தினர்கள்	ப்ரஹந்தி	தீங்கு விளைவிக்கிறார்
ஆஸுதமாவம்	உட்கருத்தை	ஹி	ஆகையால் [கள்.
சூதாயிதவா	ஒளித்துக்கொண்டு	ச:	அந்த
சரந்தி	நடக்கிறார்கள்.	அநர்த:	தீங்கு
ரந்தேபு ச	வாய்த்த சமயங்களி லோ	தகூத:	அவர்களால் விளைந் ததாய்
		பவேத்	ஏற்படும்.

अर्थानर्थौ विनिश्चित्य व्यवसायं भजेत ह । गुणतः संग्रहं कुर्यादोषतश्च विसर्जयेत् ॥४१॥

अर्थानर्थौ “ நன்மைதீமைகளை
विनिश्चित्य ஆராய்ந்தறிந்து
व्यवसायं ஒரு தீர்மானத்தை
भजेत ह ஒருவன் அடைய
வேண்டும்.

गुणतः நன்மையுண்டெனில்
संग्रहं நம்முடன் சேர்த்துக்
கொள்வதை
कुर्यात् செய்யலாம்.
दोषतः च தீமையாகில்
विसर्जयेत् விட்டுவிடவேண்டும்.

यदि दोषो महांस्तस्मिस्त्यज्यतामविशङ्कितम् । गुणान्वापि बहून् ज्ञात्वा संग्रहः क्रियतां नृप ।

नृप “ மன்னவரே !
तस्मिन् அவனிடத்தில்
महान् பெரும்
दोषः தோஷம்
यदि உண்டெனில்
अविशङ्कितं நம்பாது
त्यज्यतां விட்டுவிடப்படட்டும்.

वा அல்லது
बहून् பல
गुणान् குணங்களை
ज्ञात्वा अपि கண்டுவிட்டால்
संग्रहः நம்முடன் சேர்த்துக்
கொள்வது
क्रियताम् செய்யப்படட்டும்.”

शरभस्त्वथ निश्चित्य साध्यं वचनमब्रवीत् । क्षिप्रमस्मिन्नरव्याघ्र चारः प्रतिविधीयताम् ॥

शरभः சரபன்
साध्यं செய்யவேண்டியதை
निश्चित्य तु ஆலோசனைசெய்து
अथ பின்வரும்
वचनं சொல்லை
अब्रवीत् மொழிந்தான் :

नरव्याघ्र “ புருஷோத்தமரே !
अस्मिन् இவன் விஷயத்தில்
क्षिप्रं இப்போதே
चारः ஓர் ஒற்றன்
प्रतिविधीयताम् அனுப்பப்படட்டும்.

प्रणिधाय हि चारेण यथावत्सूक्ष्मबुद्धिना । परीक्ष्य च ततः कार्यो यथान्याय्यं परिग्रहः॥

सूक्ष्मबुद्धिना “ துண்ணறிவையுடை
चारेण हि ஓர் ஒற்றனாலேயே [ய
यथावत् முறைப்படி
परीक्ष्य விசாரித்தறிந்து
प्रणिधाय ஒருவித தீர்மானத்
திற்கு வந்து

ततः அதன்மேல்
परिग्रहः { (நமது ஆதரவில்)
ஏற்றுக்கொள்ள
லென்பது
यथान्याय्यं च சாத்யமாகில்
कार्यः செய்யத்தக்கது.”

जाम्बवांस्त्वथ संप्रेक्ष्य शास्त्रबुद्ध्या विचक्षणः । वाक्यं विज्ञापयामास गुणवदोषवर्जितम् ॥

विचक्षणः சாமர் த்தியசாலியாகிய
जाम्बवान् ஜாம்பவந்தர்
शास्त्रबुद्ध्या சாஸ்திரஞானத்தால்
संप्रेक्ष्य ஆராய்ச்சிசெய்து
अथ பின்வரும்

दोषवर्जितं தோஷமில்லாததும்
गुणवत् तु நல்லதுமாகிய
वाक्यं மொழியை
विज्ञापयामास விக்ஞாபனஞ்
செய்தார் :

बद्धवैराच्च पापाच्च राक्षसेन्द्राद्विभीषणः । अदेशकाले संप्राप्तः सर्वथा शङ्क्यतामयम् ॥४६॥

விभीஷண:	“ விபிஷணர்	सम्प्राप्तः	வந் துசேர்ந்திருந்
बद्धवैरात् च	தீப்பகைகொண்ட	सर्वथा	எப்படியும் [கிருண்.
पापात् च	பாபியுமான [வனும்	अयं	இவன்மேல்
राक्षसेन्द्रात्	ராக்கூஸமன்னனிட	शङ्क्यताम्	சந்தேகம் கொள்ளப்
अदेशकाले	மிருந்து காலமில்லாக்காலத்தில்		படவேண்டும்”.

ततो मैन्दस्तु संप्रेक्ष्य नयापनयकोविदः । वाक्यं वचनसंपन्नो वभाषे हेतुमत्तरम् ॥ ४७ ॥

ततः	அனந்தரம்	संप्रेक्ष्य	தீர்க்காலோசனை
नयापनय- }	நீதி அநீதிகளில் நிபு		செய்து
कोविदः }	ணனும்	हेतुमत्तरं	சிறந்த காரணங்களோ
			டிசைந்த
वचनसंपन्नः तु	{ எடுத்துரைப்பதில் தேர்ச்சிபெற்றவனு	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
	மான	वभाषे	பின்வருமாறு
मैन्दः	மைந்தன்		மொழிந்தான் :

वचनं नाम तस्यैष रावणस्य विभीषणः । पृच्छयतां मधुरेणायं शनैर्नरवरेश्वर ॥ ४८ ॥

नरवरेश्वर	“ புருஷோத்தம	वचनं	சொன்னதைப்பற்றி
एषः	இந்த [மன்னரே !	अयं नाम	இவனே
विभीषणः	விபிஷணன்	मधुरेण	இனிமையாகவும்
तस्य	அந்த	शनैः	மெதுவாகவும்
रावणस्य	ராவணனுக்கு	पृच्छयताम्	வினாவப்பட்டும்.

भावमस्य तु विज्ञाय ततस्तत्त्वं करिष्यसि । यदि दुष्टो न दुष्टो वा बुद्धिपूर्वं नरर्षभ ॥४९॥

नरर्षभ	“ புருஷோத்தம !	न दुष्टः वा	நல்லவனாகவாவது
ततः	அதனால்	यदि	இருக்கிறபடி
अस्य	இவனது	बुद्धिपूर्वं	மனச்சாங்கிக்கேற்ற
भावं	உட்கருத்தை	तु	அப்பொழுது [படி
विज्ञाय	அறிந்துகொண்டு	तत्त्वं	நியாயமானதை
दुष्टः	துஷ்டனாகவாவது	करिष्यसि	தேவரீர் செய்வீராக.”

अथ संस्कारसंपन्नो हनुमान्सचिवोत्तमः । उवाच वचनं शृक्ष्णमर्थवन्मधुरं लघु ॥ ५० ॥

अथ	அதன்மேல்	अर्थवत्	சிறந்த பொருளுடை
संस्कारसंपन्नः	சாஸ்திர சிகாமணியும்	मधुरं	இனியதும், [யதும்,
सचिवोत्तमः	மந்திரிகளில் உத்தமரு	लघु	தோஷரஹிதமுமான .
	மாகிய	वचनं	சொல்லை
हनुमान्	ஹனுமார்	उवाच	பின்வருமாறு
शृक्ष्णं	அழகியதும்		மொழிந்தார்:

न भवन्तं मतिश्रेष्ठं समर्थं वदतां वरम् । अतिशाययितुं शक्तो बृहस्पतिरपि ब्रुवन् ॥५१॥

மதிசு்ஷ்டம்	“ புத்தியில் எவருக் கும் மேம்பட்டவரும்	சமர்த்	எதிலும் சமர்த்தரு
வததா்	பேசுபவர்களில்	भवन्तं	தேவரீருக்கு [மாகிய
वरं	(எவருக்கும்) மேம்பட் டவரும்	बृहस्पतिः	பிருகஸ்பதி
		ब्रुवन् अपि	பேசினபோதிலும்
		अतिशाययितुं	மேம்பட்டவராயிருக்க
		न शक्तः	முடியாது.

न वादान्नापि सङ्घर्षान्नाधिक्यान् च कामतः । वक्ष्यामि वचनं राजन्यथार्थं राम गौरवात् ॥

राजन्	“ஸ்வாமியே!	न	இல்லை;
राम	ஸ்ரீராம!		
वचनं	ஒரு சொல்லை	सङ्घर्षात्	{ எவருக்கும் மேம்பட் டவனாகயிருக்கவே ண்டுமெனும் எண் ணத்தாலும்
यथार्थं	எனக்குத் தோன்று கிறபடியே	न	இல்லை;
गौरवात् अपि	{ (தேவரீரிடத்திலுள் ள) பூஜார்ஹத்தன் மையால்	आधिक्यात्	மேன்மையாலும்
वक्ष्यामि	சொல்வேன்;	न	இல்லை;
वादात्	{ (பிறர் சொல்லியவைக ளை அல்லவென்று) எ திர் நியாயம் எடுத்து ரைப்பதால்	कामतः च	பகஷ்பாதத்தாலும்
		न	இல்லை.

अर्थानर्थनिमित्तं हि यदुक्तं सचिवैस्तव । तत्र दोषं प्रपश्यामि क्रिया न ह्युपपद्यते ॥ ५३ ॥

तव	“தேவரீரது	तत्र हि	அதிலோ
सचिवैः	அன்பர்களால்	दोषं	நன்மை பயக்காததாக
अर्थानर्थनिमित्तं	குணதோஷங்களையறி யும் விஷயத்தில்	प्रपश्यामि	நான் நினைக்கின்றேன்.
उक्तं	சொல்லப்பட்டது	क्रिया हि	உபாயமும்
यत्	எதுவோ,	उपपद्यते न	சாத்தியமானதா யில்லை.

ऋते नियोगात्सामर्थ्यमवबोद्धुं न शक्यते ॥ ५४ ॥

नियोगात् ऋते	{ “(ஒரு கார்யத்தில்) ஏவலாகச்செய்யப் பார்த்தாலன்றி	सामर्थ्यं	ஏற்றதை
		अवबोद्धुं	கண்டறிய
		न शक्यते	முடியாது.

सहसा विनियोगो हि दोषवान्प्रतिभाति मा ॥ ५५ ॥

सहसा	“விசாரியாது	दोषवान्	பிசகென
विनियोगः हि	ஒரு கார்யத்தில் ஏவுவ தென்பதும்	मा	எனக்கு
		प्रतिभाति	தோன்றுகின்றது.

சாரபுரிஹிதம் யுக்தம் யதுக்தம் சசிவீஸ்தவ | அர்த்தஸ்யாஸம்ஃவாத்தர காரணம் ஢ுபபத்யதே || ௩௨ ||

தவ	“தேவரீரது	அர்த்தஸ்ய	(அ஢ுப்பவேண்டிய)
சசிவீ:	அ஢்பர்களால்		அவச்யத்திற்கு
சாரபுரிஹிதம்	‘சாரணைய஢ுப்புவது	அஸம்ஃவாத்	இடமில்லாமலிருக்
யுக்தம்	யுக்த’மென		கிறபடியால்
யதுக்தம்	எது சொல்லப்பட்ட	தவ	இச்சமயத்தில்
காரணம்	அந்த உபாயம் [தோ	உபபத்யதே ஢	ஏற்றதன்று.

அதேசகாலே ச஢்ராபு இத்யயம் யதூபிபுஷண: | விவகூசா தர ஢ேஸ்தீயம் தாம் ஢ிவூத யதாமதி ||
ச ஁ஷ தேச: காலதூ ஢வதீதி யதா ததா || ௩௩ ||

அயம்	“இந்த	அஸ்தி	இருக்கிறது.
விபிபுஷண:	விபிபுஷணர்	தாம்	அதற்கு
அதேசகாலே	{ (சாஸ்திரபிரமாணங்க ருக்கு விலகியும்) கால மில்லாதகாலத்திலும்	஢ிவூத	செவிசாய்த்தருள்வீ ராக.
ச஢்ராபு:	வந்திருக்கின்றார்’	யதா ததா	மு஢்பின் ஆராய்ச்சி செய்யுங்கால்
இதி யத்	என்ற	ச:	அந்த
தவ	அவ்விஷயத்தில்	கால:	ஏற்றகாலமெ஢்பது
யதாமதி	சுற்றறிவிற்கெட்டிய வாறு	஁ஷ:	இதுதானென
஢ே விவகூசா	அடியேன் தெரிவிக்க வேண்டியதாய்	஢வதி	விளங்குகிறது.
இதி	பி஢்கண்டவாறு	தேச: ச	{ அப்படியே சாஸ்திரப் பிரமாணங்களுக்கு விருத்தமில்லாததா கவுமிருக்கிறது.
இயம்	இதென்று		

புரூபாதுபுரூபம் பரூப ததா தூபகு஢ாவபி | தூராத்மயம் ராவ஢ே தூபூ விக்ர஢ம் ச ததா துவயி ||
யுக்த஢ா஢ம஢ம் தஸ்ய சதூசம் தஸ்ய பூதூதி: || ௩௪ ||

ராவ஢ே	“ராவண஢ிடத்தில்	தூபூ	ஆராய்ச்சிசெய்து
தூராத்மயம் ச	துஷ்டஸ்வபாவத்	பரூப	ஒருவித தீர்மானத்
ததா	அப்படியே [தையும்		திற்கு வந்து
துவயி	தேவரீரிடத்தில்	புரூபாத் புரூபம்	அ஢்ப஢ிடமிருந்து மகா஢ிடம்
விக்ர஢ம்	(ஆதரித்தரு஢ும்) சக்தியையும்	அ஢ம஢ம்	பேய்ச்சேர்தலென பது
ததா	அவ்வண்ணமே	தஸ்ய	அவருக்கு
தூபகு஢ை }	(தான் செய்யும் காரி	யுக்தம்	ஏற்றது.
அபி }	யத்திலுள்ள) தோஷ ங்கள், குணங்கள்	தஸ்ய	அவரது
	ஆகிய இவ்விரண் டையும்	பூதூதி:	புத்திக்கும்
		சதூசம்	ஏற்றது.

अज्ञातरूपैः पुरुषैः स राजन्पृच्छयतामिति । यदुक्तमत्र मे प्रेक्षा काचिदस्ति समीक्षिता ॥

राजन् “ஸ்வாமியே!
 सः ‘ஆவர்
 अज्ञातरूपैः முகப்பரிச்சயமில்லாத
 पुरुषैः தூதர்களால்
 पृच्छयतां வினாவப்பட்டதும்’
 इति என்று
 यत् எதொன்று
 उक्तं தெரிவிக்கப்பட்டதோ

अत्र இவ்விஷயத்தில்
 मे அடியேனுடைய
 समीक्षिता { தீர்க்காலோசனை
 செய்து முடிவிற்கு
 வந்ததாயுள்ள
 प्रेक्षा அபிப்பிராயம்
 काचित् ஒன்று
 अस्ति இருக்கிறது.

पृच्छयमानो विशङ्केत सहसा बुद्धिमान्वचः । तत्र मित्रं प्रदुष्येत मिथ्या पृष्टं सुखागतम् ॥

बुद्धिमान् “புத்திமானாகும் ஒரு
 வன்

सुखागतं நல்ல எண்ணங்கொண்
 டுவந்த

सहसा திடீரென
 पृच्छयमानः வினாவப்பட்டவனாய்
 वचः கேள்வியில்
 विशङ्केत சந்தேகங்கொள்வான்.
 तत्र அப்படியாகில்

मित्रं மித்திரன்
 मिथ्या கபடமாக
 पृष्टं வினாவப்பட்டவனாய்
 प्रदुष्येत அநியாயமாய்
 அழிவான்.

अशक्यः सहसा राजन्भावो वेत्तुं परस्य वै । अन्तःस्वभावैर्गीतैस्तैर्नैपुण्यं पश्यता भृशम् ॥

राजन् “ஸ்வாமியே!
 भृशं மிக
 नैपुण्यं பெருங்காரியங்களில்
 தேர்ச்சியை
 पश्यता वै கண்டறிந்தவனாலும்
 तैः அந்த
 अन्तःस्वभावैः உண்மை வெளிப்
 படாதிருக்கும்

गीतैः சொற்களைக்கொண்டு
 परस्य அயலானுடைய
 भावः உட்கருத்து
 सहसा அவசரமாய்
 वेत्तुं உள்ளபடி அறிய
 अशक्यः முடியாது.

न त्वस्य ब्रुवतो जातु लक्ष्यते दुष्टभावता । प्रसन्नं वदनं चापि तस्मान्मे नास्ति संशयः ॥

अस्य “இவர்
 ब्रुवतः तु பேசும்பொழுதெல்
 லாம்
 जातु ஒருதடவையேனும்
 உள்ளமும் புறமும்
 दुष्टभावता { ஒரேமாதிரியில்லா
 ஸ்வபாவம்
 न लक्ष्यते காணப்படவில்லை.

वदनं अपि முகமும்
 प्रसन्नं உள்ளத்தில் உள்ளப
 டியே உறுதுகிறது.
 तस्मात् ஆகையால்
 संशयः च ஆபத்து சம்பவிக்கு
 मे மெனுவங்கவலை
 अस्ति न எனக்கு
 இல்லை.

अशङ्कितमतिः स्वस्थो न शठः परिसर्पति । न चास्य दुष्टा वाक् चापि तस्मान्नास्तीह संशयः ॥

शठः “வஞ்சகன்
 अशङ्कितमतिः உத்தேசத்தில் சங்கை
 யற்றவனாய்

स्वस्थः { மேற்கொண்ட காரியம்
 கைகூடுமெனும் நம்
 பிக்கையுடையவனாய்

एतावत्तु पुरस्कृत्य युज्यते त्वस्य संग्रहः । यथाशक्ति मयोक्तं तु राक्षसस्यार्जवं प्रति ॥
त्वं प्रमाणं तु शेषस्य श्रुत्वा बुद्धिमतां वर ॥ ६९ ॥

एतावत्	“இதையெல்லாம்	उक्तं	தெரிவிக்கப்பட்டு
तु	இப்பொழுது		விட்டது.
पुरस्कृत्य	தேவரீர் திருவுளத்தில்	बुद्धिमतां	அறிஞரில்
	கௌரவித்து	वर	உத்தமரே !
अस्य संग्रहः तु	இவரை அங்கீகரிப்ப	श्रुत्वा तु	செவிகொடுத்து
युज्यते	யுத்தமானது[துதான்	तु	இவ்விஷயத்தில்
राक्षसस्य	அரக்கரது	शेषस्य	இனிச்செய்யவேண்
आर्जवं प्रति	கபடிண்மையைப்பற்றி		டியதற்கு
यथाशक्ति	அடியேன் அற்புத்தி	प्रमाणं	சர்வ அதிகாரமும்
	க்கெட்டியவரையில்		வகிக்கின்றவர்
मया	அடியேனால்	त्वं तु	தேவரீர் ஒருவரே.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
युद्धकाण्डे सप्तदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15254

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 579

अष्टादशः सर्गः—पतिनेदं लावतु सर्गकम्. ॥ १८ ॥

विभीषणसंग्रहः— विपिषण्णரை அங்கீகரிப்பது.

अथ रामः प्रसन्नात्मा श्रुत्वा वायुसुतस्य ह । प्रत्यभाषत दुर्धर्षः श्रुतवानात्मनि स्थितम् ॥

अथ	அச்சந்தர்ப்பத்தில்	वायुसुतस्य	வாயுபுதல்வனுக்கு
प्रसन्नात्मा	கருணையாலான மன	श्रुत्वा	செவிகொடுத்தருளி
	முடையவரும்,	आत्मनि	திருவுளத்தில் [விட்டு
श्रुतवान्	வேதங்களே உருவெ	स्थितं	சாச்வதமாய் குடிகொ
	டுத்துவந்தவரும்,		ண்டிருந்ததை
दुर्धर्षः	எவராலும் தீங்குசெய்	प्रत्यभाषत ह	{ பின்வருமாறுபதிலாய்
	ய முடியாதவருமான		திருவாய்மலர்ந்தரு
रामः	ஸ்ரீராமர்		ளிஞர்:

ममापि तु विवक्षाऽस्ति काचित्प्रति विभीषणम् । श्रोतुमिच्छामि तत्सर्वं भवद्भिः श्रेयसि स्थितैः॥

मम अपि	“எனக்கு	श्रेयसि	எனது சேஷமத்தில்
विभीषणं प्रति	விபிஷணனைப்பற்றி	स्थितैः	ஈடுபட்டுக்கிடக்கும்
विवक्षा	முடிவான அபிப்பி	भवद्भिः तु	உங்களாலும்
काचित्	ஒன்று [ராயம்	श्रोतुं	கேட்டு (அறிந்து)
अस्ति	இருக்கிறது.		கொள்ள
तत् सर्वं	அதை முற்றும்	इच्छामि	விரும்புகிறேன்.

मित्रभावेन संप्राप्तं न त्यजेयं कथञ्चन । दोषो यद्यपि तस्य स्यात्सतामेतदगर्हितम् ॥ ३ ॥

மित्रभावेன
சம்பாஸ்தம்
கதஞ்ஞன
“உள்ளன்புகொண்டு
வந்தடைந்தவனை
எக்காரணத்தைக்
கொண்டும்
நான் கைவிடமாட்
அவனுக்கு [டேன்.
தோஷமென்பது

स्यात् यदि अपि { இருக்கிறதாயிருந்தா
லும் அப்படியே கை
விடமாட்டேன்.
एतत् இதுதான்
सतां பெரியோர்களுக்கு
अगर्हितम् நிந்தனைக்கிடமாகா
தது.”

सुग्रीवस्त्वथ तद्वाक्यमाभाष्य च विमृश्य च । ततः शुभतरं वाक्यमुवाच हरिपुङ्गवः ॥ ४ ॥

अथ
हरिपुङ्गवः
सुग्रीवः
तद्वाक्यं तु
विमृश्य च
आभाष्य च
அப்பொழுது
வானரோத்தமனை
சுகரீவன்
அவரது திருவாக்கை
நன்கு ஆராய்ந்து
தெரிவிக்கவேண்டிய
தாய் விண்ணப்பித்
துக்கொண்டு

ततः அதன்மேல்
शुभतरं கல்வித்தேர்ச்சியை வி
ளங்கக்காட்டுகிற
वाक्यं சொல்லை
उवाच பின்வருமாறு
மொழிந்தான்:

सुदुष्टो वाऽप्यदुष्टो वा किमेष रजनीचरः ॥ ५ ॥

एषः रजनीचरः
सुदुष्टः वा
“இவன் அரக்கன்,
மிகக் கொடியவனாகையி
ருந்தா லுஞ்சாரி

॥ ५ ॥
अदुष्टः वा துஷ்டனில்லாதவனா
யிருந்தா லுஞ்சாரி
किं अपि நமக்காவதென்ன?

ईदृशं व्यसनं प्राप्तं भ्रातरं यः परित्यजेत् । को नाम स भवेत्तस्य यमेष न परित्यजेत् ॥

यः
तस्य
ईदृशं व्यसनं
प्राप्तं
भ्रातरं
परित्यजेत्
“எவன்
அவனது [டத்தை
இப்படிப்பட்ட சங்க-
அடைந்திருக்கும்
தமயனை
கைவிட்டானோ

सः அவன்
कः नाम எம்மட்டுடையவ
னாகத்தான்
न भवेत् ஆகமாட்டான்?
एषः இவன்
यं யாரையும்
परित्यजेत् கைவிட்டுவிடுவான்.”

वानराधिपतेर्वाक्यं श्रुत्वा सर्वानुदीक्ष्य च । ईषदुस्सयमानस्तु लक्ष्मणं पुण्यलक्षणम् ॥

इति होवाच काकुत्स्थो वाक्यं सत्यपराक्रमः ॥ ७ ॥

सत्यपराक्रमः
काकुत्स्थः
वानराधिपतेः
वाक्यं
श्रुत्वा
पुण्यलक्षणं
लक्ष्मणं
எதற்கும் சலியா ஆண்
பூநீராமர் [மையுற்ற
வானரமன்னனது
சொல்லை
செவிக்கொண்டு
புண்யமே உருவெடு
த்துவந்த
லக்ஷ்மணரைப்
பார்த்து

तु
ईषत्
उत्सयमानः
सर्वान् च
उदीक्ष्य
इति वाक्यं
उवाच
इ
அவன் சொல்லில்
கொஞ்சம்
பரிகாசத்தால் புன்ன
கைபுரிந்தவராகி,
எல்லோரையும்
பார்த்து
பின்வரும் வாக்கை
திருவாய்மலர்ந்தருளி
காண். [னார்

अनधीत्य च शास्त्राणि वृद्धाननुपसेव्य च । न शक्यमीदृशं वक्तुं यदुवाच हरीश्वरः ॥

हरीश्वरः “वा न ர ம ன் ன ன்
யத் எதை
உவாच சொன்னானே அதை
शास्त्राणि சாஸ்திரங்களை
अनधीत्य च ஒதாமலும்

वृद्धान् பெரியோர்களை
अनुपसेव्य च பணியாமலும்
ईदृशं இவ்விதமாய்
वक्तुं சொல்வதற்கு
न शक्यम् முடியாது.

अस्ति सूक्ष्मतरं किञ्चिदत्र प्रतिभाति मे । प्रत्यक्षं लौकिकं वाऽपि विद्यते सर्वराजसु ॥

मे “எனக்கு
अत्र இவ்விஷயத்தில்
प्रतिभाति தோன்றுகின்றது
यत् எதுவோ அந்த
किञ्चित् ஒன்று
सूक्ष्मतरं மிக சூக்ஷ்மமாக

अस्ति இருக்கிறது.
अपि वा ஆயினும்
सर्वराजसु எல்லா ராஜாக்களிடத்
ति லும்.
लौकिकं லோகசித்தமாயும்
प्रत्यक्षं பிரத்யக்ஷமாயும்
विद्यते விளங்குகிறது.

अमित्रास्तत्कुलीनाश्च प्रातिदेश्याश्च कीर्तिताः । व्यसनेषु प्रहर्तारस्तस्मादयमिहागतः॥१०॥

तत्कुलीनाः च “ஞா திகளும்
प्रातिदेश्याः च பிறநாட்டார்களும்
व्यसनेषु ஆபத்துகளில்
प्रहर्तारः துன்பம் விளைவிக்கும்
अमित्राः சத்துருக்களென

कीर्तिताः சொல்லப்பட்டிருக்கி
तस्मात् ஆகையால் [ன்றார்கள்.
अयं இவன்
इह இங்கு
आगतः வந்துசேர்ந்திருக்கின்
றான்.

अपापास्तत्कुलीनाश्च मानयन्ति स्वकान्हितान् । एष प्रायो नरेन्द्राणां शङ्कनीयस्तु शोभनः॥

अपापाः “குற்றமற்ற
तत्कुलीनाः ஞாதிகள்
हितान् நன்மை புரியும்
स्वकान् தனது இனத்தவர்
களை
मानयन्ति கொண்டாடுகின்றார்
கள்.

प्रायः சாதாரணமாய்
नरेन्द्राणां மன்னர்களுக்கு
शोभनः தர்மமே சர்வமுமாய்
க்கொண்ட
एषः இப்படிப்பட்ட ஞாதி
(இவன்)
शङ्कनीयः च அவநம்பிக்கைப்பட
வேண்டியவனே.

यस्तु दोषस्त्वया प्रोक्तो ह्यादानेऽरिवलस्य च । तत्र ते कीर्तयिष्यामि यथाशास्त्रमिदं शृणु॥
न वयं तत्कुलीनाश्च राज्यकाङ्क्षी च राक्षसः ॥ १२ ॥

वयं “நாம்
तत्कुलीनाः च அவன் குலத்தில்
பிறந்தவராகவும்
राक्षसः हि அரக்கனும்

राज्यकाङ्क्षी च ராஜ்யத்தில் ஆசை
வைத்தவனாகவும்
न இல்லை.
त्वया உன்னால்

रावणेन प्रणिहितं तमवेमि विभीषणम् । तस्याहं निग्रहं मन्ये क्षमं क्षमवतां वर ॥ १७ ॥

क्षமவதாं “பொறுமை உள்ளவர்
 வர உத்தமரே! [களுள்
 த் அந்த
 விभीषणं விபீஷணனை
 रावणेन ராவணனால்
 प्रणिहितं அனுப்பப்பட்டவனாய்

अवेमि நான் அறிகின்றேன்.
 तस्य அவனை
 निग्रहं வதைப்பது
 क्षमं நல்லதென
 अहं நான்
 मन्ये நினைக்கின்றேன்.

राक्षसो जित्वा बुद्ध्या संदिष्टोऽयमिहागतः । प्रहर्तुं त्वयि विश्वस्ते प्रच्छन्नो मयि वाऽनघ॥
 लक्ष्मणे वा महाबाहो स वध्यः सचिवैः सह । रावणस्य नृशंसस्य भ्राता ह्येष विभीषणः॥

अनघ “தோஷரகிதரே!
 महाबाहो மகாபாகுவே!
 एषः இந்த
 विभीषणः விபீஷணன்
 नृशंसस्य கொடிய கருத்துள்ள
 रावणस्य ராவணனது
 भ्राता தம்பி.
 अयं राक्षसः இந்த அரக்கன்
 जित्वा கபடான
 बुद्ध्या எண்ணங்கொண்டு
 विश्वस्ते நம்பிக்கைவைத்த
 त्वयि தேவரீர்விஷயத்திலும்
 मयि वा அடியேன் விஷயத்திலும்

लक्ष्मणे वा லக்ஷ்மணன் விஷயத்
 திலும்
 प्रच्छन्नः { கபடுள்ளத்தை நல்வே
 ஷத்தால் மறைத்துக்
 கொண்டு
 प्रहर्तुं தீங்குபுரிய
 संदिष्टः நியமிக்கப்பட்டவனாய்
 इह இங்கு
 आगतः வந்துசேர்ந்திருக்கி
 हि ஆனபடியால் [ரான்.
 सः அவன்
 सचिवैः सह மந்திரிமார்களோடு
 கூட
 वध्यः கொல்லப்படவேண்டி
 யவன்.”

एवमुक्त्वा रघुश्रेष्ठं सुग्रीवो वाहिनीपतिः । वाक्यज्ञो वाक्यकुशलं ततो मौनमुपागमत्॥२०॥

वाहिनीपतिः சேனாதிபதியும்
 वाक्यज्ञः பேசுவதில் சமர்த்த
 सुग्रीवः சுக்ரீவன், [னுமாகிய
 वाक्यकुशलं பேசுவதில்
 ச்ரேஷ்டனாகிய

रघुश्रेष्ठं ரகூத்தமரிடம்
 एवं மேற்கண்டவாறு
 उक्त्वा சொல்லிவிட்டு
 ततः அதன்பிறகு
 मौनं उपागमत् மௌனமாயிருந்தான்.

सुग्रीवस्य तु तद्वाक्यं रामः श्रुत्वा विमृश्य च । ततः शुभतरं वाक्यमुवाच हरिपुङ्गवम् ॥

सुग्रीवस्य சுக்ரீவனது
 तद्वाक्यं श्रुत्वा அம்மொழியைக்
 रामः ஸ்ரீராமர் [கேட்ட
 ततः च அப்பொழுதுதான்
 तु தனக்கு வேண்டியபடி
 विमृश्य { சமயம் கிடைத்ததெ
 ன திருவுள்ளத்திற்
 கொண்டு

हरिपुङ्गवं வானரோத்தமனைப்
 பார்த்து
 शुभतरं பெருமையை விளங்
 கக்காட்டுகிற
 वाक्यं திருவாக்கை
 उवाच பின்வருமாறு திரு
 वाक्यं மலர்ந்தருளினார் :

स दुष्टो वाऽप्यदुष्टो वा किमेष रजनीचरः । सूक्ष्ममप्यहितं कर्तुं ममाशक्तः कथञ्चन ॥

ச:	“அவன்	கி் எஃ:	எனக்கு இவன்
துஃ:	துஷ்டனாயிருந்தா		எம்மட்டும்?
	லும் சரி	கதञ்चन	என்ன பாடுபட்டா
அதுஃ வா	துஷ்டனில்லாதவனா	மம	எனக்கு [லும்
	யிருந்தா லும் சரி	அஹித்	தீங்கை
ரஜனீசர்: வா	அரக்கனாகவேயிருந்	சூக்ஷ்ம் அபி	எள்ளளவேனும்
	தா லும் சரி	கர்து அசக்: அபி	செய்யமுடியாதவனே.

पिशाचान्दानवान्यक्षान्पृथिव्यां चैव राक्षसान् । अद्भुत्यग्रेण तान्हन्यामिच्छन्हरिगणेश्वर ॥

हरिगणेश्वर	“வானர கண மன்னா!	தான்	அந்த
पृथिव्यां	உலகில்	राक्षसान् एव	அரக்கர்களையும்
पिशाचान्	பிசாசுகளையும்	इच्छन्	கருதினால்
दानवान्	அசுரர்களையும்	अद्भुत्यग्रेण	விரல் துனியால்
यक्षान् च	யக்ஷர்களையும்	हन्याम्	(எனக்கு) ஒழிக்க
			முடியும்.

श्रूयते हि कपोतेन शत्रुः शरणमागतः । अर्चितश्च यथान्यायं स्वैश्च मांसैर्निमन्त्रितः ॥२४॥

शत्रुः	“சத்ரு	स्वैः	தனது
शरणं आगतः	சரணமடைந்தவனாகி	मांसैः च	மாம்சங்களைக்
कपोतेन हि	ஒரு புறவினாலேயே		கொண்டே
यथान्यायं	சாஸ்திரவிதிப்படி	निमन्त्रितः	விருந்த ண்ணவரிக்கப்
अर्चितः च	அர்ச்சிக்கப்பட்ட		பட்டான் என்று
	வனாய்	श्रूयते	வழங்கப்படுகிறது.

(ஓர் வேடன் ஓர் வனத்தில் விலங்கினங்களையும் புள்ளினங்களையும் வருத்தி வயிர் வளர்க்கும் கொடியனாய் வாழுங்கால், புயலோடு மழையோருநாள் பொழிய குளிர்நடுக்கங்கொண்ட அவ்வேடன் வழியில் மழையால் மதிமயங்கிக் கிடக்கும் ஓர் பெண்புறவை கண்டெடுத்து, கூட்டில் அடைத்துக்கொண்டு குளிர்காயவும் பசி தீர்க்கவும் வழிகாணாதவனாய், அருகில் ஓர் மரத்தடிக்கே, அங்கு தனது புறப்பேடு வாரா வருத்தத்தால் வாடும் ஆண்புறவை நோக்கி, கூட்டிலிருக்கும் பெண்புற, நான் “இதோ சத்துரு கைப்பட்டேன். எனக்காக வருந்தாதே. சத்துருவாயினும் இவன் குளிரைப்போக்கவும் உணவை வேண்டியும் நமது மரத் தடிக்கு அதிதியாய் வந்திருக்கிறான். அவனை உபசரித்து நலம் பெறுவாய் என்று சொல்லக்கேட்ட ஆண்கபோதம் விறகுகளைக் கூட்டித் தீமூட்டி வேடனைவேண்டி குளிர்காய்வித்து உணவின் பொருட்டு உடையுமீய மீண்டும் சரகுகளைக் கொளுத் தி அதில் வீழ்ந்திறந்தது என்பது கதை).

स हि तं प्रतिजग्राह भार्याहर्तारमागतम् । कपोतो वानरश्रेष्ठ किं पुनर्मद्विधो जनः ॥२५॥

வானரश்ரேஷ் “வானரோத்தம!
ச: அந்த
கபோத: ஹி ஒரு புறாவே
பார்யாஹர்தாரி மனைவியைக்கவர்ந்து
அகாத் திரும்பிவந்தடைந்த
த் அவனை

புதிஜகாஹ ஏற்றுக்கொண்டது.
கன: மானிடனாகிய
மத்வித: என் போன்றவன்
கி புன: { ஏற்றுக்கொள்ளாதிரு
த்தலும் தர்மமாகு
மோ?

ऋषेः कण्वस्य पुत्रेण कण्डुना परमर्षिणा । शृणु गाथां पुरा गीतां धर्मिष्ठां सत्यवादिनीम् ॥

புரா “முன்னொருகால்
கணவசு கணவரிஷியினது
புத்ரேண புதல்வரும்
கண்டுனா கண்டு வெணும்
பரமர்ஷிணா முனிவர்பெருமானால்
கீதா பாடப்பெற்றதும்

தர்மிஷ்டா உத்தமதர்மத்தை
உபதேசிப்பதுமான
சயவாதினீ { சாஸ்த்திரவிதிகளின்
ஸ்மகூததத்வத்தை
பிரதர்சிப்பிப்பதுமா
பாட்டை [ன
(சொல்லுகிறேன்)
கேள்.

बद्धाञ्जलिपुटं दीनं याचन्तं शरणागतम् । न हन्यादानृशंस्यार्थमपि शत्रुं परन्तप ॥ २७ ॥

பரந்தப “பகைவரைத் ததிக்
கச்செய்பவனே!
சத்ருவாயிருந்தாலும்
பத்தாஞ்ஜலிபுட் கைகூப்பியவனாய்
தீன ஏழையாய்

யாசுந்த இரந்து
சரணாகுந்தவனை
அநுசுச்யாந் கருணையின் பிரயோ
ஜனமாய்
ந ஹுயாத் கைவிடலாகாது.

आर्तो वा यदि वा दृप्तः परेषां शरणागतः । अरिः प्राणान्परित्यज्य रक्षितव्यः कृतात्मना ॥

ஆர்த: “நெந்தவனாயிருந்தா
லும் சரி
தூச: யதி வா செருக்குற்றவனாயிரு
ந்தாலும் சரி
பரேஷா இதர்களுடைய
சரணாகத: உதவியை வேண்டி
வந்தடைந்தவன்
அரி: வா சத்ருவாயினும்

கூதாत्मனா { தர்மத்திற்கு விலக்கா
னதில் புகாத சித்த
முடைய ஒருவனால்
பாணாந் உயிரை
பர்த்யஜ் கொடுத்தும்
ரக்சிதவ்ய: ரக்ஷிக்கப்படவேண்டி
யவன்.

स चेद्भयाद्वा मोहाद्वा कामाद्वाऽपि न रक्षति । स्वया शक्त्या यथासत्त्वं तत्पापं लोकगर्हितम् ॥

ச: “அவன்
பயத்தாலோ
மோஹத்வா அறியாமையாலோ
காமாத் அபி வா (வேறு) மனப்போக்
காலோ
யதாசுத்வம் தன்னால் இயன்ற
மட்டும்

சுயா தனது
சக்த்யா சக்தியைக்கொண்டு
ரக்சித ந சைத் ரக்ஷியாதிருக்கின்ற
தத் அந்த [னென்றால்
பாபம் குற்றம்
லாகர்ஹிதம் உலகநிந்தனைக்குட்
பட்டதாகும்.

विनष्टः पश्यतस्तस्य रक्षिणः शरणागतः । आदाय सुकृतं तस्य सर्वं गच्छेदरक्षितः ॥

रक्षिणः	“காப்பாற்ற சக்தி யுடைய	अरक्षितः	காப்பாற்றப்படாது,
तस्य	அவன்	विनष्टः	ஆபத்தை அடைந்த வனாய்,
पश्यतः	பார்த்துக்கொண்டிரு க்கையிலேயே	तस्य	அவனது
शरणागतः	சரணாகதன்	सुकृतं सर्वं	புண்யசமுச்சயத்தை
		आदाय गच्छेत्	அழித்துவிடுவான்.

एवं दोषो महानत्र प्रपन्नानामरक्षणे ॥ ३१ ॥

प्रपन्नानां	“தஞ்சமாய் வந்த டைந்தவர்களை	अत्र	இவ்விஷயத்தில்
अरक्षणे	காப்பாற்றாது கைவிடும்	एवं	மேற்சொல்லியபடி
		महान्	மகத்தான
		दोषः	தோஷமிருக்கிறது.

अस्वर्ग्यं चायशस्यं च बलवीर्यविनाशनम् । करिष्यामि यथार्थं तु कण्डोर्वचनमुत्तमम् ॥

अस्वर्ग्यं च	“ஸ்வர்க்கத்தை தரா த இது.	तु	இவ்விஷயத்தில்
अयशस्यं च	புகழை ஒழிக்கவல்ல து இது.	कण्डोः	கண்டுமகரிஷியினது
बलवीर्यविनाशनं	{ ஆற்றலாண்மை இவ் விரண்டையுமகற்று வது இது.	उत्तमं	சர்வோத்திருஷ்ட மாகிய
		वचनं	உபதேசத்தை
		यथार्थं	உள்ளபடி
		करिष्यामि	செய்யப்போகிறேன்.

धर्मिष्ठं च यशस्यं च स्वर्ग्यं स्यात्तु फलोदये ॥ ३३ ॥

धर्मिष्ठं च	“தர்மத்தை வளர்த் தும் அது	फलोदये	தர்மத்தின் பயன் பலிக்கும் வேளையில்
यशस्यं च	புகழைத்தருவதும் அது	स्वर्ग्यं तु	ஸ்வர்க்கத்தை அளிப் பதும். [பதாகவும்

सकृदेव प्रपन्नाय तवास्मीति च याचते । अभयं सर्वभूतेभ्यो ददाम्येतद्भृतं मम ॥ ३४ ॥

प्रपन्नाय	“கஷ்டமடைந்து	सर्वभूतेभ्यः च	எல்லாப்பிராணிகளி டத்திலிருந்தும்
तव अस्मि	‘உனது பொருள் நான்’	अभयं	அபயத்தை
इति	என்று	ददामि	கொடுக்கிறேன்.
याचते	வேண்டுகிறவனுக்கு	एतत्	இது
सकृदेव	எக்காலத்திலுமே	मम	எனது
		व्रतम्	சங்கல்பம்.

आनयैनं हरिश्रेष्ठ दत्तमस्याभयं मया । विभीषणो वा सुग्रीव यदि वा रावणः स्वयम् ॥

हरिश्रेष्ठ “வானரோத்தம !
मया என்னால்
अस्य இவனுக்கு
अभयं அபயமானது
दत्तं கொடுத்துவிடப்
सुग्रीव சுக்ரீவ ! [பட்டது.
विभीषणः वा விபீஷணனாகத்தா
னிருக்கட்டும்

स्वयं ஸாக்ஷாத்
रावणः यदि वा ராவணனாகத்தானி
ருக்கட்டும்
एनं இவனை (வந்திருக்கிற
வனை)
आनय நீ அழைத்துவருவா
யாக.”

रामस्य तु वचः श्रुत्वा सुग्रीवः प्लवगेश्वरः । प्रत्यभाषत काकुत्स्थं सौहार्देन प्रचोदितः ॥

प्लवगेश्वरः வானரமன்னனாகிய
सुग्रीवः சுக்ரீவன்
रामस्य ஸ்ரீராமரது
वचः சொல்லை
सौहार्देन அன்பினதிசயத்தால்

प्रचोदितः தூண்டப்பட்டவனாய்
तु இப்பொழுது
श्रुत्वा சிரமேற்கொண்டு
काकुत्स्थं ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
प्रत्यभाषत பின்வருமாறு பதி
லுரைத்தான் :

किमत्र चित्रं धर्मज्ञ लोकनाथ सुखावह । यन्त्वमार्यं प्रभाषेथाः सत्त्ववान्सत्पथे स्थितः ॥

धर्मज्ञ “தர்மமறிந்தவரே !
लोकनाथ லோகநாதரே !
सुखावह யாவருக்கும் நன்மை
யளிப்பவரே !
सत्त्ववान् சத்துவகுணமே
உருக்கொண்டு
सत्पथे தர்மநெறியில்

स्थितः பிறழாத ஒழுக்கும்
त्वं தேவரீர்
यत् எந்த
आर्यं பூஜார்ஹச்சொல்லை
प्रभाषेथाः அருளினீரோ
अत्र இதில்
किं चित्रम् ஆச்சர்யமென்ன ?

मम चाप्यन्तरात्माऽयं शुद्धं वेत्ति विभीषणम् । अनुमानाच्च भावाच्च सर्वतः सुपरीक्षितः ॥

अनुमानात् च “முன்நடவடிக்கை
यिन् ஒற்றுமையாலும்
भावात् च தற்கால நடவடிக்கை
யாலும்
सर्वतः சர்வப்பிரகாரத்திலும்
सुपरीक्षितः நன்கு மனதினுள் ஆ
ராய்ச்சிசெய்யப்பட்ட

मम அடியேனது
अयं अन्तरात्मा च இந்த உள்ளமும்
विभीषणं விபீஷணரை
शुद्धं अपि உள்ளும் புறமும்
ஒரேமாதிரியென
वेत्ति உணர்கிறது.

तस्मात्क्षिप्रं सहास्माभिस्तुल्यो भवतु राघव । विभीषणो महाप्राज्ञः सखित्वं चाभ्युपैतु नः॥

राघव “ஸ்ரீராம !
तस्मात् ஆகையால்
क्षिप्रं தாமதமின்றி
महाप्राज्ञः மகா புத்திமானாகிய
विभीषणः விபீஷணர்
अस्माभिः सह எங்களுடிகூட

तुल्यः சமனராக
भवतु ஆகட்டும்.
नः நமது
सखित्वं च சகாவாயிருக்கும்
தன்மையையும்
अभ्युपैतु அடையட்டும்.”

ततस्तु सुग्रीववचो निशम्य तद्धरीश्वरेणाभिहितं नरेश्वरः ।

विभीषणेनाशु जगाम सङ्गमं पतत्रिराजेन यथा पुरन्दरः

॥ ४० ॥

नरेश्वरः	புருஷோத்தமர்	पतत्रिराजेन	கருடபகவானோடு
ततः	அப்பொழுது	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே,
तत्	அந்த	हरीश्वरेण	வானரமன்னனால்
सुग्रीववचः	சுகிரீவனது சொல்லை	अभिहितं	ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டதாகிய
निशम्य तु	செவிக்கொண்ட	सङ्गमं	சினேகபாவத்தை
आशु	தக்ஷணமே	जगाम	அடைந்தார்.
विभीषणेन	விபீஷணரோடு,		
पुरन्दरः	இந்திரன்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे अष्टादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15294

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 619

एकोनविंशः सर्गः—பத்தொன்பதாம் ஸர்க்கம். ॥ १२ ॥

दर्भशयनम्—தர்ப்பைகளில் படுப்பது.

राघवैणाभये दत्ते संनतो रावणानुजः । विभीषणो महाप्राज्ञो भूमिं समवलोकयत् ॥ १ ॥

राघवेण	ஸ்ரீராமரால்	विभीषणः	விபீஷணர்
अभये दत्ते	அபயம் அளிக்கப் பட்டவளவில்	संनतः	உத்தேசம் கைகூடப் பெற்றவராய்
रावणानुजः	ராவணன் தம்பியும்	भूमिं	பூமியை
महाप्राज्ञः	மகா புத்திமானுமாகிய	समवलोकयत्	பார்த்தார்.

खात्पपातावनीं हृष्टो भक्तैरनुचरैः सह ॥ २ ॥

हृष्टः	உள்ளம் பூரித்தவராகி	खात्	ஆகாயத்தினின்று
भक्तैः	பக்திமான்களாகிய	अवनीं	பூகலத்தில்
अनुचरैः	மந்திரிமார்களோடு	पपात	வந்திறங்கினார்.
सह	கூட		

स तु रामस्य धर्मात्मा निपपात विभीषणः । पादयोः शरणान्वेषी चतुर्भिः सह राक्षसैः ॥

सः	அந்த	राक्षसैः	அரக்கர்களோடு
शरणान्वेषी	(யாவரும்) புகுமிடத் தைத் தேடி வரும்	सह	கூட
धर्मात्मा	தர்மா த்மாவாகிய	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
विभीषणः	விபீஷணர்	पादयोः	திருவடிகளில்
चतुर्भिः	நான்கு	तु	இப்பொழுது
		निपपात	விழுந்து சேவித்தார்.

अब्रवीच्च तदा रामं वाक्यं तत्र विभीषणः । धर्मयुक्तं च युक्तं च सांप्रतं संप्रहर्षणम् ॥४॥

तदा அதன்மேல்
तत्र அவ்விடத்தில்
विभीषणः விபீஷணர்
रामं ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
धर्मयुक्तं च தர்மத்தை ஒத்திருக்கிறது
युक्तं च ஏற்றதாயிருக்கிறது

सांप्रतं இப்பொழுது
संप्रहर्षणं च { எல்லோருக்கும் சந்
தோஷத்தை விளை
விக்கிறதுமான
वाक्यं ஒரு சொல்லை
अब्रवीत् பின்வருமாறு
மொழிந்தார் :

अनुजो रावणस्याहं तेन चाप्यवमानितः । भवन्तं सर्वभूतानां शरण्यं शरणागतः ॥ ५ ॥

अहं “அடியேன்
रावणस्य ராவணனது
अनुजः தம்பி.
तेन च அவனாலும்
अवमानितः அவமதிக்கப்பட்டேன்.

सर्वभूतानां अपि எல்லா பிராணிக
शरण्यं அடைக்கலமாகிய
भवन्तं தேவரீரை
शरणागतः சரணமாக அடைந்
திட்டேன்.

परित्यक्ता मया लङ्का मित्राणि च धनानि वै । भवद्गतं मे राज्यं च जीवितं च सुखानि च ॥

मया “அடியேனால்
लङ्का இலங்கை நகர்
परित्यक्ता கைகழுவப்பட்டது.
मित्राणि மித்திரர்களும்
धनानि वै ஸர்வஸ்வமும்
च அப்படியே கைகழுவ
ப்பட்டன.

मे அடியேனது
राज्यं च ராஜ்யமும்
भवद्गतं தேவரீரதீனம்.
जीवितं உயிரும்
च அப்படியே தேவரீரதீ
सुखानि நற்கதிகளும் [னம்.
च தேவரீர் திருவுளமே.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा रामो वचनमब्रवीत् । वचसा सान्त्वयित्वैनं लोचनाभ्यां पिबन्निव ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
तस्य அவரது
तद्वचनं அம்மொழியை
श्रुत्वा செனியுற்று,
लोचनाभ्यां இரு திருக்கண்களா
லும்

वचसा முகமன் மொழி
कोण्डு
एनं இவரை
सान्त्वयित्वा உள்ளங்குளிரச்
செய்து

पिबन् इव { குளிரக் கடாகூழிப்பதா
லுறிஞ்சிப் பருகு
பவர்போன்றாக

वचनं ஓர் மொழியை
अब्रवीत् பின்வருமாறு மொழி
ந்தார் :

आख्याहि मम तत्त्वेन राक्षसानां बलाबलम् ॥ ८ ॥

राक्षसानां “அரக்கர்களது
बलाबलं பலாபலத்தை
मम எனக்கு

तत्त्वेन உள்ளது உள்ளவாறு
आख्याहि நீர் விளங்கச்
சொல்லும்.”

एवमुक्तं तदा रक्षो रामेणाक्षिष्टकर्मणा । रावणस्य बलं सर्वमाख्यातुमुपचक्रमे ॥ ९ ॥

தடா அப்பொழுது
அக்ஷிஸ்டகர்மணா அனாயாஸமாயைத
யும் செய்யவல்ல
ராமேண ஸ்ரீராமரால்
एवं இங்ஙனம்
उक्तं வினாவப்பட்ட
रक्षः அரக்கர்,

रावणस्य ராவணனது
बलं பலத்தைப்பற்றி
सर्वं எதையும் விடாது
आख्यातुं பின்வருமாறு விளங்
கச்சொல்ல
उपचक्रमे தலைப்பட்டார்:

अवध्यः सर्वभूतानां गन्धर्वासुररक्षसाम् । राजपुत्र दशग्रीवो वरदानात्स्वयंभुवः ॥ १० ॥

राजपुत्र “சக்கிரவர்த்தி திரும
கனரே!

दशग्रीवः தசகரீவன்
स्वयंभुवः பிரம்மதேவரிடமிருந்
து

वरदानात् கிடைக்க வரத்தினால்

रावणानन्तरो भ्राता मम ज्येष्ठश्च वीर्यवान् । कुम्भकर्णो महातेजाः शक्रप्रतिबलो युधि ॥

रावणानन्तरः “ராவணனுக்கு நேரி
ளைய

भ्राता தம்பியும்
मम அடியேனுக்கு
ज्येष्ठः च தமையனுமான
वीर्यवान् பராக்கிரமசாலியாகிய

गन्धर्वासुररक्षसां கந்தர்வர், அசுரர், அர
க்கர் இவர்களுக்கும்

सर्वभूतानां { பிரமனது சிருஷ்டிக்
குட்பட்ட எவ்வகை
பிராணிக்கும்

अवध्यः கொல்லமுடியாதவன்.

कुम्भकर्णः கும்பகர்ணன்
युधि போரில்
शक्रप्रतिबलः இந்திரனை எதிராகக்
கொள்ளத்தக்க
महातेजाः மகத்தான ஆற்ற
லுடையோன்.

राम सेनापतिस्तस्य प्रहस्तो यदि वा श्रुतः । कैलासे येन संग्रामे माणिभद्रः पराजितः ॥

राम “ஸ்ரீராமா!
तस्य அவனுக்கு
सेनापतिः சேனாபதி
प्रहस्तः பிரகஸ்தனென்பவன்.
येन எந்த இவனால்
कैलासे கைலாஸத்தில்
संग्रामे போரில்

माणिभद्रः { குபேரனது சேனாதிப
தியாகிய மணிபத்
திரன்
पराजितः தோற்கடிக்கப்பட்
டான்.
यदि वा இது தேவரீரும்
श्रुतः கேள்வியுற்றிருக்கக்
கூடும்.

बद्धगोधाङ्गुलित्राणस्त्ववध्यकवचो युधि । धनुरादाय यस्तिष्ठन्नदृश्यो भवतीन्द्रजित् ॥ १३ ॥

इन्द्रजित् “இந்திரஜித்து என்ப
வன்

यः எவனோ அவன்
युधि போரில்
बद्धगोधाङ्गुलि- } உடம்புத்தோலாலா
त्राणः } கிய விரிச்சட்டை
யணிந்து

अवध्यकवचः பிளக்கவொண்ணாத
கவசம் பூண்டு
धनुः தனுவை
आदाय கையிலேந்திக்
तिष्ठन् तु நின்றவாறே [கொண்டு
अदृश्यः பிறருக்குக்கட்புலனா
भवति ஆகிறது. [காதவனாய்

संग्रामसमयव्यूहे तर्पयित्वा हुताशनम् । अन्तर्धानगतः शत्रूनिन्द्रजिह्वन्ति राघव ॥ १४ ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	संग्राम- समयव्यूहे }	போர்புரியும் வேளையி லணிவகுக்கப்பட்ட படையினிடையில்
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து		பிறருக்கு கட்புலனாகா தவண்ணமாயிருக் கின்றவனாய்
हुताशनं	அக்னிபகவானை	अन्तर्धानगतः	சத்ருக்களை கொல்வான்.
तर्पयित्वा	உள்ளங்குளிரச் செய்து	शत्रून् हन्ति	

महोदरमहापाश्र्वौ राक्षसश्चाप्यकम्पनः । अनीकस्थास्तु तस्यैते लोकपालसमा युधि ॥ १५ ॥
दश कोटिसहस्राणि रक्षसां कामरूपिणाम् । मांसशोणितभक्षणां लङ्कापुरनिवासिनाम् ॥

तस्य	“அவனது	कामरूपिणं	நினைத்த உருவமெடுக் க வல்லவர்களும்,
अनीकस्थाः तु	சேனையிலுள்ள	मांसशोणित- भक्षणां }	ஊனையும், உதிரத்தை யுமுணவாய்க்கொண் டவர்களும்,
महोदर- महापाश्र्वौ अपि }	மகோதரனென்பவ னும், மகாபார்ச்வ னென்பவனும்,	लङ्कापुरनिवासिनां	இலங்கைநகரவாசிகளு மான
अकम्पनः	அகம்பனென்ற	रक्षसां	அரக்கர்களின்
राक्षसः च	அரக்கனுமாகிய	दश कोटिसहस्राणि	பதினாயிரம் கோடியும்
एते	இவர்களெல்லாம்	च	அங்ஙனமே லோகபா லர்களை நிகர்த்தது.
युधि	போரில்		
लोकपालसमाः	லோகபாலர்களை நிகர்த்தவர்கள்.		

स तैस्तु सहितो राजा लोकपालानयोधयत् ॥ १६ ॥

सः	“அந்த	सहितः तु	சேர்ந்தே
राजा	மன்னன்	लोकपालान्	லோகபாலர்களை
तैः	அவர்களோடு	अयोधयत्	போரிலெதிர்த்தான்.

सह देवैस्तु ते भग्ना रावणेन महात्मना

ते	“அவர்கள்	महात्मना	மகத்தான ஆற்றலு ராவணனால் [டைய முறியடிக்கப்பட்டார் கள்.”
देवैः	தேவர்களோடு	रावणेन	
सह तु	கூடவே	भग्नाः	

विभीषणवचः श्रुत्वा रामो दृढपराक्रमः । अन्वीक्ष्य मनसा सर्वमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १७ ॥

दृढपराक्रमः	எதற்கும் சலியா ஆண்மையுடைய	मनसा	மனதினுள்ளேயே
रामः	ஸ்ரீராமர்	अन्वीक्ष्य	ஆராய்ந்து
विभीषणवचः	விபிஷணனது சொல்	इदं	பின்வரும்
श्रुत्वा	செவிக்கொண்டு [லை	वचनं	திருவாக்கை
सर्वं	எல்லாவற்றையும்	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார் :

यानि कर्मापदानानि रावणस्य विभीषण । आख्यातानि च तत्त्वेन ह्यवगच्छामि तान्यहम् ॥

விभीஷண	“ விபீஷண !	தானி ச	அவைகளை
ராவணஸ்ய	ராவணனது	தத்வேன	உள்ளபடி
कर्मापदानानि	சூரத்தொழில்களாய்	अहं	நான்
यानि	எவைகள்	अवगच्छामि	இப்பொழுது அறி
अख्यातानि हि	சொல்லப்பட்டவை		கின்றேன்.
	களோ		

• अहं हत्वा दशग्रीवं सप्रहस्तं सबान्धवम् । राजानं त्वां करिष्यामि सत्यमेतद्व्रीमि ते ॥

अहं	“ நான்	राजानं	மன்னனாக
दशग्रीवं	தசகிரீவனை	करिष्यामि	ஆக்கப்போகிறேன்.
सप्रहस्तं	பிரகஸ்தனுடனும்	एतत्	இதை
सबान्धवं	பந்துக்களுடனும்	ते	உனக்கு
हत्वा	கொன்று	सत्यं	சத்தியமாக
त्वां	உன்னை	ब्रवीमि	சொல்லுகிறேன்.

रसातलं वा प्रविशेत्पातालं वाऽपि रावणः । पितामहसकाशं वा न मे जीवन्विमोक्ष्यते ॥

रावणः	“ ராவணன்	पितामह-	பிரம்மதேவரின் சன்
रसातलं वा	ரஸாதலத்திற்குத்தா	सकाशं वा }	னிதிக்குத்தானாகட்
	கைட்டும்	प्रविशेत् अपि	சென்றாலும் [டும்
पातालं वा	பாதாளத்திற்குத்	जीवन्	உயிருடன்
	தானாகட்டும்	मे	எனக்கு
		विमोक्ष्यते न	தப்பான்.

अहत्वा रावणं संख्ये सपुत्रबलवान्धवम् । अयोध्यां न प्रवेक्ष्यामि त्रिभिस्तैर्भ्रातृभिः शपे ॥

संख्ये	“ போரில்	प्रवेक्ष्यामि न	புகப்போகிறதில்லை.
रावणं	ராவணனை	तैः	அந்த
सपुत्रबल-	புத்திரர்களுடனும்;	त्रिभिः	மூன்று
बान्धवं }	சேனைகளுடனும்,	भ्रातृभिः	தம்பிரர்களின்மீது
	பந்துக்களுடனும்,	शपे	ஆணையிட்டுச்சொல்
अहत्वा	கொல்லாது		லுகின்றேன்.”
अयोध्यां	அயோத்திமாநகருக்		
	குள்		

श्रुत्वा तु वचनं तस्य रामस्याक्लिष्टकर्मणः । शिरसाऽऽवन्य धर्मात्मा वक्तुमेवोपचक्रमे ॥

अक्लिष्टकर्मणः	எளிதில் எதையும்	धर्मात्मा	தர்மாத்மாவாகுமவர்
	செய்யவல்ல	शिरसा	முடிதாழ்த்தி
तस्य	அந்த	आवन्य तु	நமஸ்கரித்தபின்னர்
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	वक्तुं एव	பின்வருமாறு பதிலை
वचनं	சொல்லை		யுமுரைக்க
श्रुत्वा	கேட்டு	उपचक्रमे	தலைப்பட்டார்;

राक्षसानां वधे साह्यं लङ्कायाश्च प्रधर्षणम् । करिष्यामि यथाप्राणं प्रवेक्ष्यामि च वाहिनीम्॥

राक्षसानां	“அரக்கர்களுடைய	यथाप्राणं	என்னாலியன்ற மட்டும்
वधे	வதைவிடையத்தில்	करिष्यामि	செய்யப்போகிறேன்.
साह्यं	துணைபுரிவதையும்	वाहिनीं च	சேனையிலும்
लङ्कायाः च	இலங்கையின்	प्रवेक्ष्यामि	ஒருவனாகச் சேரப்
प्रधर्षणं	அழித்தலையும்		போகிறேன்”.

इति ब्रुवाणं रामस्तु परिष्वज्य विभीषणम् । अब्रवीलक्ष्मणं प्रीतः समुद्राज्जलमानय ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப்
तु	இவ்விடையத்தில்		பார்த்து
इति	மேற்கண்டவாறு	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
ब्रुवाणं	சொல்லுகிற		ஆக்ஞாபித்தார்:
विभीषणं	விபீஷணரை	समुद्रात्	“சமுத்திரத்திலி
परिष्वज्य	தழுவிக்கொண்டு		ருந்து
प्रीतः	மனச்சந்துஷ்டி	जलं	தீர்த்தத்தை
	கொண்டவராகி	आनय	கொண்டுவருவாயாக.

तेन चेमं महाप्राज्ञमभिषिञ्च विभीषणम् । राजानं रक्षसां क्षिप्रं प्रसन्ने मयि मानद ॥२७॥

मानद	“பெரியோர்களிடத்	विभीषणं	விபீஷணரை
	தில் மரியாதையாயி	तेन च	அதைக்கொண்டே
	ருப்பவனே!	रक्षसां	அரக்கர்களின்
मयि	நான்	राजानं	மன்னனாக
प्रसन्ने	உள்ளமுவந்திருக்	क्षिप्रं	இப்போதே
इमं	இந்த [கிறபடியால்	अभिषिञ्च	அபிஷேகம் செய்து
महाप्राज्ञं	மகாப்பிராக்ஞராகிய		வைப்பாயாக”.

एवमुक्तस्तु सौमित्रिरभ्यषिञ्चद्विभीषणम् । मध्ये वानरमुख्यानां राजानं रामशासनात् ॥

एवं	மேற்கண்டவாறு	मध्ये	நடுவில்
तु	இவ்விடையத்தில்	रामशासनात्	ஸ்ரீராமரது கட்டளைப்
उक्तः	ஆக்களைபெற்ற		படி
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்	राजानं	மன்னராக
विभीषणं	விபீஷணரை	अभ्यषिञ्चत्	அபிஷேகம் செய்து
वानरमुख्यानां	வானரோத்தமர்க		வைத்தார்.
	ளுடைய		

तं प्रसादं तु रामस्य दृष्ट्वा सद्यः प्लवङ्गमाः । प्रचुक्रुशुर्महात्मानं साधु साध्विति चाब्रुवन् ॥

तु	அப்பொழுது	महात्मानं	மகா த்மாவைப்
प्लवङ्गमाः	வானரர்கள்		பார்த்து
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	साधु साधु	“நன்று நன்று”
सद्यः	ஒரு நொடிப்பொழு	इति	என்று
तं	அந்த [தில்	अब्रुवन्	புகழ்ந்தார்கள்.
प्रसादं	அனுக்கிரகத்தை	प्रचुक्रुशुः च	ஆனந்தகோஷமு
दृष्ट्वा	கண்டு		மிட்டார்கள்.

एवं विभीषणेनोक्तो राक्षसेन विपश्चिता । आजगामाथ सुग्रीवो यत्र रामः सलक्ष्मणः ॥

अथ अप्पொழுது
विपश्चिता மகா ஞானியாகிய
राक्षसेन அரக்கரான
विभीषणेन விபீஷணரால்
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्तः சொல்லப்பட்டதற்கு
செவியாற்றிய

सुग्रीवः சுகரீவன்,
रामः ஸ்ரீராமர்
सलक्ष्मणः லக்ஷ்மணருடன்
यत्र எங்கு இருந்தாரோ
அங்கு,
आजगाम வந்துசேர்ந்தான்.

ततश्चाख्यातुमारेभे विभीषणवचः शुभम् । सुग्रीवो विपुलग्रीवः सागरस्योपवेशनम् ॥

प्रकृत्या धर्मशीलस्य राघवस्याप्यरोचत

॥ ३६ ॥

विपुलग्रीवः பெருங்கழுத்தை
सुग्रीवः சுகரீவன் [யுடைய
शुभं நல்லதாயிருக்கிற
विभीषणवचः விபீஷணரது
ஆலோசனையை
ततः அவ்விடத்தில்
आख्यातुं தெரிவிக்க
आरेभे ஊக்கங்கொண்டான்.

धर्मशीलस्य தர்மலக்ஷுக்கமுடைய
राघवस्य अपि ஸ்ரீராமருக்கும்
सागरस्य ஸமுத்திரராஜனை
उपवेशनं च சரணமடைதலானது
प्रकृत्या மானிடப்பிறவி
என்பதால்
अरोचत திருவுளத்திற்கிசைந்
திருந்தது.

स लक्ष्मणं महातेजाः सुग्रीवं च हरीश्वरम् । सत्क्रियार्थं क्रियादक्षः स्मितपूर्वमुवाच ह ॥

क्रियादक्षः காரியங்களில்
நிபுணரும்
महातेजाः மகாபராக்கிரம
सः அவர் [சாலியுமாகிய
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரையும்
हरीश्वरं வானரமன்னனாகிய

सुग्रीवं च சுகரீவனையும்
பார்த்து
सत्क्रियार्थं ह நற்காரியத்தின்
விஷயமாய்
स्मितपूर्वं புன்னகையுடன்
उवाच பின்வருமாறு
வினாவினார் :

विभीषणस्य मन्त्रोऽयं मम लक्ष्मण रोचते । ब्रूहि त्वं सहसुग्रीवस्तवापि यदि रोचते ॥

लक्ष्मण “லக்ஷ்மணா!
विभीषणस्य விபீஷணரது
अयं मन्त्रः இந்த ஆலோசனை
मम எனக்கு
रोचते பிடித்திருக்கிறது.

त्वं நீ
सहसुग्रीवः சுகரீவனுடன் கலந்து
तवापि உனக்கும்
रोचते यदि சம்மதமாயிருக்கும்
ब्रूहि சொல்லு. [பகூத்தில்

सुग्रीवः पण्डितो नित्यं भवान्मन्त्रविचक्षणः । उभाभ्यां संप्रधार्यार्थं रोचते यत्तदुच्यताम् ॥

सुग्रीवः “சுகரீவன்
नित्यं எப்பொழுதும்
पण्डितः வெகு புத்திமான்.
भवान् நீ
मन्त्रविचक्षणः ஆலோசனை சொல்லு
வதில் சமர்த்தன்.
अर्थं காரியத்தை

संप्रधार्यार्थं தீர்க்காலோசனை
செய்து
उभाभ्यां உங்களிருவர்களுக்கும்
यत् எதொன்று
रोचते பிடிக்கிறதோ
तत् அது
उच्यताम् சொல்லப்பட்டும்.”

एवमुक्तौ तु तौ वीराबुभौ सुग्रीवलक्ष्मणौ । समुदाचारसंयुक्तमिदं वचनमूचतुः ॥ ४० ॥

एवं	மேற்கண்டவாறு	इदं	பின்வரும்
उक्तौ	வினாவப்பட்ட	वचनं	பதிலை
वीरौ	சூரர்களும்	समुदाचार-	பெரியோர்களிடம்
सुग्रीवलक्ष्मणौ	சுகிரீவனும் லக்ஷ்மண	संयुक्तं	விண்ணப்பஞ்செய்யும்
तौ	அந்த [னுமாகிய		யும் மரியாதையுடன்
उभौ तु	இருவர்களும்	उचतुः	சொன்னார்கள்.

किमर्थं नौ नरव्याघ्र न रोचिष्यति राघव । विभीषणेन यच्चोक्तमस्मिन्काले सुखावहम् ॥

नरव्याघ्र	“புருஷோத்தம!	विभीषणेन	விபீஷணரால்
राघव	ஸ்ரீராம!	उक्तं च	சொல்லப்பட்டதோ
अस्मिन्	இந்த		அது
काले	காலத்தில்	नौ	எங்களிருவருக்கும்
सुखावहं	நன்மை பயக்கத்தக்கதாய்	किमर्थं	ஏன்
		रोचिष्यति न	படியாமல் போய்
यत्	எதொன்று		விடும்?

अबद्ध्वा सागरे सेतुं घोरेऽस्मिन्वरुणालये । लङ्का नासादितुं शक्या सेन्द्रैरपि सुरासुरैः॥

अस्मिन्	“இந்த	अबद्ध्वा	கட்டாமல்
घोरे	பயங்கரமான	सेन्द्रैः	இந்திரனையுள்ளிட்ட
वरुणालये	வருணனது இருப்பிடமாகிய	सुरासुरैः अपि	தேவர்களாலும் அசுரர்களாலும்கூட
सागरे	ஸமுத்திரத்தில்	लङ्का	இலங்கை
सेतुं	அணையொன்றை	आसादितुं	கிட்ட
		शक्या न	முடிந்ததாக ஆகாது.

विभीषणस्य शूरस्य यथार्थं क्रियतां वचः । अलं कालात्ययं कृत्वा समुद्रोऽयं नियुज्यताम्॥ यथा सैन्येन गच्छामः पुरीं रावणपालिताम् ॥ ४३ ॥

शूरस्य	“சூரராகிய	पुरीं	நகருக்கு
विभीषणस्य	விபீஷணரது	यथा	எப்படியானால்
वचः	சொல்	सैन्येन	சைனியத்தோடு
यथार्थं	சொல்லப்பட்டவண்ணமே	गच्छामः	நாம் போய்ச்சேருவோமோ அப்படி
क्रियतां	அனுஷ்டிக்கப்பட்ட	अयं	இந்த
कालात्ययं	காலதாமதம் [டும்.	समुद्रः	சமுத்திரராஜன்
कृत्वा अलं	செய்தது போதும்.	नियुज्यताम्	ப்ரார்த்திக்கப்
रावणपालितां	இரா வண்ணால் பாதுகாக்கப்படும்		படட்டும்.

एवमुक्तः कुशास्तीर्णे तीरे नदनदीपतेः । संविवेश तदा रामो वेद्यामिव हुताशनः ॥४४॥

तदा	அப்பொழுது	तीरे	கரையில்
एवं	மேற்கண்டவாறு	कुशास्तीर्णे	தர்ப்பைப்படுக்கையில்
उक्तः	சொல்லப்பட்டதற்குச் செவ்சாற்றிய	वेद्यां	யாகவேதிகையில்
रामः	ஸ்ரீராமர்	हुताशनः	அக்னிபகவான்
नदनदीपतेः	சமுத்திரத்தின்	इव	போல்
		संविवेश	சயனித்துவிட்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे एकोनविंशः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 15338

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 663

विंशः सर्गः—இருபதாவது ஸர்க்கம். ॥ 20 ॥

शुकसन्देशः—சுகனிடம் தூதனுப்புவது.

ततो निविष्टां ध्वजिनीं सुग्रीवेणाभिपालिताम् । ददर्श राक्षसोऽभ्येत्य शार्दूलो नाम वीर्यवान् ॥

सुग्रीवेण	சுகரீவனால்	वीर्यवान्	அதிபராக்கிரமமுள்ள
अभिपालितां	பாதுகாக்கப்பட்ட	शार्दूलः नाम	சார்த்தூலன் என்ற
ततः	அவ்விடத்தில் [டதும்	राक्षसः	அரக்கன்
निविष्टां	தங்கியிருந்ததுமாகிய	अभ्येत्य	கிட்டி
ध्वजिनीं	சேனையை	ददर्श	பார்த்தான்.

चारो राक्षसराजस्य रावणस्य दुरात्मनः । तां दृष्ट्वा सर्वतो व्यग्रं प्रतिगम्य स राक्षसः ॥
प्रविश्य लङ्कां वेगेन रावणं वाक्यमब्रवीत् ॥ २ ॥

राक्षसराजस्य	அரக்கர்கள் மன்ன னும்,	दृष्ट्वा	பார்த்துவிட்டு
दुरात्मनः	தூராத்மாவமான	वेगेन	விரைவில்
रावणस्य	ராவணனுடைய	प्रतिगम्य	திரும்பி
चारः	ஒற்றனாகிய	लङ्कां	லங்கைக்கு
सः	அந்த	प्रविश्य	வந்துசேர்ந்து
राक्षसः	அரக்கன்	रावणं	ராவணனைப் பார்த்து
तां	அதை	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
सर्वतः	முழுமையும்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
व्यग्रं	கவனமாய்		மொழிந்தான்:

एष वानरऋक्षौघो लङ्कां समभिवर्तते । अगाधश्चाप्रमेयश्च द्वितीय इव सागरः ॥ ३ ॥

अगाधः	“உள்ளே பிரவேசிக்க முடியாததும்	वानरऋक्षौघः	{ வானரர்களும் கரடிக ளுமடங்கிய பெரும்
अप्रमेयः च	அளவிடமுடியாததும்		திரளானது
द्वितीयः	இரண்டாவது	लङ्कां	இலங்கையை நோக்கி
सागरः	சமுத்திரம்	समभिवर्तते	வந்துகொண்டிருக்கிறது.
इव च	போலிருக்கிறதுமான		
एषः	இந்த		

सुग्रीवं ब्रूहि गत्वा त्वं राजानं वचनान्मम । यथासंदेशमक्लीवं श्लक्ष्णया परया गिरा ॥

त्वं	“நீ	யதாசேதே	ஆக்கினைப்படி
मम	எனது	परया	மிக
वचनात्	ஆக்கிணையக் கொண்டு	श्लक्ष्णया	இனிய
गत्वा	சென்று	गिरा	சொற்கொண்டு
सुग्रीवं	சுகரீவ	अक्लीवं	மனதைச் சிதறவிடா து
राजानं	மன்னனிடம்	ब्रूहि	சொல்லு.

त्वं वै महाराज कुलप्रसूतो महाबलश्चक्षरजःसुतश्च ।

न कश्चिदर्थस्तव नास्त्यनर्थस्तथा हि मे भ्रातृसमो हरीश

॥ ११ ॥

अहं यद्यहरं भार्या राजपुत्रस्य धीमतः । किं तत्र तव सुग्रीव किष्किन्धां प्रतिगम्यताम् ॥

हरीश	“வானரேச்வரா!	अहरं	அபகரித்துவந்திருக்
सुग्रीव	சுகரீவ!	यदि	என்றால் [கிறேன்]
महाराज	மகாராஜரே!	तव	இவ்விஷயத்தில்
त्वं वै	நீரோ	तव	உமக்கு
कुलप्रसूतः	உயர்குலத்தில் பிறந்தவர்.	किं	என்ன சம்பந்தம்?
क्षरजःसुतः	ரிசுராஜனின் புதல்வர்.	तव	உமக்கு
महाबलः	மிகுந்த பலமுடைய	अर्थः	ஆகவேண்டியது
च	இதன்றி [வன்.	कश्चित् हि	ஒன்றுமே
मे	எனக்கு	न	இல்லை.
भ्रातृसमः	ப்ராதாவுக்குச் சமான மானவர்.	अनर्थः च	நஷ்டமென்பதும்
धीमतः	புத்திமானான	अस्ति न	இல்லை.
राजपुत्रस्य	ராஜகுமாரனது	तथा	இப்படியெல்லாமிருப் பதால்
भार्या	மனைவியை	किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தைக்கு
अहं	நான்	प्रतिगम्यताम्	உம்மால் திரும்பிச் செல்லப்படட்டும்.

न हीयं हरिभिर्लङ्का शक्या प्राप्तुं कथञ्चन । देवैरपि सगन्धर्वैः किं पुनर्नरवानरैः ॥ १२ ॥

इयं	“இந்த	शक्या न	முடியாதது.
लङ्का	இலங்கை நகர்	हि	ஆகையால்
सगन्धर्वैः	கந்தர்வர்கள் உள்ளிட்ட	हरिभिः	மானிடர்களாலும்
देवैः अपि	தேவர்களாலுங்கூட	नरवानरैः	{ மானிடர்களுக்குச் சமானமாகிய வான ரர்களாலும்
कथञ्चन	என்ன பாடுபட்டா	किं पुनः	எவ்வாறு புகமுடியும்? ”
प्राप्तुं	அடைய [லும்		

स तथा राक्षसेन्द्रेण संदिष्टो रजनीचरः । शुको विहङ्गमो भूत्वा तूर्णमापुत्य चाम्बरम् ॥
 स गत्वा दूरमध्वानमुपर्युपरि सागरम् । संस्थितो ह्यम्बरे वाक्यं सुग्रीवमिदमब्रवीत् ॥
 सर्वमुक्तं यथादिष्टं रावणेन दुरात्मना ॥ १५ ॥

ராட்சசேந்திரேண ராட்சசமன்னனனால்
 तथा இப்படியாய்
 संदिष्टः நியமனம்பெற்ற
 स: அந்த
 शुको சுகனென்ற
 रजनीचरः அரக்கன்
 विहङ्गमः பறவையாக
 भूत्वा ஆகி
 तूर्णं சடக்கென
 अम्बरं ஆகாசத்தில்
 आपुत्य பாய்ந்து
 सागरं சமுத்திரத்தில்
 उपर्युपरि வெகு உயரத்தில்
 दूरं अध्वानं வெகுதூரம்

गत्वा சென்று
 अम्बरे ஆகாசத்தில்
 संस्थितः हि நிற்கின்றவனாகவே
 स: அவன்
 दुरात्मना துராத்மாவாகிய
 रावणेन ராவணனால்
 यथादिष्टं ஆக்ஞாபித்தவண்
 उक्तं சொல்லப்பட்ட
 इदं இந்த
 वाक्यं சொல்
 सर्वं च எல்லாவற்றையும்
 सुग्रीवं சுகரீவனிடம்
 अब्रवीत् தெரிவித்தான்.

तं प्रापयन्तं वचनं तूर्णमापुत्य वानराः । प्रापयन्त दिवं क्षिप्रं लोभुं हन्तुं च मुष्टिभिः ॥

वचनं தூதுச் செய்தியை
 प्रापयन्तं கொண்டுவந்திருக்கிற
 तं அவனை
 वानराः வானரர்கள்
 मुष्टिभिः முஷ்டிகளால்
 क्षिप्रं விரைவில்

लोभुं புடைக்கவும்
 हन्तुं च வதைக்கவும்
 दिवं ஆகாசத்தில்
 तूर्णं சடக்கென
 आपुत्य பாய்ந்து
 प्रापयन्त சூழ்ந்துகொண்டார்கள்.

स तैः प्लवङ्गैः प्रसभं निगृहीतो निशाचरः । गगनाद्भूतले चाशु परिगृह्य निपातितः ॥ १७ ॥

स: निशाचरः அந்த அரக்கன்
 तैः அந்த
 प्लवङ्गैः வானரர்களால்
 प्रसभं பலா த்காரமாய்
 परिगृह्य பிடித்து

निगृहीतः கட்டப்பட்டவனாய்
 गगनात् ஆகாசத்திலிருந்து
 भूतले பூமிப்பிரதேசத்தில்
 आशु விரைவில்
 निपातितः च வீழ்த்தவும்பெற்றான்.

वानरैः पीड्यमानस्तु शुको वचनमब्रवीत् । न दूतान्घ्नन्ति काकुत्स्थ वार्यन्तां साधु वानराः ॥

वानरैः வானரர்களால்
 पीड्यमानः பிடிக்கப்படுகிறவனான
 शुको: तु சுகனும் [கிய
 वचनं ஓர் மொழியை
 अब्रवीत् பின்வருமாறு மொழி
 काकुत्स्थ “சூரீராம! [ந்தான்:

दूतान् தூது கொண்டுவந்த
 घ्नन्ति न கொல்வதில்லை.
 वानराः வானரர்கள்
 साधु ஏற்றபடி
 वार्यन्ताम् தடுக்கப்படட்டும்.

यस्तु हित्वा मतं भर्तुः स्वमतं संप्रभाषते । अनुक्तवादी दूतः सन्स दूतो वधमर्हति ॥१९॥

दूतः सन्	“ தூதுகொண்டுவந்த வனையிருந்துகொண்டு	हित्वा	விட்டு
अनुक्तवादी	சொல்லாததைச் சொல்லுகின்றவனாய்	स्वमतं	தனது அபிப்பிராயத் தை
यः तु	எவனொருவன்	संप्रभाषते	சொல்லுகின்றானோ
भर्तुः	எஜமானனது	सः दूतः	அந்த தூதன்
मतं	அபிப்பிராயத்தை	वधं	கொலைக்கு
		अर्हति	பாத்திரமாகிறான்.”

शुकस्य वचनं श्रुत्वा रामस्तु परिदेवितम् । उवाच मा वधिष्टेति घ्नतः शाखामृगर्षभान् ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	घ्नतः	புடைக்கும்
शुकस्य	சுகனது	शाखामृगर्षभान्	வானரோத்தமர்களைப் பார்த்து
परिदेवितं	அழுகைக்குரலுடன் வந்த	मा वधिष्टेति	‘கொல்லாதீர்கள்’
वचनं	சொல்லை	इति	என்று
श्रुत्वा तु	கேட்டதுமே	उवाच	ஆக்ஞாபித்தார்.

स च पत्रलघुर्भूत्वा हरिभिर्दर्शिते भये । अन्तरिक्षस्थितो भूत्वा पुनर्वचनमब्रवीत् ॥२१॥

हरिभिः	வானரர்களால்	अन्तरिक्षस्थितः	ஆகாசத்தில் நிற்கின்ற வனாக
भये दर्शिते	அச்சமுறுத்தப்பட்டி ருக்கையில்	भूत्वा च	ஆகியும்
सः	அவன்	पुनः	இன்னும்
पत्रलघुः	சிறகுகளால் வேகம் செல்லுகின்றவனாக	वचनं	ஒரு சொல்லை
भूत्वा	ஆகி	अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழிந்தான்:

सुग्रीव सत्त्वसंपन्न महाबलपराक्रम । किं मया खलु वक्तव्यो रावणो लोकरावणः ॥२२॥

सत्त्वसंपन्न	“நற்குணமமைந்த வரே!	लोकरावणः	உலகத்தைக்கதற
महाबलपराक्रम	{ மகத்தான ஆற்றலு மாண்மையுமுடைய வரே!	रावणः	ராவணன் [அடிக்கும்]
सुग्रीव	சுகரீவரே!	मया	என்னால்
		किं खलु	என்னதான்
		वक्तव्यः	சொல்லப்படவேண்டி- யவன் ?”

स एवमुक्तः प्लवगाधिपस्तदा प्लवङ्गमानामृषभो महाबलः ।

उवाच वाक्यं रजनीचरस्य चारं शुकं तूर्णमदीनसत्त्वः

॥ २३ ॥

तदा	அப்பொழுது	महाबलः	மகத்தான ஆற்ற
एवं	மேற்கண்டவாறு		லுடையவனும்
उक्तः	வினாவப்பட்டவனும்	अदीनसत्त्वः	எதற்கும் சலியா ஆண்
प्लवङ्गमानां	வானரர்களுக்குள்		மையுடையவனும்
ऋषभः	உத்தமனும்		

பூவாபிப:	வானரமன்னனுமாகிய	சுகம்	சுகனைப்பார்த்து
ச:	அவன்	வாய்	ஒரு மொழியை
ரஜநிசரஸ	அரக்கனது	தூர்	உடனே
சார்	தூதனாகிய	உவாச	பின்வருமாறு
			மொழிந்தான் :

न मेऽसि मित्रं न तथाऽनुकम्प्यो न चोपकर्ताऽसि न मे प्रियोऽसि ।

“அரிசு ராமஸ்ய சகானுபந்: ச மே:சி வாலிவ வதாஹ் வத்ய: ॥ ௨௪ ॥

மே	“எனக்கு	ராமஸ்ய	ஸ்ரீராமரது
மித்ர	சினேகிதனாக	அரி:	சத்துரு.
அசி ந	ஆகமாட்டாய்.	சகானுபந்: ச	பந்துக்களோடு
ததா	அப்படியே	மே	எனது [கூடவே
அநுகம்ய: ந	கருணைக்குப் பாத்திர	வத்ய:	வதைக்குப் பாத்திர
	னுமாகாய்.	ச:	அந்த [கை
உபகர்தா ச	உபகாரம்புரிந்தவனும்	வதாஹ்	கொலைக்குப் பாத்திர
அசி ந	நீ இல்லை.	வாலி	வாவி [இனவனே!
மே	எனக்கு	இவ	எவ்வண்ணமோ
பிரிய:	இஷ்டமானவனும்		அவ்வண்ணமே
அசி ந	நீ இல்லை.	அசி	ஆகின்றன.

निहन्म्यहं त्वां ससुतं सबन्धुं सज्ञातिवर्गं रजनीचरेश ।

लङ्कां च सर्वां महता बलेन क्षिप्रं करिष्यामि समेत्य भस्म ॥ ௨௫ ॥

ரஜநிசரேச	“அரக்கர் மன்னு!	கிப்ர	இதோ
அஹ்	நான்	நிஹ்மி	கொல்லுகின்றேன்.
த்வா	உன்னை	மஹதா	பெரும்
சஸுத்	புதல்வர்களோடு	வலேந	ஸையத்தோடு
	கூடவும்	சமேத்ய	வந்துசேர்ந்து
சவந்	பந்துக்களோடு	லங்கா	இலங்கை
	கூடவும்	சர்வா ச	முழுவதையுமே
சஜ்நாதிவரீ	தாயாதிக்கூட்டங்க	பஸ்	சாம்பலாக
	ளோடுகூடவும்	கரிஷ்யாமி	செய்யப்போகிறேன்.

न मोक्ष्यसे रावण राघवस्य सुरैः सहेन्द्रैरपि मूढ गुप्तः ।

अन्तर्हितः सूर्यपथं गतो वा तथैव पातालमनुप्रविष्टः ॥ ௨௬ ॥

மூஹ	“மூடா!	அந்ந்ஹித்:	மறைந்துகொண்ட
ராவண	ராவண!		வகை ஆயினும்
சஹேந்ரீ:	இந்திரனை உள்ளிட்ட	பாடாஸ	பாதாளலோகத்தில்
சுரீ: அபி	தேவர்களாலும்	அநுப்ரவிஸ்த: வா	புகுந்துகொண்டவ
குஸ:	பாதுகாக்கப்பட்டவ		கைத் தானாகட்டும்
	கை ஆயினும்	ததா எவ	எப்படியாகிலும்
சூர்யபதம்	சூர்யபகவானது த்வா	ராவஸ்ய	ஸ்ரீராமருக்கு
கத:	அடைந்து [ரத்ததை	மோக்ஷஸே ந	நீ தப்பமாட்டாய்.

तस्य ते त्रिषु लोकेषु न पिशाचं न राक्षसम् । त्रातारमनुपश्यामि न गन्धर्वं न चासुरम् ॥

तस्य	“ அந்த	अनुपश्यामि न	நான் அறிந்திலேன்.
ते	உன்னை	राक्षसं	அரக்கனொருவனை
त्रिषु	மூன்று	न	நான் அறிந்திலேன்.
लोकेषु	உலகங்களிலும்	गन्धर्वं	கந்தர்வனொருவனை
त्रातारं	காக்கும் சாமர்த் தியமுள்ள	न	நான் அறிந்திலேன்.
पिशाचं	பிசாசனொருவனை	असुरं च	அசுரனொருவனையும்
		न	நான் அறிந்திலேன்.

अवधीर्यज्जरावृद्धमक्षमं किं जटायुषम् ॥ २८ ॥

जरावृद्धं	“ முதுமையால் தளர்ந்து	जटायुषं	ஜடாயுவை
अक्षमं	போருக்குத்திறமை யற்ற	अवधीः	நீ கொன்றுவிட்டனை.
		यत्	இந்த இது
		किम्	எம்மாத்திரம்

किं नु ते रामसान्निध्ये सकाशे लक्ष्मणस्य वा । हता सीता विशालाक्षी यां त्वं गृह्य न बुध्यसे ॥

विशालाक्षी	“ அகன்ற கண்களை யுடைய	हता किं नु	அபஹரிக்கப்பட்ட டனளா என்ன?
सीता	வீதாதேவியார்	यां	எந்த அவளை
रामसान्निध्ये	ஸ்ரீராமருடைய முன் னிலையிலாவது	गृह्य	கவர்ந்து
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணருடைய	त्वं	நீ
सकाशे वा	முன்னிலையிலாவது	न बुध्यसे	இப்போதும் நல்லறிவு பெறுகிருக்கின்றனை.
ते	உன்னால்		

महाबलं महात्मानं दुर्धर्षममरैरपि । न बुध्यसे रघुश्रेष्ठं यस्ते प्राणान्हरिष्यति ॥ ३० ॥

यः	“ எவரொருவர்	महात्मानं	மகாத்மாவெனவும்
ते	உனது	अमरैः अपि	தேவர்களாலும்கூட
प्राणान्	உயிரை [ரோ அந்த	दुर्धर्षं	தகைய முடியாதவ ரெனவும்
हरिष्यति	வாங்கிவிடப்போகிறு- ரகூத்தமரை	बुध्यसे न	நீ அறியாதிருக்கின் றனை.”
रघुश्रेष्ठं	மகத்தான ஆற்றலு		
महाबलं	டையவரெனவும்		

ततोऽब्रवीद्वालि सुतस्त्वङ्गदो हरिसत्तपः । नायं दूतो महाराज चारिकः प्रतिभाति मे ॥

ततः	அச்சமயத்தில்	महाराज	“ மகாராஜரே!
वालि सुतः	வாலியின் புதல்வனும்	अयं	இவன்
हरिसत्तपः	வானரோத்தமனு மாகிய	दूतः न	தூதுகொண்டுவந்த வனல்லன் எனவும்
अङ्गदः	அங்கதன்	चारिकः तु	வேவுகாரன் எனவும்
अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழிந்தான்:	मे	எனக்கு
		प्रतिभाति	தோன்றுகின்றது.

तुलितं हि बलं सर्वमनेनात्रैव तिष्ठता । गृह्यतां मा गमलङ्कामेतद्धि मम रोचते ॥ ३२ ॥

திஃதா	“இதோ இருக்கும்	ஹி	ஆகையால்
அனென	இவனால்	லக்ஷா	லங்கைக்கு
அஃ எவ	இவ்விடத்தில்	மா கமத்	இவன் போகவேண்
பலம்	சேனை		டாம்.
சர்வ	எல்லாமும்	गृह्यतां	பிடித்துவைக்கப்பட
		एतत् हि	இதுதான் [ட்டும்.
		मम	எனக்கு
तुलितं	{ இவ்வளவென்று கண் டுகொண்டுவிடப்பட்ட டது.	रोचते	இஷ்டமாயிருக் கிறது.”

ततो राज्ञा समादिष्टाः समुत्पुत्य वलीमुखाः । जगृहुश्च बबन्धुश्च विलपन्तमनाथवत् ॥ ३३ ॥

ततः	அதன்மேல்	अनाथवत्	ராஷ்டிரகரின் றி
राज्ञा	ராஜாவினால்	विलपन्तं	கதறுமவனை
समादिष्टाः	கட்டளையிடப்பட்ட	जगृहुः च	பிடித்துக்கொண்டார்
वलीमुखाः	வானரர்கள்		கள்.
समुत्पुत्य	பாய்ந்து	बबन्धुः च	கட்டியும் விட்டார்கள்.

शुकस्तु वानरैश्चण्डैस्तत्र तैः संप्रपीडितः । व्याक्रोशत महात्मानं रामं दशरथात्मजम् ॥ ३४ ॥

तत्र	அப்பொழுது	व्याक्रोशत	பின்வருமாறு சொல்
चण्डैः	கோபாவேசத்திலி	मे	லிக்கதறினான்:
तैः	அந்த [ருக்கும்	पक्षौ	“எனது
वानरैः	வானரர்களால்	बलात्	இறகுகளிரண்டும்
संप्रपीडितः	மிக்க துன்புறுத்தப்	लुप्येते	முரட்டுத்தனமாய்
शुकः तु	சுகனும், [பட்ட	तथा	குத்தப்படுகின்றன.
दशरथात्मजं	தசரதரின் திருமக	अक्षिणी च	அப்படியே
	னாரும்	भिद्येते	கண்களிரண்டும்
महात्मानं	மஹாத்மாவுமாகிய		துன்புறுத்தப்படு
रामं	ஸ்ரீராமரை நோக்கி,		கின்றன.

यां च रात्रिं मरिष्यामि जाये रात्रिं च यामहम् । एतस्मिन्नन्तरे काले यन्मया ह्यशुभं कृतम् ॥ ३५ ॥

जीवितं	“உயிரை	अन्तरे	இடையிலுள்ள
जह्यां चेत् यदि	நான் விடுகின்றே	काले	வாழ்நாளில்
	னென்றால்	यत्	எந்த ஒரு
यां रात्रिं	எந்த இரவில்	अशुभं	பாபமானது
अहं जाये च	நான் ஜனித்தேனோ,	मया	என்னால்
यां	எந்த	कृतं	செய்யப்பட்டதோ
रात्रिं	இரவில்	तत्	அது
मरिष्यामि च	சாகின்றேனோ	सर्वं हि	எல்லாவற்றையும்
एतस्मिन्	இந்த	उपपद्येथाः	நீர் அடையவேண்டும்.”

नाघातयत्तदा रामः श्रुत्वा तत्परिदेवनम् । वानरानब्रवीद्रामो मुच्यतां दूत आगतः ॥३६॥

तदा	அப்பொழுது	वानरान्	வானரர்களைப்
रामः	ஸ்ரீராமர்	दूतः	'தூதனாக [பார்த்து
तत्परिदेवनं	அவனது புலம்பலை	आगतः	வந்த இவன்
श्रुत्वा	கேட்டு	मुच्यतां	விட்டுவிடப்படட்டும்'
अघातयत् न	கொல்லாது தப்பு		என்று
रामः	ஸ்ரீராமர் [வித்தார்.	अब्रवीत्	ஆக்ஞாபித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15374

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 699

एकविंशः सर्गः—இருபத்தொன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ २१ ॥

समुद्रसंक्षोभः श्रीरामक्रोधः—சமுத்திரத்தின் திகில்; ஸ்ரீராமரது கோபம்.

ततः सागरवेलायां दर्भानास्तीर्य राघवः । अञ्जलिं प्राङ्मुखः कृत्वा प्रतिशिश्ये महोदधेः ॥
जातरूपमयैश्चैव भूषणैर्भूषितं पुरा । बाहुं भुजगभोगाभमुपधायारिसूदनः ॥ २ ॥

अरिसूदनः	சத்துருசம்ஹாரக	जातरूपमयैः	தங்கமயமான
राघवः	ஸ்ரீராமர் [ரான	भूषणैः	ஆபரணங்களால்
सागरवेलायां	சமுத்திரக்கரையில்	भूषितं च	அலங்கரிக்கப்பெற்ற தும்
दर्भान् आस्तीर्य	தர்ப்பைகளைப் பரப்பி	भुजगभोगाभं एव	பாம்பின் உடல்போன்
महोदधेः	சமுத்திரத்திற்கு	बाहुं	கையை [றதுமான
प्राङ्मुखः	எதிர்முகமாகி	उपधाय	தலையணையாக வைத் துக்கொண்டு
अञ्जलिं कृत्वा	அஞ்சலியைச் செய்து	प्रतिशिश्ये	படுத்துவிட்டார்.
ततः	அப்பொழுது		
पुरा	இதற்குமுன்		

वरकाञ्चनकेयूरमुक्ताप्रवरभूषणैः । भुजैः परमनारीणामभिमृष्टमनेकधा ॥ ३ ॥

चन्दनागरुभिश्चैव पुरस्तादधिवासितम् । बालसूर्यप्रतीकाशैश्चन्दनैरुपशोभितम् ॥ ४ ॥

शयने चोत्तमाङ्गेन सीतायाः शोभितं पुरा । तक्षकस्येव संभोगं गङ्गाजलनिषेवितम् ॥ ५ ॥

संयुगे युगसङ्काशं शत्रूणां शोकवर्धनम् । सुहृदानन्दनं दीर्घं सागरान्तव्यपाश्रयम् ॥ ६ ॥

अस्यता च पुनः सव्यं ज्याघातविगतत्वचम् । दक्षिणो दक्षिणं बाहुं महापरिघसन्निभम् ॥

गोसहस्रप्रदातारमुपधाय महद्भुजम् । अद्य मे मरणं वाऽथ तरणं सागरस्य वा ॥ ८ ॥

इति रामो मतिं कृत्वा महाबाहुर्महोदधिम् । अधिशिश्ये स विधिवत्प्रयतो नियतो मुनिः ॥

दक्षिणः	சாமர்த்தியசாலியும்	वरकाञ्चन-	} கிறந்த தங்கக்கைவ னைகளாலும் கிறந்த முத்தாபரணங்க ளாலுமலங்கரிக்கப் பெற்ற
महाबाहुः	மகாபாகுவுமான	केयूरमुक्ताप्रवर-	
सः रामः	அந்த ஸ்ரீராமர்	भूषणैः	
अनेकधा	பலமுறை		
परमनारीणां	உத்தம தாய்மார்க		

भुजैः கரங்களால்
 अभिमृष्टं { வா த்ஸல்யத்தால் கு
 லாவித்தட்டிக்கொ
 டுக்கப்பெற்றதும்,
 पुरस्तात् இதற்குமுன்
 चन्दनागरुभिः சந்தனம் அகில் முத
 லியவைகளால்
 अधिवासितं च வாசனையுண்டாக்கப்
 பெற்றதும்,
 बालसूर्यप्रतीकाशैः பாலசூரியனது
 ஒளிபோன்ற
 चन्दनैः சந்தனங்களால்
 उपशोभितं एव அலங்கரிக்கப்பெற்ற
 தும்,
 पुरा இதற்குமுன்
 शयने படுக்கையில்
 सीतायाः சீதாதேவியின்
 उत्तमाङ्गेन சிரஸால்
 शोभितं च விளங்கப்பெற்றதும்,
 गङ्गाजलनिषेवितं கங்காஜலத்திலிருக்
 கும்
 तक्षकस्य தக்ஷகனெனும் ஸர்ப்
 பராஜனது
 संभोगं इव உடலை ஒத்திருக்கிற
 தும்,
 युगसङ्काशं நுகத்தடிபோன்
 றதும்,
 संयुगे போரில்
 शत्रूणां சத்ருக்களுடைய
 शोकवर्धनं துயரத்தை வளர்க்
 கிறதும்,
 सुहृदानन्दनं { நண்பர்களுக்கு ஆனந்
 தத்தைப் பெருக்கு
 கிறதும்,
 . दीर्घ நீண்டதும்,
 सागरान्तव्यपाश्रयं { சமுத்திரம்வரையில்
 பூமிக்கு ஆதாரமா
 னதும்,

पुनः அடிக்கடி
 सख्यं இடப்பக்கமாக
 अस्यता (பாணங்களை)
 எறிவதால்
 ज्याघातविगतत्वचं { நாணிழுத்து உண்டா
 ன தழும்பையுடைய
 தும்,
 महापरिवसंनिभं பெரும் உழல்தடி
 போன்றதும்,
 गोसहस्रप्रदातारं { பசுக்களை ஆயிரக்கண
 க்காக தானஞ்செய்த
 தும்,
 महर्जुजं பூஜார்ஹமான கையு
 மாகிய
 दक्षिणं வலது
 बाहुं கையை
 उपधाय च தலையணையாக
 வைத்துக்கொண்டு
 विधिवत् சாஸ்திரமுறைப்படி
 प्रयतः வணக்கமுடையவ
 ராகவும்
 नियतः நியமனமுடையவ
 ராகவும்
 मुनिः மனஅடக்கமுடைய
 வராகவுமாகி
 अद्य இப்பொழுது
 मे 'எனக்கு'
 सागरस्य சமுத்திரத்தை
 तरणं वा கடத்தலாவது
 अथ वा அல்லது
 मरणं மரணமாவது ஏற்பட
 வேண்டும்
 इति என்று
 मतिं சங்கல்பத்தை
 कृत्वा செய்துகொண்டு
 सहोदधिं சமுத்திரராஜனை
 உத்தேசித்து
 अधिशिश्ये படுத்துவிட்டார்.

तस्य रामस्य सुप्तस्य कुशास्तीर्णे महीतले । नियमादप्रमत्तस्य निशास्तिस्रोऽतिचक्रमुः ॥

तस्य	அந்த	कुशास्तीर्णे	தர்ப்பைப் படுக் கையில்
रामस्य	ஸ்ரீராமர்	सुप्तस्य	படுத்திருக்கும்
अप्रमत्तस्य	ஊக்கங்கொண்டு	तिस्रः	மூன்று [பொழுது]
नियमात्	நோன்பு வழுவாது	निशाः	இரவுகள்
महीतले	பூப்பிரதேசத்தில்	अतिचक्रमुः	கழிந்தன.

स त्रिरात्रोषितस्तत्र नयज्ञो धर्मवत्सलः । उपासत तदा रामः सागरं सरितां पतिम् ॥

तदा	அப்பொழுது	त्रिरात्रोषितः	மூன்றிரவு சயனித்து க்கொண்டிருக்கின்ற
तत्र	அவ்விடத்தில்	सरितां	நதிகளின் [வராய்]
नयज्ञः	{ ஸம்பிரதாய அனுஷ் டானங்களை நன்கறிந் தவரும்	पतिं	நாதனாகிய
धर्मवत्सलः	தர்மவத்ஸலருமாகிய	सागरं	சமுத்திரராஜனை உத்தேசித்து
सः	அந்த	उपासत	தவம் புரிந்தார். (ஆர்ஷம்).
रामः	ஸ்ரீராமர்		

न च दर्शयते रूपं तदा रामस्य सागरः । प्रयतेनापि रामेण यथार्हमभिपूजितः ॥ १२ ॥

प्रयतेन	நோன்புமுறை வழு வாத	सागरः	சமுத்திரராஜன்
रामेण अपि	ஸ்ரீராமராலேயே	रामस्य च	ஸ்ரீராமருக்கும்
यथार्हं	தகுதிக்கு ஏற்றபடி	रूपं	உருவத்தை
अभिपूजितः	பிரார்த்திக்கப்பட்ட டவரான	तदा	அப்பொழுது
		दर्शयते न	காட்டவில்லை.

समुद्रस्य ततः क्रुद्धो रामो रक्तान्तलोचनः । समीपस्थमुवाचेदं लक्ष्मणं शुभलक्षणम् ॥

ततः	அப்பொழுது	शुभलक्षणं	சிறந்த குணங்கள் மைந்த
समुद्रस्य	சமுத்திரராஜன்மீது	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்
रक्तान्तलोचनः	கடைக்கண் சிவக்க	इदं	பின் வருவாறு [து]
क्रुद्धः	சினங்கொண்டவரான	उवाच	திருவாய்மலர்ந் தருளிஞர் :
रामः	ஸ்ரீராமர்		
समीपस्थं	அருகிலிருக்கும்		

अवलेपः समुद्रस्य न दर्शयति यत्स्वयम्

॥ १४ ॥

समुद्रस्य	“சமுத்திரராஜனுக்கு
अवलेपः	செருக்கு அதிகம்.
यत्	அக்காரணத்தால்தான்

स्वयं	நேரில்
न दर्शयति	பிரத்தியக்ஷமாகா திருக்கிறான்.

प्रशमश्च क्षमा चैव आर्जवं प्रियवादिता । असामर्थ्यं फलन्त्येते निर्गुणेषु सतां गुणाः ॥

सतां “ பெரியோர்களின்
गुणाः குணங்களாகிய
एते பின் கண்ட
प्रशमः च சேதமமின்மையும்
क्षमा च பெருமையும்
आर्जवं பணிவும்

प्रियवादिता एव இனிமையாக
பேசுதலும்
निर्गुणेषु அற்பர்கள் விஷயத்
தில்
असामर्थ्यं சாயர்த்தியமின்
மையை
फलन्ति விளைவிக்கின்றன.

आत्मप्रशंसिनं दुष्टं धृष्टं विपरिधावकम् । सर्वत्रोत्सृष्टदण्डं च लोकः सत्कुरुते नरम् ॥ १६ ॥

लोकः “ உலகம்
आत्मप्रशंसिनं தற்புகழ்ச்சியுடையவ
दुष्टं அற்பனும் [னும்
धृष्टं முரடனும்
विपरिधावकं யாரையும் கிட்ட அணு
கவிடாதவனும்

सर्वत्र எல்லாரிடத்திலும்
उत्सृष्टदण्डं च செருக்கைக் காட்டுகிற
வனுமான
नरं மானிடனை
सत्कुरुते கௌரவிக்கிறது.

न साम्ना शक्यते कीर्तिर्न साम्ना शक्यते यशः । प्राप्तुं लक्ष्मण लोकेऽस्मिञ्जयो वा रणमूर्धनि ॥

लक्ष्मण “ லக்ஷ்மண!
अस्मिन् இந்த
लोके உலகில்
रणमूर्धनि போர்முகத்தில்
जयः சத்ருவை அடக்கி
விடுதல்தானாகட்டும்
कीर्तिः वा புகழுதானாகட்டும்

साम्ना ஸாமோபாயத்தால்
प्राप्तुं அடைய
शक्यते न முடியாது.
यशः புகழும்
साम्ना ஸாமோபாயத்தால்
शक्यते न உண்டாகமாட்டாது.

अद्य मद्भागनिभिन्नैर्मकरैर्मकरालयम् । निरुद्धतोयं सौमित्रे प्लवङ्गिः पश्य सर्वतः ॥ १८ ॥

सौमित्रे “ லக்ஷ்மண!
अद्य இப்பொழுது
मकरालयं சமுத்திரத்தை
सर्वतः முற்றிலும்
निरुद्धतोयं நீரொழிந்ததாய்

मद्भागनिभिन्नैः எனது பாணங்களால்
பிளவுண்டு
प्लवङ्गिः தரையில் விழுந்து
துடிக்கும்
मकरैः சுராமீன்களோடு
पश्य பார்.

महाभोगानि मत्स्यानां करिणां च करानिह । भोगिनां पश्य नागानां मया छिन्नानि लक्ष्मण ॥

लक्ष्मण “ லக்ஷ்மண!
मत्स्यानां மீன்களுடையவும்
भोगिनां கடற்பாம்புகளுடையவும்
नागानां { (மானிடமுகமும்பாம்
பினுடலுமுடைய)நா
கங்களுடையவும்
महाभोगानि பெரும் உடல்களை
मया என்னால்

छिन्नानि சேதிக்கப்பட்டவை
களாகவும்
करिणां நீர்யானைகளின்
करान् துதிக்கைகளையும்
च அப்படியே சேதிக்கப்
பட்டவைகளாகவும்
इह இப்பொழுது
पश्य பார்.

सशङ्खशुक्तिकाजालं समीनमकरं शरैः । अद्य युद्धेन महता समुद्रं परिशोषये ॥ २० ॥

सशङ्ख- शुक्तिकाजालं	}	“சங்கங்கள், முத்துச் சிப்பிகள் இவைக ளின் தொகுதிகளை யுடையதும் மீன்களோடும் முதலை களோடும் கூடியது மான	சமுத் சுரை: மஹதா யுத்தேன அடிய பரிசோஷயே	சமுத்திரத்தை பாணங்களைக்கொண்டு அஸஹ்யமான புடைத்தலால் இதோ வற்ற அடிப்பேன்.
समीनमकरं				

क्षमया हि समायुक्तं मामयं मकरालयः । असमर्थं विजानाति धिक् क्षमामीदृशे जने ॥ २१ ॥

अयं मकरालयः क्षमया समायुक्तं मां हि असमर्थं	“இந்த சமுத்திரராஜன் பொறுமையுடன் கூடியிருக்கும் என்னையும் கையாலாகாதவனாக	विजानाति ईदृशे जने क्षमां धिक्	எண்ணுகிறான். இப்படிப்பட்ட ஜனத்தினிடம் பொறுமையை காட்டி னது அசட்டுத்தனம்.
--	---	---	---

न दर्शयति साग्रा मे सागरो रूपमात्मनः ॥ २२ ॥

सागरः मे साग्रा	“சமுத்திரராஜன் எனது ஸாமோபாயத்தால்	आत्मनः रूपं दर्शयति न	தனது ரூபத்தை காட்டாதிருக்கிறான்.
-----------------------	---	-----------------------------	--

चापमानय सौमित्रे शरांश्चाशीविषोपमान् । सागरं शोषयिष्यामि पद्भ्यां यान्तु प्लवङ्गमाः ॥

सौमित्रे चापं आशीविषोपमान् शरान् च आनय	“லக்ஷ்மண! வில்லையும் சர்ப்பங்களை நிகர்த்த பாணங்களையும் எடுத்துக்கொண்டுவா.	सागरं शोषयिष्यामि प्लवङ्गमाः पद्भ्यां यान्तु	சமுத்திரத்தை வற்ற அடிக்கப்போகி வானர்கள் [றேன். காலால் நடந்து செல்லட்டும்.
--	---	---	---

अद्याक्षोभ्यमपि क्रुद्धः क्षोभयिष्यामि सागरम् ॥ २४ ॥

क्रुद्धः अक्षोभ्यं सागरं अपि	“சினங்கொண்ட நான் கலக்கமுடியாததாகிய சமுத்திரத்தையும்	अद्य क्षोभयिष्यामि	இப்பொழுதே கலக்கிவிடப்போகி றேன்.
------------------------------------	---	-----------------------	---------------------------------------

वेलासु कृतमर्यादं सहसोर्मिसमाकुलम् । निर्मर्यादं करिष्यामि सायकैर्वरुणालयम् ॥ २५ ॥

वेलासु कृतमर्यादं ऊर्मिसमाकुलं वरुणालयं	“கரைகளில் புரண்டோடாததாகிய சங்கல்பமுடையதும் அலைகளால் நிறைந் துள்ளதுமான சமுத்திரத்தை	सायकैः निर्मर्यादं सहसा करिष्यामि	பாணங்களால் கரைபுரண்டோடும் சங்கல்பமுடையதாய் வலுக்கொண்டு செய்யப்போகிறேன்.
--	---	--	---

महार्णवं क्षोभयिष्ये महादानवसङ्कुलम्

महादानवसङ्कुलं “பெரியதானவர்கள்
நிரம்பியிருக்கும்

॥ २६ ॥

महार्णवं
क्षोभयिष्ये

பெருங்கடலை
கலக்கிவிடப்போகி
மேன்”.

एवमुक्त्वा धनुष्पाणिः क्रोधविस्फारितेक्षणः । वभूव रामो दुर्धर्षो युगान्ताग्निरिव ज्वलन् ॥

दुर्धर्षः எதற்கும் சலியாத

रामः ஸ்ரீராமர்

एवं மேற்கண்டவாறு

उक्त्वा சொல்லிவிட்டு

धनुष्पाणिः வில்லைக்கையிலேந்தி

யவராய்

क्रोध-
विस्फारितेक्षणः }

கோபத்தால் விழித்த
கண்களையுடையவ
ராய்

युगान्ताग्निः इव

ஊழித்தீயைன

ज्वलन्

ஜ்வலித்துக்கொண்டு

वभूव

விளங்கினார்.

संपीड्य च धनुर्घोरं कम्पयित्वा शरैर्जगत् । मुमोच विशिखानुग्रान् वज्रानिव शतक्रतुः ॥

घोरं பயங்கரமான

धनुः संपीड्य வில்லை வளைத்து

शरैः பாணங்களால்

जगत् च உலகமுழுவதையும்

कम्पयित्वा நடுங்கச்செய்து

शतक्रतुः இந்திரன்

वज्रान् வஜ்ராயுதங்களை

इव எவ்வண்ணமோ

வஜ்ராயுதங்களை

எவ்வண்ணமோ

उग्रान् கொடுமைசெய்யும்

विशिखान् பாணங்களை

मुमोच விடுத்தார்.

அவ்வண்ணமே

கொடுமைசெய்யும்

பாணங்களை

விடுத்தார்.

ते ज्वलन्तो महावेगास्तेजसा सायकोत्तमाः । प्रविशन्ति समुद्रस्य सलिलं व्रस्तपन्नगम् ॥

महावेगाः மகா சக்தியுடையவை

ते அந்த [களான

सायकोत्तमाः உத்தமமான பாணங்

तेजसा தேஜஸால் [கள்

ज्वलन्तः ஜ்வலிக்கின்றவைக

ளாய்

समुद्रस्य

சமுத்திரத்தின்து

सलिलं ஜலத்தில்

व्रस्तपन्नगं சர்ப்பங்கள் நடுங்கும்

படி

प्रविशन्ति

போய் விழுந்தன.

तोयवेगः समुद्रस्य सनक्रमकरो महान् । संबभूव महाघोरः समारुतरवस्तदा ॥ ३० ॥

तदा அப்பொழுது

समुद्रस्य சமுத்திரத்தின்து

तोयवेगः பேரலையானது

सनक्रमकरः { முதலைகளோடும் மீன்

களோடும் கூடினதாயும்

யும்

महान् மிகப்பெரிதாய்

समारुतरवः காற்று ஒலியுடன்

மிகப்பெரிதாய்

காற்று ஒலியுடன்

கூடினதாயும்

महाघोरः மிகப்பயங்கரமாயும்

संबभूव தோன்றிற்று.

மிகப்பயங்கரமாயும்

தோன்றிற்று.

महोर्मिमालाविततः शङ्खशुक्तिसमावृतः । सधूमपरिवृत्तोर्मिः सहसाऽऽसीन्महोदधिः ॥ ३१ ॥

महोदधिः பெருங்கடலானது

महोर्मिमाला- } பெரும் அலைகளால்

विततः } எங்கும் கரைபுரளு

शङ्खशुक्ति- } கிறதாகவும்

समावृतः } சங்குகளும் சிப்பிக

ளும் குழம்பிக்கிடக்

கிறதாகவும்

सधूमपरि- }
वृत्तोर्मिः }

புகைமுடிய அலைக்
ளோடுகூடியிருக்கிற
தாகவும்

सहसा ஒரு நொடிப்பொழு

தில்

आसीत् இருந்தது.

இருந்தது.

व्यथिताः पन्नगाश्चासन्दीप्तास्या दीप्तलोचनाः । दानवाश्च महावीर्याः पातालतलवासिनः॥

दीप्तास्याः	ஜ்வலிக்கும் முகமு டையவைகளும்	पातालतलवासिनः	பாதாளத்தில் வவலிக்கும்
दीप्तलोचनाः	ஜ்வலிக்கும் கண்களை யுடையவைகளுமான	महावीर्याः	மஹாவீர்யசாலிக ளான
पन्नगाः	சர்ப்பங்கள்	दानवाः च	தானவர்களும்
व्यथिताः	துன்பமடைந்தவை களாய்	च	{ அப்படியே துன்பம் டைந்தவர்களாக ஆயினர்.
आसन्	ஆயின.		

ऊर्मयः सिन्धुराजस्य सनक्रमकरास्तदा । विन्ध्यमन्दरसङ्काशाः समुत्पेतुः सहस्रशः ॥

सिन्धुराजस्य	சமுத்திரத்தினது	विन्ध्यमन्दर-	{ விந்தியமலையையும் மந்
ऊर्मयः	அலைகள்	सङ्काशाः	{ தரமலையையும் நிகர்
तदा	அப்பொழுது		த்தவைகளாகவும்
सनक्रमकराः	{ முதலைகளோடும் மீன்களோடும் கூடி னவைகளாகவும்	सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்காக
		समुत्पेतुः	உயரக்கிளம்பின.

आघूर्णिततरङ्गौघः संभ्रान्तोरगराक्षसः । उद्धर्तितमहाग्राहः संवृत्तः सलिलाशयः ॥ ३४ ॥

सलिलाशयः	சமுத்திரமானது	संभ्रान्तोरग-	{ குழப்பமடைந்த பாம்
		राक्षसः	{ புகளையும் அரக்கர்க ளையுமுடையதாகவும்
आघूर्णिततरङ्गौघः	{ சுழலுகின்ற அலைவரி சைகளையுடையதாக வும்	उद्धर्तितमहाग्राहः	உயரெக் கிளம்பிய வன்முதலைகளையுடை ஆயிற்று. [யதாய்
		संवृत्तः	

ततस्तु तं राघवमुग्रवेगं प्रकर्षमाणं धनुरप्रमेयम् ।

सौमित्रिरुत्पत्य समुच्छ्वसन्तं मा मेति चोत्त्वा धनुराललम्बे ॥ ३५ ॥

ततः	அப்பொழுது	तं	அந்த
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்	राघवं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
अप्रमेयं	இத்தன்மையதென்று அறிவிற்கெட்டாத	उत्पत्य	எழுந்து
धनुः	வில்லை	मा	‘வேண்டாம்
समुच्छ्वसन्तं	பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு	मा	வேண்டாம்’
उग्रवेगं	மிகக்கடினமாய்	इति	என்று
प्रकर्षमाणं	வளைத்துக்கொண்டி ருக்கும்	उत्त्वा च	சொல்லிவிட்டு
		धनुः तु	தனுசையும்
		आललम्बे	கையால் பற்றிக் கொண்டார்.

एतद्विनाऽपि ह्युदधेस्तवाद्य संपत्स्यते वीरतमस्य कार्यम् ।

भवद्विधाः क्रोधवशं न यान्ति दीर्घं भवान्पश्यतु साधुवृत्तम् ॥ ३६ ॥

वीरतमस्य	“ சிறந்த வீர்யம் படைக்கப்பெற்ற	भवद्विधाः	தேவரீர்போன்ற வர்கள்
तव	தேவரீருடைய	क्रोधवशं	கோபத்திற்காட்படுவ
कार्यं	காரியமானது	यान्ति न	அடையார்கள். [தை
अद्य	இப்பொழுது	भवान्	தேவரீர்
उदधेः	சமுத்திரத்திற்கு	साधुवृत्तं	சான்றோர்களின்
एतत्	இது		அனுஷ்டானத்தை
विना अपि	இல்லாமலேயே	दीर्घं	எக்காலத்திலும்
संपत्स्यते हि	கைகூடுமே.	पश्यतु	பற்றுவீராக”.

अन्तर्हितैश्चापि तथाऽन्तरिक्षे ब्रह्मर्षिभिश्चैव सुरर्षिभिश्च ।

शब्दः कृतः कष्टमिति ब्रुवद्भिर्मा मेति चोक्त्वा महता स्वरेण

॥ ३७ ॥

तथा	அப்படியே	सुरर्षिभिः च	தேவரிஷிகளாலும்
अन्तरिक्षे	ஆகாசத்தில்	महता	பெரும்
अन्तर्हितैः च	மறைந்திருந்தவர்க ளும்	स्वरेण	குரலோடு
कष्टं	‘ஐயோ, இது என்ன	मा	‘வேண்டாம்
इति	என்று [ஆபத்து’	मा	வேண்டாம்’
ब्रुवद्भिः अपि	சொல்லுகின்றவர்களு மான	इति च	என்றும்
ब्रह्मर्षिभिः च	பிரமரிஷிகளாலும்	उक्त्वा	சொல்லி
		शब्दः एव	ஆரவாரசப்தமும்
		कृतः	இடப்பட்டது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15411

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 736

द्वाविंशः सर्गः—இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ २२ ॥

सेतुबन्धः समुद्रतरणं च—அணை கட்டுவதும், ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதும்.

अथोवाच रघुश्रेष्ठः सागरं दारुणं वचः । अद्य त्वां शोषयिष्यामि सपातालं महार्णव ॥१॥

रघुश्रेष्ठः	ஸ்ரீ ரகூத்தமர்	महार्णव	“ பெருங்கடலை !
सागरं	சமுத்திரத்தைப் பார்த்து	त्वां	உன்னை
अथ	பின்வரும்	सपातालं	பாதாளலோகமுள் பட
दारुणं	கடுமையான	अद्य	இப்பொழுது
वचः	சொல்லை	शोषयिष्यामि	வற்ற அடிக்கப்போகி
उवाच	மொழிந்தார் :		மேன்.

शरनिर्दग्धतोयस्य परिशुष्कस्य सागर । मया शोषितसत्त्वस्य पांसुरुत्पद्यते महान् ॥ २ ॥

सागर	“ஸாகரா !	शोषितसत्त्वस्य	ஜலஜந்துக்கள் மாண்
मया	என்னால்		டதாய் (உனக்கு)
शरनिर्दग्धतोयस्य	பாணங்களால் ஜலம்	महान्	பெரும்
	கொதிப்புண்டதாய்	पांसुः	புழுதி
परिशुष्कस्य	வறண்டதாய்	उत्पद्यते	உண்டாகப்போகின்
			றது.

मत्कार्मुकविसृष्टेन शरवर्षेण सागर । पारं तेऽद्य गमिष्यन्ति पद्भिरेव प्लवङ्गमाः ॥ ३ ॥

सागर	“ஸாகரமே !	ते	உனது
प्लवङ्गमाः	வானார்கள்	पारं	அக்கரையை
मत्कार्मुकविसृष्टेन	எனது கோதண்டத்தி	पद्भिः एव	கால்நடையாகவே
	லிருந்து வெளிவரும்	अद्य	இப்பொழுது
शरवर्षेण	பாணசமூகத்தால்	गमिष्यन्ति	அடையப்போகிறார்
			கள்.

विचिन्वन्नाभिजानासि पौरुषं वाऽपि विक्रमम् । दानवालय सन्तापं मत्तो नाधिगमिष्यसि ॥

दानवालय	“தானவர்களின் இரு	अभिजानासि न	நீ அறியாதிருக்கின்
	ப்பிடமே !		றனை.
पौरुषं	எனது ஆற்றலைத்	विचिन्वन् अपि	தீர்க்காலோசனை செய்
	தானாகட்டும்		கிறவனாகியும்
विक्रमं वा	எனது ஆண்மையை	मत्तः	என்னால் விளையும்
	த்தானாகட்டும்	सन्तापं	ஆபத்தை
		अधिगमिष्यसि न	நீயறியப்போவதில்லை.”

ब्राह्मेणास्त्रेण संयोज्य ब्रह्मदण्डनिभं शरम् । संयोज्य धनुषि श्रेष्ठे विचकर्ष महाबलः ॥

महाबलः	மகா சக்திமானாகு	शरं	பாணத்தை
श्रेष्ठे	சிறந்த [மவர்	ब्राह्मेण अस्त्रेण	பிரம்மாஸ்திரத்தினால்
धनुषि	வில்லில்	संयोज्य	அபிமந்திரித்து
ब्रह्मदण्डनिभं	பிரமதண்டத்திற்	विचकर्ष	இழுக்கலாற்ற.
	கொப்பான		

तस्मिन्विकृष्टे सहसा राघवेण शरासने । रोदसी संपफालेव पर्वताश्च चकम्पिरे ॥ ६ ॥

राघवेण	ஸ்ரீராமரால்	रोदसी	ஆகாயமும் பூமியும்
सहसा	வலுக்கொண்டு		பிளந்து விட்டவைகள்
तस्मिन्	அந்த	संपफाल इव	போலிருந்தன. (ஒரு
शरासने	வில்		மை ஆர்ஷம்)
विकृष्टे	நாணேற்றி இழுக்கப்	पर्वताः च	பர்வதங்களும்
	பட்டபொழுது	चकम्पिरे	நடுநடுங்கின.

तमश्च लोकमावत्रे दिशश्च न चकाशिरे । परिचुक्षुभिरे चाशु सरांसि सरितस्तथा ॥ ७ ॥

लोकं च உலகமெங்கும்

तमः இருள்

आवत्रे முடிவிட்டது.

दिशः च திசைகள் எல்லாமும்

चकाशिरे न ஒளியற்றிருந்தன.

सरांसि பொய்கைகளும்

सरितः तथा ஆறுகளும்

आशु च தக்கூணத்திலேயே

परिचुक्षुभिरे குழம்பிவிட்டன.

तिर्यक्च सह नक्षत्रैः सङ्गतौ चन्द्रभास्करो । भास्करांशुभिरादीप्तं तमसा च समावृतम् ॥
प्रचकाशे तदाऽऽकाशमुल्काशतविदीपितम् । अन्तरिक्षाच्च निर्वाता निर्जग्मुस्तुलस्वनाः ॥

चन्द्रभास्करो சந்திரசூரியர்கள்

नक्षत्रैः நக்சத் திரங்கனோடு

सह கூட

तिर्यक् च வகரமாகவே

सङ्गतौ சேர்ந்துவிட்டார்கள்.

तदा அப்பொழுது

आकाशं ஆகாயம்

भास्करांशुभिः சூரியகிரணங்களால்

आदीप्तं சிறிது ஒளிகொண்டு

तमसा இருளால்

समावृतं च மூடப்பட்டதாகவும்

उल्काशत- } பல கொள்ளிக்கட்டை

विदीपित- } களால் எரிக்கப்பட்ட

प्रचकाशे விளங்கிற்று. [தாகவும்

निर्वाताः च இடிகளும்

अन्तरिक्षात् ஆகாயத்திலிருந்து

(காதுகொடுத்து)

अतुलस्वनाः { கேட்கமுடியாத ஒலி

(முழக்கம்) உடைய

निर्जग्मुः { வைகளாய்

वेगविवर्धन.

पुस्फुरश्च घना दिव्या दिवि मारुतपङ्क्तयः

॥ १० ॥

दिवि ஆகாயத்தில்

दिव्याः घनाः च மகா மேகங்களும்

मारुतपङ्क्तयः புயற்காற்றுகளும்,

पुस्फुरः திடீரென்று

தோன்றின.

बभञ्ज च तदा वृक्षाञ्जलदानुद्वहन्पि । अरुजंश्चैव शैलाग्राञ्छिखराणि प्रभञ्जनः ॥११॥

प्रभञ्जनः புயற்காற்றானது

तदा அப்பொழுது

जलदान् மேகங்களை

उद्वहन् अपि தூக்கிச்செல்கின்ற

वृक्षान् च மரங்களையும் [தாய்

बभञ्ज முறித்துத்தள்ளிற்று.

शैलाग्रान् च மலைச்சிகரங்களையும்

शिखराणि एव சிறு குன்றுகளையும்

अरुजन् பெயர்த்துத்தள்ளிற்

று (பன்மை ஆர்ஷம்).

दिविस्पृशो महामेघाः सङ्गताः समहास्वनाः । सुमुचुर्वैद्युतानग्नीस्ते महाशनयस्तदा ॥१२॥

दिविस्पृशः ஆகாயத்தையளவும்

महामेघाः பெருமேகங்கள்

• समहास्वनाः பேரொலியுடன் கூடி

னவைகளாய்

तदा அப்பொழுது

सङ्गताः ஒன்றுசேர்ந்தன.

ते அந்த

महाशनयः பேரிடிகள்

वैद्युतान् மின்னல்களாகிய

अग्नीन् நெருப்புக்களை

सुमुचुः உண்டாக்கின.

यानि भूतानि दृश्यानि चुक्रुशुश्वाशनेः समम् । अदृश्यानि च भूतानि मुमुचुर्भैरवस्वनम् ॥

दृश्यानि कண்ணुக்குப்புலப் படும்

चुक्रुशुः अலறின.
अदृश्यानि கண்ணுக்குப் புலப் படாத

भूतानि பிராணிகள்
यानि च எவைகளோ அவை
अशनेः இடிக்கு [கள்
समं ஒப்பாய்

भूतानि च பூதங்களும்
भैरवस्वनं பேரொலியை
मुमुचुः இட்டன.

शिशियरे चापि भूतानि संव्रस्तान्युद्विजन्ति च । संप्रविव्यथिरे चापि न च पस्पन्दिरे भयात् ॥

भूतानि च பிராணிகளெல்லாமும்
संव्रस्तानि च மிக்க அச்சமடைந்த
வைகளாய்

अपि च அதோடு
संप्रविव्यथिरे மிக்க மன ஏக்கங்
கொண்டன.

शिशियरे படுத்திவிட்டன;
उद्विजन्ति च துயரமடைந்தன;

भयात् अपि பயத்தினாலேயே
पस्पन्दिरे न நகராதிருந்தன.

सह भूतैः सतोयोर्मिः सनागः सह राक्षसः ।

महोदधिः சமுத்திரமானது
ततः அப்பொழுது
वेगात् படும்பாட்டால்
भूतैः பூதங்களோடு
सह கூடவும்
सतोयोर्मिः நீரோடும் அலைகளோ
டும் கூடவும்

सहसाऽभूत्ततो वेगाद्भीमवेगो महोदधिः ॥

सनागः பாம்புகளோடுகூடவும்
सह राक्षसः அரக்கர்களோடு கூட
வும்
सहसा திடீரென
भीमवेगः மிகவும் தத்தளிக்கிற
தாக
अभूत् ஆயிற்று.

योजनं व्यतिचक्राम वेलामन्यत्र संप्रवात् । तं तदा समतिक्रान्तं नातिचक्राम राघवः ॥

समुद्रतममित्तघ्नो रामो नदनदीपतिम्

वेलं अन्यत्र கரையை விட்டு
संप्रवात् நீர்ப்பெருக்கால்
योजनं ஒரு யோஜனை தூரம்
व्यतिचक्राम பின்வாங்கி ஓடிற்று.
राघवः ராகுலதிலகரும்
अमित्तघ्नः சத்துருக்களை ஒழிப்
பவருமாகிய

रामः ஸ்ரீராமர்

॥ १६ ॥

समुद्रतं செருக்கடைந்திருந்
ததும்
तदा அப்பொழுது
समतिक्रान्तं பின்வாங்கி ஓடுகிறது
तं அந்த [மான
नदनदीपतिं சமுத்திரத்தை
अतिचक्राम न துன்புறுத்தாதிருந்
தார்.

ततो मध्यात्समुद्रस्य सागरः स्वयमुत्थितः ।

ततः அச்சமயத்தில்
सागरः சமுத்திரராஜன்
समुद्रस्य கடலினது
मध्यात् மத்தியினின்று,
महाशैलात् மகாபர்வதமாகிய

उदयन्हि महाशैलान्मेरोरिव दिवाकरः ॥

मेरोः மேருவிலிருந்து
उदयन् உதயமாகும்
दिवाकरः इव சூரியபகவான் போல,
स्वयं हि தானே
उत्थितः தோன்றினான்.

பந்ரீ: சஹ டீஸாஸ்யீ: சஸுத்ர: ப்ரத்யத்யஸ்யத் | ஸ்ரீஸுத்ரவீர்யஸங்காஸு ஜாஸ்பூநதவீஸூஸித் || 18 ||
 ரக்தமாஸ்யாஸுத்ரதர: பத்ரபத்ரநிஸேஷண: | ஸர்வபுஷ்பமயீ டிவ்யா ஸிரஸா தாரஸ்யஸுத்ரஜம் || 19 ||
 ஜாதரூபமயீஸுத்ரவ தபநீயவீஸூஸித்: | ஆத்மஜானா் ச ரத்னானா் ஸூஸித் ஸூஸுத்ரஜமீ: || 20 ||
 தாதுஸிர்மஸ்டித்: ஸீஸு விவீதீஹிமவாநிவ | ஂகாவலீமத்யகத் தரலம் பாஸுத்ரபத்ரம் || 21 ||
 விபுலேநுரஸா விஸுத்ரகஸுத்ரஸுத்ர சஹுதரம் | ஆதூர்ணித்ரதரஜுஸுத்ர: காலிகாநிலஸதுல: ||
 டேவதானா் ஸுரூபாணா் நானாஸூபாஸிர்ஸுத்ர: | கஜாஸிஸுத்ரபாதாநாஸிராபகாஸி: ஸமாஸுத்ர: ||

ஸ்ரீஸுத்ரவீர்ய- } வஸுத்ரவஸுத்ரபாதாநாஸி
 ஸதுல: } டுரயங்களை நிகர்த்த
 வஸுத்ரம்,
 ஜாஸ்பூநதவீஸூஸித்: பொன்னுலங்கரிக்க
 ப்பட்டவஸுத்ரம்,
 ரக்தமாஸ்யாஸுத்ரதர: { சிறந்த மாலைகளையும்
 வஸுத்ரதரங்களையும்
 தரித்தவஸுத்ரம்,
 பத்ரபத்ரநிஸேஷண: { தாமரையிதழ்போன்ற
 கண்களைப் பெற்றவ
 ஸுத்ரம்,
 ஸர்வபுஷ்பமயீ சர்வவித புஷ்பங்கள்
 சேர்த்துக்கட்டப்பெற்
 டிவ்யா ஸுத்ர அழகிய மாலையை [ற
 ஸிரஸா தலையில்
 தாரஸ்ய அணிந்திருக்கிற
 வஸுத்ரம்,
 ஜாதரூபமயீ: பொன்னுலிணைக்கப்
 பெற்ற
 ஆத்மஜானா் தன்னிடத்திலுண்
 டான
 ரத்னானா் ரத்தினங்களுடைய
 ஸூஸுத்ரஜமீ: ச சிறந்த ஆபரணங்
 களாலும்
 தபநீயவீஸூஸித்: } பொன்னுலான ஆபர
 ஂவ ணங்களாலும்
 விவீதீ: பலவித
 தாதுஸி: காவிக்கற்களால்
 • ஸஸ்டித்: நிறைந்து விளங்கும்
 ஹிமவாந் ஸீஸு: ஹி இமயமலைபோல
 ஸூஸித்: அலங்கரிக்கப்பட்ட
 வஸுத்ரம்,

கஸுத்ரஸுத்ர கௌஸ்துபமணியோ
 சஹுதர உண்டானதும் [டு
 பாஸுத்ரபத்ரம் - வெண்காந்தியுடைய
 துமான
 தரலம் கடுநாயகமணியை
 ஂகாவலீமத்யகத் { முத்துமாலையின் நடு
 வில் பதிக்கப்பெற்ற
 தாய்
 விபுலேந அகன்ற
 உரஸா மரபில்
 விஸுத்ர தரித்துக்கொண்டிரு
 க்கிறவஸுத்ரம்
 ஆதூர்ணித்ரதரஜுஸுத்ர: { சலிக்கும் அலைகளின்
 சமூகங்களோடுகூடி
 னவஸுத்ரம்,
 காலிகாநில- } மேகவரிசைகளோடும்
 ஸதுல: } காற்றோடும் கூடின
 வஸுத்ரம்,
 ஸுரூபாணா் நல்ல உருவமுடைய
 டேவதானா் தேவதைகளுக்கு
 ஷுத்ர: யஜமானும்,
 நானாஸூபாஸி: பலவகை
 கஜாஸிஸுத்ர- } கங்கை, சிந்து இவை
 பாதாஸி: } களைப் பிரதானமாக
 வுடைய
 ஆபகாஸி: நதிகளால்
 ஸமாஸுத்ர: ச சூழப்பட்டவஸுத்ரமான
 ஸஸுத்ர: சமுத்ரத்திராஜன்
 டீஸாஸ்யீ: ஜவலிக்கும் வாய்களை
 யுடைய
 பந்ரீ: சஹ சர்ப்பங்களோடு கூட
 ப்ரத்யத்யஸ்யத் கட்டபுலையினுண்.

उद्धर्तितमहाग्राहः संभ्रान्तोरगराक्षसः । सागरः समुपक्रम्य पूर्वमामन्त्र्य वीर्यवान् ॥२४॥

अब्रवीत्प्राञ्जलिर्वाक्यं राघवं शरपाणिनम्

॥ २५ ॥

उद्धर्तित- } துள்ளும் பெருமுத
 महाग्राहः } லைகளையுடையவனும்
 संभ्रान्तोरग- } குழப்பமடைந்த பாம்
 राक्षसः } புகளையும் ராக்ஷஸர்
 वीर्यवान् } வீர்யவானுமான
 सागरः } சமுத்திரராஜன்
 शरपाणिनं } பாணமும் கையுமாய்
 நிற்கும்

राघवं } ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
 प्राञ्जलिः } கைகூப்பிக்கொண்டு
 समुपक्रम्य } கிட்டி
 पूर्व } முதலில்
 आमन्त्र्य } முகமன்கூறி
 वाक्यं } ஓர் விண்ணப்பத்தை
 अब्रवीत् } பின்வருமாறு தெரி
 வித்தான் :

पृथिवी वायुराकाशमापो ज्योतिश्च राघव । स्वभावे सौम्य तिष्ठन्ति शाश्वतं मार्गमाश्रिताः॥

सौम्य } “சாந்தமூர்த்தியே!
 राघव } ஸ்ரீராம!
 पृथिवी } பூமி,
 वायुः } வாயு,
 आकाशं } ஆகாசம்,
 आपः } ஜலம்,
 ज्योतिः च } அக்னி ஆகிய இவை
 எல்லாம்

शाश्वतं } எப்பொழுதுமுள்ள
 मार्गं } அனுஷ்டானத்தை
 आश्रिताः } பற்றியவைகளாய்
 स्वभावे } இயற்கையில்
 तिष्ठन्ति } பிரளாமலிருக்கின்

றன.

तत्स्वभावो ममाप्येष यदगाधोऽहमप्लवः । विकारस्तु भवेद्वाध एतत्ते प्रवदाम्यहम् ॥ २७ ॥

अहं } “நான்
 अप्लवः } (ஒரு தாண்டலாய்)
 तदगाधः } தாண்டமுடியாதவன்.
 अहमप्लवः } ஆழம் அளவிடமுடியாதவன்
 यत् तत् अपि } எதுவோ அதுதான்
 मम } எனது
 स्वभावः } இயற்கை குணம்.

गाधः } தரைகாணப்படுபவ
 भवेत् तु } ஆகிவிடில் [கை
 एषः } இது
 विकारः } சிருஷ்டிகுணத்திற்கு
 மாறானதாகும்.
 एतत् } இதை
 ते } தேவரீருக்கு
 प्रवदामि } தெரிவிக்கின்றேன்.

न कामान्न च लोभाद्वा न भयात्पार्थिवात्मज । ग्राहनक्राकुलजलं स्तम्भयेयं कथञ्चन ॥

पार्थिवात्मज } “சக்கிரவர்த்தித் திரு
 மகனாரே!
 ग्राहनक्राकुलजलं } பெரிய மீன்களாலும்
 முதலைகளாலும் நிரம்பியுள்ள ஜலத்தை
 कथञ्चन } நான் என்ன பிரயாசைகொண்டாலும்
 कामात् } பக்தியைக்கொண்டும்
 न स्तम्भयेयं } நான் ஸ்தம்பனம்
 செய்யமுடியாது.

वा } அல்லது
 लोभात् च } கிட்டாததைப் பெற
 முயன்றாலும்
 न } (அப்படியே நான்
 ஸ்தம்பனம்செய்ய)
 முடியாது.
 भयात् } (ஆபத்தில்)பயத்தாலும்
 न } (நான் ஸ்தம்பனம்
 செய்ய) முடியாது.

विधास्ये राम येनापि विषहिष्ये ह्यहं तथा । ग्राहा न प्रहरिष्यन्ति यावत्सेना तरिष्यति ॥
हरीणां तरणे राम करिष्यामि यथास्थलम् ॥ २९ ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	ग्राहा:	முதலைகள்
येन	எப்படியானால்	प्रहरिष्यन्ति न	தீங்கு செய்யமாட்டா.
अहं अपि	யானும்	राम	ஸ்ரீராம!
विषहिष्ये	பொறுப்பேனோ	हरीणां	வானரர்களுடைய
तथा हि	அவ்வண்ணமே	तरणे	கடக்கும் விஷயத்தில்
विधास्ये	செய்வேன்.	यथास्थलं	எப்படியானால் ஒரு வ
सेना	சேனையானது	करिष्यामि	ழியேற்படுமோ அதை
तरिष्यति यावत्	அக்கரை சேரும் பரி யந்தம்		செய்வேன்”.

तमब्रवीत्तदा राम उद्यतो हि नदीपते । अमोघोऽयं महाबाणः कस्मिन्देसे निपात्यताम् ॥

तदा	அச்சமயத்தில்	अयं	இந்த
रामः	ஸ்ரீராமர்	महाबाणः	மஹாபாணமானது
तं	அவனைப் பார்த்து	अमोघः	வீணாகாதது.
अब्रवीत्	பின்வருமாறு வினாவினார்.	हि	ஆனபடியால்
नदीपते	“சமுத்திரராஜனே!	कस्मिन्	எந்த
उद्यतः	தொடுத்துவிட்ட	देशे	இடத்தில்
		निपात्यताम्	வீழ்த்தப்படவேண் டும்? ”

रामस्य वचनं श्रुत्वा तं च दृष्ट्वा महाशरम् । महोदधिर्महातेजा राघवं वाक्यमब्रवीत् ॥३१॥

महातेजा:	மஹா தேஜஸ்வியாகிய	महाशरं	மஹாபாணத்தையும்
महोदधि:	சமுத்திரராஜன்	तं	அந்த
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	राघवं च	ஸ்ரீராமரையும்
वचनं	வாக்கை	दृष्ट्वा	பார்த்து
श्रुत्वा	கேட்டு,	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
		अब्रवीत्	மொழிந்தான் :

उत्तरेणावकाशोऽस्ति कश्चित्पुण्यतमो मम । द्रुमकुल्य इति ख्यातो लोके ख्यातो यथा भवान्॥

मम	“எனக்கு	यथा ख्यातः	{ பிரசித்திபெற்று விள
पुण्यतमः	மிக்கப் புண்யதல		க்குகிறோ அப்
कश्चित्	ஒரு [மாகிய		படியே
अवकाशः	பிரதேசமானது	द्रुमकुल्यः	துருமகுல்யம்
उत्तरेण अस्ति	வடக்கிலிருக்கிறது.	इति	எனப் பெயர்பூண்டு
भवान्	தேவரீர்	ख्यातः	பிரசித்திபெற்று விள
लोके	உலகில்		க்குகிறது.

उग्रदर्शनकर्माणो बहवस्तत्र दस्यवः । आभीरप्रमुखाः पापाः पिबन्ति सलिलं मम ॥३३॥

तत्र "அவ்விடத்தில்
 बहवः பலர்
 उग्रदर्शनकर्माणः { கொடிய தோற்றத்தை
 யும் தொழில்களையு
 முடையவர்களான
 पापाः பாபிகள்

आभीरप्रमुखाः { *ஆபிரர் என்பவர்க
 னை தலைமையாய்க்
 கொண்டவர்களாய்,
 दस्यवः எதற்குமஞ்சாது யா
 வர்க்கும் தீங்குபுரிப
 मम எனது [வர்களாய்,
 सलिलं ஜலத்தை
 पिबन्ति குடிக்கின்றார்கள்.

*[பிராமணனுக்கும் அற்பஜாதிப் பெண்களுக்கும் பிறந்தவர் ஆபிரர் என்
 பவர்கள்.]

तैस्तु संस्पर्शनं प्राप्तैर्न सहे पापकर्मभिः । अमोघः क्रियतां राम तत्र तेषु शरोत्तमः ॥३४॥

प्राप्तैः "அங்கிருக்கும்
 पापकर्मभिः தீத்தொழில் புரியும்
 तैः அவர்களால்
 संस्पर्शनं तु தொடுதலையும்
 न सहे நான் பொறேன்.

राम ஸ்ரீராம!
 तत्र அவ்விடத்தில்
 तेषु அவர்கள் மீது
 शरोत्तमः உத்தமபாணமானது
 अमोघः வீண்போகாததாக
 क्रियताम् செய்யப்பட்டும்."

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सागरस्य स राघवः ।

मुमोच तं शरं दीप्तं वीरः सागरदर्शनात् ॥

वीरः வீரரான
 सः அந்த
 राघवः ஸ்ரீராமர்
 तस्य அந்த
 सागरस्य சுமுத்திரராஜனது
 तद्वचनं அந்த விண்ணப்பத்
 தை

श्रुत्वा செவிக்கொண்டு
 दीप्तं ஜ்வலித்துக்கொண்டி
 तं அந்த [ருந்த
 शरं பாணத்தை
 सागरदर्शनात् சுமுத்திரராஜனது
 विண்ணப்பத்தின்படி
 मुमोच விடுத்தார்.

तेन तन्मरुकान्तारं पृथिव्यां खलु विश्रुतम् ।

निपातितः शरो यत्र दीप्ताशनिसमप्रभः ॥

दीप्ताशनि- } ஜ்வலிக்கும் இடிக்குச்
 समप्रभः } சமானமான ஒலி
 கொண்ட
 शरः பாணமானது
 यत्र எவ்விடத்தில்
 निपातितः வீழ்த்தப்பட்டதோ

तत् அந்த ப்ரதேசம்
 तेन அதனால்
 पृथिव्यां உலகில்
 मरुकान्तारं மருகாந்தாரமென
 विश्रुतं खलु பெயருடன் விளங்கு
 வதன்றோ!

ननाद च तदा तत्र वसुधा शल्यपीडिता । तस्माद्गणमुखात्तोयमुत्पपात रसातलात् ॥३७॥

तदा அப்பொழுது
 तत्र அவ்விடத்தில்
 शल्यपीडिता பாணத்தால் பிடிக்கப்
 वसुधा பூமியானது [பட்ட
 ननाद च அலறிற்று.

तस्मात् அந்த
 गणमुखात् பிளப்புகளின்
 वायिलிருந்து
 रसातलात् பாதாளத்திலிருந்து
 तोयं ஜலமானது
 उत्पपात பொங்கிவந்தது.

तस्मिन्दग्धे तदा कुक्षौ समुद्रः सरितां पतिः । राघवं सर्वशास्त्रमिदं वचनमब्रवीत् ॥४३॥

தடா அப்பொழுது
தஸ்மிந் அந்த
குக்ஷௌ பள்ளத்தாக்கு
தட்யே எரிக்கப்பட்டவளவில்
சரிதா நதிகளுக்கு
பதி: நாயகனாகிய

சமுத்ர: சமுத்திரராஜன்
சர்வசாஸ்திர ஸர்வசாஸ்திர
நிபுணராகிய
ரா஘வ் ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
இத் பின்வரும்
வचनं மொழியை
அब्रवीत् மொழிந்தான் :

अयं सौम्य नलो नाम तनुजो विश्वकर्षणः । पित्रा दत्तवरः श्रीमान्प्रतिमो विश्वकर्मणा ॥

சௌம்ய “சாந்தமூர்த்தியே!
அய் இதோ இருக்குமிவன்
நல: நளனென்ற
நாம பெயருடையவன்.
விசுவகர்மண: விசுவகர்மாவினுடைய

தனுஜ: புதல்வன்.
பித்ரா தந்தையால்
தத்தவர்: வரம்பெற்ற
श्रीमान् பாக்கியசாலி.
विश्वकर्मणा விசுவகர்மாவோடு
प्रतिम: சமமானமானவன்.

एष सेतुं महोत्साहः करोतु मयि वानरः । तमहं धारयिष्यामि तथा ह्येष यथा पिता ॥

एष: “இந்த
वानर: வானரன்
महोत्साह: மிக ஊக்கங்கொண்டு
सेतुं ஓர் அணையை
मयि என்மீது
करोतु கட்டட்டும்.
अहं நான்

तं அதை
धारयिष्यामि ஜாக்கிரதையாய்
பாதுகாப்பேன்.
पिता தந்தை
यथा எப்படியோ
तथा हि அப்படியேதான்
एष: இவனும்.”

एवमुक्तवोदधिर्नष्टः समुत्थाय नलस्तदा । अब्रवीद्वानरश्रेष्ठो वाक्यं रामं महाबलः ॥ ४६ ॥

उदधि: சமுத்திரராஜன்
एवं மேற்கண்டவாறு
उत्तवा சொல்லிவிட்டு
नष्ट: அந்தர்த்தானமாயி
ணை.

वानरश्रेष्ठ: வானரோத்தமனு
नल: நளன் [மாகிய
समुत्थाय எழுந்து
रामं ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
वाक्यं ஒரு மொழியை
अब्रवीत् பின்வருமாறு
மொழிந்தான் :

अहं सेतुं करिष्यामि विस्तीर्णे वरुणालये । पितुः सामर्थ्यमास्थाय तत्त्वमाह महोदधिः ॥

अहं “நான்
विस्तीर्णे விஸ்தாரமான
वरुणालये சமுத்திரத்தின்மீது
पितु: தந்தையினது
सामर्थ्यं சாமர்த்தியத்தை
आस्थाय கைப்பற்றி

सेतुं அணையை
करिष्यामि கட்டுவேன்.
महोदधि: சமுத்திரராஜன்
तत्त्वं உள்ளதை உள்ள
படியே
आह சொன்னான்.

दण्ड एव वरो लोके पुरुषस्येति मे मतिः । धिक् क्षमामकृतज्ञेषु सान्त्वं दानमथापि वा ॥

लोके “உலகில்
पुरुषस्य ஓர் மானிடனுக்கு
दण्डः एव தண்டோபாயம்தான்
वरः எதிலும் சிறந்தது
इति என்பது
मे எனது
मतिः கொள்கை.

अकृतज्ञेषु நன்றிகெட்டவர்கள்
क्षमां अपि விஷயத்தில்
सान्त्वं अथ பொறுமையையாவது
दानं वा தானத்தையாவது
धिक् காட்டுவது அசட்டுத்
தனமே.

अयं हि सागरो भीमः सेतुकर्म दिदक्षया ।

अयं “இந்த
सागरः சகரமன்னரால்
உண்டான
भीमः பயங்கரமான
महोदधिः சமுத்திரராஜன்
दण्डभयात् தண்டனைக்குப்
பயந்து

ददौ दण्डभयाद्वायं राघवाय महोदधिः ॥

दिदक्षया हि { தன்னைக் காப்பாற்றிக்
கொள்ள வேண்டுமெ
னும் எண்ணத்தாலே
யே
•சேதுகாரியத்திற்காக
மேடுபூமியை
ஸ்ரீராமருக்கு
கொடுத்தான்.

मम मातुर्वरो दत्तो मन्दरे विश्वकर्मणा । औरसस्तस्य पुत्रोऽहं सदृशो विश्वकर्मणा ॥५०॥

मन्दरे “மந்தரமலையில்
विश्वकर्मणा விசுவகர்மாவினால்
मम எனது
मातुः அன்னைக்கு
दत्तः கொடுக்கப்பட்ட
वरः அனுக்கிரகமாகிய

अहं நான்
तस्य அவரது
औरसः ஒளரஸ
पुत्रः புத்திரன்.
विश्वकर्मणा விசுவகர்மாவோடு
सदृशः சமமானமானவன்.

स्मारितोऽस्म्यहमेतेन तत्त्वमाह महोदधिः । न चाप्यहमनुक्तो वै प्रब्रूयामात्मनो गुणान् ॥

महोदधिः “சமுத்திரராஜன்
तत्त्वं உள்ளது உள்ளபடியே
आह சொன்னான்.
एतेन இதனால்
अहं நான்
स्मारितः நினைப்பூட்டப்பட்ட
अस्मि ஆகிறேன். [வஞக

अपि च அன்றியும்
अनुक्तः பிறரால் சொல்லப்
आत्मनः எனது [படாதவனாக
गुणान् குணங்களை
अहं वै நானே
प्रब्रूयां न சொல்லிக்கொள்ள
மாட்டேன்.

समर्थश्चाप्यहं सेतुं कर्तुं वै वरुणालये । काममयैव बध्नु सेतुं वानरपुङ्गवाः ॥५१॥

वरुणालये अपि “சமுத்திரத்தின்மீது
सेतुं சேதுவை [கூட
कर्तुं கட்ட
अहं நான்
समर्थः वै வல்லமையுள்ளவன்.

कामं च அப்படியிருப்பதால்
अय एव இப்பொழுதே
वानरपुङ्गवाः வானரோத்தமர்கள்
सेतुं சேதுவை
बध्नु கட்டட்டும்.”

ततोऽतिसृष्टा रामेण सर्वतो हरियूथपाः । अंभिपेतुर्महारण्यं हृष्टाः शतसहस्रशः ॥ ५३ ॥

ततः	அதன்மேல்	शतसहस्रशः	நூற்றுக்கணக்காகவும்
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	सर्वतः	ஆயிரக்கணக்காகவும்
अतिसृष्टाः	விடைகொடுத்துவிடு க்கப்பட்ட	हृष्टाः	நாற்புறமும் மனச்சந்துஷ்டிகொ டவர்களாய்
हरियूथपाः	வானரசேனைத்தலைவர் கள்	महारण्यं	பெரும்காட்டிற்கு
		अभिपेतुः	ஒடிச்சென்றார்கள்.

ते नगान्नगसंकाशाः शाखामृगगणर्षभाः । बभञ्जुर्वानरास्तत्र प्रचकर्षुश्च सागरम् ॥ ५४ ॥

तत्र	அப்பொழுது	नगान्	விருகுகங்களை
ते	அந்த	बभञ्जुः	வேரோடு பெயர்த் தார்கள்.
नगसङ्काशाः	மலைகளை நிகர்த்தவர் களும்	सागरं	சமுத்திரத்திற்கு
शाखामृग- गणर्षभाः च	வானாக்கூட்டத்தலை வர்களுபான	प्रचकर्षुः	இழுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள்.
वानराः	வானரர்கள்		

ते सालैश्चाश्वकर्णैश्च धवैर्वंशैश्च वानराः । कुटजैर्जुनैस्तालैस्तिलकैस्तिमिशैरपि ॥ ५५ ॥

बिल्वैश्च सप्तपर्णैश्च कर्णिकारैश्च पुष्पितैः । चूतैश्चाशोकवृक्षैश्च सागरं समपूरयन् ॥ ५६ ॥

ते	அந்த	तिमिशैः अपि	திமிசங்களாலும்
वानराः	வானரர்கள்	बिल्वैः च	பில்வமரங்களாலும்
सालैः च	ஆச்சாமரங்களாலும்	सप्तपर्णैः च	ஏழிலைப்பாலேமரங் களாலும்
अश्वकर्णैः च	அச்வகர்ணமரங்களா லும்	पुष्पितैः	மலர்கள் நிறைந்த
धवैः	தவமரங்களாலும்	कर्णिकारैः च	கர்ணிகாரமரங்களா லும்
वंशैः च	மூங்கில்களாலும்	चूतैः च	மாமரங்களாலும்
कुटजैः	வெட்பாலேகளாலும்	अशोकवृक्षैः च	அசோகமரங்களாலும்
अर्जुनैः	மருதுமரங்களாலும்	सागरं	சமுத்திரத்தை
तालैः	பனைகளாலும்	समपूरयन्	நிரப்பினார்கள்.
तिलकैः	திலகமரங்களாலும்		

समूलांश्च विमूलांश्च पादपान्हरिसत्तमाः । इन्द्रकेतूनिवोद्यम्य प्रजहूर्हरयस्तरुन् ॥ ५७ ॥

हरिसत्तमाः	வானரோத்தமர்களா கிய	विमूलान्	வேரில்லாமலும்
हरयः	வானரர்கள்	इन्द्रकेतून्	இந்திரத்வஜங்களை
पादपान् च	சில மரங்களை	इव	போலவே
समूलान्	வேருடனும்	उद्यम्य	வந்தித் தூக்கி
तरुन् च	சில மரங்களை	प्रजहुः	கொண்டுவந்துச் சேர்த்தார்கள்.

அப்படியே
வேறுசிலர்
குவியல் குவியலாய்
சேர்க்கின்றார்கள்.

மேகாபை:	மேகங்களை நிகர்த்த
பவ்வாபை:	மலைச்சிகரங்களா லும்.
தூயை:	நாணல்களா லும்
காபை: ச	கட்டைகளா லும்
வவ்வியை	கட்டினார்கள்.

तरुभिः च	மரங்களாலும்
सेतुं	ஸேதுவை
बध्नन्ति	கட்டுகின்றார்கள்.

गिरीणां	பர்வதங்களுடைய
शिखराणि च ।	சிகரங்களையும்
गृह्य	கையிலேந்திக்கொண்டு
परिधावन्तः	ஒடிச் செல்பவர்களாய்
दृश्यन्ते	காணப்படுகின்றார்கள்.

शैलानां	மலைகள்
निपात्यतां च	விழுத்தப்படுகையி
तुमुलः	பெரிய [லும்
शब्दः	சப்தமானது
बभूव	உண்டாயிற்று.

तं तं	அ.கதை
नलः	நளன்
वामेन वरेण	இடது கையினால்
सलीलं	அனாயாசமாய்
जगृहे	பிடித்துக்கொண்

டான்,

कृतानि प्रथमेनाह्वा योजनानि चतुर्दश । प्रहृष्टैर्गजसंकाशैस्त्वरमाणैः पुवङ्गमैः ॥ ६९ ॥

प्रहृष्टैः	மனசுந் துஷ்டிகொண் டவர்களுந்ம்	पुवङ्गमैः	வானரர்களால்
गजसङ्काशैः	யானைகளை நிகர்த்த வர்களுந்ம்	प्रथमेन अह्वा	முதலாவதுநாள்
त्वरमाणैः	பரபரப்புடன் தொழில் புரிகிறவர்களுமான	चतुर्दश	பதினான்கு
		योजनानि	யோஜனைகள்
		कृतानि	கட்டப்பட்டன.

द्वितीयेन तथा चाह्वा योजनानि तु विंशतिः । कृतानि पुवगैस्तूर्ण भीमकायैर्महाबलैः ॥

भीमकायैः तु	பெரும் சரீரமுடைய வர்களுந்ம்	तथा	அப்படியே
महाबलैः च	மஹா பலவான்களு மான	द्वितीयेन अह्वा	இரண்டாவது தினத்தில்
पुवगैः	வானரர்களால்	विंशतिः	இருபது
तूर्ण	விரைவில்	योजनानि	யோஜனைகள்
		कृतानि	கட்டப்பட்டன.

अह्वा तृतीयेन तथा योजनानि कृतानि तु । त्वरमाणैर्महाकायैरेकविंशतिरेव च ॥ ७१ ॥

तथा एव	அப்படியே	महाकायैः च	{ பெரும் சரீரமுடைய வர்களுமான அவர் களால்
तृतीयेन	மூன்றாவது	एकविंशतिः	இருபத்தோரு
अह्वा	தினத்தில்	योजनानि	யோஜனைகள்
त्वरमाणैः तु	{ பரபரப்புடன் தொ ழில் புரிகின்றவர்க ளுந்ம்	कृतानि	கட்டப்பட்டன.

चतुर्थेन तथा चाह्वा द्वाविंशतिरथापि च । योजनानि महावेगैः कृतानि त्वरितैस्तु तैः ॥

महावेगैः अपि	மஹா சாமர்த்திய முடையவர்களுந்ம்	तथा च	அப்படியே
त्वरितैः तु	பரபரப்புடனிருந்த வர்களுமான	चतुर्थेन	நான்காவது
तैः च	அவர்களாலேயே	अह्वा	தினத்தில்
अथ	அப்பொழுது	द्वाविंशतिः	இருபத்திரண்டு
		योजनानि	யோஜனைகள்
		कृतानि	கட்டப்பட்டன.

पञ्चमेन तथा चाह्वा पुवगैः क्षिप्रकारिभिः । योजनानि त्रयोविंशत्सुवेल्मधिकृत्य वै ॥ ७३ ॥

क्षिप्रकारिभिः	விரைவில் காரியங்களை முடிக்கும்	अधिकृत्य वै	முடிவு எல்லையாக வைத்துக்கொண்டு
पुवगैः	வானரர்களால்	त्रयोविंशत्	இருபத்துமூன்று
पञ्चमेन	ஐந்தாவது	योजनानि	யோஜனைகள்
अह्वा	தினத்தில்	तथा च	அப்படியே கட்டிமுடி க்கப்பட்டன.
सुवेल्	சுவேலபர்வதத்தை		

स वानरवरः श्रीमान्विश्वकर्मात्मजो बली । बबन्ध सागरे सेतुं यथा चास्य पिता तथा ॥

வானரவர்: வானரோத்தமனும்
 श्रीमान् ஸ்ரீமானும்
 बली வெகுபலசாலியும்
 विश्वकर्मात्मजः விச்வகர்மாவின
 पुतल्वनुमान
 अस्य இவனது
 पिता தந்தை

यथा எப்படிப்பட்டவனோ
 तथा च அப்படிப்பட்டவனு
 मान
 सः அவன்
 सागरे சமுத்திரத்தில்
 सेतुं ஸேதுவை
 बबन्ध கட்டிமுடித்தான்.

स नलेन कृतः सेतुः सागरे मकरालये । शुशुभे सुभगः श्रीमान्स्वातीपथ इवाम्बरे ॥

नलेन நளனால்
 मकरालये சுருமீன்கள் வசிக்கு
 मीडमाकिय
 सागरे சமுத்திரத்தில்
 कृतः கட்டப்பட்ட
 सः அந்த
 सेतुः சேதுவானது
 अम्बरे ஆகாசத்தில்

स्वातीपथः ஸ்வாதிநக்ஷத்திரம்
 செல்லும் வழி
 इव போலவே
 श्रीमान् மகிமைபொருந்திய
 தாகவும்
 सुभगः அழகுவாய்ந்ததாக
 வும்
 शुशुभे விளங்கிற்று.

ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । आगम्य गगने तस्थुर्द्रष्टुकामास्तदद्भुतम् ॥७६॥

ततः அப்பொழுது
 सगन्धर्वाः கந்தர்வர்களுள் ளிட்ட
 देवाः தேவர்களும்
 सिद्धाः சித்தர்களும்
 परमर्षयः च மகரிஷிகளும்
 तत् அந்த

अद्भुतं அதிசயத்தை
 द्रष्टुकामाः பார்க்க அவாக்கொண்
 डवलர்களாய்
 गगने ஆகாசத்தில்
 आगम्य வந்து
 तस्थुः நின்றார்கள்.

दशयोजनविस्तीर्णं शतयोजनमायतम् । ददृशुर्देवगन्धर्वा नलसेतुं सुदुष्करम् ॥ ७७ ॥

देवगन्धर्वाः தேவர்களும் கந்தர்வர்
 களும்
 दशयोजनविस्तीर्णं பத்துயோஜனை அகல
 முள்ளதும்
 शतयोजनं நூறு யோஜனை
 आयतं நீளமுள்ளதும்

सुदुष्करं வேறு எவராலும் செ
 ய்யமுடியாததுமான
 नलसेतुं நளனால் கட்டப்பட்ட
 ஸேதுவை
 ददृशुः கண்ணார்க்கண்டார்
 கள்.

तदचिन्त्यमसह्यं च अद्भुतं रोमहर्षणम् । ददृशुः सर्वभूतानि सागरे सेतुबन्धनम् ॥ ७८ ॥

सर्वभूतानि எல்லாப்பிராணிகளும்
 सागरे சமுத்திரத்தில்
 अचिन्त्यं நினைக்கமுடியாததும்
 असह्यं செய்ய அருளின்றி
 முடிக்கமுடியாததும்
 रोमहर्षणं மயிர்ச்சிவிர்ப்பெறியப்
 பண்ணுகிறதும்

अद्भुतं च ஆச்சரியகரமானது
 मान
 तत् அந்த
 सेतुबन्धनं ஸேதுபந்தத்தை
 ददृशुः பிரத்தியக்ஷமாகப்
 பார்த்தார்கள்.

अग्रतस्तस्य सैन्यस्य श्रीमात्रामः सलक्ष्मणः । जगाम धन्वी धर्मात्मा सुग्रीवेण समन्वितः ॥

तस्य अந்த
सैन्यस्य சேனை க்கு
अग्रतः முன்பாக
श्रीमान् ஸ்ரீமானும்
धन्वी வில்வீரனும்
धर्मात्मा தர்மா த்மாவுமான

रामः ஸ்ரீராமர்
सलक्ष्मणः லக்ஷ்மணரோடு கூட
सुग्रीवेण சுக்ரீவரால்
समन्वितः பின்பற்றப்பட்டவ
ராய்
जगाम செல்லலானார்.

अन्ये मध्येन गच्छन्ति पार्श्वतोऽन्ये प्लवङ्गमाः । सलिले प्रपतन्त्यन्ये मार्गमन्ये न लेभिरे ॥

अन्ये சில
प्लवङ्गमाः வானரர்கள்
मध्येन நடுவிலும்
अन्ये வேறுசிலர்
पार्श्वतः பக்கங்களிலும்
गच्छन्ति செல்லுகிறார்கள்.

अन्ये வேறுசிலர்
सलिले ஜலத்தில்
प्रपतन्ति நீந்திச்செல்கின்றார்
अन्ये வேறுசிலர் [கள்.
मार्गं போகும்வழியை
लेभिरे न பெறவில்லை.

केचिद्वैहायसगताः सुपर्णा इव पुष्पुः

॥ ८७ ॥

केचित् சிலர்
सुपर्णाः கருடபகவான்கள்
इव போலவே

वैहायसगताः ஆகாசத்தை அடைந்
தவர்களாய்
पुष्पुः பறந்துச்சென்றார்கள்.

घोषेण महता तस्य सिन्धोर्घोषं समुच्छ्रितम् । भीममन्तर्दधे भीमा तरन्ती हरिवाहिनी ॥

भीमा பயங்கரமான
हरिवाहिनी வானரசேனையானது
तरन्ती கடந்துசெல்கிறதாய்
महता பெரும்
घोषेण சத்தத்தால்

तस्य सिन्धोः அந்த சமுத்திரத்தின்
भीमं பயங்கரமாய்
समुच्छ्रितं கிளம்பும்
घोषं சத்தத்தை
अन्तर्दधे அடக்கவிட்டது.

वानराणां हि सा तीर्णा वाहिनी नलसेतुना । तीरै निविविशे राज्ञो बहुमूलफलोदके ॥

वानराणां வானரர்களின்
राज्ञः மன்னனது
सा அந்த
वाहिनी சேனை
नलसेतुना நளன் கட்டிய ஸேது
வழியாய்

तीर्णा हि கடந்துவந்து
சேர்ந்ததாய்
बहुमूल- } பல கிழங்குகளும், க
फलोदके } னிகளும் தீர்த்தங்க
ளும் நிறைந்த
तीरै அக்கரையில்
निविविशे இறங்கிற்று.

तदद्भुतं राघवकर्म दुष्करं समीक्ष्य देवाः सह सिद्धचारणैः ।

उपेत्य रामं सहसा महर्षिभिः समभ्यपिञ्चन् सुशुभैर्जलैः पृथक् ॥ ९० ॥

देवाः	தேவர்கள்	अद्भुतं	அதிசயத்தை
सिद्धचारणैः	சித்தர்களோடும் சாரணர்களோடும்	समीक्ष्य	பார்த்து
महर्षिभिः	மகர்ஷிகளோடும்	सहसा	தக்ஷணமே
सह	கூடவே	रामं	ஸ்ரீராமரை
तत्	அந்த	उपेत्य	கிட்டி
दुष्करं	பிறரால் செயற்கரியதும்	सुशुभैः	மிகப்புண்ணிய
राघवकर्म	ஸ்ரீராமரது காரியமுமாகிய	जलैः	தீர்த்தங்களால்
		पृथक्	தனித்தனியே
		समभ्यषिञ्चन्	அபிஷேகம் செய்து வைத்தார்கள்.

जय स्वशत्रून् नरदेव मेदिनीं ससागरां पालय शाश्वतीः समाः ।

इतिव रामं नरदेवसत्कृतं शुभैर्वचोभिर्विविधैरपूजयन्

॥ ९१ ॥

नरदेवसत्कृतं	{ மானிடர்களாலும் தேவர்களாலும் வணங்கப்படும்	मेदिनीं	உலகை
रामं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து	शाश्वतीः समाः	பல்லாண்டு பல்லாண்டாய்
नरदेव	“சக்கிரவர்த்தியே!	पालय	பரிபாலனம் பண்ணி
स्वशत्रून्	தேவரீரது சத்ருக்களை	इति एव	அருளவேண்டும்.”
जय	ஒழிப்பீராக.	विविधैः	இப்படியும், இன்னும் பல
ससागरां	சமுத்திரங்களுள் ளிட்ட	शुभैः	மங்கள
		वचोभिः	ஆசிமொழிகளால்
		अपूजयन्	கொண்டாடினார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे द्वाविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15502

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 827

त्रयोविंशः सर्गः—இருபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ २३ ॥

लङ्काप्रस्थानम्—இலங்கைக்குப் புறப்பவேது.

निमित्तानि निमित्तज्ञो दृष्ट्वा लक्ष्मणपूर्वजः । सौमित्रिं संपरिष्वज्य इदं वचनमब्रवीत् ॥१॥

निमित्तज्ञः	சகுனசாஸ்திரத்தில் நிபுணரும்	सौमित्रिं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
लक्ष्मणपूर्वजः	லக்ஷ்மணருக்குத் தம யனானாகிய அவர்	संपरिष्वज्य	தழுவிக்கொடுத்து
निमित्तानि	சகுனங்களை	इदं	பின்வரும்
दृष्ट्वा	கவனித்து	वचनं	சொல்லை
		अब्रवीत्	சொன்னார்:

परिगृह्योदकं शीतं वनानि फलवन्ति च । बलौघं संविभज्येयं व्यूह्य तिष्ठेम लक्ष्मण ॥ २ ॥

लक्ष्मण	“ லக்ஷ்மண !	इमं	இந்த
शीतं	குளிர்ந்த	बलौघं	சேனைசமூகத்தை
उदकं	தீர்ந்ததையும்	संविभज्य	பிரித்து
फलवन्ति	கனிகள் நிரம்பிய	व्यूह्य	அணிவகுத்து
वनानि च	சோலைகளையும்	तिष्ठेम	நாமிங்கிருப்போம்.
परिगृह्य	கண்டு கொண்டு		

लोकक्षयकरं भीमं भयं पश्याम्युपस्थितम् । निर्वहणं प्रवीराणामृक्षवानररक्षसाम् ॥ ३ ॥

प्रवीराणां	மிகச் சூரர்களாகிய	लोकक्षयकरं	உலகத்திற்கே அழி
ऋक्षवानर-}	காடிகளுக்கும், வான		வைச் செய்கிறதும்
रक्षसां }	ரர்களுக்கும், அரக்	भीमं	பயங்கரமான துமான
	கார்களுக்கும்	भयं	பெரும் விபத்தை
निर्वहणं	நாசத்தை விளைவிக்கி	उपस्थितं	நெருங்கிவிட்டதாக
	றதும்	पश्यामि	நான் பார்க்கிறேன்.

वाताश्च कलुषा वान्ति कम्पते च वसुन्धरा । पर्वताग्राणि वेपन्ते पतन्ति च महीरुहाः ॥

वाताः	காற்றுகள்	पर्वताग्राणि	மலைச்சிகரங்கள்
कलुषाः च	புழுதியுண்டவைக	वेपन्ते	குலுங்குகின்றன.
वान्ति	வீசுகின்றன. [ளாய்	महीरुहाः च	விருகூதங்களும்
वसुन्धरा च	பூமியும்	पतन्ति	(முறிந்து) விழுகின்
कम्पते	நடுநடுங்குகின்றது.		றன.

मेघाः क्रव्यादसङ्काशाः परुषा परुषस्वनाः । क्रूराः क्रूरं प्रवर्षन्ति मिश्रं शोणितबिन्दुभिः ॥

मेघाः	மேகங்கள்	क्रूराः	பயங்கரமானவைகளு
क्रव्यादसङ्काशाः	பேய்பிசாசுகளை நிகர்		மாய்
	த்தவைகளாய்	शोणितबिन्दुभिः	ரத்தபிந்துக்களோடு
परुषाः	{ கண்ணெடுத்துப்	मिश्रं	கலந்ததாய்
	பார்க்கவொண்ண	क्रूरं	அஸஹ்யமாய்
	தவைகளாய்	प्रवर्षन्ति	வரஷிக்கின்றன.
परुषस्वनाः	கர்ணகரோமாக கர்ஜிக்		
	கின்றவைகளாய்		

रक्तचन्दनसङ्काशा सन्ध्या परमदारुणा । ज्वलतः प्रपतत्येतदादित्यादग्निमण्डलम् ॥ ६ ॥

सन्ध्या	ஸந்தியாகாலமானது	ज्वलतः	ஜ்வலிக்கும்
रक्तचन्दनसङ्काशा	செஞ்சந்தனத்தை	आदित्यात्	சூர்யபகவானிட
	நிகர்த்ததாய்	एतत्	இந்த [மிருந்து]
परमदारुणा	மிகப் பயங்கரமா	अग्निमण्डलं	அக்னிபிண்டம்
	யிருக்கிறது.	प्रपतति	கீழே விழுகிறது.

दीना दीनस्वराः क्रूराः सर्वतो मृगपक्षिणः । प्रत्यादित्यं विनर्दन्ति जनयन्तो महद्भयम् ॥

क्रूराः	அதிக ஆண்மையை யுடைய	महत् भयं	அதிக பயத்தை எங்கும்
मृगपक्षिणः	மிருகங்களும் பகி களும்	सर्वतः	எங்கும்
दीनाः	ஏக்கம்பிடித்தவை களாய்	जनयन्तः	உண்டுபண்ணுகின்ற வைகளாய்
दीनस्वराः	பரிதாபமான குரலுற் றவைகளாய்	आदित्यं प्रति	சூரியபகவானைப் பார் த்தவண்ணமே
		विनर्दन्ति	பேரொலிசெய் கின்றன.

रजन्यामप्रकाशस्तु सन्तापयति चन्द्रमाः । कृष्णरक्तांशुपर्यन्तो लोकक्षय इवोदितः ॥

ह्रस्वो रूक्षोऽप्रशस्तश्च परिवेषः सुलोहितः

॥ ८ ॥

चन्द्रमाः	“சந்திரனும்	कृष्णरक्तांशु- पर्यन्तः	} கறுத்துச் சிவந்த நு ணிக்கிரணங்கலையு டையதாய்
अप्रकाशः तु	ஒளி குன்றியவனா கவே	ह्रस्वः	சுருங்கினதாயும்
रजन्यां	இரவில்	रूक्षः	கொடுமையாகவும்
सन्तापयति	தபிக்கச்செய்கிறான்.	सुलोहितः	மிகச் சிவந்ததாயும்
परिवेषः	சந்திரனது ஊர் கோள்	अप्रशस्तः च	அமங்களமாயும்
		लोकक्षये इव	உலகத்திற்கழிவென
		उदितः	தோன்றிற்று.

आदित्ये विमले नीलं लक्ष्म लक्ष्मण दृश्यते

॥ ९ ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மணா!	नीलं	நீலமான
विमले	நிர்மலமான	लक्ष्म	களங்கம்.
आदित्ये	சூரியபகவானிடத்தில்	दृश्यते	காணப்படுகிறது.

रजसा महता चापि नक्षत्राणि हतानि च । युगान्तमिव लोकानां पश्य शंसन्ति लक्ष्मण ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மணா!	लोकानां अपि	உலகங்களுக்கெல்லா
नक्षत्राणि	நக்சத் திரங்களும்	युगान्तं च	நாசத்தையே [முமே
महता	பெரும்	शंसन्ति इव	ஆசிக்கின்றனபோலி ருக்கின்றது.
रजसा	புழுதியால்	पश्य	(நீயும்) கவனி.
हतानि च	மூடப்பட்டவைகளாய்		

काकाः श्येनास्तथा गृध्रा नीचैः परिपतन्ति च । शिवाश्चाप्यशिवान्नादान्दन्ति सुमहाभयान् ॥

काकाः	“காக்கைகளும்	अपि	இன்னும்
श्येनाः	பருந்துகளும்	शिवाः च	நரிகளும்
• तथा	அப்படியே	सुमहाभयान्	மிகப் பயங்கரமான வைகளும்
गृध्राः च	கழுஞ்சுள்களும்	अशिवान्	அமங்களகரமானவை
नीचैः	கீழ்நோக்கி	नादान्	சத்தங்களை [களுமான
परिपतन्ति	விழுகின்றன.	नदन्ति	ஊளையிடுகின்றன.

शैलैः शूलैश्च खड्गैश्च विसृष्टैः कपिराक्षसैः । भविष्यत्यावृता भूमिर्मांसशोणितकर्दमा ॥ १२ ॥

भूमिः	“பூமியானது	खड्गैः च	கத்திகளாலும்
कपिराक्षसैः	வானரர்களாலும்	आवृता	நிரம்பியதாயும்
	அரக்கர்களாலும்	मांसशोणित- }	மாம்சம், ரத்தம் இவை
विसृष्टैः	எறியப்பட்ட	कर्दमा	களாலான சேறை
शैलैः	மலைகளாலும்		யுடையதாய்
शूलैः च	சூலங்களாலும்	भविष्यति	ஆகப்போகிறது.

क्षिप्रमद्यैव दुर्धर्षां पुरीं रावणपालिताम् । अभियाम जवेनैव सर्वतो हरिभिर्वृताः ॥ १३ ॥

हरिभिः	“வானரர்களால்	रावणपालितां	ராவணனால் பாது
सर्वतः	நான்கு பக்கங்களிலும்		காக்கப்பட்டதுமான
वृताः	சூழப்பட்டவர்களாய்	पुरीं	(இலங்கை) நகருக்கு
	(இதுவரையில்) ஒருவ	अद्य एव	இப்பொழுதே
दुर्धर्षां	ராலும் தகையப்படா	क्षिप्रं	காலவிரைவாகச் செய்யா
	திருந்ததும்	जवेन एव	அதிவேகமாகவே [து
		अभियाम	நாம் செல்வோமாக”.

इत्येवमुक्त्वा धर्मात्मा धन्वी संग्रामहर्षणः । प्रतस्थे पुरतो रामो लङ्कामभिमुखो विभुः ॥

धर्मात्मा	தர்மா த்மாவும்	इति एवं	மேற்கண்டவாறு
धन्वी	வில்வீரரும்	उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,
विभुः	சர்வவ்யாபகரும்	लङ्कां	இலங்கையை
संग्रामहर्षणः	போரில் உத்ஸாஹப்	अभिमुखः	நோக்கி
	படுபவருமான	पुरतः	யாவருக்கும்முன்னே
रामः	ஸ்ரீராமர்	प्रतस्थे	பிரயாணமானார்.

सविभीषणसुग्रीवास्ततस्ते वानरर्षभाः । प्रतस्थिरे विनर्दन्तो निश्चिता द्विषतां वधे ॥ १५ ॥

सविभीषण-	விபீஷணனையும் சுக்ரீ	निश्चिताः	சந்தேகமென்பதே
सुग्रीवाः	வணையும் உள்ளிட்ட		தோன்றாதவர்களாய்
ते	அந்த	विनर्दन्तः	அட்டகாசம் செய்கின்
वानरर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்		றவர்களாய்
द्विषतां	சத்துருக்களை	ततः	அப்பொழுது
वधे	வதைப்பதில்	प्रतस्थिरे	சென்றார்கள்.

राघवस्य प्रियार्थं तु धृतानां वीर्यशालिनाम् । हरीणां कर्मचेष्टाभिस्तुतोष रघुनन्दनः ॥

रघुनन्दनः	ஸ்ரீராமர்	वीर्यशालिनां	வீர்யசாலிகளால்
राघवस्य	ஸ்ரீராமருக்கு	हरीणां	வானரர்களின்
प्रियार्थं तु	நன்மைக்குக் காரணம்	कर्मचेष्टाभिः	காரியமுயற்சிகளால்
	என்கிறபடியால்	तुतोष	சந்தோஷபடைந்தார்.
धृतानां	ஊக்கமுடைய		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे त्रयोविंशः सर्गः ॥

चतुर्विंशः सर्गः—இருபத்துநான்காவது ஸர்க்கம். ॥ २४ ॥

रावणात्मश्लाघा—ராவணனது தற்புகழ்ச்சி.

सा वीरसमिती राज्ञा विरराज व्यवस्थिता । शशिना शुभनक्षत्रा पौर्णमासीव शारदी ॥

सा	அந்த	पौर्णमासी	பௌர்ணமாஸ இரவு
वीरसमितिः	வீரர்களின் சமூகமா	शशिना	சந்திரனால்
	னது	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
व्यवस्थिता	அணிவகுக்கப்பட்ட		வண்ணமே
शारदी	சரத்காலத்து [தாய்	राज्ञा	ஸர்வஸ்வாமியால்
शुभनक्षत्रा	நிர்மலநக்ஷத்திரங்க		(இராகவனால்)
	ளையுடைய	विरराज	விளங்கிற்று.

प्रचचाल च वेगेन त्रस्ता चैव वसुन्धरा । पीड्यमाना बलौघेन तेन सागरवर्चसा ॥ २ ॥

वसुन्धरा	பூமியானது	वेगेन	கடுமையாய்
तेन	அந்த	पीड्यमाना च	மிதியுண்டதாய்
सागरवर्चसा	சமுத்திரம்போல்அள	तस्ता एव	நடுநடுங்கியதாய்
	விடமுடியா திருந்த	प्रचचाल	கடுகிடுன்று அசைந்
बलौघेन च	சேனைசமூகத்தால்		துவிட்டது.

ततः शुश्रुवुराकुष्टं लङ्कायां काननौकसः । भेरीमृदङ्गसंघुष्टं तुमुलं रोमहर्षणम् ॥ ३ ॥

ततः	அப்பொழுது	रोमहर्षणं	மயிர்க்குச்செறியும்ப
काननौकसः	வானரர்கள்		டியாயிருக்கிறதுமான
लङ्कायां	இலங்கையில்	भेरीमृदङ्गसंघुष्टं	பேரீமிருதங்கங்களின்
आकुष्टं	கோலாகலத்தையும்,		முழக்கத்தையும்
तुमुलं	அதிகமாயிருக்கிறதும்	शुश्रुवुः	கேட்டார்கள்.

बभूवुस्तेन घोषेण संहृष्टा हरियूथपाः । अमृष्यमाणास्तं घोषं विनेदुर्घोषवत्तरम् ॥ ४ ॥

हरियूथपाः	வானரசேனைத்தலைவர்	तं	அந்த
	கள்	घोषं	கோஷத்தை
तेन	அந்த	अमृष्यमाणाः	பொறுக்க மனம்
घोषेण	முழக்கத்தால்		வராதவர்களாய்
संहृष्टाः	சந்தோஷபடைந்தவர்	घोषवत्तरं	அதிலுமதிகமான
	களாக		கோஷத்தை
बभूवुः	ஆயினர்.	विनेदुः	செய்தார்கள்.

राक्षसास्तु प्लवङ्गानां शुश्रुवुश्चापि गर्जितम् । नर्दतामिव दृप्तानां मेघानामम्बरे स्वनम् ॥

राक्षसाः तु	ராக்ஷஸர்களும்	इव	நிகர்த்து
• दृप्तानां	செருக்குற்று	नर्दतां	கர்ஜிக்கும்
अम्बरे	ஆகாசத்தில்	प्लवङ्गानां	வானரர்களுடைய
मेघानां	மேகங்களுடைய	गर्जितं च अपि	கர்ஜனையையும்
स्वनं	இடியொலியை	शुश्रुवुः	கேட்டார்கள்.

दृष्ट्वा दाशरथिर्लङ्कां चित्रध्वजपताकिनीम् । जगाम मनसा सीतां द्यूमानेन चेतसा ॥

दाशरथिः ஸ்ரீராமர்
 चित्रध्वज- } அழகிய த்வஜங்களோ
 पताकिनीं } டும் கொடிகளோடும்
 விளங்கும்
 लङ्कां இலங்கை நகரை
 दृष्ट्वा பார்த்து

द्यूमानेन நொந்துகிடக்கின்ற
 चेतसा மனதால்
 सीतां சீதாதேவியைப்பற்றி
 मनसा जगाम பின்வருமாறு
 நினைத்தார்.

अत्र सा मृगशाबाक्षी रावणेनोपरुध्यते । अभिभूता ग्रहेणो लोहिताङ्गेन रोहिणी ॥ ७ ॥

अत्र “இவ்விடத்தில்
 மான்குட்டியின் கண்
 मृगशाबाक्षी { கள்போன்ற கண்க
 னையுடைய
 सा அவள்
 लोहिताङ्गेन அங்காரக

ग्रहेण கிரகத்தால்
 अभिभूता பிடிக்கப்பட்ட
 रोहिणी इव ரோகினிபோல்
 रावणेन ராவணனால்
 उपरुध्यते சிறைப்படுத்தப்பட்டி
 ருக்கின்றாள்.”

दीर्घमुष्णं च निश्वस्य समुद्रीक्ष्य च लक्ष्मणम् । उवाच वचनं वीरस्तत्कालहितमात्मनः ॥

वीरः சூரராகும் அவர்
 दीर्घं தீர்க்கமாகவும்
 उष्णं च உஷ்ணமாகவும்
 निश्वस्य च பெரு மூச்சவிட்டு
 लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை
 समुद्रीक्ष्य பார்த்து

आत्मनः தனக்கு
 तत्कालहितं அக்காலத்திற்கேற்ற
 தாயிருக்கிற
 वचनं ஒரு சொல்லை
 उवाच பின்வருமாறு
 மொழிந்தார் :

आलिखन्तीमिवाकाशमुत्थितां पश्य लक्ष्मण । मनसेव कृतां लङ्कां नगाग्रे विश्वकर्मणा ॥

लक्ष्मण “லக்ஷ்மணா!
 नगाग्रे மலையின் உச்சியில்
 आकाशं ஆகாசத்தை
 आलिखन्तीं உராய்கிறது
 इव போலவே
 उत्थितां உயரக்கிளம்பியிருக்கி
 றதாய்

विश्वकर्मणा விசுவகர்மாவினால்
 मनसा इव மனத்தாலேயே
 कृतां சிருஷ்டிக்கப்பட்ட
 தாகிய
 लङ्कां இலங்கை நகரை
 पश्य பார்.

विमानैर्बहुभिर्लङ्का सङ्कीर्णा हि विराजते । विष्णोः पदमिवाकाशं छादितं पाण्डुरैर्धनैः ॥

लङ्का “இலங்கை நகர்
 बहुभिः பல
 विमानैः மாளிகைகளால்
 सङ्कीर्णा நிறைந்ததாய்
 पाण्डुरैः வெண்
 धनैः மேகங்களால்

छादितं மறைக்கப்பட்ட
 विष्णोः சூர்யபகவானது
 पदं இருப்பிடமாகிய
 आकाशं ஆகாசம்
 इव हि போலவே
 विराजते விளங்குகிறது.

पुष्पितैः शोभिता लङ्का वनैश्चैत्ररथोपमैः । नानापतङ्गसङ्घैः फलपुष्पोपगैः शुभैः ॥ ११ ॥

लङ्का “இலங்கை நகர்
புष्ପிதैः நன்கு புஷ்பித்தவை
களும்

नानापतङ्गसङ्घैः { பலவிதப் பறவைக
ளால் சப்திக்கப்
பெற்றவைகளும்
சிறந்த

शुभैः { கனிகளாலும் புஷ்பங்
களாலும் நிறம்பிய
வைகளும்

चैत्ररथोपमैः

{ குபேரனது சைத்ரா
ரதமெனும் உத்தியா
னத்தை நிகர் த்தவை
களுமான

वनैः

சேலைகளால்

शोभिता

அழகுவாய்ந்ததாய்

விளங்குகிறது.

पश्य मत्तविहङ्गानि प्रलीनभ्रमराणि च । कोकिलाकुलषण्डानि दोधवीति शिवोऽनिलः ॥

अनिलः “காற்று
मत्तविहङ्गानि கொழுத்த பறவை
களையும்

प्रलीनभ्रमराणि அடங்கிக்கிடக்கும்
வண்டுகளையும்

कोकिलाकुल-

षण्डानि च

शिवः

दोधवीति

पश्य

{ தாறுமாறாய் திரியும்
கோகிலங்களின் சமூ
கமாய் [கங்களையும்
அசைக்கிறது
பார்.”

इति दाशरथी रामो लक्ष्मणं समभाषत

दाशरथिः தசரதரின் புதல்வ
ராகிய

रामः ஸ்ரீராமர்

॥ १३ ॥

लक्ष्मणं

इति

समभाषत

லக்ஷ்மணரைப்
பார்த்து
மேற்கண்டவாறு
பேசுமுடித்தார்.

बलं च तद्वै विभजञ्छास्त्रदृष्टेन कर्मणा । शशास कपिसेनाया बलमादाय वीर्यवान् ॥ १४ ॥

अङ्गदः सह नीलेन तिष्ठेदुरसि दुर्जयः

शास्त्रदृष्टेन சாஸ்திரத்திற்கண்ட
कर्मणा वै விதிப்படி

तत् अந்த

बलं च சேனையை

विभजन् அணிவகுக்கிறவராய்

शशास பின்வருமாறு கட்ட

दुर्जयः “எவரும் வெல்ல
முடியாத

॥ १५ ॥

वीर्यवान्

अङ्गदः

नीलेन

सह

बलं

आदाय

कपिसेनायाः

उरसि

तिष्ठेत्

வீர்பவானாகிய
அங்கதன்
நீலனோடு
கூட
தனது சேனையை
கூட வைத்துக்
கொண்டு
வானரசேனையின்
மார்பின் ஸ்தானத்தில்
இருக்கட்டும்.”

तिष्ठेद्वा नरवाहिन्या वानरौघसमावृतः । आश्रित्य दक्षिणं पार्श्वमृषभो वानरर्षभः ॥ १६ ॥

वानरर्षभः “வானரோத்தமனாகிய

• ऋषभः ரிஷபன்

वानरौघ- } வானரக்கூட்டத்தால்

समावृतः } சூழப்பட்டவனாய்

वानरवाहिन्याः

दक्षिणं पार्श्वं

आश्रित्य

तिष्ठेत्

வானரசையத்தி
வலதுபக்கத்தை[னது
அடைந்து
அங்கே இருக்கட்டும்.

गन्धहस्तीव दुर्धर्षस्तरस्वी गन्धमादनः । तिष्ठेद्वा नरवाहिन्याः सव्यं पार्श्वं समाश्रितः ॥
मूर्ध्नि स्थास्याम्यहं युक्तो लक्ष्मणेन समन्वितः ॥ १७ ॥

गन्धहस्ती	“ மதயானை	समाश्रितः	அடைந்து
इव	போல	तिष्ठेत्	அங்கு இருக்கட்டும்.
दुर्धर्षः	அணுகமுடியாதவனும்	अहं	நான்
तरस्वी	மிக்கப் பலவானுமான	लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனுடன்
गन्धमादनः	கந்தமாதனன்	समन्वितः	கூட
वानरवाहिन्याः	வானரச்சேனையின்	युक्तः	ஜாக்கிரதையுடனிருப்பவனாய்
सव्यं	இடது	मूर्ध्नि	தலைப்பக்கத்தில்
पार्श्वं	பக்கத்தை	स्थास्यामि	நிற்கின்றேன்.

जाम्बवांश्च सुषेणश्च वेगदर्शी च वानरः । ऋक्षमुख्या महात्मानः कुक्षिं रक्षन्तु ते त्रयः ॥

ते	“ அந்த	सुषेणः च	சுஷேணனும்
महात्मानः	மகாத்மாக்களும்	वानरः	வானரனாகிய
ऋक्षमुख्याः	கரடிகளின் தலைவர்கள்	वेगदर्शी च	வேகதர்சியும்
तयः	மூவர்களுமான [ளும்	कुक्षिं	வயிற்றுப்பாகத்தை
जाम्बवान् च	ஜாம்பவானும்	रक्षन्तु	பாதுகாத்துவரட்டும்.

जघनं कपिसेनायाः कपिराजोऽभिरक्षतु । पश्चार्धमिव लोकस्य प्रचेतास्तेजसा वृतः ॥ १९ ॥

तेजसा	“ தேஜஸுடன்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
वृतः	விளங்கும்	कपिराजः	வானரமன்னன்
प्रचेताः	வருணபகவான்	कपिसेनायाः	வானரச்சேனையின்
लोकस्य	உலகின்	जघनं	பின்பாகத்தை
पश्चार्धं	மேற்குப்பாகத்தை	अभिरक्षतु	ரக்ஷித்துவரட்டும்.”

सुविभक्तमहाव्यूहा महावानररक्षिता । अनीकिनी सा विबभौ यथा द्यौः साभ्रसंप्लवा ॥

सा	அந்த	अनीकिनी	சேனை
सुविभक्त- } महाव्यूहा }	நன்கு பிரிக்கப்பட்ட அணிவகுப்பையுடையதும்	साभ्रसंप्लवा	மேகக்கூட்டங்களுடன் கூடின.
महावानररक्षिता	சிறந்த வானரர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டதுமான	द्यौः यथा	ஆகாசமென
		विबभौ	விளங்கிற்று.

प्रगृह्य गिरिशृङ्गाणि महतश्च महीरुहान् । आसेदुर्वानरा लङ्कां विमर्दयिष्वो रणे ॥ २१ ॥

வானரா:	வானரர்கள்	गिरिशृङ्गाणि	மலைச்சிகரங்களையும்
लङ्कां	இலங்கையை	महतः	பெரும்
रणे	போரில்	महीरुहान् च	மரங்களையும்
विमर्दयिष्वः	அழித்துவிடஆவலு	प्रगृह्य	கையிலேந்திக்
	ற்றவர்களாய்	आसेदुः	கொண்டு
			காத்துநின்றனர்.

शिखरैर्विकिरामैनां लङ्कां मुष्टिभिरेव वा । इति स्म दधिरे सर्वे मनांसि हरिसत्तमाः ॥

हरिसत्तमाः	வானரோத்தமர்கள்	एनां लङ्कां एव	இந்த இலங்கையையும்
सर्वे	எல்லோரும்	विकिराम	பொடியாக்கிவிடு
शिखरैः	மலைச்சிகரங்களாலும்	इति	என்று [வேரம்
मुष्टिभिः वा	முஷ்டிகளாலும்	मनांसि दधिरे स्म	நினைத்தார்கள்.

ततो रामो महातेजाः सुग्रीवमिदमब्रवीत् । सुविभक्तानि सैन्यानि शुक एष विमुच्यताम् ॥

महातेजाः	மகாதேஜஸ்வியாகிய	सुविभक्तानि	நன்கு அணிவகுக்கப்
रामः	ஸ்ரீராமர்		பட்டுவிட்டன.
सुग्रीवं	சுகரீவனைப் பார்த்து	ततः	ஆனபடியால்
इदं	பின்வருமாறு	एषः	இந்த
अब्रवीत्	சொன்னார் :	शुकः	சுகன்
सैन्यानि	“சேனைகள்	विमुच्यताम्	விட்டுவிடப்பட்டும்.”

रामस्य वचनं श्रुत्वा वानरेन्द्रो महाबलः । मोचयामास तं दूतं शुकं रामस्य शासनात् ॥

महाबलः	மகாபலசாலியாகிய	शासनात्	ஆக்கினை என்கிற
वानरेन्द्रः	வானரமன்னன்	तं	அந்த [படியால்
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	दूतं	தூதனாகிய
वचनं श्रुत्वा	ஆக்கினையைக் கேட்டு,	शुकं	சுகனை
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	मोचयामास	விடுவித்தான்.

मोचितो रामवाक्येन वानरैश्चाभिपीडितः । शुकः परमसंत्रस्तो रक्षोऽधिपमुपागमत् ॥ २५ ॥

वानरैः	வானரர்களால்	रामवाक्येन	ஸ்ரீராமரது ஆக்கினை
अभिपीडितः च	மிகத் துன்புறுத்தப்	मोचितः	யால்
	பட்டவனும்	शुकः	ஸ்வதந்திரம் பெற்ற
परमसंत्रस्तः	மிக்க நடுநடுங்கிக்	रक्षोधिपं	சுகன் [வனுமான
	கிடந்தவனும்	उपागमत्	ராசூஸமன்னனிடம்
			வந்துசேர்ந்தான்.

रावणः प्रहसन्नेव शुक्रं वाक्यमभाषत । किमिमौ ते सितौ पक्षौ लूनपक्षश्च दृश्यसे ॥
कच्चिन्नानेकचित्तानां तेषां त्वं वशमागतः ॥ २६ ॥

रावणः रावணன்
शुक्रं சுகனைப்பார்த்து
प्रहसन् एव பரிகாசமாய் நகைத்
துக்கொண்டே
वाक्यं ஒரு சொல்லை
अभाषत பின்வருமாறு மொழி
ते “உனது [ந்தான் :
इमौ पक्षौ இவ்விரண்டு சிறகுக
किं ஏன் [ளும்
सितौ கட்டப்பட்டிருக்கின்
றன.

लूनपक्षः च { कायப்படுத்தப்பட்ட
சிறகுகளையுடையவ
ளாகவும்
दृश्यसे காணப்படுகின்றனை.
त्वं நீ
अनेकचित्तानां மனம் ஒரு நிலையில்நில்
तेषां அவர்களுடைய [லாத
वशं आगतः न { அதீனத்தில் சிக்கிக்
கொண்டு விட்டவ
னாய் இல்லையென
कच्चित् நான்நினைக்கின்றேன்.”

ततः स भयसंविग्नस्तथा राज्ञाऽभिचोदितः । वचनं प्रत्युवाचेदं राक्षसाधिपमुत्तमम् ॥२७॥

ततः அப்பொழுது
भयसंविग्नः பயத்தால் நடுநடுங்கி
கிடந்தவனும்
राज्ञा மன்னனால்
तथा மேற்கண்டவாறு
अभिचोदितः கேட்கப்பட்டவனு
सः அவன் [மான

उत्तमं பெரியவனாகிய
राक्षसाधिपं அரக்கமன்னனைப்
பார்த்து
इदं பின்வரும்
वचनं சொல்லை
प्रत्युवाच பதிலாய்ச் சொன்
னான் :

सागरस्योत्तरे तीरे ब्रुवंस्ते वचनं तथा । यथा सन्देशमक्लिष्टं सान्त्वयं श्लक्ष्णया गिरा ॥

सागरस्य “சமுத்திரத்தின்
उत्तरे வட
तीरे கரையில்
ते தேவரீரது
सन्देशं ஆக்கனையாகிற
वचनं சொல்லை
यथा तथा சொன்னபடியே

ब्रुवन् சொல்லுகின்றவனாய்
अक्लिष्टं தைரியமாய்
श्लक्ष्णया இனிய
गिरा சொற்கொண்டு
सान्त्वयम् சமாதானமாய் கூறி
னேன்.” (ஆர்ஷம்).

क्रुद्धैस्तैरहमुत्पुत्य दृष्टमात्रैः प्लवङ्गमैः । गृहीतोऽस्म्यपि चारब्धो हन्तुं लोभं च मुष्टिभिः ॥

दृष्टमात्रैः “கண்டுவிட்டவர்களும்
क्रुद्धैः சினங்கொண்டவர்க
ளும்
நான்

गृहीतः अस्मि பிடிக்கப்பட்டவனாக
ஆயினேன்.

तैः அந்த
प्लवङ्गमैः வானரர்களால்
उत्पुत्य கிளம்பி
अहं நான்

अपि च இதோடுகூட
मुष्टिभिः முஷ்டிகளால்
लोभं புடைக்கவும்
हन्तुं च மற்றப்படி துன்புறுத்
தப்படவும்
आरब्धः ஆளாயினேன்.

नैव संभाषितुं शक्याः संप्रश्नोऽत्र न लभ्यते । प्रकृत्या कोपनास्तीक्ष्णा वानरा राक्षसाधिपः॥

राक्षसाधिप "राक्षஸமன்ன !
 वानराः वानரர்கள்
 प्रकृत्या இயல்பாகவே
 कोपनाः கோபமுள்ளவர்க
 ளாகவும்
 तीक्ष्णाः கொடியவர்களாகவு
 மிருக்கின்றார்கள்.

संप्रश्नः முகங்கொடுத்து
 பேசுதலென்பது
 अत्र இவர்கள் விஷயத்தில்
 लभ्यते न கிடைக்கமாட்டாது.
 संभाषितुं एव எதையும் சொல்வ
 தற்கும்
 न शक्याः சாத்தியமானவர்கள்
 இல்லை.

स च हन्ता विराधस्य कबन्धस्य खरस्य च । सुग्रीवसहितो रामः सीतायाः पदमागतः॥

विराधस्य "விராதனையும்
 कबन्धस्य கபந்தனையும்
 खरस्य च கரனையும்
 हन्ता கொன்றவனும்
 सुग्रीवसहितः சுக்ரீவனுடன் கூட்டுற
 வுகொண்டவனுமான

सः அந்த
 रामः ராமன்
 सीतायाः சீதையின்
 पदं च இருப்பிடத்தை
 आगतः அறிந்துக்கொண்டு
 விட்டான்.

स कृत्वा सागरे सेतुं तीर्त्वा च लवणोदधिम् । एष रक्षांसि निर्धूय धन्वी तिष्ठति राघवः॥

सः "அந்த
 राघवः ராமன்
 सागरे சுமுத்திரத்தில்
 सेतुं ஸேதுவை
 कृत्वा கட்டி
 लवणोदधिं உவர்கடலை

तीर्त्वा தாண்டிவிட்டு
 रक्षांसि च அரக்கர்களையும்
 निर्धूय திருணமாய் நினைத்து
 धन्वी வில்லும் கையுமாய்
 एषः तिष्ठति இதேதா வந்துசேர்ந்தி
 ருக்கின்றான்.

ऋक्षवानरसङ्घानामनीकानि सहस्रशः । गिरिमेघनिकाशानां छादयन्ति वसुन्धराम् ॥३३॥

गिरिमेघ- } "பர்வதங்களையும் மே
 निकाशानां } கங்களையும் நிகர்த்த
 ऋक्षवानर- } கரடிகளுடையவும்
 सङ्घानां } வானரர்களுடைய
 வும் கூட்டங்களின்

सहस्रशः ஆயிரக்கணக்கான
 अनीकानि சேனைகள்
 वसुन्धरा பூமியை
 छादयन्ति மூடிக்கொண்டிருக்
 கின்றன.

राक्षसानां बलौघस्य वानरेन्द्रबलस्य च । नैतयोर्विद्यते सन्धिर्देवदानवयोरिव ॥ ३४ ॥

देवदानवयोः "தேவர்களுக்கும்
 அசுரர்களுக்கும்
 • इव எப்படியோ அப்ப
 டியே
 एतयोः இவ்விரண்டான
 राक्षसानां அரக்கர்களுடைய

बलौघस्य சேனைசமூகத்திற்கும்
 वानरेन्द्रबलस्य च வானரமன்னனது
 சேனைக்கும்
 सन्धिः ஒற்றுமையுட
 निरुद्धत्वं னிருத்தல்
 विद्यते न கிடைக்கமாட்டாது.

पुरा प्राकारमायान्ति क्षिप्रमेकतरं कुरु । सीतां वाऽस्मै प्रयच्छाशु सुयुद्धं वा प्रदीयताम् ॥

प्राकारं	“மதிற்குவரைநோக்கி	कुरु	செய்வீராக.
आयान्ति	வந்துகொண்டிருக்கின்றார்கள்.	आशु	உடனே
पुरा	வந்துசேர்வதற்கு முந்தியே	सीतां वा	சீதையையாவது
क्षिप्रं	காலதாமதமின்றி	अस्मै	இவருக்கு
एकतरं	பின்வரும் இரண்டிலொன்றை	प्रयच्छ	தருப்பிக்கொடுத்து விடும்.
		वा	அல்லது
		सुयुद्धं वा	பெரும் போரானது
		प्रदीयताम्	விதிக்கப்பட்டதும்.”

शुकस्य वचनं श्रुत्वा रावणो वाक्यमब्रवीत् । रोषसंरक्तनयनो निर्दहन्निव चक्षुषा ॥३६॥

रावणः	ராவணன்	रोषसंरक्तनयनः	கோபத்தால் கண்கள்
शुकस्य	சுகனது		சிவந்தவனாய்.
वचनं श्रुत्वा	சொல்லைக் கேட்டு	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
चक्षुषा	கண்ணால்	अब्रवीत्	புகன்றான்:
निर्दहन् इव	எரித்துவிடுபவன் போன்று		

यदि मां प्रति युद्धेयं देवगन्धर्वदानवाः । नैव सीतां प्रदास्यामि सर्वलोकभयादपि ॥३७॥

देवगन्धर्वदानवाः	“தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், அசுரர்கள்	सर्वलोकभयात्-}	எல்லா லோகங்களிலிருந்து பயம் ஏற்படுகிறது என்றாலும்கூட;
मां प्रति	என்னை எதிர்த்து	अपि	சீதையை மாத்திரம் தருப்பிக்கொடேன்.
युद्धेयन्	போர்புரிகின்றார்கள்	सीतां एव	
यदि	என்றாலும்கூட;	प्रदास्यामि न	

कदा नामाभिधावन्ति राघवं मामकाः शराः । वसन्ते पुष्पितं मत्ता भ्रमरा इव पादपम् ॥

वसन्ते	“வஸந்தகாலத்தில்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
मत्ताः	கொழுத்த	मामकाः	என்னால் விடப்படும்
भ्रमराः	வண்டுகள்	शराः	பாணங்கள்
पुष्पितं	புஷ்பித்திருக்கும்	राघवं	ஸ்ரீராமரை
पादपं	ஓர் மரத்தை	कदा नाम	எப்பொழுதுதான்
		अभिधावन्ति	மொய்க்கப்போகின்றனவோ?

कदा तूणीशयैर्दीर्घैर्गणशः कार्मुकच्युतैः । शरैरादीपयाम्येनमुल्काभिरिव कुञ्जरम् ॥ ३९ ॥

दीर्घैः	“எரிகின்றவைகளும்	गणशः	கூட்டங்கூட்டமாக
तूणीशयैः	அம்புறுத்தாணியில் கிடப்பவைகளும்	कार्मुकच्युतैः	வில்லிலிருந்து வெளிவருகின்றவையுமான

शैः	பாணங்களால்	कुञ्जरं	யானையை
एनं	இவனோ	इव	எப்படியோ ஆப்படியே
उल्काभिः	கொள்ளிக்கட்டை	कदा	எப்பொழுது
	களால்	आदीपयामि	கொளுத்துவேனோ?

तच्चास्य बलमादास्ये बलेन महता वृतः । ज्योतिषामिव सर्वेषां प्रभामुद्यन्दिवाकरः ॥४०॥

उद्यन्	“உதயமாகும்	महता	பெரும்
दिवाकरः	சூரியன்	बलेन	சேனையால்
सर्वेषां	மற்றுள்ள எல்லா	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
ज्योतिषां	கிரகங்களுடைய	अस्य	இவனது (நான்)
प्रभां	ஒளியை	तत्	அந்த
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்	बलं च	பலத்தையும்
	வண்ணமே	आदास्ये	வாங்கிவிடுவேன்.

सागरस्येव मे वेगो मारुतस्येव मे गतिः । न हि दाशरथिवेद तेन मां योद्धुमिच्छति ॥

मे	“எனது	दाशरथिः हि	ராமன் மாத்திரம்
वेगः	ஆற்றல்	वेद न	இதை அறியாதிருக்
सागरस्य इव	சமுத்திரத்திற்கு		கிறான்.
	நிகரானது ;	तेन	அதனால்தான்
मे	எனது	मां	என்னுடன்
गतिः	போக்கு	योद्धुं	போர்புரிய
मारुतस्य इव	வாயுவுக்குநிகரானது ;	इच्छति	துணிகிறது.

न मे तूणीशयान्बाणान्सविषानिव पन्नगान् । रामः पश्यति संग्रामे तेन मां योद्धुमिच्छति॥

रामः	“ராமன்	पन्नगान्	பாம்புகளை
संग्रामे	போரில்	इव	நிகர்த்தவைகளென
मे	எனது	पश्यति न	அறிந்திலன்.
तूणीशयान्	அம்புறுத்தூணியி	तेन	அதனால்தான்
	லிருக்கும்	मां	என்னுடன்
बाणान्	பாணங்களை	योद्धुं	போர்புரிய
सविषान्	விஷத்தோடுகூடிய	इच्छति	துணிகிறது.

न जानाति पुरा वीर्यं मम युद्धे स राघवः

॥ ४३ ॥

सः	“அந்த	मम	எனது
राघवः	ராமன்	वीर्यं	வீர்யத்தை
युद्धे	போரில்	पुरा	இதற்குமுன்
		जानाति न	கண்டதில்லை.

मम चापमयीं वीणां शरकोणैः प्रवादिताम् । ज्याशब्दतुमुलां घोरामार्तभीतमहास्वनाम् ॥
नाराचतलसन्नादां तां ममाहितवाहिनीम् । अवगाह्य महारङ्गं वादयिष्याम्यहं रणे ॥४५॥

அஹ்	“நான்	ஜ்யாஷ்வுதுமுலா	{ நானொலியாகிய அட
ரணே	போரில்		ர்ந்த ஓசையுடைய
மம	எனது		தும்
தா	அந்த	ஆர்த்மீத-	{ பீடிக்கப்பட்டுப் பயந்த
அஹிதவாஹினி	பகைவர்களின்	மஹாஸ்வனா	{ வர்களின் பேரொலி
	சேனையாகிற		யையுடைய தும்
மஹாரங்க	நாடகமேடையில்	நாராச்சுபாண-	{ நாராசபாணத்தின்
அவகாஹ்ய	புகுந்து	சன்னாடா	{ கோஷமுடையதாயி
சரகோணை:	சரங்களாகிற(மீட்டும்)		ருக்கிற
	கருவிகளால்	சாபமயி	வில்லாகிய
புவாதிதா	மீட்டப்பெற்ற தும்	விணா	வீணையை
வோரா	பயங்கரமாய்	வாடியியாமி	வாசிக்கப்போகிறேன்.

न वासवेनापि सहस्रचक्षुषा यथाऽस्मि शक्यो वरुणेन वा स्वयम् ।
यमेन वा धर्षयितुं शराग्निना महाहवे वैश्रवणेन वा पुनः ॥ ४६ ॥

सहस्रचक्षुषा	“ஆயிரம் கண்கள்	வैஸ்ரவணே வா	சுபேரனால் தானாகட்
	படைத்த	மஹாஹவ்	பெரும்போரில் [டும்
वासवेन अपि	இந்திரனால்	சராஹ்நி	கணைத்தீயால்
	தானாகட்டும்	யதா புன:	எப்படியும்
स्वयं	ஸாக்ஷாத்	தர்ஷயிதும்	அடக்க
वरुणेन वा	வருணனால் தானாகட்	அஸ்மி	நான்
	டும்	சக்ய: ந	முடியாதவன்.
यमेन वा	யமனால் தானாகட்டும்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
युद्धकाण्डे चतुर्विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15564

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 889

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे विंशोऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்தியில் அச்வமேத
யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் இருபதாவது
தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वाविंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे
एकविंशेऽहि युद्धकाण्डे पञ्चविंशसर्गमारभ्य पञ्चाशसर्गपर्यन्तं
(15565—16665 श्लोकाः) गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाश्च 1101]

ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸந்நிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
இருபத்தோராவது தினத்தில் யுத்தகாண்டத்தில் 25-வது ஸர்க்கம் முதல்
50-வது ஸர்க்கம் வரை (15565—16665) கானம் செய்யப்பட்டது.
அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோகசங்கியை 1101]

पञ्चविंशः सर्गः—இருபத்தைத்தாவது ஸர்க்கம். || 25 ||

शुकसारणवचनम्—சுகஸாரணர்களது வசனம்.

सबले सागरं तीर्णे रामे दशरथात्मजे । अमात्यौ रावणः श्रीमानब्रवीच्छुकसारणौ ॥ १ ॥

दशरथात्मजे	தசரதரின் திருமகனா	रावणः	ராவணன்
रामे	ஸ்ரீராமர் [ராகிய	अमात्यौ	மந்திரிகளான
सबले	சேனையுடன்	शुकसारणौ	சுகனையும், சாரணனை
सागरं	சமுத்திரத்தை		யும் பார்த்து
तीर्णे	தாண்டியதும்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகிய		மொழிந்தான் :

समग्रं सागरं तीर्णे दुस्तरं वानरं बलम् । अभूतपूर्वं रामेण सागरे सेतुबन्धनम् ॥ २ ॥

वानरं	“வானர	सागरे	சமுத்திரத்தில்
बलं	சேனை	रामेण	ராமனொருவனால்
समग्रं	எல்லாமும்	अभूतपूर्वं	இதுவரையும் ஒருவ
दुस्तरं	தாண்டமுடியாத		ரும் செய்திராத
सागरं	சமுத்திரத்தை	सेतुबन्धनम्	அணைக்கட்டு ஏற்பட்
तीर्णे	தாண்டிவிட்டது.		டிருக்கிறது.

सागरे सेतुबन्धं तु न श्रद्दध्यां कथञ्चन । अवश्यं चापि संख्येयं तन्मया वानरं बलम् ॥

सागरे	“சமுத்திரத்தில்	अपि तु	ஆனால் இப்பொழுதோ
सेतुबन्धं च	அணைகட்டுதலென்ப	तत्	அந்த
	தையே	वानरं बलं	வானரசேனை
कथञ्चन	யார் சொல்லியிருந்த	मया	என்னால்
	போதிலும்	अवश्यं	அவச்யமாய்
श्रद्दध्यां न	நான் நம்பிக்கை	संख्येयम्	கணக்கிடத்தக்கதா
	கொள்ளேன்.		யிருக்கிறது.

भवन्तौ वानरं सैन्यं प्रविश्यानुपलक्षितौ । परिमाणं च वीर्यं च ये च मुख्याः पुवङ्गमाः ॥
 मन्त्रिणो ये च रामस्य सुग्रीवस्य च संमताः । ये पूर्वमभिवर्तन्ते ये च शूराः पुवङ्गमाः ॥
 स च सेतुर्यथा बद्धः सागरे सलिलार्णवे । निवेशं च यथा तेषां वानराणां महात्मनाम् ॥
 रामस्य व्यवसायं च वीर्यं प्रहरणानि च । लक्ष्मणस्य च वीरस्य तत्त्वतो ज्ञातुमर्हथः ॥

भवन्तौ	“நீங்களிடுவார்களும்,
वानरं सैन्यं	வானரசேனைக்குள்
अनुपलक्षितौ	{ அவர்களால் கண்டு கொள்ளப்படாத வர்களாய்,
प्रविश्य	புகுந்து
परिमाणं च	அளவையும்,
वीर्यं च	வீர்யத்தையும்,
मुख्याः	தலைமையான
पुवङ्गमाः	வானரர்கள்
ये च	எவர்களோ அவர்களை யும்,
रामस्य	ராமனுடையவும்,
सुग्रीवस्य	சுகரீவனுடையவும்,
सम्मताः	இஷ்டமான
मन्त्रिणः	மந்திரிகள்
ये च	எவர்களோ அவர்களை யும்,
पूर्वं	முதலில்
ये	எவர்கள்
अभिवर्तन्ते च	நிற்கின்றார்களோ அவர்களையும்,
पुवङ्गमाः	வானர
शूराः	சூரர்கள்

ये च	எவர்களோ அவர்களை யும்,
सलिलार्णवे	நீர் நிரம்பிய
सागरे	சமுத்திரத்தில்
सः	அந்த
सेतुः	அணை
यथा बद्धः च	எப்படிக்கட்டப்பட்ட தோ அதையும்,
महात्मनां	மகா ஆற்றலுடைய
तेषां	அந்த
वानराणां	வானரர்கள்
निवेशं	வாழ்மிடம்
यथा च	எதுவோ அதையும்,
रामस्य च	ராமனுடையவும்
वीरस्य	சூரனாகிய
लक्ष्मणस्य च	லக்ஷ்மணனுடையவும்
व्यवसायं	உபாயத்தையும்
वीर्यं	வீர்யத்தையும்
प्रहरणानि च	ஆயுதங்களையும்
तत्त्वतः	உள்ளபடி
ज्ञातुं	அறிந்துகொள்ள
अर्हथः	கடவீர்கள்.

कश्च सेनापतिस्तेषां वानराणां महौजसाम् । एतज्ज्ञात्वा यथातत्त्वं शीघ्रमागन्तुमर्हथः ॥८॥

महौजसां	“ மகா ஆற்றலுடைய
तेषां	அந்த
वानराणां	வானரர்களுக்கு
सेनापतिः	சேனாபதி
कः	யார் ?

एतत् च	இதையும்
यथातत्त्वं	உள்ளபடி
ज्ञात्वा	கண்டுகொண்டு
शीघ्रं	விரைவில்
आगन्तुं	திரும்பிவர
अर्हथः	கடவீர்கள்.”

इति प्रतिसमादिष्टौ राक्षसौ शुकसारणौ । हरिरूपधरौ वीरौ प्रविष्टौ वानरं बलम् ॥ ९ ॥

वीரौ	வீரர்களாகிய	प्रतिसमादिष्टौ	இவ்விஷயத்திலாக்கி னைபெற்றவர்களாய்
शुकसारणौ	சுகசாரண	हरिरूपधरौ	வானரவுரு எடுத்துக் கொண்டு
राक्षसौ	அரக்கர்கள்	वानरं बलं	வானரசேனைக்குள்
इति	மேற்கண்டவாறு	प्रविष्टौ	புகுந்தார்கள்.

ततस्तद्वानरं सैन्यमचिन्त्यं रोमहर्षणम् । संख्यातुं नाध्यगच्छेतां तदा तौ शुकसारणौ ॥

तौ	அந்த	रोमहर्षणं	மயிர்ச்சிவிரக்கச் செய் கிறதுமாகிய
शुकसारणौ	சுகனும் சாரணனும்	वानरं सैन्यं	வானரசேனையை
तदा	அப்பொழுது	संख्यातुं	இவ்வளவெனத் தொகையிட
ततः	அவ்விடத்தில்	अध्यगच्छेतां न	முடியவில்லை.
तत्	அந்த		
अचिन्त्यं	மனதால் நினைக்க வொண்ணாததும்		

संस्थितं पर्वताग्रेषु निर्झरेषु गुहासु च । समुद्रस्य च तीरेषु वनेषूपवनेषु च ॥ ११ ॥

तरमाणं च तीर्णं च तर्तुकामं च सर्वशः । निविष्टं निविशच्चैव भीमनादं महाबलम् ॥

तद्वलार्णवमक्षोभ्यं ददृशाते निशाचरौ

॥ १२ ॥

तत्	அந்த	तरमाणं च	தாண்டிக்கொண்டிருக் கிறதாகவும்,
अक्षोभ्यं	கலக்கமுடியாத	तीर्णं च	தாண்டிவிட்டதாகவும்
वलार्णवं	சேனைசமுத்திரமாகிய	तर्तुकामं च	தாண்டத்தயாச்செய் கிறதாகவும்
महाबलं	பெருஞ்சேனையை	निविष्टं	உட்கார்ந்துவிட்டதா கவும்,
पर्वताग्रेषु	மலையின் சிகரங்களி லும்	निविशत् च	உட்கார்விருக்கிறதா எங்கும் [கவும்,
निर्झरेषु	மலையருவிகளிலும்	सर्वशः	பெரொலி செம்கிற தாகவும்,
गुहासु च	குகைகளிலும்	भीमनादं एव	அரக்கர்களிருவர் களும்
समुद्रस्य	சமுத்திரத்தின்	ददृशाते	கவனித்தார்கள்.
तीरेषु च	கரைகளிலும்		
वनेषु	காடுகளிலும்		
उपवनेषु च	தோட்டங்களிலும்		
संस्थितं	இருப்பதாகவும்,		

तौ ददर्श महातेजाः प्रच्छन्नौ च विभीषणः

॥ १३ ॥

महातेजाः	மகா தேஜஸ்வியான
• विभीषणः	விபீஷணர்
प्रच्छन्नौ	மாறுவேஷத்துட

तौ च	அவ்விருவர்களையும்
ददर्श	கண்டுகொண்டு

விருக்கும்

விட்டார்.

आचक्षेऽथ रामाय गृहीत्वा शुकसारणौ.

॥ १४ ॥

அத அப்பொழுது
சுகசாரணீ சுககணையும் ஸாரணனை
யும்

गृहीत्वा
 रामाय
 आचक्षे

பிடித்துக்கொண்டு
 ராமருக்கு
 பின்வருமாறு
 தெரிவித்தார் :

तस्येमौ राक्षसेन्द्रस्य मन्त्रिणौ शुकसारणौ

लङ्कायाः समनुप्राप्तौ चारौ परपुरञ्जय ॥

परपुरञ्जय
इमौ
शुकसारणौ
तस्य

“சத்துருக்களின் நகர்
களை வெல்லுபவரே!
இந்த
சுகனும் ஸாரணனும்
அந்த

राक्षसेन्द्रस्य
मन्त्रिणौ
लङ्कायाः
समनुप्राप्तौ
चारौ

அரக்கர் மன்னனது
மந்திரிகள்;
லங்கையிலிருந்து
இங்கு வந்திருக்கும்
ஓற்றர்கள்.”

तौ दृष्ट्वा व्यथितौ रामं निराशौ जीविते तदा । कृताञ्जलिपुटौ भीतौ वचनं चेदमूचतुः ॥

தொ	அவ்விருவர்களும்
ராம டுஷ்ட	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
ததா	அப்பொழுது
வ்யதிர்தொ	உள்ளம் அவிந்து
ஜீவிரெ	உயிரின்மேல்
நிராசொ	ஆசை ஒழிந்தவர்க
	ளாய்

भीतौ च	அச்சமடைந்தவர்க ளாயும்
कृताञ्जलिपुटौ	அஞ்சலிபண்ணிக் கொண்டு
इदं वचनं	பின்வரும் சொல்லை
उचतुः	சொன்னார்கள் :

आवामिहागतौ सौम्य रावणप्रहितावुभौ । परिज्ञातुं बलं कृत्स्नं तवेदं रघुनन्दन ॥ १७ ॥

சௌம்ய	“சாந்தமூர்த்தியே!
ரघुनन्दन	ஸ்ரீராம!
आवां उभौ	நாங்கள் இருவர்களும்
तव	தேவரீரது
इदं	இந்த
बलं	சேனையைப்பற்றி

க்ருத்ஸ்த்
 பரிஜாத்
 ராவணப்ரஹிதௌ
 இஹ
 அஹத்
 எல்லாவற்றையும்,
 நன்கு அறிவதற்காக
 ராவணனால் அனுப்பப்
 பட்டவர்களாக
 இங்கு
 வந்திருக்கின்றோம்.”

तयोस्तद्वचनं श्रुत्वा रामो दशरथात्मजः । अब्रवीत्प्रहसन्वाक्यं सर्वभूतहिते रतः ॥ १८ ॥

தசரதசக்கிரவர்த்தி
யின் திருமகனும்
எல்லாப்ராணிகளின்
நன்மையில்
ரத:
ஊக்கமுடையவரு
மான்
ராம:
ஸ்ரீராமர்

தயோ:	அவ்விருவர்களுடைய
தத் வचनं	அந்த சொல்லை
श्रुत्वा	செவிக்கொண்டு
प्रहसन्	புன்னகைகொண்டு
वाक्यं	ஒரு சொல்லை
अब्रवीत्	பின்வருமாறு
	மொழிந்தார் :

यदि दृष्टं बलं कृत्स्नं वयं वा सुसमीक्षिताः । यथोक्तं वा कृतं कार्यं छन्दतः प्रतिगम्यताम् ॥

बलं कृत्स्नं “சேனை எல்லாமும்
दृष्टं கண்டறியப்பட்டதா
वयं நாங்கள் [கவும்
सुसमीक्षिताः वा விசாரித்தறியப்பட்ட
வர்களாகவும்,
कार्यं வந்த காரியம்

यथोक्तं நியமனம்பெற்றவாறு
कृतं முடிந்ததாகவும்,
यदि वा இருக்குமாயின்
छन्दतः இஷ்டப்படியே
प्रतिगम्यताम् திரும்பிச்செல்லப்
பட்டும்.

अथ किंचिददृष्टं वा भूयस्तद्रूपमर्हथः

॥ २० ॥

भूयः “இன்னும்
अदृष्टं கண்டறியாதது
किञ्चित् ஏதேனுமொன்று

वा இருக்குமாகில்
तन् अथ அதையும்
द्रष्टुं अर्हथः கண்டறியக்கடவீர்
கள்.

विभीषणो वा कात्स्येन भूयः संदर्शयिष्यति

॥ २१ ॥

वा “வேண்டுமானால்
विभीषणः விபீஷணர்

कात्स्येन எதையும் விடாமல்
भूयः இன்னும்
संदर्शयिष्यति காட்டுவார்.

न चेदं ग्रहणं प्राप्य भेतव्यं जीवितं प्रति । न्यस्तशस्त्रौ गृहीतौ वा न दूतौ वधमर्हथः ॥

इदं “இந்த
ग्रहणं கைதித்தன்மையை
प्राप्य அடைந்து
जीवितं प्रति உயிரைப்பற்றி
भेतव्यं न சிந்தையுறவேண்டாம்.
न्यस्तशस्त्रौ கையிலாயுதமில்லாத
வர்களாகவும்

गृहीतौ च பிடிபட்டவர்களுமான
दूतौ वा தூதர்களாகிய நீங்க
எருவர்களும்
वधं கொலைக்கு
अर्हथः न உரியவர்களாகிர்கள்.

पृच्छमानौ विमुञ्चैतौ चारौ रात्रिचराबुभौ । शत्रुपक्षस्य सततं विभीषण विकर्षणौ ॥ २३ ॥

विभीषण “விபீஷண!
सततं எக்காலத்திலும்
शत्रुपक्षस्य சத்ருபக்ஷத்திற்கு
विकर्षणौ அஹிதம் செய்பவர்
களும்

चारौ வேவுகாரர்களும்
रात्रिचरौ அரக்கர்களுமான
एतौ उभौ இந்த இருவர்களையும்
पृच्छमानौ கேஞ்சிப் பிரார்த்திக்
கின்றவர்களாய்
विमुञ्च விட்டோட்டிவிடும்.

प्रविश्य नगरीं लङ्कां भवद्भ्यां धनदानुजः । वक्तव्यो रक्षसां राजा यथोक्तं वचनं मम ॥

लङ्कां “இலங்கை
नगरीं நகருக்கு
प्रविश्य சென்று,
भवद्भ्यां உங்களிருவர்களாலும்
रक्षसां அரக்கர்களின்
राजा மன்னனான

धनदानुजः குபேரனது தம்பியார்
मम எனது [(ராவணன்)
वचनं சொல்லை
यथोक्तं நான் சொல்லுகிறபடி
वक्तव्यः சொல்லப்படவேண்
டியவன்

यद्वलं च समाश्रित्य सीतां मे हृतवानसि । तदर्शय यथाकामं ससैन्यः सहबान्धवः ॥२५॥

यत् बलं च “ ‘எந்த பலத்தையே
 समाश्रित्य பெரிதாய்ப் பாராட்டி
 मे எனது
 सीतां ஸீதையை
 हृतवान् असि அபஹரித்தவனாய்
 ஆகிறாயோ
 तत् அதை

ससैन्यः சைனியங்களுடன்
 கூடினவனாயும்
 सहबान्धवः பந்துக்களோடுகூடின
 வனாயும்,
 यथाकामं இயன்றமட்டும்
 दर्शय நீ நேரில் காட்டுவா
 யாக.

श्वः काल्ये नगरीं लङ्कां सप्राकारां सतोरणाम् । राक्षसं च बलं पश्य शरैर्विध्वंसितं मया ॥

श्वः “ ‘நாளோ
 काल्ये காலையில்
 मया என்னால்
 शरैः பாணங்களால்
 लङ्कां नगरीं இலங்கைநகரை
 सप्राकारां மதிற்சுவர்களுடனும்
 सतोरणां தோரணவாயில்
 களுடனும்

राक्षसं அரக்க
 बलं சேனையையும்
 च ஆகிய எல்லாவற்றை
 யும்
 विध्वंसितं நாசம்பண்ணிவிடப்
 பட்டதாக
 पश्य (நீ ப்ரத்யக்ஷத்தில்)
 பார்ப்பாயாக.

घोरं रोषमहं मोक्ष्ये बलं धारय रावण । श्वः काल्ये वज्रवान्वज्रं दानवेष्विव वासवः ॥

रावण “ ‘ராவண!
 वज्रवान् வஜ்ரபாணியாகிய
 वासवः இந்திரன்
 दानेषु அசுரர்கள்மீது
 वज्रं வஜ்ராயுதத்தை
 इव எவ்வண்ணமோ
 அவ்வண்ணமே
 अहं நான்
 श्वः काल्ये நாளோக் காலையில்

घोरं அஸஹ்யமாய்
 விளங்கும்
 रोषं கோபாவேசத்தை
 मोक्ष्ये வெளிக்காட்டப்
 போகின்றேன்.
 बलं சைன்யத்தை
 धारय சேர்த்துவைத்துக்
 கொள்.”

इति प्रतिसमादिष्टौ राक्षसौ शुकसारणौ । जयेति प्रतिनन्द्यैतौ राघवं धर्मवत्सलम् ॥

आगम्य नगरीं लङ्कामब्रूतां राक्षसाधिपम्

॥ २८ ॥

इति மேற்கண்டவாறு
 प्रतिसमादिष्टौ இவ்விஷயத்தில்
 நியமனம்பெற்ற
 राक्षसौ அரக்கர்களான
 एतौ இந்த
 शुकसारणौ சுகனும் சாரணனும்
 धर्मवत्सलं தர்மத்தில் சலியாப்
 பற்றுடைய

राघवं ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
 जय “ஜெயம்பெறுவீராக”
 इति என்று
 प्रतिनन्द्य வாழ்த்திவிட்டு
 लङ्कां नगरीं இலங்கைநகருக்கு
 आगम्य திரும்பிச்சென்று
 राक्षसाधिपं அரக்கமன்னனிடம்
 अब्रूताम् பின்வருமாறு தெரி
 வித்தார்கள் :

विभीषणगृहीतौ तु वधाहौ राक्षसेश्वर । दृष्ट्वा धर्मात्मना मुक्तौ रामेणामिततेजसा ॥२९॥

राक्षसेश्वर	“அரக்கமன்னா!	अमिततेजसा	அளவிலா ஆற்றலு
वधाहौ	வதைக்குரியவர்		டைய
दृष्ट्वा	கண்டு [கொன	धर्मात्मना	தர்மா த்மாவாகிய
विभीषणगृहीतौ	{ விபீஷணரால் பிடிக்க ப்பட்டவர்களான நாங்களிருவர்களும்	रामेण	பூராமரால்
		तु	அப்பொழுது
		मुक्तौ	விடுவிக்கப்பட்டோம்.

एकस्थानगता यत्र चत्वारः पुरुषर्षभाः । लोकपालोपमाः शूराः कृतास्त्रा दृढविक्रमाः ॥
रामो दाशरथिः श्रीमालक्ष्मणश्च विभीषणः । सुग्रीवश्च महातेजा महेन्द्रसमविक्रमः ॥३१॥

पुरुषर्षभाः	“புருஷோத்தமர்	महातेजाः	மகாதேஜஸ்வியும்
	களும்	महेन्द्रसमविक्रमः	இந்திரனை நிகர்த்த விக்ரமசாலியும்
लोकपालोपमाः	லோகபாலர்களுக்கு	श्रीमान्	லக்ஷ்மீகடாக்ஷமுடை
	நிகரானவர்களும்	रामः	ராமனும் [யவனுமான
कृतास्त्राः	அஸ்திரவிததையில்	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணனும்
	தேர்ச்சியுடைய	विभीषणः च	விபீஷணனும்
शूराः	சூரர்களும்	सुग्रीवः च	சுகிரீவனும்
दृढविक्रमाः	சலியா ஆண்மையுடை	यत्न	ஒரிடத்தில்
	யவர்களுமான	एकस्थानगताः	ஒன்றுசேர்ந்துவிட்
चत्वारः	நால்வர்களாகிய,		டார்கள்.
दाशरथिः	தசரதரின் மகனும்		

एते शक्ताः पुरीं लङ्कां सप्राकारां सतोरणाम् । उत्पाद्य संक्रामयितुं सर्वे तिष्ठन्तु वानराः ॥

एते	“இவர்கள்	उत्पाद्य	வேரோடு பெயர்த்து
लङ्कां पुरीं	இலங்கை நகரை	संक्रामयितुं	வீசி எறிவதற்கு
सप्राकारां	மதிற்சுவர்களுடனும்	शक्ताः	சமர்த்தர்கள்.
सतोरणां	தோரணவாயில்களு	वानराः	வானரர்கள்
	டனும்,	सर्वे	எல்லோரும்
		तिष्ठन्तु	இருக்கட்டும்.

यादृशं तस्य रामस्य रूपं प्रहरणानि च । वधिष्यति पुरीं लङ्कामेकस्तिष्ठन्तु ते त्रयः ॥

तस्य	“அந்த	एकः	அவன் ஒருவனே
रामस्य	ராமரது	लङ्कां पुरीं	இலங்கை நகரை
• रूपं	வடிவமுகும்	वधिष्यति	அழித்துவிடுவான்.
प्रहरणानि च	ஆயுதங்களும் ஆகிய	ते त्रयः	அந்த மற்று மூவர்கள்
	இதெல்லாம்	तिष्ठन्तु	இருக்கட்டும்.
यादृशं	எப்படிப்பட்டது!		

रामलक्ष्मणगुप्ता सा सुग्रीवेण च वाहिनी । बभूव दुर्धर्षतरा सेन्द्रैरपि सुरासुरैः ॥ ३४ ॥

सुग्रीवेण च	“சுகரீவனாலும்	सुरासुरैः अपि	தேவர்களாலும் அசுரர்களாலும்கூட
रामलक्ष्मणगुप्ता	ராமனாலும், லக்ஷ்மணனாலும் பரிபாலிக்கப்	दुर्धर्षतरा	{ என்ன பாடுபட்டாலும் அணுகமுடியாததாய்
सा	அந்த [பட்ட	बभूव	விளங்குகிறது.
वाहिनी	சேனையானது		
सेन्द्रैः	இந்திரனுட்பட்ட		

प्रहृष्टरूपा ध्वजिनी वनौकसां महात्मनां संप्रति योद्धुमिच्छताम् ।

अलं विरोधेन शमो विधीयतां प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली ॥ ३५ ॥

सम्प्रति	“இப்பொழுது	विरोधेन अलं	{ வீரோத்தத்தால் (இது வரையில்) ஆனது போதும்.
योद्धुं	போர்புரிய	शमः	சமாதானம்
इच्छतां	துணிவுகொண்டிருக்கிற	विधीयतां	விதிக்கப்படட்டும்.
महात्मनां	மகா ஆற்றலுடைய	दाशरथाय	ராமனுக்கு
वनौकसां	வானரர்களின்	मैथिली	மீதை
ध्वजिनी	சேனையானது	प्रदीयताम्	திருப்பிக்கொடுத்து விடப்படட்டும்.”
प्रहृष्टरूपा	உதஸாகக்குறிகளுடன் விளங்குகிறது.		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15599

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 924

पञ्चविंशः सर्गः—இருபத்தாறாவது ஸர்க்கம். ॥ २६ ॥

वानरसेनादर्शनम्—வானரசேனையைக் காண்பிப்பது.

तद्वचः पथ्यमक्लीवं सारणेनाभिभाषितम् । निशम्य रावणो राजा पर्यभाषत सारणम् ॥

रावणः राजा	ராவணமன்னன்	अक्लीवं	சிறந்ததாயிருக்கிறது
सारणेन	ஸாரணனால்	वचः	சொல்லை [மான
अभिभाषितं	சொல்லப்பட்ட	निशम्य	கேட்டு
तत्	அந்த	सारणं	ஸாரணனைப்பார்த்து
पथ्यं	ஹிதமாயிருக்கிறதும்	पर्यभाषत	பின்வருமாறு மொழிந்தான் :

यदि मामभियुञ्जीरन्देवगन्धर्वदानवाः । नैव सीतामहं दद्यां सर्वलोकभयादपि ॥ २ ॥

देवगन्धर्व- } दानवाः } मां अभियुञ्जीरन् यदि	“தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், அசுரர்கள் என்னுடன் போர்புரிய வருகின்றார்கள் என்றாலும் சரி
सर्वलोक- } भयात् अपि } अहं सीतां एव दद्यां न	எல்லா உலகத்தினின்றும் ஆபத்து சம்பவிக்கிறது என்றாலும் நான் மீதையைமட்டும் திருப்பிக்கொடுக்க மாட்டேன்.

त्वं तु सौम्य परित्रस्तो हरिभिस्तर्जितो भृशम् । प्रतिप्रदानमद्यैव सीतायाः साधु मन्यसे ॥

சौம்ய “தையம்ற்றவனே !
 त्वं நீ
 हरिभिः வானரர்களால்
 तर्जितः மிரட்டப்பட்டவனாய்
 भृशं மிகவும்

परित्रस्तः तु உள்ளம்நடுங்கியவனாய்
 ஆகிவிட்டமையால்
 अद्य एव இப்பொழுதே
 सीतायाः சீதையை
 प्रतिप्रदानं திருப்பிக்கொடுத்தலை
 साधु நல்லதென
 मन्यसे நினைக்கின்றனை.

को हि नाम सपत्नो मां समरे जेतुमर्हति

சமரே “போரில்
 मां என்னை
 जेतुं வெல்ல

॥ ४ ॥

सपत्नः சத்துருவாகிய
 कः नाम हि எவன் தான்
 अर्हति வல்லவானவான் ? ”

इत्यब्रवीत्स परुषं रावणो राक्षसाधिपः

राक्षसाधिपः ராக்ஷஸமன்னனாகிய
 सः அந்த
 रावणः ராவணன்

॥ ५ ॥

इति மேற்கண்டவாறு
 परुषं மறுக்க இடமின்றி
 अब्रवीत् பேசுமுடித்தான்.

आरूरोह ततः श्रीमान्प्रासादं हिमपाण्डरम् । बहुतालसमुत्सेधं रावणोऽथ दिदृक्षया ॥ ६ ॥

अथ அதன்மேல்
 श्रीमान् ஸ்ரீமானாகிய
 रावणः ராவணன்
 ततः அவ்விடத்திலிருந்து
 हिमपाण्डरं வெண்ணிறமான

बहुतालसमुत्सेधं பல பனைமரங்களினு
 யரத்தையுடைய
 प्रासादं மாளிகையில்
 दिदृक्षया நேரில் காணவேண்டு
 மென்ற அவாவினால்
 आरूरोह ஏறினான்.

ताभ्यां चराभ्यां सहितो रावणः क्रोधमूर्च्छितः । पश्यमानः समुद्रं च पर्वतांश्च वनानि च ॥

ददर्श पृथिवीदेशं सुसंपूर्णं प्लवङ्गमैः

रावणः ராவணன்
 क्रोधमूर्च्छितः சினம் தலைக்கேறியவ
 னாய்
 समुद्रं च சமுத்திரத்தையும்
 पर्वतान् च மலைகளையும்
 वनानि च வனங்களையும்
 ताभ्यां அவ்விரு

॥ ८ ॥

चराभ्यां ஒற்றர்களோடு
 सहितः கூடவே
 पश्यमानः பார்க்கின்றவனாய்
 प्लवङ्गमैः வானரர்களால்
 सुसंपूर्णं நிரம்பப்பெற்ற
 पृथिवीदेशं பூப்பிரதேசத்தை
 ददर्श கண்டான்.

तदपारमसङ्ख्येयं वानराणां महद्बलम् । आलोक्य रावणो राजा परिपश्यत् सारणम् ॥

रावणः राजा ராவணமன்னன்
 वानराणां வானரர்களுடைய
 तत् அந்த
 अमारं எல்லை காணமுடியா
 தனும்
 असंख्येयं கணக்கிடமுடியாதது

महत् பெரும்
 बलं சைன்யத்தை
 आलोक्य பார்த்து
 सारणं ஸாரணனை நோக்கி
 परिपश्यत् பின்வருமாறு

வினாவினா :

एषां वानरमुख्यानां के शूराः के महाबलाः । ॥ १० ॥

वानरमुख्यानां “வானரோத்தமராகிய
एषां இவர்களுள்
शूराः के சூரர்கள் எவர்கள் ?

महाबलाः के மகா பலிஷ்டர்கள்
எவர்கள் ?

के पूर्वमभिवर्तन्ते महोत्साहाः समन्ततः ॥ ११ ॥

समन्ततः “எப்பொழுதும்
महोत्साहाः மிகவும் உச்சாகம்
கொண்டவர்களாய்

पूर्व முதலில்
के எவர்கள்
अभिवर्तन्ते நிற்கின்றார்கள் ?

केषां शृणोति सुग्रीवः के वा यूथपयूथपाः ॥ १२ ॥

सुग्रीवः “சுகரீவன்
केषां எவர்களுது
शृणोति (சொல்லை)
கேட்கிறான் ?

यूथपयूथपाः சேனைக்கூட்டங்க
ளின் தலைவர்
के वा யாவர் ?

सारणाचक्ष्व मे सर्वे के प्रधानाः पुवङ्गमाः ॥ १३ ॥

सारण “ஸாரண !
प्रधानाः முக்கிய
पुवङ्गमाः வானரர்

के यாவர் ?
सर्व எல்லாவற்றையும்
मे எனக்கு
आचक्ष्व விளங்க விளம்பு.”

सारणो राक्षसेन्द्रस्य वचनं परिपृच्छतः । आचक्ष्वेऽथ मुख्यज्ञो मुख्यांस्तत्र वनौकसः ॥

मुख्यज्ञः முக்கியமானவர்களை
நன்கறிந்திருந்த
सारणः ஸாரணன்,
परिपृच्छतः வினாவும்
राक्षसेन्द्रस्य ராக்ஷஸமன்னனுக்கு
अथ அப்பொழுது

तत्र அங்கு
मुख्यान् முக்கியமான
वनौकसः வானரர்களைப்பற்றி
वचनं பதிலை
आचक्ष्व பின்வருமாறு தெரி
வித்தான் :

एष योऽभिमुखो लङ्कां नर्दस्तिष्ठति वानरः । यूथपानां सहस्राणां शतेन परिवारितः ॥
यस्य घोषेण महता सप्राकारा सतोरणा । लङ्का प्रवेपते सर्वा सशैलवनकानना ॥ १६ ॥
सर्वशाखामृगेन्द्रस्य सुग्रीवस्य महात्मनः । बलाग्रे तिष्ठते वीरो नीलो नामैष यूथपः ॥

यः “எந்த
वानरः வானரன்
लङ्कां இலங்கைக்கு
अभिमुखः எதிர் முகமாக
नर्दन् காஜி த்துக்கொண்டு
तिष्ठति நிற்கிறானே,
यूथपानां சேனைகளின்
सहस्राणां ஆயிரங்களின்
शतेन நூற்றால்

परिवारितः சூழப்பட்டிருக்கிற
னே,
सर्वशाखामृगेन्द्रस्य எல்லா வானரர்களுக்
கும் மன்னனும்
महात्मनः மகா ஆற்றலுடைய
सुग्रीवस्य சுகரீவனது
बलाग्रे சேனையின் முன்னி
லையில்
तिष्ठते நிற்கிறானே,

யஸ	எவனது	சரீலவன- }	மலைகளுடனும் வனங்
மஹதா	பெரும்	கானநா }	களுடனும் சோலைக
ஓபேண	கர்ஜனையால்		ளுடனும்
லங்கா	இலங்கைநகர்	ப்வேபதே	நடுநடுங்குகிறதோ,
சர்வா	முற்றிலும்	ஃப: நரீல:	இவன், நீலனென
சபாசாரா	மதிற்சுவர்களுடனும்	நாம	பெயர்புனைந்தவன்.
சதாரணா	தோரணவாயில்க	ஃப: யூதப:	இவன் சேனைத்தலை
	ளுடனும்	வரீ:	சூரன். [வன்.

बाहू प्रगृह्य यः पद्भ्यां महीं गच्छति वीर्यवान् । लङ्कामभिमुखः क्रोधादभीक्ष्णं च विजृम्भते॥
 गिरिशृङ्गप्रतीकाशः पद्मकिञ्जल्कसन्निभः ॥ १८ ॥
 स्फोटयत्यभिसंरब्धो लाङ्गूलं च पुनः पुनः । यस्य लाङ्गूलशब्देन स्वनन्ति प्रदिशो दश ॥
 एष वानरराजेन सुग्रीवेणाभिषेचितः । यौवराज्येऽङ्गदो नाम त्वामाह्वयति संयुगे ॥ २० ॥
 वालिनः सदृशः पुत्रः सुग्रीवस्य सदा प्रियः । राघवार्थे पराक्रान्तः शक्रार्थे वरुणो यथा॥
 एतस्य सा मतिः सर्वा यद्दृष्टा जनकात्मजा । हनूमता वेगवता राघवस्य द्वितैषिणा ॥ २२ ॥

वीर्यवान्	வீர்யசாலியும்	दश प्रदिशः	பத்துதிக்குகளும்
गिरिशृङ्ग- }	மலைச்சிகரத்தை	स्वनन्ति	எதிரொலிக்கின்ற
प्रतीकाशः }	யொத்தவனும்	एषः	இவன் [னவோ,
पद्मकिञ्जल्क- }	மலர்ந்த தாமரை	अङ्गदः	அங்கதனென
सन्निभः }	போன்றவனுமான	नाम	பெயர் புனைந்தவன்.
यः	எவன்	वानरराजेन	வானரமன்னனான
बाहू	இருகரங்களையும்	सुग्रीवेण	சுகரீவனால்
प्रगृह्य	உயர்த்தி,	यौवराज्ये	இளவரசுபட்டத்தில்
पद्भ्यां	கால்களால்	अभिषेचितः	முடிசூட்டப் பெற்
महीं	பூமியில்	वालिनः	வாலிக்கு [றவன் ;
गच्छति	நடந்துகொண்டிருக்கிறதோ,	सदृशः	ஏற்ற
		पुत्रः	புதல்வன் ;
		सदा	எப்பொழுதும்
		सुग्रीवस्य	சுகரீவனுக்கு
		प्रियः	மனங்கொணுது நடக்கிறவன் ;
लङ्कां	இலங்கையை	शक्रार्थे	இந்திரன் விஷயத்தில்
अभिमुखः	பார்த்துக்கொண்டு	वरुणः	வருணபகவான்
क्रोधात्	கோபாவேசத்தால்	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
अभीक्ष्णं	அடிக்கடி		
विजृम्भते च	துள்ளுகிறதோ,	राघवार्थे	ஸ்ரீராமர் கைங்கர்யத்தில்
अभिसंरब्धः	அதி உக்கிரம்கொண்		
लाङ्गूलं च	வாலையும் [டவனும்	पराक्रान्तः	திடங்கொண்டவன் ;
पुनः पुनः	மீண்டும் மீண்டும்		
स्फोटयति	சுமுற்றி அடிக்கிறதோ,		
यस्य	எவனது		
लाङ्गूलशब्देन	வாலோசையால்		

राघवस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
हितैषिणा	நன்மைசெய்யவேண்டி
वेगवता	ஆண்மையுற்று விளங்கிய
हनूमता	ஹனுமாதால்,
जनकात्मजा	ஜானகி
दृष्टा	காணப்பட்டாள்

यत्	என்பதெதுவோ
सा सर्वा	அதெல்லாமும்
एतस्य	இவனது
मतिः	நுண்ணறிவு;
त्वां	தேவரீரை
संयुगे	பொர்நிமித்தமாய்
आह्वयति	அறைகூவுகிறான்.

बहूनि वानरेन्द्राणामेष यूथानि वीर्यवान् । परिगृह्याभियाति त्वां स्वनानीकेन दुर्जयः ॥
 अनु वालिसुतस्यापि बलेन महता वृतः । वीरस्तिष्ठति संग्रामे सेतुहेतुरयं नलः ॥ २४ ॥
 ये तु विष्टभ्य गात्राणि क्ष्वेलयन्ति नदन्ति च । उत्थाय च विजृम्भन्ते क्रोधेन हरिपुङ्गवाः॥
 एते दुष्प्रसहा घोराश्चण्डाश्चण्डपराक्रमाः । अष्टौ शतसहस्राणि दशकोटिशतानि च ॥२६॥
 य एनमनुगच्छन्ति वीराश्चन्दनवासिनः । एषैवाशंसते लङ्कां स्वनानीकेन मर्दितुम् ॥२७॥

ये	“எந்த
हरिपुङ्गवाः	வானரர்கள்
गात्राणि	அவயவங்களை
विष्टभ्य	முறித்துக்கொண்டு
क्ष्वेलयन्ति	விளையாடுகின்றார் களோ,
नदन्ति च	புசலிடுகின்றார் களோ,
क्रोधेन	கோபத்தால்
उत्थाय	எழுந்து
विजृम्भन्ते च	துள்ளிக்குதிக்கின்றார் களோ அவர்களும்,
दुष्प्रसहाः	அணுகவொண்ணாத வர்களும்,
घोराः	பயங்கரமானவர்களும்
चण्डाः	கொடியவர்களும்,
चण्डपराक्रमाः	மகாபராக்கரமசாலி களுமான
एते	இவர்களும்,
अष्टौ शतसहस्राणि	எண்ணூறுபிரங்களும்
दश कोटिशतानि च	பத்து நூறுகோடி களும்,
ये	எந்த
चन्दनवासिनः	சந்தனக்காட்டில் வசிக்கும்

वीराः	வீரர்களும்
एनं	இவனை
अनुगच्छन्ति	பின்பற்றி வருகின் றார்களோ,
अयं एव	இவன்தான்
सेतुहेतुः	ஸேதுவிற்குக் காரண மான
नलः	நளன் என்ற
वीर्यवान्	வீரியசாலி.
एषः	இவன்
वानरेन्द्राणां	வானரோத்தமர் களின்
बहूनि	பல
यूथानि	கூட்டங்களை
परिगृह्य	திரட்டிக்கொண்டு
स्वेन	தனது
अनीकेन	சேனையால்
दुर्जयः	பிறர் அணுகமுடியா தவனாய்
त्वां	தேவரீரை
अभियाति	எதிர்த்துவருகிறான்.
वालिमुतस्य	வாலிமைந்நனுக்கு
अनु अपि	பின்னாக
महता	பெரும்
बलेन	சேனையால்
वृतः	சூழப்பட்டவனாய்

சங்கிரமே	போரின் நிமித்தம்	அநீகேன து	சேனையைக்கொண்டே
திஸ்தி	காத்துநிற்கிறான்.	லக்ஷ்	இலங்கையை
வீர:	வீரனாகிய	மர்தித்	உருவழிக்க
ஃப:	இவன்	அசஸ்தே	உத்தேசம் கொண்டி
ஸ்தேன	தனது		ருக்கிறான்.

श्वेतो रजतसंकाशश्चपलो भीमविक्रमः । बुद्धिमान्वानरो वीरस्त्रिषु लोकेषु विश्रुतः ॥ २८ ॥

तूर्णं सुग्रीवमागम्य पुनर्गच्छति सत्वरः । विभजन्वानरीं सेनामनीकानि प्रहर्षयन् ॥ २९ ॥

श्वेतः	“சுவேதனென்ற	வானரீ சேனா	வானரசேனையை
வானர:	வானரன்	சத்வர:	பரபரப்புடன்
ரஜதஸங்காச:	வெள்ளியின்	விபஜந்	அணிவகுத்துக்
	நிறமுற்றவன்.		கொண்டு
சுபல:	வேகநடையுற்றவன்.	அநீகானி	சேனைகளை
भीमविक्रमः	வெகு கொடிய பராக்	प्रहर्षयन्	உச்சாகப்படுத்திக்
	கிரமசாலி.		கொண்டு
बुद्धिमान्	புத்திகூர்மையுள்ள	सुग्रीवं	சுகரீவனை
	வன்.	आगम्य	கண்டுவிட்டு
त्रिषु लोकेषु	மூன்று உலகங்களி	पुनः	திரும்பி
	லும்	तूर्णं	வேகமாய்
वीरः	வீரனென	गच्छति	வந்துகொண்டிருக்கி
विश्रुतः	பிரசித்திபெற்றவன்.		றான்.

यः पुरा गोमतीतीरे रम्यं पर्येति पर्वतम् । नाम्ना सङ्कोचनो नाम नानानगयुतो गिरिः ॥

तत्र राज्यं प्रशास्त्येष कुमुदो नाम यूथपः । योऽसौ शतसहस्राणां सहस्रं परिकर्षति ॥ ३१ ॥

यस्य वाला बहुव्यामा दीर्घा लाङ्गूलमाश्रिताः ।

ताम्राः पीताः सिताः श्वेताः प्रकीर्णा घोरदर्शनाः ॥ ३२ ॥

अदीनो रोषणश्चण्डः संग्राममभिकाङ्क्षति । एषोऽप्याशंसते लक्ष्मां स्वेनानीकेन मर्दितुम् ॥

गोमतीतीरे	“கோமதிக்கரையில்	तत्र	அதில்
नानानगयुतः	பல சிறு குன்றுகளு	राज्यं प्रशास्ति	ராஜ்யப் பரீபாலனத்தை
नाम्ना	பெயரால் [டன் கூடிய		செய்துவருகிறானே,
सङ्कोचनः नाम	சங்கோசனம் என்ற	यः	எவன்
	பிரசித்திபெற்ற	शतसहस्राणां	ஸக்தத்தின்
गिरिः	ஓர் மலையிருக்கிறது.	सहस्रं	ஆயிரத்தை
यः	எவன்	परिकर्षति	கொண்டு வந்திருக்கி
पुरा	இதற்குமுன்		றானே,
रम्यं	அழகிய	यस्य	எவனுடைய
पर्वतं	இந்த மலையில்	लाङ्गूलं भाश्रिताः	வாலிலிருக்கின்ற
पर्येति	சஞ்சரித்து வருகி	वालाः	மயிர்கள்
	றானே,	बहुव्यामाः	பல் மார்பளவு

दीवोः	நீண்டவைகளாய்
ताम्राः	சிவந்தும்
पीताः	மஞ்சள்நிறமுற்றும்
श्वेताः	வெளுத்தும்
सिताः	சுருண்டு
प्रकीर्णाः	அடர்ந்து
घोरदर्शनाः	பார்க்க பயங்கரமாய் இருக்கின்றனவோ,
एषः	இவன்
कुसुदः नाम	குமுதனென்று பெயர்பூண்ட
यूथपः	சேனைத்தலைவன் ;
अदीनः	எதற்கும் சலியாத வன்.

रोषणः	கோபிஷ்டன்.
चण्डः	கொடியவன்.
असौ	இவன்
संग्रामं	போரை
अभिकांक्षति	எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்.
एषः	இவன்
स्वेन	தனது
अनीकेन अपि	சேனையைக்கொண்டே
लङ्कां	இலங்கையை
मर्दितुं	உருவழிக்க
आशंसते	உத்தேசங்கொண்டி- ருக்கிறான்.

यस्त्वेष सिंहसङ्काशः कपिलो दीर्घकेसरः । निभृतः प्रेक्षते लङ्कां दिधक्षन्निव चक्षुषा ॥
विन्ध्यं कृष्णगिरिं सह्यं पर्वतं च सुदर्शनम् । राजन्सततमध्यास्ते रम्भो नामैष यूथपः ॥
शतं शतसहस्राणां त्रिशच्च हरिपुङ्गवाः । यमेति वानराः शूराश्चण्डाश्चण्डपराक्रमाः ॥
परिवार्यानुगच्छन्ति लङ्कां मर्दितुमोजसा ॥ ३६ ॥

राजन्	“அரசே !
सिंहसङ्काशः	சிங்கத்தை நிகர்த்தவ
कपिलः	கபிலவர்ணனாய் [னாய்
दीर्घकेसरः	நீண்டமயிருடையவ னாய் -
निभृतः	தருட்சித்தனான
यः	எவன்
लङ्कां	இலங்கையை
चक्षुषा	கண்ணால்
दिधक्षन् इव	எரித்துவிடுகிறவன் போலவே
प्रेक्षते	பார்த்துக்கொண் டிருக்கிறானே,
विन्ध्यं	விந்தியமலையிலும்
कृष्णगिरिं	கிருஷ்ணமலையிலும்
सुदर्शनं	மிக்க அழகிய
सह्यं	ஸஹ்யமெனும்
पर्वतं च	பர்வதத்திடும்
सततं	எப்பொழுதும்
अध्यास्ते	வசுத்துவருகிறானே,
यं	எவனை

शतसहस्राणां	}	மூவாயிரம் லக்ஷம்
शतं त्रिशत्		
शूराः		சூரர்களும்
चण्डाः		கொடியவர்களும்
चण्डपराक्रमाः		மஹா பராக்ரமசாலி களும்
हरिपुङ्गवाः च		வானரர்களில் சிறந்தவர்களுமான
वानराः		வானரர்கள்
परिवार्य		சூழ்ந்து
अनुगच्छन्ति		பின்பற்றி வருகின்றார்
एषः		இவன் [களோ
यूथपः		சேனைத்தலைவனாகிய
रम्भः		ரம்பன்
नाम		எனப் பெயர் பூண்டவன்.
एषः तु		இவனும்
ओजसा		ஆற்றலால்
लङ्कां		இலங்கையை
मर्दितुं एति		உருவழிக்க வந்து கொண்டிருக்கிறான்.

यस्तु कर्णो विवृणुते जृम्भते च पुनः पुनः । न च संविजते मृत्योर्न च युद्धाद्विधावति ॥
 प्रकम्पते च रोषेण तिर्यक् च पुनरीक्षते । पश्यन्लाङ्गूलमपि च क्ष्वेलते च महाबलः ॥३८॥
 महाजयो वीतभयो रम्यं साल्वेयपर्वतम् । राजन्सततमध्यास्ते शरभो नाम यूथपः ॥३९॥

राजन्	“அரசே!	रोषेण	கோபத்தால்
महाबलः	மஹாபலசாலியும்	प्रकम्पते च	துடித்துக்கொண்
महाजयः	மஹாவேகசாலியும்		டிருக்கிறானே,
वीतभयः	பயத்தை ஒழித்தவ	पुनः च	மீண்டும் மீண்டும்
यः	எவன் [னுமான	तिर्यक्	குறுக்காக
कर्णो	காதுகளிரண்டையும்	ईक्षते	பார்க்கிறானே,
विवृणुते	அகற்றிக்கொண்டி	लाङ्गूलं अपि	வாலையும்
	ருக்கிறானே,	पश्यन् च	பார்த்துக்கொண்டே
पुनः पुनः	மீண்டும் மீண்டும்	क्ष्वेलते च	சுங்கநாதம் செய்கி
जृम्भते च	துள்ளிக்குதிக்கின்		றானே,
	றானே,	सततं	எப்பொழுதும்
मृत्योः	எமனுக்கு	रम्यं	அழகிய
संविजते न च	பயப்படாதிருக்	साल्वेयपर्वतं	சால்வேயபர்வதத்தில்
	கிறானே,	अध्यास्ते तु	வசிக்கிறானே,
युद्धात्	போரில் நின்று		இவன் தான்
विधावति न च	புறங்காட்டி ஓடாதிரு	शरभः नाम	சரபனென்ற
	க்கிறானே,	यूथपः	சேனைத் தலைவன்.

एतस्य बलिनः सर्वे विहारा नाम यूथपाः । राजञ्छतसहस्राणि चत्वारिंशत्तथैव च ॥

राजन्	“ராஜன்!	बलिनः	மகாபலசாலிகள்.
तथा एव	அவ்வண்ணமே	चत्वारिंशत्	} நற்பது லக்ஷம்
एतस्य	இவனது	शतसहस्राणि	
यूथपाः	சேனைத் தலைவர்கள்	विहाराः नाम	விஹாரங்கள் என்ற
सर्वे च	எல்லோருமே		பெயர் பூண்டவர்கள்.

यस्तु मेघ इवाकाशं महानावृत्य तिष्ठति । मध्ये वानरवीराणां सुराणामिव वासवः ॥४१॥
 भेरीणामिव सन्नादो यस्यैष श्रूयते महान् । घोषः शाखामृगेन्द्राणां संग्राममभिकाङ्क्षताम् ॥
 एष पर्वतमध्यास्ते पारियात्रमनुत्तमम् । युद्धे दुष्प्रसहो नित्यं पनसो नाम यूथपः ॥४३॥

यः	“எவன்	भाकाशं इव	{ ஆகாசத்தை எவ்வண்
सुराणां	தேவர்களுக்கும்		
• वासवः इव	இந்திரன்போலவே,	आवृत्य	மறைத்துக்கொண்டு
वानरवीराणां	வானர வீரர்களின்	तिष्ठति	நிற்கிறானே,
मध्ये	நடுவில்	यस्य	எவனைச்சேர்ந்த
महान् मेघः	பெரும் மேகம்		

संग्रामं	போருக்கு
अभिकांक्षतां	கா த் துநிற்கும்
शाखासृगेन्द्राणां	வானரோத்தமர்க ஞடைய
महान् घोषः	பெரும் கோஷமானது
भेरीणां	பேரிவாத்தியங்களின்
सनादः इव	பேரொலிபோன்ற தாய்
श्रूयते	கேட்கப்படுகிறதோ,
अनुत्तमं	(எவன்) சிறந்த

पारियात्रं	பாரியாத்தாமென்ற
पर्वतं	பர்வதத்தில்
अध्यास्ते	வசிக்கின்றானோ,
एषः तु	இவன் தான்
पनसः नाम	பனஸன் என்ற
यूथपः	சேனைத்தலைவன்.
एषः	இவன்
नित्यं	எப்பொழுதும்
युद्धे	போரில்
दुष्प्रसहः	அசஹ்யமானவன்.

एनं शतसहस्राणां शतार्थं पर्युपासते । यूथपा यूथपश्रेष्ठं येषां यूथानि भागशः ॥ ४४ ॥

येषां	“எவைகளின்
यूथानि	சமூகங்கள்
भागशः	அணிவகுக்கப்பட்ட படியே

यूथपाः	சேனைத்தலைவர்களோ அவர்கள்,
यूथपश्रेष्ठं	சேனைத்தலைவர்களி லுத்தமனான
एनं	இவனிடம்
पर्युपासते	கா த் துநிற்கின்றார் கள்.

शतसहस्राणां शतार्थं ஐம்பதுலக்ஷம்

यस्तु भीमां प्रवल्गन्तीं चमूं तिष्ठति शोभयन् । स्थितां तीरे समुद्रस्य द्वितीय इव सागरः॥
एष दर्दरसंकाशो विनतो नाम यूथपः । पिवंश्चरति पर्णासां नदीनामुत्तमां नदीम् ॥४६॥

दर्दरसङ्काशः	“தர்தரமலையை நிகர்த்தவனும்
द्वितीयः	இரண்டாவது
सागरः	சமுத்திரம்
इव	போன்றவனுமான
यः	எவன்
समुद्रस्य	சமுத்திரத்தினது
तीरे	கரையில்
स्थितां	தங்கியிருக்கிறதும்
भीमां	பயங்கரமானதும்
प्रवल्गन्तीं	குதித்துக்கொண்டி ருக்கிறதுமான

चमूं	சேனையை
शोभयन्	விளங்கச்செய்துகொ
तिष्ठति	இருக்கிறானோ, [ண்டு
नदीनां	நதிகளுள்
उत्तमां	சிறந்த
पर्णासां	பர்ணாஸம் என்ற
नदीं	நதிகீர்த்தத்தை
पिवन्	குடித்துக்கொண்டு
चरति	வசித்துவருகிறானோ,
एषः तु	இவன் தான்
विनतः नाम	வினதன் என்ற
यूथपः	சேனைத்தலைவன்.

षष्टिः शतसहस्राणि बलमस्य पुवङ्गमाः ॥ ४७ ॥

अस्य	“இவனுக்கு
बलं	சேனை,

षष्टिः	அறுபது
शतसहस्राणि	லக்ஷம்
पुवङ्गमाः	வானரர்களாலானது.

त्वामाह्वयति युद्धाय क्रोधनो नाम यूथपः । विक्रान्ता बलवन्तश्च यथायूथानि भागशः ॥

யதாயூதானி	“கூட்டங்கூட்டமாய்	क्रोधनः नाम	க்ரோதனனென்ற
भागशः च	அணிவகுக்கப்பட்டி	यूथपः	சேனைத்தலைவன்
	ருக்கின்றன.	त्वां	தேவரீரை
बलवन्तः	மகா ஆற்றலுடைய	युद्धाय	போருக்கு
	வர்கள்.	आह्वयति	அறைகூவுகிறான்.
विक्रान्ताः	மகா ஆண்மையுடைய		
	யவர்கள்.		

यस्तु गैरिकवर्णाभं वपुः पुष्यति वानरः । अवमत्य सदा सर्वान्वानरान्वलदर्पितान् ॥४९॥
गवयो नाम तेजस्वी त्वां क्रोधादभिवर्तते । एनं शतसहस्राणि सप्ततिः पर्युपासते ॥५०॥

यः	“எந்த	पुष्यति तु	வளரச்செய்துகொண்டிருக்கிறானே,
तेजस्वी	ஆற்றலுடைய		(அவன்தான்) கவயன்
वानरः	வானரன்	गवयः नाम	என்ற பெயர்புனைந்தவன்.
बलदर्पितान्	பலத்தால் செருக்க	एनं	இவனை
वानरान्	வானரர்கள் [குற்ற	सप्ततिः	எழுபது
सर्वान्	எல்லோரையும்	शतसहस्राणि	லக்ஷத்தவர்கள்
सदा	எப்பொழுதும்	पर्युपासते	சேவிக்கின்றார்கள்.
अवमत्य	ஏளனஞ்செய்து	त्वां	தேவரீரை
	கொண்டு	क्रोधात्	கினத்தால்
गैरिकवर्णाभं	காவிக்கல்போன்ற	अभिवर्तते	அணுகியிருக்கிறான்.
	காந்தியுடைய		
वपुः	உடலை		

एष त्वाशङ्कते लङ्कां स्वनानीकेन मर्दितुम् ॥ ५१ ॥

एषः	“இவன்	मर्दितुं	உருவழிக்க
स्वन	தனது	आशङ्कते	உத்தேசம்கொண்டிருக்கிறான்.
अनीकेन तु	சேனையைக்கொண்டே		
लङ्कां	இலங்கையை		

शतं शतसहस्राणि शतकोटिशतानि च । हरीणां यूथपाः सन्ति बलिनां च महौजसाम् ॥

बलिनां च	“மிக சக்தியுடைய	शतं	தூற்றுக்கணக்காகவும்,
	வர்களும்		
महौजसां	மிக ஆற்றலுடையவர்	शतसहस्राणि	லக்ஷக்கணக்காகவும்,
	களுமான	शतकोटिशतानि च	பதினாயிரங்கோடிக்கணக்காகவும்
हरीणां	வானரர்களின்	सन्ति	இருக்கின்றார்கள்.
यूथपाः	சேனைத்தலைவர்கள்,		

एते दुष्पसहा घोरा बलिनः कामरूपिणः । यूथपा यूथपश्रेष्ठा एषां यूथानि भागशः ॥

एते	“இந்த	बलिनः	மகா ஆற்றலுடைய
यूथपाः	சேனை த்தலைவர்கள்		வர்கள் ;
यूथपश्रेष्ठाः	சேனை த்தலைவர்களில்	कामरूपिणः	நினை த்த உருவமெ
	உத்தமர்கள் ;		டுக்க வல்லவர்கள்.
दुष्पसहाः	போரில் அணுகமுடி	एषां	இவர்களுடைய
	யாதவர்கள் ;	यूथानि	சேனைகள்
घोराः	கொடிய வல்லமை	भागशः	அணியணியாக
	யுடையவர்கள் ;		நிற்கின்றன.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
युद्धकाण्डे षड्विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15652

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 977

सप्तविंशः सर्गः—இருபத்தியேழாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௭ ॥

वानरपराक्रमादिकथनम्—வானரர்களது பராக்கிரமம் முதலியவற்றைச் சொல்வது.

तांस्तु तेऽहं प्रवक्ष्यामि प्रेक्षमाणस्य यूथपान् । राघवार्थे पराक्रान्ता ये न रक्षन्ति जीवितम् ॥

राघवार्थे	“ராமகைங்கர்யத்தில்	तान्	அந்த
पराक्रान्ताः	திடங்கொண்டவர்க	यूथपान् तु	சேனை த்தலைவர்களை
	ளாய்		யும்
ये	எவர்கள்	प्रेक्षमाणस्य	பார்த்துக்கொண்டி-
जीवितं	உயிரை	ते	தேவரீருக்கு [ருக்கும்
रक्षन्ति न	பொருட்படுத்தாதி	अहं	நான்
	ருக்கின்றார்களோ,	प्रवक्ष्यामि	சொல்லுவேன்.

स्निग्धा यस्य बहुव्यामा वाला लाङ्गूलमाश्रिताः ।

ताम्राः पीताः सिताः श्वेताः प्रकीर्णा घोरकर्मणः ॥ २ ॥

प्रगृहीताः प्रकाशन्ते सूर्यस्येव मरीचयः । पृथिव्यां चानुकृष्यन्ते तारो नामैष यूथपः ॥

यं पृष्ठतोऽनुगच्छन्ति शतशोऽथ सहस्रशः । द्रुमानुद्यम्य सहसा लङ्कारोहणतत्पराः ॥

यूथपा हरिराजस्य किङ्कराः समुपस्थिताः ॥ ४ ॥

घोरकर्मणः	“கொடுத்தொழிலை	ताम्राः	சிவந்தும்
यस्य	ஏவனுடைய [யுடைய	पीताः	மஞ்சள் நிறமுற்றும்
लाङ्गूलमाश्रिताः	வாலிலிருக்கின்ற	श्वेताः	வெளுத்தும்
वालाः	மயிர்கள்	सिताः	சுருண்டும்
स्निग्धाः	மழமழவென்றும்,	प्रकीर्णाः	அடர்ந்துமிருக்கின்ற
बहुव्यामाः	பலமார்பளவுள்ள		னவோ,
	வைகளாகவும்,		

சூரியபகவானது
 பரப்பப்பட்ட
 கிரணங்கள் போலவே
 விளங்குகின்றனவோ,
 பூமியில்
 இழுபடுகின்றனவோ,
 எவனே
 வானமன்னனது
 கிங்கரர்களென்ற
 சேனைத்தலைவர்கள்
 நூற்றுக்கணக்காகவும்
 ஆயிரக்கணக்காகவும்
 லக்ஷ்யமின்றி

விருக்ஷங்களை
 எடுத்துக்கொண்டு
 இலங்கையின் மீது
 ஏறுவதொன்றிலே
 யே மனங்களை நாட
 டியவர்களாய்
 சித்தமாயிருந்து
 கொண்டு
 பின்
 பற்றி வருகின்றார்
 இவன்தான் [களோ,
 தாரன் என்ற
 சேனைத்தலைவன்.

नीलानिव महामैघांस्तिष्ठतो यांस्तु पश्यसि । असिताञ्जनसङ्काशान्युद्धे सत्यपराक्रमान् ॥
 असंख्येयाननिर्देश्यान्परं पारमिवोदधे: । नखदंष्ट्रायुधान् वीरांस्तीक्ष्णकोपान् भयावहान् ॥
 पर्वतेषु च ये केचिद्विषमेषु नदीषु च । एते त्वामभिवर्तन्ते राजनृक्षाः सुदारुणाः ॥ ७ ॥

“அரசே!
 நீருண்ட மேகங்கள்
 போல
 கறுத்தநிறமுடைய
 வர்களும்,
 கறுத்த மையை
 நிகர்த்தவர்களும்,
 போரில்
 சலியாப்பராக்ரமம்
 கொண்டு
 நிற்கின்றவர்களும்,
 சமுத்திரத்தின்
 அக்கரையைப்
 போலவே
 காணமுடியாதவர்க
 ளும்,
 கணக்கிடமுடியா
 தவர்களும்,
 நகங்களையும் பற்களையும்
 ஆயுதமாயுடையவர்களும்,

வீரர்களும்
 கடுங்கோபங்கொண்ட
 வர்களும்,
 பயத்தைத் தருகின்ற
 வர்களுமான
 எவர்களையே
 தேவரீர் பார்க்கின்
 றீரோ,
 பர்வதங்களிலும்,
 பள்ளத்தாக்குகளிலும்,
 நதிகளிலும்,
 எவர்கள் சிலருண்
 டோ,
 இந்த
 மிகக்கொடிய
 கரடிகள்
 தேவரீரை எதிர்த்து
 வருகின்றார்கள்.

एषां मध्ये स्थितो राजन्भीमाक्षो भीमदर्शनः । पर्जन्य इव जीमूतैः समन्तात्परिवारितः ॥
ऋक्षवन्तं गिरिश्रेष्ठमध्यास्ते नर्मदां पिबन् । सर्वक्षाणामधिपतिर्धूम्रो नामैष यूथपः ॥ ९ ॥

राजन्	“அரசே!	एषः	இவன்
पर्जन्यः	மழைக்கடவுள்	यूथपः	சேனைத்தலைவனாகிய
जीमूतैः	மேகங்களால்	धूम्रः नाम	தூம்மிரனென்ற பெயர் புனைந்தவன்.
समन्तात्	நாற்புறமும்	सर्वक्षाणां }	கரடிகளெல்லோருக்
परिवारितः इव	சூழப்பட்டிருப்பது போல்,	अधिपतिः }	கும் அதிபதி.
एषां मध्ये	இவர்களுடையநடுவில்	नर्मदां पिबन्	நர்மதாநதியின் தீர்த்தத்தை குடித்துக் கொண்டு
भीमाक्षः	பயங்கரமான கண்களுடையவனாய்	ऋक्षवन्तं	ரிக்ஷவான் என்ற
भीमदर्शनः	பயங்கரமான தோற்றமுடையவனாய்	गिरिश्रेष्ठं	சிறந்த மலையில்
स्थितः	நிற்குகொண்டிருக்கின்ற	अध्यास्ते	வசித்துவருகிறான்.

यवीयानस्य तु भ्राता पश्यैनं पर्वतोपमम् । भ्राता समानो रूपेण विशिष्टस्तु पराक्रमैः ॥

अस्य	“இவனுக்கு	पराक्रमैः तु	பராக்கிரமங்களி
यवीयान् भ्राता	இளைய தம்பி	विशिष्टः	அவனினும் மேம்பட்டவன்.
रूपेण तु	உருவத்தினால்மட்டும்	पर्वतोपमं	பர்வதத்தை நிகர்த்த
भ्राता समानः	சுஹோதரனுக் கொப்பானவன்.	एनं	இவனை (தேவரீர்)
		पश्य	பார்ப்பிராக.

स एष जाम्बवान्नाम महायूथपयूथपः । प्रशान्तो गुरुवर्ती च संप्रहारेष्वमर्षणः ॥ ११ ॥

सः एषः च	“இந்த இவனே	गुरुवर्ती	ஆசானிடம் அமைந்
जाम्बवान् नाम	ஜாம்பவான் என்ற		தொழுகுபவன்.
महायूथपयूथपः	சேனைத்தலைவர்களில் தலைமைத்தலைவன்.	संप्रहारेषु	போர்களில்
प्रशान्तः	மரசற்ற மனத்தினன்.	अमर्षणः	வெல்லற்கரியன்.

एतेन साह्यं सुमहत्कृतं शक्रस्य धीमता । दैवासुरे जाम्बवता लब्धाश्च बहवो वराः ॥ १२ ॥

धीमता	“புத்தியானாகிய	सुमहत् साह्यं	பேருதவி
एतेन	இந்த	कृतं	புரியப்பட்டது.
जाम्बवता	ஜாம்பவானால்	च	அக்காரணத்தால்
दैवासुरे	தேவாசுரயுத்தத்தில்	बहवः वराः	பல வரங்களும்
शक्रस्य	இந்திரனுக்கு	लब्धाः	அடையப்பட்டன.

आरुह्य पर्वताग्रेभ्यो महाभ्रविपुलाः शिलाः । मुञ्चन्ति विपुलाकारा न मृत्योरुद्विजन्ति च॥
 राक्षसानां च सदृशाः पिशाचानां च लोमशाः । एतस्य सैन्या बहवो विचरन्त्यग्नितेजसः॥

एतस्य “இவனது
 विपुलाकाराः பெருமுடலுடையவர்களும்
 अग्नितेजसः அக்னிஒளியுடையவர்
 बहवः பல [சுருமான
 सैन्याः சேனைகள்
 विचरन्ति திரிந்துகொண்டிருக்கின்றார்கள்.
 लोमशाः மயிரடர்ந்த இவர்கள்
 राक्षसानां च அரக்கர்களுக்கும்
 पिशाचानां च பிசாசர்களுக்கும்

सदृशाः ஒப்பானவர்களாய்
 मृत्योः எமனுக்கும்
 उद्विजन्ति न அஞ்சாதிருக்கின்றார்
 आरुह्य ஏறி [கள்.
 पर्वताग्रेभ्यः மலைகளின் உச்சிகளின்
 महाभ्रविपुलाः மகா மேகங்கள்போல்
 शिलाः மலைகளை [பெருத்த
 मुञ्चन्ति च வீசியும் ஏறிகின்றார்கள்.

यं त्वेनमभिसंरब्धं प्लवमानमिव स्थितम् । प्रेक्षन्ते वानराः सर्वे स्थिता यूथपयूथपम्॥१५॥
 एष राजन्सहस्राक्षं पर्युपास्ते हरीश्वरः । बलेन बलसंपन्नो दम्भो नामैष यूथपः ॥ १६ ॥

राजन् “மன்னா!
 यं எந்த
 अभिसंरब्धं மிகச் சினங்கொண்டு
 प्लवमानं इव தூள் எரிக்குதிக்கின்ற
 स्थितं இருக்கின்றவனும்
 यूथपयूथपं சேனைத்தலைவர்களுக்
 குத் தலைவனுமான
 एनं இவனை
 स्थिताः அங்கிருக்கும்
 वानराः வானரர்கள்

सर्वे எல்லோரும்
 प्रेक्षन्ते பார்த்துக்கொண்டிரு
 एषः இந்த[ருக்கிருக்கனோ,
 यूथपः तु சேனைத்தலைவன் தான்
 दम्भः नाम தம்பனெனப் பெயர்
 एषः இந்த [கொண்டவன்.
 बलसंपन्नः பரிபூரணபலசாலியா
 हरीश्वरः வானரோத்தமன் [ன
 बलेन தனது பலத்தால்
 सहस्राक्षं இந்திரனை
 पर्युपास्ते ஆசிரயித்திருக்கிறான்.

यः स्थितं योजने शैलं गच्छन्पार्श्वेन सेवते । ऊर्ध्वं तथैव कायेन गतः प्राप्नोति योजनम्॥
 यस्मान्न परमं रूपं चतुष्पादेषु विद्यते । श्रुतः सन्नादनो नाम वानराणां पितामहः ॥१८॥

यः “எவன்
 योजने स्थितं ஒரு யோஜனை தூரத்
 शैलं மலைக்கு [திலிருக்கும்
 गच्छन् ஒரு அடி வைத்தவ
 पार्श्वेन பக்களில் [னாய்
 सेवते இருக்கிறானோ,
 तथा एव அப்படியே
 कायेन உடலைக்கொண்டு
 ऊर्ध्वं गतः உயரே நிற்கின்றவனாய்
 योजनं ஒரு யோஜனை அளவு

प्राप्नोति அடைகிறானோ,
 यस्मात् எவனைவிட
 परमं रूपं பெரியதான வடிவம்
 चतुष्पादेषु விலங்குகளில்
 विद्यते न கிடையாதோ, அவன்
 वानराणां வானரர்களுக்கு
 पितामहः பாட்டனாய்
 श्रुतः பிரசித்தபெற்ற
 सन्नादनः சன்னாதனென
 नाम பெயர்கொண்டவன்.

येन युद्धं पुरा दत्तं रणे शक्रस्य धीमता । पराजयश्च न प्राप्तः सोऽयं यूथपयूथपः ॥१९॥

पुरा முன்காலத்தில்
 धीमता “புத்திமனாகிய
 येन எவனால்
 शक्रस्य இந்திரனது
 रणे போரில்
 युद्धं दत्तं போர் செய்யப்பட்ட
 கோ,

पराजयः च தோல்வியும்
 प्राप्तः न அடையப்படவில்லை
 यो,
 सः यूथपयूथपः அப்படிப்பட்ட சே
 னைத்தலைத்தலைவன்
 अयम् இவன்.

यस्य विक्रममाणस्य शक्रस्येव पराक्रमः । एष गन्धर्वकन्यायामुत्पन्नः कृष्णवर्त्मनः ॥२०॥

तदा दैवासुरे युद्धे साह्यार्थं त्रिदिवौकसाम्

॥ २१ ॥

तदा “அப்பொழுது
 दैवासुरे தேவர்களுக்கும் அசு
 ரர்களுக்கும் நடந்த
 युद्धे போரில்
 विक्रममाणस्य பராக்கிரமத்தை காட்
 டிக்கொண்டிருக்கிற

शक्रस्य इव இந்திரனுக்கு சமான
 मायिरुந்ததோ அந்த
 एषः இவன்
 त्रिदिवौकसां தேவர்களுக்கு
 साह्यार्थं உதவிபுரிவதற்காக
 कृष्णवर्त्मनः கிருஷ்ணவர்த்ம
 नेनैवபவனுக்கு
 गन्धर्वकन्यायां கந்தர்வஸ்த்ரியினிடம்
 उत्पन्नः உண்டானவன்.

यस्य எவனது
 पराक्रमः பராக்கிரமமானது

यस्य वैश्रवणो राजा जम्बूमुपनिषेवते । यो राजा पर्वतेन्द्राणां बहुकिन्नरसेविनाम् ॥२२॥
 विहारसुखदो नित्यं भ्रातुस्ते राक्षसाधिप । तत्रैष वसति श्रीमान्बलवान्वानरर्षभः ॥२३॥
 युद्धेष्वकथनो नित्यं क्रथनो नाम यूथपः । वृतः कोटिसहस्रेण हरीणां समुपस्थितः ॥

राक्षसाधिप “ராக்ஷஸன்னை!
 यस्य எவ்விடத்திலிருக்கும்
 जम्बू நாவல்விருகூத்தை
 वैश्रवणः राजा குபேரமன்னர்
 उपनिषेवते சேவிக்கிறாரோ,
 यः எது
 बहुकिन्नरसेविनां பல கின்னரர்களால்
 வசிக்கப்பெற்ற

एषः இந்த
 क्रथनः नाम க்ரதனென்ற பெ
 யர் புனைந்தவன்
 वसति வசிக்கிறான்.
 श्रीमान् மிகப்பிரசித்திபெற்ற
 बलवान् மிக்க பலசாலி. [வன்:
 वानरर्षभः வானரர்களிலுத்தமன்.
 यूथपः சேனைத்தலைவன்.
 नित्यं எக்காலத்திலும்
 युद्धेषु போர்களில்
 अकथनः தற்புகழ்ச்சி செய்யா
 தவன்.

पर्वतेन्द्राणां சிறந்த பர்வதங்க
 राजा அரசனே, [ளுக்கு
 ते (எது) தேவரீரது
 भ्रातुः தமயனாருக்கு
 नित्यं எக்காலத்திலும்

विहारसुखदः { உல்லாசமாய் காலங்க
 ழிக்கிற சுகத்தைத்
 தருகிறதோ,
 तल இவ்விடத்தில்

हरीणां வானரர்களுடைய
 कोटिसहस्रेण ஆயிரம் கோடியால்
 वृतः குழப்பட்டவனாய்
 समुपस्थितः (போருக்குத்தயாராய்)
 வந்திருக்கிறான்.

यो गङ्गामनु पर्येति त्रासयन्हस्तियूथपान । हस्तिनां वानराणां च पूर्ववैरमनुस्मरन् ॥२५॥

एष यूथपतिर्नेता गच्छन्गिरिगुहाशयः । गजान्योधयते वन्यान्गिरीश्वैव महीरुहान् ॥२६॥

हरीणां वाहिनीमुख्यो नदीं हैमवतीमनु । उशीरवीजमाश्रित्य पर्वतं मन्दरोपमम् ॥

रमते वानरश्रेष्ठो दिवि शक्र इव स्वयम् ॥ २७ ॥

एनं शतसहस्राणां सहस्रमनुवर्तते । वीर्यविक्रमदृप्तानां नर्दतां बलशालिनाम् ॥ २८ ॥

स एष नेता चैतेषां वानराणां महात्मनाम् ॥ २९ ॥

स एष दुर्धरो राजन्प्रमाथी नाम यूथपः । वातेनेवोद्धतं मेघं यमेनमनुपश्यसि ॥ ३० ॥

अनीकमपि संरब्धं वानराणां तरस्विनाम् । उद्धूतमरुणाभासं पवनेन समन्ततः ॥

विवर्तमानं बहुधा यत्रैतद्बहुलं रजः ॥ ३१ ॥

राजन् "அரசே!
ய: எவன்
हस्तिनां யானைகளுக்கும்
वानराणां च வானரர்களுக்கும்
पूर्ववैरं முன்னுள்ள தவே
ஷத்தை
अनुस्मरन् பாராட்டி-
गङ्गां अनु கங்காப்பிரதேசத்தில்
हस्तियूथपान् யானைக்கூட்டங்களை
त्रासयन् நடுக்கமுறச்செய்து
கொண்டு
पर्येति திரிந்துகொண்டிருக்
கின்றானே,
वातेन காற்றால்
उद्धतं கிளப்பப்பட்ட
मेघं इव மேகம்போன்ற
यं எந்த
एनं இவனையும்
तरस्विनां மகா ஆற்றலுடைய
वानराणां வானரர்களுடைய
उद्धूतं கிளப்பப்பட்ட
एतत् இந்த
बहुलं அதிகமான
अरुणाभासं रजः செம்புழுதியை
•बहुधा பலவாய்
समन्ततः எங்கும்
पवनेन காற்றோடு
विवर्तमानं வாரித்து வுக்கிறதும்

संरब्धं தருதுருவேன்றிருக்
கிறதுமான
अनीकं अपि சேனையையும்
यत् எவ்விடத்தில்
अनुपश्यसि தேவரீர் பார்க்கின்
றீரோ,
सः அந்த
एषः இவன்
प्रमाथी नाम பிரமதி என்ற
यूथपः வானரத்தலைவன்.
एनं இவனை
बलशालिनां பலசாலிகளும்
नर्दतां அட்டஹாஸம்
பண்ணும்
वीर्यविक्रम- } ஆற்றல், ஆண்மை
दृप्तानां } இவைகளால் செருக்
குற்றவர்களுடைய
शतसहस्राणां ஸக்சத்தின்
सहस्रं ஆயிரங்கள்
अनुवर्तते அனுசரித்து நடக்
கின்றார்கள்.
सः அந்த
एषः च இவன்தான்
एतेषां இந்த
महात्मनां அளவுகடந்த
ஆற்றலுடைய
वानराणां வானரர்களுக்கு
नेता எஜமானன்.

दुर्धरः	எவராலும் அணுக முடியாதவன்.
यूथपतिः	சேனைகளுக்கும் தலைவன்.
नेता	அடக்கி ஆளுகிறவன்.
गिरिगुहाशयः	மலைகளின் குகைகளில் வசிப்பவன்.
हरीणां	வானரர்களுடைய
वाहिनीमुख्यः	சேனையில்ச் சிறந்தவன்.
वानरश्रेष्ठः	வானரர்களிலுத் தமன்.
एषः	இவன்
गच्छन्	நடந்துகொண்டே
वन्यान्	காட்டு
गजान् च	யானைகளையும்
गिरिन् एव	மலைகளையும்

महीरुहान्	விருகூங்கலையும்
योधयते	எதிர்த்துத் தாக்குகின்றான்.
हैमवतीं नदीं अनु	கங்காநதியைச் சார்ந்ததும்
मन्दरोपमं	மந்தரமலையை நிகர்த்ததுமான
उशीरबीजं	உசிரபீஜமென்னும்
पर्वतं	மலையை
आश्रित्य	அடைந்து
दिवि	தேவலோகத்தில்
स्वयं	ஸாக்ஷாத்
शक्रः	இந்திரன்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
रमते	காலங்கழிக்கிறான்.

एतेऽसितमुखा घोरा गोलाङ्गूला महाबलाः । शतं शतसहस्राणि दृष्ट्वा वै सेतुबन्धनम् ॥
गोलाङ्गूलं महावेगं गवाक्षं नाम यूथपम् । परिवार्याभिवर्तन्ते लङ्कां मर्दितुमोजसा ॥ ३३ ॥

एते	“ இந்த
असितमुखाः	கருப்புவர்ணமான முகமுடையவர்களும்
घोराः	பயங்கரமானவர் களும்
महाबलाः	மகாபலம் பொருந்
शतं	நூறு [தியவர்களும்
शतसहस्राणि	லக்ஷம்
गोलाङ्गूलाः	கோலாங்குலமென்ற வானரர்கள்
सेतुबन्धनं	சேதுபந்தனத்தை
दृष्ट्वा	பார்த்து

महावेगं	மகாசக்தியுடையவனும்
यूथपं	சேனைத்தலைவனுமான
गोलाङ्गूलं	கோலாங்குலவானரனாகிய
गवाक्षं नाम	கவாக்ஷனென்பவனை
परिवार्य	சூழ்ந்துகொண்டு
ओजसा	ஆற்றலால்
लङ्कां	இலங்கையை
मर्दितुं	உருவழிக்க
अभिवर्तन्ते वै	எதிர்த்து வருகின்றார்கள்.

भ्रमराचरिता यत्र सर्वकामफलद्रुमाः । यं सूर्यस्तुल्यवर्णाभिमनु पर्येति पर्वतम् ॥ ३४ ॥
यस्य भासा सदा भान्ति तद्वर्णा मृगपक्षिणः । यस्य प्रस्थं महात्मानो न त्यजन्ति महर्षयः ॥
सर्वकामफला वृक्षाः सदा फलसमन्विताः । मधूनि च महार्हाणि यस्मिन्पर्वतसत्तमे ॥ ३६ ॥
तत्रैष रमते राजन्नम्ये काञ्चनपर्वते । मुख्यो वानरमुख्यानां केसरी नाम यूथपः ॥ ३७ ॥

राजन्
यत्
अमराचरिताः
सर्वकाम-
फलद्रुमाः }
यं
तुल्यवर्णाभं
पर्वतं
सूर्यः
अनु पर्येति
यस्य
भासा
मृगपक्षिणः
तद्गर्णाः
सदा
भान्ति
यस्य
प्रस्थं

“அரசனே !
எதில்
வண்டினம் மொய்க்
கும்
விரும்பிய பழங்கள்
யாவற்றையுமளிக்
கும் தருக்களிநுக்
எந்த [கின்றனவோ,
தனக்கு நிகரான
ஒளியுற்ற
பர்வதத்திற்கு
சூரியன்
அருகில் செல்லுகின்
எதனுடைய [றனோ,
காந்திடால்
மிருகங்களும் பகி
களும்
அதன் நிறங்கொண்ட
வைகளாய்
எப்பொழுதும்
பிரகாசிக்கின்றனவோ,
எதனது
தாழ்வரையை

षष्टिर्गिरिसहस्राणां रम्याः काञ्चनपर्वताः ।

अनघ
गिरिसहस्राणां }
षष्टिः }
रम्याः
काञ्चनपर्वताः
रक्षसां

“முறையுற்றவரே !
அறுபதினாயரம் மலைத்
தொடருற்ற
அழகிய
காஞ்சனபர்வதங்கள்
இருக்கின்றன.
அரக்கர்களுக்கும்

तत्रैते कपिलाः श्वेतास्ताम्रास्या मधुपिङ्गलाः ।

तव उत्तमगिरौ
एते
कपिलाः
श्वेताः
ताम्रास्याः

“அந்த மலையரசில்
இந்த
கபிலநிறமுடையவர்
களும்
வெள்ளைநிறமுடைய
வர்களும்
சிவந்த வரையுடை
யவர்களும்

महामानः
महर्षयः
त्यजन्ति न
यस्मिन्
पर्वतसत्तमे
सर्वकामफलाः
सदा फल-
समन्विताः }
वृक्षाः
महार्हाणि
मधूनि च
तव
रम्ये
काञ्चनपर्वते
वानरमुख्यानां }
मुख्यः }
यूथपः
केसरी नाम
एषः
रमते

மஹாத்மாக்களான
மஹாமுனிவர்கள்
விட்டகலாதிருக்கின்
எந்த [றனரோ,
உயர்மலையில்
கோரிய யாவும் கொடு
க்கவல்லதும்
எக்காலத்தும் பழங்க
ளையுடையவைகளு
மரங்களும் [மரன
மிகச்சிறந்த
தேனடைகளுமிருக்
அந்த [கின்றனவோ,
மனதைக்கவரும்
காஞ்சனமலையில்
வானரத்தலைமைத்
தலைவனான
சேனாநாயகனாகிய
கேஸரி என்ற
இவன்
இன்பமாய் வசித்து
வருகிறான்.

तेषां मध्ये गिरिवरस्त्वमिवानघ रक्षसाम् ॥

त्वं
इव
तेषां
मध्ये
गिरिवरः

தேவரீர்
எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
அவைகளின்
நடுவில்
மலையரசொன்றிருக்
கிறது.

निवसन्त्युत्तमगिरौ तीक्ष्णदंष्ट्रा नखायुधाः॥

मधुपिङ्गलाः
तीक्ष्णदंष्ट्राः
नखायुधाः
निवसन्ति

{
தேன்போன்ற பிங்க
லகிறமுடையவர்க
ளும்
கூரிய கோரைப்பற்க
ளுடையவர்களும்
நகங்களை ஆயுதமாக
வுடையவர்களும்
வசிக்கின்றார்கள்.

துரசதா:	அணுகமுடியாதவர் கள்.
வैश्வநரஸமா:	அக்னிக்ஞ்ச்சமானர் கள்.
ज्वलिता- शीविषोपमा:	} சீறிவரும் சர்ப்பங்கள் போன்றவர்கள்.

மஹாபர்வத- } பெரும் பர்வதங்களைப்
 சட்காஷா: } போன்றவர்கள்.
 மஹாஜிமூத- } பெரும் மேகங்களின்
 நிஸ்வநா: } கர்ஜனையையுடைய
 வர்கள்.

சर्वे	எல்லோரும்
ते	தேவரீர்து
लङ्कां	இலங்கைநகரை
समीक्ष्य	பார்த்து
मर्दयन्ति इव	இப்பொழுதே அழிக் கின்றவர்கள்போலவே
तस्थुः	நிற்கின்றார்கள்.

बुद्धिमान्
 नित्यं
 जयार्थी
 आदित्यं
 उपतिष्ठति
 एषः
 स्वेन
 अनीकेन एव
 लङ्कां
 मर्दितुं
 आशंसते

विक्रान्तो बलवाञ्छूरः पौरुषे स्वे व्यवस्थितः । रामप्रियार्थं प्राणानां दयां न कुरुते हरिः॥

विक्रान्तः “ மிக ஆண்மையுடையவனும்
बलवान् மிக ஆற்றலுடைய
शूरः சூரனும் [வனும்
स्वे தனது
पौरुषे பராக்கிரமத்தில்
व्यवस्थितः முற்றிலும் நம்பிக்கையுடையவனும்

हरिः வானரனுமாகிய இவன்
रामप्रियार्थं ராமனுக்கு நன்மை செய்யவேண்டி
प्राणानां உயிரினும்
दयां ஆசை
न कुरुते கொள்ளவில்லை.

गजो गवाक्षो गवयो नलो नीलश्च वानरः । एकैक एव यूथानां कोटिभिर्दशभिर्वृतः ॥

गजः “ கஜனும்,
गवाक्षः கவாக்ஷனும்
गवयः கவயனும்
नलः நளனும்
वानरः வானரனாகிய
नीलः च நீலனும்

एकैकः एव ஒவ்வொருவனும் தனித்தனியே
यूथानां சேனைகளின்
दशभिः பத்து
कोटिभिः கோடிகளால்
वृतः சூழப்பட்டிருக்கிறான்.

तथाऽन्ये वानरश्रेष्ठा विन्ध्यपर्वतवासिनः । न शक्यन्ते बहुत्वात्तु संख्यातुं लघुविक्रमाः ॥

तथा “ அப்படியே
अन्ये மற்ற
वानरश्रेष्ठाः வானரோத்தமர்கள்
विन्ध्यपर्वतवासिनः விந்தியமலையில் வசிப்பவர்கள்.

लघुविक्रमाः { ஓரிடத்திலிருந்து ஒடியவண்ணமே இருப்பவர்கள்.
बहुत्वात् तु அதிகமாயிருப்ப
संख्यातुं கணக்கிட [தாலும்
शक्यन्ते न முடியாதவர்கள்.

सर्वे महाराज महाप्रभावाः सर्वे महाशैलनिकाशकायाः ।

सर्वे समर्थाः पृथिवीं क्षणेन कर्तुं प्रविध्वस्तविकीर्णशैलाम्

॥ ४९ ॥

महाराज “ மகாராஜரே!
सर्वे எல்லோரும்
महाप्रभावाः மிக மகிமையுள்ளவர்
सर्वे எல்லோருமே [கள்.
महाशैल- } பெரும் மலையை நிகர்த்த
निकाशकायाः } த உடலுற்றவர்கள்.
सर्वे “எல்லோரும்

क्षणेन ஒரு நொடிப்பொழுது
पृथिवीं உலகை [தில்
प्रविध्वस्त- } பொடியாக்கி இறைக்க
विकीर्णशैलां } கப்பட்ட மலைகளையுடையதாய்
कर्तुं செய்ய
समर्थाः வல்லவர்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्तविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15701

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1026

अष्टाविंशः सर्गः—இருபத்தேட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ २८ ॥

वानरसङ्ख्याकथनम्—வானரர்களது கணக்கைச் சொல்வது.

सारणस्य वचः श्रुत्वा रावणं राक्षसाधिपम् । बलमादिश्य तत्सर्वं शुको वाक्यमथाब्रवीत् ॥

शुकः	சுகன்	तत्	அந்த
सारणस्य	சாரணனுடைய	बलं	சேனை
वचः	விண்ணப்பத்தை	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
श्रुत्वा	செவிகொடுத்துக் கேட்டுவிட்டு,	आदिश्य	விரலால் ஆட்டிக்காட்
राक्षसाधिपं	ராக்காசமன்னனாகிய	वाक्यं	ஒரு மொழியை [டி
रावणं	ராவணனுக்கு	अथ	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	மொழிந்தான் :

स्थितान्पश्यसि यानेतान्मत्तानिव महाद्विपान् । न्यग्रोधानिव गाङ्गेयान्सालान्हैमवतानिव ॥

एते दुष्पसहा राजन्बलिनः कामरूपिणः । दैत्यदानवसङ्काशा युद्धे देवपराक्रमाः ॥ ३ ॥

राजन्	“அரசே!	दुष्पसहाः	எவராலும் வெல்ல முடியாதவர்கள் ;
यान्	எந்த	बलिनः	மஹா பலசாலிகள் ;
मत्तान्	கொழுத்த	कामरूपिणः	{ இஷ்டமான உருவம் கொள்ளும் வல்லமை உள்ளவர்கள் ;
महाद्विपान्	பெரும் யானைகளை	दैत्यदानव-}	(திதியின் புதல்வர்க ளான) தைத்தியர்க ளுக்கும் (தக்ஷரின் புதல்வியான தனுவு க்கும்காச்யபருக்கும் பிறந்த) தானவர்களு க்கும் சமமானவர்
इव	போலிருப்பவர்களும்,	सङ्काशाः }	போரில் [கள் ;
गाङ्गेयान्	கங்கைக் கரையில் முளைத்துள்ள	युद्धे	தேவர்களுக்கொப்பா ன பராக்கிரமம் படை க்கப்பெற்றவர்கள் .
न्यग्रोधान्	அத்திமரங்களை	देवपराक्रमाः	
इव	போலிருப்பவர்களும்		
हैमवतान्	இமையமலையில் முளைத்துள்ள		
सालान् इव	ஆச்சாமரங்களைப் போலிருப்பவர்களும்		
स्थितान्	கண்முன் நிற்கின்ற வர்களுமான		
एतान्	இவர்களை		
पश्यसि	பார்க்கின்றீரோ,		
एते	இவர்கள்		

एषां कोटिसहस्राणि नव पञ्च च सप्त च । तथा शङ्खसहस्राणि तथा वृन्दशतानि च ॥

एषां	“இவர்களுடைய	शङ्खसहस्राणि	ஆயிரம் சங்கக்கணக்
नव पञ्च च सप्त च	இருபத்தோராயிரம்	तथा	அப்படியே [குகளும்
कोटिसहस्राणि	{ கோடிக்கணக்குகளும்	वृन्दशतानि च	{ நூறு பிருந்தக்கணக் குகளும் இருக்கின்ற ர்கள் .
तथा	அப்படியே		

[இக்கணக்குகளின் அளவை வால்மீகிபகவானே இந்த ஸர்க்கத்தின் முடிவில் விளங்க அருளிச் செய்திருக்கிறார்.]

एते सुग्रीवसचिवाः किष्किन्धानिलयाः सदा । हरयो देवगन्धर्वैरुत्पन्नाः कामरूपिणः ॥

एते இந்த
हरयः வானரர்கள்
सदा எப்பொழுதும்
किष्किन्धानिलयाः கிஷ்கிந்தாவாசிகள்.
सुग्रीवसचिवाः சுகரீவனுடைய
மந்திரிகள்.

कामरूपिणः நினைத்த உருவம்
எடுக்க வல்லமர்கள்.
देवगन्धर्वैः தேவர்களாலும் கந்தர்
வர்களாலும்
उत्पन्नाः சிருஷ்டிக்கப்பட்ட
டவர்கள்.

यौ तौ पश्यसि तिष्ठन्तौ कुमारौ देवरूपिणौ । मैन्द्रश्च द्विविदश्चोभौ ताभ्यां नास्ति समो युधि ॥

यौ “எந்த
देवरूपिणौ தேவ அழகுற்றவர்க
ளாய்
कुमारौ இளமைப்பருவத்திலி
ருக்கின்றவர்களுமான
उभौ இருவர்களை
तिष्ठन्तौ எதிரில் நிற்கின்றவர்
களாய்

पश्यसि பார்க்கின் றீரோ,
तौ च அவ்விருவர்கள் தான்
मैन्द्रः மைந்தனென்பவனும்
द्विविदः च துவிதனென்பவனும்.
युधि போரில்
ताभ्यां அவ்விருவர்களுக்கு
समः சமமானமாய்
अस्ति न ஒருவன் கிடையாது.

ब्रह्मणा समनुज्ञातावमृतप्राशिनावुभौ । आशंसेते युधा लङ्कामेतौ मर्दितुमोजसा ॥ ७ ॥

एतौ उभौ “இவ்விருவர்களும்
ब्रह्मणा பிரம்மதேவரால்
समनुज्ञातौ அனுமதிக்கப்பட்டவர்
களாய்
अमृतप्राशिनौ அமிருதம் உண்டவர்
கள்.

युधा போரைக்கொண்டு
ओजसा ஆற்றலால்
लङ्कां இலங்கையை
मर्दितुं உருவழிக்க
आशंसेते உத்தேசிக்கொண்டி
ருக்கின்றனர்.

यं तु पश्यसि तिष्ठन्तं प्रभिन्नमिव कुञ्जरम् । यो बलात्क्षोभयेत्क्रुद्धः समुद्रमपि वानरः ॥
एषोऽभिगन्ता लङ्काया वैदेह्यास्तव च प्रभो । एनं पश्य पुरा दृष्टं वानरं पुनरागतम् ॥

यं “எவனை
प्रभिन्नं மதம் பிடித்த
कुञ्जरं யானையை
इव போலவே
तिष्ठन्तं எதிரிலிருக்கின்ற
வனாய்

प्रभो பிரபுவே!
लङ्कायाः இலங்கையையும்
वैदेह्याः வீடையையும்
तव च தேவரீரையும்
अभिगन्ता நேரில் கண்டறிந்
தவன்.

पश्यसि பார்க்கின் றீரோ,
क्रुद्धः சினங்கொண்ட
यः वानरः எந்த வானரன்
• बलात् சக்தியால்
समुद्रं अपि சமுத்திரத்தையும்
क्षोभयेत् கலக்கிவிடுவானோ,
एषः तु இவன் தான்

पुरा முன்னம்
दृष्टं பார்க்கப்பட்ட
एनं இந்த
वानरं வானரனை
पुनः திரும்பி
आगतं வந்திருக்கிறவனாய்
पश्य கவனிப்பீராக.

ज्येष्ठः केसरिणः पुत्रो वातात्मज इति श्रुतः । हनुमानिति विख्यातो लङ्घितो येन सागरः॥

केसरिणः	“ கேஸரியின்	इति	என்று
ज्येष्ठः पुत्रः	மூத்த புதல்வன்.	विख्यातः	பெயர்கொண்டு ப்ரஸி
वातात्मजः	‘வாயுபுதல்வன்’		த்திபெற்றவன்.
इति	என்று	येन	(எவனோ) இவனால்
श्रुतः	பிரசித்திபெற்றவன்.	सागरः	சமுத்திரமானது
हनुमान्	‘ஹனுமான்’	लङ्घितः	தாண்டப்பட்டது.

कामरूपी हरिश्रेष्ठो बलरूपसमन्वितः । अनिवार्यगतिश्चैव यथा सततगः प्रभुः ॥ ११ ॥

कामरूपी	“ நினைக்கும் உருவம்	प्रभुः	பிரபுவாகிய
	கொள்ள வல்லவன்.	सततगः	வாயுபகவான்
हरिश्रेष्ठः	வானரர்களின்	यथा एव	போலவே
	தலைவன்.	अनिवार्यगतिः च	எங்கும் தடைபடாத
बलरूपसमन्वितः	ஆற்றலுமழகுமமைய		போக்குள்ளவன்.
	ப்பெற்றவன்.		

उद्यन्तं भास्करं दृष्ट्वा बालः किल पिपासितः । त्रियोजनसहस्रं तु अध्वानमवतीर्य हि ॥
आदित्यमाहरिष्यामि न मे क्षुत्प्रतियास्यति । इति संचिन्त्य मनसा पुरैष बलदर्पितः ॥
अनाधृष्यतमं देवमपि देवर्षिदानवैः । अनासाद्यैव पतितो भास्करोदयने गिरौ ॥ १४ ॥

पुरा	“ முன்னொருகால்	इति	என்று
बालः	கைக்குழந்தையாயி	मनसा सञ्चिन्त्य	நினைத்து
	ருந்த	त्रियोजनसहस्रं	மூவாயிரம் யோஜனை
			தூரம்
एषः	இவன்	अध्वानं	வழியை
पिपासितः	பால்பருக ஆசையுற்ற	अवतीर्य तु	கடந்தும்
	வனாய்	देवर्षिदानवैः}	தேவர்கள், ரிஷிகள்,
बलदर्पितः	பலத்தால் செருக்குற்	अपि }	தானவர்கள் இவர்க
	றவனாய்		ளாலுங்கூட
उद्यन्तं	உதயமாகும்	अनाधृष्यतमं	கிட்டமுடியாத
भास्करं	சூர்யபகவானை	देवं	கடவுளை
दृष्ट्वा	பார்த்து	अनासाद्य एव	அடையாமலே
आदित्यं	‘சூரியனை	भास्करोदयने	சூர்யபகவான் உதய
आहरिष्यामि	பறித்து வரப்போகி		மாகும்
	றேன்.	गिरौ	மலையில்
हि	அப்படியாகில்	पतितः	விழுந்துவிட்டான்
मे	எனக்கு		என்று
क्षुत्	பசி	किल	எனக்குச் சொல்லக்
प्रतियास्यति न	இராது.’		கேள்வி.

पतितस्य कपेरस्य हनुरेका शिलातले । किञ्चिद्भिन्ना दृढहनुर्हनुमानेष तेन वै ॥ १५ ॥

दृढहनुः	“உறுதியான கன்னங்	किञ्चित्	கொஞ்சம்
अस्य	இந்த [களையுடைய	भिन्ना	முறிந்தது.
कपेः	வானான்	तेन वै	அதனால்தான்
शिलातले	மலைப்பிரதேசத்தில்	एषः	இவன்
पतितस्य	விழுந்தபொழுது	हनुमान्	ஹனுமானென்ப
एका हनुः	ஒரு கன்னம்		படுகிறான்.

सत्यमागमयोगेन ममैष विदितो हरिः । नास्य शक्यं बलं रूपं प्रभावो वापि भाषितम् ॥

एषः	“இந்த	अस्य	இவனது
हरिः	வானான்	बलं	பலந்தானாகட்டும்,
आगमयोगेन	முன்வந்த காரணத்	रूपं	பிறவிகுணந்தா
	தால்		னாகட்டும்
मम	எனக்கு	प्रभावः	பிரபாவம்தானாகட்டும்
सत्यं	உள்ளபடி	अपि वा	இதிலெதுவும்
विदितः	எல்லாந்தெரிந்தவனா	भाषितुं	உள்ளபடி வர்ணிக்க
	யிருக்கிறான்.	न शक्यम्	முடியாது.

एष आशंसते लङ्कामेको मर्दितुमोजसा । येन जाज्वल्यतेऽसौ वै धूमकेतुस्तवाद्य वै ॥

लङ्कायां निहितश्चापि कथं विस्मरसे कपिम् ॥ १८ ॥

एषः	“இவன்	निहितः च	இடப்பட்டதாகிய
एकः	தான் ஒருவனாகவே	असौ	இந்த
ओजसा	ஆற்றலால்	धूमकेतुः वै	அக்னியும்
लङ्कां	இலங்கையை	अद्य अपि	இன்னும்
मर्दितुं	உருவழிக்க	जाज्वल्यते	எரிந்துகொண்டிருக்
आशंसते	உத்தேசங்கொண்டி		கிறதோ, அந்த
येन	எவனால் [ருக்கிறான்.	कपिं	குரங்கை
तव	தேவரீரது	कथं	எப்படி
लङ्कायां वै	இலங்கைநகரிலேயே	विस्मरसे	மறப்பீர் ?

यश्चैषोऽनन्तरः शूरः श्यामः पद्मनिभेक्षणः । इक्ष्वाकूणामतिरथो लोके विख्यातपौरुषः ॥

यस्मिन्न चलते धर्मो यो धर्मं नातिवर्तते । यो ब्राह्मसूत्रं वेदांश्च वेद वेदविदां वरः ॥ २० ॥

यो भिन्द्याद्गगनं बाणैः पर्वतानपि दारयेत् । यस्य मृत्योरिव क्रोधः शक्रस्येव पराक्रमः ॥

यस्य भार्या जनस्थानात् सीता चापहृता त्वया । स एष रामस्त्वां योद्धुं राजन् समभिवर्तते ॥

शूरः	சூரனும்	इक्ष्वाकूणां	இக்ஷ்வாகுவம்சத்
श्यामः	சயாமளநிறமுடையவனும்		தவர்களுள்
	யவனும்	अतिरथः	அதிரதனும்
	தாமரையிதழுக்கொப்	लोके	உலகில்
पद्मनिभेक्षणः	{ பான கண்களமைந்	विख्यातपौरुषः	பெயர்பெற்ற பராக்கி
	தவனும்		ராமமுள்ளவனுமான

यः एவன்
 अनन्तरः பக்கலிலிருக்கிறானே,
 यस्मिन् எவனிடத்தில்
 धर्मः தர்மமானது
 चलते न தடுமாறுதிருக்கிறதோ,

यः எவன்
 धर्म தர்மத்தை
 अतिवर्तते न மீறுதிருக்கிறானே,
 यः எவன்
 ब्राह्मं अस्त्रं பரம்மாஸ்திரத்தையும்

वेदान् च மந்திரங்களையும்
 वेद கற்றுணர்ந்தவனே,
 वेदविदां வேதமறிந்தவர்களுள்
 वरः உத்தமனே,
 यः எவன்
 बाणैः பாணங்களால்
 गगनं ஆகாசத்தை
 भिक्षात् கிழித்துவிடுகிறானே,
 पर्वतान् अपि பர்வதங்களையும்
 दारयेत् பிளந்துவிடுகிறானே,

यस्यैष दक्षिणे पार्श्वे शुद्धजाम्बूनदप्रभः । विशालवक्षास्ताम्राक्षो नीलकुञ्चितमूर्धजः ॥

यस्य “(எந்த) இவனது
 दक्षिणे வலது
 पार्श्वे பக்கலிலிருக்கும்
 एषः இவன்
 शुद्धजाम्बूनदप्रभः பத்தரைமாற்றுத்தங்க ஓலிகொண்டவன்.

एषोऽस्य लक्ष्मणो नाम भ्राता प्राणसमः प्रियः । नये युद्धे च कुशलः सर्वशास्त्रविशारदः ॥

लक्ष्मणः नाम “லக்ஷ்மணன் எனப் பெயர்பூண்டவன்.
 एषः இவன்
 अस्य இவனுக்கு (ராமனுக்கு)
 भ्राता தம்பி.
 प्राणसमः உயிருக்கு நிகரானவன்.

यस्य எவனது
 क्रोधः கோபமானது
 मृत्योः इव யமனுடையதற்கு நிகரானதோ,
 पराक्रमः பராக்கிரமமானது
 शक्य इव இந்திரனுடையதற்கு நிகரானதோ,
 यस्य எவருடைய
 भार्या தருமபத்னியாகிய
 सीता லீலை
 जनस्थानात् ஜனஸ்தானத்திலிருந்து

त्वया தேவரீரால்
 अपहृता கவர்ந்துவரப்பட்டா
 सः அந்த [ளோ,
 एषः च இவன் தான்
 रामः ராமன்.
 राजन् ஆரசே!
 एषः இவன்
 त्वां தேவரீருடன்
 योद्धुं போர்புரிய
 समभिवर्तते வந்திருக்கிறான்.

विशालवक्षाः அகன்ற மார்புடையவன்.
 ताम्राक्षः கிவந்த கண்களுற்றவன்.
 नीलकुञ्चितमूर्धजः கறுத்துசுருண்ட தலை மயிருடையவன்.

प्रियः எக்காலத்தும் மனங் கோணுது நடப்பவன்.
 नये நீதிகாஸ்திரத்திலும்
 युद्धे च போரிலும்
 कुशलः நிபுணன்.
 सर्वशास्त्र- } சாஸ்திரங்களெல்லா
 विशारदः } வற்றையும் நன்கு அறிந்தவன்.

अमर्षी दुर्जयो जेता विक्रान्तो बुद्धिमान् बली । रामस्य दक्षिणो बाहुर्नित्यं प्राणो बहिश्चरः॥

अमर्षी	“அபராதிகளை அடி யோடொழிப்பவன்.	बुद्धिमान्	நுண்ணறிவாளன்.
दुर्जयः	எவனாலும் வெல்ல முடியாதவன்.	बली	மகா ஆற்றலுடைய வன்.
जेता	எவனையும் வெல்ப வன்.	नित्यं	எக்காலத்திலும்
विक्रान्तः	மகா ஆண்மையுடை யவன்.	रामस्य	ராமனது
		दक्षिणः बाहुः	வலதுகை
		बहिश्चरः	வெளியில் சஞ்சரிக்
		प्राणः	உயிர். [கும]

न ह्येष राघवस्यार्थे जीवितं परिरक्षति

॥ २६ ॥

एषः	“இவன்	जीवितं हि	உயிரையும்
राघवस्यार्थे	ராமனுக்காக	परिरक्षति न	மதியான்.

एषैवाशंसते युद्धे निहन्तुं सर्वराक्षसान्

॥ २७ ॥

एषः एव	“இவனே	सर्वराक्षसान्	அரக்கர் யாவரையும்
युद्धे	போரில்	निहन्तुं	மாய்க்க
		आशंसते	நினைக்கிறான்..

यस्तु सव्यमसौ पक्षं रामस्याश्रित्य तिष्ठति । रक्षोगणपरिक्षिप्तो राजा ह्येष विभीषणः ॥

यः	“எவன்	रक्षोगणपरिक्षिप्तः	ராக்கைஸகணங்களால் கைவிடப்பட்டவன்.
रामस्य	ராமரை	एषः	இந்த
आश्रित्य	கிட்டி	विभीषणः	விபீஷணன்
सव्यं पक्षं	இடதுபக்கவில்	राजा हि	மன்னனுமாயிருக். கிறான்.
तिष्ठति तु	இருக்கின்றானே		
असौ	இவன்		

श्रीमता राजराजेन लङ्कायामभिषेचितः । त्वामेव प्रतिसंरब्धो युद्धायैषोऽभिवर्तते ॥२९॥

श्रीमता	“ஸ்ரீமானாகிய	एषः एव	இவனும்
राजराजेन	சக்கிரவர்த்தியால்	प्रतिसंरब्धः	மிகச்சினங்கொண்ட
लङ्कायां	இலங்கைநிமித்தமாய்	त्वां	உம்மிடம் [வனய்]
अभिषेचितः	பட்டாபிஷேகம் பண் ணப்பட்டான்.	युद्धाय	போர்புரிய
		अभिवर्तते	வந்திருக்கிறான்.

यं तु पश्यसि तिष्ठन्तं मध्ये गिरिमिवाचलम् । सर्वशाखामृगेन्द्राणां भर्तारमपराजितम् ॥
तेजसा यशसा बुद्ध्या ज्ञानेनाभिजनेन च । यः कपीनतिबभ्राज हिमवानिव पर्वतान् ॥
किष्किन्धां यः समध्यास्ते गुहां सगहनद्रुमाम् । दुर्गां पर्वतदुर्गस्थां प्रधानैः सह यूथपैः ॥
यस्यैषा काञ्चनी माला शोभते शतपुष्करा । कान्ता देवमनुष्याणां यस्यां लक्ष्मीः प्रतिष्ठिता ॥
एतां च मालां तारां च कपिराज्यं च शाश्वतम् । सुग्रीवो वालिनं हत्वा रामेण प्रतिपादितः॥

मये	“நடுவில்
अचलं	அசையாத
गिरिं	மலையை
इव	போலவே
तिष्ठन्तं	இருக்கிறவனும்,
सर्वशाखा- }	எல்லா வானரோத்த
मृगेन्द्राणां }	மர்களுக்கும்
अपराजितं	ஒருவராலும் வெல்ல முடியாத
भतारं	எஜமானமாகிய
यं	எவனை
पश्यसि तु	பார்க்கின் றீரோ,
यः	எவன்
पर्वतान्	பர்வதங்களை
हिमवान् इव	இமையமலை எப்படியோ அப்படியே
तेजसा	ஆற்றலாலும்
यशसा	புகழாலும்
बुद्ध्या	நுண்ணறிவாலும்,
ज्ञानेन	சாஸ்திரக்ஞானத்தினாலும்
अभिजनेन च	உன்னதபிறப்பாலும்
कपीन्	வானரர்களை
अतिवभ्राज	அதிசயித்து விளங்குகிறானே,
यः	எவன்
प्रधानैः	சிறந்த
यूथपैः सह	சேனைத்தலைவர்களோடு
सगहनद्रुमां	அடர்ந்த மரங்களை யுடையதும்
पर्वतदुर्गस्थानां	மலையரணுடனிருக்கிறதும்

दुर्गा	பிறரால் கிட்டுவதற்கரியதுமான
किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தை என்ற
गुहां	குகையில்
समध्यास्ते	வசித்துக்கொண்டிருக்கிறானே,
यस्यां	எதில்
लक्ष्मीः	லக்ஷ்மி
प्रतिष्ठिता	குடி கொண்டு விளங்குகிறாளோ
देवमनुष्याणां	தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும்
कान्ता	ஆசைகொள்ளாததக்கதோ,
एषा	இந்த
शतपुष्करा	நூறு தாமரைமலர்
काञ्चनी	பொன் [களையுடைய
माला	மலை
यस्य	எவனுக்கு
शोभते	{ அவனுக்கென்றே ஓர் அழகுடன் விளங்குகிறதோ அந்த
सुग्रीवः	சுகரீவன்
रामेण	ராமனால்
वालिनं	வாலியை
हत्वा	கொன்று
एतां	இந்த
मालां च	மலையையும்
तारां च	தாரையையும்
कपिराज्यं च	வானரராஜ்யத்தையும்
शाश्वतं	சாச்வதமாய்
प्रतिपादितः	அளிக்கப்பட்டான்.

शतं शतसहस्राणां कोटिमाहुर्मनीषिणः । शतं कोटिसहस्राणां शङ्ख इत्यभिधीयते ॥ ३५ ॥

मनीषिणः	“அறிஞர்கள்
शतसहस्राणां	நூறுபிரங்களின்
शतं	நூறை
कोटिं	கோடியென
आहुः	சொல்லுகிறார்கள்.

कोटिसहस्राणां	ஆயிரம் கோடிகளின்
शतं	நூறு
शङ्खः	“சங்கம்”
इति	என்று
अभिधीयते	சொல்லப்படுகிறது.

शतं शङ्खसहस्राणां महाशङ्ख इति स्मृतः । महाशङ्खसहस्राणां शतं बृन्दमिति स्मृतम् ॥

शङ्खसहस्राणां “ஆயிரசங்கங்களின்
 शतं நூறு
 महाशङ्खः ‘மஹாசங்கம்’
 इति என்று
 स्मृतः சொல்லப்பட்டது.

महाशङ्खसहस्राणां ஆயிரம் மகாசங்கங்
 शतं நூறு [களின்
 बृन्दं ‘பிருந்தம்’
 इति என்று
 स्मृतम् சொல்லப்பட்டது.

शतं बृन्दसहस्राणां महाबृन्दमिति स्मृतम् । महाबृन्दसहस्राणां शतं पद्ममिति स्मृतम् ॥

बृन्दसहस्राणां “ஆயிரம் பிருந்தங்
 களின்
 शतं நூறு
 महाबृन्दं ‘மஹாபிருந்தம்’
 इति என்று
 स्मृतं சொல்லப்பட்டது.

महाबृन्दसहस्राणां ஆயிரம் மஹாபிருந்
 தங்களின்
 शतं நூறு
 पद्मं “பத்மம்”
 इति என்று
 स्मृतम् சொல்லப்பட்டது.

शतं पद्मसहस्राणां महापद्ममिति स्मृतम् । महापद्मसहस्राणां शतं खर्वमिहोच्यते ॥ ३८ ॥

पद्मसहस्राणां “ஆயிரம்பத்மங்களின்
 शतं நூறு
 महापद्मं “மஹாபத்மம்”
 इति என்று
 स्मृतं சொல்லப்பட்டது.

महापद्मसहस्राणां ஆயிரம் மகாபத்மங்
 शतं நூறு [களின்
 खर्वं “கர்வம்” என்று
 इह இவ்வுலகில்
 उच्यते சொல்லப்படுகிறது.

शतं खर्वसहस्राणां महाखर्वमिति स्मृतम् । महाखर्वसहस्राणां समुद्रमभिधीयते ॥ ३९ ॥

खर्वसहस्राणां “ஆயிரம் கர்வங்களின்
 शतं நூறு
 महाखर्वं “மஹாகர்வம்”
 इति என்று
 स्मृतं சொல்லப்பட்டது.

महाखर्वसहस्राणां ஆயிரம் மகாகர்வங்
 களின் நூறு
 समुद्रं “சமுத்திரமேன”
 अभिधीयते சொல்லப்படுகிறது.

शतं समुद्रसाहस्रमोघ इत्यभिधीयते । शतमोघसहस्राणां महौघ इति विश्रुतः ॥ ४० ॥

शतं “நூறு
 समुद्रसाहस्रं ஆயிரம் சமுத்திரம்
 ओघः “ஓகம்”
 इति என்று
 अभिधीयते சொல்லப்படுகிறது.

ओघसहस्राणां ஆயிரம் ஓகங்களின்
 शतं நூறு
 महौघः “மகாஓகம்”
 इति என்று
 विश्रुतः சொல்லப்படுகிறது.

एवं कोटिसहस्रेण शङ्खानां च शतेन च । महाशङ्खसहस्रेण तथा बृन्दशतेन च ॥ ४१ ॥
 महाबृन्दसहस्रेण तथा पद्मशतेन च । महापद्मसहस्रेण तथा खर्वशतेन च ॥ ४२ ॥
 समुद्रेण शतेनैव महौघेन तथैव च । एवं कोटिमहौघेन समुद्रसदृशेन च ॥ ४३ ॥
 विभीषणेन सचिवै राक्षसैः परिवारितः । सुग्रीवो वानरेन्द्रस्त्वां युद्धार्थमभिवर्तते ॥

महाबलवृतो नित्यं महाबलपराक्रमः

॥ ४४ ॥

वानरेन्द्रः “वानரேந்திரனும்
 महाबलपराक्रमः { மகத்தான ஆற்றலும்
 ஆண்மையும் படைக்
 கப்பெற்றவனுமான
 சுகீர்வன்
 சூழப்பட்டவனாயும்
 இப்படியே
 ஆயிரங்கோடிக்கணக்
 சங்கங்களின் [காகவும்
 நூற்றுக்கணக்காகவும்
 ஆயிரம் மகாசங்கக்
 கணக்காகவும்
 அப்படியே
 நூறு பிருந்தக்கணக்
 காகவும்
 ஆயிரம் மகாபிருந்தக்
 கணக்காகவும்
 அப்படியே
 நூறு பத்மக்கணக்
 காகவும்

महापद्मसहस्रेण ஆயிரம் மகாபத்மக்
 கணக்காகவும்
 तथा அப்படியே
 खर्वशतेन च நூறு கர்வக்கணக்
 காகவும்
 शतेन समुद्रेण एव நூறு சமுத்திரக்கண
 அப்படியே [க்காகவும்
 तथा மகா ஓகக்கணக்கா
 महौघेन एव இப்படியே [கவும்
 एवं கோடி மகா ஓகக்கணக்
 कोटिमहौघेन च காகவும்
 समुद्रसदृशेन च சமுத்திரத்தை ஒத்த
 கணக்காகவும்
 विभीषणेन விபீஷணனோடும்
 सचिवैः மந்திரிகளான
 राक्षसैः அரக்கர்களால்
 परिवारितः சூழப்பட்டவனாயிருந்
 துகொண்டு
 त्वां தேவரீருடன்
 युद्धार्थं போர்புரிய
 अभिवर्तते வந்திருக்கிறான்.

इमां महाराज समीक्ष्य वाहिनीमुपस्थितां प्रज्वलितग्रहोपमाम् ।

ततः प्रयत्नः परमो विधीयतां यथा जयः स्यान्न परैः पराजयः ॥ ४५ ॥

महाराज “மகாராஜரே!
 प्रज्वलितग्रहोपमां கொடிய கிரகங்களுக்
 கொப்பாக
 उपस्थितां इमां வந்திருக்கும் இந்த
 वाहिनीं சைன்னியத்தை
 समीक्ष्य பார்த்து
 ततः அதன்மேல்
 यथा எப்படியானால்

जयः स्यात् ஜெயம் உண்டாகுமோ
 परैः சத்துருக்களால்
 पराजयः தோல்வி
 न உண்டாகாதோ,
 परमः அப்படிப்பட்டதாகிய,
 प्रयत्नः முயற்சி [ஏற்ற
 विधीयताम् மேற்கொள்ளத்
 தக்கது.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे अष्टाविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15746

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1071

एकोनविंशः सर्गः — இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௭ ॥

शार्दूलदिचारप्रेषणम्—சார்தூலன் முதலிய சாரர்களையனுப்புவது.

शुकेन तु समाख्यातांस्तान्दृष्ट्वा हरियूथपान् । समीपस्थं च रामस्य भ्रातरं स्वं विभीषणम् ॥
 लक्ष्मणं च महावीर्यं भुजै रामस्य दक्षिणम् । सर्वानरराजं च सुग्रीवं भीमविक्रमम् ॥ २ ॥
 गजं गवाक्षं गवयं मैन्दं द्विविदमेव च । अङ्गदं चैव बलिनं वज्रहस्तात्मजात्मजम् ॥ ३ ॥
 हनूमन्तं च विक्रान्तं जाम्बवन्तं च दुर्जयम् । सुषेणं कुमुदं नीलं नलं च पुवर्गर्भम् ॥ ४ ॥
 किञ्चिदाविग्रहदयो जातक्रोधश्च रावणः । भर्त्सयामास तौ वीरौ कथान्ते शुकसारणौ ॥

रावणः	ராவணன்
शुकेन	சுகனால்
समाख्यातान्	குறிப்பிட்டுச் சொல்ல
तान्	அந்த [ப்பட்ட
हरियूथपान्	வானரசேனைத்தலை வர்களையும்
रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
समीपस्थं	பக்கலில் நிற்கும்
स्वं भ्रातरं	தனது தம்பியாகிய
विभीषणं च	விபீஷணனையும்
रामस्य	ஸ்ரீராமரது
दक्षिणं भुजं	வலதுகையாகிய
महावीर्यं	மகா வீர்யசாலியாகிய
लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணரையும்
भीमविक्रमं	மகத்தான ஆண்மை யுடைய
सर्वानरराजं	எல்லா வானரர்களுக் கும் அரசனாகிய
सुग्रीवं च	சுகிரீவனையும்,
गजं	கஜனையும்,
गवाक्षं	கவாக்ஷனையும்,
गवयं	கவயனையும்,
मैन्दं एव	மைந்தனையும்,

द्विविदं च	தவிவிதனையும்,
वज्रहस्तात्मजात्मजं	இந்திரன் புதல்வனின் புத்திரனும்,
बलिनं च	பலசாலியுமான
अङ्गदं एव	அங்கதனையும்,
विक्रान्तं	மகா ஆண்மையுற்ற
हनूमन्तं च	ஹனுமாரையும்
दुर्जयं	வெல்லற்கரிய
जाम्बवन्तं च	ஜம்பவந்தரையும்,
सुषेणं	சுஷேணனையும்,
कुमुदं	குமுதனையும்,
नीलं तु	நீலனையும்,
पुवर्गर्भं	வானரோத்தமனாகிய
नलं च दृष्ट्वा	நலனையும் பார்த்து
किञ्चित्	சிறிது
आविग्रहदयः	கலங்கிய நெஞ்சத்த தாய்
जातक्रोधः च	கோபம் கொண்டு
कथान्ते	அவர்கள் சொல்லின்
तौ	அந்த [முடிவில்
वीरौ	வீரர்களாகிய
शुकसारणौ	சுகஸாரணர்களை
भर्त्सयामास	மீட்டினான்.

अधोमुखौ तौ प्रणतावब्रवीच्छुकसारणौ । रोषगद्गदया वाचा संरब्धः परुषं वचः ॥ ६ ॥

अधोमुखौ	தலைகுனிந்து
प्रणतौ	வணங்கிநிற்கும்
तौ	அந்த
शुकसारणौ	சுகஸாரணர்களைப் பார்த்து
संरब्धः	படபடத்தவனாய்

रोषगद्गदया	கோபத்தால் தழுதழு
वाचा	சொற்கொண்டு [த்த
परुषं	கொடிய
वचः	சொல்லை
अब्रवीत्	பின்வருமாறு புகன் றான் :

न तावत्सदृशं नाम सचिवैरुपजीविभिः । विप्रियं नृपतेर्वक्तुं निग्रहप्रग्रहे प्रभोः ॥ ७ ॥

निग्रहप्रग्रहे “தண்டிப்பதிலும்
அருள்புரிவதிலும்
புறம்: எஜமானனாகிய
நர்புதே: மன்னனுக்கு
விபிரியம் செவிகொடுத்துக்
கேட்கப்பிடிக்காததை

उपजीविभिः அண்டிப்பிழைக்கும்
सचिवैः மந்திரிமார்களால்
वक्तुं பேசப்படுவது
तावत् முற்றும்
न सदृशं नाम பொருத்தமாகா
தன்றோ.

रिपूणां प्रतिकूलानां युद्धार्थमभिवर्तताम् । उभाभ्यां सदृशं नाम वक्तुमप्रस्तवे स्तवम् ॥ ८ ॥

युद्धार्थं “போரைஉத்தேசித்து
अभिवर्ततां வந்தவர்களாயிருக்கின்ற
प्रतिकूलानां { கண்ணெடுத்துப்பார்
க்கவும் அஸஹ்யமாயிருக்கின்ற
रिपूणां சத்ருக்களின்

स्तवं புகழை
अप्रस्तवे காலமில்லாத காலத்தில்
उभाभ्यां உங்களிருவர்களாலும்
वक्तुं சொல்லப்படுவது
सदृशं नाम நியாயமாகுமா ?

आचार्या गुरवो वृद्धा वृथा वां पर्युपासिताः । सारं यद्राजशास्त्राणामनुजीव्यं न गृह्यते ॥

वां “உங்களால்
आचार्या: கல்வி கற்பித்தவர்களும்
गुरवः மாதாபிதாக்கள் முதலிய பெரியோர்களும்
वृद्धा: அனுபவமுதிர்ச்சி பெற்றவர்களும்
वृथा பிரயோஜனமின்றி

पर्युपासिताः சேவிக்கப்பெற்றனர்.
यत् ஏனென்றால்
राजशास्त्राणां ராஜசாஸ்திரங்களின்
सारं சாரமாகிய
अनुजीव्यं { எஜமான் மனங்கோ
ணுது நடக்கிறதென்பது
गृह्यते न தெரிந்துகொள்ளப்படவில்லை.

गृहीतो वा न विज्ञातो भारो ज्ञानस्य बोध्यते

गृहीतः “செவிக்கொள்ளப்பட்டது
विज्ञातः न वा மனதிற்கொள்ளப்படவில்லைபோலும்.

॥ १० ॥

ज्ञानस्य படிப்பின்
भारः वा சுமை மாதிரம்
उध्यते வகிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ईदृशैः सचिवैर्युक्तो मूर्खैर्दिष्ट्या धराम्यहम्

ईदृशैः “இப்படிப்பட்ட
मूर्खैः மூடர்களான
सचिवैः மந்திரிகளோடு
युक्तः கூடிய

॥ ११ ॥

अहं நான்
दिष्ट्या ஏதோ தைவவசத் தால்தான்
धरामि ராஜ்யத்தை வஹித் துவருகிறேன்.

किंनु मृत्योर्भयं नास्ति वक्तुं मां परुषं वचः । यस्य मे शासतो जिह्वा प्रयच्छति शुभाशुभम् ।

यस्य	“எந்த
शासतः	ஆக்களுயிடும்
मे	எனது
जिह्वा	நாவு
शुभाशुभं	நன்மையையும் தீமை யையும்
प्रयच्छति	கொடுக்கிறதோ, அந்த
मां	எண்ணப்பார்த்து

परुषं	கர்ணகரூமாயிருக் கும்
वचः	சொல்லை
वक्तुं	சொல்வதற்கு
मृत्योः	எமனிடமிருந்து
भयं	பயம்
अस्ति न	இல்லையா
किंनु	என்ன?

अप्येव दहनं स्पृष्ट्वा वने तिष्ठन्ति पादपाः । राजदोषपरामृष्टास्तिष्ठन्ते नापराधिनः ॥१३॥

वने	“காட்டில்
दहनं	காட்டுத்தீயை
स्पृष्ट्वा अपि	ஸ்பரிசித்தும்
पादपाः	விருக்தங்கள்
तिष्ठन्ति	உயிருடனிருக்கலாம்.

राजदोषपरामृष्टाः	மன்னர்களது துரோ கம் நினைத்த
अपराधिनः एव	குற்றவாளிகள் மட்டும்
तिष्ठन्ते न	உயிருடனிருக்கமாட் டார்கள்.

हन्यामहं त्विमौ पापौ शत्रुपक्षप्रशंसकौ । यदि पूर्वोपकारैस्तु न क्रोधो मृदुतां व्रजेत् ॥१४॥

पूर्वोपकारैः	“முன் செய்திருக்கும் உபகாரங்களைக் கொண்டு
क्रोधः	சினமானது
मृदुतां	சாந்தத்தன்மையை
व्रजेत् न यदि	அடைந்திராவிடில்

शत्रुपक्षप्रशंसकौ	சத்ருக்களுடைய கஷ்டி யைப்புகழும்
पापौ	பாபிகளாகிய
इमौ तु	இவ்விருவர்களையும்
तु	இப்பவே
अहं	நான்
हन्याम्	கொன்றுவிடுவேன்.

अपध्वंसत गच्छध्वं सन्निकर्षादितो मम । न हि वां हन्तुमिच्छामि स्मराम्युपकृतानि वाम् ॥

वां	“உங்களின்
उपकृतानि	உபகாரங்களை
स्मरामि	நினைக்கின்றேன்.
हि	ஆதலால்
वां	உங்களை
हन्तुं	கொல்ல
न इच्छामि	நான் தீர்மானிக்க வில்லை.

अपध्वंसत	எக்கேடுகெட்டு ஒழியுங்கள்.
इतः	இவ்விடத்தினின்று
मम	எனது
सन्निकर्षात्	எதிரிலிருந்து
गच्छध्वम्	ஒழிந்துபோய்விடுங் கள்.

हतावेव कृतघ्नौ तौ मयि स्नेहपराङ्मुखौ

मयि	“என் விஷயத்தில்
कृतघ्नौ	செய்நன்றி மறந்த
तौ	அவர்கள்

॥ १६ ॥

स्नेहपराङ्मुखौ	அன்பு மாறியவர் களாய்
हतौ एव	நலன் ழிந்தவர்களே.”

एवमुक्तौ तु सत्रीडौ तावुभौ शुकसारणौ । रावणं जयशब्देन प्रतिनन्द्याभिनिःसृतौ ॥१७॥

एवं
उक्तौ
तौ
शुकसारणौ
उभौ तु
सत्रीडौ

மேற்கண்டவாறு
சொல்லப்பட்ட
அந்த
சுகன், ஸாரணனென்
இருவர்களும் [ற
வெட்கமடைந்தவர்
களாய்

यजशब्देन
रावणं
प्रतिनन्द्य
अभिनिःसृतौ

{ 'ஜயம் பெற்று விளங்
குவி'ராக' என்ற
சொற்கொண்டு
ராவணனை
வாழ்த்திவிட்டு
அப்பால் சென்று
விட்டார்கள்.

अब्रवीत्तु दशग्रीवः समीपस्थं महोदरम् । उपस्थापय मे शीघ्रं चारान्नीतिविशारदान् ॥

दशग्रीवः
समीपस्थं
महोदरं
तु
अब्रवीत्

ராவணன்
பக்கத்திலிருந்த
மகோதரனைப் பார்
இப்பொழுது [த்து
பின்வருமாறு ஆக
கினைசெய்தான்.

नीतिविशारदान्
चारान्
शीघ्रं
उपस्थापय

நீதிசாஸ்திரங்கள்
நன்கறிந்த
வேவுகாரர்களை
காலதாமதஞ்செய்
யாது
கொண்டுவந்து நிறுத்
துவாயாக'

मे
महोदरस्तथोक्तस्तु शीघ्रमाज्ञापयच्चरान्

तथा
उक्तः
महोदरः तु

அவ்வண்ணம்
நியமனம் பெற்ற
மகோதரனும்

॥ १९ ॥

चरान्
शीघ्रं
आज्ञापयत्

வேவுகாரர்களை
தகூண்மே
கட்டளையிட்டான்.

ततश्चाराः संत्वरिताः प्राप्ताः पार्थिवशासनात् । उपस्थिताः प्राञ्जलयो वर्धयित्वा जयाशिषा ॥

चाराः
पार्थिवशासनात्
संत्वरिताः
ततः
प्राप्ताः

வேவுகாரர்கள்
மன்னனது ஆக்கினை
என்கிறபடியால்
காலதாமதம் செய்
யாதவர்களாய்
அப்பொழுது
வந்துசேர்ந்து

प्राञ्जलयः
जयाशिषा
वर्धयित्वा
उपस्थिताः

கைகூப்பிக்கொண்டு
{ ('பல்லாண்டு பல்லா
ண்டு' என்ற) ஆசிக்
சொற்கொண்டு
வாழ்த்திவிட்டு
{ ஆக்கெனையை எதிர்பார்
த்துக் காத்துநின்றார்
கள்.

तानब्रवीत्ततो वाक्यं रावणो राक्षसाधिपः । चारान्प्रत्यायिताञ्छूरान्भक्तान्विगतसाध्वसान् ॥

राक्षसाधिपः
रावणः
तान्
प्रत्यायितान्
शूरान्
विगतसाध्वसान्

அரக்கர் மன்னனாகிய
ராவணன்
அந்த
நம்பத்தகுந்தவர்க
ளும்
சூரர்களும்
எதிலும் மனஞ்சலியா
தவர்களும்

भक्तान्
चारान्
ततः
वाक्यं
अब्रवीत्

யஜமானவிச்வாசமுள்
ளவர்களுமான
வேவுகாரர்களைப்
பார்த்து
அப்பொழுது
ஒரு சொல்லை
பின்வருமாறு
மொழிந்தான் :

इतो गच्छत रामस्य व्यवसायं परीक्षथ । मन्त्रिष्वभ्यन्तरा येऽस्य प्रीत्या तेन समागताः ॥

इतः “இங்கிருந்து
 गच्छत செல்லுங்கள்.
 रामस्य ராமனது
 व्यवसायம் நடவடிக்கையையும்
 मन्त्रिषु மந்திரிகளில்
 तेन அவனோடு
 प्रीत्या அன்பால்

समागता: கூட்டுறவுகொண்ட
 अस्य இவனுக்கு [வர்களாய்
 अभ्यन्तरा: அந்தரங்கமானவர்கள்
 ये எவர்களோ, அவர்க
 னையும்
 परीक्षथ பரிசோதித்தறிவிர்
 களாக.

कथं स्वपिति जागर्ति किमन्यच्च करिष्यति । विज्ञाय निपुणं सर्वमागन्तव्यमशेषतः ॥२३॥

कथं “எப்படி
 स्वपिति தூங்குகிறான் ?
 जागर्ति விழித்துக்கொள்ளு
 கிறான் ?

अन्यत् च இன்னும்
 किं करिष्यति எதைச் செய்கிறான் ?

सर्वं எல்லாவற்றையும்
 अशेषतः எதையும் விடாமல்
 निपुणं துட்பமாக
 विज्ञाय அறிந்துகொண்டு
 आगन्तव्यम् திரும்பிவந்துசேர
 வேண்டியது.

चारेण विदितः शत्रुः पण्डितैर्वसुधाधिपैः । युद्धे स्वल्पेन यत्नेन समासाद्य निरस्यते ॥२४॥

पण्डितैः “புத்திசா துர்யமுள்ள
 वसुधाधिपैः மன்னர்களால்
 चारेण வேவுகாரனைக்
 கொண்டு
 विदितः எல்லாமறிந்துகொள்
 ளப்பட்ட

शत्रुः சத்ரு
 युद्धे போரில்
 समासाद्य எதிர்த்து
 स्वल्पेन அற்ப
 यत्नेन முயற்சியால்
 निरस्यते ஒழிக்கப்படுகிறான்.”

चारास्तु ते तथेत्युक्त्वा प्रहृष्टा राक्षसेश्वरम् । शार्दूलमग्रतः कृत्वा ततश्चक्रुः प्रदक्षिणम् ॥

ते அந்த
 चारा: வேவுகாரர்கள்
 प्रहृष्टा: மனச்சந்துஷ்டி
 கொண்டவர்களாய்
 राक्षसेश्वरं அரக்கமன்னனைப்
 பார்த்து
 तथा “அப்படியே செய்
 கிறோம்”

इति என்று
 उक्त्वा சொல்லிவிட்டு
 शार्दूलं சார்தூலனை
 अग्रतः முதலிலிருப்பவனாக
 कृत्वा செய்துகொண்டு
 ततः அதன்மேல்
 प्रदक्षिणं तु பிரதக்ஷிணத்தையும்
 चक्रुः செய்தார்கள்.

ततस्ते तं महात्मानं चारा राक्षससत्तमम् । कृत्वा प्रदक्षिणं जग्मुर्वत्र रामः सलक्ष्मणः ॥

ते அந்த
 चारा: வேவுகாரர்கள்
 महात्मानं மகா ஆற்றலுடைய
 राक्षससत्तमं அரக்கர்களில் உத்தம
 तं அவனுக்கு [னாகிய
 प्रदक्षिणं பிரதக்ஷிணத்தை

कृत्वा செய்துகொண்டு
 राम: ஸ்ரீராமர்
 सलक्ष्मणः லக்ஷ்மணருடன்
 यत्र என்கிருந்தாரோ
 ततः அவ்விடத்திற்கு
 जग्मुः வந்துசேர்ந்தார்கள்.

ते सुवेलस्य शैलस्य समीपे रामलक्ष्मणौ । प्रच्छन्ना ददृशुर्गत्वा ससुग्रीवविभीषणौ ॥२७॥

प्रच्छन्नाः माறுவேஷம் பூண்
டிருந்த
அவர்கள்
சுவேலமென்ற
சுலையின்
சமீபே அருகாமையில்

गत्वा வந்துசேர்ந்து
ससुग्रीवविभीषणौ சுசுரீவனுடனும் விபி
ஷணனுடனுமிருந்த
रामलक्ष्मणौ ஸ்ரீராமரையும் லக்ஷ்
மணரையும்
ददृशुः கண்டார்கள்.

प्रेक्षमाणाश्चमूं तां च बभूवुर्भयविक्रवाः । ते तु धर्मात्मना दृष्टा राक्षसेन्द्रेण राक्षसाः ॥२८॥

तां அந்த
चमूं च ஸையத்தையும்
प्रेक्षमाणाः பார்த்துக்கொண்டி
ருக்கின்றவர்களாய்
भयविक्रवाः அச்சத்தா லுள்ளங்
கலங்கியவர்களாய்
बभूवुः ஆனார்கள்.

राक्षसाः அரக்கர்களாகிய
ते तु அவர்களும்
राक्षसेन्द्रेण ராக்ஷஸோத்தமராகிய
धर्मात्मना தர்மா த்மாவான
(விபிஷணரால்)
दृष्टा: கண்டுகொள்ளப்
பட்டார்கள்.

विभीषणेन तत्रस्था निगृहीता यदृच्छया । शार्दूलो ग्राहितस्त्वेकः पापोऽयमिति राक्षसः ॥

मोचितः सोऽपि रामेण वध्यमानः प्लवङ्गमैः
आनृशंस्येन रामस्य मोचिता राक्षसाः परे

॥ ३० ॥

॥ ३१ ॥

विभीषणेन விபிஷணனால்
यदृच्छया தனதிஷ்டப்படியே
तत्रस्था: அங்கு வந்திருந்த
வர்கள்
निगृहीता: பிடிக்கப்பட்டார்கள்.
ग्राहितः பிடிக்கப்பட்ட
शार्दूलः சார் தூலனென்ற
राक्षसः அரக்கன்
एकः तु ஒருவன் மட்டும்
प्लवङ्गमैः வானரர்களால்
अयं पापः 'இவன் பாபி'

इति என்கிற காரணத்தால்
वध्यमानः अपि புடைக்கப்படுகிறவன
सः அவன் [யிருக்கையில்
रामेण ஸ்ரீராமரால்
मोचितः விடுவிக்கப்பட்டான்.
परे மற்றுமுள்ள
राक्षसाः அரக்கர்களும்
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
आनृशंस्येन தண்ணளியால்
मोचिता: விடுவிக்கப்பட்டார்
கள்.

वानरैरर्दितास्ते तु विक्रान्तैर्लघुविक्रमैः । पुनर्लङ्कामनुप्राप्ताः श्वसन्तो नष्टचेतसः ॥ ३२ ॥

विक्रान्तैः பராக்கிரமசாலிகளும்
लघुविक्रमैः तु துருதுருவென்றிருக்
கிறவர்களுமான
वानरैः வானரர்களால்
अर्दिताः ஹிம்சிக்கப்பட்ட
ते அவர்கள்

नष्टचेतसः மனம்பதைத்தவர்க
ளாய்
श्वसन्तः பெருமூச்செறிந்து
पुनः மீளவும் [கொண்டு
लङ्कां இலங்கைக்கு
अनुप्राप्ताः வந்துசேர்ந்தார்கள்.

ततो दशग्रीवमुपस्थितास्तु ते चारा बहिर्नित्यचरा निशाचराः ।

गिरेः सुवेलस्य समीपवासिनं न्यवेद्यन्भीमवलं महाबलाः

॥ ३३ ॥

தத:	அதன்மேல்	தத:	ராவணனை
பஹி:	வெளியில்	உபஸ்திதா:	கிட்டினவர்களாகி
நித்யதரா:	எக்காலத்திலும்	பீமவல்	பெரும் சைனியத்தை
	திரிபவர்களும்	சுவேலஸ்ய	சுவேல
மஹாபலா:	மிக்க பலவான்களும்	கிரே:	மலைகள்
நிஷாசரா: து	அரக்கர்களுமான	சமீபாஸினம்	சமீபத்தில் தங்கியிருக்
தே	அந்த		கிறதாய்
சாரா:	வேவுகாரர்கள்	ந்யவேதயந்	அறிக்கை செய்தார்
			கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकोनत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15779

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1104

த்ரிஷ: சர்ட்:—முப்பதாம் ஸர்க்கம் || 30 ||

வானரநாமநிर्देश:—வானரர்களுடைய பெயர்களைச் சொல்வது.

ततस्तमक्षोभ्यबलं लङ्काधिपतये चराः । सुवेले राघवं शैले निविष्टं प्रत्यवेदयन् ॥ १ ॥

தத:	அப்பொழுது	அக்ஷோப்யவல்	கலக்கமுடியாத சை
चरा:	வேவுகாரர்கள்		னியத்தைப்பற்றியும்
लङ्काधिपतये	இலங்கைமன்னனுக்கு	निविष्टं	அவ்விடத்தில் தங்கி
सुवेले	சுவேல		யிருந்த
शैले	மலையிற்	राघवं	ஸ்ரீராமரைப்பற்றியும்
तं	அந்த	प्रत्यवेदयन्	விவரமாய் தெரிவித்
			தார்கள்.

चाराणां रावणः श्रुत्वा प्राप्तं रामं महाबलम् । जातोद्वेगोऽभवत्किञ्चिच्छादूलं वाक्यमब्रवीत् ॥

<p> शवणः महाबलं रामं प्राप्तं चाराणां श्रुत्वा किञ्चित् </p>	<p> ராவணன் மகாபலவானாகிய ஸ்ரீராமரை வந்துசேர்ந்துவிட்ட வராய் வேவுகாரர்களிடம் கேட்டு, கொஞ்சம் </p>	<p> जागोद्वेगः अभवत् शार्दूलं वायं अब्रवीत् </p>	<p> ஆச்சரியம் கொண்ட வனாய் ஆயினன். சார்தூலனைப் பார்த்து ஒரு சொல்லை பின்வருபாறு சொன்னான் : </p>
---	--	---	--

अथवाच ते वर्णो दीनश्चासि निशाचर । नासि कश्चिदमित्राणां क्रुद्धानां वशमागतः ॥

निशाचर	“அரக்கனே !	क्रुद्धानां	கோபிஷ்டர்களாகிய
ते	உனது	अमित्राणां	சத்ருக்களுடைய
वर्णः	முகவொளி	वशं	கையில்
अथवाच च	எப்பொழுதும் உள்ள	आगतः	சிக்கிக்கொண்டுவிட்
	தற்கு மாறாயும்		டவனாய்
दीनः च	மனக்கவலையுற்றவனாகவும்	असि न	நீ ஆகிவிடஇல்லையென
		कश्चित्	நான் நினைக்கின்
असि	இருக்கின்றாய்.		றேன்.”

इति तेनानुशिष्टस्तु वाचं मन्दमुदैरयत् । तदा राक्षसशार्दूलं शार्दूलो भयविह्वलः ॥ ४ ॥

तदा	அப்பொழுது	मन्दं	மெல்லிய குரலுடன்
तेन	அவனால்	वाचं	ஒரு சொல்லை
इति	மேற்கண்டவாறு	राक्षसशार्दूलं तु	இராக்ஷஸப்புலியைப்
अनुशिष्टः	வினாவப்பட்ட		பார்த்து
शार्दूलः	சார் தூலன்	उदैरयत्	பின் வருமாறு
भयविह्वलः	பயத்தால் நெஞ்சம்		சொன்னான் :
	பதைக்க		

न ते चारयितुं शक्या राजन्वानरपुङ्गवाः

॥ ५ ॥

राजन्	“ராஜன் !	चारयितुं	வேவுத்தொழிலால்
वानरपुङ्गवाः	வானரோத்தமர்		அறிய
ते	அவர்கள் [களாகும்	शक्याः न	ஸண்ணாதவர்கள்.

विक्रान्ता बलवन्तश्च राघवेण च रक्षिताः । नापि संभाषितुं शक्याः संप्रश्नोऽत्र न लभ्यते॥

विक्रान्ताः	“சலியா மனத்தினர்	संभाषितुं अपि	வாய்திறந்து பேசவும்
	களும்த		கூட
बलवन्तः	மகா ஆற்றலுடை	शक्याः न	இடங்கொடுப்பவர்
	யவர்களும்.		களல்ல.
राघवेण	ராமனால்	अत्र	இவர்கள் விஷயத்தில்
रक्षिताः च	பாதுகாக்கப்பட்டவர்	संप्रश्नः च	நல்வார்த்தைகொண்டு
	களுமான அவர்கள்	लभ्यते न	விசாரித்தலென்பதும்
			அடையப்படவில்லை.

सर्वतो रक्ष्यते पन्था वानरैः पर्वतोपमैः । प्रविष्टमात्रे ज्ञातोऽहं बले तस्मिन्चारिते ॥ ७ ॥

पर्वतोपमैः	“மலைக்கொப்பான	बले	சைனியம்
वानरैः	வானரர்களால்	अचारिते	வேவுகொள்ளப்படா
सर्वतः	நாற்புறமும்		திருக்கையில்
पन्थाः	வழியானது	प्रविष्टमात्रे	நுழைந்தமாத் திரத்
रक्ष्यो	பாதுகாக்கப்பட்டிருக்		திலேயே
अहं	நான் [கிறது.	ज्ञातः	இன்னொன்றை கண்
तस्मिन्	அந்த		டுகொள்ளப்பட்டேன்.

बलाद्गृहीतो रक्षोभिर्बहुधाऽस्मि विचालितः । जानुभिर्मुष्टिभिर्दनैस्तलैश्चाभिहतो भृशम् ॥
परिणीतोऽस्मि हरिभिर्बलवद्भिरमर्षणैः । परिणीय च सर्वत्र नीतोऽहं रामसंसदम् ॥ ९ ॥

அஃ “நான்
ரக்ஷோபி: கூட வந்த இராக்கஷ
ஸர்களுடன்
बलवद्भि: பலசாலிகளும்
अमर्षणै: அடங்காச்சினம்கொ
ண்டவர்களுமான
हरिभि: குரங்குகளால்
बलात् முரட்டுத்தனமாய்
गृहीतः பிடிக்கப்பட்டேன்.
बहुधा பலவாராய்
विचालितः अस्मि அல்லல் படுத்தப்
பட்டேன்.

जानुभि: முழங்கால்களாலும்,
मुष्टिभि: முஷ்டிகளாலும்
दनै: பற்களாலும்
तलै: च உள்ளங்கைகளாலும்
भृशं மிக
अभिहतः புடைக்கப்பட்டேன்.
सर्वत्र எங்கும்
परिणीय இழுக்கப்பட்டு
परिणीतः अस्मि ஒட்டிவிடப்பட்டேன்.
रामसंसदं ராமன் சபைக்கு
नीतः च கொண்டுவந்து நிறுத்
தவும் பட்டேன்.

रुधिरादिग्धसर्वाङ्गो विह्वलश्चलितेन्द्रियः । हरिभिर्बिध्यमानश्च याचमानः कृताञ्जलिः ॥

॥ ११ ॥

रुधिरादिग्धसर्वाङ्गः “உடல் முழுதும் கு
ருதி வழிந்தவனாய்
विह्वलः மேனி தளர்ந்தவனாய்
चलितेन्द्रियः च புலன் மருண்டவனாய்
हरिभि: குரங்குகளால்
बिध्यमानः புடைக்கப்பட்டு
कृताञ्जलिः கைகூப்பி

याचमानः உயிருக்கு மன்றாடு
கின்றேன்.
इति என்ற காரணத்தால்
राघवेण ராமனால்
परिखातः காப்பாற்றப்பட்டு
यदृच्छया ஏதோ விதிவசமாய்
जीवामि நான் செத்துப்பிழைத்
தேன்.”

एष शैलैः शिलाभिश्च पूरयित्वा महार्णवम् । द्वारमाश्रित्य लङ्काया रामस्तिष्ठति सायुधः ॥

शैलै: “பர்வதங்களாலும்,
शिलाभि: च பாறைகளாலும்
महार्णवं பெருங்கடலை
पूरयित्वा தூர்த்து
लङ्काया: இலங்கையின்

द्वारं வாயிலை
आश्रित्य அடைந்து
सायुधः ஆயுதத்தோடுகூட
राम: ராமன்
एष: तिष्ठति இதோ நிற்கின்றான்.

गरुडव्यूहमास्थाय सर्वतो हरिभिरवृतः । मां विसृज्य महातेजा लङ्कामेवाभिवर्तते ॥ १३ ॥

गरुडव्यूहं “கருடவ்யூகத்தில்
आस्थाय இருந்துகொண்டு
सर्वतः நாற்புறமும்
हरिभि: குரங்குகளால்
वृतः சூழப்பட்டவனாய்
महातेजा: மஹா ஆற்றலுடைய
வனாகும் அவன்

मां என்னை
विसृज्य போக விடுத்துவிட்டு
लङ्कां एव இலங்கையை
நோக்கியே
अभिवर्तते வந்துகொண்டிருக்கி
ருன்.

तथाऽत्र प्रतिपत्स्यामि ज्ञात्वा तेषां बलाबलम् । अवश्यं बलसंख्यानं कर्तव्यं युद्धमिच्छताम् ॥

तेषां	“அவர்களுடைய	युद्धं	போரில்
बलाबलं	பலாபலத்தை	इच्छतां	துணிபவர்களுக்கு
ज्ञात्वा	அறிந்துகொண்டு	अवश्यं	அவச்யமாய்
अत्र	இவ்விஷயத்தில்	कर्तव्यं	செய்யப்படவேண்டியது
तथा	ஏற்றபடி		
प्रतिपत्स्यामि	வேண்டிய ஏற்பாடு செய்வேன்.	बलसंख्यानम्	சத்துருசன்னியத் தினளவு.”

तथैवमुक्तः शार्दूलो रावणेनोत्तमश्वरः । इदं वचनमारेभे वक्तुं रावणसन्निधौ ॥ २० ॥

रावणेन	ராவணனால்	शार्दूलः	சார்தூலன்
तथा एवं	மேற்கண்டவாறு	रावणसन्निधौ	ராவணனது முன்னிலையில்
उक्तः	வினாவப்பட்ட		
उत्तमः	சிறந்த	इदं वचनं	பின்வரும் சொல்லை
चरः	ஒற்றனாகிய	वक्तुं आरेभे	சொல்லத்தலைப் பட்டான் :

अथर्क्षरजसः पुत्रो युधि राजा सुदुर्जयः । गद्गदस्याथ पुत्रोऽत्र जाम्बवानिति विश्रुतः ॥

युधि	“போரில்	पुलः अथ	குமாரனே !
सुदुर्जयः	எவராலும் வெல்ல முடியாதவனாகிய	अत्र	இதோ இருக்கும்
		जाम्बवान् इति	‘ஜாம்பவான்’ என்று
राजा	ராஜா, சுகிரீவன்	विश्रुतः अथ	ப்ரசித்தி பெற்றவனும்
ऋक्षरजसः	ரிக்ஷரஜஸன் என்பவனின்	गद्गदस्य	கத்தகனென்பவனு
		पुलः	புதல்வன்.” [டைய

गद्गदस्यैव पुत्रोऽन्यो गुरुपुत्रः शतक्रतोः । कदनं यस्य पुत्रेण कृतमेकेन रक्षसाम् ॥ २१ ॥

गद्गदस्य एव	“கத்தகனுக்கே	रक्षसां	அரக்கர்களுக்கு
अन्यः	இன்னொரு	कदनं कृतं	நாசம் விளைவிக்கப்பட்ட
पुलः	புதல்வன்		டதோ அவன்
यस्य	எவனுடைய	शतक्रतोः	இந்திரனது
पुत्रेण	புதல்வன்	गुरुपुलः	குருவாகிய பிருகஸ்ப
एकेन	ஒருவனாலேயே		தியின் புதல்வன்.”

सुषेणश्चापि धर्मात्मा पुत्रो धर्मस्य वीर्यवान् । सौम्यः सोमात्मजश्चात्र राजन् दधिमुखः कपिः ॥

धर्मात्मा अपि	“தர்மாத்மாவும்	राजन्	அரசே !
वीर्यवान् च	வீர்யவானுமாகிய	अत्र	இவ்விடத்தில்
सुषेणः	சுஷேணன்	सौम्यः	அழகுற்றுவினங்கும்
धर्मस्य	தர்மவானது	दधिमुखः च	ததிமுகனென்ற
पुलः	குமாரன்.	कपिः	வானான்
		सोमात्मजः	சந்திரனின் மைந்தன்.

सुमुखो दुर्मुखश्चात्र वेगदर्शी च वानरः । मृत्युर्वानररूपेण नूनं सृष्टः स्वयंभुवा ॥ २४ ॥

अत्र	“இதில்	दुर्मुखः च	தூர் முகனென்றவனாகவும்
स्वयंभुवा	பிரம்மதேவரால்	वेगदर्शी च	வேகதர்சி என்றவனாகவும்
वानररूपेण	வானரஉருக்கொடுத்த		
मृत्युः नूनं	எமனே [அ	सृष्टः	ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறான்.
सुमुखः	சுமுகனென்ற		
वानरः	வானரனாகவும்		

पुत्रो हुतवहस्याथ नीलः सेनापतिः स्वयम् । अनिलस्य च पुत्रोऽत्र हनुमानिति विश्रुतः ॥

नीलः	“நீலனென்ற	हनुमान्	ஹனுமான்
सेनापतिः	சேனாபதி	इति	என்று
हुतवहस्य	அக்னிபகவானது	विश्रुतः च	பிரசித்திபெற்றவன்.
स्वयं पुत्रः अथ	ஒளரஸபுதல்வனே.	अनिलस्य	வாயுவின்
अत्र	இதில்	पुत्रः	மைந்தன்.

नप्ता शक्रस्य दुर्धर्षो बलवानङ्गदो युवा । मैन्द्रश्च द्विविदश्चोभौ बलिनावश्विसंभवौ ॥ २६ ॥

युवा	“சிறுவனும்	बलिनौ	பலசா லிகளாகிய
बलवान्	பலசாலியும்	मैन्द्रः च	மைந்தனென்பவனும்
दुर्धर्षः	எவராலும் தகையமுடியாதவனுமான	द्विविदः च	துவிதனென்பவனும் ஆகிய
अङ्गदः	அங்கதன்	उभौ	இருவர்களும்
शक्रस्य	இந்திரனது	अश्विसंभवौ	அச்வினீதேவதைகளின் புதல்வர்கள்.
नप्ता	பேரன்.		

पुत्रा वैवस्वतस्यात्र पञ्च कालान्तकोपमाः । गजो गवाक्षो गवयः शरभो गन्धमादनः ॥

अत्र	“இதில்	गन्धमादनः	கந்தமாதனென்பவனுமான
गजः	கஜனென்பவனும்,	कालान्तकोपमाः	ஊழிகால எமனுக்கே ஒப்பானவர்களான
गवाक्षः	கவாக்ஷனென்பவனும்	पञ्च	ஐவர்களும்
गवयः	கவயனென்பவனும்	वैवस्वतस्य	எமனது
शरभः	சரபனென்பவனும்	पुत्राः	புதல்வர்கள்.

दश कोट्यो वानराणां शूराणां युद्धकाङ्क्षिणाम् । श्रीमतां देवपुत्राणां शेषं नाख्यातुमुत्सहे ॥

शूराणां	“சூரர்களும்	वानराणां	வானரர்களின்
युद्धकाङ्क्षिणां	{ யுத்தத்தை எதிர்பார்த்து நிற்கின்றவர்களும்	दश कोट्यः	பத்துகோடிகளிருக்கின்றன.
श्रीमतां	ஸ்ரீமான்களும்	शेषं	மற்றபடி ஆனதை
देवपुत्राणां	தேவர்களின் புதல்வர்களுமான	आख्यातुं	விளங்க விளம்ப
		उत्सहे न	நான் முடியாதிருக்கின்றேன்.

पुत्रो दशरथस्यैष सिंहसंहननो युवा । दूषणो निहतो येन खरश्च त्रिशिरास्तथा ॥ २९ ॥

येन	“ எவனால்	तथा	அப்படியே கொல்லப்
दूषणः	தூஷணன்	एषः	இவன் [பட்டானே,
निहतः	கொல்லப்பட்டானே,	दशरथस्य	தசரதனது
खरः च	கான் அப்படியே	पुत्रः	மகன் ;
	கொல்லப்பட்டானே,	सिंहसंहननः	சிங்கம்போன்ற சரீர
त्रिशिराः	தரிசிரஸ்ஸும்		முடையவன் ;
		युवा	யுவன்.

नास्ति रामस्य सदृशो विक्रमे भुवि कश्चन । विराधो निहतो येन कबन्धश्चान्तकोपमः ॥

येन	“ எவனால்	रामस्य	ராமனுக்கு
विराधः	விராதன்	विक्रमे	போரில்
निहतः	கொல்லப்பட்டானே	भुवि	உலகில்
अन्तकोपमः	எமனை நிகர்த்த	सदृशः	நிகரானவன்
कबन्धः च	{ कपन्तनम् अप्पடியே கொல்லப்பட்டானே, (அந்த)	कश्चन	ஒருவனும்
		अस्ति न	இல்லை.

वक्तुं न शक्तो रामस्य नरः कश्चिद्गुणान्वितौ । जनस्थानगता येन यावन्तो राक्षसा हताः ॥

येन	“ எவனால்	रामस्य	ராமனது
जनस्थानगताः	ஜனஸ்தானத்திலி	गुणान्	விசேஷகுணங்களை
राक्षसाः	ராக்ஷஸர்கள் [ருந்த	क्षितौ	உலகில்
यावन्तः	எல்லோருமே	कश्चित् नरः	மனிதனெவனும்
हताः	கொல்லப்பட்டார்	वक्तुं	வர்ணிக்க
	களோ, (அந்த)	शक्तः न	முடியாது.

लक्ष्मणश्चात्र धर्मात्मा मातङ्गानामिवर्षभः । यस्य बाणपथं प्राप्य न जीवेदपि वासवः ॥

अत्र	“ இதில்	यस्य	எவனோ, அவனுடைய
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணனோ	बाणपथं	பாணதோக்கை
धर्मात्मा	தர்மநெறியை விட்டு	प्राप्य	அடைந்து
	அகலாதவன்.	वासवः अपि	இத்திரன்கூட
मातङ्गानां	யானைகளின்	जीवेत् न	உயிருடனிரான்.
ऋषभः इव	அரசுபோன்றவன்.		

श्वेतो ज्योतिर्मुखश्चात्र भास्करस्यात्मसंभवौ । वरुणस्य च पुत्रोऽन्यो हेमकूटः प्लवङ्गमः ॥

अथ	“ இதில்	वरुणस्य	வருணனின்
श्वेतः	ச்வேதனை என்பவனும்	अन्यः	மற்றொரு
ज्योतिर्मुखः च	ஜ்யோதிர்முகனை	पुत्रः च	புத்திரன்தான்
भास्करस्य	சூர்யனது [பவனும்	हेमकूटः	ஹேமகூடனென்ற
आत्मसंभवौ	புதல்வர்கள்.	प्लवङ्गमः	வானான்.

विश्वकर्मसुतो वीरो नलः पुवगसत्तमः । विक्रान्तो बलवानत्र वसुपुत्रः सुदुर्धरः ॥ ३४ ॥

புவகஸத்தம்: “வானரோத்தமனும்
வீர: சூரனுமாகிய
நல: நன்னென்பவன்
विश्वकर्मसुत: விச்வகர்மாவின் புதல்
வன்.
அந் இதில்

विक्रान्त: மிக ஆண்மையுடைய
வனும்
बलवान् மிக ஆற்றலுடையவ
னுமான
सुदुर्धर: ஸுதூர்த்தரனென்ப
वसुपुत्र: வசுவின் மகன். [வன்

राक्षसानां वरिष्ठश्च तव भ्राता विभीषणः । परिगृह्य पुरीं लङ्कां राघवस्य हिते रतः ॥

தவ “தேவரீரது
भ्राता தம்பியும்
राक्षसानां அரக்கர்களுக்கும்
वरिष्ठ: च மகா பொல்லாதவனு
विभीषण: விபிஷணன் [மாகிய

लङ्कां पुरीं இலங்கைநகரை
परिगृह्य பெற்றுக்கொண்டு
राघवस्य ராமனுக்கு
हिते நன்மை புரிவதில்
रत: ஈடுபட்டுவிட்டான்.

इति सर्वे समाख्यातं तवेदं वानरं बलम् । सुवेलेऽधिष्ठितं शैले शेषकार्ये भवान्गतिः ॥

சுவேல “சுவேல
शैले மலையில்
अधिष्ठितं தங்கியிருக்கும்
इदं இந்த
वानरं வானர
बलं சைன்னியம்
सर्वं எல்லாமும்
तव தேவரீருக்கு

समाख्यातं விளங்க விளம்பிவிடப்
பட்டது.
इति இதெல்லாம் இப்படி
இருக்கின்றமையால்
शेषकार्ये இனி ஆகவேண்டிய
காரியத்தில்
भवान् தேவரீர்தான்
गति: சர்வா திகாரமும் பெற்
றுவிளங்குகிறவர்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे त्रिंशः सर्गः ॥

भावितः श्लोकाः 15815

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1140

एकत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தொன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ ३१ ॥

सीतामोहनम्—சீதையை மோஹிப்பிப்பது.

ततस्तमक्षोभ्यबलं लङ्काधिपतये चराः । सुवेले राघवं शैले निविष्टं प्रत्यवेदयन् ॥ १ ॥

ततः அச்சமயத்தில்
चरा: மற்றுமுள்ள வேவுகா
ரர்கள்,
सुवेले சுவேல
शैले மலையில்
राघवं ராமனை

निविष्टं வந்து தங்கிவிட்டவ
तं அதை [அகவும்
अक्षोभ्यबलं கலக்கமுடியாத சேனை
யெனவும்
लङ्काधिपतये இலங்கைமன்னனுக்கு
प्रत्यवेदयन् தெரிவித்தார்கள்.

विद्युजिह्वं च मायाज्ञमब्रवीद्राक्षसाधिपः । मोहयिष्यावहे सीतां मायया जनकात्मजाम् ॥

राक्षसाधिपः	அரக்கர் மன்னன்	जनकात्मजां	“ஜனகனின் மகளாகிய
मायाज्ञं	மாயையில் நிபுணனாகிய	सीतां	வீதையை
विद्युजिह्वं च	வித்யுஜ்ஜிஹ்வணைப்	मायया	மாயையால்
अब्रवीत्	பார்த்து பின் வருமாறு மொழிந்தான்:	मोहयिष्यावहे	சின்தை சிதறவடிப் போம்.

शिरो मायामयं गृह्य राघवस्य निशाचर । त्वं मां समुपतिष्ठस्व महच्च सशरं धनुः ॥ ८ ॥

निशाचर	“அரக்கனே!	महत्	சிறந்த
त्वं	நீ	धनुः च	கோதண்டத்தையும்
राघवस्य	ராமனுடைய	मायामयं	மாயாமயமாய்
शिरः	சிரசையும்	गृह्य	எடுத்துக்கொண்டு
सशरं	பாணத்தோடுகூடிய	मां	என்னிடம்
		समुपतिष्ठस्व	வந்துசேர்.”

एवमुक्तस्तथेत्याह विद्युजिह्वो निशाचरः । तस्य तुष्टोऽभवद्राजा प्रददौ च विभूषणम् ॥

एवं	மேற்கண்டவாறு	राजा	மன்னன்
उक्तः	நியமனம்பெற்ற	तुष्टः	மனச்சந்துஷ்டி
विद्युजिह्वः	வித்யுஜ்ஜிஹ்வ		கொண்டவனாக
निशाचरः	அரக்கன் [னென்ற	अभवत्	ஆயினன்.
तथा इति	‘அங்ஙனமே செய்கின்றேன்’ என்று	तस्य	அவனுக்கு
आह	பதில் சொன்னான்.	विभूषणं च	ஆபரணத்தையும்
		प्रददौ	பரிசாய் அளித்தான்.

अशोकवनिकायां तु सीतादर्शनलालसः । नैर्ऋतानामधिपतिः संविवेश महाबलः ॥ १० ॥

महाबलः	மகா பலவானும்	नैर्ऋतानां	அரக்கர்களின்
सीतादर्शन- } लालसः तु }	சீதையைக்காண ஆவ லுடனிருப்பவனு மான	अधिपतिः	மன்னன்
		अशोकवनिकायां	அசோகவனத்திற்
		संविवेश	புகுந்தான். [குள்

ततो दीनामदैर्न्याहं ददर्श धनदानुजः । अधोमुखीं शोकपरामुपविष्टां महीतले ॥ ११ ॥
भर्तारमेव ध्यायन्तीमशोकवनिकां गताम् । उपास्यमानां घोराभी राक्षसीभिरितस्ततः ॥
राक्षसीभिर्वृतां सीतां पूर्णचन्द्रनिभाननाम् । उत्पातमेघजालाभिश्चन्द्ररेखामिवावृताम् ॥
भूषणैरुत्तमैः कैश्चिन्मङ्गलार्थमलंकृताम् । चरन्तीं मारुतोद्धृतां क्षिप्तां पुष्पलतामिव ॥ १४ ॥
हर्षशोकान्तरे मग्नां विषादस्य विलक्षणाम् । स्तिमितामिव गाम्भीर्यान्नदीं भागीरथीमिव ॥

धनदानुजः	குபேரன் தம்பி (ராவணன்)	घोराभिः	கொடிய
पूर्णचन्द्र- निभाननां }	முழுமதிபோன்ற தி ருமுகமண்டலத்தை பெற்றவனும்	राक्षसीभिः	அரக்கிகளோடு
अशोकवनिकां गतां	அசோகவனத்தில் வந்துசேர்ந்து	उपास्यमानां	காலங்கழித்துக்கொ ண்டிருப்பவனும்,
मङ्गलार्थं	சுமங்கலி என்பதற் கறிகுறியாய்	उपातमेघ- जालाभिः }	அசுப சூசகமான மே கவரிசைகளால்
उत्तमैः	அவச்யமாய் அணிய வேண்டிய	आवृतां	மூடுண்ட
कैश्वित्	சில (திருமங்கல்யம், சிலம்புமுதலிய)	चन्द्रलेखां इव	சந்திரகலைபோலிருப் பவனும்,
भूषणैः अलंकृतां	ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவ னும்	मारुतोद्भूतां	காற்றால் பிடுங்கப் பட்டு
अदैन्याही	அவமரியாதையைக் கண்டிராதவனும்,	क्षिप्तं	எறியப்பட்ட
दीनां	எளியநிலைமையிலிருப் பவனும்,	पुष्पलतां इव	பூங்கொடிபோலிருப் பவனும்,
शोकपरां अधोमुखीं महीतले उपविष्टां भर्तारं एव	சோகத்தில் முழுகி தலைகுனிந்து வெறுந்தரையில் உட்கார்ந்துகொண்டு கணவர் ஒருவரையே ஸர்வமுமாய்க்கொண் டு தியானித்துக்கொ ண்டிருப்பவனும், எப்புறமும்	चरन्तीं	துடித்துக்கொண்டி
ध्यायन्तीं		भागीरथीं	கங்கை [ருப்பவனும்
इतस्ततः		नदीं	நதியை
राक्षसीभिः	அரக்கிகளால்	इव	போலவே
वृतां	சூழப்பட்டு	गाम्भीर्यात्	காம்பீரியத்தால்
		इव	முற்றிலும்
		स्तिमितां	நிம்மதிகொண்டவ
		विषादस्य	துக்கத்திற்கு [னும்,
		विलक्षणां	அப்புறப்பட்டவனும்
		हर्षशोकान्तरे	சந்தோஷத்தையும், துக்கத்தையும் த விர்த்த தன்மையில் முழுகிக்கிடந்தவனா மான
		मग्नां	
		सीतां	சீதாதேவியாரை
		ततः	அப்பொழுது
		ददृशे	கண்டான்.

उपसृत्य ततः सीतां प्रहर्षं नाम कीर्तयन् । इदं च वचनं धृष्टमुवाच जनकात्मजाम् ॥१६॥

ततः	அப்பொழுது	सीतां च	சீதாதேவியாரையும்
प्रहर्षं	மிகச் சந்தோஷமாய்	उपसृत्य	அணுகி
नाम	பெயரை (சொல்லி)	इदं	பின்வரும்
कीर्तयन्	அழைத்துக்கொண்டு	धृष्टं	மனதையறுக்கும்
जनकात्मजां	ஜனகரின் திருச்செல் வியாகிய	वचनं	சொல்லை
		उवाच	சொன்னான் :

सान्त्वयमाना मया भद्रे यमुपाश्रित्य वल्लसे । खरहन्ता स ते भर्ता राघवः समरे हतः ॥

भद्रे
मया
सान्त्वयमाना
यं
उपाश्रित्य

“ பாக்கியவதியே!
என்னால்
எவ்வளவோ நல்வார்
த்தை சொல்லி வே
ண்டப்படுகிற நீ
எவனை
உன்னுடையவனாகக்
கொண்டு

वल्लसे
सः
खरहन्ता
ते भर्ता
राघवः
समरे हतः

பெருமை பாராட்டி-
அந்த [வருகிறாயோ
கரனைக் கொன்ற,
உனது கணவனாகிய
ராமன்
போரில் கொன்றுவிட
ப்பட்டான்.

छिन्नं ते सर्वतो मूलं दर्पस्ते विहतो मया । व्यसनेनात्मनः सीते मम भार्या भविष्यसि ॥

ते
मूलं
सर्वतः
छिन्नं
ते दर्पः
मया
विहतः

“ உனது
ஆதரவானது
அடியோடு
விலக்கப்பட்டு விட்
உனது கர்வம் [டது.
என்னால்
நிஷ்பரமோஜனமாய்
ஆகிவிட்டது.

सीते
आत्मनः
व्यसनेन
मम
भार्या
भविष्यसि

சீதாய்!
உனது
பாடெல்லாம் பயன்ற
றதாகிவிட்டபடியால்
எனக்கு
மனைவியாய்
இனி ஆகிவிடுவாய்.

विसृजेमां मतिं मूढे किं मृतेन करिष्यसि । भद्रे त्वं भव भार्याणां सर्वासामीश्वरी मम ॥

मूढे
इमां मतिं
विसृज
मृतेन
किं करिष्यसि

“ பேதாய்!
இந்த மனோபாவத்தை
ஒழித்து விடு.
இறந்தவனைக்
கொண்டு
நீ என்ன செய்ய
முடியும்?

भद्रे
मम
भार्याणां
सर्वासां
ईश्वरी
त्वं भव

பாக்கியவதியே!
எனது
மனைவிமார்கள்
யாவருக்கும்
தலைவியாக
நீ ஆகுவாயாக.

अल्पपुण्ये निवृत्तार्थे मूढे पण्डितमानिनि । शृणु भर्तृवधं सीते घोरं वृत्रवधं यथा ॥ २० ॥

अल्पपुण्ये
निवृत्तार्थे
पण्डितमानिनि
मूढे सीते

“ புண்ணியத்தை வே
ண்டுமளவு செய்யா
தவளே!
எதிர்பார்த்தவண்ண
மே மாறியவளே!
எல்லாமறிந்தவளென்
ற அகந்தைகொண்ட
அசடாகிய சீதே!

घोरं
वृत्रवधं
यथा
भर्तृवधं
शृणु

கொடிய
விருத்திராக்ஷனது
போன்ற [வதத்தை
கணவன் வதையைப்
பற்றி
(சொல்லுமெனக்கு செ
விகொடுத்துக்) கேள்.

रुमायातः समुद्रान्तं मां हन्तुं किल राघवः । वानरेन्द्रप्रणीतेन बलेन महता वृतः ॥ २१ ॥

राघवः
मां किल
हन्तुं
वानरेन्द्रप्रणीतेन

“ ராமன்
என்னையே
கொல்ல
வானரனால் நடத்தி
வரப்பட்ட

महता
बलेन
वृतः
समुद्रान्तं
रुमायातः

பெரும்
சேனையால்
குழப்பட்டவனாய்
சமுத்திரக்கரைக்கு
வந்துசேர்ந்தான்.

स निविष्टः समुद्रस्य पीड्य तीरमथोत्तरम् । बलेन महता रामो व्रजत्यस्तं दिवाकरे ॥ २२ ॥

ச:	அந்த	उत्तरं तीरं	வடக்குக் கரையில்
ராம:	ராமன்	महता	பெரும்
दिवाकरे	சூரியன்	बलेन	சைனியத்தால்
अस्तं व्रजति	அஸ்தமிக்கிற வேளை யில்	पीड्य अथ	முற்றுகையிட்டு
समुद्रस्य	சமுத்திரத்தினது	निविष्टः	தங்கினான்.

अथाध्वनि परिश्रान्तमर्धरात्रे स्थितं बलम् । सुखसंसुप्तमासाद्य चारितं प्रथमं चरैः ॥ २३ ॥

अथ	“ அப்பொழுது	स्थितं	இருந்த
अध्वनि	வழிநடந்து	बलं	சேனையானது
परिश्रान्तं	இளைப்புற்று	प्रथमं	முதலில்
अर्धरात्रे	பாதிராத்திரியில்	चरैः	ஒற்றர்களால்
सुखसंसुप्तं	மெய்மறந்து நித்திரை செய்துகொண்டு	आसाद्य	கிட்டி
		चारितम्	வேவு பார்க்கப்பட்டது.

तत्प्रहस्तप्रणीतेन बलेन महता मम । बलमस्य हतं रात्रौ यत्र रामः सलक्ष्मणः ॥ २४ ॥

रामः	“ ராமன்	प्रहस्तप्रणीतेन	பிரகஸ்தனால்
सलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணனுடன்		நடத்தப்பெற்ற
यत्र	எங்கிருந்தானோ அவ்	मम	எனது
रात्रौ	இரவில் [விடத்தில்	महता	பெரும்
अस्य	இவனது	बलेन	சைனியத்தால்
तत्	அந்த	हतम्	மடியச்செய்யப்
बलं	சேனை		பட்டது.

पट्टिशान्परिघांश्चक्रान्दण्डान्खड्गान्महायसान् । बाणजालानि शूलानि भास्वरान् कूटमुद्गरान् ॥ यष्टीश्च तोमराञ्छक्तीश्चक्राणि मुसलानि च । उद्यम्योद्यम्य रक्षोभिर्वानरेषु निपातिताः ॥

पट्टिशान्	“ பட்டி க்கத்திகளையும்	यष्टीः	கழிகளையும்,
परिघान्	உழலைத்தடிகளையும்,	तोमरान्	தோமரங்களையும்
चक्रान्	சிறிய சக்கிரங்களையும்	शक्तीः	வேலாயுதங்களையும்
दण्डान्	தடிகளையும்,	चक्राणि च	பெரிய சக்கிரங்களையும்
खड्गान्	சுத்திகளையும்,		யும்
महायसान्	பெருமிரும்புத்தடி களையும்,	मुसलानि च	உலக்கைகளையும்
बाणजालानि	பாணவரிசைகளையும்	उद्यम्य उद्यम्य	தூக்கித் தூக்கி
शूलानि	சூலங்களையும்	वानरेषु	வானர்கள் மீது
भास्वरान्	ஒளிர்கின்ற	रक्षोभिः	அரக்கர்களால்
कूटमुद्गरान्	{ இருப்புப்பூணிட்ட முக்கரமென்னும் ஆயுதங்களையும்	निपातिताः	(அவைகள்) வீழ்த்தப் பட்டன.

अथ सुप्तस्य रामस्य प्रहस्तेन प्रमाथिना । असक्तं कृतहस्तेन शिरश्छिन्नं महासिना ॥२७॥

अथ	“அப்பொழுது	रामस्य	ராமனது
प्रमाथिना	யாரையும் கதறவடிக்கும்	शिरः	தலையானது
कृतहस्तेन	கைதேர்ந்த	महासिना	பெருங்கத்தியால்
प्रहस्तेन	ப்ரஹஸ்தனால்	असक्तं	இடையூறுக்கிடங் கொடாதபடி
सुप्तस्य	நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்த	छिन्नम्	வெட்டித்தள்ளிவிடப் பட்டது.

विभीषणः समुत्पत्य निगृहीतो यदृच्छया । दिशः प्रवाजितः सर्वैर्लक्ष्मणः प्लवगैः सह ॥

विभीषणः	“விபீஷணன்	प्लवगैः	வானரர்கள்
समुत्पत्य	மேல் விழுந்து தாக்கி	सर्वैः सह	எல்லாரோடும் கூட
यदृच्छया	தற்செயலாய்	दिशः	தூரதேசத்திற்கு
निगृहीतः	சிறைப்படுத்தப்பட்ட	प्रवाजितः	தூரத்திவிடப் பட்டான்.
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன் [டான்.		

सुग्रीवो ग्रीवया सीते भग्नया प्लवगाधिपः । निरस्तहनुकः शेते हनुमान् राक्षसैर्हतः ॥२८॥

सीते	“சீதாய்!	शेते	நெடுந்துயில் கொண்டு
प्लवगाधिपः	வானரமன்னனாகிய	हनुमान्	ஹனுமான் [விட்டான்.
सुग्रीवः	சுகிரீவன்,	निरस्तहनुकः	கன்னம் முறிந்தவனாய்
भग्नया	முறிந்த	राक्षसैः	அரக்கர்களால்
ग्रीवया	கழுத்துடன்	हतः	கொல்லப்பட்டு விட்டான்.

जाम्बवानथ जानुभ्यामुत्पतन्निहतो युधि । पट्टिशैर्बहुभिश्छिन्नो निकृत्तः पादपो यथा ॥

युधि	“போரில்	छिन्नः	வெட்டப்பட்டு
जानुभ्यां	இரு முழங்கால்களையு	निकृत्तः	வெட்டி வீழ்த்தப்
उत्पतन्	தாக்கும் [ங்கொண்டு	पादपः यथा	மரமென [பட்ட
जाम्बवान् अथ	ஜாம்பவானும்	निहतः	கொன்று சாய்த்து விடப்பட்டான்.
बहुभिः पट्टिशैः	பலபட்டாக்கத்திகளால்		

मैन्द्रश्च द्विविदश्चोभौ निहतौ वानरर्षभौ । निश्वसन्तौ रुदन्तौ च रुधिरेण परिपुतौ ॥

असिना व्यायतौ छिन्नौ मध्ये ह्यरिनिषूदनौ ॥ ३१ ॥

व्यायतौ	“மகாசக்திமான்களும்,	असिना	கத்தியால்
अरिनिषूदनौ	சத்துருசப் ஹரர்களு	छिन्नौ	வெட்டப்பட்டவர்க
०	ளும்	रुधिरेण	ரத்தத்தால் [ளாய்
वानरर्षभौ	வானரோத்தமர்களு	परिपुतौ	பூசப்பட்டவர்களாய்
	மான	रुदन्तौ	அழுதுகொண்டு
मैन्द्रः च	மைந்தனென்பவனும்	निश्वसन्तौ च	பெருமூச்சுவிடுகின்ற வர்களாய்
द्विविदः च	துவிதனென்பவனு	निहतौ	கொன்றுவீழ்த்தப் பட்டார்கள்.
उभौ हि	இருவர்களும் [மான		
मध्ये	இடையிலே		

अनुतिष्ठति मेदिन्यां पनसः पनसो यथा

॥ ३२ ॥

पनसः “पனஸன்

पनसः यथा

பலாப்பழமென

मेदिन्यां பூமியில்

अनुतिष्ठति

பிளவுண்டு
கிடக்கிறான்.

नाराचैर्बहुभिश्छिन्नः शेते दर्या दरीमुखः

॥ ३३ ॥

दरीमुखः “தரீ முகன்

छिन्नः

துண்டிக்கப்பட்டவ

बहुभिः பல

दर्या

பள்ளத்தாக்கில் [னாய்

नाराचैः நாராச பாணங்களால்

शेते

விழுந் துகிடக்கின்

றான்.

कुमुदस्तु महातेजा निष्कूजः सायकैः कृतः

॥ ३४ ॥

महातेजाः “மகா ஆற்றலுடைய

निष्कूजः

பேச்சுமூச்சு ஒழிந்த

कुमुदः तु குமுதனும்

வனாக

सायकैः பாணங்களால்

कृतः

செய்யப்பட்டான்.

अद्भुतो बहुभिश्छिन्नः शरैरासाद्य राक्षसैः । पतितो रुधिरोद्गारी क्षितौ निपतिताद्भुदः ॥

॥ ३५ ॥

अद्भुतः “அங்கதன்

निपतिताद्भुदः

தோள்வளைகள் சிதறி

राक्षसैः அரக்கர்களால்

க்கிடக்க

आसाद्य கிட்டி

बहुभिः பல

रुधिरोद्गारी

இரத்தத்தை கக்கிக்

शरैः பாணங்களால்

கொண்டு

छिन्नः துண்டிக்கப்பட்டவ

क्षितौ

பூமியில்

னாய்

पतितः

வீழ்த்தப்பட்டான்.

हरयो मथिता नागै रथजातैस्तथाऽपरे । शायिता मृदिताश्चाश्वैर्वायुवेगैरिवाम्बुदाः ॥ ३६ ॥

तथा “அப்படியே

वायुवेगैः

புயற்காற்றுகளால்

अपरे மற்றுமுள்ள

अम्बुदाः

மேகங்கள்

हरयः வானார்கள்

इव

போலவே,

नागैः யானைகளாலும்

मृदिताः

துகைக்கப்பட்டு

रथजातैः ரதவரிசைகளாலும்

मथिताः

கொல்லப்பட்டு

अश्वैः च குதிரைகளாலும்,

शायिताः

படுக்கச்செய்யப்பட்

டார்கள்.

प्रहताश्चापरे त्रस्ता हन्यमाना जघन्यतः । अभिद्रुतास्तु रक्षोभिः सिंहैरिव महाद्विपाः ॥

॥ ३७ ॥

त्रस्ताः “பயந்துகிடந்த

अभिद्रुताः

தூர்த்தப்பட்டவர்

अपरे மற்றவர்கள்,

களாய்

सिंहैः சிங்கங்களால்

जघन्यतः

பின்பக்கங்களில்

महाद्विपाः பெரும் யானைகள்

प्रहताः च

புடைக்கப்பட்டவர்

इव போலவே,

களாய்

रक्षोभिः அரக்கர்களால்

हन्यमानाः

கொல்லப்பட்டார்

கள்.

सागरे पतिताः केचित्केचिद्गगनमाश्रिताः । ऋक्षा वृक्षानुपाखूढा वानरीं वृत्तिमाश्रिताः ॥

केचित्	" சிலர்	ऋक्षाः	கரடிகள்
सागरे	சமுத்திரத்தில்	वानरीं	வானரர்களது
पतिताः	விழுந்துமாண்டார்	वृत्ति	செய்கையை
केचित्	சிலர் [கள்.	आश्रिताः	அனுஷ்டித்தவர்களாய்
गगनं	ஆகாசத்தில்	वृक्षान्	மரங்களில்
आश्रिताः	கிளம்பி ஒடி விட்டார்	उपाखूढाः	ஏறிக்கொண்டுவிட்
	கள்.		டார்கள்.

सागरस्य च तीरेषु शैलेषु च वनेषु च । पिङ्गलास्ते विरूपाक्षैर्बहुभिर्बहवो हताः ॥ ३९ ॥

सागरस्य	" சமுத்திரத்தினது	बहवः	பல
तीरेषु	கரைகளிலும்	पिङ्गलाः च	வானரர்களும்
शैलेषु च	மலைகளிலும்	बहुभिः	பல
वनेषु च	வனங்களிலும்	विरूपाक्षैः	அரக்கர்களால்
ते	அந்த	हताः	கொல்லப்பட்டுவிட்
			டார்கள்.

एवं तव हतो भर्ता ससैन्यो मम सेनया । क्षतजार्द्रं रजोध्वस्तमिदं चास्याहतं शिरः ॥ ४० ॥

मम	" எனது	क्षतजार्द्रं	குறுதிவழிந்ததும்
सेनया	சேனையால்	रजोध्वस्तं	புழுதிபடிந்ததுமாகிய
तव	உனது	अस्य	இவனது
भर्ता	கணவன்	शिरः च	தலையும்
ससैन्यः	சைனியங்களோடுகூட	इदं	இதோ
एवं	இப்படியாய்	आहतम्	கொண்டுவரப்பட்டிரு
हतः	கொல்லப்பட்டுவிட்		க்கிறது."
	டான்.		

ततः परमदुर्धर्षो रावणो राक्षसाधिपः । सीतायामुपशृण्वन्त्यां राक्षसीमिदमब्रवीत् ॥ ४१ ॥

ततः	அதன்பிறகு	सीतायां	வீதை
परमदुर्धर्षः	மகா முரடனாகிய	उपशृण्वन्त्यां	கேட்கும்படி
राक्षसाधिपः	ராக்ஷஸமன்னனாகிய	राक्षसीं	ஓர் அரக்கியைப் பார்
रावणः	ராவணன்	इदं	பின்வருமாறு [த்து
		अब्रवीत्	ஆக்ஞாபித்தான் :

राक्षसं क्रूरकर्माणं विद्युज्जिह्वं त्वमानय । येन तद्राघवशिरः संग्रामात्स्वयमाहतम् ॥ ४२ ॥

येन	" எவனால்	क्रूरकर्माणं	கடுந்தொழில்புரியும்
तत्	அந்த	विद्युज्जिह्वं	வித்யுஜ்ஜிஹ்வனெ
राघवशिरः	ராமன் தலை		ன்ற
संग्रामात्	போர்க்களத்திலிருந்து	राक्षसं	அரக்கனை
स्वयं	நேரில்	त्व	நீ
आहतं	கொண்டுவரப்பட்டி	आनय	அழைத்துவா.
	ருக்கிறதோ, அந்த		

विद्युज्जिह्वस्ततो गृह्य शिरस्तत्सशरासनम् । प्रणामं शिरसा कृत्वा रावणस्याग्रतः स्थितः ॥

ततः அதனால்
 विद्युज्जिह्वः வித்யுஜ்ஜிஹ்வன்
 तत् அந்த
 शिरः தலையை
 सशरासनं வில்லுடன் கூட
 गृह्य கையில் வைத்துக் கொண்டு

रावणस्य ராவணனுக்கு
 शिरसा முடிதாழ்த்தி
 प्रणामं நமஸ்காரத்தை
 कृत्वा செய்துவிட்டு,
 अग्रतः முன்னிலையில்
 स्थितः காத்துநின்றான்.

तमब्रवीत्ततो राजा रावणो राक्षसं स्थितम् ।

ततः அப்பொழுது
 रावणः राजा ராவணமன்னன்
 महाजिह्वं நீண்ட நாக்குடைய,
 समीपपरिवर्तिनं முன்னிலையில் வந்து சேர்ந்து

विद्युज्जिह्वं महाजिह्वं समीपपरिवर्तिनम् ॥

स्थितं காத்துநிற்கொண்
 तं அந்த [அருந்த,
 विद्युज्जिह्वं வித்யுஜ்ஜிஹ்வ னென்ற
 राक्षसं அரக்கனைப்பார்த்து
 अब्रवीत् கட்டளையிட்டான்:

अग्रतः कुरु सीतायाः शीघ्रं दाशरथेः शिरः । अवस्थां पश्चिमां भर्तुः कृपणा साधु पश्यतु ॥

दाशरथेः शिरः “ராமனது தலையை
 शीघ्रं காலதாமதமின்றி
 सीतायाः சீதையினது
 अग्रतः முன்னிலையில்
 कुरु வை.
 भर्तुः கணவனது
 पश्चिमां अवस्थां மரணதசையை .

कृपणा { தன்னால் இனிசெய்யக்
 साधु { கூடியதொன்றுமில்
 पश्यतु { லேயென்று உணர்
 { கின்றவளாய் அவள்
 { சந்தேகமற
 { (பிரத்யக்ஷத்தில்)
 { பார்க்கட்டுமீ.”

एवमुक्तं तु तद्रक्षः शिरस्तत्प्रियदर्शनम् । उपनिक्षिप्य सीतायाः क्षिप्रमन्तरधीयत ॥४६॥

एवं இங்ஙனம்
 उक्तं நியமனம்பெற்ற
 तत् அந்த
 रक्षः அரக்கன்
 तु அப்போது
 प्रियदर्शनं அழகுற்று விளங்கிய

तत् அந்த
 शिरः தலையை
 सीतायाः சீதையினது
 उपनिक्षिप्य கண்முன் வைத்து
 क्षिप्रं தகூண்டே [விட்டு
 अन्तरधीयत பறைந்துவிட்டான்.

रावणश्चापि चिक्षेप भास्वरं कार्मुकं महत् । त्रिषु लोकेषु विख्यातं सीतामिदमुवाच च ॥

रावणः ராவணன்
 त्रिषु लोकेषु மூவுலகங்களிலும்
 विख्यातं பிரசித்திபெற்றதும்,
 महत् பூஜார்ஹமானதும்,
 भास्वरं ஒளிகொண்டு விளங்
 कार्मुकं குகிறுமாய்க
 கோதண்டத்தை

चिक्षेप { உன் கையிலெடுத்து
 { வைத்துக்கொண்
 { டான்.
 अपि च உதன்மேல்
 सीतां சீதாதேவியைப் பார்
 इदं பின்வருமாறு [த்து
 उवाच ह மொழிந்தான்:

इदं तत्तव रामस्य कार्मुकं ज्यासमायुतम् । इह प्रहस्तेनानीतं हत्वा तं निशि मानुषम् ॥

इदं	“இது	निशि	இரவில்
तव	உனது	हत्वा	கொன்றுவிட்டு
रामस्य	ராமனது	इह	இப்பொழுது
ज्यासमायुतं	நானேற்றப்பட்ட	तत्	அது
कार्मुकं	கோதண்டம்.	प्रहस्तेन	பிரஹஸ்தனால்
मानुषं	மானிடனாகிய	आनीतम्	கொண்டுவரப்பட்ட
तं	அவனை		டிருக்கிறது.”

स विद्युजिह्वेन सहैव तच्छिरो धनुश्च भूमौ विनिकीर्य रावणः ।

विदेहराजस्य सुतां यशस्विनीं ततोऽब्रवीत्तां भव मे वशानुगा ॥ ४९ ॥

सः	அந்த	ततः	அதன்மேல்
रावणः	ராவணன்	विदेहराजस्य	விதேஹமன்னரது
विद्युजिह्वेन	வித்யுஜ்ஜிஹ்வனோடு	यशस्विनीं	மகாபுகழ்படைத்த
सहैव	கூடவே	सुतां	புதல்வியாகிய
तत्	அந்த	तां	அவளைப்பார்த்து
शिरः	தலையையும்	मे	“எனக்கு
धनुः च	வில்லையும்	वशानुगा	அடங்கி நடக்கிறவ
भूमौ	தரையில்		ளாக
विनिकीर्य	வீசித்தள்ளிவிட்டு	भव	ஆகிவிடு” என்று
		अब्रवीत्	சொல்லிமுடித்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15864

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1189

द्वात्रिंशः सर्गः—முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ३२ ॥

सीताविलापः—ஸீதாவிலாபம்.

सा सीता तच्छिरो दृष्ट्वा तच्च कार्मुकमुत्तमम् । सुग्रीवप्रीतिसंसर्गमाख्यातं च हनूमता ॥
नयने मुखवर्णं च भर्तुस्तत्सदृशं मुखम् । केशान्केशान्तदेशं च तं च चूडामणिं शुभम् ॥
एतैः सर्वैरभिज्ञानैरभिज्ञाय सुदुःखिता । विजगर्हेऽत्र कैकेयीं क्रोशन्ती कुररी यथा ॥ ३ ॥

सा °	அந்த	कार्मुकं च	கோதண்டத்தையும்
सीता	ஸீதாதேவியார்	हनूमता	ஹனுமாரால்
तत्	அந்த	आख्यातं	தெரிவிக்கப்பட்ட
शिरः	தலையையும்	सुग्रीवप्रीति-	சுகரீவனது பக்தியின்
तत्	அந்த	संसर्गं च	பயனாய் விளைந்த கூட்
उत्तमं	உத்தமமான		றவையும்

நயநே	கண்களிரண்டையும்
मुखवर्णं च	முகத்தின் ஒளியையும்
तसदृशं	அதற்கே ஈடாகிய
भर्तुः	கணவரது
मुखं	முகத்தையும்
केशान्	கேசங்களையும்
केशान्तदेशं च	நெற்றியையும்
तं	அந்த
शुभं	அழகிய
चूडामणिं च	சூடாமணியையும்
दृष्ट्वा	கவனித்து,
एतैः	இந்த

सर्वैः	எல்லா
अभिज्ञानैः	அடையாளங்களால்
अभिज्ञाय	நம்பி,
सुदुःखिता	மிக்கமனம் நொந்தவளாகி,
कुरी	அழகூரல் இன்றில்
यथा	போலவே
क्रोशन्ती	அழுகின்றவளாய்
अत्र	இவ்விஷயத்தில்
कैकेयीं	கைகேயிதேவியாரைப் பற்றி
विजगर्हं	பின்கண்டபடி மனக் குறையுற்றாள்.

सकामा भव कैकेयि हतोऽयं कुलनन्दनः । कुलमुत्सादितं सर्वं त्वया कलहशीलया ॥

कैकेयि	“கைகேயி!
सकामा	உத்தேசம் நிறைவேற்றி னவளாக
भव	ஆகு
कुलनन्दनः	குலவிளக்காகும்
अयं	இவர்
हतः	கொல்லப்பட்டார்.

कुलं	குலம்
सर्वं	எல்லாமும்
कलहशीलया	கலகமொன்றையே தொழிலாகவுடைய
त्वया	உம்மால்
उत्सादितम्	வேருடனழிக்கப்பட்ட டது.

आर्येण किं ते कैकेयि कृतं रामेण विप्रियम् । यन्मया चीरवसनस्त्वया प्रस्थापितो वनम् ॥

कैकेयि	“கைகேயி!
यत्	எக்காரணத்தால்
त्वया	உம்மால்
चीरवसनः	மரவுரியணிந்தவராய்
वनं	காட்டிற்கு
मया	என்னோடு
प्रस्थापितः	அனுப்பப்பட்டாரோ அப்படிப்பட்ட

विप्रियं	அடாத காரியம்
ते	உமக்கு
आर्येण	{ எல்லாதர்மங்களிலும் எக்காலத்திலும் வழு வாது நடக்கும்
रामेण	ஸ்ரீராமால்
कृतं	செய்யப்பட்டது
किम्	என்ன?

एवमुक्त्वा तु वैदेही वेपमाना तपस्विनी । जगाम जगतीं बाला छिन्ना तु कदली यथा ॥

बाला	மஹா பரிசுத்தையும்
तपस्विनी	மஹா கஷ்டதசையிலி ருக்கிறவளுமான
वैदेही तु	ஜானகிதேவியாரும்
वेपमाना	உடல் நடுங்கி
एवं	மேற்கண்டவாறு

उक्त्वा तु	சொல்லிவிட்டு
छिन्ना	வெட்டப்பட்ட
कदली	வாழைமரம்
यथा	போலவே
जगतीं	பூமியில்
जगाम	விழுந்துவிட்டாள்.

प्रतिलभ्य	அடைந்து
तत् शिरः	அந்தத் தலையை
समुपाग्राय	முகர்ந்து
त्रिललाप	பின்வருமாறு புலம்பி
	அழுதாள்:

தேவரீரது
 இந்த
 மரணஸ்திதியை
 பார்த்தவளாகி
 மெனே !

விதவா க௃தா கணவனையிழக்கப்
பெற்றேனே !

சுவூத்	மகா புண்ணியாத் மாவே!
த்வ்	தேவரீர்
சாபுவூத்தாயா:	தர்மா னுஷ்டாந முடைய
மம	அடியாளுக்கு
அஃரத்:	முந்தியே
சுவூத்:	போய்விட்டார்.

ய:	எவரொருவர்
வாது	தூக்கிவிட
उद्यतः हि	யத்தனித்தாரோ
सः	அந்த
त्वं अपि	தேவரீரும்
विनिपातितः	ஒழித்துவிடப்பட்டார்..

கௌசல்யா	கோசலேதேவியார்
பேனு:	ஒரு பசு
वत्सेन यथा इव	{ கன்றைவிட்டுப் பிரிக்கப் பட்டா லெவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
विवत्सा	ஒரே பிள்ளையுமிழந்
	தவளாக
कृता	செய்யப்பட்டனள்.

आदिष्टं दीर्घमायुस्ते यैरचिन्त्यपराक्रम । अनृतं वचनं तेषामल्पायुरसि राघव ॥ १२ ॥

அச்சிந்த- } “மனத்தாலும் (இவ்வ
பராक्रम } ளவெனவும் இத்தன்
மைமதெனவும்) அறி
யமுடியாத பராக்கிர
மம் பெற்ற

ராஃவ ஸ்ரீராம!
அல்பாயு: அற்ப ஆயுளுள்ள
அசி இருக்கின்றீர். [வராய்

தேவரீருக்கு
தீர்க்கமான
ஆயு: ஆயுளுள்ள
யை: எவர்களால்
அதிபு முன் கூறப்பட்டதோ
தேவ: அவர்களைய
வசனம் வாக்கு
அநுதம் பொய்யாக முடிந்தது.

अथवा नश्यति प्रज्ञां प्राज्ञस्यापि सतस्तव । पचत्येनं यथा कालो भूतानां प्रभवो ह्ययम् ॥

சத: “ புண்ணியா த்மாவும்
பாஜஸ்ய மஹா துண்ணறிவா
ளருமாகிய
தவ அபி தேவரீருக்கும்
பாஜா முன்னெச்சரிக்கை
என்பது
நச்யதி இல்லாதிருந்திருக்கிறது ;
அதவா இது ஒரு ஆச்சர்யம்
இல்லை.

யதா ஏனென்றால்
பூதானா: பிராணிகளுக்கு
பாவ: எதையும் விளைவிக்கிற
அய் இந்த
கால: ஸர்வேச்வரன்
என் இந்த
ஹி தேவரீரையும்
பவதி அனுபவிக்கச்
செய்கிறார்.

अदृष्टं मृत्युमापन्नः कस्मात् नयशास्त्रवित् ।

நயசாஸ்த்ரவீத் { “ராஜதந்திரங்களைப்
பற்றிய சாஸ்திரங்க
ளில் நிபுணரும்
வ்யஸனாந் ஸம்பவிக்கக்கூடிய
ஆபத்துக்களை
வரீநே விளையாதபடி விலக்
கும் விஷயத்தில்
உபாயங்களை அறிந்த

व्यसनानामुपायज्ञः कुशलो ह्यसि वर्जने ॥

குசல: சாமர்த்தியசாலியுமா
தவ: தேவரீர் [கிய
கஸாத் ஹி எக்காரணத்தால்
தானோ
அதூத ஜாக்கிரதையுடன்
தவிர்க்கக்கூடிய
மூய் மரணத்தை
அபந: அசி அடைந்தவராகின்றீர்.

तथा त्वं संपरिष्वज्य रौद्रयाऽतिनृशंसया । कालरात्र्या ममाच्छिद्य हतः कमललोचनः ॥

கமலலோசன: “சாபரைக்கண்ண
ராகும்

தவ் தேவரீர்
ததா அப்படியிருப்பதால்
ரோத்யா கொடியவனும்
திநூசஸ்யா ஈவிரக்கமில்லாதவனான
மாகிய

காலராத்திர்யா { எமனது உடன்பிறந்
தாளாகிய (காலராத்
திரிஎன்பவனால்,
மம என்னிடமிருந்து
சாச்சித்ய பிரித்துவிட்டு
சம்பரிஷ்வஜ்ய நன்கு தழுவிக்கொ
ண்டு
ஹத: கொண்டுபோகப்பட்ட
விட்டார்.

उपशेषे महाबाहो मां विहाय तपस्विनीम् । प्रियामिव शुभां नारीं पृथिवीं पुरुषर्षभ ॥

महाबाहो “மகாபாகுவே!
पुरुषर्षभ புருஷோத்தம!
तपस्विनी பதியைக்காணுது கத
प्रियां தர்மபத்னியாகிய[றும்
मां அடியாளே

विहाय துறந்து
शुभां பாக்கியசாலியாகிய
पृथिवीं नारीं நிலமகளை
उपशेषे इव ஏற்றுக்கொண்டிருக்க
கின்றிப்போனும்.

अर्चितं सततं यत्नाद्गन्धमाल्यैर्मया तव । इदं ते मत्प्रियं वीर धनुः काञ्चनभूषणम् ॥१७॥

वीर “நாதா!
ते தேவரீருக்கும்
मत्प्रियं எனக்கும் செல்வமா
னதும்
काञ्चनभूषणं பொன்னுலலங்கரிக்கப்
பெற்றதும்

गन्धमाल्यैः சந்தனபூஜ்பாதிச
यत्नात् பக்தியுடன் [ளால்
सततं எப்பொழுதும்
अर्चितं ஆர்ச்சிக்கப்பட்டது
तव தேவரீரது [மான
धनुः கோதண்டம்
इदम् இது.

पिता दशरथेन त्वं श्वशुरेण ममानघ । सर्वैश्च पितृभिः सार्धं नूनं स्वर्गे समागतः ॥१८॥

अनघ “பாபங்களை நினையா
पिता தந்தையும் [தவரே!
मम எனது
श्वशुरेण மாமனான
दशरथेन தசரதரோடும்

पितृभिः பித்ருக்கள்
सर्वैः च सार्धं எல்லோருடனும் கூட
स्वर्गे ஸ்வர்க்கத்தில்
त्वं தேவரீர்
समागतः नूनम् சேர்ந்துவிட்டீரோ?

दिवि नक्षत्रभूतस्त्वं महत्कर्मकृतां प्रियम् । पुण्यं राजर्षिवंशं त्वमात्मनः समुपेक्षसे ॥१९॥

दिवि “ஆகாசத்தில்
त्वं தேவரீர்
नक्षत्रभूतः நக்சத்ர உருவங்
கொண்டுவிட்டீர்.

आत्मनः தேவரீருடையதும்
पुण्यं பரிசுத்தமானதும்
प्रियं கிடைத்ததற்கரியது
மான

महत्कर्मकृतां { மகத்தான புண்ணிய
கர்மங்களைப் புரிந்த
வர்களுடையவும்

राजर्षिवंशं ராஜரிஷிகுலத்தை
त्वं தேவரீர்
समुपेक्षसे அசட்டைசெய்கிறீர்.

किं मां न प्रेक्षसे राजर्षिं मां न प्रतिभाषसे । बालां बाल्येन संप्राप्तां भार्यां मां सहचारिणीम् ॥

राजन् “என்னரசே!
मां என்னை
किं ஏன்
प्रेक्षसे न கண்ணெடுத்தும் பா
ராதிருக்கின்றீர்?

मां என்னிடம்
सहचारिणीं { எக்காரியங்களிலும்
கூடவேயிருந்து நட
த்தவேண்டிய
भार्या தர்மபத்னியாகிய
मां என்னிடம்
किं ஏனோ
न प्रतिभाषसे மறுமொழி கூறுதிருக்
கின்றீர்?

बाल्येन संप्राप्तां இளமைப்பருவமுற்ற
बालां பேதையாகிய

संश्रुतं गृह्णता पाणिं चरिष्यामिति यत्त्वया । स्मर तन्मम काकुत्स्थ नय मामपि दुःखिताम्॥

पाणिं गृह्णता "பணம்கொண்ட
त्वया தேவரீரால்
चरिष्यामि 'எதையும்கூடவே
इति என்று [செய்வேன்.'
यत् எது
मम அடியாளுக்கு
संश्रुतं வாக்களிக்கப்பட்ட

தோ

तत् அதை
स्मर நினைவுகூர்ந்தருளும்.
काकुत्स्थ ககுத்த குலத்தவரே!
दुःखितां பிரிவால் துயருறும்
मां अपि என்னையும்
नय அழைத்துக்கொள்

வீராக.

कस्मान्मामपहाय त्वं गतो गतिमतां वर । अस्माह्लोकादमुं लोकं त्यक्त्वा मामपि दुःखिताम्॥

गतिमतां वर "நெறிமுறையுள்ளா
ருள் உத்தமனே!

त्वं தேவரீர்
मां என்னை
अपहाय துறந்தும்
दुःखितां பிரிவால் துயருறும்

मां என்னை
त्यक्त्वा अपि மறந்தும்
अस्मात् இந்த
लोकात् லோகத்திலிருந்து
अमुं लोकं ஸ்வர்க்கலோகத்திற்கு
कस्मात् எக்காரணத்தால்
गतः சென்றுவிட்டார்?

कल्याणैरुचितं यत्तत्परिष्वक्तं मयैव तु । क्रव्यादैस्तच्छरीरं ते नूनं विपरिकृष्यते ॥ २३ ॥

कल्याणैः "உத்தமக்குறிகளால்
उचितं எல்லாரின் மனங்களை
यत् எதுவோ [கவருகிறது
तत् तु அதுவும்,
मया एव என் ஒருவனாலேயே
परिष्वक्तं அணைக்கப்பெற்றது

மான்

तत् அந்த
ते தேவரீரது
शरीरं திருமேனி
क्रव्यादैः மாம்ஸபக்ஷணிகளான
विपरिकृष्यते नूनम् அங்குமிக்குமிழுக்கப்
படுகிறதே.

अग्निष्टोमादिभिर्यज्ञैरिष्टवानासदक्षिणैः । अग्निहोत्रेण संस्कारं केन त्वं तु न लप्स्यसे ॥

त्वं तु "தேவரீரும்
आसदक्षिणैः குறையின்றி தகஷிணை
கள் கொடுக்கப்பெற்ற
अग्निष्टोमादिभिः அக்னிஷ்டோமம்
முதலான

यज्ञैः யாகங்களை

इष्टवान् செய்துமுடித்தவராகி
अग्निहोत्रेण அக்னிஹோத்திர
அக்னியினால்
संस्कारं ஸம்ஸ்காரத்தை
केन எக்காரணத்தால்
लप्स्यसे न பெருதவராகிறீர்?

प्रव्रज्यामुपपन्नानां त्रयाणामेकमागतम् । परिप्रक्ष्यति कौसल्या लक्ष्मणं शोकलालसा ॥

प्रव्रज्यां "வனவாஸத்தை
उपपन्नानां அடைந்த
त्रयाणां மூவர்களுக்குள்
एकं தனிமையாய்
आगतं போய்ச்சேர்ந்த

लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப்பா
ர்த்து
कौसल्या கோசலைதேவியார்
शोकलालसा சோகத்தில் மூழ்கிய
வராகி
परिप्रक्ष्यति விகாரிக்கப்போகிறார்.

स तस्याः परिपृच्छन्त्या वधं मित्रबलस्य ते । तव चाख्यास्यते नूनं निशायां राक्षसैर्वधम् ॥

तस्याः	“அவர் (கோசலை)	वधं	அழிவையும்
परिपृच्छन्त्याः	அப்படி கேட்கும் பொழுது	राक्षसैः	அரக்கர்களால்
सः	அவர்	निशायां	இரவில்
ते	தேவரீரது	तव	தேவரீருடைய
मित्रबलस्य	கூட்டாளியின் சைனி யத்தின்	वधं च	மரணத்தையும்
		नूनं	நிச்சயமாய்
		आख्यास्यते	தெரிவிப்பார்.

सा त्वां सुप्तं हतं श्रुत्वा मां च रक्षोगृहं गताम् । हृदयेनावदीर्णेन न भविष्यति राघव ॥

राघव	“ஸ்ரீராகவ!	रक्षोगृहं	அரக்கனது மாளிகை யில்
सा	அவர் (கோசலை)	गतां	சிக்கிக்கொண்டவ
सुप्तं	தூங்கிக்கொண்	श्रुत्वा	கேட்டு [ளாகவும்]
त्वां	தேவரீரை [டிருந்த	हृदयेन	உள்ளம்
हतं	கொல்லப்பட்டவர கவும்	अवदीर्णेन	உருகி
मां च	என்னையும்	भविष्यति न	உயிர் தரியார்.

मम हेतोरनार्याया ह्यनर्हः पार्थिवात्मजः । रामः सागरमुत्तीर्य वीर्यवान्गोष्पदे हतः ॥२८॥

अनार्यायाः	“அபதார்த்தமாகிய	रामः हि	ஸ்ரீராமரே
मम हेतोः	எனக்காக	सागरं	சமுத்திரத்தையும்
अनर्हः	நன்மையல்லாததெ தற்கும் இயலாதவரும்	उत्तीर्य	முற்றிலும் தாண்டி விட்டு
पार्थिवात्मजः	சக்கிரவர்த்தியின் திருமகனாரும்	गोष्पदे	ஒரு சிராங்காய்ஜலத் தில்
वीर्यवान्	வீண்போகாத செய லுற்றவருமாகிய	हतः	மாண்டார்.

अहं दाशरथेनोढा मोहात्स्वकुलपांसनी । आर्यपुत्रस्य रामस्य भार्या मृत्युरजायत ॥२९॥

स्वकुलपांसनी	“தேவரீர்குலத்திற்கே அபகீர்த்தி கொண்டு வரும் நான்	ऊढा	கலியாணம் செய்து கொள்ளப்பட்டேன்.
अहं	ஸ்ரீராமரால்	आर्यपुत्रस्य	சர்வோத்தமராகிய
दाशरथेन	(இப்படிப்பட்டவளை ன விஷயம்) தெரிந் திராமையால்	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
मोहात्		भार्या	மனைவி
		मृत्युः	எமனாய்
		अजायत	வாய்த்தனள்.

नूनमन्यां मया जातिं वारितं दानमुत्तमम् । याऽहमचेह शोचामि भार्या सर्वातिथेरिह ॥

अन्यां जातिं “பூர்வஜன்மத்தில்
उत्तमं உத்தமமான
दानं தானமானது
मया என்னால்
वारितं தடுக்கப்பட்டது.
नूनं அக்காரணத்தால்

इह இவ்வுலகில்

साधु पातय मां क्षिप्रं रामस्योपरि रावण ।

रावण “ராவண!
रामस्य ஸ்ரீராமரது
उपरि கார்யமாய்
मां என்னை
क्षिप्रं இப்போதே
साधु நல்லபடியாய்
पातय கொண்டு வீழ்த்தி

விடு.

शिरसा मे शिरश्चास्य कायं कायेन योजय ।

मे “எனது
शिरः சிரை
अस्य இவரது
शिरसा சிரஸோடும்
कायं உடலை
कायेन च உடலோடும்

इति सा दुःखसन्तप्ता विललापाकुलेन्द्रिया ।

आकुलेन्द्रिया இந்திரியங்களெல்லாம்
दुःखसन्तप्ता துக்கத்தால் பரிதபித்
सा அவள்
तल அப்பொழுது
पुनः पुनः மீண்டும் மீண்டும்

एवं लालप्यमानायां सीतायां तत्र राक्षसः ।

एवं இவ்விதமாக
सीतायां சீதாதேவியார்
लालप्यमानायां புலம்பி அழுது
अनीकस्य: கொண்டிருக்கையில்
பாராக்காரனாகிய

सर्वातिथे: { எல்லோரையுமே தன
भार्या { து அத்தியாய் கொ
या { ண்டாடுபவருக்கு
अहं { பார்வைய
इह { எவளோ, அந்த
अद्य { நான்
शोचामि { இவ்வுலகில்
இப்பொழுது
தத்தளிக்கிறேன்.

समानय पतिं पत्न्या कुरु कल्याणमुत्तमम् ॥

पति கணவரை
पत्न्या மனைவியோடு
समानय சேர்ப்பி.
उत्तमं நல்லதாகிய
कल्याणं இந்த ஒரு புண்ணிய
த்தை
कुरु கட்டிக்கொள்.

रावणानुगमिष्यामि गतिं भर्तुर्महात्मनः ॥

योजय சேர்த்துவை.
रावण ராவண!
महात्मनः மஹாத்மாவாகிய
भर्तुः கணவனின்
गति கதியை
अनुगमिष्यामि பின்பற்றுவேன்.”

भर्तुः शिरो धनुस्तत्र समीक्ष्य च पुनः पुनः॥

भर्तुः கணவரது
शिरः தலையையும்
धनुः கோதண்டத்தையும்
समीक्ष्य च பார்த்துப்பார்த்து
इति மேற்கண்டவாறு
विललाप புலம்பிக்கொண்டு.

अभिचक्राम भर्तारमनीकस्थः कृताञ्जलिः ॥

राक्षसः ஓர் அரக்கன்
भर्तारं எஜமானனிடம்
तल அவ்விடத்திற்கு
कृताञ्जलिः கைகூப்பிக்கொண்டு
अभिचक्राम வந்துசேர்ந்தான்.

विजयस्वार्यपुत्रेति सोऽभिवाद्य प्रसाद्य च । न्यवेदयदनुप्राप्तं प्रहस्तं वाहिनीपतिम् ॥ ३५ ॥

आर्यपुत्र	“மகா புண்ணியாத் மா பெற்ற புதல்வரே!	च	அதன்மேல்
विजयस्व	ஜயம்பெற்று விளங்கு	वाहिनीपतिं	சேனாபதியாகிய
इति	என்று [வீராக!]	प्रहस्तं	பிரஹஸ்தனை
सः	அவன்	अनुप्राप्तं	வந்து காத்தாநின்று
अभिवाद्य	ஆசிகூறி		கொண்டிருக்கிறவனாக
प्रसाद्य	உள்ளங்குளிரச் செய்து	न्यवेदयत्	பின்வருமாறு தெரிய ப்படுத்தினான்:

अमात्यैः सहितैः सर्वैः प्रहस्तः समुपस्थितः । तेन दर्शनकामेन वयं प्रस्थापिताः प्रभो ॥

प्रहस्तः	“பிரஹஸ்தர்	प्रभो	பிரபுவே!
सहितैः	எதிலும சேர்ந்து ஆ லோசனைபுரியும்	दर्शनकामेन	நேரில் பார்க்க விரும்பிய
अमात्यैः	மந்திரிகள்	तेन	அவரால்
सर्वैः	எல்லோருடனும்	वयं	நானும் சிலரும்
समुपस्थितः	வந்து காத்தாநிற்கின் றார்.	प्रस्थापिताः	அனுப்பப்பட்டிருக் கிறோம்.

नूनमस्ति महाराज राजभावात्क्षमान्वितम् । किञ्चिदात्ययिकं कार्यं तेषां त्वं दर्शनं कुरु ॥

महाराज	“மகாராஜ!	किञ्चित्	ஏதோ ஒரு
राजभावान्	மன்னரது திருவுளத் தை எதிர்பார்த்து	कार्यं	கார்யம்
क्षमान्वितं	தயக்கிவைக்கப்பட்ட தாயும்	अस्ति नूनं	இருக்கிற துபோலும்.
आत्ययिकं	உடனே செய்யவேண் டியதுமாகிய	तेषां	அவர்களுக்கு
		त्वं	தேவரீர்
		दर्शनं	தரிசனம்
		कुरु	அளிப்பீராக.”

एतच्छ्रुत्वा दशग्रीवो राक्षसप्रतिवेदितम् । अशोकवनिकां त्यक्त्वा मन्त्रिणां दर्शनं ययौ ॥

दशग्रीवः	தசகண்டன்	अशोकवनिकां	அசோகவனத்தை
एतत्	இந்த	त्यक्त्वा	விட்டுப்புறப்பட்டு
राक्षसप्रतिवेदितं	ராக்ஷஸனால் சொல்ல	मन्त्रिणां	மந்திரிகளுக்கு
श्रुत्वा	கேட்டு, [ப்பட்டதை	दर्शनं ययौ	முன்கொன்றினான்.

स तु सर्वं समर्थैव मन्त्रिभिः कृत्यमात्मनः । सभां प्रविश्य विदधे विदित्वा रामविक्रमम् ॥

सः	அவன்	आत्मनः	தனது
सभां प्रविश्य	சபையில் புகுந்து	मन्त्रिभिः	மந்திரிமார்களோடு
रामविक्रमं एव	ஸ்ரீராமருடைய பராக் கிரமத்தையும்	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
		समर्थं	ஆலோசித்துவிட்டு
		कृत्यं	ஆகவேண்டிய காரியத்தை
विदित्वा तु	{ (தனக்குள்ளேயே) ஆராய்ந்தறிந்து கொண்டு	विदधे	தீர்மானித்தான்.

अन्तर्धानं तु तच्छीर्षं तच्च कामुकमुत्तमम् । जगाम रावणस्यैव निर्याणसमनन्तरम् ॥४०॥

ராவணசு ராவணன் து
நிர்யாணசமனந்தர் வெளியில் செல்லுகை
க்கு பின்னாலு,
ஔவ தகூஷணமே
தத் தீர்ஷ் அந்த தலை

अन्तर्धानं जगाम மறைந்து போயிற்று.
तत् अन्त
उत्तमं உத்தமமான
कामुकं तु கோதண்டமும்
च அப்படியே மறைந்து
போயிற்று.

राक्षसेन्द्रस्तु तैः सार्धं मन्त्रिभिर्भीमविक्रमैः । संमन्त्रयामास तदा रामकार्यविनिश्चयम् ॥

ராக்ஷசேந்த்ர: ராக்ஷஸராஜன்
भीमविक्रमैः கொடிய பராக்கிரம
तैः அந்த [சாலிகளாகிய
मन्त्रिभिः மந்திரிகளோடு
सार्धं கூட
तदा அப்பொழுது

तु இவ்விஷயத்தில்
रामकार्य- } ராமர் விஷயத்தில் (செ
विनिश्चयं } ய்யவேண்டிய காரிய
த்தில் (தனது) தீர்மா
नத்தைப்பற்றி
संमन्त्रयामास கலந்து பேசினான்.

अविदूरस्थितान्सर्वान्वलाध्यक्षान्हितैषिणः । अब्रवीत्कालसदृशो रावणो राक्षसाधिपः ॥

காலசத்ருச: யமனுக்குச் சமான
இகிய
ராக்ஷசாதிப: ராக்ஷஸமன்னனாகும்
ராவண: ராவணன்,
अविदूरस्थितान् பக்கலில் இருந்தவர்களும்தான்

हितैषिणः { மனங்கொண்டு நடப்பதில் ஊக்கமுடைய
வர்களுமான
बलाध्यक्षान् சேனாதிபதிகள்
सर्वान् எல்லோரையும் பார்த்து
अब्रवीत् பின்வருமாறு
ஆக்குமிக்கான்:

शीघ्रं भेरीनिनादेन स्फुटकोणाहतेन मे । समानयध्वं सैन्यानि वक्तव्यं च न कारणम् ॥

மே "எனது
सैन्यानि சேனையை
शीघ्रं உடனேயே
स्फुटकोणाहतेन உறுதியான குணில்
களால் அடிக்கப்பட்ட

भेरीनिनादेन பேரிகைகளின் பெரு
முடிக்கத்தால்
समानयध्वं நீங்கள் திரட்டுவீர்க
कारणं च காரணம்மட்டும்[ளாக.
वक्तव्यं न சொல்லப்படவேண்
டியதில்லை.

ततस्तथेति प्रतिगृह्य तद्वचो बलाधिपास्ते महदात्मनो बलम् ।

समानयंश्चैव समागमं च ते न्यवेदयन्भर्तरि युद्धकाक्षिणि ॥ ४४ ॥

ततः அப்பொழுது
ते बलाधिपा: அந்த சேனாதிபதிகள்
तथा 'அப்படியே செய்கி
इति என்னுசொல்லி [ளோம்'
तत् वचः அந்த நியமனத்தை
प्रतिगृह्य கிரமேற்கொண்டு
आत्मनः च தன் தன்

महत् बलं एव பெரும் சேனையையும்
समानयन् திரட்டி வந்தார்கள்.
समागमं च வரையையும்
युद्धकाक्षिणि புத்தத்தை விரும்பும்
भर्तरि எஜமானனிடத்தில்
ते அவர்கள்
न्यवेदयन् தெரிவித்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे द्वाविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15908

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1233

त्रयस्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம். || 33 ||

சிதாசமாஸ்வாசனம்—ஸீதையை சமாதானப்படுத்துவது.

सीतां तु मोहितां दृष्ट्वा सरमा नाम राक्षसी । आससादाशु वैदेहीं प्रियां प्रणयिनीं सखीम्॥

சரமா நாம	ஸ்ரமை என்ற	சிதாதேவியை
ராக்ஸி	அரக்கன்மனைவி	{ இல்லாததை நம்பி ஏக கம் பிடித்திருக்கின் றவளாய்
து	அப்பொழுது	
பிரியா	இனியவளும்	
புணயினி	யாவருக்கும் ஹிகத் தை கோருபவளும்	கூழா அறிந்துகொண்டு
சகலீ	உற்றகோழியும்	அசு தகஷணமே
வீதேஹி	விதேஹமன்னரின் புதல்வியுமாகிய	அருகில் வந்துசேர்ந் தாள்.

मोहितां राक्षसेन्द्रेण सीतां परमदुःखिताम् । आश्वासयामास तदा सरमा मृदुभाषिणी ॥

ததா	அப்பொழுது	மோहिதா	வஞ்சிக்கப்பட்டு
மூதுபாஷிணி	இனியசொற்கொண்டு பேசும்	பரமது:கிதா	அஸஹ்யமாய் துயருறும்
சரமா	சரமை	சிதா	சீதாதேவியாரை
ராக்ஷசேந்திரே	ராக்ஷஸமன்னனால்	அசாஸயாமாச	பலவிதமாய் தேற்ற ரவு படுத்தினாள்.

सा हि तत्र कृता मित्रं सीतया रक्ष्यमाणया । रक्षन्ती रावणादिष्टा सानुक्रोशा दृढव्रता ॥

सा	அவள்	{	(கஷ்டப்படுபவர்கள்
तत्र	அவ்விடத்தில்		விஷயத்தில் தன்னுலி
रावणादिष्टा	ராவணனால் நியமிக்க	யன்ற உதவிபுரியும்)	
	ப்பட்ட	உறுதிகொண்டவள்.	
रक्षन्ती	காவற்காரிகளில்	ஆனபடியால்	
	ஒருத்தி,	காவலிலிருக்கும்	
सानुकोशा	பிறர்படும் கஷ்டத்	சீதாதேவியால்	
	தை சகியாதவள்.	(ஆபத்தில் கைவி	
		டாத்) தோழியாய்	
		கொள்ளப்பட்டாள்.	

सा ददर्श ततः सीतां सरमा नष्टचेतनाम् । उपावृत्योत्थितां ध्वस्तां बडबाभिव पांसुषु ॥

தத்;	அப்பொழுது	உபாவூய	புரண்டு
சா	அந்த	உத்திதா	எழுந்த
சரமா	ஸரமை	வடவா இவ	பெண்குதிரையைப்
சரீ	தோழியாகிய		போலவே
சீதா	வீதாதேவியை	ஃவஸ்தா	தூள் படிந்திருக்கின்
நஃவேதநா	நல்லறிவு இழந்த		றவளாய்
பாஸுபு	மணல்களில் [வளாய்,	உதரீ	கவனித்தாள்.

तां समाश्वासयामास सखीस्नेहेन सुवता

॥ ५ ॥

सुवता { ஸர்வோக்கிருஷ்டமா
ன நோன்புடைய
அவள்
तां { அவளை (வழிதையை)

सखीस्नेहेन { தோழியெனும்
அன்பில்
समाश्वासयामास { (நல்வரர்க்கைத சொல்
வி) பின்வருமாறு தே
ற்றாவு படுத்தினாள்:

समाश्वसिहि वैदेहि मा भूते मनसो व्यथा । उक्ता यद्रावणेन त्वं प्रत्युक्तं च स्वयं त्वया ॥

सखीस्नेहेन तद्भीरु मया सर्वं प्रतिश्रुतम् ॥ ६ ॥

लीनया गगने शून्ये भयमुत्सृज्य रावणात् । तव हेतोर्विशालाक्षि न हि मे जीवितं प्रियम् ॥

रावणेन { “ ரா வண்ணால்
यत् { எதொன்று
त्वं { நீ
उक्ता { சொல்லப்பட்டனை
யோ,

त्वया { உன்னால்
स्वयं { தானாகவே
प्रत्युक्तं च { எதொன்று சொல்லப்
பட்டதோ,

तत् { அது
सर्वं { எல்லாமும்,
भीरु { பயசிலையே!
सखीस्नेहेन { தோழியினிடத்திலு
ள்ள வா த்ஸல்யத்தால்

शून्ये { நிர்ஜனமான
गगने { ஆகாசத்தில்.
रावणात् { ராவணனிடத்தி
லிருந்து

भयं { ஆபத்தை

उत्सृज्य { பொருட்படுத்தாது
लीनया { மறைந்துகொண்டிருந்
தவளாய்

मया { என்னால்
प्रतिश्रुतम् { ஒற்றுக் கேட்கப்பட்
டது.

विशालाक्षि { தடங்கண்ணாய்!
तव { உனக்கு
हेतोः { நன்மையெனில்

मे { என்னுடைய
जीवितं हि { உயிரும்
प्रियं न { பெரிதாகாது.

ते { உனது
मनसः { மனதிற்கு
व्यथा { துயரம்

मा भूत् { வேண்டாம்.
वैदेहि { ஜானகி!
समाश्वसिहि { சிம்மதியாயிரு.

स संभ्रान्तश्च निष्क्रान्तो यत्कृते राक्षसाधिपः । तच्च मे विदितं सर्वमभिनिष्क्रम्य मैथिलि॥

मैथिलि { “ மைதிலி!
राक्षसाधिपः { அரக்கர்மன்னனாகிய

• सः { அவன்
यत्कृते { எதற்காக
संभ्रान्तः { மிக்க மனக்குழப்ப
மடைந்து

अभिनिष्क्रम्य { வேளியில் வந்து
निष्क्रान्तः च { துவ்விடத்தை விட்டுப்
तत् { அது [போனானோ,

सर्वं च { எல்லாமும்
मे { எனக்கு
विदितम् { உள்ளபடி தெரியும்.

न शक्यं सौप्तिकं कर्तुं रामस्य विदितात्मनः ॥ ९ ॥

विदितात्मनः “ ஸர்வக்ஞராகிய

रामस्य ஸ்ரீராமரை

सौप्तिकं कर्तुं

தூக்கத்தில் தாக்குவ
தென்பது

शक्यं न

ஆகக்கூடியகாரியமல்ல.

वधश्च पुरुषव्याघ्रे तस्मिन्नैवोपपद्यते ॥ १० ॥

तस्मिन् “ அந்த
पुरुषव्याघ्रे एव புருஷோத்தமரிடத்
தில் மாத்திரம்

वधः च

வதையென்பது

उपपद्यते न

ஆகக்கூடியதில்லை.

न त्वेव वानरा हन्तुं शक्याः पादपयोधिनः । सुरा देवर्षभेणेव रामेण हि सुरक्षिताः ॥

पादपयोधिनः “ விருக்ஷங்களைக்கொ
ண்டு போர்புரியும்

वानराः एव வானரர்களும்

तु இப்பொழுது

हन्तुं ஓகொல்வதற்கு

शक्याः न அசாத்தியமானவர்

हि ஏனெனில் [கள்.]

सुरा:

தேவர்கள்

देवर्षभेण

இந்திரனால்

इव

எவ்வண்ணமோ

அவ்வண்ணமே

रामेण

ஸ்ரீராமரால்

सुरक्षिताः

நன்கு பாதுகாக்கப்

படுகின்றார்கள்.

दीर्घवृत्तभुजः श्रीमान्महोरस्कः प्रतापवान् । धन्वी संहननोपेतो धर्मात्मा भुवि विश्रुतः ॥
विक्रान्तो रक्षिता नित्यमात्मनश्च परस्य च । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा कुशली नयशास्त्रवित् ॥
हन्ता परबलौघानामचिन्त्यबलपौरुषः । न हतो राघवः श्रीमान्सीते शत्रुनिबर्हणः ॥ १४ ॥

सीते “ஹீதே!

दीर्घवृत्तभुजः { நீண்டும் உருண்டு
முள்ள திருக்கரங்க
ளையுடையவரும்,

श्रीमान् குறையற்ற வாழ்வற்ற
வரும்,

महोरस्कः அகன்ற மார்புடைய
வரும்,

प्रतापवान् திவ்யகாந்திபெற்றவ
ரும்,

धन्वी வில்லாளியும்,
संहननोपेतः திருமேனி அழகியவ

भुवि உலகில் [ரும்,

धर्मात्मा தர்மாத்மாவென

विश्रुतः பிரசித்திபெற்றவரும்,

विक्रान्तः (போரில் எவராலும்)

வெல்லமுடியாதவரும்

नित्यं

எக்காலத்திலும்

आत्मनः च

தன்னையும்

परस्य च

பிறரையும்

रक्षिता

குறையின்றிக் காப்ப

வரும்,

नयशास्त्रवित्

ராஜநீதிராஸ்திரத்தில்
நிபுணரும்,

परबलौघानां

சத்துருசைனிய
சமூகங்களை

हन्ता

வேரோடொழிப்பவ
ரும்,

अचिन्त्यबल-

எண்ணுதற்குமுடியா

पौरुषः

த ஆற்றலுமாண்மை

யுமுடையவரும்,

शत्रुनिबर्हणः

சத்துருக்களை நாசம்
செய்கிறவரும்,

श्रीमान्	திரிலோகப்பிரசித்தி பெற்றவருமான	भ्रात्रा लक्ष्मणेन सह कुशली	தம்பியாகிய லக்ஷ்மணரோடு கூட கேதமமாக இருக்கின்றார்.
राघवः	ஸ்ரீராமர்		
हतः न	கொல்லப்படாது		

अयुक्तबुद्धिकृत्येन सर्वभूतविरोधिना । इयं प्रयुक्ता रौद्रेण माया मायाविदा त्वयि ॥

अयुक्तबुद्धिकृत्येन	“அடாத எண்ணமும் செயலுமுற்றவனாய்	रौद्रेण	கொடியனான ராவணனால்
सर्वभूतविरोधिना	சகலப்பிராணிகளுக்கும் சத்துருவும்,	त्वयि	உன் நிமித்தமாய்
मायाविदा	மாயாவித்தை தெரிந்தவனுமான	इयं	இந்த
		माया	மாயை
		प्रयुक्ता	பிரயோகிக்கப்பட்டது.

शोकस्ते विगतः सर्वः कल्याणं त्वामुपस्थितम् ॥ १६ ॥

ते	“உனது	विगतः	ஒழிந்தது.
शोकः	மனத்துயரம்	त्वां	உனக்கு
सर्वः	எல்லாமும்	कल्याणं	நல்லதசை
		उपस्थितम्	கிட்டிவிட்டது.

ध्रुवं त्वां भजते लक्ष्मीः प्रियं प्रीतिकरं शृणु ॥ १७ ॥

त्वां	“உன்னிடம்	प्रीतिकरं	மனச்சந்துஷ்டியை
लक्ष्मीः	ஸௌபாக்யலக்ஷ்மி		விளைவிக்கிறதாகிய
ध्रुवं	இடையறாது	प्रियं	நல்லசெய்தியை
भजते	சுழுகொண்டிருக்கின்றாள்.	शृणु	கேள்.

उत्तीर्य सागरं रामः सह वानरसेनया । सन्निविष्टः समुद्रस्य तीरमासाद्य दक्षिणम् ॥ १८ ॥

रामः	“ஸ்ரீராமர்	समुद्रस्य	சமுத்திரத்தினது
वानरसेनया	வானரசேனையோடு	दक्षिणं	தென்
सह	கூட	तीरं	கரையை
सागरं	சமுத்திரத்தை	आसाद्य	அடைந்து
उत्तीर्य	கடந்து	सन्निविष्टः	தங்கியிருக்கிறார்.

दृष्टो मे परिपूर्णार्थः काकुत्स्थः सहलक्ष्मणः ॥ १९ ॥

काकुत्स्थः	“ஸ்ரீராமர்	मे	என்னால்
सहलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணருடன் கூட	दृष्टः	தெரிந்துகொள்ளப்
परिपूर्णार्थः	எக்காரியத்திலும் எக் குறையுமில்லாதவராய்		பட்டிருக்கிறார்.

स हि तैः सागरान्तस्थैर्बलैस्तिष्ठति रक्षितः

॥ २० ॥

ச: “அவர்
 सागरान्तस्थैः சமுத்திரக்கரைக்கு
 तैः அந்த [வந்துசேர்ந்த
 बलैः சையங்களோடு

रक्षितः हि ஜாக்கிரதையுற்றவரா
 तिष्ठति சுகமே வாழ்ந்து
 வருகிறார்.

अनेन प्रेषिता ये च राक्षसा लघुविक्रमाः । राघवस्तीर्ण इत्येव प्रवृत्तिस्तैरिहाहता ॥ २१ ॥

लघुविक्रमाः “விரைவில் எங்கும்
 செல்லவல்ல
 राक्षसाः அரக்கர்கள்
 ये எவர்கள்
 अनेन இவனால்
 प्रेषिताः च விடுக்கப்பட்டார்
 களோ
 तैः அவர்களால்

राघवः ‘ராமன்
 तीर्णः சமுத்திரத்தை கடந்
 துவிட்டான்’
 इति என்கிற
 प्रवृत्तिः एव சமசாரந்தான்
 इह இப்பொழுது
 आहता கொண்டுவரப்
 பட்டது.

स तां श्रुत्वा विशालाक्षि प्रवृत्तिं राक्षसाधिपः । एष मन्त्रयते सर्वैः सचिवैः सह रावणः ॥

विशालाक्षि “விசாலாக்ஷி!
 राक्षसाधिपः ராக்க்ஷஸமன்னனாகிய
 स: அந்த
 एष: இந்த
 रावणः ராவணன்,

तां அந்த
 प्रवृत्तिं श्रुत्वा செய்தியைக் கேட்டு,
 सचिवैः மந்திரிகள்
 सर्वैः सह எல்லோருடன்கூட
 मन्त्रयते மந்திரராலோசனை
 செய்கின்றான்.”

इति ब्रुवाणा सरमा राक्षसी सीतया सह । सर्वोद्योगेन सैन्यानां शब्दं शुश्राव भैरवम् ॥

इति மேற்கண்டவாறு
 ब्रुवाणा பேசிக்கொண்டிருக்
 கும்
 राक्षसी அரக்கன் மனைவி
 सरमा ஸரமை [யாகிய
 सैन्यानां சேனைகளின்

सर्वोद्योगेन பரிபூர்ண உத்ஸாஹ
 த்தால்,
 भैरवं பயங்கரமான
 शब्दं சப்தத்தை
 सीतया सह சீதையோடுகூட
 शुश्राव கேட்டாள்.

दण्डनिर्घातवादिन्याः श्रुत्वा भेर्या महास्वनम् । उवाच सरमा सीतामिदं मधुरभाषिणी ॥

मधुरभाषिणी மதுரமாகப் பேசும்
 सरमा ஸரமை
 दण्डनिर्घातवादिन्याः குணில்களால் அடிக்க
 ப்பட்டு சப்திக்கின்ற
 भेर्या: பேரிகையின்

महास्वनं பெரிய சத்தத்தை
 श्रुत्वा கேட்டு
 सीतां ஸீதாதேவியைப்
 பார்த்து
 इदं பின்வருமாறு
 उवाच சொன்னாள்:

सन्नाहजननी ह्येषा भैरवा भीरु भेरिका । भेरीनादं च गम्भीरं शृणु तोयदनिस्वनम् ॥

भीरु	“பயசீலையே!	शृणु	கேள்.
गम्भीरं	கம்பீரமாயும்	भैरवा	பயங்கரமான
तोयदनिस्वनं च	மேகத்தை நிகித்த ஒலியுற்றதுமான	एषा	இந்த
भेरीनादं	பேரிகையின் சத்தத் தை	भेरिका हि	பேரிகைதான்
		सन्नाहजननी	போருக்குச்சித்தமாக குவது.

कल्पयन्ते मत्तमातङ्गा युज्यन्ते रथवाजिनः । हृष्यन्ते तुरगारूढाः प्रासहस्ताः सहस्रशः ॥

मत्तमातङ्गाः	“மதயானைகள்	प्रासहस्ताः	ஈட்டியை கையில் கொண்டவர்கள்
कल्पयन्ते	தயார் செய்யப்படுகி ன்றன.	सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்காக
रथवाजिनः	தேர்க்குதிரைகள்	तुरगारूढाः	குதிரைகள்மீது ஏறிச் செல்லுகின்றவர்களாய்
युज्यन्ते	பூட்டப்படுகின்றன.	हृष्यन्ते	மகிழ்ச்சின்றார்கள்.

तत्र तत्र च सन्नद्धाः संपतन्ति पदातयः । आपूर्यन्ते राजमार्गाः सैन्यैरद्भुतदर्शनैः ॥

वेगवद्भिर्नदद्भिश्च तोयौघै रिव सागरः

॥ २७ ॥

पदातयः	“காலாட்கள்	नदद्भिः च	இரைகின்றவைகளு மான
सन्नद्धाः च	பேராக் கொலம் கொ ண்டவர்களாய்	तोयौघैः	அலைக்கூட்டங்களால்
तत्र तत्र	ஆங்காங்கு	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே,
संपतन्ति	கும்பல்கும்பலாய் கூடுகின்றார்கள்.	अद्भुतदर्शनैः	அழகுற்றுவிளங்கும்
सागरः	சமுத்திரமானது	सैन्यैः	சேனையினால்
वेगवद्भिः	வேகமுடையவைக ளும்	राजमार्गाः	ராஜவீதிகள்
		आपूर्यन्ते	நிரப்பப்படுகின்றன.

शस्त्राणां च प्रसन्नानां चर्मणां वर्मणां तथा । रथवाजिगजानां च भूषितानां च रक्षसाम् ॥

प्रभां विसृजतां पश्य नानावर्णां समुत्थिताम् । वन निर्दहतं घर्मे यथा रूपं विभावसाः ॥

प्रसन्नानां	“பளபளவென விளங் கும்	प्रभां	ஒளியை
शस्त्राणां च	ஆயுதங்களுடையவும்	विसृजतां	பரப்புகின்ற
चर्मणां	கேடையங்களுடைய வும்	भूषितानां	அலங்காரங்கொண்ட
वर्मणां तथा	கவசங்களுடையவும, ரதங்கள், குதிரைகள், யானைகள் இவைக ளுடையவும்	रक्षसां च	அரக்கர்களுடையவும்
रथवाजिगजानां च		रूपं	தோற்றத்தை
समुत्थितां	வெளிக்காட்டிய	घर्मे	வெடயிற்காலத்தில்
नानावर्णां	பலவண்ணங்களையு டைய	वनं	காட்டை
		निर्दहतः	பற்றி எரிக்கின்ற
		विभावसोः	நெருப்பினது தோற் றத்தை
		यथा	போலிருப்பதாய்
		पश्य	கவனி.

घण्टानां शृणु निर्घोषं रथानां शृणु निस्वनम् । हयानां हेषमाणानां शृणु तूर्यध्वनिं यथा ॥

घण्टानां "மணிகளின்
निर्घोषं பெரும் கோஷத்தை
शृणु கேள்.
रथानां தேர்களுடையவும்
हेषमाणानां கணைக்கும்

हयानां குதிரைகளுடையவும்
निस्वनं சத்தத்தையும்
शृणु கேள்.
तूर्यध्वनिं यथा தூர்யவாத்தியத்தின்
शृणு கேள். [அரவத்தையும்]

उद्यतायुधहस्तानां राक्षसेन्द्रानुयायिनाम् । संभ्रमो रक्षसामेष तुमुलो रोमहर्षणः ॥ ३१ ॥

उद्यतायुध- } "தயாராய் ஆயுதங்க
हस्तानां } னைக் கையில்கொண்
டவர்களும்

राक्षसेन्द्रानु- } ராக்ஷஸமன்னன்
यायिनां } சொற்படி நடப்பவர்
களுமான

रक्षसां அரக்கர்களின்
एषः இந்த
संभ्रमः சன்னாகம்
तुमुलः நெருக்கமாகவும்
रोमहर्षणः மயிர்ச்சிலிர்ப்படையும்
படியாயுமிருக்கிறது.

श्रीस्त्वां भजति शोकघ्नी रक्षसां भयमागतम् ॥ ३२ ॥

त्वां "உன்னை
शोकघ्नी கஷ்டத்தையொழிக்
கும்
श्रीः (சந்தோஷ)லக்ஷ்மி

भजति அடைகிறது.
रक्षसां அரக்கர்களுக்கு
भयं ஆபத்து
आगतम् கிட்டிவிட்டது.

रामः कमलपत्राक्षो दैत्यानामिव वासवः । विनिर्जित्य जितक्रोधस्त्वामचिन्त्यपराक्रमः ॥

रावणं समरे हत्वा भर्ता त्वाऽधिगमिष्यति ॥ ३३ ॥

कमलपत्राक्षः "தாமரைக்கண்ணரும்
अचिन्त्य- } எண்ணுதற்கொண்
पराक्रमः } ணைத பராக்கிரம
முடையவரும்

भर्ता கணவருமாகிய
रामः ஸ்ரீராமர்
समरे போரில்
वासवः இந்திரன்
दैत्यानां அசுரர்களை

इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
रावणं हत्वा ராவணனைக் கொண்டு
त्वां உன்னை
विनिर्जित्य { (எதற்கும் மேம்பட்ட
தாகிய) வெற்றியின்
குறியாய்ப் பெற்று
जितक्रोधः சினமொழிந்தவராய்
त्वा अधिगमिष्यति உன்னைக் காண்பார்.

विक्रमिष्यति रक्षसु भर्ता ते सहलक्ष्मणाः । यथा शत्रुषु शत्रुघ्नो विष्णुना सह वासवः ॥

शत्रुघ्नः "சத்துருக்களையொ
वासवः இந்திரன் [ழிக்கும்
शत्रुषु சத்துருக்களிடத்தில்
विष्णुना விஷ்ணுபகவானோடு
सह கூட
यथा எவ்வண்ணமோ

ते உனது
भर्ता கணவர்
सहलक्ष्मणः லக்ஷ்மணருடன்
रक्षसु அரக்கர்களிடம்
विक्रमिष्यति வல்லமையைக் காட்ட
ப்போகின்றார்.

அவ்வண்ணமே,

आगतस्य हि रामस्य क्षिप्रमङ्कगतां सतीम् । अहं द्रक्ष्यामि सिद्धार्थी त्वां शत्रौ विनिपातिते॥

रामस्य	“ஸ்ரீராமர்	सतीं	உத்தமியா ராகிய
आगतस्य	நேரில் வரவும்,	त्वां	தேவரீரை
शत्रौ हि	சத்துருவும்	अङ्कगतां	அவர் மடியில் எழுந் தருளியிட்டவளாக
क्षिप्रं	தக்ஷணமே	अहं	நான்
विनिपातिते	கொன்றுவிழ்த்தப் படவும்	द्रक्ष्यामि	கண்ணாறப் பார்க்கப் போகின்றேன்.
सिद्धार्थी	மனோரதம் கைக்கூடப் பெற்ற		

अश्रूयानन्दजानि त्वं वर्तयिष्यसि शोभने । समागम्य परिष्वज्य तस्योरसि महोरसः ॥

शोभने	“கட்டழகியே!	तस्य	அவரது
त्वं	தேவரீர்	उरसि	பார்பில்
समागम्य	அடைந்து	आनन्दजानि	ஆனந்தக்கண்ணீர்
परिष्वज्य	தழுவிக்கொடுத்து	अश्रूणि	களை
महोरसः	விசாலமான மார்புற்ற	वर्तयिष्यसि	வடிக்கப்போகிறீர்.

अचिरान्मोक्ष्यते सीते देवि ते जघनं गताम् । धृतामेतां बहून्मासान्वेणां रामो महाबलः ॥

सीते देवि	“வீதாதேவியாரே!	जघनं गतां	{ பிந்தட்டுவரையில் தொங்கிக்கொண்டி ருக்கிறதமான
महाबलः	மகாசக்திமானாகும்	एतां	இந்த
रामः	ஸ்ரீராமர்	वर्णी	கூந்தலை
बहून्	பல	अचिरात्	சீக்கிரமே
मासान्	மாதங்களாய்	मोक्ष्यते	அவிழ்த்துவிடுவார்.
धृतां	பின்னிவிடப்பட்டுக்		
ते	உனது [கிடக்கிறதும்,		

तस्य दृष्ट्वा मुखं देवि पूर्णचन्द्रमिवोदितम् । मोक्ष्यसे शोकजं वारि निर्मोक्मिव पद्मगी ॥

देवि	“தேவி!	पद्मगी	ஓர் சர்ப்பமானது
उदितं	உதித்த	निर्मोक्	தோலை
पूर्णचन्द्रं	பூர்ணசந்திரனை	इव	எப்படியோ அப்படியே
इव	போலிருக்கும்	शोकजं	சோகத்தாலுண்டா கும்
तस्य	அவரது	वारि	கண்ணீரை
मुखं	திருமுகமண்டலத்தை	मोक्ष्यसे	அகற்றப்போகிறீர்.
दृष्ट्वा	பார்த்து		

रावणं समरे हत्वा नचिरादेव मैथिलि । त्वया समग्रः प्रियया सुखार्हो लप्स्यते सुखम् ॥

मैथिलि	“ஜானகி!	प्रियया	காதலியான
सुखार्हः	சுகத்திற்கே உரிய	त्वया	உன்னோடு
नचिरात् एव	சீக்கிரமே [அவர்	समग्रः	சேர்ந்து
समरे	போரில்	सुखं	மனச்சாந்தியை
रावणं हत्वा	ராவணனைக்கொன்று	लप्स्यते	அடைவார்.

समागता त्वं वीर्येण मोदिष्यसि महात्मना । सुवर्षेण समायुक्ता यथा सस्येन मेदिनी ॥

सुवर्षेण	“ நல்ல மழையால்	महात्मना	மகாத்மாவாகிய
समायुक्ता	நனைக்கப்பட்ட		அவரால்
मेदिनी	பூமியானது	समागता	அடையப்பட்ட
सस्येन	பயிரால்		டவளாய்
यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்	वीर्येण	வீர்யத்தை நினைத்து
त्वं	நீ [வண்ணமே	मोदिष्यसि	களிப்பை அடைவாய்.

गिरिवरमभितोऽनुवर्तमानो ह्य इव मण्डलमाशु यः करोति ।

तमिह शरणमभ्युपेह देवं दिवसकरं प्रभवो ह्ययं प्रजानाम् ॥ ४१ ॥

यः	“ எவர்	तं	அந்த
गिरिवरं	பர்வதச்சேரேஷ்டருக்கு	दिवसकरं	சூரிய
	(மேருபர்வதத்திற்கு)	देवं	பகவானே
अभितः	நாற்புறமும்	इह	இப்பொழுதே
अनुवर्तमानः	சுற்றிக்கொண்டு	शरणं	சரணமாக
ह्यः इव	குதிரை போலவே	अभ्युपेहि	நீயடைவாயாக.
आशु	விரைவாக	हि	ஏனெனில்
मण्डलं	வலம் வருவதை	अयं	இவர்
करोति	செய்கின்றாரோ,	प्रजानां	பிரஜைகளுக்கு
		प्रभवः	எதையும்ளிப்பவர்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे त्रयस्त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15949

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1274

चतुस्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்துநாலாவது ஸர்க்கம். ॥ ३४ ॥

सरमया रावणाशयकथनम्—ஸரமை ராவணனது அபிப்பிராயத்தைச் சொல்வது.

अथ तां जातसन्तापां तेन वाक्येन मोहिताम् । सरमा ह्लादयामास पृथिवीं द्यौरिवाम्भसा॥

सरमा	ஸரமை	पृथिवीं	பூமியை
अथ	அப்பொழுது	अम्भसा	மழையால்
मोहितां	சிந்தை கலங்கி	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
जातसन्तापां	தபித்துக்கொண்டு		வண்ணமே
	கிடந்த	तेन	அந்த
तां	அவளை (வீதையை)	वाक्येन	சொல்லால்
द्यौः	ஆகாசமானது	ह्लादयामास	உள்ளம்குளிரச்
			செய்தான்.

ततस्तस्या हितं सख्याश्चिकीर्षन्ती सखी वचः । उवाच काले कालज्ञा स्मितपूर्वाभिभाषिणी ॥

स्मितपूर्वाभि- } புன்னகையுடன் மது
 भाषिणी } ரமாய் பேசுவவனும்
 कालज्ञा } சமயோசிதமாய் நடக்
 } கத்தெரிந்தவனுமான
 सखी } தோழி
 ततः } இன்னும்
 तस्याः } அந்த

सख्याः } தோழிக்கு
 हितं } ஹிதமானதை
 चिकीर्षन्ती } செய்யவெண்ணி
 काले } ஏற்றசமயத்தில்
 वचः } ஒரு சொல்லை
 उवाच } பின்வருமாறு
 } மொழிந்தாள் :

उत्सहेयमहं गत्वा त्वद्वाक्यमसितेक्षणे । निवेद्य कुशलं रामे प्रतिच्छन्ना निवर्तितुम् ॥ ३ ॥

असितेक्षणे } “கருங்கண்ணை !
 अहं } நான்
 प्रतिच्छन्ना } ஒருவர்கண்ணிலும்
 } படாதவளாய்

कुशलं } சேஷமமான
 त्वद्वाक्यं } உனது சமாசாரத்தை
 निवेद्य } தெரிவித்துவிட்டு
 निवर्तितुं } திரும்பிவந்துசேரவும்
 उत्सहेयम् } மாட்டுவேன்.

रामे } ஸ்ரீராமரிடம்
 गत्वा } சென்று

न हि मे क्रममाणाया निरालम्बे विहायसि । समर्थो गतिमन्वेतुं पवनो गरुडोऽपि वा ॥

निरालम्बे } “பிடிப்பற்ற
 विहायसि } ஆகாசத்தில்
 मे } நான்
 क्रममाणायाः } செல்லுகையில்
 गतिं } போக்கை
 अन्वेतुं } பின்பற்ற

गरुडः } கருடபகவான்
 वा } என்றாலும்
 समर्थः } வல்லவராக
 न } ஆகார் ;
 पवनः हि } வாயுபகவானும்
 अपि } அப்படியே (ஆகார்).”

एवं ब्रुवाणां तां सीता सरमां पुनरब्रवीत् । मधुरं श्लक्ष्णया वाचा पूर्वं शोकाभिपन्नया ॥

सीता } வீதாதேவியார்
 एवं } மேற்கண்டவாறு
 ब्रुवाणां } பேசும்
 तां } அந்த
 सरमां } ஸரமையைப்பார்த்து
 पूर्वं } முந்தியே
 शोकाभिपन्नया } { சோகத்தை அகற்றி
 } விட்டதை நன்குவிள
 } ங்கக்காட்டுகிறதும்

श्लक्ष्णया } { உள்ளத்திலுள்ளதை
 } உள்ளபடி தெரிவிக்க
 } கிறதுமான
 वाचा } சொற்கொண்டு
 मधुरं } மதுரமாக
 पुनः } பதிலாய்
 अब्रवीत् } பின்வருமாறு மொ
 } ழிந்தாள் :

समर्था गगनं गन्तुमपि वा त्वं रसातलम् । अवगच्छाम्यकर्तव्यं कर्तव्यं ते मदन्तरे ॥ ६ ॥

गगनं } “ஆகாயம் மட்டுமல்ல
 रसातलं अपि वा } பாதாளலோகத்திற்
 गन्तुं } செல்ல [கென்றாலும்
 त्वं समर्था } நீ சாமர்த்தியமுள்ள
 } வள் ;

मदन्तरे } என்நிமித்தமாய்
 अकर्तव्यं } பிறரொருவராலும்
 } செய்யமுடியாததை
 ते } உனக்கு
 कर्तव्यं } செய்யமுடிந்ததாய்
 अवगच्छामि } நானறிவேன்.

मत्प्रियं यदि कर्तव्यं यदि बुद्धिः स्थिरा तव । ज्ञातुमिच्छामि तं गत्वा किं करोतीति रावणः॥

मत्प्रियं	“எனது அபிப்பிராயமானது	रावणः	‘ராவணன்
कर्तव्यं यदि	செய்யத்தக்கதாக இருப்பினும்	किं करोति	எதை நெருக்கிறான்
तव	உனது	इति तं	என்பதை அவனை
बुद्धिः	அபிப்பிராயமும்	गत्वा	அடைந்து
स्थिरा	அதையனுசரிக்கிறதாக	ज्ञातुं	அறிந்துவர
यदि	இருக்கும்பட்சத்தில்	इच्छामि	வேண்டுகிறேன்.

स हि मायाबलः क्रूरो रावणः शत्रुरावणः । मां मोहयति दुष्टात्मा पीतमात्रेव वारुणी ॥

मायाबलः	“மாயாசக்தியுடையவனும்	सः रावणः	ராவணன்
दुष्टात्मा	கொடிய எண்ணமுடையவனும்	वारुणी	மயக்கத்தை விளைவிக்கும் சாராயம்
क्रूरः	கொடிய செயலுடையவனும்	पीतमात्रा इव	{ உட்கொள்ளப்பட்டதுமே எப்படியோ அப்படியே
शत्रुरावणः हि	சுத்தாருக்களைக்கதற அடிக்கிறவனுமான	मां मोहयति	{ என்னை துயருறச்செய்கிறான்.

तर्जापयति मां नित्यं भर्त्सापयति चासकृत् । राक्षसीभिः सुघोराभिर्या मां रक्षन्ति नित्यशः॥

याः	“எவர்கள்	मां	என்னை
मां	என்னை	नित्यं	எப்பொழுதுமே
नित्यशः	இடைவிடாது	भर्त्सापयति	விட்டுவிட்டு
रक्षन्ति	காவல்க, த்துவருகிறார்கள், அந்த	तर्जापयति	செய்கைகளால் பயமுறுத்தச்செய்கிறான்.
सुघोराभिः	மிகக்கொடிய	भर्त्सापयति	வாயில் வந்தபடியெல்லாம் ஏசச்செய்கிறான்.
राक्षसीभिः	அரக்கிகளால்		

उद्दिष्टा शङ्किता चास्मि न स्वस्थं च मनो मम । तद्दयाच्चाहमुद्दिष्टा अशोकवनिकां गता ॥

अहं	“நான்	शङ्किता च	{ முடிவு நல்லபடியாக வேண்டுமென்பதில் சந்தேகமுற்று
अशोकवनिकां	அசோகவனத்தில்	उद्दिष्टा च	{ கவலையில் முழுகினவளாகவே
गतम्	சிக்கிக்கொண்டவளாய்	अस्मि	இருக்கின்றேன்.
तद्दयात्	அவனிடமுள்ள அச்சத்தால்	मम मनः	எனது மனம்
उद्दिष्टा च	உள்ளங்கலங்கினவளாய்	स्वस्थं	கவலையொழிந்ததாக
		न	இல்லை.

यदि नाम कथा तस्य निश्चितं वाऽपि यद्भवेत् । निवेदयेथाः सर्वं तत्परो मे स्यादनुग्रहः॥

तस्य	“அவளது	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
कथा	சம்பாஷணை	निवेदयेथाः	நீ தெரிவிப்பாயாக.
यदि नाम	எதுவாயிருந்தாலுஞ் சரி	तत्	அது
निश्चितं	முடிவாய் தீர்மானிக் கப்பட்டது	मे	எனக்கு
यत् वा	எதுவாகத்தான்	परः	ஸர்வோ த்கிருஷ்ட மாகிய
भवेत् अपि	இருப்பினும்	अनुग्रहः	உதவியாய்
		स्यात्	ஆகும்.”

सा त्वेवं ब्रुवतीं सीतां सरमा वल्गुभाषिणी । उवाच वदनं तस्याः स्पृशन्ती बाष्पविक्रवम्॥

वल्गुभाषिणी	மதுரமாய்ப் பேசும்	तस्याः	அவளது
सा	அந்த	बाष्पविक्रवम्	கண்ணீர் வழிந்த
सरमा	ஸரமை	वदनं	முகத்தை
एवं	மேற்கண்டவாறு	स्पृशन्ती तु	துடைத்துக் கொண்டே
ब्रुवतीं	மொழியும்	उवाच	பின்வருமாறு
सीतां	சீதாதேவியைப் பார்த்து		மொழிந்தாள் :

एष ते यद्यभिप्रायस्तदा गच्छामि जानकि ॥ १३ ॥

जानकि	“ஜானகி!	एषः	இது
ते	உனது	यदि	என்றால்
अभिप्रायः	அபிப்பிராயம்	तदा	இதோ
		गच्छामि	போய்வருகிறேன்.

गृह्य शत्रोरभिप्रायमुपावृत्तां च पश्य माम् ॥ १४ ॥

शत्रोः	“சத்துருவினது	उपावृत्तां च	திரும்பிவந்துசேர்ந்து
अभिप्रायं	அபிப்பிராயத்தை		விட்டவளாகவே
गृह्य	அறிந்துகொண்டு	पश्य	உணர்வாயாக.”
मां	என்னை		

एवमुक्त्वा ततो गत्वा समीपं तस्य रक्षसः । शुश्राव कथितं तस्य रावणस्य समन्त्रिणः ॥

एवं	இவ்வாறு	गत्वा	சென்று
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு	समन्त्रिणः	மந்திரிமார்களுடனிடமிருந்து
ततः	அங்கிருந்து	तस्य	அந்த [ருந்த
तस्य	அந்த	रावणस्य	ராவணனுடைய
रक्षसः	அரக்கனின்	कथितं	சம்பாஷணையை
समीपं	அருகாமைக்கு	शुश्राव	ஒற்றுக்கேட்டாள்.

सा श्रुत्वा निश्चयं तस्य निश्चयज्ञा दुरात्मनः । पुनरेवागपत्क्षिप्रमशोकवनिकां तदा ॥१६॥

सा अवள்
 दुरात्मनः துவட்டனைய
 तस्य அவனது
 निश्चयं தீர்மானத்தை
 श्रुत्वा ஒற்றுக்கேட்டுவிட்டு
 निश्चयज्ञा தீர்மானமின்னதென்
 பதை அறிந்தவளாகி

तदा அப்பொழுது
 क्षिप्रं एव விரைவிலேயே
 अशोकवनिकां அசோகவனத்திற்கு
 पुनः திரும்பி
 आगमत् வந்துசேர்ந்தாள்.

सा प्रविष्टा पुनस्तत्र ददर्श जनकात्मजाम् । प्रतीक्षमाणां तामेव भ्रष्टपद्मामिव श्रियम् ॥

तत्र அவ்விடத்தில்
 पुनः प्रविष्टा திரும்பிவந்துசேர்ந்த
 सा அவள்
 प्रतीक्षमाणां एव { தன்னையே யெதிர்
 பார்த்துக்கொண்டி
 ருப்பவளும்

अष्टपद्मां தாமரைமலரை விட்டு
 श्रियं மகாலக்ஷ்மியை [வந்த
 इव போன்றவளுமான
 तां அந்த
 जनकात्मजां ஜானகிகேவியாரை
 ददर्श கண்டாள்.

तां तु सीता पुनः प्राप्तां सरमां वल्गुभाषिणीम् । परिव्रज्य च सुस्तिग्धं ददौ च स्वयमासनम् ॥

सीता வல்தாதேவியார்
 वल्गुभाषिणीं तु இனிமையாகப்பேசும்
 पुनः प्राप्तां மீளவும் திரும்பிவந்த
 तां அந்த
 सरमां ஸரமையை
 सुस्तिग्धं அன்புடன்

परिव्रज्य கட்டித்தழுவி
 च அதன் பின்னர்
 आसनं च உட்காருமிடமொன்
 स्वयं தானே [றையும்
 ददौ (பின்வருமாறு சொல்லி)
 சுட்டிக்காட்டினாள்.

इहासीना सुखं सर्वमाख्याहि मम तत्त्वतः । क्रूरस्य निश्चयं तस्य रावणस्य दुरात्मनः ॥

तस्य “அந்த
 दुरात्मनः கொடிய எண்ண
 முடையவனும்
 क्रूरस्य கொடிய செயலுடை
 யவனுமான
 रावणस्य ராவணனது
 निश्चयं தீர்மானத்தை
 इह இவ்விடத்தில்

आसीना உட்கார்ந்துகொண்டு
 सर्व எல்லாவற்றையும்
 सुखं நிம்மதியாய்
 तत्त्वतः உள்ளபடி
 मम எனக்கு
 आख्याहि நீ விளம்புவாயாக.”

एवमुक्ता तु सरमा सीतया वेपमानया । कथितं सर्वमाचष्ट रावणस्य समन्त्रिणः ॥ २० ॥

वेपमानया நடுக்கமுற்றிருக்கும்
 सीतया சீதாதேவியாரால்
 तु இவ்விஷயத்தில்
 एवं மேற்கண்டவாறு
 उक्ता சொல்லப்பட்ட
 सरमा ஸரமை

समन्त्रिणः மந்திரியுடனிருந்த
 रावणस्य ராவணனது
 कथितं சம்பாஷணை
 सर्व எல்லாவற்றையும்
 आचष्ट பின்வருமாறு
 சொன்னாள்:

जनन्या राक्षसेन्द्रो वै त्वन्मोक्षार्थं बृहद्वचः । अविद्धेन च वैदेहि मन्त्रिवृद्धेन बोधितः ॥

वैदेहि “வைதேஹி !

राक्षसेन्द्रः वै राक्षஸமன்னன்

त्वन्मोक्षार्थं { உன்னைத்திருப்பிச்
சேர்த்துவிடும் விஷ
யத்தில்

जनन्या மாதாவினாலும்

मन्त्रिवृद्धेन மந்திரிகளில் பெரிய
வரான

अविद्धेन च அவித்தரென்பவ

ராலும்

बृहत् சர்வோக்கிருஷ்ட

மான

वचः உபதேசமொழியை

बोधितः பின்வருமாறு உணர்
த்தப்பட்டான்:

दीयतामभिसत्कृत्य मनुजेन्द्राय मैथिली । निदर्शनं ते पर्याप्तं जनस्थाने यदद्भुतम् ॥२२॥

मैथिली “சீதை

मनुजेन्द्राय மானிடமன்னனுக்கு

अभिसत्कृत्य நல்வார்த்தை சொல்லி

दीयतां திருப்பிக்கொடுத்து
விடப்பட்டதும்.

जनस्थाने ஜனஸ்தானத்தில்

अद्भुतं { மானிடர்கள் செய்ய
முடியாததாய் செய்
யப்பட்டது

यत् எதுவோ அது

ते உனக்கு

पर्याप्तं போதுமான

निदर्शनम् அத்தாக்ஷி.

लङ्घनं च समुद्रस्य दर्शनं च हनूमतः । वधं च रक्षसां युद्धे कः कुर्यान्मानुषो भुवि ॥

समुद्रस्य “சமுத்திரத்தை

लङ्घनं च தாண்டுதலையும்

दर्शनं च நேரில் பார்த்தலையும்

युद्धे போரில்

रक्षसां அரக்கர்களின்

वधं च அழிவையும்

भुवि உலகில்

हनूमतः ஹனுமானைத்தவிர

मानुषः மானிடனுப்பிறந்த

कः எவன்

कुर्यात् செய்வான் ?

एवं स मन्त्रिवृद्धैश्च मात्रा च बहु बोधितः । न त्वामुत्सहते मोक्तुमर्थमर्थपरो यथा ॥२४॥

मन्त्रिवृद्धैः च “மந்திரிமார்களில் பெ
ரியோர்களாலும்

मात्रा च தாயாராலும்

एवं மேற்கண்டவாறு

बहु பலவிதமாக

बोधितः நற்புத்திசொல்லப்

सः அவன் [பட்டவனான

अर्थपरः பொருளாசையற்ற

अर्थं பொருளை [வன்

यथा எவ்வண்ணமோ அவ்

त्वां உன்னை [வண்ணமே

मोक्तुं திருப்பிக்கொடுத்து
விட

उत्सहते न இணங்கவில்லை.

नोत्सहत्यमृतो मोक्तुं युद्धे त्वामिति मैथिलि । सामात्यस्य नृशंसस्य निश्चयो ह्येष वर्तते ॥

मैथिलि “மைதிலீ !

युद्धे अमृतः போரில் மாணமடை

त्वां உன்னை [யாதவனாய்

मोक्तुं திருப்பிச்சேர்ப்பித்து
விட

इति एषः हि என்கிற இதுதான் *

सामात्यस्य மந்திரிமார்களுட

னிருந்த

नृशंसस्य கொடியவனுடைய

निश्चयः தீர்மானமாக

वर्तते ஏற்பட்டிருக்கிறது.

तदेषा निश्चिता बुद्धिर्मृत्युलोभादुपस्थिता । भयान्न शक्तस्त्वां मोक्तुमनिरस्तस्तु संयुगे ॥
 राक्षसानां च सर्वेषामात्मनश्च वधेन हि ॥ २६ ॥

तत् “இப்பொழுது
 एषा இந்த
 निश्चिता எவராஹுமசைக்க
 முடியாதிருக்கிற
 बुद्धि: தீர்மானமானது
 मृत्युलोभात् { எமன் வரவை எதிர்
 பார்த்துக்கொண்டிருப்பதால்
 उपस्थिता ஏற்பட்டிருக்கிறது.
 संयुगे போரில்
 राक्षसानां அரக்கர்கள்
 सर्वेषां च எல்லோருடையவும்,

आत्मन: च தன்னுடையவும்
 वधेन வதையால்
 अनिरस्त: तु கீழே வீழ்த்தப்பட்டா
 தவனாகமட்டும்
 त्वां உன்னை
 मोक्तुं திருப்பிக்கொடுக்க
 भयात् { வரும் கேட்டை எண்
 णि (முன்னெச்சரிக்கையுடனிருக்கிறதா
 किय) பயமொன்றால்
 शक्त: न हि நுண்ணறிவுடைய
 வன் இல்லவேயில்லை.

निहत्य रावणं संख्ये सर्वथा निशितैः शरैः । प्रतिनेष्यति रामस्त्वामयोध्यामसितेक्षणे ॥

असितेक्षणे “கருங்கண்ணாய்!
 राम: ஸ்ரீராமர்
 संख्ये போரில்
 निशितैः शरैः கூரிய பாணங்களால்
 रावणं ராவணனை

सर्वथा பூண்டேயில்லாதவாறு
 निहत्य கொன்றுவிட்டு
 त्वां உன்னை
 अयोध्यां அயோத்திமாநகருக்கு
 प्रतिनेष्यति அழைத்துப்போவார்.

एतस्मिन्नन्तरे शब्दो भेरीशङ्खसमाकुलः । श्रुतो वानरसैन्यानां कम्पयन्धरणीतलम् ॥ २८ ॥

एतस्मिन् अन्तरे இதே சமயத்தில்
 वानरसैन्यानां வானரசேனைகளு
 दाय
 भेरीशङ्खसमाकुलः பேரீ, சங்கம் மாறிமா
 றிச் சப்திக்கப்பெற்ற
 शब्दः பேரொலியானது

धरणीतलं பூமியை
 कम्पयन् நடுங்கச்செய்து
 श्रुतः கேட்கப்பட்டது.
 கொண்டு

श्रुत्वा तु तद्वानरसैन्यशब्दं लङ्कागता राक्षसराजभृत्याः ।

नष्टौजसो दैन्यपरीतचेष्टाः श्रेयो न पश्यन्ति नृपस्य दोषे ॥ २९ ॥

लङ्कागताः இலங்கையிலிருந்த
 राक्षसराजभृत्याः ராக்கஷஸமன்னனது
 வேலையாளர்களும்
 तत् அந்த
 वानरसैन्यशब्दं வானரசைனியத்தின்
 श्रुत्वा கேட்டு, சத்தத்தை
 नष्टौजसः களைமாறியவர்களாய்

दैन्यपरीतचेष्टा: மனஏக்கங்கொண்ட
 செயலுற்றவர்களாய்
 नृपस्य மன்னனது
 दोषे அபாயத்தொழிலில்
 श्रेयः तु விளையும் நன்மை
 யொன்றையும்
 पश्यन्ति न காணாதிருந்தனர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे चतुस्त्रिंशः सर्गः ॥

पञ्चविंशः सर्गः—முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம். || 34 ||

माल्यवदुपदेशः—மால்யவானது உபதேசம்.

तेन शङ्खविमिश्रेण भेरीशब्देन राघवः । उपयाति महाबाहु रामः परपुरञ्जयः ॥ १ ॥

परपुरञ्जयः	பகைவர் நகரை வெல் பவரும்	शङ्खविमिश्रेण	சங்ககோஷத்தோடு
राघवः	ரகுமாரரும்	तेन	அந்த [கலந்த
महाबाहुः	மகாபாகுவுமான	भेरीशब्देन	பேரிகையின் சத்தத் தோடு
रामः	ராமர்	उपयाति	கிட்டி வந்துகொண்டி ருந்தார்.

तं निनादं निशम्याथ रावणो राक्षसेश्वरः । मुहूर्तं ध्यानमास्थाय सचिवानभ्युदैक्षत ॥

राक्षसेश्वरः	ராக்ஷஸமன்னனாகிய	निशम्य	கேட்டு,
रावणः	ராவணன்	मुहूर्तं	சற்றுநேரம்
अथ	அப்பொழுது	ध्यानं आस्थाय	ஆலோசனைசெய்து
तं	அந்த	सचिवान्	மந்திரிகளை
निनादं	சத்தத்தை	अभ्युदैक्षत	பார்த்தான்.

अथ तान्सचिवांस्तत्र सर्वानाभाष्य रावणः । सभां सन्नादयन्सर्वामित्युवाच महाबलः ॥

जगत्सन्तापनः क्रूरो गर्हयन्राक्षसेश्वरः ॥ ३ ॥

अथ	அப்பொழுது	सर्वान्	எல்லோரையும்
तत्र	அவ்விடத்தில்	सभां	சபை
महाबलः	மகாபலசாலியும்	सर्वी	எங்கும்
जगत्सन्तापनः	உலகத்தை தபிக்கச் செய்கிறவனும்	सन्नादयन्	சபதிக்கச்செய்து கொண்டு
क्रूरः	கொடியவனும்	आभाष्य	உரத்த குரலுட னழைத்து
राक्षसेश्वरः	ராக்ஷஸமன்னனு மாகிய	गर्हयन्	ஏனெஞ்செய்கின்ற வனாகி
रावणः	ராவணன்	इति	பின்வருமாறு
तान्	அந்த	उवाच	மொழிந்தான் :
सचिवान्	மந்திரிமார்கள்		

तरणं सागरस्यापि विक्रमं बलसञ्चयम् । यदुक्तवन्तो रामस्य भवन्तस्तन्मया श्रुतम् ॥४॥

रामस्य	“ராமனது	यत्	எதை
विक्रमं	ஆண்மையைப் பற்றியும்	भवन्तः	நீங்கள்
सागरस्य	சமுத்திரத்தை	उक्तवन्तः	சொன்னீர்களோ
तरणं	தாண்டியதைப் பற்றியும்	तत्	அது
बलसञ्चयं अपि	சைன்யத்தின் திரட்சி யைப்பற்றியும்	मया	என்னால்
		श्रुतम्	செவிகொள்ளப்பட்ட டது.

भवतश्चाप्यहं वेद्मि युद्धे सत्यपराक्रमान् । तूष्णीकानीक्षतोऽन्योन्यं विदित्वा रामविक्रमम् ॥

भवतः "உங்களை
யுद्धே போரில்
சத்யபராक्रमான் } உண்மையான பராக்
அபி கிரமமுடையவர்க
ளாயிருப்பினும்
ராமவிக்ரம் ராமனுடைய பராக்கி
ரமத்தை

விதிவா நினைத்து
தூணிகான் வாயை மூடிக்கொ
ண்டு
அந்யோந்யம் ஒருவரையொருவர்
இக்சுத: ச பார்த்துக்கொண்டிரு
அஹ் நான் [க்கிறவர்களாக
வேடி அறிகிறேன்".

ततस्तु सुमहाप्राज्ञो माल्यवान्नाम राक्षसः । रावणस्य वचः श्रुत्वा मातुः पैतामहोऽब्रवीत् ॥

ततः அதன்மேல்
सुमहाप्राज्ञः வெகுபுத்திமானும்
मातुः தாயாருக்கு
पैतामहः तु சிற்றப்பனுமான
माल्यवान् नाम மால்யவானெனும்

राक्षसः அரக்கன்
रावणस्य ராவணனது
वचः சொல்லை
श्रुत्वा கேட்டு
अब्रवीत् பின்வருமாறு மொழி
ந்தான் :

विद्यास्वभिविनीतो यो राजा राजन्नयानुगः । स शास्ति चिरमैश्वर्यमरींश्च कुरुते वशे ॥

राजन् "அரசே!
यः राजा எந்த அரசன்
विद्यासु வித்தைகளில்
अभिविनीतः நன்கு சிகூறிக்கப்பெற்ற
வனாய்
नयानुगः { நியாயத்தை அனுசரிக்க
கிறவனாக இருக்கிற
னே

सः அவன்
चिरं வெகுகாலம்
ऐश्वर्यं ராஜஅதிகாரத்தை
शास्ति செலுத்துகிறான்.
अरीन् च சத்துருக்களையும்
वशे कुरुते தன் வசப்படுத்துகி
றான்.

संधानो हि कालेन विगृह्यश्वारिभिः सह । स्वपक्षवर्धनं कुर्वन्महदैश्वर्यमश्नुते ॥ ८ ॥

कालेन "காலத்திற்குத் தக்க
படி
अरिभिः सह சத்துருக்களோடுகூட
संधानः சந்திபண்ணிக்கொண்
டும்
विगृह्यन् च போர்புரிந்துகொண்
டும்

स्वपक्षवर्धनं தன்பக்கத்தின் செழி
ப்பை
कुर्वन् हि கவனிக்கிறவன்தான்
महत् அழியாத
ऐश्वर्यं பாக்யத்தை
अश्नुते அனுபவிக்கிறான்.

हीयमानेन कर्तव्यो राज्ञा सन्धिः समेन च । न शत्रुमवमन्येत ज्यायान्कुर्वीत विग्रहम् ॥

शत्रुं "ஓர் சத்துருவை
अवमन्येत न அலச்சுயமாக எண்ண
க்கூடாது.
हीयमानेन தான் தாழ்ந்தவனாகயி
ருந்தா லும்சரி
समेन च தான் சமானனாகவிரு
ந்தா லும்சரி

राज्ञा மன்னனால்
सन्धिः சந்திபண்ணிக்கொள்
ளால்
कर्तव्यः அவசியம் செய்யத்தக்க
ज्यायान् மேம்பட்டவன் [கது.
विग्रहं போரை
कुर्वीत செய்யவேண்டும்.

तन्मह्यं रोचते संधिः सह रामेण रावण । यदर्थमभियुक्ताः स्म सीता तस्मै प्रदीयताम् ॥

रावण	“ராவணா!	यदर्थं	எவள் காரணமாய்
तत्	ஆகையால்	अभियुक्ताः स्म	பகைகொண்டோமோ
रामेण सह	ராமனோடுகூட		அந்த
संधिः	சந்திபண்ணிக்கொள்	सीता	வீதை
मह्यं	எனக்கு [எல்	तस्मै	அவனுக்கு
रोचते	(நல்லதாக) தோன்று	प्रदीयताम्	திருப்பிக்கொடுத்தது
	கின்றது.		விடப்படட்டும்.

यस्य देवर्षयः सर्वे गन्धर्वाश्च जयैषिणः । विरोधं मा गमस्तेन संधिस्ते तेन रोचताम् ॥

देवर्षयः	“தேவர்களும்	मा गमः	நீ அடையாதே.
गन्धर्वाः च	கந்தர்வர்களுமாகிய	ते	உனக்கு
सर्वे	எல்லோரும்	तेन	அவனோடு
यस्य	எவனுக்கு	सन्धिः	சந்திபண்ணிக்
जयैषिणः	வெற்றியைக்கொருகின்		கொள்ளுதல்
तेन	அவனோடு [நார்களோ	रोचताम्	மனமொப்பினதாக
विरोधं	விரோதத்தை		ஆகட்டும்.

असृजद्भगवान्पक्षौ द्वावेव हि पितामहः । सुराणामसुराणां च धर्माधर्मौ तदाश्रयौ ॥ १२ ॥

पितामहः	“பிரம்ம	तदाश्रयौ हि	அவர்களை ஆசிரயித்த
भगवान्	தேவர்		வைகளாயும்
सुराणां	தேவர்களுக்காகவும்,	धर्माधर्मौ	தர்மம் அதர்மம்என்ற
असुराणां च	அசுரர்களுக்காகவும்,	द्वौ एव	இரண்டையுமே
पक्षौ	தனித்தனியே அவரவ	असृजत्	சிருஷ்டித்தார்.
	ர்க்குரியவைகளாயும்		

धर्मो हि श्रूयते पक्षो ह्यमराणां महात्मनाम् । अधर्मो रक्षसां पक्षो ह्यसुराणां च रावण ॥

रावण	“ராவணா!	अधर्मः हि	அதர்மமென்பதோ
धर्मः हि	தர்மமென்பதோ	असुराणां	அசுரர்களுடையவும்
महात्मनां	மகாத்மாக்களாகிய	रक्षसां च	அரக்கர்களுடையவும்
अमराणां	தேவர்களுடைய	पक्षः	பக்சமாகவும்
पक्षः हि	பக்சமாகவும்,	श्रूयते	சொல்லப்படுகிறது.

धर्मो वै ग्रसतेऽधर्मं ततः कृतमभूद्युगम् । अधर्मो ग्रसते धर्मं ततस्तिष्यः प्रवर्तते ॥ १४ ॥

धर्मः वै	“தர்மமானது	अधर्मः	அதர்மம்
अधर्मं	அதர்மத்தை	धर्मं	தர்மத்தை
ग्रसते ततः	விழுங்கும்பொழுது	ग्रसते ततः	விழுங்கும்பொழுது
कृतं युगं	கிருதயுகமானது	तिष्यः	கலியுகமானது
अभूत्	நடைபெறுகிறது.	प्रवर्तते	ஆரம்பமாகிறது.

अभिभूय च रक्षांसि ब्रह्मघोषानुदैरयन् । दिशोऽपि विद्रुताः सर्वाः स्तनयित्नुरिवोष्णगे ॥

रक्षांसि	“அரக்கர்களை	स्तनयित्नुः इव	மேகம்போலவே
अभिभूय	அவமானம்செய்து	सर्वाः	எல்லா
ब्रह्मघोषान् च	பிரம்மசாபங்களுையும்	दिशः अपि	திக்குகளிலும்
उदैरयन्	இட்டார்கள்,	विद्रुताः	மறைந்தார்கள்.
उष्णगे	வெயிற்காலத்தில்		

ऋषीणामग्निकल्पानामग्निहोत्रसमुत्थितः । आदत्ते रक्षसां तेजो धूमो व्याप्य दिशो दश ॥

अग्निकल्पानां	“அக்னிக்ஞ்சமானர்க	दश	பத்து
	ளான	दिशः	திக்குகளிலும்
ऋषीणां	ரிஷிகளுடைய	व्याप्य	பரவி
अग्निहोत्रसमुत्थितः	அக்னிஹோத்திரத்தி	रक्षसां	அரக்கர்களுடைய
	னால் உண்டான	तेजः	தேஜஸ்சை
धूमः	புகையானது	आदत्ते	கவர்கின்றது.

तेषु तेषु च देशेषु पुण्येष्वेव दृढव्रतैः । चर्यमाणं तपस्तीव्रं सन्तापयति राक्षसान् ॥ २२ ॥

तेषु तेषु	“அந்தந்த	चर्यमाणं	அனுஷ்டிக்கப்படுகிற
पुण्येषु	புண்ணிய	तीव्रं	உக்கிரமான
देशेषु च	சேஷத்திரங்களிலேயே	तपः	தவமானது
दृढव्रतैः एव	{ குறையற்ற தர்மானு	राक्षसान्	அரக்கர்களை
	ஷ்டானங்களுடைய	सन्तापयति	கதற அடிக்கிறது.
	அவர்களாலேயே		

देवदानवयक्षेभ्यो गृहीतश्च वरस्त्वया

॥ २३ ॥

त्वया	உன்னால்	वरः	உன் பிரார்த்தனை
देवदानवयक्षेभ्यः	{ “தேவர்கள், தானவர்		(மரணமின்மை)
च	கள், யக்ஷர்கள் இ	गृहीतः	அடையப்பட்டிருக்
	வர்களால்		கிறது.

मानुषा वानरा ऋक्षा गोलाङ्गूला महाबलाः । बलवन्त इहागम्य गर्जन्ति दृढविक्रमाः ॥

महाबलाः	“மகாபலசாலிகளும்	गोलाङ्गूलाः	முசுக்களெனும்
	{ எதற்கும் சலியாத		வானரர்களும்
दृढविक्रमाः	ஆண்மையுடையவர்	बलवन्तः	மேம்பட்டவர்களாய்
	களுமான	इह	இவ்விடத்திற்கு
मानुषाः	மானிடர்களும்	आगम्य	வந்து
वानराः	வானரர்களும்	गर्जन्ति	கர்ஜிக்கிறார்கள்.
ऋक्षाः	கரடிகளும்		

उत्पातान्विविधान्दृष्ट्वा घोरान्वहुविधांस्तथा । विनाशमनुपश्यामि सर्वेषां रक्षसामहम् ॥

विविधान् “பலவகையான
उत्पातान् உத்பாதங்கனையும்
तथा அவ்வண்ணமே
बहुविधान् பலவகை
घोरान् { தீங்கை விளைவிக்கும்
சாஸ்திரோத்தமான
சாபங்களையும்

दृष्ट्वा கவனித்து
रक्षसां அரக்கர்கள்
सर्वेषां எல்லோருக்கும்
विनाशं அழிவை
अहं நான்
अनुपश्यामि சம்பவிக்கப்போகிற
தாய் ஊக்கிக்கிறேன்.

खराभिस्तनिता धोरा मेघाः प्रतिभयङ्कराः । शोणितेनाभिवर्षन्ति लङ्कामुष्णेन सर्वतः ॥

धोरा: “கொடிய உருவமு
டையவைகளும்,
प्रतिभयङ्करा: மிக்க பயத்தை விளை
விக்கின்றவைகளும்
खराभिस्तनिता: கடுமையாய் இடிக்கின்
றவைகளுமான

मेघा: மேகங்கள்
लङ्कां இலங்கையில்
सर्वतः எங்கும்
उष्णेन கொதிக்கின்ற
शोणितेन ரத்தத்தை
अभिवर्षन्ति வர்ஷிக்கின்றன.

रुदतां वाहनानां च प्रपतन्त्यस्मिन् दिवः । ध्वजा ध्वस्ता विवर्णाश्च न प्रभान्ति यथा पुरा ॥

रुदतां “அழுகின்ற
वाहनानां வாகனப்பிராணிக
ளின்
अस्मिन् दिवः च கண்ணீர்த் துளிகளும்
प्रपतन्ति கீழே விழுகின்றன.
ध्वजा: துவஜங்கள்

ध्वस्ता: அழுக்கடைந்தவை
களாய்
विवर्णा: च நிறம் மாறியவைக
ளாயும்
यथा पुरा முன்போல்
न प्रभान्ति விளங்காமலிருக்கின்
றன.

व्याला गोमायवो गृध्रा वाश्यन्ति च सुभैरवम् ॥ २८ ॥

व्याला: “கொடிய
गोमायवो நரிகளும்,
गृध्रा: च கழுதுகளும்,
प्रविश्य लङ्कामनिशं समवायांश्च कुर्वते

अनिशं எப்பொழுதும்
लङ्कां இலங்கையில்

सुभैरवं வெகு பயங்கரமாக
वाश्यन्ति ஊளையிடுகின்றன.

॥ २९ ॥

कालिका: पाण्डुरैर्दन्तैः प्रहसन्त्यग्रतः स्थिताः । स्त्रियः स्वप्नेषु मुष्णन्त्यो गृहाणि प्रतिभाष्य च ॥

कालिका: “கருநிறமுள்ள
स्त्रियः ஸ்திரீகள்
स्वप्नेषु கனவுகளில்
गृहाणि மனைவிமார்களை
अग्रतः எதிரில்
स्थिता: நிற்கின்றவர்களாய்

मुष्णन्त्यः பிரமிக்கச்செய்து
प्रतिभाष्य च கூடக்கூட எதிர்த்துப்
பேசு

पाण्डुरैः வெண்மையான
दन्तैः பற்களைக் காட்டி-
प्रहसन्ति சிரிக்கின்றார்கள்.

गृहाणां बलिकर्माणि श्वानः पर्युपभुञ्जते

॥ ३१ ॥

गृहाणां “ வீடுகளில்
बलिकर्माणि ஹோமகர்மர்க்களோ

श्वानः நாய்கள்
पर्युपभुञ्जते திண்டுகின்றன.

खरा गोषु प्रजायन्ते मूषिका नकुलैः सह

॥ ३२ ॥

मार्जारा द्वीपिभिः सार्धं सूकराः शुनकैः सह । किन्नरा राक्षसैश्चापि समीयुर्मानुषैस्सह ॥

खरा: “ கழுதைகள்
गोषु பசுக்களிடம்
प्रजायन्ते பிறக்கின்றன.
मूषिका: எலிகள்
नकुलैः सह கிரிப்பிள்ளைகளோடும்
मार्जारा: பூனைகள்
द्वीपिभिः सार्धं புலிகளோடும்

सूकरा: பன்றிகள்
शुनकैः सह நாய்களோடும்
किन्नरा: கின்னரர்கள்
राक्षसैः च அரக்கர்களோடும்
मानुषैः अपि மனிதர்களோடும்
सह கூட
समीयुः சேர்கின்றன.

पाण्डुरा रक्तपादाश्च विहङ्गाः कालचोदिताः । राक्षसानां विनाशाय कपोता विचरन्ति च ॥

पाण्डुरा: வெண்ணிறமுள்ள
வைகளும்
रक्तपादा: च { கால்கள் மாத்திரம்
சிவப்புநிறமுள்ள
வைகளும்,
कपोता: கபோதம் என்ற

विहङ्गा: च பறவைகளும்,
कालचोदिता: எமனது அனுமதி
பெற்றவைகளாய்
राक्षसानां அரக்கரின்
विनाशाय அழிவுகாரணமாய்
विचरन्ति திகின்றன.

वीचीकूचीति वाश्यन्त्यः शारिका वेश्मसु स्थिताः ॥ ३५ ॥

वेश्मसु “ வீடுகளில்
स्थिता: இருக்கும்
शारिका: நாகனவாய்ப் பறவை
கள்

वीचीकूचि ‘விசிகூசி’
इति என்று
वाश्यन्त्यः மனம் தொந்து
கூவுகின்றன.

पतन्ति ग्रथिताश्चापि निर्जिताः कलहैषिणः । पक्षिणश्च मृगाः सर्वे प्रत्यादित्यं रुदन्ति च ॥

मृगा: “ மிருகங்கள்
पक्षिण: பகஷிகள்
सर्वे च எல்லாமும்
ग्रथिता: காயம்பட்டு
निर्जिता: தோல்வியடைந்தவை
களாக

अपि च ஆயினும்
कलहैषिण: கண்டையே கொருப்
வைகளாய்
पतन्ति ஒடுகின்றன.
प्रत्यादित्यं சூர்மனைப் பார்த்து
रुदन्ति च அழுது ஊளையுமிடு
கின்றன.

करालो विकटो मुण्डः परुषः कृष्णपिङ्गलः । कालो गृहाणि सर्वेषां काले कालेऽन्ववेषते ॥

करालः “பயங்கரமானவனும்,
विकटः செருக்குற்றவனும்,
मुण्डः தலைமயிரில்லாதவனும்,
परुषः பார்க்க அஸஹ்யமானவனும்,
कृष्णपिङ्गलः { கருப்பும் மஞ்சளும்
கலந்த நிறமுடையவனுமான

कालः எமன்
सर्वेषां எல்லாருடைய
गृहाणि வீடுகளிலும்
काले काले நிமிஷந்தோறும்
अन्ववेषते எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

एतान्यन्यानि दुष्टानि निमित्तान्युत्पतन्ति च । विष्णुं मन्यामहे रामं मानुषं रूपमास्थितम् ॥

एतानि “இவைகளும்
अन्यानि மற்றவைகளுமான
दुष्टानि அமங்களகரமான
निमित्तानि च சகூனங்களே
उत्पतन्ति தோன்றுகின்றன.

रामं ராமனை
मानुषं மானிட
रूपं आस्थितं உருவமெடுத்துவந்த
विष्णुं விஷ்ணுவாக
मन्यामहे நினைக்கிறோம்.

न हि मानुषमात्रोऽसौ राघवो दृढविक्रमः । येन बद्धः समुद्रस्य स सेतुः परमाद्भुतः ॥

येन “எவனால்
परमाद्भुतः பரம ஆச்சர்யகரமாயிருக்கின்ற
सः அந்த
सेतुः சேது
समुद्रस्य சமுத்திரத்திற்கு
बद्धः கட்டப்பட்டதோ

असौ இந்த
दृढविक्रमः எதற்கும் சலியா ஆண்மையுற்ற
राघवः ராமன்
मानुषमात्रः மானிடத்தன்மை யுற்றவனாக
न हि இல்லவேயில்லை.

कुरुष्व नरराजेन सन्धिं रामेण रावण । ज्ञात्वा प्रधार्य कार्याणि क्रियतामायतिक्षमम् ॥

कार्याणि “விஷயங்களை
ज्ञात्वा அறிந்துகொண்டு
आयतिक्षमं வருங்காலத்திற்கேற்றதை
प्रधार्य நிச்சயித்து
क्रियतां செய்யப்பட்டும்.

रावण ராவண!
नरराजेन மானிடர்களுக்கு
रामेण ராமனோடு [ராஜனான
सन्धिं சந்திபண்ணிக் கொள்ளலை
कुरुष्व நீ செய்வாயாக.

सीतार्थं ते महाप्राज्ञ महद्भयमुपस्थितम्

॥ ४१ ॥

महाप्राज्ञ “மகாபுத்திசாலியே!
ते உனக்கு
सीतार्थं சீதைகாரணமாய்

महत् பெரும்
भयं ஆபத்து
उपस्थितम् கிட்டிவிட்டது.”

इदं वचस्तत्र निशम्य माल्यवान्परीक्ष्य रक्षोऽधिपतेर्मनः पुनः ।

अनुत्तमेषूत्तमपौरुषो बली बभूव तूष्णीं समवेक्ष्य रावणम्

॥ ४२ ॥

अनुत्तमेषु	சிறந்தவர்களில்	तत्र	அப்பொழுது
उत्तमपौरुषः	சிறந்த ஆற்றலுடைய வனும்	रक्षोऽधिपतेः	அரக்கமன்னனது
बली	வெகு சக்தியுடையவ	मनः	மனதையும்
माल्यवान्	மால்யவான் [னுமான	परीक्ष्य	கவனித்தறிந்து
इदं	மேற்கண்ட	पुनः	இன்னும்
वचः	சொல்லை	रावणं	ராவணனையும்
निशम्य	செனியில் போட்டு விட்டு	समवेक्ष्य	சரியாயறிந்து
		तूष्णीं बभूव	வாயை மூடிக்கொண்டான்.

स तद्वचो माल्यवता प्रभाषितं दशाननो न प्रतिशुश्रुवे तदा ।

भृशं जगर्हे च सुदुष्टमानसो मुमूर्षुरत्युच्चवचांस्युदीरयन्

॥ ४३ ॥

तदा	அப்பொழுது	सुदुष्टमानसः	கொடிய எண்ணங் கொண்ட
मुमूर्षुः	சாகுங்காலங்கிட்டிய	सः	அவன்
दशाननः	ரவணன் [வனான	अत्युच्चवचांसि	வன்மொழிகளை
माल्यवता	மால்யவானால்	उदीरयन्	சொல்லிக்கொண்டு
प्रभाषितं	சொல்லப்பட்ட	भृशं च	வாயில்வந்தபடியெல் லாமும்
तत्	அந்த	जगर्हे	வைதான்.
वचः	சொல்லை		
प्रतिशुश्रुवे न	ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे पञ्चत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16021

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1346

षट्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்தாறாவது ஸர்க்கம் ॥ ३६ ॥

लङ्कागुप्तिः—இலங்கையைக் காப்பது.

तत्तु माल्यवतो वाक्यं हितमुक्तं दशाननः । न मर्षयति दुष्टात्मा कालस्य वशमागतः ॥ १ ॥

कालस्य	எமனுக்கு	तु	இவ்விஷயத்தில்
वशं आगतः	ஆட்பட்டுவிட்ட	हितं	ஹிதமாய்
• दुष्टात्मा	துஷ்டனாகிய	उक्तं	சொல்லப்பட்ட
दशाननः	ராவணன்	माल्यवतः	மால்யவானின்
तत्	அப்பொழுது	वाक्यं	சொல்லை
		मर्षयति न	சகிக்கவில்லை.

स बद्ध्वा भ्रुकुटिं वक्त्रे क्रोधस्य वशमागतः । अमर्षात्परिवृत्ताक्षो माल्यवन्तमथाब्रवीत् ॥

सः	அவன்	अमर्षात्	கோபத்தால்
क्रोधस्य	கோபத்திற்கு	परिवृत्ताक्षः	கண்கள் சுழல
वशं आगतः	ஆடப்பட்டவனாகி	माल्यवन्तं	மால்யவானைப்
भ्रुकुटिं	புருவத்தை		பார்த்து
वक्त्रे	நெற்றியில்	अथ	பின்வருமாறு
बद्ध्वा	நெறித்து	अब्रवीत्	சொன்னான் :

हितबुद्ध्या यदहितं वचः परुषमुच्यते । परपक्षं प्रविश्यैव नैतच्छ्रोत्रं गतं मम ॥ ३ ॥

परपक्षं	“ சத்துருபகூத்தில்	परुषं	காதுகுடுத்துகேட்க
प्रविश्य एव	சேர்ந்துகொண்டே		வொண்ணாததுமாகிய.
हितबुद्ध्या	உன்னுடைய ஹிதத்	वचः	வார்த்தை
	தில் நோக்கால்	उच्यते	சொல்லப்பட்டதோ
यत्	எதொன்று	एतत्	இது
अहितं	எனக்கு நன்மை பயக்	मम श्रोत्रं	எனது காத்தில்
	காத்ததும்	गतं न	ஏறவில்லை.

मानुषं कृपणं राममेकं शाखामृगाश्रयम् । समर्थं मन्यसे केन त्यक्तं पित्रा वनालयम् ॥ ४ ॥

मानुषं	“ மானிடனும்,	एकं	ஏகாகியும்,
पित्रा	தந்தையால்	वनालयं	வனத்தில் திரிபவனு
त्यक्तं	கைவிடப்பட்டவனாய்	रामं	ராமனை [மான
कृपणं	திக்கற்றவனும்,	केन	எதைக்கொண்டு
शाखामृगाश्रयं	சுரங்குகளின் உதவி	समर्थं	சமர்த்தனாக
	யைக்கொண்ட	मन्यसे	நீ நினைக்கின்றனை?

रक्षसामीश्वरं मां च देवतानां भयङ्करम् । हीनं मां मन्यसे केन ह्यहीनं सर्वविक्रमैः ॥ ५ ॥

देवतानां च	“ தேவர்களுக்குமே	अहीनं	குறையற்றிருக்கிறவ
भयङ्करं	நடுக்கமுண்டாக்குகிற		னுமான
रक्षसां	அரக்கர்களது[வனாகிய	मां हि	என்னையோவெனில்
ईश्वरं	மன்னனாகிய	हीनं	தாழ்ந்தவனாக
मां	என்னை	केन	எக்காரணத்தால்
सर्वविक्रमैः	எல்லா பராக்கிரமங்	मन्यसे	நினைக்கின்றாய்?
	களாலும்		

वीर्यद्वेषेण वा शङ्के पक्षपातेन वा रिपोः । त्वयाऽहं परुषाण्युक्तः परप्रोत्साहनेन वा ॥ ६ ॥

त्वया	“ உன்னால்	अहं	நான்
वीर्यद्वेषेण वा	எனது வீர்யத்தில்	परुषाणि	சொல்லத்தகாத சொ
	பொறுமையாலோ		ற்களோ,
रिपोः	சத்துருவிடம்	उक्तः	சொல்லப்பட்டேன்
पक्षपातेन वा	பகூபாதத்தாலோ		என்று
परप्रोत्साहनेन वा	பகைவர்களுடைய	शङ्के	நினைக்கிறேன்.
	ஏவுதலினாலோ		

प्रभवन्तं पदस्थं हि परुषं कोऽभिधास्यति । पण्डितः शास्त्रतत्त्वज्ञो विना प्रोत्साहनाद्रिपोः ॥

रिपोः “சத்துருவினுடைய
प्रोत्साहनात् विना எவுதலாலல்லாது
शास्त्रतत्त्वज्ञः सास्त्रிரங்களின் துட்
பங்களையறிந்த

पण्डितः பண்டிதனாகும்
कः हि எவன் தான்

आनीय च वनात्सीतां पञ्चहीनामिव श्रियम् । किमर्थं प्रतिदास्यामि राघवस्य भयादहम् ॥

अहं “நான்
वनात् காட்டிலிருந்து
पञ्चहीनां தாமரையைவிட்டு
தனித்திருக்கிற
श्रियं इव மகாலக்ஷ்மியைப்போ
லிருக்கும்

प्रभवन्तं வல்லமையுற்று
पदस्थं { உத்தமபதவியிலிருக்
கின்ற ஒருவனைப்
பார்த்து
परुषं அடாதசொல்லை
अभिधास्यति சொல்வான்.

सीतां வீதையை
आनीय च கொண்டுவந்துவிட்டு
राघवस्य ராமனுக்கு
भयात् किमर्थं பயந்தோ
प्रतिदास्यामि திருப்பிக்கொடுப்
பேன்! ”

वृत्तं वानरकोटीभिः ससुग्रीवं सलक्ष्मणम् । पश्य कैश्चिदहोभिस्त्वं राघवं निहतं मया ॥९॥

त्वं “நீ
मया என்னால்
वानरकोटीभिः கோடிக்கணக்கான
வானரர்களால்
वृत्तं சூழப்பட்டவனான
राघवं ராமனை

ससुग्रीवं சுகரீவனோடுகூடவும்,
सलक्ष्मणं लक्ष्मணனோடுகூட
कैश्चित् சில [வும்
अहोभिः தினங்களில்
निहतं கொல்லப்பட்டவனாக
पश्य பார்ப்பாய்.

द्वन्द्वे यस्य न तिष्ठन्ति दैवतान्यपि संयुगे । स कस्माद्रावणो युद्धे भयमाहारयिष्यति ॥

यस्य “எவனது
द्वन्द्वे தொந்த
संयुगे யுத்தத்தில்
दैवतानि अपि தேவர்கள் கூட
तिष्ठन्ति न எதிர்த்து நிற்கமாட்
டார்களோ

सः அப்பேர்க்கொத்த
रावणः ராவணன்
कस्मात् எக்காரணத்தால்
युद्धे யுத்தத்தில்
भयं आहारयिष्यति பயங்கொள்வான் ?

॥ ११ ॥

द्विधा भज्येयमप्येवं न नमेयं तु कस्यचित्

द्विधा “இரண்டு துண்டாய்
भज्येयं अपि நான் பிளவுபட்டா
லும்

एवं तु அவ்விதமேயன்றி
कस्यचित् ஒருவனுக்கும்
नमेयं न தலைகுனியேன்.

॥ १२ ॥

एष मे सहजो दोषः स्वभावो दुरतिक्रमः

एषः “இது
मे எனது
स्वभावः பிறவிக்குணம்;

सहजः பிறவி
दोषः குறை
दुरतिक्रमः நிவர்த்திக்கமுடியாது.

यदि तावत्समुद्रे तु सेतुर्बद्धो यदृच्छया । रामेण विस्मयः कोऽत्र येन ते भयमागतम् ॥

येन "எந்த
रामेण रामனால்
ते உனக்கு
भयं பயம்
आगतं ஏற்பட்டிருக்கிறதோ
அவனால்
समुद्रे சமுத்திரத்தில்
सेतुः சேது

यदृच्छया तु தனதாற்றலாலல்லா
து அகஸ்மாத்தாய்
बद्धः கட்டப்பட்டது ;
यदि तावत् இதொன்றுண்டெனினும்
अत्र இதில்
कः என்ன
विस्मयः ஆச்சர்யம்.

स तु तीर्त्वाऽर्णवं रामः सह वानरसेनया । प्रतिजानामि ते सत्यं न जीवन्प्रतियास्यति ॥

वानरसेनया வானரசேனையோடு
सह கூட
सः அந்த
रामः रामன்
अर्णवं சமுத்திரத்தை
तीर्त्वा கடந்து

तु பின்னர்
जीवन् உயிருடன்
प्रतियास्यति न திரும்பிப்போகப்
போகிறதில்லை.
ते உனக்கு
सत्यं प्रतिजानामि சபதம்செய்து சொல்
லுகிறேன்."

एवं ब्रुवाणं संरब्धं रुष्टं विज्ञाय रावणम् । व्रीडितो माल्यवान् वाक्यं नोत्तरं प्रत्यपद्यत ॥

माल्यवान् மால்யவான்
एवं மேற்கண்டவாறு
ब्रुवाणं பேசும்
रावणं ராவணனை
संरब्धं தலைகால்புரியாது

रुष्टं சினங்கொண்டிருப்ப
विज्ञाय அறிந்து [வகை
व्रीडितः வெட்கி
उत्तरं மறுமொழி
वाक्यं சொல்லை
प्रत्यपद्यत न சொல்லவில்லை.

जयाशिषा च राजानं वर्धयित्वा यथोचितम् । माल्यवानभ्यनुज्ञातो जगाम स्वं निवेशनम् ॥

माल्यवान् மால்யவான்
राजानं அரசனை
यथोचितं முறைப்படி
जयाशिषा { "நீ வெற்றிபெற்று விள
ங்குவாயாக" என்கிற
ஆசி சொற்கொண்டு

वर्धयित्वा வாழ்த்திவிட்டு
अभ्यनुज्ञातः च விடைபெற்றுக்
स्वं தனது [கொண்டு
निवेशनं மாளிகைக்கு
जगाम சென்றான்.

रावणस्तु सहामात्यो मन्त्रयित्वा विमृश्य च । लङ्कायामतुलां गुप्तिं कारयामास राक्षसः ॥

राक्षसः அரசர்களுகிய
रावणः ராவணன்
सहामात्यः च மந்திரிமார்களுடன்
சேர்ந்தவனாய்
मन्त्रयित्वा ஆலோசித்து

विमृश्य तु நிச்சயித்து
लङ्कायां இலங்கையில்
अतुलां ஒப்புயர்வில்லாத
गुप्तिं பாதுகாப்பை
कारयामास பின்வருமாறு செய்
வித்தான்:

स व्यादिदेश पूर्वस्यां प्रहस्तं द्वारि राक्षसम् । दक्षिणस्यां महावीर्यौ महापार्श्वमहोदरौ ॥

ச:	அவன்	மகாபராக்கிரமசாலி
पूर्वस्यां	கிழக்கு	களாகிய
द्वारि	வாயிலில்	
प्रहस्तं	பிரஹஸ்தனென்ற	மகாபார்ச்வன், மகோ
राक्षसं	அரக்கனையும்	தரனென்ற இருவர்
दक्षिणस्यां	தெற்கில்	களையும்
		வ்யாதிதேச
		நியமித்தான்.

पश्चिमायामथो द्वारि पुत्रमिन्द्रजितं तथा । व्यादिदेश महामायं बहुभी राक्षसैर्वृतम् ॥१९॥

तथा	அப்படியே	इन्द्रजितं	இந்திரஜிதனை
अथो	அப்பொழுதே	बहुभिः	பல
पश्चिमायां	மேற்கு	राक्षसैः	அரக்கர்களால்
द्वारि	வாயிலில்	वृतं	சூழப்பட்டவனாக
पुत्रं	புதல்வனும்	व्यादिदेश	நியமித்தான்.
महामायं	மகா மாயாவியுமான		

उत्तरस्यां पुरद्वारि व्यादिश्य शुकसारणौ । स्वयं चात्र भविष्यामि मन्त्रिणस्तानुवाच ह ॥

उत्तरस्यां	வடக்கு	मन्त्रिणः	மந்திரிகளைப்பார்த்து
पुरद्वारि	கோட்டைவாயிலில்	स्वयं ह	‘நானே
शुकसारणौ	சுக்கனையும், ஸாரண	अत्र च	இங்கேயே
	னையும்	भविष्यामि	இருக்கப்போகிறேன்’
व्यादिश्य	நியமித்துவிட்டு		என்றும்
तान्	அந்த	उवाच	கூறினான்.

राक्षसं तु विरूपाक्षं महावीर्यपराक्रमम् । मध्यमेऽस्थापयद्गुल्मे बहुभिः सह राक्षसैः ॥२१॥

महावीर्य- } पराक्रमं तु }	அளவுகடந்த ஆண் மையுமாற்றலுமு டையவனாகிய	बहुभिः	பல
विरूपाक्षं	விருபாக்ஷனென்ற	राक्षसैः सह	அரக்கர்களோடுகூட
राक्षसं	அரக்களை	मध्यमे	நடு
		गुल्मे	கோட்டையில்
		अस्थापयत्	இருக்க வைத்தான்.

एवं विधानं लङ्कायां कृत्वा राक्षसपुङ्गवः । कृतकृत्यमिवात्मानं मन्यते कालचोदितः ॥

राक्षसपुङ्गवः	ராக்ஷஸோத்தம	कालचोदितः	எமனுக்காப்பட்டவ
	னாகும் அவன்	आत्मानं	தன்னை [நாய்
लङ्कायां	இலங்கையில்	कृतकृत्यं इव	தான் செய்யவேண்டிய
एवं	மேற்கண்டவாறு		கடமையை செய்து
विधानं	ஏற்பாட்டை		முடித்துவிட்டவ
कृत्वा	செய்துவிட்டு,	मन्यते	னாகவே
			எண்ணிக்கொண்
			டான்.

विसर्जयामास ततः स मन्त्रिणो विधानमाज्ञाप्य पुरस्य पुष्कलम् ।

जयाशिषा मन्त्रिगणेन पूजितो विवेश चान्तःपुरमृद्धिमन्महत्

॥ २३ ॥

सः	அவன்	पूजितः	கௌரவிக்கப்பட்டவ
पुरस्य	நகருக்கு	मन्त्रिणः	மந்திரிகளை [னாய]
पुष्कलम्	சிறந்த	विसर्जयामास	விடைகொடுத்தனுப்பி
विधानं	ஏற்பாட்டை	ततः	அதன்பின்னர் [னான்]
आज्ञाप्य	ஆக்ஞாபித்துவிட்டு	महत् च	மிகவும்
मन्त्रिगणेन	மந்திரிவர்க்கத்தால்	ऋद्धिमन्	செல்வம்மல்கிய
जयाशिषा	{ 'நீ ஜயம்பெற்று விளங் குவாயாக' என்று ஆசிச்சொற்கொண்டு	अन्तःपुरं	அந்தப்புரத்தினுள்
		विवेश	போய்ச் சேர்ந்துவிட் டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षट्त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16644

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1369

सप्तविंशः सर्गः—मुपपत्तंतेम्रावतु षर्ककम् ॥ ३७ ॥

श्रीरामेण सेनाव्यूहनम्—पूँरामर् षेनैनेयै पिरित्तु निरुत्तुवतु.

नरवानरराजौ तौ स च वायुसुतः कपिः । जाम्बवानृक्षराजश्च राक्षसश्च विभीषणः ॥१॥
अङ्गदो वालिपुत्रश्च सौमित्रिः शलभः कपिः । सुषेणः सहदायादो मैन्दो द्विविद एव च ॥
गजो गवाक्षः कुमुदो नलोऽथ पनसस्तदा । अमित्रविषयं प्राप्ताः समवेताः समर्थयन् ॥

तौ	அந்த	कपिः	வானரனும்
नरवानर- राजौ }	மானிடர்களின் மன் னரும் வானரர்க ளின் மன்னனும் (பூ ராமரும் சக்ரீவனும்)	सहदायादः	சுற்றத்தாருடனிருந்த
वायुसुतः	வாயுவின் குமாரனும்	सुषेणः	ஸ-ஷேணனும்
कपिः	வானரருமாகிய	मैन्दः च	மைந்தனும்
सः च	அவரும்(ஹனுமாரும்)	द्विविदः एव	த்விவிதனும்
ऋक्षराजः	கரடிமன்னனாகிய	गजः	கஜனும்
जाम्बवान् च	ஜாம்பவானும்	गवाक्षः	கவாக்ஷனும்
राक्षसः	அரக்கராகிய	कुमुदः	குமுதனும்
विभीषणः च	விபிஷணரும்	नलः अथ	நளனும்
वालिपुत्रः	வாலியின் புதல்வன	पनसः तथा	பனஸனும்
अङ्गदः च	அங்கதனும் [கிய]	अमित्रविषयं	சத்துருதேசத்திற்கு
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணரும்	प्राप्ताः	வந்துசேர்ந்தவர்க
शलभः	சலபனென்ற	समवेताः	ஒன்றுகூடி [ளாய்]
		समर्थयन्	பின்வருமாறு வினய மாய்ப் பேசினார்கள்.

इयं सा लक्ष्यते लङ्का पुरी रावणपालिता । सासुरोरगगन्धर्वैरमरैरपि दुर्जया ॥ ४ ॥

रावणपालिता	“ராவணனால் பாதுகாக்கப்பட்டதும்	दुर्जया	ஜயிக்கக்கடினமானது
सासुरोरग- }	அசுரர்கள், உரகர்கள்,	सा	அந்த [மாகிய
गन्धर्वैः }	கந்தர்வர்கள், இவர்	लङ्का	இலங்கை
	களோடுகூட	पुरी	நகர்
अमरैः अपि	தேவர்களாலும்கூட	इयं	இதோ
		लक्ष्यते	காணப்படுகிறது.

कार्यसिद्धिं पुरस्कृत्य मन्त्रयध्वं विनिर्णये ॥ ५ ॥

कार्यसिद्धिं	“காரியசித்தியை	विनिर्णये	முன் ஏற்பாடுவிஷயத்தில்
पुरस्कृत्य	முடிவாகக்கொண்டு	मन्त्रयध्वम्	ஆலோசியுங்கள்.

नित्यं सन्निहितो ह्यत्र रावणो राक्षसाधिपः ॥ ६ ॥

राक्षसाधिपः	“ராஷ்ட்ஸமன்னனாகிய	नित्यं	எப்பொழுதும்
रावणः	ராவணன்	सन्निहितः	வசிக்கிறான்.”
अथ हि	இதில்தான்		

तथा तेषु ब्रुवाणेषु रावणावरजोऽब्रवीत् । वाक्यमग्राभ्यपदवत्पुष्कलार्थं विभीषणः ॥ ७ ॥

तथा	மேற்கண்டவாறு	आग्राभ्यपदवत्	{ நாகரிகமாகிய சொற்களுடன் விளங்குகிறது
तेषु	அவர்கள்	पुष्कलार्थं	{ கிறதும் பொருள் நிரம்பியது
ब्रुवाणेषु	பேசிக்கொண்டிருக்கையில்		மாகிய
रावणावरजः	ராவணனது தம்பியாகிய	वाक्यं	ஒரு மொழியை
		अब्रवीत्	பின்வருமாறு
विभीषणः	விபீஷணன்		மொழிந்தான் :

अनलः शरभश्चैव संपातिर्विहगस्तथा । गत्वा लङ्कां महामात्याः पुरीं पुनरिहागताः ॥

भूत्वा शकुनयः सर्वे प्रविष्टाश्च रिपोर्बलम् । विधानं विहितं यच्च तद्दृष्ट्वा समुपस्थिताः ॥

अनलः	“அனலனும்	बलं	சேனையை
शरभः च	சரபனும்	समुपस्थिताः	கிட்டி
संपातिः एव	சம்பாதியும்	प्रविष्टाः च	தழைந்து
विहगः तथा	விஹகனென்று பிரஸித்தனுமான	विहितं	செய்யப்பட்டிருக்கிற
		विधानं	ஏற்பாடு
महामात्याः	பெரும் மந்திரிகள்	यत्	எதுவோ
सर्वे	எல்லோரும்	तत् च	அது எல்லாவற்றையும்
शकुनयः	பறவைகளாக		
भूत्वा	உருக்கொண்டு	दृष्ट्वा	கண்டுகொண்டு
लङ्कां	இலங்கை	पुनः	மீண்டும்
पुरीं	நகருக்கு	इह	இவ்விடத்திற்கு
गत्वा	சென்று	आगताः	திரும்பிவந்துவிட்ட
रिपोः	சக்துருவினது		டார்கள்.

தத்	அது
சர்வ	எல்லாவற்றையும்
யதா தத்வேன	கேட்டபடியே
பூவத:	சொல்லும்
மே	எனக்கு
ஶ்ரு	செவிசாய்த்தருள்வீ

ராக.

महावीर्यौ	மகாவீர்யசாவி
	சுளாகிய
महापार्श्वमहोदरौ	மகாபார்ச்வனும்
	மஹோதரனும்
दक्षिणं	தெற்கில்
च	அப்படியே காத்து
	நிற்கின்றார்கள்.

बहुभिः	பல
राक्षसैः	அரக்கர்களால்
आवृतः	சூழப்பட்டவனாய்
रावणात्मजः	ராவணனின் புதல்வனாகிய
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து
पश्चिमद्वारं	மேற்குவாயிலை
वृतः	ஆசரபித்திருக்கிறான்.

॥ १४ ॥	
बहुभिः	பல
राक्षसैः	அரக்கர்களால்
वृतः	காத்திருக்கப்பெற்ற
रावणः	ராவணன் [வனம்]
उत्तरं	வடக்கு
नगरद्वारं	நகரவாயிலை
स्वयं	தானே
आस्थितः	காத்துநிற்கிறான்.

விரூபாக்ஸ்து மஹதா ஶூலவங்஑னுஷ்மதா । வலேன ராக்ஸை: சார்த் ம஑்யம் குலம்மாஸ்தித: ॥

விரூபாக்: து	“விருபாக்ஷனும்	ராக்ஸை:	அரக்கர்களோடும்
ஶூலவங்஑னுஷ்மதா	சூலம், கத்தி, வில் இ வைகலையேந்திய	சார்த்	கூடி
மஹதா	பெரும்	ம஑்யம்	நடு
வலேன	சேணோடோடும்	குலம்	கோட்டையை
		ஆஸ்தித:	அடைந்திருக்கிறான்.

஁தானேவ்விதாந்஑ுலமா஑்஑ா஑ா சமுதீக்ஷ தே । மாமகா: சசிவா: சரீ புந: ஶீ஑்ரமி஑ா஑தா:॥

தே	“அந்த	஑ுலமாந்	ஆபத்துவராதபடி வே
மாமகா:	஁னது		ண்டிய ரக்ஷணைகளை
சசிவா:	மந்திரிமார்கள்	சமுதீக்ஷ	பார்த்துவிட்டு
சரீ	஁ல்லோரும்	ஶீ஑்ரம்	சிக்கிரமே
஑்஑ா஑ா	இலங்கையில்	புந:	திரும்பி
஁வ்விதாந்	மேற்சொல்லிய	இ஑	இவ்விடத்திற்கு
஁தாந்	இந்த	ஆ஑தா:	வந்துவிட்டார்கள்.

஑ஜாநாந் ச ச஑்ஸந் ச ரதாநாமயுதந் புரே । ஑யாநாமயுதே ஑்வே ச சா஑்ரகோடித்ர ரக்ஷசாந் ॥ 19 ॥

புரே	“நகரில்	஑யாநாந்	குதிரைகள்
஑ஜாநாந்	யானைகள்	஑்வே அயுதே ச	இருபதினாயிரக்கணக் காகவும்
ச஑்ஸந் ச	ஆயிரக்கணக்காகவும்	ரக்ஷசாந்	அரக்கர்கள்
ரதாநாந்	ரதங்கள்	சா஑்ரகோடி: ச	கோடிக்கணக்கிற்கத்திக் மாகவுமிருக்கின்றன.
அயுதந் ச	பதினாயிரக்கணக்காக வும்		

விக்ரான்தா வலவந்தத்ர சந்யு஑ேஷ்வாததாயின: । இஷ்டா ராக்ஸசராஜஸ்ய நிய்மேதே நிசாசரா: ॥

஁தே	“இந்த	ஆததாயின: ச	஁திரியின் உயிரை
நிசாசரா:	அரக்கர்கள்		வாங்குவதில்
விக்ரான்தா:	மகா ஆண்மையுடைய யவர்களாய்	ராக்ஸசராஜஸ்ய	ராக்ஷஸமன்னனு டைய
வலவந்த:	மகா ஆற்றலுடைய வர்களாய்	நிய்ம்	஁க்காலத்திலும்
சந்யு஑ே	போர்களில்	இஷ்டா:	கைவிடாச்சினேகி தர்கள்.

஁கேகஸ்யாத்ர யு஑்஑ார்த் ராக்ஸசஸ்ய விசாந் பதே । பரிவார: ச஑்ஸாநாந் ச஑்ஸமுபதிஷ்டே ॥ 20 ॥

விசாந் பதே	“சக்கிரவர்த்தியாரே !	யு஑்஑ார்த்	போருக்கென்றே
஑த	இதில்	ச஑்ஸாநாந் ச஑்ஸந்	பத்துலக்ஷம்
஁கேகஸ்ய	ஒவ்வொரு	பரிவார:	பரிவாரம்
ராக்ஸசஸ்ய	அரக்கனுக்கும்	உபதிஷ்டே	சித்தமாயிருக்கிறது.”

दैत्यदानवसङ्घानामृषीणां च महात्मनाम् । विप्रकारप्रियः क्षुद्रो वरदानबलान्वितः ॥३२॥
परिक्रामति यः सर्वाल्लोकान्सन्तापयन्प्रजाः । तस्याहं राक्षसेन्द्रस्य स्वयमेव वधे धृतः ॥

ய:	“எவன்	प्रजा:	பிரஜைகளை
वरदानबलान्वितः	வாம்பெற்றதால் செ ருக்குற்றவனாகிய	सन्तापयन्	தபிக்கச்செய்து கொண்டு
दैत्यदानव- सङ्घानां }	திதியின் புதல்வர்கள் தனுஷின் புதல்வர் ஆகிய கூட்டங்களுக் குள்	सर्वान्	எல்லா
		लोकान्	உலகங்களிலும்
		परिक्रामति	திரிகிறானே,
		तस्य	அந்த
क्षुद्रः	அற்புனே	राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸமன்னனை
महात्मनां	மகாத்மாக்களாகிய	स्वयं एव	நானே நேரில்
ऋषीणां च	ரிஷிகளுக்கும்	वधे	வதைப்பதில்
विप्रकारप्रियः	{ திங்குசெய்வதில் மன தைச் செலுத்துகி றானே,	अहं	நான்
		धृतः	முடிவுகொண்டிருக் கிறேன்.

उत्तरं नगरद्वारमहं सौमित्रिणा सह । निपीड्याभिप्रवेक्ष्यामि सबलो यत्र रावणः ॥३४॥

अहं	“நான்	यत्र	எங்கிருக்கின்றனே
सौमित्रिणा सह	லக்ஷ்மணனுடன் கூட	उत्तरं	வடக்கு [அந்த
रावणः	ராவணன்	नगरद्वारं	கோட்டைவாயிலை
सबलः	சேனையுடன்	निपीड्या	தாக்கி
		अभिप्रवेक्ष्यामि	உட்புகப்போகிறேன்.

वानरेन्द्रश्च बलवानृक्षराजश्च वीर्यवान् । राक्षसेन्द्रानुजश्चैव गुल्मे भवतु मध्यमे ॥ ३५ ॥

बलवान्	“பலசாலியாகிய	वीर्यवान्	வீர்யவானாகிய
वानरेन्द्रः च	வானரராஜன்	ऋक्षराजः च	கரடிமன்னனும்
मध्यमे गुल्मे	சேனையின் மத்தியப் பிரதேசத்தில்	राक्षसेन्द्रानुजः }	ராக்ஷஸமன்னனின்
		एव च	தம்பியும் அப்படியே சேனையின் நடுவிலி ருக்கட்டும்.
भवतु	இருக்கட்டும்.		

न चैव मानुषं रूपं कार्यं हरिभिराहवे

॥ ३६ ॥

एषा भवतु संज्ञा नो युद्धेऽस्मिन्वानरे बले

॥ ३७ ॥

आहवे	“போரில்	वानरे बले	வானரசைனியத்தில்
हरिभिः	வானரர்களால்	एषा च	இதுவே
मानुषं रूपं	மானிடஉருவமானது	नः एव	நம் எல்லோருக்கும்
न कार्यं	கொள்ளத்தக்கதன்று.	संज्ञा	அறிகுறியாக
अस्मिन् युद्धे	இந்தப் போரில்	भवतु	இருக்கட்டும்.

वानरा एव नश्चिह्नं स्वजनेऽस्मिन्भविष्यति

॥ ३८ ॥

अस्मिन्	“இந்த	नः	நமக்கு
स्वजने	நமது ஜனவிஷயத்தில்	चिह्नं	எளிதில் அறிந்து
वानराः एव	வானரர்கள் தான்	भविष्यति	கொள்ளச் சாதனமாக இருக்கும்.

अष्टत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தேட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ३८ ॥

लङ्कादर्शनार्थं सुवेलारोहणम्—இலங்கையைப் பார்க்க ஸுவேல மலையில் ஏறுவது.

स तु कृत्वा सुवेलस्य मतिमारोहणं प्रति । लक्ष्मणानुगतो रामः सुग्रीवमिदमब्रवीत् ॥ १ ॥
विभीषणं च धर्मज्ञमनुरक्तं निशाचरम् । मन्त्रज्ञं च विधिज्ञं च श्लक्ष्णया परया गिरा ॥

लक्ष्मणानुगतः	{ लक्ष्मणनारால் பின் தொடரப்பட்டவரா கிய	मन्त्रज्ञं च	மந்திராலோசனை களில் நிபுணனும்
सः	அந்த	विधिज्ञं च	{ அனுஷ்டானமுறை களில் தேர்ச்சிபெற்ற வனுமான
रामः	ஸ்ரீராமர்	विभीषणं तु	விபிஷணனையும் பார்த்து
सुवेलस्य	சுவேலபர்வதத்தை	परया	மிக
आरोहणं प्रति	ஏறுவதைப்பற்றி	श्लक्ष्णया	இனிய
मतिं कृत्वा	எண்ணங்கொண்டு	गिरा	சொற்கொண்டு
सुग्रीवं	சுகரீவனையும்	इदं	பின்வருமாறு
धर्मज्ञं	தர்மமறிந்தவனும்	अब्रवीत्	மொழிந்தார்:
अनुरक्तं	பக்தனுமாகிய		
निशाचरं च	அரக்கனும்		

सुवेलं साधुशैलेन्द्रमिमं धातुशतैश्चितम् । अध्यारोहामहे सर्वे वत्स्यामोऽत्र निशामिमाम् ॥

इमं	“ இந்த	सर्वे	நாம் எல்லோரும்
धातुशतैः	பலவகை தாதுப்பொ ருள்களால்	अध्यारोहामहे	ஏறுவோம்.
चितं	நிரம்பிய	इमां	இந்த
साधुशैलेन्द्रं	அழகிய மலையரசாகிய	निशां	இரவை
सुवेलं	சுவேலமலையின்மீது	अत्र	இவ்விடத்தில்
		वत्स्यामः	கழிப்போம்.

लङ्कां चालोकयिष्यामो निलयं तस्य रक्षसः । येन मे मरणान्ताय हता भार्या दुरात्मना॥

येन	“ எந்த	हता	திருடப்பட்டானோ
दुरात्मना	தூராத்மாவால்	तस्य	அந்த
मरणान्ताय	மரணப் பயனைப் பெ றுவதின்பொருட்டு	रक्षसः	அரக்கனது
मे	எனது	निलयं	வாழ்விடமாகிய
भार्या	மனைவி	लङ्कां च	இலங்கையையும்
		आलोकयिष्यामः	பார்ப்போம்.

येन धर्मो न विज्ञातो न वृत्तं न कुलं तथा । राक्षस्या नीचया बुद्ध्या येन तद्रहितं कृतम् ॥
तस्मिन्मे वर्तते रोषः कीर्तिते राक्षसाधमे । यस्यापराधान्नीचस्य वधं द्रक्ष्यामि रक्षसाम् ॥

येन	“எவனால்	गर्हितं	{ எல்லோராலும்
धर्मः	தர்மமானது		நிந்திக்கப்படும் காரி
विज्ञातः न	இன்னதென அறியப் படாதிருக்கிறதோ,	कृतं	யமானது
तथा	அப்படியே	यस्य	செய்யப்பட்டதோ,
वृत्तं	நல்லொழுக்கமும்	नीचस्य	எந்த
न	அறியப்படாதிருக்கி றதோ,	अपराधात्	அற்பனது
कुलं	குலப்பெருமையும்	रक्षसां	குற்றத்தால்
न	அப்படியே அறியப் படாதிருக்கிறதோ,	वधं	அரக்கர்களுடைய
येन	எவனால்	द्रक्ष्यामि	அழிவை
राक्षस्या	அரக்கனுடன் கூடப் பிரந்த	तस्मिन्	நான் தீர்மானிக்கின் றோனே
नीचया	அற்ப	राक्षसाधमे	அந்த
बुद्ध्या	புத்தியைக்கொண்டு	कीर्तिते	ராக்கூஸப்பதர்
तत्	அந்த	मे	பேர்சொன்னமாத்தி
		रोपः	எனக்கு [ரத்தில்
		वर्तते	கோபம்
			பொங்குகின்றது.

एको हि कुरुते पापं कारुपाशवशं गतः । नीचेनात्मापचारेण कुलं तेन विनश्यति ॥ ७ ॥

कालपाशवशं	“எமனது பாசத்தில்	तेन	அந்த
गतः	சிக்கிக்கொண்ட	नीचेन	அற்பனால்
एकः	ஒருவன்	आत्मापचारेण	தான் செய்த பாபத்
पापं	பாபத்தை	कुलं हि	குலமே [தால்
कुरुते	செய்கிறான்.	विनश्यति	நசித்துவிடுகிறது.”

एवं संमन्त्रयन्नेव सकोधो रावणं प्रति । रामः सुवेलं वासाय चित्रसानुमुपारुहत् ॥ ८ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	चित्रसानुं	அழகிய தாழ்வரை
रावणं प्रति	ராவணனை நினைத்து		அமைந்த
सक्रोधः	சினங்கொண்டவராகி	सुवेलं	சுவேலமனையில்
एवं	மேற்கண்டவாறு	वासाय	இரவைக்கழிப்பதின்
संमन्त्रयन् एव	சொல்லிக்கொண்டே	उपारुहत्	ஏறினர். [பொருட்டு

पृष्ठतो लक्ष्मणश्चैनमन्वगच्छत्समाहितः । सशरं चापमुद्यम्य सुमहद्विक्रमे रतः ॥ ९ ॥

सुमहद्विक्रमे	{ அதிவிசேஷமாகிய என்று வெற்றிபெ றும் சக்தியில்	चां	வில்லை [கொண்டு
रतः	யாவராலும் கொண் டாடப்படும்	उद्यम्य	கையில் பற்றிக்-
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	समाहितः च	கலவாமென்பதே
सशरं	பாணத்துடன் கூடிய		இல்லாதவராய்
		एवं	இவரை
		पृष्ठतः	பின்பக்கத்தில்
		अन्वगच्छत्	தொடர்ந்துசென்றார்.

तमन्वरोहत्सुग्रीवः सामात्यः सविभीषणः ॥ १० ॥

सुग्रीवः	சுக்ரீவன்	सविभीषणः	விபீஷணனுடனும்
सामात्यः	மந்திரிகளுடனும்	तं	அவரை
		अन्वरोहत्	தொடர்ந்தே ஏறினர்.

हनुमानङ्गदो नीलो मैन्दो द्विविद एव च । गजो गवाक्षो गवयः शरभो गन्धमादनः ॥
 पनसः कुमुदश्चैव हरो रम्भश्च यूथपः । जाम्बवांश्च सुषेणश्च कर्मभश्च महाद्युतिः ॥ १२ ॥
 दुर्मुखश्च महातेजास्तथा शतबलिः कपिः । एते चान्ये च बहवो वानराः शीघ्रगामिनः ॥
 ते वायुवेगप्रवणास्तं गिरिं गिरिचारिणः । अध्यारोहन्त शतशः सुवेलं यत्र राघवः ॥

हनुमान्	ஹனுமாரும்,	दुर्मुखः च	தூர்முகனும்
अङ्गदः	அங்கதனும்,	तथा	அப்படியே
नीलः	நீலனும்,	कपिः	வானரனுமாகிய
मैन्दः एव	மைந்தனும்,	शतबलिः च	சதபலியுமான
द्विविदः च	த்விவிதனும்,	एते	இவர்களும்
गजः	கஜனும்,	ते	அந்த
गवाक्षः	கவாக்ஷனும்,	अन्ये च	மற்றுமுள்ளவர்களும்
गवयः	கவயனும்,	गिरिचारिणः	{ மலைகளில் சஞ்சரிக் கும் அனுபவமுடை யவர்களும்,
शरभः	சரபனும்,	वायुवेगप्रवणाः	வாயுவேகம்படைக்கப் பெற்றவர்களும்
गन्धमादनः	கந்தமாதனனும்,	शीघ्रगामिनः	மிக்க வேகம் செல்ல வல்லவர்களுமான
पनसः एव	பனஸனும்,	बहवः	பல
कुमुदः च	குமுதனும்,	वानराः च	வானரர்களும்
हरः	ஹரனும்,	शतशः	நூற்றுக்கணக்காக
यूथपः	சேனை த்தலைவனாகிய	राघवः	ஸ்ரீராமர்
रंभः च	ரம்பனும்,	यत्र	எங்கிருந்தனரோ
जाम्बवान्	ஜாம்பவானும்,	तं सुवेलं गिरिं	அந்த சுவேலமலையில்
सुषेणः च	ஸுஷேணனும்,	अध्यारोहन्त	ஏறினார்கள்.
महाद्युतिः	மகா தேஜஸ்வியாகிய		
कर्मभः च	கரம்பனும்,		
महातेजाः	மகா பராக்கிரமசாலி யாகிய		

ते त्वदीयेण कालेन गिरिमारुह्य सर्वतः । ददृशुः शिखरे तस्य विपक्तामिव खे पुरीम् ॥

ते	அவர்கள்	पुरीं	பட்டணத்தை
अदीयेण कालेन तु	சமூதியிலேயே	सर्वतः	முற்றிலுமே
गिरिं	மலையில்	खे	ஆகாசத்தில்
आरुह्य	ஏறி	विपक्तां इव	கட்டப்பட்டிருக் கிறது போன்றதாக
तस्य	அதனது	ददृशुः	கவனித்தார்கள்.
शिखरे	சிகரத்தில்		

तां शुभां प्रवरद्वारां प्राकारपरिशोभिताम् । लङ्कां राक्षससंपूर्णां ददृशुर्हरियूथपाः ॥ १६ ॥

हरियूथपाः	வானரசேனைத்தலை வர்கள்	प्राकारपरिशोभितां	{ மதிற்சுவர்களால் எல் லாப் பக்கங்களிலும் விளங்குகிறதாய்
तां	அந்த	राक्षससंपूर्णां	அரக்கர்களால் நிரம் பியதாய்
लङ्कां	இலங்கைநகரை	शुभां	அழகுற்று விளங்கு வதாய்
प्रवरद्वारां	சிறந்த வாயில்களையு டையதாய்	ददृशुः	கவனித்தார்கள்.

प्राकारचयसंस्थैश्च तदा नीलैर्निशाचरैः । ददृशुस्ते हरिश्रेष्ठाः प्राकारमपरं कृतम् ॥ १७ ॥

ते	அந்த	निशाचरैः	அரக்கர்களைக் கொண்டு
हरिश्रेष्ठाः	வானரோத்தமர்கள்	अपरं	இன்னுமொரு
तदा	அப்பொழுது	प्राकारं	மதிற்சுவரை
प्राकारचयसंस्थैः	மதிற்சுவர்களின் மே டைகளில் நிற்கின்ற	कृतं	கட்டப்பெற்றிருப்ப
नीलैः च	கருநிறமுடைய	ददृशुः	எண்ணினார்கள். [தாக

ते दृष्ट्वा वानराः सर्वे राक्षसान्युद्धकाङ्क्षिणः । मुमुचुर्विविधानादांस्तत्र रामस्य पश्यतः ॥

ते	அந்த	दृष्ट्वा	பார்த்து
युद्धकाङ्क्षिणः	போர்புரிய ஆவலுட னிருக்கின்ற	तत्र	அவ்விடத்தில்
वानराः	வானரர்கள்	रामस्य पश्यतः	ஸ்ரீராமர் முன்பாகவே
सर्वे	எல்லோரும்	विविधान्	பலவித
राक्षसान्	அரக்கர்களை	नादान्	கூச்சல்களை
		मुमुचुः	இட்டார்கள்.

ततोऽस्तमगमत्सूर्यः सन्ध्यया प्रतिरजितः । पूर्णचन्द्रप्रदीप्ता च क्षपा समभिवर्तते ॥ १९ ॥

संध्यया	ஸந்தியால்	क्षपा च	இரவும்
प्रतिरजितः	சென்னிறமடைந்த	पूर्णचन्द्रप्रदीप्ता	பூர்ணசந்திரனால் பிர
सूर्यः	சூரியன்		காசித்துக்கொண்டு
अस्तं अगमत्	அஸ்தமித்தான்.	समभिवर्तते	விளங்கிற்று.
ततः	அப்பொழுது		

सुवेलपृष्ठं प्राप्ता सा महती राघवानुगा । शुशुभे वानरी सेना प्रदोषसमये स्थिता ॥ २० ॥

सुवेलपृष्ठं	சுவேலமலையின் உச்சியில்	राघवानुगा	ஸ்ரீராமர் சொற்படி
• प्रदोषसमये	ஸாயங்காலத்தில்	महती	பெரும் [நடக்கும்
प्राप्ता	வந்துசேர்ந்து	वानरी	வானர
स्थिता	நிற்கும்	सेना	சேனையானது
सा	அந்த	शुशुभे	தேஜோமயமாய் விளங்கிற்று.

ततः स रामो हरिवाहिनीपतिर्विभीषणेन प्रतिनन्द्य सत्कृतः ।

सलक्ष्मणो यूथपयूथसंवृतः सुवेलपृष्ठे न्यवसद्यथासुखम्

॥ २१ ॥

सलक्ष्मणः लக்ஷ்மணருடன் கூட
 सः அந்த [விருந்த
 हरिवाहिनीपतिः { குரங்குசைனியத்திற்
 கு எஜமானனாய்
 விளங்கிய
 रामः ஸ்ரீராமர்
 विभीषणेन விபீஷணனால்
 प्रतिनन्द्य போற்றிப்புகழ்ந்து
 सत्कृतः கௌரவிக்கப்பட்ட
 वराम्

यूथपयूथसंवृतः { சைனியத்தலைவர்களா
 लुम् सेनैकगलालुम्
 कुम्पुपुडवराय
 सुवेलपृष्ठे சுவேலமலையின்
 உச்சியில்
 ततः அப்பொழுது
 यथासुखं சுகமே
 न्यवसत् அன்றிரவைக்
 கழித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्येयुद्धकाण्डे अष्टत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16106

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1431

एकोनचत्वारिंशः सर्गः—முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ३९ ॥

लङ्कादर्शनम्—இலங்கைக் காட்சி.

तां रात्रिमुषितास्तत्र सुवेले हरिपुङ्गवाः । लङ्कायां ददृशुर्वीरा वनान्युपवनानि च ॥ १ ॥

वीराः வீரர்களான
 हरिपुङ्गवाः வானரோத்தமர்கள்
 तत्र அப்பொழுது
 सुवेले சுவேலமலையில்
 तां அந்த
 रात्रि இரவை

उषिताः கழித்தவர்களாய்
 लङ्कायां இலங்கையில்
 वनानि வனங்களையும்
 उपवनानि च தோட்டங்களையும்
 ददृशुः கண்டார்கள்.

समसौम्यानि रम्याणि विशालान्यायतानि च । दृष्टिरम्याणि ते दृष्ट्वा बभूवुर्जातविस्मयाः॥

ते அவர்கள்
 समसौम्यानि { ஒன்றைப்போலவே
 எல்லாமும் காந்தி
 கொண்டு விளங்கு
 வனவாய்
 दृष्टिरम्याणि கண்களைக் கவரும்
 வண்ணமாய்

रम्याणि அழகுற்று விளங்கு
 வனவாய்,
 विशालानि विशாலமானவை
 யாயும்,
 आयतानि च நீண்டவைகளாயும்
 दृष्ट्वा பார்த்து
 जातविस्मयाः ஆச்சர்யமடைந்தவர்
 बभूवुः ஆனார்கள். [களாக

चम्पकाशोकपुन्नागसालतालसमाकुला । तमालवनसंछन्ना नागमालासमावृता ॥ ३ ॥

हिन्तालैरर्जुनैर्नीपैः सप्तपर्णैश्च पुष्पितैः । तिलकैः कर्णिकारैश्च पाटलैश्च समन्ततः ॥ ४ ॥

शुशुभे पुष्पिताग्रैश्च लतापरिगतैर्द्रुमैः । लङ्का बहुविधैर्दिव्यैर्यथेन्द्रस्यामरावती ॥ ५ ॥

सुबेल-पर्वतपर श्रीरामकी झाँकी

प्रभुभूत शीश कपीश उछंगा । वाम दहिन दिशि चाप निषंगा ॥ दुहूँ कर कमल सुधारत बाना । कह लंकेश मंत्र लंगि काना ॥
बड़भागी अंगद हनुमाना । चरण कमल चापत विधि नाना ॥ प्रभु पाछे लक्ष्मण बीरासन । कटि निषंग कर बान शरासन ॥

विचित्रकुसुमोपेतै रक्तकोमलपल्लवैः । शाद्वलैश्च तथा नीलैश्चित्राभिर्वनराजिभिः ॥ ६ ॥

लङ्का	இலங்கை,
चम्पकाशोकपुन्नाग-	சண்பகம், அசோகம்,
सालवालसमाकुला	புன்னை, ஆச்சாப்பனை
	இவைகளால் நிறைந்ததாயும்,
तमालवनसंछन्ना	தமாலமரக்கூட்டங்
	கள் செறிந்ததாயும்,
नागमालसमावृता	நாககேஸரமரங்களால்
	சூழப்பெற்றதாயும்,
हिन्तालैः	ஹிந்தாலமரங்
	களாலும்,
अर्जुनैः	மருதமரங்களாலும்
नीपैः	கடம்பமரங்களாலும்
सप्तपर्णैः च	ஏழிலைப்பாலை மரங்க
पुष्पितैः	பூத்த [ளாலும்
तिलकैः	திலகமரங்களாலும்
कर्णिकारैः च	சரக்கொன்றை
	மரங்களாலும்
पाटलैः च	பாதிரிமரங்களாலும்

समन्ततः	எங்கும்
पुष्पिताग्रैः	நுனிகளில் பூத்து
लतापरिगतैः	கொடிகள் படர்ந்து
विचित्रकुसुमोपेतैः	அழகியமலர் நிறைந்து
रक्तकोमलपल्लवैः	செவ்விய இளந்தளி
	ருற்றவைகளாய்
दिव्यैः	சிறந்த
बहुविधैः	பலவகை
द्रुमैः च	விருக்தங்களாலும்
तथा	அப்படியே
नीलैः	கறுத்த
शाद्वलैः च	இளம் புற்றரைக
	ளாலும்
चित्राभिः	மனதைக் கவரும்
वनराजिभिः	தோட்டவரிசைக
इन्द्रस्य	இந்திரனது [ளாலும்
अमरावती	அமராவதிநகர்
यथा	எனவே
शुशुभे	திகழ்ந்தது.

गन्धाढ्यान्यभिरम्याणि पुष्पाणि च फलानि च । धारयन्त्यगमास्तत्र भूषणानीव मानवाः॥

तत्र	அவ்விடத்தில்
अगमाः	மரங்கள்
गन्धाढ्यानि	வாசனை நிறைந்தவை
	களும்
अभिरम्याणि च	மிக அழகுற்றவைக
	ளுமான
पुष्पाणि	புஷ்பங்களையும்

फलानि च	கனிகளையும்
मानवाः	மானிடர்கள்
भूषणानि	ஆபரணங்களை
इव	எவ்வண்ணமோ
	அவ்வண்ணமே
धारयन्ति	தரித்துக்கொண்டி
	ருந்தன.

तच्चैत्ररथसङ्काशं मनोज्ञं नन्दनोपमम् । वनं सर्वर्तुकं रम्यं शुशुभे षट्पदायुतम् ॥ ८ ॥

तत्	அந்த
वनं	வனமானது
चैत्ररथ-	(குபேரனது) சைத்
सङ्काशं	திராதமேனும் வனத்
	திற்கு நிகராகவும்
	(இந்திரனது) நந்தன
नन्दनोपमं	வனத்திற்கு நிகராக
	வும்

षट्पदायुतं	வண்டுகள் மொய்க்கப்
	பெற்று
सर्वर्तुकं	எல்லா ருதுக்களிலும்
	செழிப்புற்று
मनोज्ञं	மனத்தைக்கவரும்
	வண்ணம்
रम्यं	அழகுற்று
शुशुभे	விளங்கிற்று,

अन्ये तु हरिवीराणां यूथान्निष्क्रम्य यूथपाः । सुग्रीवेणाभ्यनुज्ञाता लङ्कां जग्मुः पताकिनीम् ॥
वित्रासयन्तो विहगांस्त्रासयन्तो मृगद्विपान् । कम्पयन्तश्च तां लङ्कां नादैस्ते नदतां वराः ॥
कुर्वन्तस्ते महावेगा महीं चरणपीडिताम् ॥ १६ ॥

हरिवीराणां வானாவீரர்களுக்
குள்
யூதபா: சேனைத் தலைவர்களா
யிருந்தவர்களும்
நததா் கர்ஜிப்பவர்களுக்குள்
வரா: சிறந்தவர்களும்,
மகாவேகா: மிக வேகமாய் செல்ப
வர்களுமான
अन्ये तु சிலர் மாத்திரம்
सुग्रीवेण சுக்ரீவனால்
अभ्यनुज्ञाता: விடைகொடுக்கப்பட்ட
ते அவர்கள் [டவர்களாய்
नादै: கர்ஜனைகளால்
तां அந்த
लङ्कां च இலங்கைநகரையும்
कम्पयन्त: நடுங்கச்செய்து
கொண்டும்

ते அவர்கள்
महीं பூமியை
चरणपीडितां கால்களால் தவம்ஸம்
பண்ணப்பட்டதாக
कुर्वन्त: செய்துகொண்டும்
विहगान् பறவைகளை
वित्रासयन्त: பயமுறுத்திக்
கொண்டும்
मृगद्विपान् மான்களையும் யானை
களையும்
त्रासयन्त: வெருண்டோடச்
செய்தும்
यूथात् சைனியத்திலிருந்து
निष्क्रम्य வெளிப்புறப்பட்டு
पताकिनीं கொடிகள் பறக்கும்
लङ्कां இலங்கையில்
जग्मु: திரிந்தார்கள்.

रजश्च सहसैवोर्ध्वं जगाम चरणोत्थितम् ॥ १७ ॥

चरणोत्थितं கால்களால் கிளப்பப்
பட்ட
रज: च தூளியும்

॥ १७ ॥

सहसा एव மிக உக்கிரமாகவே
उर्ध्वं உயர
जगाम கிளம்பிற்று.

ऋक्षाः सिंहा वराहाश्च महिषा वारणा मृगाः । तेन शब्देन विव्रस्ता जग्मुर्भीता दिशो दश ॥

ऋक्षा: கரடிகளும்
सिंहा: சிங்கங்களும்
वराहा: பன்றிகளும்
महिषा: எருமைகளும்
मृगा: மான்களும்
वारणा: च யானைகளும்

तेन शब्देन அந்த சத்தத்தால்
भीता: வெருண்டு
विव्रस्ता: ஒடத் தலைப்பட்டவை
दश பத்து [களாய்
दिश: திசைகளிலும்
जग्मु: ஓடி விட்டன.

शिवरं तत्तूकूटस्य प्रांशु चैकं दिविस्पृशम् । समन्तात्पुष्पसंछन्नं महारजतसन्निभम् ॥
शतयोजनविस्तीर्णं विमलं चारुदर्शनम् । श्लक्ष्णं श्रीमन्महच्चैव दुष्प्रापं शकुनैरपि ॥ २० ॥
मनसाऽपि दुरारोहं किं पुनः कर्मणा जनैः ॥ २१ ॥

तां महागृहसंवाधां दृष्ट्वा लक्ष्मणपूर्वजः । नगरीमपरप्रख्यो विस्मयं प्राप वीर्यवान् ॥३०॥

अमरप्रख्यः	தேவர்களுக்கொப்பா	महागृहसंवाधां	பெரும் மாளிகைகள்
	னவரும்	तां	அந்த [டர்ந்திருக்கிற
वीर्यवान्	வீர்யசாலியுமான	नगरीं	நகரை
लक्ष्मणपूर्वजः	லக்ஷ்மணரின் தமய	दृष्ट्वा	பார்த்து
	னார் (ஸ்ரீராமர்)	विस्मयं	ஆச்சர்யத்தை
		प्राप	அடைந்தார்.

तां रत्नपूर्णां बहुसंविधानां प्रासादमालाभिरलङ्कतां च ।
पुरीं महायन्त्रकवाटमुख्यां ददर्श रामो महता बलेन ॥ ३१ ॥

महता बलेन	பெரும் சேனையோடு	अलङ्कतां	அழகுற்று விளங்கு
रामः	ஸ்ரீராமர்		கிறதாயும்
तां पुरीं	அந்த நகரை	महायन्त्र-	சிறந்த யந்திரங்களா
रत्नपूर्णां	ரத்னங்களால் நிறைந்	कवाटमुख्यां च	லும், கோட்டைவா
	ததாகவும்		யில் கதவுகளாலும்
बहुसंविधानां	பலவகையாய் அமைக்		சிறப்புற்று விளங்கு
	கப்பெற்றதாயும்		கிறதாகவும்
प्रासादमालाभिः	பெரும் மாளிகை	ददर्श	கவனித்தார்.
	களின் வரிசைகளால்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
युद्धकाण्डे एकोनचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16137

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1462

चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ४० ॥

सुग्रीवरावणयोर्द्वयुद्धम्—ராவணனும் சக்ரீவனும் போர் புரிதல்.

ततो रामः सुवेलाग्रं योजनद्वयमण्डलम् । आरूरोह ससुग्रीवो हरियूथपसंवृतः ॥ १ ॥

ततः	அதன்மேல்	योजनद्वयमण्डलं	{ இரண்டு யோசனை
रामः	ஸ்ரீராமர்		சுற்றளவுற்று வட்ட
ससुग्रीवः	சக்ரீவனுடன்		மாயிருக்கிற
ह रियूथपसंवृतः	{ வானரசேனை த்தலை	सुवेलाग्रं	சுவேலமலையினுச்சியில்
	வர்களால் சூழப்பட்	आरूरोह	ஏறினார்.
	டவராய்		

स्थित्वा मुहूर्तं तत्रैव दिशो दश विलोकयन् । त्रिकूटशिखरे रम्ये निर्मितां विश्वकर्मणा ॥

ददर्श लङ्कां सुन्यस्तां रम्यकाननशोभिताम् ॥ २ ॥

तस्यां गोपुरशृङ्गस्थं राक्षसेन्द्रं दुरासदम् ॥ ३ ॥

श्वेतचामरपर्यन्तं विजयच्छत्रशोभितम् । रक्तचन्दनसंलिप्तं रत्नाभरणभूषितम् ॥ ४ ॥
 नीलजीभूतसङ्काशं हेमसंछादिताम्बरम् । ऐरावतविषाणाग्रैस्तृकृष्टकिणवक्षसम् ॥ ५ ॥
 शशलोहितरागेण संवातं रक्तवाससा । सन्ध्यातपेन संच्छन्नं मेघराशिमिवाम्बरे ॥ ६ ॥

தல எவ அங்கேயே
 முஹூர்த் சற்றுநேரம்
 स्थित्वा நின்றுகொண்டு
 दश பத்து
 दिशः திக்குகளிலும்
 विलोकयन् கண்ணோக்குமவர்
 रम्ये அழகிய
 विकृष्टशिखरे த்ரிகூடசிகரத்தில்
 रम्यकानन- } அழகிய சோலைகளால்
 शोभितां } அழகுவாய்ந்து விளங்குகிறதாகவும்,
 सन्ध्यातां நல்ல அமைப்புற்றதாகவும்
 विश्वकर्मणा விச்வகர்மாவால்
 निर्मितां நிருமிக்கப்பட்டது
 लङ्कां இலங்கைநகரையும்,
 तस्यां அதில்
 गोपुरशृङ्गस्थं { கோபுரத்தினுச்சியில்
 निன்றுகொண்டிருப்பவனும்
 दुरासदं எவராலும் அணுகமுடியாதவனும்,
 श्वेतचामरपर्यन्तं { வெண்சாமரம் பக்கங்களில் வீசப்பெற்றவனும்,
 विजयच्छत्र- } அழகிய குடையால்
 शोभितं } அழகுற்று விளங்குகிறவனும்,

पश्यतां वानरेन्द्राणां राघवस्यापि पश्यतः । दर्शनाद्राक्षसेन्द्रस्य सुग्रीवः सहसोत्थितः ॥

सुग्रीवः சுகரீவன்
 राक्षसेन्द्रस्य அரக்கர்மன்னனை
 दर्शनात् கண்டதும்
 वानरेन्द्राणां வானரச்ரேஷ்டர்கள்
 पश्यतां பார்க்கையிலும்

रक्तचन्दनसंलिप्तं செஞ்சந்தனத்தால்
 பூசப்பெற்றவனும்,
 रत्नाभरणभूषितं { ரத்னமயமான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனும்,
 नीलजीभूतसङ्काशं கருமேகத்தை
 நிகர்த்தவனும்,
 हेमसंछादिताम्बरं { தங்கச் சரிகைகளால் நெய்யப்பட்ட ஆடைகளையுடையவனும்,
 ऐरावत- } (இந்திரனது யானையாகிய) ஐராவதத்தின்
 विषाणाग्रैः } தந்தங்களின் துனிகளால்
 उकृष्टकिणवक्षसं { உண்டான வடுக்களோடுகூடிய மார்புடையவனும்
 शशलोहितरागेण முயலிரத்தம்போல்
 சென்னிறமுடைய
 रक्तवाससा சிவப்பு ஆடையால்,
 अम्बरे ஆகாயத்தில்
 सन्ध्यातपेन சாயங்காலவெயிலால்
 संच्छन्नं மூடுண்ட
 मेघराशिं மேகவரிசையை
 इव போலவே,
 संवातं சூழப்பெற்றவனு

மான
 राक्षसेन्द्रं அரக்கர்களைத் து மன்னபார்த்தார். [னையும்
 ददर्शं

राघवस्य भपि ஸ்ரீராமரும்
 पश्यतः பார்க்கையிலும்
 सहसा திடீரென
 उत्थितः உயரவெழும்பினார்.

क्रोधवेगेन सन्तप्तः सत्त्वेन च बलेन च । अचलाग्रादथोत्थाय पुष्टुवे गोपुरस्थले ॥ ८ ॥

सन्तप्तः	மனக்கொதிப்புற்ற அவன்	अचलाग्रात्	மலைச்சிகரத்தினின்று
क्रोधवेगेन	கோபாவேசத்தோடும்	अथ	அப்பொழுது
सत्त्वेन च	நெஞ்சுறப்போடும்	उत्थाय	துள்ளியெழுந்து
बलेन च	வலிமையோடும்	गोपुरस्थले	கோபுரநிலையில்
		पुष्टुवे	பாய்ந்துகின்றான்.

स्थित्वा मुहूर्तं संप्रेक्ष्य निर्भयेनान्तरात्मना । तृणीकृत्य च तद्रक्षः सोऽब्रवीत्पुरुषं वचः ॥

सः	அவன்	अन्तरात्मना च	உள்ளத்தோடேயே
मुहूर्तं स्थित्वा	சற்றுப் பொறுத்து	संप्रेक्ष्य	கூர்ந்துநோக்கி
तत्	அந்த	पुरुषं	கண்டிப்பான
रक्षः	அரக்கனை	वचः	சொல்லை
तृणीकृत्य	அற்பமாய் நினைத்து	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
निर्भयेन	அச்சமற்ற		சொன்னான்:

लोकनाथस्य रामस्य सखा दासोऽस्मि राक्षस ॥ १० ॥

राक्षस	“ இராக்கூஸ !	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
अस्मि	நான்	दासः	தொண்டுபுரியும்
लोकनाथस्य	ஐகதீசராகிய	सखा	அடிமையாகும்
			தோழன்.

न मया मोक्ष्यसेऽद्य त्वं पार्थिवेन्द्रस्य तेजसा ॥ ११ ॥

त्वं	“ நீ	तेजसा	அமானுஷ்யசக்தியால்
अद्य	இக்கணம்	मया	எனக்கு
पार्थिवेन्द्रस्य	இராஜாதிராஜனின்	मोक्ष्यसे न	தப்பமாட்டாய்.”

इत्युक्त्वा सहसोत्पत्य पुष्टुवे तस्य चोपरि ॥ १२ ॥

इति	இவ்வாறு	उत्पत्य	தாவி
उक्त्वा	உரைத்து	तस्य उपरि च	அவன்மேல்
सहसा	சடக்கென	पुष्टुवे	பாய்ந்தான்.

आकृष्य मुकुटं चित्रं पातयामास तद्भुवि ॥ १३ ॥

चित्रं	அழகிய	आकृष्य	இழுத்து
मुकुटं	கிரீடத்தை	भुवि	தரையில்
तत्	அப்பொழுது	पातयामास	எறிந்தான்.

समीक्ष्य तूर्णमायान्तमावभाषे निशाचरः ॥ १४ ॥

निशाचरः	அரக்கன்	समीक्ष्य	நோக்கி
तूर्णं	வேகமாய்	आवभाषे	பின்வருமாறு
आयान्तं	எதிர்த்துவரும்		புகன்றான் ;
	அவனை		

सुग्रीवस्त्वं परोक्षं मे हीनग्रीवो भविष्यसि

॥ १५ ॥

मे “எனக்கு
பரோக்ஷம் கட்புலனாகாதபொ
ழுது

सुग्रीवः
त्वं
हीनग्रीवः
भविष्यसि

அழகிய கழுத்துடன்
நீ [விளங்கும்
கழுத்து இழந்தவனாய்
இனி ஆகிவிடுவாய்.”

इत्युक्तवोत्थाय तं क्षिप्रं बाहुभ्यामाक्षिपत्तले

॥ १६ ॥

इति என்று
उक्तवा சாற்றி
क्षिप्रं சடக்கென
उत्थाय துள்ளியெழுந்து

तं
बाहुभ्यां
तले
आक्षिपत्

அவனை
இருகரங்களால்
தரையில்
எகிறித்தள்ளினான்.

कन्तुवत्तं समुत्थाय बाहुभ्यामाक्षिपद्दरिः

॥ १७ ॥

हरिः வானான் (சுக்ரீவன்)
समुत्थाय எதிர்த்தெழுந்து
तं அவனை

बाहुभ्यां
कन्तुवत्
आक्षिपत्

கைகளால்
பந்தைப்போல
வீசி எறிந்தான்.

परस्परं स्वेदविदिग्धगात्रौ परस्परं शोणितदिग्धदेहौ ।

परस्परं श्लिष्टनिरुद्धचेष्टौ परस्परं शाल्मलिकिंशुकौ यथा

॥ १८ ॥

मुष्टिप्रहारैश्च तलप्रहारैररतिघातैश्च कराग्रघातैः

तौ चक्रतुर्युद्धमसह्यरूपं महाबलौ वानरराक्षसेन्द्रौ

॥ १९ ॥

तौ अந்த
महाबलौ மகா பலசாலிகளாகிய
वानरराक्षसेन्द्रौ வானரமன்னனும்
அரக்கமன்னனும்
परस्परं ஒருவரோடுருவர்
स्वेदविदिग्धगात्रौ வேர்வையுடந்த தேக
முற்றவர்களாய்
परस्परं ஒருவரோடொருவர்
शोणितदिग्धदेहौ குருதிவழிந்த உடலு
டையவர்களாய்
परस्परं ஒருவர்க்கொருவர்
श्लिष्टनिरुद्धचेष्टौ { மோதித் தகைப்புற்ற
செயல்கொண்டவர்
களாய்,
परस्परं ஒன்றையொன்று

शाल्मलिकिंशुकौ இலவமரமும் பூவரசு
மரமும்
यथा போன்றவர்களாய்,
मुष्टिप्रहारैः च முட்டிக்குத்துகளா
லும்,
तलप्रहारैः உள்ளங்கை அறைக
ளாலும்,
अरतिघातैः ஓரக்கைவெட்டுகளா
லும்,
कराग्रघातैः च துணிக்கையடிக்களா
லும்,
असह्यरूपं காணவொண்ணா
காட்சிகொண்ட
युद्धं போரை
चक्रतुः புரிந்தனர்.

कृत्वा नियुद्धं भृशमुग्रवेगौ कालं चिरं गोपुरवेदिमध्ये ।
उत्क्षिप्य चाक्षिप्य विनश्य देहौ पादक्रमाद्गोपुरवेदिलग्नौ ॥
अन्योन्यमाविध्य विलग्नदेहौ तौ पेततुः सालनिखातमध्ये ॥ २० ॥

தौ	அவர்கள்	विनश्य	வளைத்து
गोपुरवेदिमध्ये	கோபுரமேடையின்	पादक्रमात्	காற்பிடியால்
	மத்தியில்		
चिरं कालं	நீண்டகாலம்	गोपुरवेदिलग्नौ	{ கோபுரத்தின் கொடு ங்கயிர் தொங்கிக் கொண்டு
भृशं	மிக		
उग्रवेगौ	{ உக்கிரமான மனவெ ழுச்சிகொண்டவர்க ளாய்	अन्योन्यं	ஒருவரை ஒருவர்
नियुद्धं कृत्वा	போரிட்டு	आविध्य	தாக்கி
उत्क्षिप्य	உயரவெறிந்து	विलग्नदेहौ	உடலை பதுக்கிக்கொ ண்டவர்களாய்
आक्षिप्य च	உதறித்தள்ளியும்	सालनिखातमध्ये	மதில்சுவருக்கும் அக ழிக்கும் மத்தியில்
देहौ	உடல்களை	पेततुः	குதித்தார்கள்.

उत्पेततुर्भूतलमस्पृशन्तौ स्थित्वा मुहूर्तं त्वभिनिश्वसन्तौ ।

आलिङ्ग्य चावल्य च बाहुयोक्त्रैः संयोजयामासतुराहवे तौ ॥ २१ ॥

तौ	அவ்விருவர்கள்	उत्पेततुः	உயரக்கிளம்பினார்கள்.
अभिनिश्वसन्तौ	பெருமூச்செறிந்தவர் களாய்	आहवे	போரில்
		बाहुयोक्त्रैः	கையாகும் கயிறு களால்
मुहूर्तं वु	சற்று		
स्थित्वा	தயங்கிநின்ற	आलिङ्ग्य च	இறுக்கியும்
भूतलं	பூமியை	आवल्य च	அசைத்திழுத்தும்
अस्पृशन्तौ	விட்டு	संयोजयामासतुः	பிணைந்துருண்டார்கள்.

संरम्भशिक्षाबलसंप्रयुक्तौ संचेरतुः संप्रति युद्धमार्गैः ।

शार्दूलसिंहाविव जातदपौ गजेन्द्रपोताविव संप्रयुक्तौ ॥ २२ ॥

संरम्भशिक्षाबल- संप्रयुक्तौ	{ ஊக்கம், சினை உடல் வலிமை இவைகளோடு கூடிய அவ்விருவரும்	संप्रयुक्तौ	உத்ஸாஹப்படுத்தப் பட்ட
जातदपौ	செருக்குற்ற	गजेन्द्रपोतौ इव	இரு யானைக்குட்டி- கள் போலவும்
शार्दूलसिंहौ इव	இரு சிறந்த வேங்கை கள் போலவும்	युद्धमार्गैः	போர்விதிகளுடன்
		संप्रति	இப்பொழுது
		संचेरतुः	போர்புரிந்தார்கள்.

संहत्य चापीड्य च तावुरोभ्यां निपेतुर्वै युगपद्धरण्याम् ।

उद्यम्य चान्योन्यमधिक्षिपन्तौ संचक्रमाते बहुयुद्धमार्गैः

॥ २३ ॥

தௌ	அவ்விருவர்களும்	उद्यम्य	எழுந்து
उरोभ्यां	மார்புகளால்	अन्योन्यं च	ஒருவரையொருவர்
आपीड्य च	மோதி	अधिक्षिपन्तौ	தூக்கி எறிகின்றவர்
संहत्य च	அடித்துக்கொண்டு		களாய்
युगपत् वै	ஒரேசமயத்தில்	बहुयुद्धमार्गैः	பலவித போர்விதிக
धरण्यां	பூமியில்		ளோடு
निपेतुः	விழுந்தார்கள்.	संचक्रमाते	போர்புரிந்தார்கள்.

व्यायामशिक्षाबलसंप्रयुक्तौ क्लृप्तं न तौ जग्मतुराशु वीरौ ।

बाहूत्तमैर्वारणवारणाभैर्निवारयन्तौ वरवारणाभौ

॥ २४ ॥

व्यायामशिक्षाबल- } संप्रयुक्तौ	தேகப்பயிற்சி, சி கைஷ, தேகவலிமை இவைகளையுடைய வர்களும்,	वारणवारणाभैः	யானை த்து திக்கைகளை நிகர்த்த
वरवारणाभौ	சிறந்த யானைகளைப் போன்றவர்களும்,	बाहूत्तमैः निवारयन्तौ	சிறந்த கைகளால் தள்ளிக்கொண்டிருந்த வர்களாய்
वीरौ	வீரர்களுமான	आशु	தூலேசில்
तौ	அவ்விருவர்களும்	क्लृप्तं	களைப்பை
		जग्मतुः न	அடையவில்லை.

चिरेण कालेन तु संप्रयुक्तौ संचेरतुर्मण्डलमार्गमाशु ॥ २५ ॥

चिरेण कालेन	வெகுநேரம்	मण्डलमार्गं	மண்டலாகாரமாக
संप्रयुक्तौ तु	போர்புரிந்த அவ்விரு வர்களும்	आशु	கிடுகிடுன
		संचेरतुः	சுழன்றார்கள்.

तौ परस्परमासाद्य यत्तावन्योन्यसूदने । मार्जारादिव भक्षार्थे वितस्थाते मुहुर्मुहुः ॥ २६ ॥

तौ	அவ்விருவர்களும்	मार्जारौ	இரு பூனைகள்
अन्योन्यसूदने	ஒருவரை ஒருவர் கொல்லும்விஷயத்தில்	इव	எவ்வண்ணமோ
यत्तौ	எற்ற சமயத்தைத் தே டுகின்றவர்களாய்	परस्परं	ஒருவரை ஒருவர்
भक्षार्थे	தீன்பண்டத்தைக் கவரும்விஷயத்தில்	आसाद्य	கிட்டியும்
		मुहुः मुहुः	அடிக்கடி
		वितस्थाते	விலகியும் நின்றார்கள்.

मण्डलानि विचित्राणि स्थानानि विविधानि च । गोमूत्रिकाणि चित्राणि गतप्रत्यागतानि च ॥
तिरश्चीनगतान्येव तथा वक्रगतानि च । परिमोक्षं प्रहाराणां वर्जनं परिधावनम् ॥ २८ ॥
अभिद्रवणमाप्लावमास्थानं च सविग्रहम् । परावृत्तमपावृत्तमवद्रुतमवप्लुतम् ॥ २९ ॥
उपन्यस्तमपन्यस्तं युद्धमार्गविशारदौ । तौ संचेरतुरन्योन्यं वानरेन्द्रश्च रावणः ॥ ३० ॥

युद्धमार्गविशारदौ போர்வீதிகளில் தேர்ந்
தவர்களான

वानरेन्द्रः வானரமன்னனும்

रावणः च ராவணனுமாகிய

तौ அவ்விருவர்களும்

विचित्राणि பலவித

मण्डलानि { ஒருவரையொருவர்
சுற்றிவரும் நடை
களையும்

विविधानि பலவகை

स्थानानि च நின்றல்களையும்

चित्राणि பலவகை

गोमूत्रिकाणि { த்வந்தயுத்தத்தில் ப
துங்கிப்பதுங்கியும் வ
ளோந்து வளோந்தும் செ
ல்லும் நடைகளையும்

गतप्रत्यागतानि च { கட்டுகிறதும் பின்
வாங்குகிறதமான
நடைகளையும்

तिरश्चीनगतानि एव குறுக்குப்பாய்ச்சல்
तथा அப்படியே ! [களையும்

वक्रगतानि च { பிடிபடுகிறவன்போல
கி ஏமாற்றிவிடும்
பாய்ச்சல்களையும்

प्रहाराणां परिमोक्षं உதைகளுக்குக்கப்பி
விடுதல்களையும்

वर्जनं சற்று விலகியிருத்
தலையும்

परिधावनं நோக்கி ஓடுதலையும்

अभिद्रवणं கிட்டிப்புடைத்
தலையும்

आप्लावं ஏறித்தாவுதலையும்

सविग्रहं வெறுப்புடன் கூடிய

आस्थानं च ஜாக்கிரதையுட
னிருத்தலையும்

परावृत्तं சத்துருவைவிட்டுவிட்
டு அணுகுகிறதையும்

अपावृत्तं பதுங்கிப்பாய்கிற
தையும்

अवद्रुतं சத்துருவைவிட்டு வில
கியிருத்தலையும்

अवप्लुतं ஒரே பாய்ச்சலாய்ப்
பாய்கிறதையும்

उपन्यस्तं கிட்டிச் சலியாது ஓரி
டத்திலிருத்தலையும்

अपन्यस्तं விலகி காத்து
நிற்பதையும்

अन्योन्यं ஒருவர்பொருட்டொ
ருவர்

संचेरतुः அடைந்தார்கள்.

एतस्मिन्नन्तरे रक्षो मायाबलमथात्मनः । आरब्धमुपसंपेदे ज्ञात्वा तं वानराधिपः ॥ ३१ ॥
उत्पपात तदाऽऽकाशं जितकाशी जितकुम्भः । रावणः स्थित एवात्र हरिराजेन वञ्चितः ॥

एतस्मिन् अन्तरे இச்சமயத்தில்

रक्षः அரக்கன்

अथ அப்பொழுது

आत्मनः தனது

मायाबलं மாயாசக்தியை

आरब्धुं கைப்பற்ற

उपसंपेदे தலைப்பட்டான்.

तदा அப்பொழுது

वानराधिपः வானரமன்னன்

जितकाशी ஜயசீலனாய்

जितकुम्भः சிரமம்கூட இல்லாத
வனாய்

तं அதை

ज्ञात्वा கண்டுக்கொண்டு

आकाशं	ஆகாசத்தில்	स्थितः	காத்துநின்றுகொ
उत्पपात	உயரக்கிளம்பிவிட் டான்.	रावणः	ராவணன் [ண்டிருந்த
अस एव	அவ்விடத்திலேயே	हरिराजेन	வானரமன்னனால்
		वञ्चितः	ஏமாற்றப்பட்டான்.

अथ हरिवरनाथः प्राप्य संग्रामकीर्तिं निश्चिरपतिमाजौ योजयित्वा श्रमेण ।

गगनमतिविशालं लङ्घयित्वा र्कसूनुर्हरिवरगणमध्ये रामपार्श्वं जगाम ॥ ३३ ॥

हरिवरनाथः	சிறந்த வானரர்களுக் கு நாதனும்	संग्रामकीर्तिं	போரில் கீர்த்தியை யும்
अर्कसूनुः	சூரியபகவானின் புதல்வனுமான அவன்	प्राप्य	அடைந்து
अथ	அப்பொழுது	अतिविशालं	மிகப்பரந்த
आजौ	போரில்	गगनं	ஆகாசத்தை
निश्चिरपतिं	அரக்கர்களது வேந்தனை	लङ्घयित्वा	கடந்து
श्रमेण	களைப்புடன்	हरिवरगणमध्ये	வானரோத்தமர்களின் கூட்டத்தின் நடுவில்
योजयित्वा	கலக்கமுறச்செய்து விட்டு	रामपार्श्वं	ஸ்ரீராமரது பக்கத்தில்
		जगाम	இறங்கினான்.

इति स सवितृसूनुस्तत्र तत्कर्म कृत्वा पवनगतिरनीकं प्राविशत्संप्रहृष्टः ।

रघुवरनृपसूनोर्वर्धयन् युद्धहर्षं तरुमृगगणमुख्यैः पूज्यमानो हरिन्द्रः ॥ ३४ ॥

सवितृसूनुः	சூர்யபகவானின் புதல்வனும்,	पूज्यमानः	கொண்டாடப்படுகிற வனாய்
पवनगतिः	வாயுபகவானின் போக்குடையவனும்,	संप्रहृष्टः	மிக மனக்களிப்புற்ற வனாகி
हरीन्द्रः	வானரமன்னனுமாகிய	रघुवरनृपसूनोः	{ ரகுத்தமசக்கிரவர்த்தி யாரின் புதல்வனுக்கு (ஸ்ரீராமருக்கு)
सः	அவன்	युद्धहर्षं	போரினுத்ஸாஹத் தை
तत्र	அப்பொழுது	वर्धयन्	விளைவித்துக்கொண்டு
तत् कर्म	அச்செயலை	अनीकं	சேனைக்குள்
इति	மேற்கண்டவாறு	प्राविशत्	புகுந்தான்.
कृत्वा	செய்துவிட்டு		
तरुमृगगणमुख्यैः	வானரக்கூட்டத்தின் பெரியோர்களால்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे चत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16171

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1496

एकचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தொன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ ४१ ॥

अङ्गदौत्यम्—அங்கதனை தூதனுப்புதல்.

अथ तस्मिन्निमित्तानि दृष्ट्वा लक्ष्मणपूर्वजः । सुग्रीवं संपरिष्वज्य तदा वचनमब्रवीत् ॥१॥

तदा	அப்பொழுது	दृष्ट्वा	பார்த்து
लक्ष्मणपूर्वजः	லக்ஷ்மணரின் தமய	सुग्रीवं	சுகரீவனை
	னார் (ஸ்ரீராமர்)	संपरिष्वज्य	தழுவிக்கொடுத்து
तस्मिन्	அவன்மீது	वचनं	ஒரு சொல்லை
निमित्तानि	போர்க்குறிகளை	अथ	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	மொழிந்தார் :

असंमन्त्र्य मया सार्धं तदिदं साहसं कृतम् । एवं साहसयुक्तानि न कुर्वन्ति जनेश्वराः ॥

मया सार्धं	“என்னோடுகூட	कृतं	செய்யப்பட்டுவிட்டது.
असंमन्त्र्य	ஆலோசியாமல்	जनेश्वराः	அரசர்கள்
तत्	அந்த	एवं	இப்படியாய்
इदं	இந்த	साहसयुक्तानि	அவசரமான காரியங்களை
साहसं	{ முன்பின் ஆலோசியா து அவசரப்பட்டு செய்யும் காரியம்	कुर्वन्ति न	செய்யமாட்டார்கள்.

संशये स्थाप्य मां चेदं बलं च सविभीषणम् । कष्टं कृतमिदं वीर साहसं साहसप्रिय ॥

साहसप्रिय	{ “ஸாஹஸத்தொழில் களில் மனதைச்செ லுத்தும்	संशये	மனக்கலவரத்தில்
वीर	சூரனே!	स्थाप्य	நிறுத்திவிட்டு
संविभीषणं	விபீஷணரையும்	इदं	இந்த
मां च	என்னையும்	कष्टं	அபாயகரமான
इदं	இந்த	साहसं	அவசரகாரியமானது
बलं च	சேனையையும்	कृतम्	உன்னால் செய்துவிடப்பட்டது.

इदानीं मा कृथा वीर एवंविधमचिन्तितम् । त्वयि किञ्चित्समापन्ने किं कार्यं सीतया मम॥
भरतेन महाबाहो लक्ष्मणेन यवीयसा । शत्रुघ्नेन च शत्रुघ्न स्वशरीरेण वा पुनः ॥ ५ ॥

वीर	“சூரனே!	महाबाहो	மகாபாகுவே!
इदानीं	இக்காலத்தில்	शत्रुघ्न	சத்துருக்களை ஒழிப்பவனே!
एवंविधं	இப்படிப்பட்ட	त्वयि	நீ
अचिन्तितं	ஆலோசியாததை	समापन्ने	மாண்டுவிட்டால்
मा कृथाः	செய்யாதே.		

सीतया लीதையா லும்,
 भरतेन பரதனாலும்,
 यवीयसा தம்பி
 लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணனாலும்,
 शत्रुघ्नेन சத்ருருக்னனாலும்,

स्वशरीरेण वा पुनः என் சரீரத்தால்தா
 எனக்கட்டும்
 कार्यं ஆகவேண்டியகாரியம்
 किञ्चित् எள்ளளவுதான்
 किम् என்ன இருக்கிறது.

त्वयि चानागते पूर्वमिति मे निश्चिता मतिः । जानतश्चापि ते वीर्यं महेन्द्रवरुणोपम ॥ ६ ॥

महेन्द्रवरुणोपम { “இந்திரனுக்கும் வரு
 ணனுக்கும் சமான
 மானவனே !
 ते உனது
 वीर्यं பராக்கிரமத்தை
 जानतः अपि च அறிந்தவனாகயிருந்
 தாலும்

त्वयि நீ
 अनागते च வந்து சேராதபொ
 முது
 इति பின்கண்டதுதான்
 निश्चिता ஆலோசனையின்பே
 मे எனது [நில் முடிவான
 मतिः தீர்மானம்.

हत्वाऽहं रावणं युद्धे सपुत्रबलवाहनम् । अभिषिच्य च लङ्कायां विभीषणमथापि च ॥
 भरते राज्यमावेश्य त्यक्ष्ये देहं महाबल ॥ ७ ॥

महाबल “மகா பலசாலியே !
 अहं நான்
 युद्धे போரில்
 रावणं ராவணனை
 सपुत्रबलवाहनं च { புத்திரர்களுடனும்,
 சேனைகளுடனும், வா
 ஹனங்களுடனும்
 हत्वा கொண்டு
 अथ अपि அதன்பிறகு

विभीषणं च விபீஷணனையே
 लङ्कायां இலங்கையில்
 अभिषिच्य முடிசூட்டிவிட்டு
 भरते பரதனிடம்
 राज्यं ராஜ்யத்தை
 आवेश्य ஒப்பித்துவிட்டு
 देहं உடலை
 त्यक्ष्ये துறப்பேன்.”

तमेववादिनं रामं सुग्रीवः प्रत्यभाषत

॥ ८ ॥

सुग्रीवः சுகரீவன்
 एवंवादिनं இவ்வாறு மொழியும்
 तं அந்த

रामं ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
 प्रत्यभाषत பின்வருமாறு பதி
 லுரைத்தான் :

तव भार्यापह्तारं दृष्ट्वा राघव रावणम् । मर्षयामि कथं वीर जानन्यौरुषमात्मनः ॥ ९ ॥

राघव “ஸ்ரீராம !
 तव தேவரீரது
 भार्यापह्तारं மனைவியைக்கவர்ந்து
 சென்றவனாகிய
 रावणं ராவணனை
 दृष्ट्वा கண்முன்கண்டு,

वीर வீரரே !
 आत्मनः எனது
 पौरुषं ஆற்றலை
 जानन् அறியும் நான்
 कथं எவ்வாறு
 मर्षयामि சகித்து சும்மா
 யிருப்பேன்.”

इत्येवंवादिनं वीरमभिनन्द्य स राघवः । लक्ष्मणं लक्ष्मिसंपन्नमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १० ॥

सः राघवः

एवंवादिनं

वीरं

अभिनन्द्य

அந்த ஸ்ரீராமர்

இப்படியாய் மொழி

சூரனை [யும்

கொண்டாடி

लक्ष्मिसंपन्नं

{ தான் மேல்கொண்ட
காரியத்தைக் குறை
யின்றி முடிப்பதாலு
ண்டாகும் பேரைப்
பெற்றவராகிய

लक्ष्मणं

லக்ஷ்மணரைப்

பார்த்து

इदं

இப்பொழுது

इति

பின்வரும்

वचनं

மொழியை

अब्रवीत्

மொழிந்தார்:

परिगृह्योदकं शीतं वनानि फलवन्ति च । बलौघं संविभज्येयं व्यूह्य तिष्ठेम लक्ष्मण ॥ ११ ॥

लक्ष्मण

फलवन्ति

वनानि

शीतं

उदकं च

परिगृह्य

“ லக்ஷ்மண !

கணிகள் நிறைந்த

சோலைகளையும்

குளிரந்த

ஜலத்தையும்

தேடிக்கண்டுகொண்டு

इमं

இந்த

बलौघं

சேனைக்கூட்டத்தை

संविभज्य

பிரித்து

व्यूह्य

அணிவகுத்து

तिष्ठेम

நாம் தயாராக

இருப்போம்.

लोकक्षयकरं भीमं भयं पश्याम्युपस्थितम् । निर्वहणं प्रवीराणामृक्षवानररक्षसाम् ॥ १२ ॥

लोकक्षयकरं

“ உலகுக்கு நாசத்

தை விளைவிக்கிறதும்

प्रवीराणां

மிக்க சூரர்களாகிய

ऋक्षवानररक्षसां

{ கரடிகள், வானரர்கள்,
அரக்கர்கள் இவர்
களுக்கு

निर्वहणं

அழிவை விளைவிக்கிற
துமாகிய

भीमं

பயங்கரமான

भयं

ஆபத்து [தாக

उपस्थितं

கிட்டிவிட்டிருக்கிற-

पश्यामि

நான் நினைக்கிறேன்.

वाताश्च परुषा वान्ति कम्पते च वसुन्धरा । पर्वताग्राणि वेपन्ते नदन्ति धरणीधराः ॥ १३ ॥

वाताः

“ காற்றுகள்

परुषाः

கடுமையாக

वान्ति

வீசுகின்றன.

वसुन्धरा च

பூமியும்

कम्पते

நடுங்குகின்றது.

पर्वताग्राणि

மலையினுச்சிகள்

वेपन्ते

குலுங்குகின்றன.

धरणीधराः च

மலைகளும்

नदन्ति

அலசந்தாடுகின்றன.

मेघाः क्रव्यादसंकाशाः परुषाः परुषस्वनाः । क्रूराः क्रूरं प्रवर्षन्ति मिश्रं शोणितबिन्दुभिः ॥

मेघाः

“ மேகங்கள்

क्रव्यादसंकाशाः

பேய்பிசாசுக்களை

நிகர்த்தவைகளாய்

परुषाः

{ கண்ணெடுத்துப் பார்
க்கவொண்ணாதவை
களாய்

परुषस्वनाः

கர்ணகடோரமாய் கர்
ஜிக்கின்றவைகளாய்

क्रूराः

பயங்கரமானவை

களாய்

शोणितबिन्दुभिः

ரத்தநீர் துக்களோடு

मिश्रं

கலந்தனவாய்

क्रूरं

அஸஹ்யமாய்

प्रवर्षन्ति

வர்ஷிக்கின்றன.

रक्तचन्दनसङ्काशा सन्ध्या परमदारुणा । ज्वलच्च निपतत्येतदादित्यादग्निमण्डलम् ॥१५॥

सन्ध्या	“சந்திராகாலமானது	आदित्यात्	சூர்யபகவானிட
रक्तचन्दनसङ्काशा	செஞ்சந்தனத்தை	ज्वलत्	ஜ்வலிக்கும் [மிருந்து
	நிகர்த்ததாய்	एतत्	இந்த
परमदारुणा	மிக பயங்கரமாயிருக்கிறது.	अग्निमण्डलं च	அக்னிபிண்டமும்
		निपतति	கீழே விழுகிறது.

आदित्यमभिवाश्यन्ति जनयन्तो महद्भयम् । दीना दीनस्वरा घोरा अप्रशस्ता मृगद्विजाः॥

घोराः	“கொடியவைகளும்	दीनस्वराः	பரிதாபமான குரலுற்
अप्रशस्ताः	இழிவானவைகளு	महत्	மிக [றவைகளாய்
	மான	भयं	பயத்தை
मृगद्विजाः	மிருகங்களும் பசுதி	जनयन्तः	உண்டுபண்ணுகின்ற
	களும்		வைகளாய்
दीनाः	ஏக்கம்பிடித்தவை	आदित्यं	சூர்யபகவானைப்
	களாய்		பார்த்து
		अभिवाश्यन्ति	ஊளையிடுகின்றன.

रजन्यामप्रकाशश्च सन्तापयति चन्द्रमाः । कृष्णरक्तांशुपर्यन्तो यथा लोकस्य संक्षये ॥
ह्रस्वो रूक्षोऽप्रशस्तश्च परिवेषः सुलोहितः ॥ १७ ॥

चन्द्रमाः	“சந்திரனும்	ह्रस्वः	சுருங்கினதாயும்
अप्रकाशः च	ஒளிகுன்றியவனாகவே	अप्रशस्तः	அமங்களமாயும்
रजन्यां	இரவில்	सुलोहितः	மிகச் சிவந்ததாயும்
सन्तापयति	தபிக்கச்செய்கிறான்.	लोकस्य	உலகத்திற்கு
परिवेषः	சந்திரனது ஊர்கோள்	संक्षये यथा	அழிவென
कृष्णरक्तांशुपर्यन्तः	{ கறுத்துச் சிவந்தது	रूक्षः च	கொடுமையாகவிருக்கிறது.
	னிக்கிரணங்களையு		
	டையதாயும்		

आदित्यमण्डले नीलं लक्ष्म लक्ष्मण दृश्यते । दृश्यन्ते न यथावच्च नक्षत्राण्यभिवर्तते ॥
युगान्तमिव लोकस्य पश्य लक्ष्मण शंसति ॥ १८ ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மணா!	यथावत्	முன்போல்
आदित्यमण्डले	சூர்யமண்டலத்தில்	न दृश्यते	காணப்படவில்லை.
नीलं	நீலமான	लोकस्य	உலகிற்கு
लक्ष्म	களங்கம்	युगान्तं	பிரளயகாலம்
दृश्यते	காணப்படுகிறது.	अभिवर्तते च	கிட்டியிருக்கிறது என
लक्ष्मण	லக்ஷ்மணா!	शंसति इव	சூசிப்பதுபோலி
नक्षत्राणि	நக்சத்ரங்கள்		ருக்கிறது.
		पश्य	நீயும் கவனி.

काकाः श्येनास्तथा गृध्रा नीचैः परिपतन्ति च ॥ १९ ॥

काकाः “காக்கைகளும்
श्येनाः பருந்துகளும்
तथा அப்படியே

गृध्राः च கழுஞ்சுளும்
नीचैः கீழ்நோக்கி
परिपतन्ति விழுகின்றன.

शिवाश्चाप्यशिवा वाचः प्रवदन्ति महास्वनाः ॥ २० ॥

अपि “இன்னும்
शिवाः च நரிகளும்
महास्वनाः பேரொலிக்கொண்டு

अशिवाः அமங்களகரமான
वाचः சத்தங்களை
प्रवदन्ति ஊளையிடுகின்றன.

शैलैः शूलैश्च खड्गैश्च विमुक्तैः कपिराक्षसैः । भविष्यत्यावृता भूमिर्मांसशोणितकर्दमा ॥ २१ ॥

भूमिः “பூமியானது
कपिराक्षसैः வானரர்களாலும்
அரக்கர்களாலும்

खड्गैः च கத்திகளாலும்
आवृता நிரம்பியதாயும்
मांसशोणित- } மாம்சம், இரத்தம்
कर्दमा } இவைகளாலான
சேறையுடையதாய்
भविष्यति ஆகப்போகிறது.

विमुक्तैः எறியப்பட்ட

शैलैः மலைகளாலும்

शूलैः च சூலங்களாலும்

क्षिप्रमद्य दुराधर्षी लङ्कां रावणपालिताम् । अभियाम जवेनैव सर्वतो हरिभिर्वृताः ॥ २२ ॥

हरिभिः “வானரர்களால்
सर्वतः நான்குபக்கங்களிலும்
वृताः சூழப்பட்டவர்களாய்,

रावणपालितां ராவணனால் பாதுகாக்கப்பட்டதுமான

लङ्कां இலங்கையினுள்,
अद्य एव இப்பொழுதே
क्षिप्रं காலவிளம்பஞ்செய்
जवेन அதிவேகமாக [யாது
अभियाम நாம் செல்வோமாக.]

दुराधर्षी { இதுவரையில் ஒருவ
ராலும் தகைக்கப்பட
டாதிருந்ததும்

इत्येवं संवदन्वीरो लक्ष्मणं लक्ष्मणाग्रजः । तस्मादवातरच्छीघ्रं पर्वताग्रान्महाबलः ॥ २३ ॥

लक्ष्मणाग्रजः லக்ஷ்மணரின் தமைய
वीरः வீரரும் [னாரும்,
महाबलः மகா பலசாலியுமாகிய
அவர்
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப்
பார்த்து

इति एवं மேற்கண்டவாறு
संवदन् சொல்லிக்கொண்டு
तस्मात् அந்த
पर्वताग्रात् மலையினுச்சியிலிருந்து
शीघ्रं சடுதியில்
अवातरत् கீழிறங்கினார்.

अत्रतीर्थं च धर्मात्मा तस्माच्छैलात्स राघवः । परैः परमदुर्धर्षं ददर्श बलमात्मनः ॥ २४ ॥

धर्मात्मा தர்மா த்மாவாகிய
सः राघवः அந்த ஸ்ரீராமர்
तस्मात् शैलात् அந்த மலையினின்று
अत्रतीर्थं च இறங்கிய மின்பு
परैः சத்தாருக்களால்

परमदुर्धर्षं என்ன பாடுபட்டா
லும் வெல்லற்கரிய
आत्मनः தனது
बलं சைன்யத்தை
ददर्श கண்ணுற்றார்.

सनह तु ससुग्रीवः कपिराजबलं महत् । कालज्ञो राघवः काले संयुगायाभ्यचोदयत् ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	सनह	ஸன்னத்தமாகவிருக்
ससुग्रीवः तु	சுகீர்வனுடன் கூடவே		கச்செய்து
महत्	பெரும்	कालज्ञः	காலமறிந்தவராய்
कपिराजबलं	வானராஜனது	काले	ஏற்றகாலத்தில்
	சேனையை	अभ्यचोदयत्	உத்ஸாஹப்படுத்தி
संयुगाय	போருக்கு		ஞர்.

ततः काले महाबाहुर्बलेन महता वृतः । प्रस्थितः पुरतो धन्वी लङ्कामभिमुखः पुरीम् ॥

ततः	அதன்மேல்	लङ्कां	இலங்கை
महाबाहुः	மகாபாகுவும்	पुरीं	நகரை
धन्वी	வில்வீரருமான அவர்	अभिमुखः	நோக்கி
महता	பெரும்	पुरतः	முன்னே
बलेन	சேனையால்	काले	உசிதகாலத்தில்
वृतः	சூழப்பட்டவராய்	प्रस्थितः	சென்றார்.

तं विभीषणसुग्रीवौ हनुमाञ्जाम्बवानलः । ऋक्षराजस्तथा नीलो लक्ष्मणश्चान्वयुस्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	नलः	நளனும்,
तं	அவரை	तथा	அப்படியே
विभीषणसुग्रीवौ	விபீஷணனும் சுகீர்வ	नीलः	நீலனும்,
हनुमान्	ஹனுமாரும், [னும்,	लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்
ऋक्षराजः	கரடிராஜனாகிய	अन्वयुः	பின்பற்றிச்சென்றார்
जाम्बवान्	ஜாம்பவானும்,		கள்.

ततः पश्चात्सुमहती पृतनार्क्षवनौकसाम् । प्रच्छाद्य महतीं भूमिमनुयाति स राघवम् ॥२८॥

ततः पश्चात्	அதற்குப்பிறகு	पृतना	சேனை
राघवं	ஸ்ரீராமரை	महतीं	பெரிய
ऋक्षवनौकसां	கரடிகள், வானரர்கள்	भूमिं	பூமியை
	இவர்களுடைய	प्रच्छाद्य	மறைத்துக்கொண்டு
सुमहती	பெரும்	राघवं	ஸ்ரீராமரை
		अनुयाति स	பின்பற்றிச்சென்றது.

शैलशृङ्गाणि शतशः प्रवृद्धांश्च महीरुहान् । जगृहुः कुञ्जरप्रख्या वानराः परवारणाः॥२९॥

कुञ्जरप्रख्याः	யானைகளை நிகர்த்த	प्रवृद्धान्	பெருத்த
	வர்களும்	महीरुहान् च	மரங்களையும்
परवारणाः	சத்துருக்களை த்தடுக்க	शतशः	நூற்றுக்கணக்காக
	வல்லவர்களுமான	जगृहुः	கையிலெடுத்துக்கொ
वानराः	வானரர்கள்		ண்டார்கள்.
शैलशृङ्गाणि	மலைச்சிகரங்களையும்		

அடைந்தார்கள்.

ਪਾਠ ੩ ਪੰਨਾ ੩ ੧੧੩

॥ मङ्गलार्चनम् ॥

நின் மவிட்டார்.

[illegible]

नान्यो रामाद्धि तद्द्वारं समर्थः परिरक्षितुम् । रावणाधिष्ठितं भीमं वरुणेनैव सागरम् ॥
सायुधै राक्षसैर्भीमैरभिगुप्तं समन्ततः । लघूनां त्रासजननं पातालमिव दानवैः ॥ ३६ ॥

सागरं	சமுத்திரத்தை	सायुधैः	ஆயுதந்தரித்த
वरुणेन	வருணபகவானால்	भीमैः	கொடிய
इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே	राक्षसैः	அரக்கர்களால்
रावणाधिष्ठितं	ராவணனால் பாதுகா க்கப்பட்டதும்,	समन्ततः	நாற்புறமும்
भीमं	பயங்கரமானதும்,	अभिगुप्तं	பாதுகாக்கப்பட்டது மான
लघूनां	அற்பக்திடனற்ற வர்களுக்கு	तत्	அந்த
वासजननं	நடுக்கத்தை விளைவிக் கிறதும்	इदं	வாய்க்கை
दानवैः	தானவர்களால்	परिरक्षितुं	நிர்ப்பந்திக்க
पातालं	பாதாளலோகத்தை	रामात्	ஸ்ரீராமரைத்தவிர
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	अन्यः हि	வேறொருவனும்
		समर्थः न	வல்லனாகான்.

विन्यस्तानि च योधानां बहूनि विविधानि च । ददर्शायुधजालानि तथैव कवचानि च ॥

विन्यस्तानि	அவ்விடத்தில் வைக்க ப்பட்டிருந்த,	आयुधजालानि च	ஆயுதசமூகங்களையும்
योधानां	போர்வீரர்களுடைய	तथा एव	அப்படியே
बहूनि	அனேக	कवचानि च	கவசங்களையும்
विविधानि च	பலவகைகளான	ददर्श	கண்ணுற்றான்.

पूर्वं तु द्वारमासाद्य नीलो हरिचमूपतिः । अतिष्ठत्सह मैन्देन द्विविदेन च वीर्यवान् ॥ ३८ ॥

हरिचमूपतिः	வானரசேனாபதியும்	सह	கூட
वीर्यवान्	வீர்யசாலியுமான	पूर्वं	கிழக்கு
नीलः	நீலன்	द्वारं	வாய்க்கை
मैन्देन तु	மைந்தனோடும்	आसाद्य	அடைந்து
द्विविदेन च	தவிவிதனோடும்	अतिष्ठत्	காத்துகின்றான்.

अङ्गदो दक्षिणद्वारं जग्राह सुमहाबलः । ऋषभेण गवाक्षेण गजेन गवयेन च ॥ ३९ ॥

सुमहाबलः	மிக்கபலசாலியாகிய	गजेन	கஜனோடும்
*अङ्गदः	அங்கதன்	गवयेन च	கவயனோடும்
ऋषभेण	ரிஷபனோடும்	दक्षिणद्वारं	தெற்குவாய்க்கை
गवाक्षेण	கவாக்ஷனோடும்	जग्राह	தடுத்தான்.

हनुमान्पश्चिमद्वारं ररक्ष बलवान्कपिः । प्रमाथिप्रघसाभ्यां च वीरैरन्यैश्च संगतः ॥ ४० ॥

बलवान् பலசாலியான
कपिः வானரராகிய
हनुमान् ஹனுமார்
प्रमाथि- } பிரமாதி, பிரகசன்
प्रघसाभ्यां च } இவ்விருவர்களோடும்

अन्यैः வேறு
वीरैः च வீரர்களோடும்
सङ्गतः சேர்ந்து
पश्चिमद्वारं மேற்குவாயிலை
ररक्ष நிர்ப்பந்தித்தார்.

मध्यमे च स्वयं गुल्मे सुग्रीवः समतिष्ठत । सह सर्वैरिष्टैः सुपर्णश्वसनोपमैः ॥ ४१ ॥

सुग्रीवः சுக்ரீவன்
स्वयं च தானே
मध्यमे நடு
गुल्मे சேனயத்தில்

सुपर्णश्वसनोपमैः { கருடபகவானையும்
வாயுபகவானையும்
நிகர்த்த
हरिश्चैः வானரோத்தமர்கள்
सर्वैः सह எல்லோரோடும்சுட
समतिष्ठत நின்றான்.

वानराणां तु षट्त्रिंशत्कोट्यः प्रख्यातयूथपाः । निपीड्योपनिविष्टाश्च सुग्रीवो यत्र वानरः॥

वानराणां வானரர்களுடைய
षट्त्रिंशत् முப்பத்தாறு
कोट्यः तु கோடிக்கணக்கான
प्रख्यातयूथपाः புகழ்பெற்ற சேனைத்
தலைவர்கள்

सुग्रीवः वानरः சுக்ரீவவானரன்
यत्र च எங்கிருந்தானே அங்
निपीड्य முற்றுகையிட்டு [கு,
उपनिविष्टा: ஊக்கத்துடனிருந்
தார்கள்.

शासनेन तु रामस्य लक्ष्मणः सविभीषणः । द्वारे द्वारे हरीणां तु कोटिं कोटिं न्यवेशयत्॥

रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
शासनेन तु ஆக்கிணையைக்கொண்
டே

द्वारे द्वारे तु இடைவெளிகளிலெங்
கும்

लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
सविभीषणः விபிஷணருடன்

हरीणां வானரர்களுடைய
कोटिं कोटिं ஒவ்வொரு கோடியை
न्यवेशयत् நிறுத்தினார்.

पश्चिमेन तु रामस्य सुग्रीवः सहजाम्बवान् । अदूरान्मध्यमे गुल्मे तस्थौ बहुबलानुगः ॥

सुग्रीवः சுக்ரீவன்
सहजाम्बवान् ஜாம்பவானுடனும்
बहुबलानुगः பலசேனையால் பின்
தொடரப்பட்டவனாய்
मध्यमे நடு

गुल्मे சேனையில்
रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
पश्चिमे மேற்கிலும்
अदूरान् तु அருகாமையிலும்
तस्थौ நின்றான்.

ते तु वानरशार्दूलाः शार्दूला इव दंष्ट्रिणः । गृहीत्वा द्रुमशैलाग्रान् हृष्टा युद्धाय तस्थिरे ॥

शार्दूलाः इव வேங்கைகள் போலவே
दंष्ट्रिणः கோரைப்பற்களையு
டையவர்களுடம்

हृष्टा: உத்ஸாஹங்கொண்ட
வர்களாய்
द्रुमशैलाग्रान् மரங்களையும் மலைச்சி
கரங்களையும்

वानरशार्दूलाः तु வானரோத்தமர்களு
ते அவர்கள் [மான
युद्धाय போரிட

गृहीत्वा கையிலேந்திக்
कोண்டு
तस्थिर தயாராய் நின்றனர்.

सर्वे विकृतलाङ्गुलाः सर्वे दंष्ट्रानखायुधाः । सर्वे विकृतचित्राङ्गाः सर्वे च विकृताननाः ॥

सर्वे எல்லோரும்
 विकृतलाङ्गुलाः மேலே தூக்கப்பட்ட
 வால்களையுடையவர்
 सर्वे எல்லோரும் [கள் ;
 கோரப்பற்களையும்
 दंष्ट्रानखायुधाः { நகங்களையும் ஆயுத
 மாகவுடையவர்கள் ;

सर्वे எல்லோரும்
 विकृतचित्राङ्गाः பலவகை அழகிய உரு
 வமுடையவர்கள் ;
 सर्वे च எல்லோரும்
 विकृताननाः { இதுவரையில் கண்டி
 ராத முகமுடையவர்
 கள்.

दशनागबलाः केचित्केचिदशगुणोत्तराः । केचिन्नागसहस्रस्य वभूवुस्तुल्यविक्रमाः ॥४७॥

केचित् சிலர்
 दशनागबलाः பத்து யானைகளின்
 பலமுள்ளவர்களாயும்
 केचित् சிலர்
 दशगुणोत्तराः { அதிலும் பதின்மடங்
 கு அதிகமுள்ளவர்
 களாயும்

केचित् சிலர்
 नागसहस्रस्य ஆயிரம் யானைகளை
 तुल्यविक्रमाः நிகர்த்த பலமுடைய
 வர்களாயும்
 वभूवुः இருந்தார்கள்.

सन्ति चौघबलाः केचित्केचिच्छतगुणोत्तराः । अप्रमेयबलाश्चान्ये तत्रासन्हरियूयपाः ॥

केचित् சிலர்
 ओघबलाः च { பல கோடிகளடங்கிய
 ஓகமெனும் எண்ணி
 க்கையாவைகளின்
 பலமுடையவர்களா
 கவும்
 केचित् சிலர்
 शतगुणोत्तराः நூறுமடங்கு மேம்பட்
 டவர்களாகவும்

सन्ति இருந்தார்கள்.
 तत्र அதில்
 अन्य மற்றுமுள்ள
 हरियूयपाः च வானரத்தலைவர்
 களோவெனில்
 अप्रमेयबलाः அளவிடமுடியாத பல
 முடையவர்களாய்
 आसन् இருந்தார்கள்.

अद्भुतश्च विचित्रश्च तेषामासीत्समागमः । तत्र वानरसैन्यानां शैलानामिव सङ्गमः ॥४८॥

तत्र அவ்விடத்தில்
 तेषां அந்த
 वानरसैन्यानां வானரச்சேனைகளின்
 समागमः சங்கமமானது
 शैलानां பர்வதங்களின்
 सङ्गमः சங்கமம்

इव போலவும்
 { இதுவரையில் என்
 மும் பார்த்திராததா
 கவும்
 विचित्रः च மிக்க அழகாகவும்
 आसीत् விளங்கிற்று.

परिपूर्णमिवाकाशं सञ्छन्नेव च मेदिनी । लङ्कासुपनिविष्टैश्च संपतद्भिश्च वानरैः ॥४९॥

लङ्का இலங்கையில்
 उपनिविष्टैः च ஓரிடத்திலிருக்கிற
 वानरैः வானரர்களால்
 मेदिनी மூடியானது

सञ्छन्नेव மறைக்கப்பட்டது
 போலிருந்தது.
 संपतद्भिः च பறக்கின்றவர்களால்
 आकाशं च ஆகாசமும்
 परिपूर्ण इव நிறைக்கப்பட்டது
 போலிருந்தது.

शतं शतसहस्राणां पृथगृक्षवनौकसाम् । लङ्काद्वाराण्युपाजग्मुर्न्ये योद्धुं समन्ततः ॥ ५१ ॥

ऋक्षवनौकसां	காடி, வானரர் இவர் களுடைய	योद्धुं	போர்புரிய
शतसहस्राणां शतं	கோடிக்கணக்கான	लङ्काद्वाराणि	இலங்கைவாயில்களை
अन्ये	வேறு பலர்	समन्ततः	சுற்றிச்சுற்றி
पृथक्	தனித்தனியே	उपाजग्मुः	திரிந்தார்கள்.

आवृतः स गिरिः सर्वैस्तैः समन्तात्प्लवङ्गमैः ॥ ५२ ॥

सः	அந்த	तैः	அந்த
गिरिः	பர்வதமானது	प्लवङ्गमैः	வானரர்கள்
समन्तात्	எங்கும்	सर्वैः	எல்லோராலும்
		आवृतः	சூழப்பட்டிருந்தது.

अयुतानां सहस्रं च पुरीं तामभ्यवर्तत ॥ ५३ ॥

अयुतानां सहस्रं च	கோடிக்கணக்கான	पुरीं	பட்டணத்தை
तां	அந்த [வையும்]	अभ्यवर्तत	சுற்றிநின்றது.

वानरैर्बलवद्भिश्च बभूव द्रुमपाणिभिः । संवृता सर्वतो लङ्का दुष्प्रवेशाऽपि वायुना ॥ ५४ ॥

वायुना	வாயுபகவானாலும்	बलवद्भिः	பலசாலிகளான
दुष्प्रवेशा	புகழுடியாதிருந்த	वानरैः	வானரர்களால்
लङ्का अपि	இலங்கையும்	सर्वतः च	எங்குமே
द्रुमपाणिभिः	மரங்களை கைகளி லேந்திய	संवृता	தகைப்புண்டதாய்
		बभूव	ஆயிற்று.

राक्षसा विस्मयं जग्मुः सहसाऽभिनिपीडिताः । वानरैर्मेघसङ्काशैः शक्रतुल्यपराक्रमैः ॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்	वानरैः	வானரர்களால்
मेघसङ्काशैः	மேகத்தை நிகர்த்த வைகளும்	सहसा	பலங்கொண்டு
शक्रतुल्य- } पराक्रमैः }	இந்திரனுக்கொப்பா ன ஆற்றல் பெற்ற வர்களுமான	अभिनिपीडिताः	முற்றுகையிடப்பட்ட வர்களாய்
		विस्मयं जग्मुः	மலைத் துவிட்டார்கள்.

महाञ्छब्दोऽभवत्तत्र बलौघस्याभिवर्ततः । सागरस्येव भिन्नस्य यथा स्यात्सलिलस्वनः ॥

भिन्नस्य	கொந்தளிக்கும்	तत्र	அப்பொழுது
सागरस्य	கடலின்	अभिवर्ततः	எதிர்த்துநிற்கும்
सलिलस्वनः	நீரோசை	बलौघस्य	சேனை வெள்ளத்தி னது
यथा स्यात् इव	எவ்வாறு இருக்கு மோ அவ்வாறு	महान शब्दः	பெரும் முழக்கம்
		अभवत्	உண்டாயிற்று.

तेन शब्देन महता सप्राकारा सतोरणा । लङ्का प्रचलिता सर्वा सशैलवनकानना ॥५७॥

तेन	அந்த	सतोरणा	தோரணவாயில்களோடும்,
महता	பெரும்		
शब्देन	முழுக்கத்தால்	सशैलवन- }	மலைகளோடும், வனங்
लङ्का	இலங்கை	कानना }	களோடும், சோலை
सर्वा	முற்றும்		களோடும்,
सप्राकारा	மதில்களோடும்,	प्रचलिता	அதிரந்தது.

रामलक्ष्मणगुप्ता सा सूर्यावेण च वाहिनी । बभूव दुर्धर्षतरा सर्वैरपि सुरासुरैः ॥ ५८ ॥

सुर्यावेण	சூர்யவனாலும்,	सुरासुरैः	தேவர்கள் அசுரர்கள்
रामलक्ष्मण- }	ஸ்ரீராமராலும், லக்ஷ்	सर्वैः अपि	யாவராலும்
गुप्ता च }	மணராலும் ரகசிக்க	दुर्धर्षतरा	எப்பாடுகொண்டும் அணுகவொண்ணாததாய்
सा	அந்த [ப்பட்ட	बभूव	இருந்தது.
वाहिनी	சேன		

राघवः सन्निवेश्यैव सैन्यं स्वं रक्षसां वधे । संमन्त्र्य मन्त्रिभिः सार्धं निश्चित्य च पुनः पुनः ॥

आनन्तर्यमभिप्रेप्सुः क्रमयोगार्थतत्त्ववित् ॥ ५९ ॥

विभीषणस्यानुमते राजधर्ममनुस्मरन् । अङ्गदं वालितनयं समाहूयेदमब्रवीत् ॥ ६० ॥

क्रमयोगार्थ- }	முறைதவறாது செய்	पुनः पुनः	பலவாறு
तत्त्ववित् }	யும் காரியங்களால்	संमन्त्र्य	ஆலோசித்து
	விளையும் பலனை உள்	च	பின்னர்
	உணர்ந்த	राजधर्मं	மன்னரது நெறியை
राघवः	ஸ்ரீராமர்	अनुस्मरन्	அறியுறுத்துகிறவராய்
स्वं	தனது		
सैन्यं	சேனையை	निश्चित्य	ஓர் விதம் தீர்மானித்து
सन्निवेश्य एव	தக்கவிடத்தில் நிற்	विभीषणस्य	விபீஷணரின்
	கச்செய்தபின்னர்	अनुमते	அங்கீகாரத்தின் பேரில்
रक्षसां वधे	அரக்கர்களை அழித்		
	தல் விவசயத்தில்	वालितनयं	வாலியின் புதல்வனா
आनन्तर्यं	மேல்நடத்தவேண்டியதை	अङ्गदं	அங்கதனை [கிய
अभिप्रेप्सुः	நடத்த எண்ணங்	समाहूय	அழைத்து
	கொண்டு	इदं	பின்வருமாறு
मन्त्रिभिः सार्धं	மந்திரிகளோடு கூட	अब्रवीत्	கட்டளையிட்டார்:

गत्वा सौम्य दशग्रीवं ब्रूहि मद्रचनात्कपे । लङ्घयित्वा पुरीं लङ्कां भयं त्यक्त्वा गतव्यथः॥

सौम्य	“அப்பா	गतव्यथः	மனச்சஞ்சலம் எது
कपे	வானர !		வும் இன்றி
भयं	பயத்தை	दशग्रीवं गत्वा	ராவணனைக் கிட்டி
त्यक्त्वा	விட்டொழித்து	मद्रचनात्	நானுரைத்ததாக
लङ्कां पुरीं	இலங்கைநகரநள்	ब्रूहि	பின்வருமாறு சொல்
लङ्घयित्वा	தாவிக்குதித்து		லக்கடவாய்.

अराक्षसमिमं लोकं कर्तास्मि निशितैः शरैः । न चेच्छरणमभ्येपि मामुपादाय मैथिलीम् ॥

மா "என்னிடம்
மேதிலி ஜானகியை
உபாடாய திருப்பிச்சமர்ப்பித்து
விட்டு
शरणं अभ्येपि } நீ சரணம் புகாத
न चेत् } பகைத்தில்

निशितैः கூரிய
शरैः பாணங்களால்
इमं இந்த
लोकं உலகை
अराक्षसं ராக்ஷஸர்கள் ற்றதாய்
कर्तास्मि செய்துவிடுவேன்.

धर्मात्मा राक्षसश्रेष्ठः संप्राप्तोऽयं विभीषणः

॥ ६८ ॥

धर्मात्मा "தர்மா த்மாவும்
राक्षसश्रेष्ठः அரக்கர்களில் உத்த
மனுமாகிய

अयं இந்த
विभीषणः விபீஷணன்
संप्राप्तः என்னை ஆசிரயித்து
விட்டான்.

लङ्केश्वर्यं ध्रुवं श्रीमानयं प्रामोत्यकण्टकम्

॥ ६९ ॥

श्रीमान् "ஸ்ரீமானாகும்
अयं இவன்
अकण्टकं இடையூறற்ற

लङ्केश्वर्यं இலங்கையரசை
ध्रुवं சாச்வதமாய்
प्रामोति அடைகிறான்.

न हि राज्यमधर्मेण भोक्तुं क्षणमपि त्वया ।

शक्यं मूर्खसहायेन पापेनाविदितात्मना ॥

मूर्खसहायेन { "மூர்க்கர்களாகிய மந்
अविदितात्मना { திரிகளை உதவியாகக்
पापेन { கொண்டவனும்
தான் இம்மட்டுமென்
று அறியாதவனாய்
பாபத்தொழிலையே
புரியும்

त्वया உன்னால்
क्षणमपि ஒருநிமிஷமேனும்
राज्यं ராஜ்யத்தை
अधर्मेण हि அதர்மத்துடனேயே
भोक्तुं அனுபவிக்க
शक्यं न முடியாது.

युद्धयस्व वा धृतिं कृत्वा शौर्यमालम्ब्य राक्षस ॥ ७१ ॥

राक्षस "அரக்க!
शौर्यं போருக்குவேண்டிய
வல்லமையை

आलम्ब्य அடைந்து
धृतिं மனோதையத்தை
कृत्वा वा கொண்டும்
युध्यस्व போர்புரி.

मच्छरैस्त्वं रणे शान्तस्ततः पूतो भविष्यसि

॥ ७२ ॥

रणे "போரில்
'त्वं நீ
मच्छरैः எனது பாணங்களால்
शान्तः மாண்டவனாய்

ततः அதனால்
पूतः செய்த பாபங்களொ
ழிந்தவனாக
भविष्यसि ஆகிவிடுவாய்.

यद्वा विशसि लोकांस्त्रीन्पक्षिभूतो मनोजवः । मम चक्षुष्यं प्राप्य न जीवन्प्रतियास्यसि ॥

पक्षिभूतः	“ ‘பறவை உருவங் கொண்டவனாய்	मम	எனது
मनोजवः	மனோவேகமுற்றும்	चक्षुष्यं	கண்ணோக்கை
सीन्	மூன்று	प्राप्य	அடைந்தபிறகு
लोकान्	உலகங்களுக்குள்	जीवन्	உயிருடன்
विशसि	புகுந்துவிடுகின்றாய்	प्रतियास्यसि न	நீ திரும்பிப் போக மாட்டாய்.
यद्वा	என்கிறதென்றால்		

ब्रवीमि त्वां हितं वाक्यं क्रियतामौर्ध्वदैहिकम् ॥ ७४ ॥

त्वां	“ ‘உனக்கு	और्ध्वदैहिकं	உத்திரக்கிரியை
हितं	நன்மை பயப்பதாகிய		யானது
वाक्यं	ஒரு சொல்லை	क्रियताम्	செய்துமுடிக்கப் பட்டும்.
ब्रवीमि	சொல்லுகிறேன்.		

सुदृष्टा क्रियतां लङ्का जीवितं ते मयि स्थितम् ॥ ७५ ॥

ते	“ ‘உனது	लङ्का	இலங்கைநகர்
जीवितं	உயிர்	सुदृष्टा	ஆசைதீரப்பார்க்கப் பட்டதாக
मयि	எனதீனத்தில்	क्रियताम्	செய்துவிடப்பட்ட டும்.”
स्थितं	இருக்கிறது.		

इत्युक्तः स तु तारेयो रामेणाक्लिष्टकर्षणा । जगामाकाशमाविश्य मूर्तिमानिव हव्यवाद् ॥

अक्लिष्टकर्षणा	எதையும் தோஷரஹி தமாய்ச்செய்யும்	हव्यवाद्	அக்னிபகவான்
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	इव	போலிருக்கும்
तु	இவ்விஷயத்தில்	सः	அந்த
इति	இவ்வாறு	तारेयः	அங்கதன்
उक्तः	நியமனம்பெற்று	आकाशं	ஆகாசத்தில்
मूर्तिमान्	உருவெடுத்துவந்த	आविश्य	களம்பி
		जगाम	சென்றான்.

सोऽतिपत्य मुहूर्तेन श्रीमान्नावणमन्दिरम् । ददर्शासीनमव्यग्रं रावणं सचिवैः सह ॥ ७७ ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகும்	सचिवैः	மந்திரிமார்களோடு
सः	அவன்	सह	கூட
मुहूर्तेन	ஒருநொடிப்பொழு தில்	अव्यग्रं	வெகுஜாக்கிரதை யுடன்
रावणमन्दिरं	ராவணனது மாளி கையை	आसीनं	வீற்றிருக்கும்
अतिपत्य	பறந்தடைந்து	रावणं	ராவணனை
		ददर्श	கண்டான்.

ततस्तस्याविदूरे स निपत्य हरिपुङ्गवः । दीप्ताग्निदृशस्तस्यावङ्गदः कनकाङ्गदः ॥ ७८ ॥

ततः	அப்பொழுது	हरिपुङ्गवः	வானரோத்தரனுமா
कनकाङ्गदः	பொன்னோள்வளைக ளையணிந்திருந்தவனும்	सः अङ्गदः	அந்த அங்கதன் [கிய
दीप्ताग्नि- सदृशः }	கொழுந்துவிட்டெரி யும் அக்னியை நிக ர்த்தவனும்	तस्य	அவனது
		अविदूरे	சமீபத்தில்
		निपत्य	குதித்து
		तस्थौ	நின்றான்.

तद्राप्रवचनं सर्वमनूनाधिकमुत्तमम् । सामात्यं श्रावयामास निवेद्यात्मानमात्मना ॥ ७९ ॥

सामात्यं	மந்திரிமார்களுடைய க்குமவனுக்கு	उत्तमं	சிறந்த
आत्मना	தானே	रामवचनं	ஸ்ரீராமரது சொல்
आत्मानं	தானின்னானென்ப தை	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
निवेद्य	தெரிவித்துவிட்டு	अन्यूनाधिकं	எதொன்றையும் விடா மலும் சேர்க்காமலும்
तत्	அந்த	श्रावयामास	பின்வருமாறு அறிவித்தான் :

दूतोऽहं कोसलेन्द्रस्य रामस्याक्लिष्टकर्मणः । वालिपुत्रोऽङ्गदो नाम यदि ते श्रोत्रपागतः ॥

अक्लिष्टकर्मणः	“எதையும் தோஷரஹி தமாய்ச்செய்யும்	वा लघुतः	வாலியின் குமாரன்.
कोसलेन्द्रस्य	கோசலநாடுமன்ன னாகிய	अङ्गदः नाम	அங்கதனென்பது எனது பெயர்.
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	ते	உனது
दूतः	தூதன்	श्रोत्रं आगतः	காதில்விழுந்தவகை
अहं	நான்.	यदि	இருந்தாலுமிருக்க லாம்.

आह त्वां राघवो रामः कौसल्यानन्दवर्धनः ।

कौसल्यानन्दवर्धनः	“கோஸலாதேவியா ருக்கு ஆனந்தத்தை பெருக்குபவனாய்
राघवः	ராகுலத்தில் பிறந்
रामः	ஸ்ரீராமர் [திருக்கிற
त्वां	உன்னிடம்
आह	பின்வருமாறு சொல் லிவிடுத்திருக்கிறார்.

निष्पत्य प्रतियुद्धयस्व नृशंस पुरुषाधम ॥

नृशंस	‘கொடிய நெஞ்சம் படைக்கப்பெற்ற
पुरुषाधम	{ புருஷாதமனே! (உத்தம குலத்தில்ப் பிறந்த வெட்கமற்ற காமாதானே!)
निष्पत्य	வெளிவந்து
प्रतियुद्धयस्व	நேர்நின்று போர் புரிவாயாக..

हन्तास्मि त्वां सहामात्यं सपुत्रज्ञातिबान्धवम्

त्वां	“உன்னை
सहामात्यं	மந்திரிகளுடனும்,

॥ ८२ ॥

सपुत्रज्ञाति- बान्धवं }	{ புத்திரர்களுடனும் தாயாதிகளுடனும் பந்துக்களுடனும்
हन्तास्मि	கொல்லப்போகிறேன்.

निरुद्धिमास्त्रयो लोका भविष्यन्ति हते त्वयि ॥ ८३ ॥

त्वयि	“ நீ	लोकाः	உலகங்களும்
हते	மாண்டுவிடவும்	निरुद्धिमाः	கவலையொழிந்தவை
त्वयः	மூன்று	भविष्यन्ति	களாய் ஆகப்போகின்றன.

देवदानवयक्षाणां गन्धर्वोरगरक्षसाम् । शत्रुमयोद्धरिष्यामि त्वामृषीणां च कण्टकम् ॥

देवदानवयक्षाणां	“ தேவாஸுரயக்ஷர்	ऋषीणां	முனிவர்களுக்கு
	களுக்கும்	कण्टकं च	கண்டகனுமான
गन्धर्वोरगरक्षसां	கந்தர்வநாகராக்ஷஸர்	त्वां	உன்னை
शत्रुं	வையுடும் [களுக்கும்]	अद्य	இப்பொழுது
		उद्धरिष्यामि	வேருடன் களைவேன்.

विभीषणस्य चैश्वर्यं भविष्यति हते त्वयि । न चेत्सत्कृत्य वैदेहीं प्रणिपत्य प्रदास्यसि ॥

त्वयि	“ நீ	न चेत्	இதுவேண்டாமெனில்
हते	மாண்டுவிடவும்	सत्कृत्य	பூஜித்து
विभीषणस्य च	விபீஷணனுக்குத்	प्रणिपत्य	அடிபணிந்து
	தான்	वैदेहीं	சீதையை
ऐश्वर्यं	அரசு	प्रदास्यसि	நீ திருப்பிச் சமர்ப்பித் துவிடு.”
भविष्यति	ஏற்படப்போகிறது.		

इत्येवं परुषं वाक्यं ब्रुवाणे हरिपुङ्गवे । अमर्षवशमापन्नो निशाचरगणेश्वरः ॥ ८४ ॥

एवं इति	இப்படியாய்	निशाचरगणेश्वरः	நாக்ஷஸகணமன்னன்
परुषं वाक्यं	கண்டிப்பான சொல்லை	अमर्षवशं	கோபத்தால் மெய்
हरिपुङ्गवे	வானரோத்தமன்		மறந்திருத்தலை
ब्रुवाणे	மொழிகையில்	आपन्नः	அடைந்தான்.

ततः स रोषताम्राक्षः शशास सचिवांस्तदा । गृह्यतामेष दुर्मेधा वध्यतामिति चासकृत् ॥

तदा	அப்பொழுது	शशास	அக்ஞாபித்தான்.
ततः	அதனால்	दुर्मेधाः	“அறிவு குழம்பியவனா
सः	அவன்	एषः	இவன் [கிய
रोषताम्राक्षः	கோபத்தால் கண்கள்	गृह्यतां	பிடிக்கப்பட்டும்.
	சிவக்க	असकृत् च	விட்டுவிட்டு
सचिवान्	மந்திரிமார்களைப் பார்	वध्यताम्	சித்திரவதை செய்யப்
इति	பின்வருமாறு [கது		பட்டும்”

रावणस्य वचः श्रुत्वा दीप्ताग्निसमतेजसः । जगृहुस्तं ततो घोराश्वत्वारो रजनीचराः ॥

दीप्ताग्निसम-	} பற்றியெரியும் தீயை	रावणस्य वचः	ராவணனது சொல்லை
तेजसः		श्रुत्वा	சிரமேற்கொண்டு
	நிகர்த்த ஒளியுடைய	ततः	அதனால்
	வர்களும்	तं	அவனை
घोराः	கொடியவர்களுமான	जगृहुः	பிடித்துக்கொண்டார்
चत्वारः	நான்கு		கள்.
रजनीचराः	அரக்கர்கள்		

ग्राहयामास तारेयः स्वयमात्मानमात्मवान्। बलं दर्शयितुं वीरो यातुधानगणे तदा ॥८९॥

आत्मवान्	தையசாலியும்	बलं	தனதுசக்தியை
वीरः	புரனுமான	दर्शयितुं	கண்கூடாகக்காட்ட
तारेयः	அங்கதன்	आत्मानं	தன்னை
यातुधानगणे	அரக்கர்களது கூட	स्वयं	தானே இஷ்டப்பட்டு
	டத்தில்	ग्राहयामास	பிடித்துக்கொள்ள
			இடங்கொடுத்தான்.

स तान्बाहुद्वये सक्तानादाय पतगानिव । प्रासादं शैलसङ्काशमुत्पपाताद्भस्तदा ॥ ९० ॥

सः	அந்த	पतगान्	பகழிகளை
अद्भुतः	அங்கதன்	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறோ
तदा	அப்பொழுது	आदाय	தூக்கிக்கொண்டு
बाहुद्वये	கைகளிரண்டில்	शैलसङ्काशं	மலையையிகத்த
सक्तान्	சிக்கிக்கொண்ட	प्रासादं	உப்பரிகையின்மீது
तान्	அவர்களை	उत्पपात	தாவிச்சென்றான்.

तेऽन्तरिक्षाद्विनिर्धूतास्तस्य वेगेन राक्षसाः । भूमौ निपतिताः सर्वे राक्षसेन्द्रस्य पश्यतः ॥

ते	அந்த	विनिर्धूताः	உதறியெறியப்பட்ட
राक्षसाः	அரக்கர்கள்		வர்களாய்
सर्वे	எல்லோரும்	राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸமன்னன்
तस्य	அவனது	पश्यतः	பார்த்துக்கொண்டிரு
वेगेन	வலுவால்	भूमौ	பூமியில்[க்கையிலேயே
अन्तरिक्षात्	ஆகாசத்திலிருந்து	निपतिताः	விழுந்தார்கள்.

ततः प्रासादशिखरं शैलशृङ्गमिवोन्नतम् । ददर्श राक्षसेन्द्रस्य वालिपुत्रः प्रतापवान् ॥९१॥

ततः	அதன்மேல்	इव	போல்
प्रतापवान्	பிரதாபசாலியாகிய	उन्नतं	உயரமான
वालिपुत्रः	அங்கதன்	प्रासादशिखरं	அரண்மனையின்
राक्षसेन्द्रस्य	அரக்கர்மன்னனது		சிகரத்தை
शैलशृङ्गं	மலைச்சிகரத்தை	ददर्श	பார்த்தான்.

तत्पफाल पदाक्रान्तं दशग्रीवस्य पश्यतः । पुरा हिमवतः शृङ्गं वज्रिणेव विदारितम् ॥

तत्	அது	शृङ्गं इव	சிகரம்போலவே
पदाक्रान्तं	காலால் உதைக்கப்	दशग्रीवस्य	தாவணன்
पुरा	முன்பு [பட்டு	पश्यतः	பார்த்துக்கொண்டிரு
वज्रिणा	இந்திரனால்		ருக்கும்பொழுது
विदारितं	பிளக்கப்பட்ட	पफाल	சுக்கலாய் வெடித்து
हिमवतः	ஹமயமலையின்		விழுந்தது.

भङ्क्त्वा प्रासादशिखरं नाम विश्राव्य चात्मनः । विनय सुमहानादमुत्पपात विहायसम् ॥

प्रासादशिखरं
भङ्क्त्वा
आत्मनः
नाम

அரண்மனையின்
சிகரத்தை
பொடியாக்கித்தள்ளி
விட்டு
தனது
பெயரை

विश्राव्य

सुमहानादं
विनय च
विहायसं
उत्पपात

{ விசேஷமாய் எல்லோ
ரும் கேட்கும்வண்
ணம் கூறிவிட்டு
பெருங்கோஷத்தை
இட்டுக்கொண்டும்
ஆகாசத்தில்
கிளம்பினான்.

व्यथयन्नाक्षसान्सर्वान्हर्षयंश्चापि वानरान् ।

सः
राक्षसान्
सवान्
व्यथयन् च

ஆவன்
அரக்கர்கள்
எல்லோரையும்
மனங்கலங்கச்செய்து
கொண்டும்

वानरान्

रावणस्तु परं चक्रे क्रोधं प्रासादधर्षणात् ।

रावणः तु
प्रासादधर्षणात्
परं क्रोधं
चक्रे
च
आत्मनः

வாவணனும்
சிகரம் இடிக்கப்
பட்டதால்
அளவுகடந்த சினக்
கொண்டான். [தை
ஆயினும்
தனது

स वानराणां मध्ये तु रामपार्श्वमुपागतः ॥

हर्षयन् अपि
वानराणां
मध्ये
रामपार्श्वे तु
उपागतः

களிப்புறச்செய்துக்
கொண்டும்
வானரர்களின்
நடுவில்
ஸ்ரீராமரது பக்கவி
லேயே
வந்து இறங்கினான்.

विनाशं चात्मनः पश्यन्निश्वासपरमोऽभवत् ॥

विनाशं
पश्यन्
निश्वासपरमः
अभवत्

நாசத்தை
எதிர்பார்க்கின்றவ
னாய்
நீண்ட பெருமூச்சு
விடுகிறவனாக
ஆயினான்.

रामस्तु बहुभिर्हृष्टैर्निनदद्भिः प्लवङ्गमैः । वृतो रिपुवधाकाङ्क्षी युद्वायैवाभ्यवर्तत ॥ ९७ ॥

रामः तु
हृष्टैः
निनदद्भिः
बहुभिः
प्लवङ्गमैः

ஸ்ரீராமரோவெனில்
உள்ளம்பூரித்து
கோஷமிடும்
பல
வானர்களால்

वृ :
रिपुवधाकांक्षो
युद्वाय एव
अभ्यवर्तत

சூழப்பட்டவராய்
சத்துருவின் வதை
யை நிச்சயித்தவராய்
யுத்தத்திற்கே
முன்னோக்கிச்சென்
றார்.

सुषेणस्तु महावीर्यो गिरिकूटोपमो हरिः । बहुभिः संवृतस्तत्र वानरैः कामरूपिभिः ॥ ९८ ॥

चतुर्द्वाराणि सर्वाणि सुग्रीववचनात्कपिः । पर्यक्रामत दुर्धर्षो नक्षत्राणीव चन्द्रमाः ॥ ९९ ॥

महावीर्यः
गिरिकूटोपमः
हरिः
दुर्धर्षः

மகா வீரயசாலியுடைய,
மலையின் சிகரத்தை
நிகர்த்தவனும்,
கபிலவர்ணமுடைய
வனும்,
பிறரால் வெல்லமுடி
யாதவனுமான

सुषेणः
कपिः
तत्र
कामरूपिभिः
बहुभिः
वानरैः
संवृतः

சுவேணனென்ற
வானன்
அப்பொழுது
நினைத்த உருவமெ
பல [டுக்கவல்ல
வானர்களால்
சூழப்பட்டவனாய்

सुग्रीववचनात् सुக்ரீவனது ஆக்கிரீன
யில்

चतुर्द्वाराणि நான்கு வாயில்கள்

सर्वाणि तु எல்லாவற்றையும்

तेषामक्षौहिणिशतं समवेक्ष्य वनौकसाम् ।

राक्षसा विस्मयं जग्मुस्त्रासं जग्मुस्तथाऽपरे ।

राक्षसाः ஆரக்கர்கள்

लङ्का இலங்கையை

उपनिविष्टानां கிட்டியிருக்கிறவர்க

सागरं சமுத்திரத்தை [எனும்

अभिवर्ततां च எட்டிப்பார்க்கிறவர்க

तेषां அந்த [எருமான

वनौकसां வானரர்களின்

अक्षौहिणिशतं { அக்சௌகிகணிக்ஞள்
என சேணைகளின் அ
னைகத்தை

चन्द्रमा:

नक्षत्राणि

इव

पर्यक्रमत

लङ्कामुपनिविष्टानां सागरं चाभिवर्तताम् ॥

अपरे समरोद्धर्षाद्धर्षमेव प्रपेदिरे ॥ १०१ ॥

समवेक्ष्य

विस्मयं

जग्मुः

तथा अपरे

त्रासं

जग्मुः

अपरे

समरोद्धर्षात्

हर्ष एव

प्रपेदिरे

சந்திரன்

நக்சத் திரங்களை

எவ்வண்ணமோ அவ்

வண்ணமே

சுற்றித்திரிந்தான்.

பார்த்து

ஆச்சர்யத்தை

அடைந்தார்கள்.

அப்படியே சிலர்

நடுக்கத்தை

அடைந்தார்கள்.

வேறு சிலர்

போரினுள்ள மனக்கி

ளர்ச்சியால்

களிப்பையே

அடைந்தார்கள்.

कृत्स्नं हि कपिभिर्व्याप्तं प्राकारपरिखान्तरम् । ददृशू राक्षसा दीनाः प्राकारं वानरीकृतम् ॥

दीनाः மனஞக்கங்கொண்ட

राक्षसाः ஆரக்கர்கள்

प्राकारपरिखान्तरं மதிற்சுவருக்கும் அக

कृत्स्नं முக்கும் இடைவெளி

எல்லாவற்றையும்

हाहाकारं प्रकुर्वन्ति राक्षसा भयमोहिताः

भयमोहिताः பயத்தால் மெய்மறந்த

राक्षसाः ஆரக்கர்கள்

कपिभिः

व्याप्तं

वानरीकृतं

प्राकारं हि

ददृशूः

॥ १०३ ॥

हाहाकारं

प्रकुर्वन्ति

வானரர்களால்

நிரம்பியிருப்பதாய்

வானரகளாலமைக்
கப்பட்ட

மதிற்சுவரெனவே

எண்ணினார்கள்.

ஹாஹா எனும் கூக்

இட்டார்கள். [குரலை

तस्मिन्महाभीषणके प्रवृत्ते कोलाहले राक्षसराजधान्याम् ।

प्रगृह्य रक्षांसि महायुधानि युगान्तवाता इव संविचेरुः

॥ १०४ ॥

राक्षसराजधान्यां ராக்ஷஸராஜதானியில்

तस्मिन् அந்த

महाभीषणके அதிபயங்கரமாகிய

कोलाहले கோல ஹலமானது

प्रवृत्ते தோன்றியபோது

रक्षांसि ஆரக்கர்கள்

महायुधानि பெரும் ஆயுதங்களை

प्रगृह्य

युगान्तवाता:

इव

संविचेरुः

கைகவிலெடுத்துக்

கொண்டு

பிரளயகாலத்துக்

காற்றுகள்

போலவே

எங்கும் திரியலானார்

கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकचत्वारिंशः सर्गः ॥

द्विचत्वारिंशः सगः—நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். || ४२ ||

युद्धारंभः—போர்தொடங்கல்.

ततस्ते राक्षसास्तत्र गत्वा रावणमन्दिरम् । न्यवेद्यन्पुरीं रुद्धां रामेण सह वानरैः ॥१॥

तत्र	அப்பொழுது	पुरीं	நகரை
ततः	அவ்விடத்தில்	वानरैः सह	வானரர்களோடுகூட
ते	அந்த	रामेण	ஸ்ரீராமரால்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	रुद्धां	முற்றுகையிடப் பட்டதாய்
रावणमन्दिरं	ராவணனது		
गत्वा	சென்று [மாளிகைக்கு	न्यवेद्यन्	தெரிவித்தார்கள்.

रुद्धां तु नगरीं श्रुत्वा जातक्रोधो निशाचरः । विधानं द्विगुणं कृत्वा प्रासादं सोऽध्यरोहता ॥

सः	அந்த	जातक्रोधः	சினம் மூண்டவனாய்
निशाचरः	அரக்கன் (ராவணன்)	विधानं	பாதுகாப்பின் அமைப்
नगरीं	நகரை	द्विगुणं	இருமடங்காய் [பை
रुद्धां	முற்றுகையிடப் பட்டதாய்	कृत्वा	செய்துவிட்டு
		प्रासादं	உப்பரிகை மீது
श्रुत्वा तु	கேட்டதுமே	अध्यरोहत	ஏறி நின்றான்.

स ददर्शवृतां लङ्कां सशैलवनकाननाम् । असंख्येयैर्हरिगणैः सर्वतो युद्धकाङ्क्षिभिः ॥३॥

सः	அவன்	युद्धकाङ्क्षिभिः	போரை விரும்பும்
सशैलवन- } काननां }	மலைகளும் காடுகளும் சோலைகளும் உள்	असंख्येयैः	அளவிடமுடியாத
लङ्कां	இலங்கையை [எரிட்ட	हरिगणैः	வானரகணங்களால்
सर्वतः	எங்கும்	आवृतां	மூடப்பட்டதாக
		ददर्श	கண்ணுற்றான்.

स दृष्ट्वा वानरैः सर्वा वसुधां कबलीकृताम् । कथं क्षपयितव्याः स्युरिति चिन्तापरोऽभवत् ॥

सः	அவன்	दृष्ट्वा	கவனித்து
वसुधां	பூமி	कथं	எவ்வாறு
सर्वा	எங்கும்	क्षपयितव्याः स्युः	இவர்கள் கொல்லப்பட ட்டவர்களாவார்கள்
वानरैः	வானரர்களால்		
कबलीकृतां	{ இடைவெளியின்றி பறைக்கப்பட்டிருப் பதாய்	इति	என்று
		चिन्तापरः	நினைத்து ஏக்கம்பிடித்
		अभवत्	ஆயினான். [தவனாக

स चिन्तयित्वा सुचिरं धैर्यमालम्ब्य रावणः । राघवं हरियूथांश्च ददर्शयतलोचनः ॥५॥

सः रावणः	அந்த ராவணன்	राघवं	ஸ்ரீராமரையும்
सुचिरं	வெகுநேரம்	हरियूथान् च	வானரச்சேனையையும்
चिन्तयित्वा	கவலையில் முழுதி	आयतलोचनः	கண்களை மலங்க விழி த்துக்கொண்டு
धैर्यं आलम्ब्य	ஒருவாறு சைரியப்ப டுத்திக்கொண்டு	ददर्श	பார்த்தான்,

राघवः सह सैन्येन मुदितो नाम पुपुवे

॥ ६ ॥

राघवः ஸ்ரீராமர்
சैन्येन சேனையோடு
सह கூட

नाम சர்வப்பிரகாரத்தா
லும்
मुदितः உள்ளம்பூரித்தவராகி
पुपुवे குதித்தார்.

लङ्कां ददर्श गुप्तां वै सर्वतो राक्षसैर्वृताम्

॥ ७ ॥

लङ्कां இலங்கையை
सर्वतः वै எங்கும்
राक्षसैः ராக்ஷஸர்களால்

वृतां நிரம்பியதாயும்
गुप्तां பாதுகாக்கப்பட்ட
ददर्श கவனித்தார். [தாயும்

दृष्ट्वा दाशरथिलङ्कां चित्रध्वजपताकिनीम् । जगाम सहसा सीतां दूयमानेन चेतसा ॥ ८ ॥

दाशरथिः ஸ்ரீராமர்
चित्रध्वज- } கொடிகளுடனும் நிசா
पताकिनी } ன்களுடனும் விளங்
लङ्कां இலங்கையை [கும்
दृष्ट्वा பார்த்து
सहसा தசுஷணமே

दूयमानेन பதைத்துக்கொண்டி
ருக்கும்
चेतसा உள்ளத்தோடு
सीतां சீதாதேவியாரை
जगाम பின்வருமாறு சிந்திக்க
லானார் :

अत्र सा मृगशाबाक्षी मत्कृते जनकात्मजा । पीड्यते शोकसन्तप्ता कृशा स्थण्डिलशायिनी ॥

अत्र “இங்கே
मृगशाबाक्षी மான்விழியாளாகிய
सा அந்த
जनकात्मजा ஜானகி
मत्कृते என்னிமித்தமாக

शोकसन्तप्ता சோகத்தால் தபித்து
कृशा மெய்வாடி
स्थण्डिलशायिनी தரையிற்படுத்துக்
கிடக்கிறவளாய்
पीड्यते துன்புறுகிறாள்”

पीड्यमानां स धर्मात्मा वैदेहीमनुचिन्तयन् । क्षिप्रमाज्ञापयामास वानरान्द्विषतां वधे ॥ १० ॥

धर्मात्मा தர்மாத்மாவாகும்
सः அவர்
वैदेहीं ஜானகியை
पीड्यमानां துன்பப்பட்டுக்கொ
ண்டிருப்பவளாய்
अनुचि तयन् நினைத்து

क्षिप्रं விரைவில்
द्विषतां சத்துருக்களை
वधे வதைக்கும்விஷயத்
தில்
वानरान् வானரர்களை
आज्ञापयामास கட்டளையிட்டார்.

एवमुक्ते तु वचने रामेणाक्लिष्टकर्मणा । सङ्क्षुब्धमाणाः प्लवगाः सिंहनादैरनादयन् ॥ ११ ॥

अक्लिष्टकर्मणा சிந்தையை எப்பொழு
தும் சிதறவிடாத
रामेण ஸ்ரீராமரால்
एवं மேற்கண்டவாறு
वचने ஆக்கினை
उक्ते तु விடுக்கப்பட்டதும்
प्लवगाः வானரர்கள்

सङ्क्षुब्धमाणाः { நான் முன்னே நான்
முன்னே என்று
போட்டியிடுகின்ற
வர்களாய்
सिंहनादैः சிங்கநாதங்களால்
अनादयन् எதிரோசையிடச்
செய்தார்கள்.

शिखरैर्विकिरामैनां लङ्कां मुष्टिभिरेव वा । इति स्म दधिरे सर्वे मनांसि हरियूथपाः ॥१२॥

हरियूथपाः
सर्वे
एनां
लङ्कां
शिखरैः
वानரசேனை, தலைவர்
எல்லோரும் [கள்
'இந்த
இலங்கையை
மலைச்சிகரங்களைக்
கொண்டோ

मुष्टिभिः एव वा
विकिराम
इति
मनांसि दधिरे स्म
முஷ்டிகளாலேயோ
பொடிபொடியாய்ச்
செய்துவிடுவோம்
என்று
மனவுறுதிகொண்டார்
கள்.

उद्यम्य गिरिशृङ्गाणि शिखराणि महान्ति च । तरुंश्चोत्पात्य विविधांस्तृणन्ति हरियूथपाः ॥

हरियूथपाः
गिरिशृङ्गाणि
महान्ति
शिखराणि च
வானரசேனை, தலைவர்கள்
பர்வதங்களின் சிகரங்
களையும்
பெரிய
பாறைகளையும்

विविधानि
तरुन् च
उत्पात्य
उद्यम्य
तिष्ठन्ति
பல
விருக்தங்களையும்
வேருடன் பிடுங்கி
கையிலேந்திக்
கொண்டு
சித்தமாக நின்றார்கள்.

प्रेक्षतो राक्षसेन्द्रस्य तान्यनीकानि भागशः । राघवप्रियकामार्थं लङ्कामारुरुहुस्तदा ॥

तदा
तानि
भनीकानि
भागशः
அப்பொழுது
அந்த
சேனைகள்
பிரிக்கப்பட்டவண்
ணமே

प्रेक्षतः
राघवप्रिय-
कामार्थं
लङ्कां
आरुरुहुः
பார்த்துக்கொண்டி
ருக்கும்பொழுதே
ஸ்ரீராமருடைய இஷ்ட
மாகிய மனோரதத்
தைச்செய்யக்கருதி
இலங்கையில்
தாவினார்கள்.

ते ताम्रवक्त्रा हेमाभा रामार्थं त्यक्तजीविताः । लङ्कामेवाभ्यवर्तन्त सालतालशिलायुधाः ॥

ताम्रवक्त्राः
हेमाभाः
ते
रामार्थं
त्यक्तजीविताः
சிவந்த முகமுடைய
வர்களும்,
தங்கநிறமுடையவாக
அவர்கள் [ஞமான்
ஸ்ரீராமருடைய
கைங்கர்யத்தில்
உயிரையும் பொருட்ப
டுத்தாதவர்களாய்

सालताल-
शिलायुधाः
लङ्कां
एव
अभ्यवर्तन्त
ஆச்சி, பனை, கற்பா
றை இவைகளையே
ஆயுதமாய் உடைய
வர்களாய்
இலங்கையை
நோக்கியவண்ணமே
சென்றார்கள்.

ते द्रुमैः पर्वताग्रैश्च मुष्टिभिश्च पुवङ्गमाः । प्राकाराग्राण्यरण्यानि ममन्थुस्तोरणानि च ॥

ते
पुवङ्गमाः
द्रुमैः
पर्वताग्रैः च
அந்த
வானரர்கள்
கிருக்தங்களாலும்,
பர்வதங்களின் சிகரங்
களாலும்,

मुष्टिभिः च
प्राकाराग्राणि
अरण्यानि
तोरणानि च
ममन्थुः
முஷ்டிகளாலும்,
நிலவரண்களின் சிகர
ங்களையும்,
காட்டரண்களையும்,
வெளிவாயில்களையும்,
உருவழித்தார்கள்.

परिखाः पूरयन्ति स्म प्रसन्नसलिलायुताः । पांसुभिः पर्वताग्रैश्च तृणैः काष्ठैश्च वानराः ॥

वानराः	வானரர்கள்	पर्वताग्रैः च	பர்வதசிகரங்களாலும்
प्रसन्नसलिलायुताः	தெளிந்த நீர் நிரம்பியு	तृणैः	புற்பூண்டுகளாலும்,
परिखाः	நீரரண்களை [ள்ள	काष्ठैः	கட்டைகளாலும்
पांसुभिः	மண்கட்டிகளாலும்,	पूरयन्ति स्म	தூர்த்தார்கள்.

ततः सहस्रयूथाश्च कोटियूथाश्च वानराः । कोटीशतयुताश्चान्ये लङ्कामारुरुहस्तदा ॥१८॥

ततः	அதன்மேல்	कोटियूथाः च	கோடிக்கணக்கான
तद्वा	அப்பொழுது		சேனைகளாகவும்
अन्ये	மற்றுமுள்ள	कोटीशतयुताः च	நூறுகோடிகளோடு
वानराः च	வானரர்களும்		கூடியவர்களாகவும்
सहस्रयूथाः	ஆயிரக்கணக்கான	लङ्कां	இலங்கையினுள்
	சேனைகளாகவும்	आरुरुहः	புகுந்தார்கள்.

काञ्चनानि प्रमृदन्तस्तोरणानि प्लवङ्गमाः । कैलासशिखराभाणि गोपुराणि प्रमथ्य च ॥

आप्लवन्तः प्लवन्तश्च गर्जन्तश्च प्लवङ्गमाः । लङ्कां तामभिधावन्ति महावारणसन्निभाः ॥२०॥

प्लवङ्गमाः	வானரர்கள்	प्लवङ्गमाः	வானரர்கள்
काञ्चनानि	பொன்னுலான	गर्जन्तः च	அட்டகாசம் செய்து
तोरणानि	வெளிவாயில்களை		கொண்டே
प्रमृदन्तः	பொடியாக்கிக்கொண்டு	आप्लवन्तः	ஒரேமூச்சில் தாவிக்கு
			திக்கின்றவர்களாகவும்
कैलासशिखरा-}	கயிலைமலையின் சிகரங்	प्लवन्तः च	பறந்துசெல்கிறவர்
भाणि	களை நிகர்த்த		களாகவும்
गोपुराणि	கோபுரங்களை	तां	அந்த
प्रमथ्य च	உருவழித்துக்கொண்	लङ्कां	இலங்கையை இடவி
	டும்		டாது
महावारण-}	மகாயானைகளை	अभिधावन्ति	துன்புறுத்திக்கொண்
सन्निभाः	யொத்த		டிருந்தார்கள்.

जयत्यतिबलो रामो लक्ष्मणश्च महाबलः । राजा जयति सुग्रीवो राघवेणाभिपालितः ॥

इत्येवं घोषयन्तश्च गर्जन्तश्च प्लवङ्गमाः । अभ्यधावन्त लङ्कायाः प्राकारं कामरूपिणः ॥२२॥

कामरूपिणः	நினைத்த உருவமெடுக்	राघवेण	ஸ்ரீராமரால்
प्लवङ्गमाः	வானரர்கள் [கவல்ல	अभिपालितः	பாதுகாக்கப்பட்ட
अतिबलः	மிக்கபலம்பொருத்திய	सुग्रीवः राजा	சுக்ரீவ மன்னர்
रामः	ஸ்ரீராமர்	जयति	வெற்றிபெற்று விளங்
जयति	வெற்றிபெற்று விளங்	इति एवं	இப்படியாய் [குகிறார்.
	குகிறார்.	घोषयन्तः च	புகழ்ந்துகொண்டும்
		गर्जन्तः च	பெரும்புகழிட்டுக்
			கொண்டும்
महाबलः	மகாபலம் படைத்த	लङ्कायाः	இலங்கையின்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணரும்	प्राकारं	மதில்சுவரை
च	அப்படியே விளங்கு	अभ्यधावन्त	தாக்கிறார்கள்.
	கிறார்.		

वीरबाहुः सुबाहुश्च नलश्च वनगोचरः । निपीड्योपनिविष्टास्ते प्राकारं हरियूथपाः ॥
एतस्मिन्नन्तरे चक्रुः स्कन्धावारनिवेशनम् ॥ २३ ॥

ते
हरियूथपाः
वीरबाहुः
सुबाहुः च
वनगोचरः
नलः च

அந்த
வானரசேனைத்தலைவர்
களாகிய
வீரபாகுவும்
சுபாகுவும்
வனத்தில்கஞ்சரிக்கும்
நளனும்

प्राकारं
निपीड्य
उपनिविष्टाः
एतस्मिन् अन्तरे
स्कन्धावारनिवेशनं
चक्रुः

மதில்சுவரை
இடித்துத்தள்ளி
உட்புகுந்தவர்களாய்
அந்த இடைவெளியில்
படையின் ஓர் வகுப்பு
க்குத்தங்குமிடத்தை
செய்தார்கள்.

पूर्वद्वारं तु कुमुदः कोटिभिर्दशभिर्वृतः । आवृत्य बलवांस्तस्थौ हरिभिर्जितकाशिभिः ॥

बलवान्
कुमुदः तु
जितकाशिभिः
दशभिः कोटिभिः

பலசாலியாகிய
குமுதனோவெனில்
வெற்றிகொண்டு எப்
பொழுதும் விளங்கு
கிறவர்களான
பத்து கோடி

हरिभिः
वृतः
पूर्वद्वारं
आवृत्य
तस्थौ

வானரர்களால்
சூழப்பட்டவனாய்
கிழக்குவாயிலை
தகைந்துக்கொண்டு
நின்றான்.

साहाय्यार्थं तु तस्यैव निविष्टः प्रघसो हरिः । पनसश्च महाबाहुर्वानरैर्बहुभिर्वृतः ॥ २५ ॥

प्रघसः
हरिः
तस्य एव
साहाय्यार्थं
निविष्टः
महाबाहुः

பிரகஸனென்ற
வானரன்
அவனுக்கே
உதவியெய்யவேண்டி
கூடவிருந்தான்.
மகாபாகுவாகிய

पनसः तु
बहुभिः
वानरैः
वृतः
च

பனஸனும்
பல
வானரர்களால்
சூழப்பட்டவனாய்
அப்படியே அவனாக்
குக்கூடவிருந்தான்.

दक्षिणं द्वारमागम्य वीरः शतबलिः कपिः । आवृत्य बलवांस्तस्थौ विंशत्या कोटिभिर्वृतः॥

बलवान्
वीरः
शतबलिः
कपिः
विंशत्या कोटिभिः

பலசாலியும்
வீரனுமான
தசபலி என்ற
வானரன்
இருபது கோடிகளால்

वृतः
दक्षिणं द्वारं
आगम्य
आवृत्य
तस्थौ

சூழப்பட்டவனாய்
தெற்குவாயிலை
கிட்டி
தகைந்து
நின்றான்.

सुषेणः पश्चिमद्वारं गतस्तारापिता हरिः । आवृत्य बलवांस्तस्थौ षष्टिकोटिभिरावृतः ॥

बलवान्
तारापिता
सुषेणः
हरिः
षष्टिकोटिभिः

பலசாலியும்
தாரையின் தந்தையு
மான
ஸுஷேணனென்ற
வானரன்
அறுபதுகோடிகளால்

आवृत्य
पश्चिमद्वारं
गतः
आवृत्य
तस्थौ

சூழப்பட்டவனாய்
மேற்குவாயிலை
அடைந்து
தகைந்துக்கொண்டு
நின்றான்.

उत्तरं द्वारमासाद्य रामः सौमित्रिणा सह । आवृत्य बलवांस्तस्थौ सुग्रीवश्च हरीश्वरः ॥

बलवान्	பலசாலியாகிய	आवृत्य	தகைந்து
रामः	ஸ்ரீராமர்	तस्थौ	நின்றார்.
सौमित्रिणा सह	லக்ஷ்மணரோடுகூட	हरीश्वरः	வானரமன்னனாகிய
उत्तरं	வடக்கு	सुग्रीवः	சுகரீவனும்
द्वारं	வாயிலை	च	அப்படியே தகைந்து
आसाद्य	அடைந்து		நின்றான்.

गोलाङ्गुलो महाकायो गवाक्षो भीमदर्शनः । वृतः कोट्या महावीर्यस्तस्थौ रामस्य पार्श्वतः॥

महावीर्यः	மகா வீர்யவானும்	गवाक्षः	கவாக்ஷன்
गोलाङ्गुलः	கொண்டைமுசரினத் தனும்	कोट्या	கோடியால்
भीमदर्शनः	பார்க்கப்பயங்கரமான	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
महाकायः	பெருமுடல் படைக்க ப்பெற்றவனுமான	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
		पार्श्वतः	பக்கலில்
		तस्थौ	நின்றான்.

ऋक्षाणां भीमवेगानां धूम्रः शत्रुनिबर्हणः । वृतः कोट्या महावीर्यस्तस्थौ रामस्य पार्श्वतः॥

शत्रुनिबर्हणः	பகைவரை அழிக்க வல்ல	ऋक्षाणां	கரடிகளுடைய
महावीर्यः	மகா வீர்யவானான	कोट्या	கோடியால்
धूम्रः	தூமிரன்	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
भीमवेगानां	அளவுகடந்த ஆற்ற லுடைய	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
		पार्श्वतः	மற்றொருபக்கலில்
		तस्थौ	நின்றான்.

सन्नद्धस्तु महावीर्यो गदापाणिर्विभीषणः । वृतो यत्तैस्तु सचिवैस्तस्थौ तत्र महाबलः ॥

सन्नद्धः	அவ்விடத்திலேயே	सन्नद्धः	சன்னத்தனாய்
महाबलः	மகா ஆற்றலுடைய வரும்	यत्तैः	சன்னத்தர்களாயிருக் கின்ற
महावीर्यः तु	மகா ஆண்மையுடைய	सचिवैः तु	மந்திரிமார்களாலேயும்
विभीषणः	விபீஷணன் [வருமான	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
गदापाणिः	கதாயுதத்தைக் கையி லேந்திக்கொண்டு	तस्थौ	நின்றான்.

गजो गवाक्षो गवयः शरभो गन्धमादनः । समन्तात्परिधावन्तो ररक्षुर्हरिवाहिनीम् ॥३२॥

गजः	கஜனும்,	समन्तात्	எங்கும்
गवाक्षः	கவாக்ஷனும்,	परिधावन्तः	பறந்து ஓடுகின்றவர் களாய்
गवयः	கவயனும்,	हरिवाहिनीं	வானரச்சேனையை
शरभः	சரபனும்,	ररक्षुः	ரக்ஷித்தார்கள்.
गन्धमादनः	கந்தமாதனனும்,		

ततः कोपपरीतात्मा रावणो राक्षसेश्वरः । निर्याणं सर्वसैन्यानां द्रुतमाज्ञापयत्तदा ॥३३॥

तदा अப்பொழுது
ततः அதனால்
कोपपरीतात्मा கோபந்தலைக்கேறி
னவனான

रावणः ராவணன்
द्रुं சீக்கிரமே
सर्वसैन्यानां எல்லாச்சேனைகளின்
निर्याणं போருக்குப்புறப்படு
தலை

राक्षसेश्वरः ராக்ஷஸமன்னனாகிய

एतच्छ्रुत्वा ततो वाक्यं रावणस्य मुखोद्गतम् । सहसा भीमनिर्घोषमुद्घुष्टं रजनीचरैः ॥३४॥

रावणस्य ராவணனுடைய
मुखोद्गतं வாயிலிருந்துவந்த
एतत् இந்த
वाक्यं श्रुत्वा சொல்லைக் கேட்டு,
ततः அதன்மேல்

रजनीचरैः அரக்கர்களால்
सहसा ஏககாலத்தில்
भीमनिर्घोषं பயங்கரமான சிம்ம
நாதமானது
उद्घुष्टम् இடப்பட்டது.

ततः प्रचोदिता भैर्यश्चन्द्रपाण्डुरपुष्कराः । हेमकोणाहता भीमा राक्षसानां समन्ततः ॥३५॥

ततः அப்பொழுது
राक्षसानां அரக்கர்களுடைய
भैर्यः பேரிவாதியங்கள்
चन्द्रपाण्डुर- } சந்திரன்போல வெளு
पुष्कराः } த்த தோல்முகங்களை
யுடையவைகளாய்

भीमाः பயங்கரமாய்
समन्ततः நாற்புறமும்
हेमकोणाहताः பொற்கோல்களால் அ
டிக்கப்பட்டவைகளாய்
प्रचोदिताः அறிக்கைசெய்தன.

विनेदुश्च महाघोषाः शङ्खाः शतसहस्रशः । राक्षसानां सुघोराणां मुखमास्तपूरिताः ॥३६॥

शङ्खाः சங்குகள்
शतसहस्रशः நூறுபிரக்கணக்காய்
सुघोराणां மிகக்கொடிய
राक्षसानां அரக்கர்களுடைய

मुखमास्तपूरिताः வாய்க்காற்றினால் நிர
ப்பப்பட்டவைகளாய்
महाघोषाः च மிககோஷம் செய்கின்
றவைகளாயும்
विनेदुः ஒலித்தன.

ते बभुः शुभनीलाङ्गाः सशङ्खा रजनीचराः । विद्युन्मण्डलसन्नद्धाः सबलाका इवाम्बुदाः ॥

ते அந்த
शुभनीलाङ्गाः அழகிய கறுத்த மேனி
களை யுடையவர்களும்
सशङ्खाः சங்கங்களுடனிருந்த
வர்களுமான
रजनीचराः அரக்கர்கள்

विद्युन्मण्डलसन्नद्धाः மின்னல்கொடுகளோ
டு சேர்ந்த
सबलाकाः கொக்குகளுடனிருந்த
अम्बुदाः கார்மேகங்கள்
इव போலவே
बभुः விளங்கினார்கள்.

निष्पतन्ति ततः सैन्या हृष्टा रावणचोदिताः । समये पूर्यमाणस्य वेगा इव महोदधेः ॥

ततः அப்பொழுது
सैन्याः சேனைகள்
रावणचोदिताः ராவணனால் கட்டளை
யிடப்பட்டவைகளாய்
हृष्टाः களிப்புற்றவைகளாய்

पूर्यमाणस्य பொங்கும்
महोदधेः கடலின்
वेगाः इव அலைகள் போலவே
समये ஏற்ற சமயத்தில்
निष्पतन्ति கிளம்பின.

राजञ्जय जयेत्युक्त्वा स्वस्वनामकथान्ततः । तथा वृक्षैर्महाकायाः पर्वताग्रैश्च वानराः ॥
निजघ्नस्तानि रक्षांसि नखैर्दन्तैश्च वेगिताः ॥ ४५ ॥

महाकायाः பெரும் உடல் படைக்
கப்பட்ட
वानराः வானரர்கள்
स्वस्वनाम- } அவரவர்கள் பெயர்க
கथान्ततः } னை சொல்லிய பின்னர்
राजन् 'ராஜாவே!
जय வெற்றிபெற்று விளங்
குவிராக!
जय வெற்றிபெற்று விளங்
குவிராக!"
इति என்று

उक्त्वा வாழ்த்திவிட்டு
वेगिताः ஆத்திரங்கொண்ட
வர்களாய்
वृक्षैः மரங்களாலும்,
पर्वताग्रैः च மலைச்சிகரங்களாலும்,
नखैः तथा நகங்களாலும்,
दन्तैः च தந்தங்களாலும்,
तानि அந்த
रक्षांसि அரக்கர்களை
निजघ्नः புடைத்தார்கள்.

राक्षसास्त्वपरे भीमाः प्राकारस्था महीगतान् । भिण्डिपालैश्च खड्गैश्च शूलैश्चैव व्यदारयन् ॥

अपरे சில
प्राकारस्थाः பிராகாரத்தில் நின்ற
भीमाः கொடியவர்களான
राक्षसाः तु அரக்கர்களும்
महीगतान् பூமியில் நின்றவர்களை

भिण्डिपालैः च பிண்டிபாலமென்ற ஓர்
வகை கதைகளாலும்
खड्गैः च கத்திகளாலும்
शूलैः च एव சூலங்களாலும்
व्यदारयन् வெட்டித்தள்ளினார்
கள்.

वानराश्चापि संक्रुद्धाः प्राकारस्थान्महीगताः । राक्षसान्पातयामासुः समापुत्य प्लवङ्गमाः ॥

महीगताः பூமியிலிருந்தவர்களும்
प्लवङ्गमाः பாய்ந்துசெல்ல வல்ல
வர்களுமான
वानराः च வானரர்களும்
संक्रुद्धाः மிகச்சினங்கொண்ட
வர்களாய்

प्राकारस्थान् மதில்களில் நின்ற
राक्षसान् अपि அரக்கர்களையும்
समापुत्य ஒரே பாய்ச்சலாய்
பாய்ந்து
पातयामासुः கீழேயிழுத்துத்
தள்ளினார்கள்.

स संप्रहारस्तुमुलो मांसशोणितकर्दमः । रक्षसां वानराणां च संवभूवाद्भुतोपमः ॥ ४८ ॥

रक्षसां அரக்கர்களுடையவும்
वानराणां च வானரர்களுடையவும்
सः அந்த
संप्रहारः போர்
तुमुलः உக்கிரமாகவும்

मांसशोणित- } மாம்சங்களாலும் ரக்
कर्दमः } தத்தாலும் சேறூயி
ருக்கிறதாகவும்
अद्भुतोपमः நிகரற்றதாகவும்
संवभूव இருந்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकान्ये

युद्धकाण्डे द्विचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16323

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1648

त्रिचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம். || ४३ ||

इन्द्रयुद्धवर्णनम्—தவந்த்வயுத்தத்தை வர்ணிப்பது.

युध्यतां तु ततस्तेषां वानराणां महात्मनाम् । रक्षसां संवभूवाथ बलकोपः सुदारुणः ॥

ततः	அப்பொழுது	वानराणां तु	வானரர்களுக்கும்
युध्यतां	போர்செய்துகொண் டிருந்த	रक्षसां अथ	அரக்கர்களுக்கும்
तेषां	அந்த	सुदारुणः	மிக உக்கிரமான
महात्मनां	மஹாத்மாக்களாகிய	बलकोपः	பெருங்கோபமானது
		संवभूव	உண்டாயிற்று.

ते हयैः काञ्चनापीडैर्ध्वजैश्चाग्निशिखोपमैः । रथैश्चादित्यसङ्काशैः कवचैश्च मनोरमैः ॥ २ ॥

निर्ययू राक्षसव्याघ्रा नादयन्तो दिशो दश । राक्षसा भीमकर्माणो रावणस्य जयैषिणः ॥

भीमकर्माणः	கொடிய செயலுடை யவர்களும்	काञ्चनापीडैः	{ பொன்னால் செய்யப் பட்ட குஞ்சலங்களை யணிந்த
राक्षसव्याघ्राः	ராக்கூஸோத்தமர்	हयैः	குதிரைகளின் பேரினும்
ते	அந்த [கருமான	आदित्यसङ्काशैः	சூரியனை நிகர்த்த
रक्षसाः	அரக்கர்கள்	रथैः च	ரதங்களின் மீதுமேறி க்கொண்டு
रावणस्य	ராவணனுக்கு	दश	பத்து
जयैषिणः	வெற்றியைப் பிரார்த் திக்கின்றவர்களாய்	दिशः	திக்குகளையும்
मनोरमैः	அழகிய	नादयन्तः	பிரதித்வனியொலிக்க செய்துகொண்டு
कवचैः च	கவசங்களோடும்	निर्ययुः	வெளிக்கிளம்பினார் கள்.
अग्निशिखोपमैः	{ கொழுந்துவிட்டெரி யும் அக்னியைப் போன்ற தவஜங்களோடும்		

वानराणामपि चमूर्बृहती जयमिच्छताम् । अभ्यधावत तां सेनां रक्षसां कामरूपिणाम् ॥

जयं इच्छतां	வெற்றியைக் கோரும்	रक्षसां	ராக்கூஸர்களின்
वानराणां	வானரர்களுடைய	तां	அந்த
बृहती	பெரும்	सेनां	சேனையை
चमूः अपि	சேனையும்	अभ्यधावत	எதிர்த்துபுடைத்த து.
कामरूपिणां	நினைத்த உருவமெ டுக்கவல்ல		

एतस्मिन्नन्तरे तेषामन्योन्यमभिधावताम् । रक्षसां वानराणां च इन्द्रयुद्धमवर्तत ॥ ५ ॥

एतस्मिन्	“இந்த	अन्योन्यं	ஒருவரை ஒருவர்
अन्तरे	சமயத்தில்	अभिधावतां	தாக்கும்பொழுது
तेषां रक्षसां	அந்த அரக்கர்களும்,	इन्द्रयुद्धं	தவந்த்வயுத்தமானது
वानराणां च	வானரர்களும்	अवर्तत	உண்டாயிற்று.

अङ्गदेनेन्द्रजित्सार्धं वालिपुत्रेण राक्षसः । अयुध्यत महातेजास्त्र्यम्बकेण यथाऽन्तकः ॥ ६ ॥

अन्तकः	“யமன்	इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து
त्र्यम्बकेण	முக்கண்ணனோடு	वालिपुत्रेण	வாலியின் புதல்வனாகிய
यथा	எவ்வண்ணமோ		
	அவ்வண்ணமே	अङ्गदेन	அங்கதனோடு
महातेजाः	மகா ஆற்றலுடைய	सार्धं	கூட
राक्षसः	அரக்கனான	अयुध्यत	போரிட்டான்.

प्रजङ्घेन च संपातिर्नित्यं दुर्मर्षणो रणे । जम्बुमालिनमारुह्यो हनुमानपि वानरः ॥ ७ ॥

रणे	“போரில்	आरुह्यः	பொருதினான்.
नित्यं	எப்பொழுதும்	वानरः	வானரராகிய
दुर्मर्षणः	சலியாத	हनुमान् अपि	ஹனுமாரும்
संपातिः	{ ஸம்பாதி (விபீஷணரின் உந்திரிகளிலொருவன்)	जम्बुमालिनं	ஜம்புமாலியுடன்
प्रजङ्घेन	ப்ராஜங்கனோடு	च	அப்படியே பொருதினார்.

संगतः सुमहाक्रोधो राक्षसो रावणानुजः । समरे तीक्ष्णवेगेन मित्रघ्नेन विभीषणः ॥ ८ ॥

रावणानुजः	ராவணனது தம்பியும்	तीक्ष्णवेगेन	கொடிய வல்லமையுற்ற
राक्षसः	அரக்கனுமாகிய	मित्रघ्नेन	மித்திரக்கனோடு
विभीषणः	விபீஷணன்	समरे	போரில்
सुमहाक्रोधः	அளவுகடந்த சினம் கொண்டவனாகி	सङ्गतः	கைகலந்தான்.

तपनेन गजः सार्धं राक्षसेन महाबलः । निकुम्भेन महातेजा नीलोऽपि समयुध्यत ॥ ९ ॥

महाबलः	மஹாபலசாலியாகிய	समयुध्यत	போர்புரிந்தான்.
गजः	கஜன்	महातेजाः	மஹா ஆற்றலுடைய
तपनेन	தபனினென்ற	नीलः	நீலன்
राक्षसेन	அரக்கனோடு	निकुम्भेन	நிகும்பனோடு
सार्धं	கூட	अपि	அப்படியே போர்புரிந்தான்.

वानरेन्द्रस्तु सुग्रीवः प्रघसेन समागतः । संगतः समरे श्रीमान्विरूपाक्षेण लक्ष्मणः ॥ १० ॥

वानरेन्द्रः	வானரமன்னனாகிய	श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகிய
सुग्रीवः तु	சுகரீவனும்	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
प्रघसेन	பிரகஸனோடு	समरे	போரில்
समागतः	போர் புரிந்தான்.	विरूपाक्षेण	விருபாக்ஷனோடு
		सङ्गतः	கைகலந்தார்.

अग्निकेतुश्च दुर्धर्षो रश्मिकेतुश्च राक्षसः । सुसप्तो यज्ञकोपश्च रामेण सह संगताः ॥ ११ ॥

दुर्धर्षः	{ இதுவரையிலும் எவ ராலும் வெல்லப்ப டாதவனான	सुसप्तः	ஸுப்தகன்னனும்
अग्निकेतुः च	அக்னிகேதுவும்	यज्ञकोपः च	யக்னுகோபனும்
रश्मिकेतुः	ரக்மிகேது என்ற	रामेण	ஸ்ரீராமரோடு
राक्षसः च	அரக்கனும்	सह	கூட
		सङ्गताः	கைகலந்தனர்.

वज्रमुष्टिस्तु मैन्देन द्विविदेनाशनिप्रभः । राक्षसाभ्यां सुघोराभ्यां कपिमुख्यौ समागतौ ॥

वज्रमुष्टिः	வஜ்ரமுஷ்டி என்பவன்	कपिमुख्यौ	வானரோத்தமர்
मैन्देन	மைந்தனோடும்		இருவர்களும்
अशनिप्रभः	அசனிப்பரபனென்ப வன்	सुघोराभ्यां	மிகக் கொடிய
		राक्षसाभ्यां	அரக்கர்களிருவர்
द्विविदेन	த்விவிதனோடும்		களோடு
तु	என்றபடி	समागतौ	கைகலந்தார்கள்.

वीरः प्रतपनो घोरो राक्षसो रणदुर्धरः । समरे तीक्ष्णवेगेन नलेन समयुध्यत ॥ १३ ॥

वीरः	பயங்கரமானவனும்	राक्षसः	அரக்கன்
रणदुर्धरः	{ போரில் சுலபத்தில் வெல்ல முடியாதவ னும்	तीक्ष्णवेगेन	கடும் ஆவேசத்துட னிருந்த
वीरः	சூரனுமான	नलेन	நளனோடு
प्रतपनः	பிரதபனென்ற	समरे	போரில்
		समयुध्यत	எதிர்த்துக் கின்றான்.

धर्मस्य पुत्रो बलवान्सुषेण इति विश्रुतः । स विद्युन्मालिना सार्धमयुध्यत महाकपिः ॥ १४ ॥

धर्मस्य	தர்மராஜனது	सुषेणः	ஸுஷேணன்
पुत्रः	புதல்வனும்	इति	என்ற
बलवान्	பலசாலியும்	सः	அவன்
विश्रुतः	பிரசித்திபெற்றவனும்	विद्युन्मालिना	வித்யுன்மாலியோடு
महाकपिः	வானரர்களில் கிறந்த வனுமான	सार्धं	கூட
		अयुध्यत	போர்புரிந்தான்.

वानराश्चापरे भीमा राक्षसैरपरैः सह । द्वन्द्वं समीयुर्बहुधा युद्धाय बहुभिः सह ॥ १५ ॥

वानराः	வானரர்கள்	अपरैः	கிலரோடு
बहुभिः	பல	सह च	கூடவும்
राक्षसैः	அரக்கர்களோடு	बहुधा	பலவிதமாய்
सह	கூடவும்	युद्धाय	போர்புரிவதற்கு
भीमाः	பயங்கரர்களான	द्वन्द्वं	இரட்டை இரட்டை
अपरे	கிலர்	समीयुः	சேர்த்தார்கள். [யாக

तत्रासीत्सुमहद्युद्धं तुमुलं रोमहर्षणम् । रक्षसां वानराणां च वीराणां जयमिच्छताम् ॥ १६ ॥

तत्र	அப்பொழுது	सुमहत्	மிகவும்பெரியதாகவும்
जयं इच्छतां	ஜயத்தைக் கோரும்	तुमुलं	அதி உக்கிரமாகவும்
रक्षसां	அரக்கர்களுடையவும்		
वीराणां	சூரர்களான	रोमहर्षणं	{ பார்ப்பவர்களை மயிர்
वानराणां च	வானரர்களுடையவும்		{ கூச்செறிய செய்வ
युद्धं	போர்	आसीत्	{ தாகவும்
			இருந்தது.

हरिराक्षसदेहेभ्यः प्रभूताः केशशाद्वलाः । शरीरसङ्घाटवहाः प्रसुप्तः शोणितापगाः ॥ १७ ॥

हरिराक्षस- } देहेभ्यः	வானரர்கள், ராக்ஷஸர் கள் இவர்களின் உட	शरीरसङ्घाटवहाः	{ உருப்புகளாகிற கட
प्रभूताः	உண்டான [விவிருந்து		{ டைகளையுமிழுத்து
शोणितापगाः	ரத்தநதிகள்	प्रसुप्तः	{ ச்செல்லுகின்றவை
केशशाद्वलाः	கேசங்களை புற்களாக		{ களாகவும்
	உடையவைகளாகவும்,		பெருக்கெடுத்தோ
			டின.

आजघानेन्द्रजित्कुद्रो वज्रेणेव शतक्रतुः । अद्भुतं गदया वीरं शत्रुसैन्यविदारणम् ॥ १८ ॥

इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து	गदया	கதையால்
कुद्रः	கினங்கொண்டவனாய்	शतक्रतुः	இந்திரன்
शत्रुसैन्य- } विदारणं	சத்துருசன்யத்தை கதற அடித்துக் கொண்டிருக்கிற	वज्रेण	வஜ்ராயுதத்தால்
		इव	எவ்வண்ணமோ
वीरं	சூரனாகிய		அவ்வண்ணமே
अद्भुतं	அங்கதனை	आजघान	புடைத்தான்.

तस्य काञ्चनचित्राङ्गं रथं साश्वं ससारथिम् । जघान समरे श्रीमानद्भुतो वेगवान् कपिः ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானும்	काञ्चनचित्राङ्गं	பொன்னொழுகிய சக்
वेगवान्	மகா சக்தியுடையவனு		கிரங்களையுடைய
कपिः	வானரனாகிய [மான	रथं	ரத்தத்தை
अद्भुतः	அங்கதன்	साश्वं	குதிரைகளுடனும்
समरे	போரில்	ससारथिं	ஸாரதியுடனும்
तस्य	அவனது	जघान	ஒழித்தான்.

संपातिस्तु त्रिभिर्वाणैः प्रजङ्घेन समाहतः । निजघानाश्वकर्णेन प्रजङ्घं रणमूर्धनि ॥ २० ॥

संपातिः तु	ஸம்பாதியும்	रणमूर्धनि	போர்க்களத்தில்
प्रजङ्घेन	பிரஜங்கனால்	अश्वकर्णेन	அச்வகர்ண விருகூத்
त्रिभिः	மூன்று		தைக்கொண்டு
बाणैः	பாணங்கள் கொண்டு	प्रजङ्घं	பிரஜங்களை
समाहतः	அடிக்கப்பட்டவனாய்	निजघान	புடைத்தான்.

जम्बुमाली रथस्थस्तु रथशक्त्या महाबलः । विभेद समरे क्रुद्धो हनुमन्तं स्तनान्तरे ॥

महाबलः	மஹாபலசாலியாகிய	हनुमन्तं	ஹனுமாரை
जम्बुमाली	ஜம்புமாலீ	स्तनान्तरे	மார்புப்பிரதேசத்தில்
रथस्थः तु	ரதத்திலிருந்தவண்	रथशक्त्या	ரதத்திலிருந்த சக்தி
समरे	போரில் [ணமே		எனும் ஆயுதத்தால்
क्रुद्धः	சினங்கொண்டவனாகி	विभेद	குத்தினான்.

तस्य तं रथमास्थाय हनुमान् मारुतात्मजः । प्रमथय तलेनाशु सह तेनैव रक्षसा ॥२२॥

मारुतात्मजः	வாயுபகவானின் புதல்	रक्षसा	அரக்கனோடு
हनुमान्	ஹனுமார் [வராகிய	सह एव	கூடவே
तस्य	அவனது	तं	அதை
तं	அந்த	आशु	விரைவில்
रथं	ரதத்தில்	तलेन	முட்டியினால்
आस्थाय	ஏறி	प्रमथय	பொடியாக்கித்தள்ளி
तेन	அந்த		னான்.

नदन्प्रतपनो घोरो नलं सोऽप्यन्वधावत

॥ २३ ॥

घोरः	பயங்கரனான	नदन्	காஜித்துக்கொண்டே
सः	அந்த	नलं अपि	நளனை நோக்கியே
प्रतपनः	பிரதபனன்	अन्वधावत	எதிர்த்தோடினான்.

नलः प्रतपनस्याशु पातयामास चक्षुषी । भिन्नगात्रः शरैर्स्तक्ष्णैः क्षिप्रहस्तेन रक्षसा ॥२४॥

क्षिप्रहस्तेन	கை சுறுசுறுப்புள்ள	नलः	நளன்
रक्षसा	அரக்கனால்	प्रतपनस्य	பிரதபனனுடைய
तीक्ष्णैः शरैः	கூரிய பாணங்களால்	चक्षुषी	இரு கண்களையும்
भिन्नगात्रः	விரணப்படுத்தப்பட்ட	आशु	சடக்கென
	உடலுடையவனாய்	पातयामास	பிடுங்கி எறிந்தான்.

निजघानाद्रिशृङ्गेण तपनं वेगवान् गजः

॥ २५ ॥

वेगवान्	ஸாமர்த்தியசாலியாகிய	तपनं	தபனனை
	கிய	अद्रिशृङ्गेण	மலைசிகரத்தால்
गजः	கஜன்	निजघान	கொன்றான்.

प्रसन्तमिव सैन्यानि प्रघसं वानराधिपः । सुग्रीवः सप्तपर्णेन निर्विभेद जघान च ॥ २६॥

वानराधिपः	வானரமன்னனாகிய	प्रघसं	பிரகஸனை
•सुग्रीवः	சுகரீவன்	सप्तपर्णेन	ஏழிலைப்பாலை என்ற
सैन्यानि	சேனையின		மரத்தால்
प्रसन्तं	விழுங்கிவிடுகிறவனை	निर्विभेद	பிளந்தான்.
इव	போலிருக்கும்	जघान च	கொன்றும்விட்டான்.

प्रपीड्य शरवर्षेण राक्षसं भीमदर्शनम् । निजघान विरूपाक्षं शरेणैकेन लक्ष्मणः ॥ २७ ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	शरवर्षेण	பாணவர்ஷத்தால்
भीमदर्शनं	பார்க்க பயங்கரான	प्रपीड्य	துன்புறுத்தி
विरूपाक्षं	விருபாக்ஷனென்ற	एकेन	ஒரே
राक्षसं	அரக்கனை	शरेण	பாணத்தால்
		निजघान	கொன்றார்.

अग्निकेतुश्च दुर्धर्षो रश्मिकेतुश्च राक्षसः । सुसप्तो यज्ञकोपश्च रामं निर्विभिदुः शरैः ॥ २८ ॥

दुर्धर्षः	தகையமுடியாதவனாய் விளங்கிய	सुसप्तः	சுப்தக்ளனும்,
अग्निकेतुः च	அக்னிகேதுவும்	यज्ञकोपः च	யக்ஞகோபனும்
रश्मिकेतुः	ரச்மிகேது என்ற	रामं	ஸ்ரீராமரை
राक्षसः च	அரக்கனும்,	शरैः	பாணங்களால்
		निर्विभिदुः	புடைத்தார்கள்.

तेषां चतुर्णां रामस्तु शिरांसि निशितैः शरैः । क्रुद्धश्चतुर्भिश्चिच्छेद घोरैरग्निशिखोपमैः ॥

रामः तु	ஸ்ரீராமரோ எனில்	चतुर्भिः	நான்கு
क्रुद्धः	சினங்கொண்டவராகி	शरैः	பாணங்களால்
अग्निशिखोपमैः	கொழுந்துவிட்டெரிய ம் அக்னியை நிகர்த்த	तेषां	அந்த
घोरैः	பயங்கரமான	चतुर्णां	நால்வர்களுடைய
निशितैः	கூரிய	शिरांसि	தலைகளை
		चिच्छेद	வெட்டியெறிந்தார்.

वज्रमुष्टिस्तु मैन्देन मुष्टिना निहतो रणे । पपात सरथः साश्वः पुराट् इव भूतले ॥ ३० ॥

पुराट्:	மதிற்சுவரின்மீது கட டப்பட்ட கோபுரம்	मुष्टिना	முஷ்டியால்
इव	போல் விளங்கிய	सरथः	தேருடனும்
वज्रमुष्टिः तु	வஜ்ரமுஷ்டியும்	साश्वः	குதிரைகளுடனும்
मैन्देन	மைந்தனால்	निहतः	கொல்லப்பட்டவனாய்
रणे	போரில்	भूतले	பூமியில்
		पपात	விழுந்தான்.

निकुम्भस्तु रणे नीलं नीलाञ्जनचयप्रभम् । निर्विभेद शरैस्तीक्ष्णैः करैर्मघमिवांशुमान् ॥

रणे	போரில்	अंशुमान्	சூரியபகவான்
नीलाञ्जनचयप्रभं	கறுத்த மைக்குன்று	करैः	கிரணங்களால்
नीलं तु	நீலனையும் [போன்ற	मेघं	மேகத்தை
निकुम्भः	நிகும்பன்	इव	எவ்வண்ணமோ
तीक्ष्णैः	கூரிய		அவ்வண்ணமே
शरैः	பாணங்களால்	निर्विभेद	ஊடுருவினான்.

पुनः शरशतेनाथ क्षिप्रहस्तो निशाचरः । विभेद समरे नीलं निकुम्भः प्रजहास च ॥३२॥

क्षिप्रहस्तः	கை சுறுசுறுப்புள்ள	अथ	அப்பொழுது
निकुम्भः	நிகும்பனென்ற	पुनः	இன்னும்
निशाचरः	அரக்கன்	शरशतेन	அநேக பாணங்களால்
समरे	போரில்	विभेद	ஊடுருவினான்.
नीलं	நீலனை	प्रजहास च	சிரிக்கவும் சிரித்தான்.

तस्यैव रथचक्रेण नीलो विष्णुरिवाहवे । शिरश्चिच्छेद समरे निकुम्भस्य च सारथेः ॥३३॥

नीलः	நீலன்	निकुम्भस्य	நிகும்பனுடைய
आहवे	போரில்	शिरः	தலையையும்
विष्णुः	விஷ்ணுபகவான்	सारथेः च	ஸாரதியினுடையவும்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்	समरे	போரில்
तस्य	அவனது [வண்ணமே	चिच्छेद	துணித்துத்தள்ளி
रथचक्रेण एव	ரதச் சக்கரத்தைக் கொண்டு		னான்.

वज्राशनिसमस्पर्शो द्विविदोऽप्यशनिप्रभम् । जघान गिरिशृङ्गेण मिषतां सर्वरक्षसाम् ॥३४॥

वज्राशनि } समस्पर्शः }	வஜ்ராயுதத்தையும் இடியையும் நிகர்த்த	मिषतां अपि	{ விழித்துப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கயி லேயே
द्विविदः	துவிவிதன்	अशनिप्रभं	அசனிப்பிரபனை
सर्वरक्षसां	ராக்ஷஸர்களால்	गिरिशृङ्गेण	மலைச் சிகரத்தால்
	லோரும்	जघान	புடைத்தான்.

द्विविदं वानरेन्द्रं तु नगयोधिनमाहवे । शरैरशनिसङ्काशैः स विव्याधाशनिप्रभः ॥ ३५ ॥

सः	அந்த	वानरेन्द्रं	வானரோத்தமனாகிய
अशनिप्रभः	அசனிப்பிரபன்	द्विविदं तु	த்விவிதனையும்
आहवे	போரில்	अशनिसङ्काशैः	இடிகளை நிகர்த்த
नगयोधिनं	மலைகளையெடுத்துப் போர்புரியும்	शरैः	பாணங்களால்
		विव्याध	துன்புறுத்தினான்.

स शरैरतिविद्धाङ्गो द्विविदः क्रोधमूर्च्छितः । सालेन सरथं साश्वं निजघानाशनिप्रभम् ॥

शरैः	பாணங்களால்	सालेन	ஆச்சாமரமொன்றைக் கொண்டு
अतिविद्धाङ्गः	உடலெங்கும் அதிககா யப்படுத்தப்பட்ட	अशनिप्रभं	அசனிப்பிரபனை
सः	அந்த	सरथं	தேருடனும்,
द्विविदः	துவிவிதன்	साश्वं	குதிரைகளுடனும்
क्रोधमूर्च्छितः	கோபந்தலைக்கேறிய வனாகி	निजघान	கொன்றான்.

विद्युन्माली रथस्थस्तु शरैः काञ्चनभूषणैः । सुषेणं ताडयामास ननाद च मुहुर्मुहुः ॥३७॥

विद्युन्माली	வித்யுன்மாலி	सुषेणं	சுஷேணனை
रथस्थः तु	ரதத்திலிருந்த வண்ணமே	ताडयामास	புடைத்தான்.
काञ्चनभूषणैः	பொற்கட்டுகளிட்ட	मुहुः मुहुः	அடிக்கடி
शरैः	பாணங்களால்	ननाद च	அட்டகாஸமும் செய்தான்.

तं रथस्थमथो दृष्ट्वा सुषेणो वानरोत्तमः । गिरिशृङ्गेण महता रथमाशु न्यपातयत् ॥ ३८ ॥

वानरोत्तमः	வானரோத்தமனாகிய	महता	பெரும்
सुषेणः	சுஷேணன்	गिरिशृङ्गेण	மலைச்சிகரத்தால்
अथो	அப்பொழுது	रथं	ரதத்தை
तं	அவனை	आशु	சடக்கென
रथस्थं	ரதத்திலிருப்பவனாக	न्यपातयत्	முறித்துவிழ்த்தி னான்.
दृष्ट्वा	கவனித்து		

लाघवेन तु संयुक्तो विद्युन्माली निशाचरः । अपक्रम्य रथात्तूर्णं गदापाणिः क्षितौ स्थितः॥

लाघवेन	சுறுசுறுப்போடு	रथात्	ரதத்திலிருந்து
संयुक्तः	சுடிய	अपक्रम्य	தப்பிக்குதித்து
विद्युन्माली	வித்யுன்மாலியென்ற	क्षितौ	பூமியில்
निशाचरः	அரக்கன்	गदापाणिः	கதையும்கையுமாக
तूर्णं तु	தசுஷணமே	स्थितः	நின்றுவிட்டான்.

ततः क्रोधसमाविष्टः सुषेणो हरिपुङ्गवः । शिलां सुमहतीं गृह्य निशाचरमभिद्रवत् ॥ ४० ॥

ततः	அதனால்	सुमहतीं	மிகப்பெரிய
हरिपुङ्गवः	வானரோத்தமனாகிய	शिलां	கற்பாறை ஒன்றை
सुषेणः	ஸுஷேணன்	गृह्य	எடுத்துக்கொண்டு
क्रोधसमाविष्टः	கோபாக்ரான்தனாகி	निशाचरं	அரக்கனை
		अभिद्रवत्	தூரத்தினான்.

तमापतन्तं गदया विद्युन्माली निशाचरः । वक्षस्यभिजघानाशु सुषेणं हरिसत्तमम् ॥४१॥

निशाचरः	அரக்கனாகிய	सुषेणं	சுஷேணனை
विद्युन्माली	வித்யுன்மாலி	गदया	ஓர் கதையால்
आपतन्तं	தூரத்திக்கொண்டு	आशु	விரைவில்
तं	அந்த [வரும்]	वक्षसि	மார்பில்
हरिसत्तमं	வானரோத்தமனாகிய	अभिजघान	புடைத்தான்.

गदाप्रहारं तं घोरमचिन्त्यं प्लवगोत्तमः । तां शिलां पातयामास तस्योरसि महामृधे ॥४२॥

महामृधे	பெரும்போரில்	गदाप्रहारं	கதையின் அடியை
प्लवगोत्तमः	வானரோத்தமனாக மவன்	अचिन्त्य	பொருட்படுத்தாது
घोरं	அசஹ்யமாயிருக்கும்	तां शिलां	அந்த கற்பாறையை
तं	அந்த	तस्य	அவனது
		उरसि	மார்பில்
		पातयामास	எறிந்தான்.

विद्युन्माली रथस्थस्तु शरैः काञ्चनभूषणैः । सुषेणं ताडयामास ननाद च मुहुर्मुहुः ॥३७॥

विद्युन्माली	வித்யுன்மாலி	सुषेणं	சுஷேணனை
रथस्थः तु	ரதத்திலிருந்த	ताडयामास	புடைத்தான்.
	வண்ணமே	मुहुः मुहुः	அடிக்கடி.
काञ्चनभूषणैः	பொற்கட்டுகளிட்ட	ननाद च	அட்டகாஸமும்
शरैः	பாணங்களால்		செய்தான்.

तं रथस्थमथो दृष्ट्वा सुषेणो वानरोत्तमः । गिरिशृङ्गेण महता रथमाशु न्यपातयत् ॥ ३८ ॥

वानरोत्तमः	வானரோத்தமனாகிய	महता	பெரும்
सुषेणः	சுஷேணன்	गिरिशृङ्गेण	மலைச்சிகரத்தால்
अथो	அப்பொழுது	रथं	ரதத்தை
तं	அவனை	आशु	சடக்கென
रथस्थं	ரதத்திலிருப்பவனாக	न्यपातयत्	முறித்துவிழ்த்தி
दृष्ट्वा	கவனித்து		னான்.

लाघवेन तु संयुक्तो विद्युन्माली निशाचरः । अपक्रम्य रथात्तूर्णं गदापाणिः क्षितौ स्थितः॥

लाघवेन	சுறுசுறுப்போடு	रथात्	ரதத்திலிருந்து
संयुक्तः	கூடிய	अपक्रम्य	தப்பிக்குதித்து
विद्युन्माली	வித்யுன்மாலியென்ற	क्षितौ	பூமியில்
निशाचरः	அரக்கன்	गदापाणिः	கதையும்கையுமாக
तूर्णं तु	தக்ஷணமே	स्थितः	நின்றுவிட்டான்.

ततः क्रोधसमाविष्टः सुषेणो हरिपुङ्गवः । शिलां सुमहतीं गृह्य निशाचरमभिद्रवत् ॥ ४० ॥

ततः	அதனால்	सुमहतीं	மிகப்பெரிய
हरिपुङ्गवः	வானரோத்தமனாகிய	शिलां	கற்பாறை ஒன்றை
सुषेणः	ஸுஷேணன்	गृह्य	எடுத்துக்கொண்டு
क्रोधसमाविष्टः	கோபாக்ரந்தனாகி	निशाचरं	அரக்கனை
		अभिद्रवत्	தூரத்தினான்.

तमापतन्तं गद्या विद्युन्माली निशाचरः । वक्षस्यभिजघानाशु सुषेणं हरिसत्तमम् ॥४१॥

निशाचरः	அரக்கனாகிய	सुषेणं	சுஷேணனை
विद्युन्माली	வித்யுன்மாலி	गद्या	ஓர் கதையால்
आपतन्तं	தூரத்திக்கொண்டு	आशु	விரைவில்
तं	அந்த [வரும்]	वक्षसि	மார்பில்
हरिसत्तमं	வானரோத்தமனாகிய	अभिजघान	புடைத்தான்.

गदाप्रहारं तं घोरमचिन्त्यं प्लवगोत्तमः । तां शिलां पातयामास तस्योरसि महामृधे ॥४२॥

महामृधे	பெரும்போரில்	गदाप्रहारं	கதையின் அடியை
प्लवगोत्तमः	வானரோத்தமனாக	अचिन्त्यं	பொருட்படுத்தாது
	மவன்	तां शिलां	அந்த கற்பாறையை
घोरं	அசஹ்யமாயிருக்கும்	तस्य	அவனது
तं	அந்த	उरसि	மார்பில்
		पातयामास	எறிந்தான்.

शिलाप्रहाराभिहतो विद्युन्माली निशाचरः । निष्पिष्टहृदयो भूमौ गतासुनिपपात ह ॥

निशाचरः अरக்கனாகும
विद्युन्माली வித்யுன்மாலி
शिलाप्रहाराभिहतः கற்பாறையின் வீழ்ச்
சியால் நசுக்குண்டு

निष्पिष्टहृदयः மாவெனப்போன்ற
गतासु: ஹிருதமுடையவனாகி
भूमौ உயிர்போய்
निपपात ह பூமியில்
சாய்ந்துவிட்டான்.

एवं तैर्वाणैः शूरैः शूरास्ते रजनीचराः । द्वन्द्वे विमृदितास्तत्र दैत्या इव दिवौकसैः ॥

तल अப்பொழுது
दैत्या: அசுரர்கள்
दिवौकसैः தேவர்களால்
इव எவ்வண்ணமோ
ते அந்த[அவ்வண்ணமே
शूरा: சூரர்களான
रजनीचरा: அரக்கர்கள்

शूरै: சூரர்களான
तै: அந்த
वाणै: வானர்களால்
द्वन्द्वे த்வந்தயுத்தத்தில்
एवं மேற்கண்டவாறு
विमृदिता: உருக்குலைக்கப்பட்ட
டார்கள்.

भग्नैः खड्गैर्गदाभिश्च शक्तितोमरपट्टिशैः । अपविद्धैश्च भिन्नैश्च रथैः सांग्रामिकैर्हयैः ॥४५॥

निहतैः कुञ्जरैर्मत्तैस्तथा वानरराक्षसैः । चक्राक्षयुगदण्डैश्च भग्नैर्धरणिश्रितैः ॥

बभूवायोधनं घोरं गोमायुगणसङ्कुलम्

॥ ४६ ॥

आयोधनं போர்க்களமானது
भग्नै: முறிந்துவிழுந்த
खड्गै: கத்திகளாலும்
गदाभि: च கதைகளாலும்
शक्तितोमरपट्टिशै: { சக்திகளாலும், தோம
ரங்களாலும், பட்டி
சங்களாலும்
अपविद्धै: च ஒடிந்து
भिन्नै: च நொறுங்கிப்போன
रथै: ரதங்களாலும்
तथा அப்படியே
निहतै: கொல்லப்பட்ட.
सांग्रामिकै: போர்
हयै: குதிரைகளாலும்

मत्तै: மத
कुञ्जरै: யானைகளாலும்
वानरराक्षसै: வானர்களாலும்
அரக்கர்களாலும்
भग्नै: உருவொழிந்து
धरणिश्रितै: பூமியில் சிதறிச்
கிடந்த
चक्राक्षयुगदण्डै: च { சக்கிரங்களாலும் அச்
சக்களாலும் துகத்த
டிகளாலும் ஏற்கால்
களாலும்
घोरं பார்க்கப் பயங்கரமாய்
गोमायुगणसङ्कुलं நரிக்கூட்டங்களால்
நிறையப்பெற்றதாய்
बभूव இருந்தது.

कबन्धानि समुत्पेतुर्दिक्षु वानररक्षसाम् । विमर्दे तुमुले तस्मिन्देवासुररणोपमे ॥ ४७ ॥

देवासुररणोपमे { தேவர்களுக்கும் அசு
ரர்களுக்கும் நடந்த
போரை நிகர்த்த
तस्मिन् அந்த
तुमुले கடுமையான
विमर्दे போரில்

वानररक्षसां வானர்களுடையவும்
அரக்கர்களுடையவும்
कबन्धानि தலையில்லா உடல்கள்
दिक्षु எல்லா திக்குகளிலும்
समुत्पेतु: சிதறிக்கிடந்தன.

विदार्यमाणा हरिपुङ्गवैस्तदा निशाचराः शोणितदिग्धगात्राः ।

पुनः सुयुद्धं तरसा समास्थिता दिवाकरस्यास्तमयाभिकाङ्क्षिणः ॥ ४८ ॥

तदा
हरिपुङ्गवैः
विदार्यमाणाः
निशाचराः
शोणित-
दिग्धगात्राः

அப்பொழுது
வானரோத்தமர்க
முறிக்கப்படும் [ளால்
அரக்கர்கள்
ரத்தத்தால் பூசப்ப
ட்ட உடலுடையவர்
களாகி

पुनः
सुयुद्धं
दिवाकरस्य
अस्तमयाभि-
काङ्क्षिणः
तरसा
समास्थिताः

இன்னும்
பெரும்பேரில்
சூரியபகவானுடைய
அஸ்தமனத்தை எதிர்
பார்த்துகொண்டு
ஆவேசத்தோடு
எதிர்த்துநின்றார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे त्रिचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16371

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1696

चतुश्चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திநாலாவது ஸர்க்கம். ॥ ४४ ॥

रात्रियुद्धम्—ராத்நிரியுத்தம்

युद्धयतामेव तेषां तु तदा वानररक्षसाम् । रविरस्तंगतो रात्रिः प्रवृत्ता प्राणहारिणी ॥

तदा
तेषां
वानररक्षसां तु
युध्यतां एव

அப்பொழுது
அந்த
வானரர்களும் அரக்
கர்களும்
போர்செய்துகொண்
டிருக்கையிலேயே

रविः
अस्तङ्गतः
प्राणहारिणी
रात्रिः
प्रवृत्ता

சூரியன்
அஸ்தமித்தான்.
பலர் ஏககாலத்தில்
மரணமடைகிற
இரவு
துடங்கிற்று.

अन्योन्यं बद्धवैराणां घोराणां जयमिच्छताम् । संप्रवृत्तं निशायुद्धं तदा वानररक्षसाम् ॥

अन्योन्यं
बद्धवैराणां
जयं
इच्छतां
घोराणां

ஒருவர்மீதொருவர்
த்வேஷம் பாராட்டி
ஜயத்தை
கோரும்
பயங்கரமானவர்க
ளான

वानररक्षसां
तदा
निशायुद्धं
संप्रवृत्तम्

வானரர்களுக்கும்
அப்பொழுது
ராத்நிரிப்போரானது
நடைபெற்றது.

राक्षसोऽसीति हरयो हरिश्चासीति राक्षसाः । अन्योन्यं समरे जघ्नुस्तस्मिस्तमसि दारुणे ॥

समरे
हरयः
राक्षसः
असि
इति
राक्षसाः
हरिः
असि

போரில்
வானரர்கள்
'அரக்கனாய்
நீயிருக்கிறாய்'
என்று சொல்லிக்கொ
அரக்கர்கள் [ண்டும்
'வானரனாய்
நீயிருக்கின்றாய்'

इति च
अन्योन्यं
तस्मिन्
दारुणे
तमसि
जघ्नुः

என்று சொல்லிக்
கொண்டும்
ஒருவரை ஒருவர்
அந்த
பயங்கரமான
இருளில்
புடைத்துக்கொண்
டார்கள்.

जहि दारय चैहीति कथं विद्रवसीति च । एवं सुतुमः शब्दस्तस्मिस्तमसि शुश्रुवे ॥४॥

जहि 'கொல்லு,
 दारय வெட்டு,
 एहि इति च வா ' என்றும்,
 कथं ' ஏன்
 विद्रवसि ஓடுகிறாய் '
 इति च என்றும்

एवं இப்படியாய்
 सुतुमः மிகக்கலவாமான
 शब्दः சத்தம்
 तस्मिन् அந்த
 तमसि இருளில்
 शुश्रुवे கேட்கப்பட்டது.

कालाः काञ्चनसन्नाहास्तस्मिस्तमसि राक्षसाः । संप्रादृश्यन्त शैलेन्द्रा दीप्तौषधिवना इव ॥

राक्षसाः அரக்கர்கள்
 तस्मिन् तमसि அந்த இருளில்
 कालाः கருப்புநிறமுடையவர்
 களாய்
 काञ्चनसन्नाहा: { பொன்னுலான போர
 ணிகளுடனிருந்த
 வர்களாய்

दीप्तौषधिवना: { ஜ்வலிக்கும் கொடிக
 ளோடுகூடிய காட்டு
 டன் கூடியவைக
 ளான
 शैलेन्द्रा: மலையரசுகள்
 इव போலவே
 संप्रादृश्यन्त காணப்பட்டார்கள்.

तस्मिस्तमसि दुष्पारे राक्षसाः क्रोधमूर्च्छिताः । परिपेतुर्बहावेगा भक्षयन्तः प्लवङ्गमान् ॥

तस्मिन् அந்த
 दुष्पारे அடர்ந்த
 तमसि இருளில்
 राक्षसाः அரக்கர்கள்
 क्रोधमूर्च्छिताः கோபந்தலைக்கேறி

महावेगा: மிக ஆக்திரத்துடனி
 ருப்பவர்களாய்
 प्लवङ्गमान् வானரர்களை
 भक्षयन्तः விழுங்கிக்கொண்டு
 परिपेतु: எங்கும் திரிந்தார்கள்.

ते हयान्काञ्चनापीडान्ध्वजांश्चाग्निशिखोपमान् । आपृत्य दशनैस्तीक्ष्णैर्भीमकोपा व्यदारयन् ॥

ते அவர்கள் (வானரர்
 கள்)
 भीमकोपा: மிகச் சினங்கொண்ட
 வர்களாகி
 काञ्चनापीडान् பொன்னால் செய்த
 தலையணிகளையுடைய
 हयान् குதிரைகளையும்

अग्निशिखोरमान् அக்னியின் ஜ்வலை
 களை விகர்த்த
 ध्वजान् च த்வஜங்களையும்
 आपृत्य கிளம்பிக் கிட்டி
 तीक्ष्णै: கூரிய
 दशनै: பற்களால்
 व्यदारयन् கிழித்தெறிந்தார்கள்.

वानरा बलिनो युद्धेऽक्षोभयब्राक्षसीं चमूम्

॥ ८ ॥

बलिनः பலசாலிகளான
 वानरा: வானரர்கள்
 युद्धे போரில்

राक्षसीं அரக்க
 चमूम् சேனையை
 अक्षोभयन् கலக்கவிட்டார்கள்.

कुञ्जरान्कुञ्जरारोहान्पताकाध्वजिनो रथान् । चक्रषुश्च ददंशुश्च दशनैः क्रोधमूर्च्छिताः ॥

क्रोधमूर्च्छिताः கோபம் தலைக்கேறிய
வர்களாய்
कुञ्जरान् யானைகளையும்
कुञ्जरारोहान् யானைவீரர்களையும்
पताकाध्वजिनः கொடிகளையும் நிசான்
களையுமுடைய

रथान् च ரதங்களையும்
चक्रषुः இழுத்துத் தள்ளி
னார்கள்.
दशनैः பற்களால்
ददंशुः च கடிக்கவும்
கடித்தார்கள்.

लक्ष्मणश्चापि रामश्च शरैराशीविषोपमैः । दृश्यादृश्यानि रक्षांसि प्रवराणि निजघ्नतुः ॥ १० ॥

रामः च ஸ்ரீராமரும்
लक्ष्मणः च லக்ஷ்மணரும்
आशीविषोपमैः சர்ப்பங்களை நிகர்த்த
शरैः பாணங்களால்
दृश्यादृश्यानि अपि { கட்புலனாயிருந்தவர்க
ளும், கட்புலனாகாது
மறைந்து பதுங்கிக்
கிடந்தவர்களுமான

प्रवराणि முக்கிய
रक्षांसि அரக்கர்களை
निजघ्नतुः கொன்று தள்ளி
னார்கள்.

तुरङ्गखुरविध्वस्तं रथनेमिसमुत्थितम् । हरोध कर्णनेत्राणि युध्यतां धरणीरजः ॥ ११ ॥

तुरङ्गखुर विध्वस्तं { குதிரைக் குளம்புக
ளால் பொடிபண்
ணப்பட்டு
रथनेमिसमुत्थितं ரதசக்கிரங்களால்
கிளப்பப்பட்ட

धरणीरजः பூமித்தூளியானது
युध्यतां போர்புரிபவர்களின்
कर्णनेत्राणि காதுகளையும் கண்க
ளையும்
हरोध வருத்திற்று.

वर्तमाने महाघोरे संग्रामे रोमहर्षणे । रुधिरोदा महाघोरा नद्यस्तत्र प्रसुसुबुः ॥ १२ ॥

रोमहर्षणे பார்ப்பவர்கள் மயிர்க்
கச்செறியும்படி
महाघोरे மிகப்பயங்கரமாய்
वर्तमाने நடைபெறும்
संग्रामे போரில்

तत्र அப்பொழுது
रुधिरोदा: ரத்தத்தை ஜலமாக
உடைய
महाघोरा: மிகப்பயங்கரமான
नद्य: நதிகள்
प्रसुसुबु: பெருகி ஓடின.

ततो भेरीमृदङ्गानां पणवानां च निस्वनः । शङ्खवेणुस्वनोन्मिश्रः संवभूवाद्भुतोपमः ॥

ततः அப்பொழுது
भेरीमृदङ्गानां { பேரிகள் மிருதங்கங்
கள் இவைகளுடைய
வும்
पणवानां च பணவமென்ற வாத்ய
ங்களுடையவும்
निस्वनः ஒலியானது

शङ्खवेणु- } சங்கங்கள், புல்லாங்கு
स्वनोन्मिश्रः } ழல்கள் இவைகளின்
கோஷங்களோடு
கலந்ததாய்
अद्भुतोपमः மிக ஆச்சரியமாய்
संवभूव நடைபெற்றது.

हतानां स्तनमानानां राक्षसानां च निस्वनः । शस्तानां वानराणां च संबभूवातिदारुणः ॥

हतानां	புடைக்கப்பட்டு	शस्तानां	காயப்படுத்தப்பட்ட
स्तनमानानां	கதறிக்கொண்டிருக்கும்	वानराणां च	வானர்களுடையவும்
राक्षसानां च	राक्षसர்களுடையவும்	निस्वनः	கூக்குரலானது
		अतिदारुणः	மிகக்கடுமையாக
		संबभूव	இருந்தது.

हतैर्वानरवीरैश्च शक्तिशूलपरश्वधैः । निहतैः पर्वताग्रैश्च राक्षसैः कामरूपिभिः ॥ १५ ॥
शस्त्रपुण्योपहारा च तत्रासीद्युद्धमेदिनी । दुर्ज्ञेया दुर्निवेशा च शोणितास्त्रावकर्दमा ॥ १६ ॥

तत्र	அப்பொழுது	कामरूपिभिः	நினைத்த உருவமெடுக்க திருந்த
युद्धमेदिनी	யுத்தமூமியானது	राक्षसैः च	அரக்கர்களாலும்
शक्तिशूलपरश्वधैः	{ சக்திகளாலும் சூலங் களாலும் கோடாலி களாலும்	दुर्निवेशा	புகழுடியாததாயும்
हतैः	கொல்லப்பட்ட	दुर्ज्ञेया	காணக்கூடாததாயும்
वानरवीरैः च	வானரவீரர்களாலும்	शस्त्रपुण्यो- पहारा च }	சஸ்கரங்களாகிற புஷ்பமாலையைக் குடி னதாயும்
पर्वताग्रैः	பர்வதசிகரங்களால்	शोणितास्त्रावकर्दमा च	ரத்தப்பெருக்கால் சேறுற்றதாயும்
निहतैः	கொல்லப்பட்ட	आसीत्	இருந்தது.

सा बभूव निशा घोरा हरिराक्षसहारिणी । कालरात्रीव भूतानां सर्वेषां दुरतिक्रमा ॥

सा	அந்த	भूतानां	பூதங்களுடைய
घोरा	பயங்கரமான	दुरतिक्रमा	எப்படியும் தடுக்க முடியாததுமாகிய
हरिराक्षसहारिणी	{ வானரர்களையும் அரக் கர்களையும் கொண்டு போகிறதான	कालरात्री	பிரளயகால இரவு
निशा	இரவு	इव	போலவே
सर्वेषां	எல்லா	बभूव	இருந்தது.

ततस्ते राक्षसास्तत्र तस्मिन्तमसि दारुणे । राममेवाभ्यवर्तन्त संसृष्टाः शरवृष्टिभिः ॥ १८ ॥

ततः	அவ்விடத்தில்	तमसि	இருளில்
ते	அப்பொழுதில்	शरवृष्टिभिः	பாணவர்ஷங்களோடு
राक्षसाः	அந்த	संसृष्टाः	கூடினவர்களாய்,
तस्मिन्	அரக்கர்கள்	राम एव	ஸ்ரீராமரையே
दारुणे	அந்த	अभ्यवर्तन्त	எதிர்த்துநின்றார்கள்.
	பயங்கரமான		

तेषामापततां शब्दः क्रुद्धानभिगर्जताम् । उद्वर्त इव सप्तानां समुद्राणां प्रशुश्रुवे ॥१९॥

क्रुद्धानां	சினங்கொண்டு	उद्वर्ते	பிரளயகாலத்தில்
अभिगर्जतां	கர்ஜித்து அட்டகாசம் செய்துகொண்டு	सप्तानां	ஏழு
आपततां	விரைந்தோடிவரும்	समुद्राणां	சமுத்திரங்களுடையது
तेषां	அவர்களுடைய	इव	போன்றதாக
शब्दः	சப்தமானது	प्रशुश्रुवे	கேட்க்கப்பட்டது.

तेषां रामः शरैः षड्भिः षड् जघान निशाचरान् । निमेषान्तरमात्रेण शितैरग्निशिखोपमैः ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	तेषां	அவர்களுக்குள்
अग्निशिखोपमैः	அக்னிஜ்வலைகளை நிகர்த்த	षट्	ஆறு
शितैः	சூரிய	निशाचरान्	அரக்கர்களை
षड्भिः	ஆறு	निमेषान्तरमात्रेण	கண்ணிமைப்பொழுதி லேயே
शरैः	பாணங்களால்	जघान	புடைத்தார்.

यमशत्रुश्च दुर्धर्षो महापार्श्वमहोदरौ । वज्रदंष्ट्रौ महाकायस्तौ चोभौ शुकसारणौ ॥ २१ ॥
ते तु रामेण बाणौघैः सर्वे मर्मसु ताडिताः । युद्धादपसृतास्तत्र सावशेषायुषोऽभवन् ॥

ते	அந்த	रामेण	ஸ்ரீராமரால்
दुर्धर्षः	இதுவரையில் வெல்லப்படாதிருந்த	बाणौघैः	பாணவர்ஷங்களால்
यमशत्रुः च	யமசத்துருவும்	मर्मसु	மர்மஸ்தானங்களில்
महापार्श्वमहोदरौ	மகாபார்கவனும் மகோதரனும்	ताडिताः	புடைக்கப்பட்டார்கள்.
महाकायः	பெருமுடல் உடைய	तत्र	அப்பொழுது
वज्रदंष्ट्रः	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனும்	सर्वे तु	அவர்களெல்லோரும்
तौ	அந்த	युद्धात्	யுத்தத்திலிருந்து
उभौ च	இருவர்களாகிய	अपसृताः	ஒடினவர்களாய்
शुकसारणौ	சுகனும் சாரணனும்	सावशेषायुषः	உயிர்மட்டும் தப்பிய வர்களாய்
		अभवन्	ஆனார்கள்.

तत्र काञ्चनचित्राङ्गैः शरैरग्निशिखोपमैः । दिशश्चकार विमलाः प्रदिशश्च महाबलः ॥२३॥

तत्र	அப்பொழுது	शरैः	பாணங்களால்
महाबलः	மகாசக்திமானாகுவர்	दिशः	திக்குகளையும்
काञ्चनचित्राङ्गैः	{ தங்கத்தால் செய்து விசுத்திரமான உரு கொண்ட	प्रदिशः च	விதிக்குகளையும்
अग्निशिखोपमैः	அக்னிஜ்வலைகளை நிகர்த்த	विमलाः	பிரகாசமாய் விளங்கு கிறவைகளாக
		चकार	செய்தார்.

ராமநாமாஹிதேவாரிசு தரணமண்டலம்

॥ 28 ॥

தரணமண்டலம் அந்த போர்க்களம்
ராமநாமாஹிதே: ஸ்ரீராமரது திருநாமம்
வரையப்பட்ட

பாணங்களால்
நிறைந்திருந்தது.

ये त्वन्ये राक्षसा भीमा रामस्याभिमुखे स्थिताः । तेषां नष्टाः समासाद्य पतङ्गा इव पावकम् ॥

ये எந்த
अन्ये வேறுசில
भीमा: கொடிய
राक्षसा: அரக்கர்கள்
रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
अभिमुखे முன்னிலையில்
समासाद्य எதிர்த்து

स्थिता: तु நின்றார்கள்
ते अपि அவர்களும்
पावकं அகனியில்
पतङ्गा: விட்டில்கள்
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமோ
नष्टा: பாண்டார்கள்.

सुवर्णपुङ्खैर्विशिखैः संपतद्भिः सहस्रशः । बभूव रजनी चित्रा खद्योतैरिव शारदी ॥ 29 ॥

सहस्रशः ஆயிரக்கணக்காய்
संपतद्भिः வெளிக்கிளம்பிவந்த
सुवर्णपुङ्खैः பொன்பூணிட்ட
विशिखैः பாணங்களால்
रजनी இரவு

खद्योतैः மின்மினிபூச்சிகளால்
शारदी சாத்தாலத்தியது
इव போல
चित्रा அழகுற்றதாய்
बभूव விளங்கிற்று.

राक्षसानां च निन्दैर्हरीणां चापि निस्वनैः । सा बभूव निशा घोरा भूयो घोरतरा तदा ॥

सा அந்த
घोरा பயங்கரமான
निशा இரவு
राक्षसानां அரக்கர்களுடைய
निन्दै: च கோஷங்களாலும்
हरीणां வானரர்களுடைய

निस्वनै: च சத்தங்களாலும்
तदा அப்பொழுது
भूय: अपि இன்னும்
घोरतरा அதிபயங்கரமாக
बभूव இருந்தது.

तेन शब्देन महता प्रवृद्धेन समन्ततः । त्रिकूटः कन्दराकीर्णः प्रव्याहरदिवाचलः ॥ 30 ॥

समन्ततः எங்கும்
प्रवृद्धेन கிளம்பிய
तेन அந்த
महता பெரும்
शब्देन சப்தத்தால்

कन्दराकीर्णः குகைகள் நிறைந்த
त्रिकूटः த்ரிசூட
अचलः மலை
प्रव्याहरत् इव பேசுவதுபோலிருந்
தது.

गोलाङ्गुला महाकायास्तमसा तुल्यवर्चसः । संपरिष्वज्य बाहुभ्यां भक्षयन्नजनीचरान् ॥

महाकाया: பெருந்தேகமமைந்து
• तमसा } இருளை நிகர்க்கத் வர்
तुल्यवर्चसः } ணமுள்ளவர்களான
गोलाङ्गुला: கோலாங்குலமென்ற
வர்கள்

रजनीचरान् அரக்கர்களை
बाहुभ्यां கைகளால்
संपरिष्वज्य கட்டிப்பிடித்து
भक्षयन् சின்றுர்கள்.

अङ्गदस्तु रणे शत्रुं निहन्तुं समुपस्थितः । रावणिं निजघानाशु सारथिं च हयानपि ॥

அங்஑த: து
ரணே
சாது
ராவணி
நிஹந்து
அங்கதனேவெனில்
போரில்
சத்ருவாகிய
இந்திரஜித்தை
கொல்ல

समुपस्थितः
आशु
सारथिं च
हयान् अपि
निजघान
எதிர்க்கின்றவனாகி
விரைவில்
ஸாரதியையும்
குதிரைகளையும்
நிஜघान
ஒழித்தான்.

वर्तमाने तदा घोरे संग्रामे भृशदारुणे । इन्द्रजित् तु रथं त्यक्त्वा हताश्वो हतसारथिः ॥

अङ्गदेन महामायस्तत्रैवान्तरधीयत

॥ ३१ ॥

ததா
भृशदारुणे
घोरे
वर्तमाने
संग्रामे
अङ्गदेन
हताश्वः
அப்பொழுது
மிகக்கடுமையாய்
பயங்கரமாகி
நடைபெறும்
போரில்
அங்கதனால்
குதிரைகளைச் சாகக்
கொடுத்தவனும்

हतसारथिः एव
महामायः
इन्द्रजित् तु
तत्र
रथं
त्यक्त्वा
अन्तरधीयत
சாரதியை சாகக்கொ
டுத்தவனுமான
மகா மாயாவியாகிய
இந்திரஜித்தும்
அவ்விடத்தில்
ரதத்தை
விட்டிழுந்து
கட்புலனாகாது
மறைந்தான்.

तत्कर्म वालिपुत्रस्य सर्वे देवाः सहर्षिभिः । तुष्टुबुः पूजनाहस्य तौ चोभौ रामलक्ष्मणौ ॥

देवाः
सर्वे
सह ऋषिभिः
तौ
रामलक्ष्मणौ
தேவர்கள்
எல்லோரும்
ரிஷிகளோடுகூடவும்
அந்த
ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மண
ருமாகிய

उभौ च
पूजनाहस्य
वालिपुत्रस्य
तत् कर्म
तुष्टुबुः
இருவர்களும்
கொண்டாடுதற்குரிய
வாலிபுத்தல்வனது
அச்செயலை
மெச்சினார்கள்.

प्रभावं सर्वभूतानि विदुरिन्द्रजितो युधि ।

सर्वभूतानि
इन्द्रजितः
युधि
प्रभावं
विदुः
रणे
दुर्जयः
எல்லாப்பிராணிகளும்
இந்திரஜித்தினது
போரில்
வல்லமையை
அறிவார்கள்.
போரில்
வெல்லமுடியாதவன்

तेन ते तं महात्मानं तुष्टु दृष्ट्वा प्रथर्षितम्

ते
महात्मानं
तं
तेन
அவர்கள்
மகத்தான ஆற்றலு
அவனை [டைய
அவனால்

अदृश्यः सर्वभूतानां यो रणोऽभूच्च दुर्जयः ॥

यः च
सर्वभूतानां
अदृश्यः
अभूत्
எவனே அவனே
எல்லாப்பிராணிக
ளுக்கும்
கட்புலனாகாது மறை
ந்துவிட்டவனாக
ஆய்விட்டான்.

॥ ३४ ॥

प्रथर्षितं
दृष्ट्वा
दृष्ट्वा
அவமானமடைந்தவ
னாக
கண்டு
களித்தார்கள்.

सोऽन्तर्धानगतः पापो रावणी रणकर्कशः । अदृश्यो निशितान्बाणान्मुमोचाशनिवर्चसः ॥

पापः	பாவியும்	निशितान्	கூரிய
रणकर्कशः	போரிலெதற்கும் துணிர்தவனுமான	बाणान्	பாணங்களை
सः	அந்த	अन्तर्धानगतः	மறைந்திருந்து கொண்டு
रावणिः	இந்திரஜித்து	अदृश्यः	மறைந்தவண்ணமே
अशनिवर्चसः	இடியினொலிகொண்ட	मुमोच	பிரயோகித்தான்.

स रामं लक्ष्मणं चैव घोरैर्नागमयैः शरैः । विभेद समरे क्रुद्धः सर्वगात्रेषु राक्षसः ॥४३॥

सः	அந்த	घोरैः	மிகத்தீங்குவிளைவிக் கும்
राक्षसः	அரக்கன்	नागमयैः	ஸர்ப்பமயமான
समरे	போரில்	शरैः	பாணங்களால்
क्रुद्धः	சினங்கொண்டவனாய்	सर्वगात्रेषु	உடல் முற்றிலும்
रामं च	ஸ்ரீராமனையும்	विभेद	துளைத்தான்.
लक्ष्मणं एव	லக்ஷ்மணனையும்		

मायया संवृतस्तत मोहयन्नाघवौ युधि । अदृश्यः सर्वभूतानां कूटयोधी निशाचरः ।
बबन्ध शरबन्धेन भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥ ४४ ॥

तव	அப்பொழுது	राघवौ	ரகுப்பிள்ளைகளாகிய
मायया	மாயையால்	रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க ளாகிய
संवृतः	மறைக்கப்பட்டவனாய்	भ्रातरौ	ஸகோதரர்களிருவ
सर्वभूतानां	எல்லாப்பிராணிக ளுடைய	युधि	போரில் [ரையும்]
अदृश्यः	கண்ணுக்குப்புலப் படாதவனாய்	मोहयन्	கலவரமடையச் செய்து
कूटयोधी	அதர்மப்போர்புரியும்	शरबन्धेन	சரங்களாகிறகயிற்றால்
निशाचरः	அரக்கன்	बबन्ध	கட்டிவிட்டான்.

तौ तेन पुरुषव्याघ्रौ क्रुद्धेनाशीविषैः शरैः । सहसा निहतौ वीरौ तदा प्रैक्षन्त वानराः ॥

तव	அப்பொழுது	आशीविषैः	பாம்பின் விஷப்பற்க
वाटराः	வானர்கள்	शरैः	ளின் விஷங்கொண்ட
क्रुद्धेन	சினங்கொண்ட	सहसा	பாணங்களால்
तेन	அவனால்	निहतौ	திடீரென
पुरुषव्याघ्रौ	புருஷோத்தமர்களும்	प्रैक्षन्त	கட்டப்பட்டவர்களாய்
वीरौ	வீரர்களுமாகிய		கவனித்தார்கள்.
तौ	அவ்விருவர்களோ		

प्रकाशरूपस्तु यदा न शक्तस्तौ बाधितुं राक्षसराजपुत्रः ।

मायां प्रयोक्तुं समुपाजगाम वबन्ध तौ राजसुतौ महात्मा

॥ ४६ ॥

राक्षसराजपुत्रः அரக்கமன்னனின்
 புதல்வனான அவன்
ராஜசுதௌ சக்கிரவர்த்தித் திருக்
 குமாரர்களாகிய
தௌ அவ்விருவர்களை
 கட்புலனாகும் தோற்ற
 முடையவனாயிருந்து
 கொண்டு

बाधितुं வருத்த
शक्तः न यदा முடியாமற்போன
 பொழுது
महात्मा துணிவுற்றவனாய்
मायां மாயையை
प्रयोक्तुं பிரயோகிக்க
समुपाजगाम தலைப்பட்டான்;
तौ அவ்விருவரையும்
वबन्ध கட்டிவிட்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे चतुश्चत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16417

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1742

पञ्चचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ४५ ॥

नागपाशबन्धः—நாகபாசத்தால் கட்டுவது.

स तस्य गतिमन्विच्छन्न जपुत्रः प्रतापवान् । दिदेशातिबलो रामो दश वानरयूथपान् ॥

प्रतापवान् பிரதாபசாலியும்
अतिबलः பலிஷ்டரும்
राजपुत्रः சக்ரவர்த்தித் திருமக
 னாருமான
सः அந்த
रामः ஸ்ரீராமர்
तस्य அவனது

गतिं போக்கை
अन्विच्छन् கண்டுபிடிக்க
 நினைத்து
दश பத்து
वानरयूथपान् வானர சேனைத்தலை
 வர்களை
दिदेश ஆக்குமித்தருளினார்.

द्वौ सुषेणस्य दायादौ नीलं च प्लवगर्षभम् । अङ्गदं वालिपुत्रं च शरभं च तरस्विनम् ॥

विनतं जाम्बवन्तं च सानुप्रस्थं महाबलम् । ऋषभं चर्षभस्कन्धमादिदेश परन्तपः ॥ ३ ॥

परन्तपः சத்துருக்களைக் கடதற
 அடிக்கும் அவர்
सुषेणस्य ஸுஷேணனுடைய
दायादौ புதல்வர்கள்
द्वौ இருவர்களையும்,
प्लवगर्षभं வானரோத்தமனாகிய
नीलं च நீலனையும்,
वालिपुत्रं வாலியின் புதல்வனான
अङ्गदं च அங்கதனையும்,

तरस्विनं மிகுந்தபராக்ரமசாலி
शरभं च சரபனையும், [யாகிய
विनतं வினதனையும்,
जाम्बवन्तं च ஜாம்பவானையும்,
महाबलं மிக்கபலம்பொருந்திய
सानुप्रस्थं ஸானுப்பிரஸ்தனையும்
ऋषभं च றிஷபனையும்,
चर्षभस्कन्धं றிஷபஸ்கந்தனையும்
आदिदेश (இக்காரியத்தில்)
 நியமித்தார்.

ते संप्रहृष्टा हरयो भीमानुद्यम्य पादपान् । आकाशं विविशुः सर्वे मार्गमाणा दिशो दश ॥

ते	அந்த	மார்மாணா:	தேடிக்கொண்டு
हरयः	வானர்கள்	भीमान्	பெரிய
सर्वे	எல்லோரும்	पादपान्	விருக்தங்களை
संप्रहृष्टा:	களிப்புற்றவர்களாகி	उद्यम्य	கையிலேந்திக்கொண்டு
दश	பத்து	आकाशं	ஆகாயத்தில்
दिशः	திசைகளிலும்	विविशुः	புகுந்தார்கள்.

तेषां वेगवतां वेगमिषुभिर्वेगवत्तरैः । अस्त्रवित्परमास्त्रैस्तु वारयामास रावणिः ॥ ५ ॥

अस्त्रवित्	அஸ்திரங்களில் நிபுணமாகிய	वेगं	வேகத்தை
रावणिः	இந்திரஜித்து	वेगवत्तरैः	அதிவேகமுடைய
वेगवतां	வேகமாய்ச் செல்லும்	इषुभिः	அம்புகளாலும்
तेषां	அவர்களுடைய	परमास्त्रैः तु	சிறந்த அஸ்திரங்க
		वायामास	தடுத்தான். [ளாலும்

तं भीमवेगा हरयो नाराचैः क्षतविग्रहाः । अन्धकारे न ददृशुर्मघैः सूर्यमिवावृतम् ॥ ६ ॥

भीमवेगा:	மகாவேகசாலிகளான	आवृतं	மறைக்கப்பட்ட
हरयः	வானர்கள்	सूर्य	சூரியனை
नाराचैः	நாராசங்களால்	अन्धकारे इव	இருளில் காணமுடியாததுபோல
क्षतविग्रहाः	உடல்புண்பட்டவர்களாய்,	तं	அவனை
मेघैः	மேகங்களால்	ददृशुः न	காணமுடியவில்லை.

रामलक्ष्मणयोरेव सर्वदेहभिदः शरान् । भृशमावेशयामास रावणिः समितिञ्जयः ॥ ७ ॥

समितिञ्जयः	போரில் வெற்றிபெற்றவனாகிய	शरान्	பாணங்களை
रावणिः	இந்திரஜித்து	रामलक्ष्मणयोः एव	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிடத்திலேயே
सर्वदेहभिदः	எல்லா அவயவங்களை யும் துளைக்கும்	भृश	அதிகமாக
		आवेशयामास	விடுத்தான்.

निरन्तरशरीरौ तौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । क्रुद्धेनेन्द्रजिता वीरौ पन्नगैः शरतां गतैः ॥ ८ ॥

तौ	அந்த	इन्द्रजिता	இந்திரஜித்தால்
भ्रातरौ	சகோதரர்களும்	शरतां	பாணரூபத்தை
वीरौ	வீரர்களான	गतैः	கொண்ட
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள் இருவரும்	पन्नगैः	சர்ப்பங்களால்
क्रुद्धेन	கிளங்கொண்ட	निरन्तरशरीरौ	இடைவெளியற்ற
			உடலினர் ஆயினர்.

तयोः क्षतजमार्गेण सुस्राव रुधिरं बहु । तावुभौ च प्रकाशेते पुष्पितायिव किंशुकौ ॥ ९ ॥

तयोः	அவ்விருவர்களுடைய	तौ	அந்த
क्षतजमार्गेण	புண்களின் வழியாய்	उभौ	இருவரும்
रुधिरं	இரத்தம்	किंशुकौ	இரண்டுபலாசமரங்கள்
बहु	அதிகமாக	पुष्पितौ इव	பூக்கிருப்பனபோல்
सुस्राव	பெருகிற்று.	प्रकाशेते	விளங்கினார்கள்.
च	இருந்தும்		

ततः पर्यन्तरक्ताक्षो भिन्नाञ्जनचयोपमः । रावणिभ्रातरौ वाक्यमन्तर्यानगतोऽब्रवीत् ॥ १० ॥

ततः	அப்பொழுது	भ्रातरौ	சகோதரர்கள் இரு
पर्यन्तरक्ताक्षः	முற்றிலும் சிவந்த கண்களுற்றவனும்	वाक्यं	வரையும் பார்த்து
भिन्नाञ्जनचयोपमः	{ பிளவுற்ற அஞ்சன மலையை நிகர்த்தவனு மான	अन्तर्धानगतः	ஒரு சொல்லை மறைவிழிருந்து கொண்டே
रावणिः	இந்திரஜித்து	अब्रवीत्	(பின்வருமாறு) மொழிந்தான் :

युध्यमानमनालक्ष्यं शक्रोऽपि त्रिदशेश्वरः । द्रष्टुमासादितुं वाऽपि न शक्तः किं पुनर्युवाम् ॥

त्रिदशेश्वरः	“தேவர்களுக்கதிப ஞான	आसादितुं	நெருங்கவும்
शक्रः अपि	இந்திரனும்	द्रष्टुं वा अपि	காணவுங்கூட
अनालक्ष्यं	கட்புலனாகாமல்	शक्तः नः	திறமையற்றவன்.
युध्यमानं	போர்புரியும் என்னை	युवां	நீங்கள் இருவரும்
		किं पुनः	எம் மாத்திரம் ?

प्रावृताविषुजालेन राघवौ कङ्कपत्रिणा । एष रोषपरीतात्मा नयामि यमसादनम् ॥ १२ ॥

इषुजालेन	“சரக்கூட்டத்தால்	रोषपरीतात्मा	சினங்கொண்டே
प्रावृतौ	மறைக்கப்பட்ட		மூத்த மனத்தனாகி
राघवौ	ரகுமாரர்கள கிய உங்களிருவரையும்	कङ्कपत्रिणा	ஒரு கூரிய கணையால்
एषः	இந்த நான்	यमसादनं	யமனது இல்லத்திற்கு
		नयामि	உனுப்புக்கிறேன்.”

एवमुक्त्वा तु धर्मज्ञौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । निर्विभेद शितैर्बाणैः प्रजहर्ष ननाद च ॥ १३ ॥

एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	शितैः	கூரிய
उक्त्वा तु	சொல்லியபிறகு	बाणैः	கணைகளால்
धर्मज्ञौ	தர்மத்தில் பற்றடைய	निर्विभेद	துளைத்தான்.
भ्रातरौ	சகோதரர்களான	ननाद	காஜித்தான்.
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணரைப் பார்த்து	प्रजहर्ष च	ஆனந்தக்கூத்தாடி ஞான்.

तौ वीरशयने वीरौ शयानौ रुधिरक्षितौ । शरवेष्टितसर्वाङ्गावातौ परमर्षादितौ ॥ १९ ॥

வீரோ வீரர்களான
தோ அவ்விருவர்களும்
வீரशयने வீரப்படுக்கையில்
शयानौ படுத்து
रुधिरक्षितौ ரத்தத்தில் தேய்ந்து

शरवेष्टितसर्वाङ्गौ { உடல்முற்றிலும் அம்
புதைக்கப்பட்டவர்
களாய்
परमर्षादितौ மிகவும் வாட்டமுற்று
आतौ மனங் கசிந்தனர்.

न ह्यविद्धं तयोर्गात्रे बभूवाङ्गुलपन्तरम् । नानिभिन्नं न चास्तव्यमाकरायादजिह्वगैः ॥

तयोः அவ்விருவர்களு
गात्रे உடலில்
आकरायात् நகம் முதற்கொண்டு
अङ्गुलं अन्तरं हि விரற்கிடையளவு கூட
अजिह्वगैः பாணங்களால்
अविद्धं அடிபடாததாக

न बभूव இல்லை.
अनिभिन्नं न துளைக்கப்படாதது
மில்லை.
अस्तव्यं च புண்ணாகாத இடமும்
न இல்லை.

तौ तु क्रूरेण निहतौ रक्षसा कापरूपिणा । असृग् सुस्रुवतुस्तीव्रं जलं प्रस्रवणाविव ॥

क्रूरेण கொடியவனும்
कापरूपिणा வேண்டும் வடிவங்கொ
ள்ளவல்லவனுமான
रक्षसा அரக்கனால்
निहतौ புண்படுத்தப்பட்ட
तौ तु அவ்விருவர்களும்,

प्रस्रवणौ இரண்டு அருவிகள்
जलं ஜலத்தை
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே,
असृक् இரத்தத்தை
सं व्रं அதிகமாக
सुस्रुवतुः பெருக்கினர்.

पपात प्रथमं रामो विद्धो ममसु मार्गणैः । क्रोधादिन्द्रजिता येन पुरा शक्रो विनिर्जितः ॥

पुरा முன்னொருக்கால்
येन எவனால்
शक्रः இந்திரன்
विनिर्जितः ஜயிக்கப்பட்டானே.
அந்த

क्रोधात् சினங்கொண்டு
ममसु உயிர்சிலைகளில்
मार्गणैः அப்புகளால்
विद्धः அடிக்கப்பட்ட
रामः ஸ்ரீராம்
प्रथमं முதலில்
पपात சனையில் சாய்ந்தார்.

हन्द्रजिता இந்திரஜித்தால்

रुक्मपुङ्खैः प्रसन्नैर्योगतिभिराशुगैः । नाराचैर्धनराचैर्भलैरञ्जलिकैरपि ॥

विष्याध वत्सदन्तैश्च सिंहदंष्ट्रैः क्षुरैस्तथा

रुक्मपुङ्खैः பொன்முனைகளை
யுடையனவும்

प्रसन्नाग्रैः பளபளப்பான முனை
களையுடையனவும்

अधोगतिभिः ஆழ்ந்து பாய்கின்ற
வைகளும்.

नाराचैः நாராசமென்டனவும்

अधनाराचैः அந்தநாராசமென்ப
னவும்

॥ २३ ॥

भलैः பல்லமென்பனவும்
अञ्जलिकैः अपि அஞ்ஜலிகமென்
பனவும்

वत्सदन्तैः च வச்சதந்தமென்
பனவும்

सिंहदंष्ट्रैः ஸிங்ஹதம்ஷ்டர்
மென்பனவும்

क्षुरैः तथा கூடாரமென்பனவு
आशुगैः பாணங்களால் [மான

विष्याध துளைத்தான்.

स वीरशयने शिश्ये विजयमादाय कार्मुकम् । भिन्नमुष्टिपरीणाहं त्रिणतं रुक्मभूषितम् ॥

सः	அவர்	भिन्नमुष्टिपरीणाहं	தளர்த்திய கைப்பிடி
रुक्मभूषितं	பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும்	विजयं	வையபடையதாயும்
त्रिणतं	மூன்றிடங்களில் வளைவுற்றதுமான	आदाय	நாண் விழுந்ததாயும்
कार्मुकं	கோதண்டத்தை	वीरशयने	கையிற்கொண்டவண்ணமே
		शिश्ये	வீரப்படுக்கையில் படுத்துவிட்டார்.

बाणपातान्तरे रामं पतितं पुरुषर्षभम् । स तत्र लक्ष्मणो दृष्ट्वा निराशो जीवितेऽभवत् ॥

तत्र	அப்பொழுது	पतितं	விழுந்தவராக
सः लक्ष्मणः	அந்த லக்ஷ்மணர்	दृष्ट्वा	கவனித்து
पुरुषर्षभं	புருஷோத்தமராகிய	जीविते	உயிரின்மீது
रामं	ஸ்ரீராமரை	निराशः	ஆசையொழிந்தவராக
बाणपातान्तरे	சரங்களாலாகிய படுக்கையில்	अभवत्	ஆனார்.

रामं कमलपत्राक्षं शरबन्धपरिक्षितम् । शुशोच भ्रातरं दृष्ट्वा पतितं धरणीतले ॥ २६ ॥

कमलपत्राक्षं	தாமரைக்கண்ணரும்	धरणीतले	தரையில்
भ्रातरं	தமையனான	पतितं	விழுந்துவிட்டவராய்
रामं	ஸ்ரீராமரை	दृष्ट्वा	பார்த்து
शरबन्धपरिक्षितं	பாணக்கட்டுகளால் செயலற்றவராய்	शुशोच	மனம் துடித்தார்.

हरयश्चापि तं दृष्ट्वा संतापं परमं गताः । शोकार्ताश्चुकुशुघोर्मशुपूरितलोचनाः ॥ २७ ॥

हरयः च अपि	வானரர்களும்	शोकार्ताः	சோகத்தில் மூழ்கி
तं	அவரை	अशुपूरित-}	கண்ணீரால் நிரம்பிய
दृष्ट्वा	பார்த்து	लोचनाः }	கண்களுற்றவர்களாய்
परमं संतापं	மிகுந்த துயரத்தை	घोः	அஸஹ்யமாய்
गताः	அடைந்தார்கள்.	चुकुशुः	கதறத்தலைப்பட்டனர்.

बद्धौ तु वीरौ पतितौ शयानौ तौ वानराः संपरिवार्य तस्थुः ॥ २८ ॥

वानराः	வானரர்கள்	तौ वीरौ तु	அந்த இரண்டு வீரர்
बद्धौ	கட்டுண்டு	संपरिवार्य	சூழ்ந்து [களையும்]
पतितौ	கீழே விழுந்து	तस्थुः	நின்றனர்.
शयानौ	படுத்திருக்கும்		

समागता वायुसुतप्रमुख्या विषादमार्ताः परमं च जग्मुः ॥ २९ ॥

वायुसुतप्रमुख्याः च	ஹனுமார் முதலிய வர்களும்	परमं	இன்னது செய்வது என்று அறியாது
समागताः	வந்துசேர்ந்து	विषादं	ஏக்கத்தை
मार्ताः	சோகத்தில் மூழ்கி	जग्मुः	எய்தினர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे पञ्चचत्वारिंशः सर्गः ॥

षट्चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தாறாவது ஸர்க்கம். ॥ ४६ ॥

सुग्रीवाद्यनुशोचनम्—சுகரீவர் முதலியவரது துயரம்.

ततो द्यां पृथिवीं चैव वीक्षमाणा वनौकसः । ददृशुः सन्ततौ बाणैर्भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥

ततः	அப்பொழுது	रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரையும் லக்ஷ்மணரையும்
वनौकसः	வானார்கள்	वीक्षमाणाः	வெருண்டு பார்க்கின்
बाणैः	பாணங்களால்		றவர்களாய்
सन्ततौ	இடைவெளியின்றி	द्यां च	ஆகாயத்தையும்
	மூடப்பட்டிருக்கும்	पृथिवीं एव	பூமியையும்
भ्रातरौ	சகோதரர்களான	ददृशुः	பார்த்தார்கள்.

वृष्ट्वोपरते देवे कृतकर्मणि राक्षसे । आजगामाथ तं देशं समुग्रीवो विभीषणः ॥ २ ॥

देवे	(மழை)கடவுள்	तं	அந்த
वृष्टा इव	மழைபொழிந்தது போல	देशं	இடத்திற்கு
राक्षसे	அரக்கன்	अथ	அப்பொழுது
कृतकर्मणि	தன் தொழிலைச்செய்து முடித்தவனாய்	विभीषणः	விபீஷணன்
उपरते	ஒய்ந்தவுடன்	समुग्रीवः	சுகரீவ ஸகிதராய்
		आजगाम	வந்துசேர்ந்தார்.

नीलद्विविदमैन्दाश्च सुषेणसुमुखाङ्गदाः । तूर्णं हनुमता सार्धमन्वशोचन्त राघवौ ॥ ३ ॥

नीलद्विविदमैन्दाः	நீலன், த்விவிதன், மைந்தன் இவர்கள்	तूर्णं	விரைவில்
सुषेण- } सुमुखाङ्गदाः च }	ஸுஷேணன், ஸுமுக்ஷன், அங்கதன் இவர்களும்,	सार्धं	கூடி
हनुमता	ஹனுமாருடன்	राघवौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்
		अन्वशोचन्त	களை நினைத்து வருந்தினார்கள்.

अचैष्टौ मन्दनिश्वासौ शोणितेन परिप्लुतौ । शरजालाचितौ स्तब्धौ शयानौ शरतल्पयोः ॥

निश्वसन्तौ यथा सपौ निश्चेष्टौ मन्दविक्रमौ । रुधिरस्रावदिग्धाङ्गौ तापनीयाविव ध्वजौ ॥

तौ वीरशयने वीरौ शयानौ मन्दचेष्टौ । यूथपैरैः परिप्लुतौ बाष्पव्याकुललोचनैः ॥ ६ ॥

राघवौ पतितौ द्रष्ट्वा शरजालसमावृतौ । बभूवुर्व्यथिताः सर्वे वानराः सविभीषणाः ॥७॥

सविभीषणाः	விபீஷணனுடனிருந்த	परिप्लुतौ	குழப்பட்டவர்களாய்
वानराः	வானார்கள்	व रशयने	விசப்படுக்கையில்
सर्वे	எல்லோரும்	मन्दचेष्टौ	செய்க்குன்றியவர்
तैः	அந்த		களாய்
बाष्पव्याकुललोचनैः	கண்ணீரால் கலங்கிய கண்களோடிருக்கும்	शयानौ	படுத்திருக்கும்
यूथपैः	சேனைத்தலைவர்களால்	वीरौ	வீரர்களான
		तौ	அந்த

राचवौ	ஸ்ரீராமரையும் லக்ஷ்மணரையும்	मन्दविक्रमौ	சோர்ந்து
अवेष्टौ	அசைவற்றவர்களாயும்	रुधिरस्राव- दिग्गौ }	இன்னும் பொசிந்து கொண்டிருக்கும் ரத் தக்தையூட்டப்பெற்ற பாணங்களுட்கூடிய சரீரங்களை யுடைய வர்களாயும்
मन्दनिश्वासौ	பலஹீனமாய் மூச்சு விடுபவர்களாயும்	तापनीयौ	தங்கமயமான
शोणितेन	இரத்தத்தால்	ध्वजौ	இரண்டு த்வஜங்களை
परिप्लुतौ	நனைந்தவர்களாயும்	इव	போல் இருக்கிறவர்க ளாயும்
शरजालाचितौ	பாணங்களால் பாடிப் பெற்று	शरजालसमावृतौ	பாணக்குவியல்களால் மறைக்கப்பட்டவர் களாயும்
स्रग्धौ	எங்கும் புண்பட்டு	पतितौ	தரையில் வீழ்ந்து கிடப்பவர்களாயும்
शरतत्परयोः	பாணங்களாலான படுக்கைகளில்	दृष्ट्वा	பார்த்து
शयानौ	படுத்துக்கிடக்கிறவர்	व्यथिताः	அதிகவேதனையுற்ற
सर्पौ	பாபபுகள் [களாயும்	बभूवुः	ஆனார்கள். [வர்களாய்
यथा	போலவே		
निश्चिन्तौ	பெருமூச்சுவிடுபவர் களாயும்		
निश्रेष्ठौ	வலுவொடுக்கி		

अन्तरिक्षं निरीक्षन्तो दिशः सर्वाश्च वानराः । न चैनं माययाच्छन्नं ददृशु रावणिं रणे ॥

वानराः	வானர்கள்	रणे	போரில்
अन्तरिक्षं	ஆகாயத்தையும்	मायया	மாயையால்
दिशः	திக்குகள்	च्छन्नं	மறைக்கப்பட்டிருந்த
सर्वाः च	எல்லாவற்றையும்	एनं	இந்த
निरीक्षन्तः	உற்றுப்பார்க்கின்ற வர்களாகி	रावणिं च	இந்திரஜித்தை மட்டும்
		ददृशुः न	காணவில்லை.

तं तु मायाप्रतिच्छन्नं माययैव विभषणः । वीक्षमाणो ददर्शय भ्रतुः पुत्रमवस्थितम् ॥

अथ	அப்பொழுது	पुत्रं	புதல்வனாகிய
विभीषणः तु	விபீஷணர் மட்டும்	तं	அவனை
मायाप्रतिच्छन्नं	மாயையால் மறைந்து	मायया एव	மாயையினாலேயே
अवस्थितं	நின்ற	वीक्षमाणः	கவனித்துப்பார்க்கின் றவராய்
आतुः	தமையனது	ददर्श	கண்டுகொண்டார்.

तमप्रतिमकर्माणमप्रतिद्वन्द्वमाहवे । ददर्शान्तर्हितं वीरं वरदानाद्विभीषणः ॥
तेजसा यशसा चैव विक्रमेण च संयुतम् ॥ १० ॥

விபிஷண: விபிஷணர்
 अप्रतिमकर्माणं ஒப்பற்ற செயல்புரிப.
 வனும்,
 आहवे போரில்
 अप्रतिद्वन्द्वं நிகரற்றவனும்,
 वरदानात् வரம்பெற்றதால்
 तेजसा च ஆண்மையாலும்,

यशसा एव புகழாலும்,
 विक्रमेण च ஆற்றலாலும்
 संयुतं கூடிய
 वीर வீரனை
 तं அவனை
 अन्तर्हि மறைந்திருப்பவனாக
 ददर्श கவனித்தார்.

इन्द्रजित्वात्मनः कर्म तौ शयानौ समीक्ष्य च । उवाच परमप्रीतो हर्षयन्सर्वनैर्ऋतान् ॥

इन्द्रजित् இந்திரஜித்து
 आत्मनः தனது
 कर्म तु செயலையும்,
 च அதனால்
 शयानौ படுத்துக்கிடக்கும்,
 तौ அவ்விருவர்களையும்
 समीक्ष्य கவனித்து

परमप्रीतः மிக மனப்பீதிகொண்டவனாக
 सर्वनैर्ऋतान् அரக்கரெல்லோரையும்
 हर्षयन् உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டு
 उवाच பின்வருமாறு சொன்னான் :

दूषणस्य च हन्तारौ खरस्य च महाबलौ । सादितौ मामकैर्बाणैर्भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥

दूषणस्य च “தூஷணனையும்,
 खरस्य च கரனையும்,
 हन्तारौ கொன்ற
 महाबलौ மிகுந்த பலசாலிக
 ளான

रामलक्ष्णौ ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க
 ளாகிற
 भ्रातरौ இரு ஸதேஹாதார
 मामकै: எனது [களும்
 बाणै: பாணங்களால்
 सादितौ ஒழிக்கப்பட்டார்கள்.

नैमौ मोक्षयितुं शक्यावेतस्मादिषुबन्धनात् । सर्वैरपि समागम्य सर्षिसङ्घैः सुरासुरैः ॥

सर्षिसङ्घैः “ரிஷிகணங்களையுள்
 गिरिद
 सुरासुरै: தேவர்கள் அஸுரர்
 सर्वै: எல்லோராலும் [கள்
 समागम्य अपि ஒன்றுசேர்ந்துங்கூட

एतस्मात् இந்த
 इषुबन्धनात् பாணக்கட்டினின்று
 मोक्षयितुं விடுவிக்க
 इनौ இவ்விருவர்கள்
 शक्यै न முடியாதவர்கள்.

यत्कृते चिन्तयानस्य शोकार्तस्य पितुर्मम । अस्पृष्टा शयनं गात्रैस्त्रियामा याति शर्वरी ॥

कृत्स्नेयं यत्कृते लङ्का नदी वर्षास्त्रिवाकुला । सोऽयं मूढहरोऽनर्थः सर्वेषां निहतो मया ॥

यत्कृते “எவன் காரணமாய்
 चिन्तयानस्य கவலைபற்று
 शोकार्तस्य துயரத்தில் மூழ்கிக்
 கிடக்கும்
 मम எனது
 पितु: தந்தைக்கு

त्रियामा மூன்று யாரங்களிடங்
 கியதான
 शर्वरी இரவு
 शयनं படுக்கையை
 गात्रै: अस्पृष्टा உடலைச்சாய்க்காமலே
 याति கழிகிறதோ,

यकृते	எவனொருவன்	आकुला	கலங்கிவிட்டதோ,
	காரணமாய்	सः	அப்பேர்ப்பட்ட
इयं	இந்த	सर्वेषां	எல்லோருக்கும்
लङ्का	இலங்கை	मूलहरः	மூலவேரையறுத்து
कृन्ना	எல்லாமும்	अर्थः	தீவகுவிளைவிக்கும்
वर्षातु	மழைக்காலங்களில்	अयं	இவன்
नदी	நதியானது	अथा	என்னால்
इव	எப்படியோ அப்படி	निहतः	கொல்லப்பட்டான்.

रामस्य लक्ष्मणस्यापि सर्वेषां च वनौकसाम् । विक्रमा निष्फलाः सर्वे यथा शरदि तोयदाः॥

रामस्य	“ராமனுடையவும்	सर्वे	எல்லாம்
लक्ष्मणस्य अपि	லக்ஷ்மணனுடையவும்	शरदि	சரக்காலத்தில்
वनौकसां	வனரர்கள்	तोयदाः	மேகங்கள்
सर्वेषां च	எல்லோருடையவும்	यथा	போலவே
विक्रमाः	பேர்முயற்சிகள்	निष्फलाः	பயனற்றவையாயின.”

एवमुक्त्वा तु तान्सर्वात्राक्षसान्परिपार्श्वतः । यूथपानपि तान्सर्वास्ताडयामास रावणिः ॥

रावणिः	இந்திரஜித்து	एवं	மேற்கண்டவாறு
परिपार्श्वतः	தன்பக்கத்திலிருந்த	उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு
तान्	அந்த	तान्	அந்த
राक्षसान्	அரக்கர்கள்	यूथपान्	சேனைத்தலைவர்கள்
सर्वान् तु	எல்லோரையும்	सर्वान् अपि	எல்லோரையும்
	(பார்த்து)	ताडयामास	பின்வருமாறு புடைத்து சிசுதிக்கலானான்.

नीलं नवभिराहत्य मैन्दं च द्विविदं तथा । त्रिभिस्त्रिभिरपित्रघ्नस्तताप प्रवरेषुभिः ॥१८॥

अनिहतः	சத்ருஸம் ஹாரகனான	तथा	அப்படியே
	அவன்	मैन्दं	பைந்தனையும்,
नवभिः	ஒன்பது	द्विविदं च	தவிவிதனையும்
प्रवरेषुभिः	சிறந்த பாணங்களால்	त्रिभिः त्रिभिः	மும்முன்று பாணங்
नीलं	நீலனை		களால்
आहत्य	அடித்துவிட்டு	तताप	புண்படுத்தினான்.

जाम्बवन्तं महेष्वासो विद्ध्वा बाणेन वक्षसि । हनूपतो वेगवतो विससर्ज शरान्दश ॥

महेष्वासः	சிறந்த வில்லாளியான	वेगवतः	கடு வேகமுள்ள
जाम्बवन्तं	ஜம்பவானை [அவன்	दश	பத்து
बाणेन	ஒரு பாணத்தால்	शरान्	கணைகளை
वक्षसि	மார்பில்	हनूपतः	ஹனுமாருக்கு
विद्ध्वा	துளைத்து	विससर्ज	குறிவைத்து எவினான்.

गवाक्षं शरभं चैव द्वावप्यमिततेजसौ । द्वाभ्यां द्वाभ्यां महावेगो विव्याध युधि रावणिः ॥

युधि	போரில்	अमिततेजसौ	அளவுகடந்த தேஜ
महावेगः	மகத்தான சக்தி		ஸ்விகளான
	படைத்த	द्वौ अपि	அவ்விருவரையும்
रावणिः	இந்திரஜித்து	द्वाभ्यां द्वाभ्यां	இரண்டு ரண்டு பாண
गवाक्षं च	கவாக்ஷன் என்றும்		ங்களால்
शरभं एव	சரபனென்றும்	विव्याध	துன்புறுத்தினான்.

गोलाङ्गलेश्वरं चैव बालिपुत्रमथाङ्गदम् । विव्याध बहुभिर्बाणैस्त्वरमाणोऽथ रावणिः ॥

अथ	அதன்மேல்	बालिपुत्रं	வாலியின் புதல்வனான
रावणिः	இந்திரஜித்து	अङ्गदं एव	அங்கதனையும்
त्वरमाणः	பாபரப்புற்றவனாய்	बहुभिः	பல
गोलाङ्गलेश्वरं च	கொண்டை முகறு	बाणैः	பாணங்களால்
	களின் தலைவனையும்	विव्याध	துன்புறுத்தினான்.

तान्वानरवरान्भिच्चा शरैरग्निशिखोपमैः । ननाद बलवांस्तत्र महासन्धः स रावणिः ॥

तस्य	அப்பொழுது	वानरान्	வானரோத்தமர்களை
बलवन्	மிக்க பலசாலியும்	अग्निशिखोपमैः	அக்னிஜ்வாலைகளை
महासन्धः	மிக ஆண்மையுடைய		நிகர்த்த
	வனுமான	शरैः	பாணங்களால்
सः	அந்த	भिच्चा	வெருட்டி
रावणिः	இந்திரஜித்து	ननाद	அட்டகாசம் செய்
तान्	அந்த		தான்.

तानर्दयित्वा बाणौघैस्त्रासयित्वा च वानरान् । प्रजहास महाबाहुर्वचनं चेदमब्रवीत् ॥२३॥

महाबाहुः	தோள்வலிமையுற்ற	त्रासयित्वा च	பயமுறுத்தி
तान्	அந்த [அவன்	प्रजहास	கொக்கரித்தான்.
वानरान्	வானரர்களை	इदं	பின்வரும்
बाणौघैः	பாணவருஷங்களால்	वचनं च	சொல்லையும்
अर्दयित्वा	துன்புறுத்திவிட்டு	अब्रवीत्	சொன்னான் :

शरबन्धेन घोरेण मया बद्धौ चमूमुखे । सहितौ भ्रातरावेतौ निशामयत राक्षसाः ॥२४॥

राक्षसाः	“அரக்கர்கள் !	घोरेण	வீண்போகாத
चमूमुखे	கோர்க்களத்தில்	शरबन्धेन	பாணக்கட்டால்
सहितौ	இணையியாத	मया	என்னால்
भ्रातरौ	சகோதரர்களாகிய	बद्धौ	கட்டப்பட்டுவிட்டார்
एतौ	இவ்விருவர்களையும்	निशामयत	பாருங்கள்.” [கள்;

एवमुक्तास्तु ते सर्वे राक्षसाः कूटयोधिनः । परं विस्मयमाजग्मुः कर्मणा तेन हर्षिताः ॥

एवं	இவ்விதம்	तेन	அந்த
उक्ताः	சொல்லப்பட்ட	कर्मणा	செயலால்
ते	அந்த	हर्षिताः	களிப்படைந்தவர்
कूटयोधिनः तु	வஞ்சகமாய் போர்புரி வதில் தேர்ந்த		களாய்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	परं	அளவிறந்த
सर्वे	எல்லோரும்	विस्मयं	ஆச்சரியத்தை
		आजग्मुः	அடைந்தார்கள்.

विनेदुश्च महानादान्सर्वतो जलदोपमाः । हतो राम इति ज्ञात्वा रावणिं समपूजयन् ॥ २६ ॥

जलदोपमाः	மேகங்களை நிகர்த்த	सर्वतः	எங்கும்
रामः	“ஸ்ரீராமர் [அவர்கள்]	महानादान्	பேரொலிகளை
हतः	கொல்லப்பட்டார்	विनेदुः	இட்டனர்.
इति	என்று	राणि च	இந்திரஜித்தையும்
ज्ञात्वा	நினைத்து	समपूजयन्	போற்றிப் புகழ்ந்தனர்.

निष्पन्दौ तु तदा दृष्ट्वा तावुभौ रामलक्ष्मणौ । वसुधायां निरुच्छ्वासौ हतावित्यन्वमन्यत ॥

तदा	அப்பொழுது	रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்
निष्पन्दौ	அசையாது	उभौ दृष्ट्वा	இருவரையும் பார்த்து
वसुधायां	தரையில்	हतौ इति तु	மாண்டுவிட்டனர்க
निरुच्छ्वासौ	மூச்சுவிடமுடியாதி		ளெனவே
तौ	அந்த [ருந்த	अन्वमन्यत	நிச்சயித்துவிட்டான்.

हर्षेण तु समाविष्ट इन्द्रजित्समितिजयः । प्रदिवेश पुरीं लङ्कां हर्षयन्सर्वनैर्ऋतान् ॥ २८ ॥

समितिजयः	போரில் வெற்றிபெற்ற	हर्षयन्	உற்சாகப்படுத்திக்
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து		கொண்டு
हर्षेण	சந்தோஷத்தால்	लङ्कां	இலங்கை
समाविष्टः तु	மெய்மறந்து	पुरीं	நகரூள்
सर्वनैर्ऋतान्	அரக்கரெல்லோரை யும்	प्रदिवेश	புகுந்தான்.

रामलक्ष्मणयोर्दृष्ट्वा शरीरे सायकैश्चिते । सर्वाणि चाङ्गोपाङ्गानि सुग्रीवं भयमाविशत् ॥

सायकैः	பாணங்களால்	सर्वाणि	எல்லாவற்றையும்
चिते	கைக்கப்பட்ட	दृष्ट्वा च	கூர்ந்துகவனித்த
रामलक्ष्मणयोः	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்		பின்னர்
	களுடைய	सुग्रीवं	ஸுக்ரீவனிடம்
शरीरे	உடலில்	भयं	பயமானது
अङ्गोपाङ्गानि	அவயவங்கள் உருப்பு கள் இவை	आविशत्	குடி கொண்டது.

तमुवाच परित्रस्तं वानरेन्द्रं विभीषणः । सवाष्पवदनं दीनं क्रोधव्याकुललोचनम् ॥३०॥

விभीஷண: விபீஷணன்
 क्रोधव्याकुललोचनं கோபத்தால் கலங்கிய
 கண்களுடையவனும்
 दीनं ஏங்கி
 सवाष्पवदनं கண்ணீர் பெருகும்
 முகத்துடன்

परित्रस्तं மனங்கலங்கியிருப்பவ
 तं அந்த [னுமான
 वानरे-द्रं வானாமன்னனைப்
 பார்த்து
 उवाच பின்வருமாறு
 மொழிந்தான் :

अलं त्रासेन सुग्रीव बाष्पवेगो निगृह्यताम् । एंप्रायाणि युद्धानि विजयो नास्ति नैष्ठिकः॥

सुग्रीव “சுகரீவ!
 त्रासेन अलं கலங்காதே.
 बाष्पवेगः கண்ணீர்ப் பெருக்கு
 निगृह्यतां நிறுத்தப்பட்டும்.

युद्धानि போர்கள்
 एंप्रायाणि இப்போர்க்கொத்த
 विजयः வெற்றி [னவே.
 नैष्ठिकः नास्ति முடிவானதன்று.

सशेषभाग्यतास्माकं यदि वीर भविष्यति । मोहमेतौ प्रहास्येते महात्मानौ महाबलौ ॥

वीर “அஞ்சாநெஞ்சமு
 अस्माकं நமக்கு [டையவனே!
 सशेषभाग्यता புண்ணியப்பயனின்
 சேஷமானது

महाबलौ மிகுந்த ஆற்றலுற்ற
 வர்களும்,
 महात्मानौ மகாத்மாக்களுமான
 एतौ இவ்விருவரும்
 मोह (தற்கால)மூர்ச்சையை
 प्रहास्येते (உதே) விட்டொழிக்
 கப்போகின்றனர்.

भविष्यति यदि உண்டெனின்

पर्यवस्थापयात्मानमनाथं मां च वानर । सत्यधर्माभिरक्तानां नास्ति मृत्युकृतं भयम् ॥

वानर “வானர!
 आनाथं தன்னை
 पर्यवस्थापय தேற்றிக்கொள்.
 अनाथं தனிசது வந்திருக்கும்
 मां च என்னையும் அங்கன
 மே தேற்றிவை.

सत्यधर्माभि- } सत्यம் தர்மம் இவை
 रक्तानां } களில் மஞ்சியபற்று
 मृत्युकृतं டைபோர்க்கு
 भय नास्ति எமனாச்செய்யப்பட்ட
 விபத்து இல்லை.

एवमुक्त्वा ततस्तस्य जलकिन्नेन पाणिना । सुग्रीवस्य शुभे नेत्रे प्रममार्ज विभीषणः ॥

விभीஷண: விபீஷணர்
 एवं மேற்கண்டவாறு
 उक्त्वा சொல்லிவிட்டு
 ततः அதன்மேல்
 तस्य அந்த

सुग्रीवस्य சுகரீவனது
 शुभे அழகான
 नेत्रे இரு கண்களையும்
 जलकिन्नेन पाणिना ஈக்கையால்
 प्रममार्ज துடைத்தார்.

ततः सलिलमादाय विद्यया परिजप्य च । सुग्रीवनेत्रे धर्मात्मा स प्रमार्ज विभीषणः॥

सः அந்த
 धर्मात्मा தர்மா த்மாவான
 विभीषणः விபீஷணர்
 ततः அதன்மேல்
 सलिलं भादाय தீர்த்தத்தை எடுத்து

विद्यया மனக்கவலையையொழி
 க்கும் உச்சாடனத்
 परिजप्य च ஜபித்து [தால்
 सुग्रीवनेत्रे சுகரீவனது இரண்டு
 கண்களிலும்
 प्रमार्ज புரோஷித்தார்.

तस्मादाश्वासयात्मानं बलं चाश्वासय स्वकम् । यावत्कार्याणि सर्वाणि पुनः संस्थापयाम्यहम् ॥

तस्मात्	“ஆகையால்	संस्थापयामि यावत्	சீர்ப்படுத்தும்வரை
अहं	நான்	आत्मानं	தன்னை
कार्याणि	ஆகவேண்டிய காரியங்கள்	आश्वासय	தேற்றிக்கொள்.
सर्वाणि	எல்லாவற்றையும்	स्वकं	தனது
पुनः	மீண்டும்	बलं च	சேனையையும் அங்கன
		आश्वासय }	மே தெற்று.

एते हि फुल्लनयनास्त्रासादागतसाध्वसाः । कर्णे कर्णे प्रकथिता हरयो हरिसत्तम ॥४३॥

हरिसत्तम	“வானரோத்தம !	फुल्लनयनाः	மலர் விழித்து
एते	இந்த	कर्णे कर्णे	காதோடு காதாய்
हरयः हि	வானரர்களோ	प्रकथिताः	{ ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொள்கின்ற னர்.
आसात्	அச்சத்தால்		
आगतसाध्वसाः	மிகக் கலவரம் அடைந் தவர்களாய்		

मां तु दृष्ट्वा प्रधावन्तमनीकं संप्रहर्षितुम् । त्यजन्तु हरयस्त्रासं भुक्तपूर्वामिव स्रजम् ॥४४॥

अनीकं	“சைனியத்தை	त्वासं	பயத்தை,
संप्रहर्षितुं	உற்சாகப்படுத்த	भुक्तपूर्वां	பழைய
प्रधावन्तं	சென்றுகொண்டிருக்கிற	स्रजं	பூமாலையை
मां	என்னை	इव	எவ்வண்ணமோ
दृष्ट्वा	பார்த்து		அவ்வண்ணமே,
हरयः	வானரர்கள்	तु	உடனே
		त्यजन्तु	ஒழிக்கட்டும்.”

समाश्वास्य तु सुग्रीवं राक्षसेन्द्रो विभीषणः । विद्रुतं वानरानीकं तत्समाश्वासयत्पुनः ॥

राक्षसेन्द्रः	ராக்ஷஸோத்தமனாகிய	विद्रुतं	கலவரமடைந்த
विभीषणः	விபீஷணன்	तत्	அந்த
सुग्रीवं	சுகிரீவனை	वानरानीकं	வானரச்சேனையை
समाश्वास्य	தேற்றி	पुनः तु	அப்படியே
		समाश्वासयत्	தேற்றினார்.

इन्द्रजित्नु महाभायः सर्वसैन्यसमावृतः । विवेश नगरीं लङ्कां पितरं चाभ्युपागमत् ॥४५॥

महाभायः	பெரியமாயானியான	लङ्कां	இலங்கை
इन्द्रजित् तु	இந்திரஜித்தும்	नगरीं	நகரத்துள்
सर्वसैन्यसमावृतः	சேனைகளாற்சூழப் பட்டவனாய்	विवेश	குவைந்தான்;
		पितरं च	அந்தையையும்
		अभ्युपागमत्	சென்றடைந்தான்.

तत्र रावणमासीनमभिवाद्य कृतञ्जलिः । आचक्षे प्रियं पित्रे निहतौ रामलक्ष्मणौ ॥

तत्र अங்கு
आसीनं வீற்றிருக்கும்
रावणं ராவணனை
अभिवाद्य நமஸ்கரித்து
कृतञ्जलिः கைகூப்பி

पित्रे தந்தையிடம்
रामलक्ष्मणौ ராமலக்ஷ்மணர்கள்
निहतौ கொல்லப்பட்டுவிட்ட
னர் என்று
प्रियं நற்செய்திபாக
आचक्षे தெரிவித்தான்.

रावणो रक्षसां मध्ये श्रुत्वा शत्रू निपातितौ । उत्पपात ततो हृष्टः पुत्रं च परिष्वजे ॥

रावणः ராவணன்
शत्रू சக்ருக்களிருவரையும்
निपातितौ கொல்லப்பட்டவர்

களாக

रक्षसां அரக்கர்களின்
मध्ये மத்தியில்

उपाध्याय स मूढन्येन पप्रच्छ प्रीतमानसः

सः அவன்
एनं இவனை
मूढि உச்சி

श्रुत्वा கேட்டு
ततः அகனால்
हृष्टः உள்ளம் பூரித்து
उत्पपात குதித்தெழுந்தான்.
पुत्रं च புகல்வனையும்
परिष्वजे மார்புறத் தழுவினான்.

॥ ४९ ॥

पृच्छते च यथावृत्तं पित्रे सर्वं न्यवेदयत् । यथा तौ शरवन्धेन निश्चेष्टौ निष्प्रभौ कृतौ ॥

पृच्छते வினாவுகின்ற
पित्रे தந்தைக்கு
तौ அவ்விருவரும்
शरवन्धेन பாணக்கயிற்றால்
निश्चेष्टौ அசைவற்றவர்களாயும்
निष्प्रभौ ஓளியற்றவர்களாயும்

कृतौ च செய்யப்பட்டனர்
என்பது
यथा எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
सर्वं எல்லாவற்றையும்
यथावृत्तं அணுவளவேனும் பிச
காமல்
न्यवेदयत् தெரிவித்தான்.

स हर्षवेगानुगतान्तरात्मा श्रुत्वा वचस्तस्य महारथस्य ।

जहौ ज्वरं दाशरथेः समुत्थितं प्रहृष्य वाचाऽभिननन्द पुत्रम् ॥ ५१ ॥

सः அவன்
तस्य அந்த
महारथस्य மகாரதனது
वचः சொல்லை
श्रुत्वा கேட்டு
हर्षवेगानु- } ஸந்தோஷத்திசயத்
गतान्तरात्मा } தால் பற்றப்பட்ட
மனத்தனாகி

दाशरथे: ஸ்ரீராமரிடமிருந்து
समुत्थितं ஏற்பட்ட
उत्तरं மனக்கவலையை
जहौ விட்டொழித்தான்.
प्रहृष्य உற்சாகமுற்று
पुत्रं புகல்வனை
वाचा } வாயாற புகழ்ந்து
अभिननन्द } கொண்டாடினான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे पञ्चत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16497

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1822

सप्तचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம். ॥ ४७ ॥

सीतायै वीरशयनस्यरामलक्ष्मणप्रदर्शनम्—ஸீதைக்கு போர்க்களத்தில் கிடக்கும்
புரீராமலக்ஷ்மணர்களைக் காண்பிப்பது.

प्रतिप्रविष्टे लङ्कां तु कृतार्थे रावणात्मजे । राघवं परिवार्याता ररक्षुर्वानरर्षभाः ॥ १ ॥

रावणात्मजे	ராவணனது புதல்வன்	वानरर्षभाः	வானரர் தந்தமர்கள்
कृतार्थे	நிறைத்த காரியம் கை	भार्याः	மனவேகனையுற்று
	கூடப்பெற்றவனாய்	राघवं	புரீராமரை
लङ्कां	இலங்கைக்கு	परिवार्या	சூழ்ந்துகொண்டு
प्रतिप्रविष्टे तु	திரும்பிச்சென்றதும்	ररक्षु	பராமரித்தார்கள்.

हनुमानङ्गदो नीलः सुषेणः कुमुदो नलः । गजा गवाक्षो गवयः शरभो गन्धमादनः ॥

जाम्बवानृषभः स्कन्धो रम्भः शतबलः पृथुः ॥ २ ॥

व्यूढानीकाश्च यत्ताश्च द्रुमानादाय सर्वतः । वक्षमाणा दिशः सर्वास्तिर्यग्ध्वं च वानराः ॥

तृणेष्वपि च चेष्टसु राक्षसा इति मेनिरे ॥ ३ ॥

हनुमान्	ஹனுமார்,	व्यूढानीकाः च	அணிவகுத்தவர்
अङ्गदः	அங்கதன்,		களாய்
नीलः	நீலன்,	यत्ताः च	ஜாக்கரையுடனிருப்ப
सुषेणः	ஸுஷேணன்,		வர்களாய்
कुमुदः	குமுகன்,	सर्वतः	எல்லாவிடங்களிலி
नलः	நளன்,	द्रुमान्	மரங்களை [நுந்தும்
गजः	கஜன்,	आदाय	எடுத்துக்கொண்டு
गवाक्षः	கவாக்ஷன்,	तिर्यक्	சுற்றிலும்
गवयः	கவயன்,	ध्वं	மேலும்
शरभः	சரபன்,	दिशः	திக்குகள்
गन्धमादनः	கந்தமாதனன்,	सर्वाः च	எல்லாவற்றையும்
जाम्बवान्	ஜாம்பவான்	वक्षमाणाः	கவனித்துப்பார்க்கி
ऋषभः	ரிஷபன்,		ன்றவர்களாய்
स्कन्धः	ஸ்கந்தன்,	तृणेषु	புற்பூண்டுகள்
रम्भः	ரம்பன்,	चेष्टसु अपि	அசைந்தாலும்
शतबलिः	சதபலி,	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
पृथुः	பிடுது	इति च	என்றே
वानराः	என்ற வானரர்கள்	मेनिरे	எண்ணினார்கள்.

रावणश्चापि संहृष्टो विसृज्येन्द्रजितं सुतम् । आजुहाव ततः सीतारक्षिणी राक्षसीस्तदा ॥

रावणः च अपि	இராவணனும்	ततः	அங்கிருந்தபடியே,
संहृष्टः	மனம் பூரித்தவனாய்	तदा	உப்பொழுது
सुतं	புதல்வனான	सीतारक्षिणीः	ஸீதைக்குக் காவல்
इन्द्रजितं	இந்திரஜிதனை	राक्षसीः	அரக்களை [புரியும்
विसृज्य	அனுப்பிவிட்டு	आजुहाव	வரவழைத்தான்.

राक्षस्यस्त्रिजटा चैव शासनात्समुपस्थिताः ॥ ५ ॥

शासनात् कट्टளைப் பயியே
राक्षस्यः च அரக்ககளும்

त्रिजटा एव त्रीஜடையும
समुपस्थिताः வந்துசேர்ந்தார்கள்.

ता उवाच ततो हृष्टो राक्षसी राक्षसाधिपः ॥ ६ ॥

ततः அப்பொழுது
राक्षसाधिपः ராக்கஸமன்னன்
हृष्टः மனக்களிப்புற்றவனாய்

ताः அந்த
राक्षसीः அரக்ககளைப் பார்த்து
उवाच பின்வருமாறு
கட்டளையிட்டான் :

हताविन्द्रजिताऽऽख्यात वैदेह्या रामलक्ष्मणौ ॥ ७ ॥

रामलक्ष्मणौ “ராமனும் லக்ஷ்மணனும்

हतौ கொல்லப்பட்டனர்
वैदेह्याः வீதைக்கு [என்று]
आख्यात தெரிவியுங்கள்.

इन्द्रजिता இந்திரஜித்தால்

पुष्पकं च समारोप्य दर्शयध्वं हतौ रणे ॥ ८ ॥

पुष्पकं “புஷ்பகத்தில்
समारोप्य ஏற்றிவைத்து
रणे போரில்

हतौ च கொல்லப்பட்ட
दर्शयध्वम् அவர்களை
(நேரில்) காட்டுங்கள்.

यदाश्रयादवष्टब्धा नेयं मामुपतिष्ठति । सोऽस्या भर्ता सह भ्रात्रा निरस्तो रणमूर्धनि ॥

इयं “இவள்
यदाश्रयात् எவனது ஆதரவால்
भवष्टब्धा திமிர்பிடித்தவளாய்
मां என்னை
उपतिष्ठति न அணுகவில்லையோ,
सः அப்பேர்ப்பட்ட

अस्याः இவளது
भर्ता கணவன்
भ्रात्रा தம்பியோடு
सह கூட
रणमूर्धनि போர்க்களத்தில்
निरस्तः ஒழிக்கப்பட்டான்.

निर्विशङ्का निरुद्धिना निरपेक्षा च मैथिली । मामुपस्थास्यते सीता सर्वाभरणभूषिता ॥

मैथिली “மிதிலைமன்னனின் மகளான
सीता च வீதையும்
निरुद्धिना கணவனது நினைவொழிந்தவளாய்
निर्विशङ्का கவலைற்றவளாய்

निरपेक्षा எதிலும் ஆசையற்றவளாய்
सर्वाभरणभूषिता ஸகல ஆபரணங்களை யுமணிந்து
मां என்னை
उपस्थास्यते அடைவாள்.

अद्य कालवशं प्राप्तं रणे रामं सलक्ष्मणम् । अवैक्ष्य विनिवृत्ताशा चान्यां गतिमपश्यती ॥
अनपेक्षा विशालाक्षी मामुपस्थास्यते स्वयम् ॥ ११ ॥

அடி	“ இப்பொழுது	गतिं च	கதியையும்
सलक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனோடு கூடிய	अपश्यती	காணாதவளாய்
रामं	ராமனை	अपेक्षा	வேறு எதிலும் ஆசை யற்று
कालवशं प्राप्तं	யமனுக்கு வசமுற்றுக் கிடப்பதை	विशालाक्षी	அகன்ற கண்களையு டைய அவள்
अवेक्ष्य	நேரில் கண்டு,	मां	என்னை
विनिवृत्ताशा	அவனது ஆசை ஒழிந்தவளாய்	स्वयं	தானே
अन्यां	வேறு	उपस्थास्यते	அடைவாள். ”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा रावणस्य दुरात्मनः । राक्षस्यस्तास्तथेत्युत्त्वा जग्मुर्वै यत्र पुष्पकम् ॥

ताः	அந்த	श्रुत्वा	கேட்டு,
राक्षस्यः	அரக்கிகள்	तथा इति	அப்படியே செய் கிறோமென்று
दुरात्मनः	தூரா த்மாவான	उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு
तस्य	அந்த	पुष्पकं	புஷ்பகம்
रावणस्य	ராவணனது	यत्र वै	எங்கு இருக்கிறதோ
तत्	அந்த	जगुः	சென்றனர். [அங்கு
वचनं	கட்டளையை		

ततः पुष्पकमादाय राक्षस्यो रावणाज्ञया । अशोकवनिकास्थां तां मैथिलीं समुपानयन् ॥

राक्षस्यः	அரக்கிகள்	आदाय	எடுத்துக்கொண்டு
ततः	அவ்விடத்திலிருந்து	अशोकवनिकास्थां	அசோகவனத்
रावणाज्ञया	ராவணனது ஆக்களு யின்பேரில்	तां	அந்த [திலுள்ள
पुष्पकं	புஷ்பகத்தை	मैथिलीं	வீதையிடம்
		समुपानयन्	கொண்டு சேர்த்தனர்.

तामादाय तु राक्षस्यो भर्तृशोकपराजिताम् । सीतामारोपयामासुर्विमानं पुष्पकं तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	तां	அந்த
राक्षस्यः तु	அரக்கிகளே	सीतां	வீதாதேவியை
पुष्पकं विमानं	புஷ்பக விமானத்தில்	आदाय	தூக்கி
भर्तृशोकपराजितां	கணவனது சோகத் தால் மெய்மறந்திருந்த	आरोपयामासुः	எற்றிவைத்தனர்.

ततः पुष्पकमारोप्य सीतां त्रिजटया सह । जगुर्दर्शयितुं तस्यै राक्षस्यो रामलक्ष्मणौ ॥

राक्षस्यः	அரக்கிகள்	तस्यै	அவளுக்கு
त्रिजटया	திரிஜடையோடு	रामलक्ष्मणौ	சீராமலக்ஷ்மணர் களை
सह	கூட	ततः	அதிலிருந்தே
सीतां	வீதாதேவியை	दर्शयितुं	காண்பிக்க
पुष्पकं	புஷ்பகவிமானத்தில்	जगुः	போனார்கள்.
आरोप्य	எற்றிவைத்துக் கொண்டு		

प्राघोषयत हृष्ट्य लङ्कायां राक्षसेश्वरः ॥ १६ ॥
 रावणोऽकारयलङ्कां पताकाध्वजमालिनीम् ॥ १७ ॥
 राघवो लक्ष्मणश्चैव हताविन्द्रजिता रणे ॥ १८ ॥

राक्षसेश्वरः	அர்க்கமன்னனு	राघवः च	‘ராமனும்
रावणः	ராவணன்	लक्ष्मणः एव	லக்ஷ்மணனும்
हृष्टः	உள்ளம்பூரித்து	रणे	போரில்
लङ्कां	இலங்கையை	इन्द्रजिता	இந்திரஜித்தால்
पताकाध्वज-}	கொடிகளாலும் வெ	हतौ	கொல்லப்பட்டனர்’
मालिनीं }	ற்றிஸ்தம்பங்களா		என்று
	லும் அழகுற்றதாய்	लङ्कायां	இலங்கையில்
अकारयत्	செய்வித்தான்.	प्राघोषयत	தண்டோரா போடச்
च	இகன்றியும்		செய்தான்.

विमानेनापि सीता तु गत्वा त्रिजट्या सह । ददर्श वानराणां तु सर्वं सैन्यं निपातितम् ॥

सीता तु	ஸீதாதேவியோ	वानराणां	வானரர்களுடைய
	வெனில்	सैन्यं	சேனையை
त्रिजट्या सह	திரிஜடையோடு கூட	सर्वं तु	எல்லாவற்றையும்
	வே	निपातितं	தாறுபாடுய் கிடப்ப
विमानेन अपि	விமானத்தின்மீதே	ददर्श	பார்த்தான். [தாய்
गत्वा	சென்று		

प्रहृष्टमनसश्चापि ददर्श पिशिताशनान् । वानरांश्चापि दुःखात्त्रामलक्ष्मणपार्श्वतः ॥ २० ॥

अपि च	அதோடுகூட	रामलक्ष्मणपार्श्वतः	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்
पिशिताशनान्	அரக்கர்களை		களின் பக்கலில்
प्रहृष्टमनसः च	உற்சாகங்கொண்டவர்	दुःखात् अपि	துக்கத்தால் தபிக்கி
	களாகவும்		ன்றவர்களாகவும்
वानरान्	வானரர்களை	ददर्श	கவனித்தான்.

ततः सीता ददर्शोभौ शयानौ शरत्पयोः । लक्ष्मणं चामि रामं च विसंज्ञौ शरपीडितौ ॥
 विध्वस्तकवचौ वारौ विप्रविद्धशरासनौ । सायकैश्छिन्नसर्वाङ्गौ शरस्तम्बमयौ क्षितौ ॥

ततः	அப்பொழுது	सायकैः	பாணங்களால்
सीता	ஸீதாதேவியார்	छिन्नसर्वाङ्गौ	துளைக்கப்பட்ட
रामं च	ஸ்ரீராமரும்		உடல்களோடு
लक्ष्मणं अपि च	லக்ஷ்மணருமாகிற	शरस्तम्बमयौ	அம்புகளால் ஆன
उभौ वीरौ	இருவீரர்களையும்		மலைகள் என்ன
शरपीडितौ	பாணங்களால் அடியு	क्षितौ	பூமியில்
	ண்டு	शरत्पयोः	அம்புகளாலான படுக்
विसंज्ञौ	பிரக்களுயற்று		கையில்
विध्वस्तकवचौ	கவசமற்று	शयानौ	கிடப்பவர்களாய்
विप्रविद्धशरासनौ	வில் நழுவி	ददर्श	கண்டான்.

तौ दृष्ट्वा भ्रातरौ तत्र वीरौ सा पुरुषर्षभौ । शयानौ पुण्डरीकाक्षौ कुमारविव पावकी ॥
शरत्पगतौ वीरौ तथाभूतौ नरर्षभौ । दुःखार्ता सुभृत् सीता सुचिरं विललाप ह ॥२४॥

சா சீதா	அந்த ஸீதாதேவியா	புருஷர்ஷப	புருஷோத்தமர்களு மாகிய
புண்டரீகாட்சு	{ தாமரையி, கழ்போன் ற கண்களுடையவர் களும்	தௌ	அவ்விருவர்களை
வீரௌ	தோல்வியைகண்டிராத	தத	அப்பொழுது
வீரௌ	வீரர்களென	ததாபூதௌ	அப்படியாகி
நரர்ஷபௌ	மானிடர்களில் மேன் மையுற்றவர்களும்	சரதரபதௌ	அம்புகளாலான படுக் கையை அடைந்து
பாவகி	அக்கினிபகவானின் புகல்வர்களான	சயானௌ	படுத்துக்கிடப்பவர் களாய்
குமாரௌ	இரு சுப்பிரமணியக் கடவுளை	தூஷ்டா	பார்த்து
இவ்	போன்றவர்களும்	சுபூஷ்	மிகவும்
பாத்தரௌ	சகோதரர்களும்	து:கார்தா	துயரத்தில் மூழ்கி
		சுசுசு	வெகுநேரம்
		விலலாப	கண்ணிருகுத்தாள், காண்!
		ஹ	

भर्तारमनवद्याङ्गी लक्ष्मणं चासितेक्षणा । प्रेक्ष्य पांसुषु वेष्टन्तौ स्रोद जनकात्मजा ॥२५॥

அசுதேக்சணா	கரிய கண்களுடைய வளும்	லக்சுமணம் ச	சக்திமணியும்
அனவதாங்கி	பரிசுத்த மனமுடைய வளமான	பாंसுषु	புழுதியில்
சனகா:மசா	ஸீதாதேவியா	வேஸ்தனௌ	சுருண்டுகிடப்பவர்க
அதர்	கணவனையுடைய,	புேக்ய	கண்டு [ளாய்
		சுரௌ	அழுதாள்.

सा बाष्पशोकाभिहता समीक्ष्य तौ भ्रातरौ देवसमप्रभावौ ।

वितर्कयन्ती निधनं तयोः सा दुःखान्विता वाक्यमिदं जगाद ॥ २६ ॥

சா	மகாலக்ஷ்மியான	நிதனம்	நாசமென
சா	அவள்	விர்தர்சயந்தி	சங்கித்து
தே:சமபுராவௌ	தேவர்களுக்கொப்பா ன மகனையுடைய	து:காந்விதா	துயரத்தில் மூழ்கி
பாத்தரௌ	ஸஹோதரர்களான	வாஸுசா:காபிஹதா	கண்ணிராலும் சோக த்தாலும் மெய்மறந் தவளாகி
தௌ	அவ்விருவர்களையும்	வாஸ்ய	சொல்லை
சமீக்ய	பார்த்து	சசா	தனக்குள்ளே சொல் விக்கொண்டாள்.
இத்	இதை,		
தயௌ:	அவ்விருவர்களுக்கும்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्तचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16523

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1848

अष्टचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தேட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ४८ ॥

सीताप्रलापः—ஸீதாப்ரலாபம்.

भर्तारं निहतं दृष्ट्वा लक्ष्मणं च महारथम् । विललाप भृशं सीता करुणं शोककशिता ॥

सीता	ஸீதாதேவி	दृष्ट्वा	பார்த்து
भर्तारं	கணவரை	शोककशिता	சோகத்தால் மெய்
निहतं	கொல்லப்பட்டவராக	भृशं	மிகவும் [மறந்து]
महारथं	மகாரதராகிய [வும்]	करुणं	பரிதாபமாய்
लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணரையும் அப் படியே ஆனவராகவும்	विललाप	(பின்வருமாறு) புலம்பினான்:

ऊचुर्लक्षणिनो ये मां पुत्रिण्यविधवेति च । तेऽद्य सर्वे हते रामे ज्ञानिनोऽनृतवादिनः ॥

ये	“எந்த	ऊचुः	சொன்னார்களோ
लक्षणिनः	சாமுத்திரிகா லக்ஷணம் உணர்ந்தவர்கள்	ते	அந்த
मां	என்னை	ज्ञानिनः	அறிஞர்கள்
पुत्रिणी	புத்திரபாக்யமுடைய வனெனவும்	सर्वे	எல்லோரும்
अविधवा	நித்யஸுமங்கலி	रामे	ஸ்ரீராமர்
इति च	எனவும்	हते	கொல்லப்பட்டமை
		अद्य	இப்பொழுது [யால்]
		अनृतवादिनः	பொய்யர்களே.

यज्वनो महिषी ये मामूचुः पत्नीं च सत्रिणः । तेऽद्य सर्वे हते रामे ज्ञानिनोऽनृतवादिनः॥

ये	“எவர்கள்	पत्नीं च	மனைவியென
मां	என்னை	ऊचुः	சொன்னார்களோ
यज्वनः	{ ‘அச்வமேதம்’ என் னும் யாகத்தை செய் பவருடையவும்	ते	அந்த
सत्रिणः	{ ‘ஸக்ரம்’ என்னும் யாகத்தைச் செய்ப வருடையவும்	ज्ञानिनः	அறிஞர்கள்
महिषी	பட்டமஹிஷிபாய் விளங்கும்	सर्वे	எல்லோரும்
		रामे	ஸ்ரீராமர்
		हते	கொல்லப்பட்ட மையால்
		अद्य	இப்பொழுது
		अनृतवादिनः	பொய்யர்களே.

ऊचुः संश्रवणे ये मां द्विजाः कार्तान्तिकाः शुभाम् । तेऽद्य सर्वे हते रामे ज्ञानिनोऽनृतवादिनः॥

ये	“எந்த	ते	அந்த
कार्तान्तिकाः द्विजाः	ஜோதிட அந்தணர்கள்	ज्ञानिनः	அறிஞர்கள்
मां	என்னை	सर्वे	எல்லோரும்
शुभां	எப்பொழுதும் மாங் கல்யமுடையவளென	रामे	ஸ்ரீராமர்
संश्रवणे	என் முன்னிலையில்	हते	கொல்லப்பட்டமை
ऊचुः	சொன்னார்களோ	अद्य	இப்பொழுது [யால்]
		अनृतवादिनः	பொய்யர்களே.

वीरपार्थिवपत्नी त्वं ये धन्येति च मां विदुः । तेऽय सर्वे हते रामे ज्ञानिनोऽनृतवादिनः ॥

ये "எவர்கள்
மா என்னைப்பார்த்து
த்வ் விரபார்த்திவபதி 'நீ வீரமன்னனின்
பாக்கியசாலி' [மனைவி
புதியா என்றெல்லாம்
ஐதி ச சொன்னார்களோ
விது:

தே ஜானின: அந்த அறிஞர்கள்
சर्वே எல்லோரும்
ராமே ஸ்ரீராமர்
ஐதே கொல்லப்பட்டமை
அய இப்பொழுது [யால்
அனृतவாதின: பொய்யர்களே.

इमानि खलु पद्मानि पादयोः कुलस्त्रियः । आधिराज्येऽभिपिच्यन्ते नरेन्द्रैः पतिभिः सह ॥

कुलस्त्रिय: "குலப்பெண்கள்
यै: எவைகளால்
नरेन्द्रै: மன்னர்களாகிய
पतिभि: सह கணவர்களோடு கூட
आधिराज्ये பட்டமஹிஷிப்பதவியில்

अभिपिच्यन्ते அபிஷேகஞ்செய்யப்
படுகிறார்களோ
पद्मानि அந்த பத்மரேகைகள்
पादयो: பாதங்களில்
इमानि खलु இதே விருக்கின்ற
னவே!

वैधव्यं यान्ति यैर्नार्यो लक्षणैर्भाग्यदुर्लभाः । नात्मनस्तानि पश्यामि पश्यन्ती हतलक्षणा ॥

नार्य: "பெண்கள்
यै: लक्षणै: எந்தக் குறிகளால்
भाग्यदुर्लभा: பாக்கியம் குன்றி
वैधव्यं கைம்மையை
यान्ति அடைகின்றனரோ

हतलक्षणा நிஷ்பலமான சபலகூ
ணங்களையுடைய நான்
पश्यन्ती தேடிப்பார்த்தும்
आत्मन: எனக்கு
तानि அவைகளை
पश्यामि न காண்கிலேன்.

सत्यनामानि पद्मानि स्त्रीणामुक्तानि लक्षणैः । तान्यद्य निहते रामे वितथानि भवन्ति मे ॥

लक्षणै: "லக்ஷணசாஸ்திரங்க
स्त्रीणां ஸ்திரீகளின் [ளால்
पद्मानि பத்மரேகைகள்
सत्यनामानि தவறாது நற்பயன்
அளிப்பவையென
उक्तानि சொல்லப்பட்டிருக்
கின்றன.

तानि அவைகள்
रामे ஸ்ரீராமர்
निहते கொல்லப்பட்டமை
अद्य இப்பொழுது [யால்
मे எனக்கு
वितथानि பயனற்றவைகளாய்
भवन्ति ஆகின்றன.

केशाः सूक्ष्माः समा नीला भ्रुवौ चासङ्गते मम । वृत्ते चारोमशे जङ्घे दन्ताश्चाविरला मम ॥

मम "எனக்கு
केशा: கூந்தல்மயிர்கள்
सूक्ष्मा: தடிக்காதவை;
समा: ஒத்தவை;
नीला: கறுத்தவை;
भ्रुवौ புருவங்களிரண்டும்
असङ्गते च சேராநிருக்கின்றன.
मम எனது

जङ्घे { கணக்காலுக்கும் மு
புக்காலுக்கும் மத்
தியிலுள்ள பாகங்க
விரண்டும்
वृत्ते தசைப்பற்றுள்
எனவாயும்
अरोमशे च உரோமபற்றவைகளா,
கவும் இருக்கின்றன.
दन्ता: பற்கள்
अविरला: च இடைவெளியில்லா
மல் இருக்கின்றன.

शङ्खे नेत्रे करौ पादौ गुल्फावूरु च मे चितौ । अनुवृत्तनखाः स्निग्धाः समाश्चाङ्गुलयो मम॥

मे "எனது
 शङ्खे நெற்றியினிருபுறங்க
 नेत्रे கண்களும், [நெற்றும்,
 करौ கைகளும்,
 पादौ கால்களும்,
 ऊरु च தொடைகளும்
 चितौ சதைப்பற்றுடையன
 வாயிருக்கின்றன.

मे எனது
 अंगुलयः விரல்கள்
 अनुवृत्तनखाः வட்டமான நகமுடை
 யனவாயும்,
 स्निग्धाः மிருதுவானவைகளாயும்,
 समाः च ஒத்தவைகளாயும்
 இருக்கின்றன.

स्तनौ चाविरलौ पीनौ ममे गौ मशचूचुकौ । मग्ना चोत्सङ्गिनी नाभिः पार्श्वोऽरस्कं च मे चितम्॥

मम "எனது
 इमौ இந்த
 स्तनौ தனங்களிரண்டும்
 अविरलौ இடைவெளியின்றி
 पीनौ பருத்து
 मशचूचुकौ च கம்புகள் உள்ளடங்க
 ப்பெற்றிருக்கின்றன.
 मे எனது

नाभिः உந்தியானது
 मग्ना ஆழ்ந்து
 उत्सङ्गिनी च வாம்பு தடித்தும்
 இருக்கிறது.
 पार्श्वोऽरस्कं च விலப்பக்கங்களுள்
 ளிட்டமார்பின்மேற்
 புறமும்
 चितम् தசைப்பற்றுள்ளதா
 யிருக்கிறது.

मम वर्णो मणिनिभो मृद्वन्यङ्गरुहाणि च । प्रतिष्ठितां द्वादशभिर्मासूचुः शुभलक्षणाम् ॥

मम "எனது
 वर्णः நிறம்
 मणिनिभः மாணிக்கத்தையொத்
 திருக்கிறது.
 मृद्वन्यङ्गरुहाणि உரோமங்கள்
 मृद्वनि च மிருதுவாயிருக்கின்
 றன.

द्वादशभिः {பத்து விரல்களாலும்
 இரு உள்ளங்கால்
 களாலும் ஆகப்) பன்
 னிரண்டால்
 प्रतिष्ठितां பூமியில் படியப்பெற்ற
 शुभलक्षणां உத்தமலக்ஷணம்
 பொருந்தியவளென
 मां என்னைப்பார்த்து
 ऊचुः சொன்னார்கள்.

समग्रयवमच्छिद्रं पाणिपादं च वर्णवत् । मन्दस्मितेत्येव च मां कन्यालक्षणिनो विदुः ॥

पाणिपादं च "உள்ளங்கைகளும்
 உள்ளங்கால்களும்
 समग्रयवं பூர்ணமான யவரேகை
 களையுடையன.
 अच्छिद्रं இடைவெளியற்றன.
 वर्णवत् செந்நிறம் வாய்ந்தன.

कन्यालक्षणिनः பெண்டிரின் லக்ஷண
 ங்களையறிந்தவர்கள்
 मां என்னைப்பார்த்து
 मन्दस्मिता एव எப்பொழுதும் புன்ன
 கையுடையவள்
 इति च என்றும்
 विदुः சொல்லியிருக்கிறார்
 கள்.

आधिराज्येऽभिषेको मे ब्राह्मणैः पतिना सह । कृतान्तकुशलैरुक्तस्तत्सर्वं वितथीकृतम् ॥

कृतान्तकुशलैः	“சோதிடத்தில் நிபுணர்களான	आधिराज्ये	பட்டமகிஷிப்பதவி யில்
ब्राह्मणैः	வேதியர்களால்	अभिषेकः	அபிஷேகமாகும் என்
मे	எனக்கு	उक्तः	சொல்லப்பட்டது. [அ
पतिना सह	கணவனுடன் கூட	तत् सर्वं	அது எல்லாம்
		वितथीकृतम्	வினாக்கப்பட்டது.

शोधयित्वा जनस्थानं प्रवृत्तिमुपलभ्य च । तीर्त्वा सागरमक्षोभ्यं भ्रातरौ गोष्पदे हतौ ॥

भ्रातरौ	“சகோதரரிருவரும்	अक्षोभ्यं	கலக்கமுடியாத
जनस्थानं	ஜனஸ்தானத்தை	सागरं	கடலை
शोधयित्वा	நன்மையில் நாட்டி விட்டு	तीर्त्वा च	கடந்தும்
प्रवृत्तिं	இருக்குமிடத்தை	गोष्पदे	குளப்படி ஜலத்தில்
उपलभ्य	கண்டுகொண்டு	हतौ	மாண்டனர்.

ननु वारुणमाग्नेयमैन्द्रं वायव्यमेव च । अस्त्रं ब्रह्मशिरश्चैव राघवौ प्रत्यपद्यताम् ॥ १६ ॥

राघवौ	“ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்	वायव्यं एव	வாயவ்யாஸ்திரத்தை யும்
वारुणं	வாருணஸ்திரத்தை யும்	ब्रह्मशिरः एव	பிரம்மசிரமென்ற
आग्नेयं	ஆக்னேயாஸ்திரத் தையும்	अस्त्रं च	அஸ்திரத்தையும்
ऐन्द्रं च	ஐந்திராஸ்திரத்தை யும்	प्रत्यपद्यतां ननु	நன்குணர்ந்தவர்களா யிற்றே!

अदृश्यमानेन रणे मायया वासवोपमौ । मम नाथावनाथाया निहतौ रामलक्ष्मणौ ॥ १७ ॥

अनाथायाः	“வேறுகதியற்ற	रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணரும்
मम	எனக்கு	रणे	போரில்
नाथौ	ரகுகர்களும்	मायया	மாயாவித்தையினால்
वासवोपमौ	இந்திரனை நிகர்த்தவர் களுமான	अदृश्यमानेन	கட்புனனாகத் அவ னால்
		निहतौ	கொல்லப்பட்டனர்.

न हि दृष्टिपथं प्राप्य राघवस्य रणे रिपुः । जीवन्प्रति निवर्तेत यद्यपि स्यान्मनोजवः ॥

राघवस्य	“ஸ்ரீராமரது	प्राप्य	பெற்று
रिपुः	சக்து	मनोजवः	மனோவேகமுள்ளவ
रणे	போரில்	स्याव यदि अपि	இருப்பினும் [அக
दृष्टिपथं	கண்ணுக்குப் புலனாக இருப்பதை	जीवन्	உயிருடன்
		प्रतिनिवर्तेत न हि	திரும்பவேமாட்டான்.

न कालस्यातिभारोऽस्ति कृतान्तश्च सुदुर्जयः । यत्र रामः सह भ्रात्रा शेते युधि निपातितः॥

ராம: "ஸ்ரீராமர்
 भ्रात्रा सह தம்பியோடு கூட
 युधि போரில்
 निपातितः வீழ்த்தப்பட்டு
 शेते கிடக்கிறார்
 यत्र எனில்

காலசு காலத்திற்கு
 भतिभारः முடியாத சுமை என்
 अस्ति न ஒன்றுமில்லை. [பது
 कृतान्तः च யமனும்
 सुदुर्जयः ஜயிக்கவொண்ணாத
 வனே.

न शोचामि तथा रामं लक्ष्मणं च महाबलम् । नात्मानं जननीं वापि यथा श्वश्रूं तपस्विनीम्॥

तपस्विनीं "மனமுறிந்துகிடக்
 श्वश्रूं மாமியாரைப்பற்றி
 यथा எவ்வண்ணமோ
 तथा அவ்வண்ணமே
 रामं ஸ்ரீராமரைப்பற்றி
 யாவது
 महाबलं மகாபலிஷ்டனான

लक्ष्मणं च லக்ஷ்மணனைப்பற்றி
 யாவது
 जननीं वा தாயாரைப்பற்றி
 யாவது
 शोचामि न நான் வருந்தவில்லை.
 आत्मानं अपि என்னைப்பற்றியும்
 न வருந்தவில்லை.

साऽनुचिन्तयते नित्यं समास्रवतमागतम् । कदा द्रक्ष्यामि सीतां च लक्ष्मणं च सराघवम् ॥

सा "அவள்
 समास्रवतं பிரதிக்கொளையேழு
 सराघवं ராகவருடன் [டித்து
 आगतं திருப்பிவந்த
 लक्ष्मणं லக்ஷ்மணனையும்
 सीतां च வீதையையும்

कदा எப்பொழுது
 द्रक्ष्यामि च காணப்பெறுவேனென
 नित्यं எப்பொழுதும் [ன்று
 अनुचिन्तयते {அதொன்றையே நினை
 த்துக்கொண்டிருக்
 கிறாள்."}

परिदेवयमानां तां राक्षसी त्रिजटाऽब्रवीत्

त्रिजटा த்ரிஜடையென்னும்
 राक्षसी அரக்கி
 परिदेवयमानां புலம்பிக்கொண்டி
 ருக்கும்

॥ २२ ॥

तां அவளைப்பார்த்து
 अब्रवीत् பின்வருமாறு
 மொழிந்தாள் :

मा विषादं कृथा देवि भर्ताऽयं तव जीवति

देवि "தேவீ!
 विषादं मा कृथा: நீ துயரப்படாதே.
 तव உனது

॥ २३ ॥

अयं இந்த
 भर्ता கணவனார்
 जीवति பிழைத்திருக்கின்றார்.

कारणानि च वक्ष्यामि महान्ति सदृशानि च

देनि "தேவீ!
 आतरो பிராதாக்களான
 इमौ இந்த
 रामलक्ष्मणौ ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மண
 ரும்
 यथा எக்காரணங்களினால்

यथेमौ जीवतो देवि भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ॥

जीवतः பிழைத்திருக்கிறார்
 களோ அந்த
 महान्ति च சிறந்தவையும்
 सदृशानि च பொருத்தமானவையு
 कारणानि காரணங்களை [மான
 वक्ष्यामि கூறுகிறேன்.

नहि कोपपरीतानि हर्षपर्युत्सुकानि च । भवन्ति युधि योधानां मुखानि निहते पतौ ॥

पतौ	“யஜமானன்	कोपपरीतानि	கோபத்தால் பற்றப்
युधि	போரில்		பட்டவைகளாய்
निहते	கொல்லப்பட்டிருந்	हर्षपर्युत्सुकानि च	{ மகிழ்ச்சியுற்றுத்தெளி ந்து விளங்குவன வாய்
योधानां	போர்வீரர்களுடைய	भवन्ति न हि	இருக்கமாட்டா.
मुखानि	முகங்கள்		

इदं विमानं वैदेहि पुष्पकं नाम नामतः । दिव्यं त्वां धारयेन्नैवं ययेतौ गतजीवितौ ॥२६॥

वैदेहि	“வைதேகி!	पुष्पकं नाम	புஷ்பகமெனப் பிரசித்
एतौ	இவ்விருவர்களும்		திபெற்றதுமான
गतजीवितौ	உயிரிழந்தவர்கள்	इदं	இந்த
यदि	என்றால்	विमानं	விமானம்
दिव्यं	தெய்வத்தன்மையுள்	त्वां	உன்னை
	ளதும்	एवं	இவ்விதம்
नामतः	பெயரால்	धारयेत् न	தரிக்கமாட்டாது.

हतवीरप्रधाना हि हतोत्साहा निरुद्यमा । सेना भ्रमति संख्येषु हतकर्णेव नौर्जले ॥२७॥

हतवीरप्रधाना	“முக்கியப் போர்வீர	संख्येषु	போர்க்களத்தில்
	னைப்பறிகொடுத்த	जले	நீரில்
सेना हि	சேனையோவெனில்	हतकर्णा	மாலுமியற்ற
हतोत्साहा	உற்சாகம் குன்றி	नौः	மரக்கலம்
निरुद्यमा	செயலற்று	इव	போல
		भ्रमति	தத்தளிக்குமி.

इयं पुनरसंभ्रान्ता निरुद्धिमा तरस्विनी । सेना रक्षति काकुत्स्थौ मया प्रीत्या निवेदितौ ॥

इयं	“இந்த	प्रीत्या	பக்தியுடன்
सेना पुनः	சேனையோவெனில்	निवेदितौ	காண்பிக்கப்பட்ட
असंभ्रान्ता	குழப்பமின்றியும்	काकुत्स्थौ	சூராமலசுத்தமணர்
निरुद्धिमा	அச்சமின்றியும்		களை
तरस्विनी	மனோதைரியமுடைய	रक्षति	பாதுகாத்துவரு
मया	என்றால் [தாயும்		கிறது.

सा त्वं भव सुविस्मया अनुमानैः सुखोदयैः । अहतौ पश्य काकुत्स्थौ स्नेहादेतद्वीमि ते ॥

सुखोदयैः	நன்மையை ஸூசிப்	अहतौ	மாளாதிருக்கும்
	பிக்கின்ற	काकुत्स्थौ	ராமலசுத்தமணர்களை,
अनुमानैः	கின்னங்களைக்	पश्य	(கண்குளிரப்) பார்;
	கொண்டு	एतत्	இதை
सुविस्मया	முற்றிலும் நம்பிக்கை	ते	உனக்கு
	கொண்டவளாக	स्नेहात्	பக்தியால்
सा त्वं	அந்த நீ	ब्रवीमि	சொல்லுகிறேன்.
भव	ஆகுக.		

अनृतं नोक्तपूर्वं मे न च वक्ष्ये कदाचन

॥ ३० ॥

அநுத்
மே
उक्तपूर्व न

“பொய்
என்னால்
இதுவரையும் சொல்
லப்படவில்லை;

கடாசன (இனி) ஒருபொழுதும்
வक्ष्रे च न சொல்லவும் மாட்டேன்.

चारित्र्यसुखशीलत्वात्प्रविष्टाऽसि मनो मम

॥ ३१ ॥

चारित्सुख- } “ நன்னடக்கையை
शीलवान् } பிரியமான ஸ்வபாவ
மாகக்கொண்டிருப்
பதால்

[illegible]

नेमौ शक्यौ रणे जेतुं सेन्द्रैरपि सुरासुरैः

॥ ३२ ॥

சென்ட்ரே: “இந்திரனையுள்ளிட்ட
சுராசுரே: அபி தேவாசுரர்களாலும்
இமௌ இவ்விருவர்களும்

रणे	போரில்
जेतुं	ஜெதிக்
शक्यौ न	சாத்தியமானவர்களல்லர்.

तादृशं दर्शनं दृष्ट्वा मया चावेदितं तव

॥ ३३ ॥

दर्शनं	“ நிலைமை
तादृशं	அவ்வாறு இருப்பதை
दृष्ट्वा च	பார்த்துத் தான்

मया	என்னால்
तव	உனக்கு
आत्रेदितम्	தெரிவிக்கப்பட்டது.

इदं च सुमहच्चिदं शनैः पश्याद्य मैथिलि

॥ ३४ ॥

மேயிலி
இவ்
“மைதிவி!
இதோ சொல்லப்
போகும்

चिह्नं च	அடையாளத்தையும்
अद्य	இப்பொழுது
शनैः	கூர்ந்து
पश्य	கவனி.

सुमहत् கிறந்த

निःसंज्ञावप्युभावेतौ नैव लक्ष्मीर्वियुज्यते

॥ ३५ ॥

एतौ “इन्द्र

निःसंज्ञौ अपि	பிரக்ஞையிழந்தவர்
	களாயிருப்பினும்
लक्ष्मीः	முகக்கலை
वियुज्यते न एव	விட்டகலவேயில்லை.

उभौ இந்நவரையும்

प्रायेण गतसत्त्वानां पुरुषाणां गतायुषाम् ।

यमानेषु वक्त्रेषु परं भवति वैकृतम् ॥३६॥

“ஆயுளொழிந்து

प्रायेण பெரும்பா லும்

गतसत्त्वानां உயிரிழுந்த

வக்தம் விகாரம்

புருஷாணம் மாநிடர்களுது

परं அதிகமாய்

वक्त्रेषु முகங்கள்

भवति தோன்றும்.

दृश्यमानेषु பார்க்கப்படின்

त्यज शोकं च मोहं च दुःखं च जनकात्मजे । रामलक्ष्मणयोरथे नाद्य शक्यमजीवितुम् ॥

जनकात्मजे “ஜானகீ!
रामलक्ष्मणयोः ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்
अथே விஷயத்தில் [களின்
शोकं च துயரத்தையும்
मोहं च தப்பெண்ணத்தையும்

दुःखं च மனக்கவலையையும்
त्यज விட்டொழி.
अद्य இப்பொழுது
अजीवितुं மாள
शक्यं न முடியாது.”

श्रुत्वा तु वचनं तस्याः सीता सुरसुतोपमा । कृताञ्जलिस्त्वाचेदमेवमस्त्विति मैथिली ॥

மैதிலி மிதிலைமன்னனின்
சுரசுதுதுபமா தெய்வப்பெண்ணுக்
கருமகளும்
சீதா லீதாதேவி
தस्या: அவளது
वचनं சொல்லை

श्रुत्वा கேட்டு
कृताञ्जलि: तु கைகுவித்தவண்ணமே
एवं ‘அங்ஙனமே
अस्तु இருக்கட்டும்’
इति என்ற
इदं இதை
उवाच பதிலாய்ச்சொன்னாள்.

विमानं पुष्पकं तत्तु संनिवर्त्य मनोजवम् । दीना त्रिजटया सीता लङ्कामेव प्रवेशिता ॥

दीना பரிதாபமான நிலையி
सीता சீதாதேவி [விருக்கும்
त्रिजटया த்ரிஜடையால்
मनोजवं மனோவேகமாய்ச்
செல்லவல்ல

तत् அந்த
पुष्पकं विमानं புஷ்பகவிமானத்தை
संनिवर्त्य तु திருப்பிய பின்னர்
लङ्कां एव இலங்கையிலேயே
प्रवेशिता புகுவிக்கப்பட்டாள்.

ततस्त्रिजटया सार्धं पुष्पकादवस्थ सा । अशोकवनिकामेव राक्षसीभिः प्रवेशिता ॥ ४० ॥

सा அவள்
तत: அப்பொழுது
त्रिजटया सार्धं த்ரிஜடையுடன் கூட
पुष्पकात् புஷ்பகவிமானத்தி
னின்றும்

अवस्थ இறங்கியபின்
राक्षसीभिः அரக்கிகளால்
अशोकवनिकां एव அசோகவனத்தி
லேயே
प्रवेशिता புகுவிக்கப்பட்டாள்.

प्रविश्य सीता बहुवृक्षण्डां तां राक्षसेन्द्रस्य विहारभूमिम् ।

संप्रेक्ष्य संचिन्त्य च राजपुत्रौ परं विषादं समुपाजगाम

॥ ४१ ॥

सीता லீதாதேவியார்
बहुवृक्षण्डां பலவிருக்தங்க
ளடர்ந்த
राक्षसेन्द्रस्य அரக்கமன்னனது
तां அந்த
विहारभूमिं சிங்காரவனத்தில்
प्रविश्य புகுந்து

संप्रेक्ष्य வெருள விழித்து
राजपुत्रौ அரசகுமாரர்களிருவ
ரையும்
संचिन्त्य च நினைந்து நினைந்து ,
परं மிகுந்த ,
विषादं துயரத்தை
समुपाजगाम அடைந்தாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे अष्टचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16564

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1889

एकोनपञ्चाशः सर्गः—நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் || ४९ ||

श्रीरामप्रबोधः—ஸ்ரீராமர் விழித்துக்கொள்வது.

घोरेण शरब्धेन बद्धौ दशरथात्मजौ । निश्वसन्तौ यथा नागौ शयानौ रुधिरोक्षितौ ॥
सर्वे ते वानरश्रेष्ठाः ससुग्रीवा महाबलाः । परिवार्य महात्मानौ तस्थुः शोकपरिप्लुताः ॥२॥

சசுగிரீவா:	ஸுக்ரீவனையுள்ளிட்ட	निश्वसन्तौ	பெருமூச்செறிந்து
महाबलाः	மகாபலசாலிகளும்		கொண்டு
वानरश्रेष्ठाः	வானரோத்தமர்களு	शयानौ	படுத்துக்கிடக்கும்
ते	அவர்கள் [மான	महात्मानौ	மகாத்மாக்களான
सर्वे	எல்லோரும்	दशरथात्मजौ	தசரதகுமாரர்களிரு
घोरेण	கொடிய		வரையும்
शरब्धेन	பாணக்கட்டால்	परिवार्य	சூழ்ந்துகொண்டு
बद्धौ	கட்டுண்டு	शोकपरिप्लुताः	துயரத்தில் மூழ்கியவ
रुधिरोक्षितौ	ரத்தம்தோய்ந்து		ர்களாய்
नागौ यथा	இருசர்ப்பங்கள்போல	तस्थुः	கார்த்துநின்றார்கள்.

एतस्मिन्नन्तरे रामः प्रत्यबुध्यत वीर्यवान् । स्थिरत्वात्सच्चयोगाच्च शरैः सन्दानितोऽपि सन् ॥

वीर्यवान्	வீர்யவானாகிய	सच्चयोगात् च	தெய்வத்தன்மையா
रामः	ஸ்ரீராமர்		ஆம்
शरैः	பாணங்களால்	एतस्मिन्	இந்த
सन्दानितः अपि सन्	கட்டுண்டவராயிருக்	अन्तरे	சமயத்தில்
	கையிலுங்கூட	प्रत्यबुध्यत	தன்னிறுவையடைந்
स्थिरत्वात्	அழிவின்மையா		தாம்.

ततो दृष्ट्वा सरुधिरं विषण्णं गाढमर्पितम् । भ्रातरं दीनवदनं पर्यदेवयदातुरः ॥ ४ ॥

ततः	உடனே	दृष्ट्वा	பார்த்து
भ्रातरं	தம்பியை	आतुरः	மெய்மறந்த அவர்
गाढं	மிகவும்	विषण्णं	மிகப்பரிதாபமாய்
अर्पितं	அடியுண்டு	पर्यदेवयत्	பின்வருமாறு
सरुधिरं	ரத்தம் தோய்ந்து		புலம்பினார் :
दीनवदनं	வாடிய முகத்தனம்		

किं नु मे सीतया कार्यं किं कार्यं जीवितेन वा । शयानं योऽद्य पश्यामि भ्रातरं युधि निर्जितम् ॥

अद्य	“இப்பொழுது	पश्यामि	பார்க்கிறேனே அந்த
भ्रातरं	தம்பியை	मे	எனக்கு
युधि	போரில்	सीतया	வீதையால்
निर्जितं	தோல்வியுற்று	कार्यं किं नु	ஆவதென்ன ?
शयानं	படுத்துக்கிடப்பவனாய்	जीवितेन वा	உயிரினுல்தான்
यः	எந்த நான்	कार्यं किम्	ஆவதென்ன ?

शक्या सीतासमा नारी मर्त्यलोके विचिन्वता । न लक्ष्मणसमो भ्राता सचिवः सांपरायिकः॥

மர்त्यலோகே
விசிங்விதா
“மானிடவுலகில்
தேடிப்பார்க்கும் என்
னால்
சீதாசமா
நாரி
லீதைக்கொப்பாகிய
ஒரு பெண்
சக்யா
காணமுடியும்.

लक्ष्मणसमः
सचिवः
सांपरायिकः
भ्राता
न
लक्ष्मணனுக்கொப்
பாகிய
மந்திரியும்
போர்வீரனுமாகிய
தம்பி
காணமுடியாது.

परित्यक्ष्याम्यहं प्राणं वानराणां तु पश्यताम् । यदि पञ्चत्वमापन्नः सुमित्रानन्दवर्धनः ॥

சுமிதானந்தவர்தன:
பஞ்ஞவ்
आपन्नः यदि
अहं
“லக்ஷ்மணன்
மாணத்தை
எய்திவிட்டான் எனில்
நான்

वानराणां
पश्यतां तु
प्राणं
परित्यक्ष्यामि
வானரர்கள்
பார்த்துகொண்டிருக்
உயிரை [கையிலேயே
ஒழிக்கப்போகிறேன்.

किं नु वक्ष्यामि कौसल्यां मातरं किं नु कैकयीम् । कथमम्भ्रां सुमित्रां च पुत्रदर्शनलालसाम् ॥

கௌசல்யா
किं नु
वक्ष्यामि
कैकयीं
मातरं
किं नु
“கோசலாதேவியா
என்ன [ருக்கு
சொல்வேன் ?
கைகேயி
அம்மாருக்கு
என்ன சொல்வேன் ?

पुत्रदर्शनलालसां
सुमित्रां
अम्भ्रां च
कथम्
புதல்வனைக்காண்பதி
லேயே கருத்துற்ற
சுமித்திரை
அம்மாருக்குத்தான்
என்னவிதம் பதில்
அளிப்பேன்.

विवत्सां वेपमानां च क्रोशन्तीं कुररीमिव । कथमाश्वासयिष्यामि यदि यास्यामि तं विना ॥

த் வினா
यास्यामि यदि
विवत्सां
कुररी इव
“அவனில்லாமல்
செல்வேனேயாகில்
கன்றிமுந்த
பெண்மாணப்போல

वेपमानां
क्रोशन्तीं च
कथं
आश्वासयिष्यामि
துடிதுடித்து
கதறுமவளை
எங்கனம்
தேற்றாவுசெய்வேன்.

कथं वक्ष्यामि शत्रुघ्नं भरतं च यशस्विनम्

यशस्विनं
भरतं
शत्रुघ्नं च
“மகா புகழ்படைத்த
பரதனிடமும்
சத்ருக்னனிடமும்

॥ १० ॥

कथं
वक्ष्यामि
எப்படி
முகங்கொடுத்துப்
பேசுவேன் ?

मया सह वनं यातो विना तेन गतः पुनः । उपालम्भं न शक्यामि सोढुं वत सुमित्रया ॥

மயா
सह
वनं
यातः
तेन विना
पुनः
गतः
“என்னுடன்
கூடவே
காட்டிற்கு
வந்தவன் அவன்.
அவனில்லாமல்
திரும்பி
சென்றவன் நான்.

सुमित्रया
उपालम्भं
सोढुं
शक्यामि न
वत
சுமித்ரையாலேற்படும்
கொடுமைச்சொற்களை
சகிக்க
வல்லவனல்லேன்.
அந்தோ என்ன
கஷ்டம்!

इहैव देहं त्यक्ष्यामि न हि जीवितुमुत्सहे

॥ १२ ॥

इह एव

“ இவ்விடத்திலேயே

जीवितुं हि

உயிருடனிருக்கவே

देहं

உடலை

उत्सहे न

நான் விரும்பவில்லை.

त्यक्ष्यामि

ஒழித்துவிடுகிறேன்.

धिङ् मां दुष्कृतकर्माणमनार्यं यत्कृते ह्यसौ ।

लक्ष्मणः पतितः शेते शरतल्पे गतासुवत् ॥

यत्कृते

“ எவனுக்காக

शेते

கிடக்கின்றானே அந்த

असौ

இந்த

दुष्कृतकर्माणं

தீவினைபுரியும்

लक्ष्मणः

லக்ஷ்மணன்

अनार्यं

பாபியான

शरतल्पे

பாணங்களாலான

मां

என்னை

पतितः

விழுந்து [படுக்கையில்

धिक्

வைத்துப்பொசுக்க

गतासुवत्

உயிரற்றவன்போல்

வேண்டும்.

त्वं नित्यं स विषण्णं मामाश्वासयसि लक्ष्मण

॥ १४ ॥

गतासुर्नाद्य शक्रोपि मामार्तमभिभाषितुम्

॥ १५ ॥

लक्ष्मण

“ லக்ஷ்மண !

त्वं

நீ

विषण्णं

துயரமடைந்த

अद्य

இப்பொழுது

मां

என்னை

गतासुः

உயிரிழந்தவனாகி

नित्यं

எப்பொழுதும்

आर्तं

புலம்பித்தவிக்கும்

आश्वासयसि

நீ தேற்றுவாய்.

मां

என்னிடம்

सः

அப்படிப்பட்ட

अभिभाषितुं

பேசுவதற்கு

शक्रोपि न

முடியாதிருக்கின்றனே.

येनाद्य निहता युद्धे राक्षसा विनिपातिताः । तस्यामेव क्षितौ वीरः स शेते निहतः परैः ॥

येन

“ எவனால்

सः

அப்பேர்ப்பட்ட

अद्य

இப்பொழுது

वीरः

வீரன்

युद्धे

போரில்

तस्यां एव

அதே

राक्षसाः

அரக்கர்கள்

क्षितौ

தரையில்

निहताः

கொல்லப்பட்டு

परैः

சத்ருக்களால்

विनिपातिताः

வீழ்த்தப்பட்டார்கள்

निहतः

வீழ்த்தப்பட்டவனாய்

ளோ

शेते

கிடக்கிறான்.

शयानः शरतल्पेऽस्मिन्स्वशोणितपरिप्लुतः । शरजालैश्चितो भाति भास्करोऽस्तमिव व्रजन् ॥

अस्मिन्

“ இந்த

चितः

தைக்கப்பட்டவனாய்

शरतल्पे

சரங்களாலான படுக்

अस्तं

அஸ்தமனத்தை

கையில்

व्रजन्

அடைந்துகொண்டி-

ருக்கும்.

शयानः

கிடக்கும் இவன்

भास्करः

சூரியன்

स्वशोणितपरिप्लुतः

தன் ரத்தம் தோய்ந்து

इव

போல

शरजालैः

பாணங்களால்

भाति

விளங்குகிறான்.

बाणाभिहतमर्मत्वान्न शक्नोत्यभिभाषितुम् । रुजा चाब्रुवतोऽप्यस्य दृष्टिरागेण सूच्यते ॥

बाणाभिहत-}	“மர்மஸ்தானத்தில்	दृष्टिरागेण	பரிதாபமான பார்வை
मर्मत्वात् }	அடியுண்டிருப்பதால்		யாலே
अभिभाषितुं	பேச	अस्य	இவனுக்கு
शक्नोति न	முடியாதிருக்கிறான்.	रुजा	பொறுக்கமுடியாத
अपि च	மேலும்		நோவு
अब्रुवतः	வாய்திறந்து பேசா	सूच्यते	இருப்பதாகக்
	திருக்கும்		காணப்படுகிறது.

यथैव मां वनं यान्तमनुयातो महाद्युतिः । अहमप्यनुयास्यामि तथैवैनं यमक्षयम् ॥ १९ ॥

महाद्युतिः	“மிக்கதேஜோவானான	तथा एव	அப்படியே
वनं	காட்டிற்கு [இவன்,	अहं अपि	நானும்
यान्तं	பிரயாணமான	एनं	இவனை
मां	என்னை	यमक्षयं	யமனது மாளிகைக்கு
यथा एव	எப்படி	अनुयास्यामि	பின்பற்றிச்
अनुयातः	பின்பற்றிவந்தானே		செல்வேன்.

इष्टवन्धुजनो नित्यं मां च नित्यमनुव्रतः । इमामद्य गतोऽवस्थां ममानार्यस्य दुर्नयैः ॥ २० ॥

नित्यं	“எக்காலத்திலும்	अनार्यस्य	அதற்குரிமையற்ற
इष्टवन्धुजनः	உடன்பிறந்தவனிடம்	मम	எனது
	உகந்த இவன்	दुर्नयैः	தீர்க்கதரிசனமற்ற
मां च	என்னையே		செயல்களால்
नित्यं	ஸதா	इमां	இந்த
अनुव्रतः	பின்பற்றியவன்.	अवस्थां	கதியை
अद्य	இப்பொழுது	गतः	எய்தினன்.

सुरुष्टेनापि वीरेण लक्ष्मणेन न संस्मरे । परुषं विप्रियं वाऽपि श्रावितं तु कदाचन ॥ २१ ॥

वीरेण	“சூரனும்	विप्रियं अपि	தருமவிரோதமான
सुरुष्टेन	அதிகச்சினங்கொண்		சொல்தானாகட்டும்
	டிருப்பவனுமாகிய	परुषं वा	கண்டிதமான சொல்
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனால்		தானாகட்டும்
कदाचन अपि	ஏதேனுமொரு சமயத்	श्रावितं तु	செவியில் போடப்பட்ட
	திலேனும்		உதரகக் கூட
		संस्मरे न	நான் நினைப்புறவில்லை.

विससर्जैकवेगेन पञ्च बाणशतानि यः । इष्वस्त्रेष्वधिकस्तस्मात्कार्तवीर्याच्च लक्ष्मणः ॥ २२ ॥

यः	“எவன்	कार्तवीर्यात् च	கார்த்தவீர்யனைக்
पञ्च बाणशतानि	ஐந்துபாணங்களை		காட்டிலும்
एकवेगेन	ஒரேதடவையில்	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்
विससर्जै	விடுத்தானே	इष्वस्त्रेषु	பாணஸ்திரங்களில்
तस्मात्	அப்பேர்க்கொத்த	अधिकः	மேம்பட்டவன்.

अस्त्रैस्त्राणि यो हन्याच्छक्रस्यापि महात्मनः । सोऽयमुर्व्यां हतः शेते महर्हश्यनोचितः ॥

ய: "எவன்
மகா ஆற்றலுடைய
சக்த்ய இந் திரனது
அஸ்திரங்களைக் கூட
அஸ்திரங்களாலேயே
हन्यात् அழிப்பானே

स: அந்த
महर्हश्यनोचितः விலையுயர்ந்த படுக்
अयं இவன் [கைக்குரிய
हतः கொல்லப்பட்டவனாய்
उर्व्यां தரையில்
शेते கிடக்கிறான்.

तच्च मिथ्या प्रलप्तं मां प्रधक्ष्यति न संशयः । यन्मया न कृतो राजा राक्षसानां विभीषणः

விभीஷண: "விபீஷணன்
राक्षसानां அரக்கர்களுக்கு
राजा அரசனாக
मया என்னால்
न कृतः செய்யப்படவில்லை
यत् எதுவோ [யென்பது

तत् அந்த
मिथ्या பயனற்ற
प्रलप्तं च பேச்சும்
मां என்னை
प्रधक्ष्यति எரிக்கின்றது.
संशयः न இதில் ஐயமில்லை.

अस्मिन्मुहूर्ते सुग्रीव प्रतियातुमितोऽर्हसि

॥ २५ ॥

सुग्रीव "சுகரீவ!
अस्मिन् मुहूर्ते இந்தக் கணத்திலேயே

इतः இவ்விடத்திலிருந்து
प्रतियातुं திரும்பி
अर्हसि நீ செல்லவேண்டும்.

स तु हीनं मया राजन्नावणोऽभिद्रवेद्वली

॥ २६ ॥

राजन् "அரசே!
बली பலசாலியாகிய
स: அந்த
रावणः ராவணன்

मया हीनं तु என்னை விட்டுப்பிரிந்
तिरुக்கும் உன்னை
अभिद्रवेत् இப்பொழுது துன்பு
றுத்துவான்.

अङ्गदं तु पुरस्कृत्य ससैन्यः समुहजनः । सागरं तर सुग्रीव नीलेन च नलेन च ॥२७॥

सुग्रीव "சுகரீவ!
नीलेन च நீலனோடும்,
नलेन च நளனோடும்,
ससैन्यः சேனையுடைய,

समुहजनः நண்பர்களோடும்,
अङ्गदं तु அங்கதனையும்
पुरस्कृत्य அழைத்துக்கொண்டு
सागरं சமுத்திரத்தை
तर தாண்டிவிடு.

कृतं हनुमता कार्यं यदन्यैर्दुष्करं रणे । ऋक्षराजेन तुष्यामि गोलाङ्गुलाधिपेन च ॥२८॥

हनुमता "ஹனுமானாலும்
ऋक्षराजेन கரடிமன்னனாலும்,
गोलाङ्गुलाधिपेन च கோலாங்குலமெனும்
रणे போரில்
अन्यैः பிறரால்

दुष्करं செய்யமுடியாத
कार्यं காரியம்
यत् எதுவோ அது
कृतं செய்யப்பட்டது.
तुष्यामि நான் சந்தேகமடை
கிறேன்.

अङ्गदेन कृतं कर्म मैन्देन द्विविदेन च । युद्धं केसरिणा संख्ये घोरं संपातिना कृतम् ॥

அங்஑ுடேன
மேன்டேன
தீவீதேன
கர்ம
கூதம்

“ஆங்கதனாலும்
மைந்தனாலும்,
தவிவிதனாலும்
பெருஞ்செயல்
புரியப்பட்டது.

சம்பாதினா
கேசரிணா
சங்க்யே
யுத்தம்
போர்க்களத்தில்
யுத்தம்
பயங்கரமாக
புரியப்பட்டது.

गवयेन गवाक्षेण शरभेण गजेन च । अन्यैश्च हरिभिर्युद्धं मदर्थे त्यक्तजीवितैः ॥
न चातिक्रामितुं शक्यं दैवं सुग्रीव मानुषैः ॥ ३० ॥

கவயேன
கவாக்ஷேண
சரபேண
கஜேன
அந்யை:
ஹரிभि: ச
மதர்த்ஹே

“கவயனாலும்,
கவாக்ஷனாலும்,
சரபனாலும்,
கஜனாலும்
மற்ற
வானர்களாலும்
எனக்காக

त्यक्तजीवितैः
युद्धं
सुग्रीव
मानुषैः
दैवं
अतिक्रामितुं
शक्यं न

உயிரை மதியாதவர்
களாக
போர்புரியப்பட்டது.
சகரீவ!
மானிடர்களால்
விதியானது
கடக்க
சாத்தியமானதன்று.

यत्तु शक्यं वयस्येन सुहृदा च परन्तप । कृतं सुग्रीव तत्सर्वं भवता धर्मभीरुणा ॥ ३१ ॥

परन्तप
सुग्रीव
धर्मभीरुणा
सुहृदा

“சத்ருக்களைத்தடிக்
கச்செய்யும்
சகரீவ!
தர்மத்திற்கு அஞ்சிய
அன்பார்ந்த [வனும்,

वयस्येन च
भवता
यत् शक्यं तु
तत् सर्वं
कृतम्

ஸ்நேகிதனுமாகிய
உன்னால்
எது சாத்தியமோ
அதெல்லாம்
செய்யப்பட்டது.

मित्रकार्यं कृतमिदं भवद्भिर्वानरर्षभाः । अनुज्ञाता मया सर्वे यथेष्टं गन्तुमर्हथ ॥ ३२ ॥

वानरर्षभाः
भवद्भिः
मित्रकार्यं
इदं
कृतं

“வானரோத்தமர்
உங்களால் [களே!
நண்பனுக்குச் செய்ய
வேண்டிய கடமை
இப்பொழுது
செய்யப்பட்டது.

सर्वे
मया
अनुज्ञाताः
यथेष्टं
गन्तुं अर्हथ

எல்லோரும்
என்னால்
விடைகொடுக்கப்பட்ட
டவர்களாய்
சுயேச்சையாய்
செல்லுங்கள்.”

शुश्रुवुस्तस्य ते सर्वे वानराः परिदेवनम् । वर्तयाश्चक्रुर्भूणि नेत्रैः कृष्णेतरेक्षणाः ॥ ३३ ॥

ते
० वानराः
सर्वे
तस्य
परिदेवनं

அந்த
வானர்கள்
எல்லோரும்
அவரது
புலம்பலை

शुश्रुवुः
कृष्णेतरेक्षणाः
नेत्रैः
अभूणि
वर्तयांचक्रुः

கேட்டனர்.
கண்கள் சிவந்து,
கண்களால்
கண்ணீரை
சொரிந்தனர்.

ततः सर्वाण्यनीकानि स्थापयित्वा विभीषणः । आजगाम गदापाणिस्त्वरितो यत्र राघवः॥

विभीषणः	விபீஷணன்	यत्र	எங்கிருந்தாரோ அவ்
अनीकानि	சேனைகள்		விடத்திற்கு
सर्वाणि	எல்லாவற்றையும்	गदापाणिः	கதையும் கையுமாய்
स्थापयित्वा	நிறுத்திவிட்டு,	त्वरितः	வேகமாய்
राघवः	ஸ்ரீராமர்	ततः	அப்பொழுது
		आजगाम	வந்தார்.

तं दृष्ट्वा त्वरितं यान्तं नीलाञ्जनचयोपमम् । वानरा दुद्रुवुस्सर्वे मन्यमानास्तु रावणिम् ॥

वानराः	வானர்கள்	यान्तं	வந்துகொண்டி
सर्वे	எல்லோரும்	तं	அவரை [ருக்கும்]
नीलाञ्जनचयोपमं	கறுத்து அஞ்சனமலையை நிகர்த்தவராய்	दृष्ट्वा	பார்த்து,
त्वरितं	வேகமாய்	रावणिं तु	இந்திரஜித்தெனவே
		मन्यमानाः	நினைத்தவர்களாய்
		दुद्रुवुः	எங்குமோடினார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे एकोनपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16599

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1924

पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ५० ॥

नागपाशविमोचनम्—நாகபாசத்திலிருந்து விடுதலை.

अथोवाच महातेजा हरिराजो महाबलः । किमियं व्यथिता सेना मूढवातेव नौर्जले ॥१॥

महातेजाः	மகா ஆண்மையுடையவனும்	इयं	“இந்த
		सेना	ஸேனை
महाबलः	மகா ஆற்றலுடையவனுமான	जले	ஜலத்தில் .
हरिराजः	வானரமன்னன்,	मूढवाता	சுழற்காற்றிலகப்பட்ட
अथ	பின்வருமாறு	नौः इव	ஓர் ஓடம்போல்
उवाच	வினாவினான் :	किं	ஏன்
		व्यथिता	தத்தளிக்கின்றது ? ”

सुग्रीवस्य वचः श्रुत्वा वालिपुत्रोऽद्भुतोऽब्रवीत् ॥ २ ॥

वालिपुत्रः	வாலியின் புதல்வனாக	वचः श्रुत्वा	வார்த்தையைக்கேட்டு,
अद्भुतः	அங்கதன், [கிய	अब्रवीत्	பின்வருமாறு சொன்னான் :
सुग्रीवस्य	சுகிரீவனது		

न त्वं पश्यसि रामं च लक्ष्मणं च महाबलम् । शरजालाचितौ वीरावुभौ दशरथात्मजौ ॥

शरजालाचितौ	“ பாணசமூகங்களால் கட்டுண்டவர்களும்,	दशरथात्मजौ	தசரதசக்கிரவர்த்தி யின் புதல்வர்களும்,
वीरौ	வீரர்களும்,	महात्मानौ	மகாத்மாக்களும்,

शरतल्पे	பாணங்களாலான படுக்கையில்	महाबलं	மகாபலசாலியாகிய
रुधिरोक्षितौ	ரத்தம் தோய்ந்து	लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணருமாகிய
शयानौ	படுத்துக்கிடப்பவர் க	उभौ	இருவரையும்
रामं च	ஸ்ரீராமரும் [ருமாகிய	एवं	நீர்
		पश्यसि न	கவனியா திருக்கிறீர்!"

अथाब्रवीद्वानरेन्द्रः सुग्रीवः पुत्रमङ्गदम् । नानिमित्तमिदं मन्ये भवितव्यं भयेन तु ॥ ४ ॥

वागरेन्द्रः	வானரமன்னனாகிய	अनिमित्तं	தகுந்த காரணமின்றி
सुग्रीवः	சுகரீவன்		யேற்பட்டதென
पुत्रं	புதல்வனாகிய	मन्ये न	நான் நினைக்கவில்லை.
अङ्गदं	அங்கதனைப் பார்த்து	भयेन तु	பயம் காரணமாகவே
अथ	பின்வருமாறு	भवितव्यम्	இது ஏற்பட்டிருக்க
अब्रवीत्	பதிலுரைத்தான்:		வேண்டும்.
इदं	"இது		

विषण्णवदना ह्येते त्यक्तप्रहरणा दिशः । प्रपलायन्ति हरयस्त्रासादुत्फुल्ललोचनाः ॥ ५ ॥

एते	"இந்த	त्यक्तप्रहरणाः	ஆயுதங்களை யெறிந்து
हरयः	வானரர்கள்		விட்டு
विषण्णवदनाः	வாடிய முகத்தினராய்	वासात् हि	பயத்தால்தான்
उत्फुल्ललोचनाः	மருட்சியால் விழித்து க்கொண்டு	दिशः	எல்லா திக்குகளிலும்
		प्रपलायन्ति	ஒடுகின்றனர்.

अन्योन्यस्य न लज्जन्ते न निरीक्षन्ति पृष्ठतः । विप्रकर्षन्ति चान्योन्यं पतितं लङ्घयन्ति च ॥

अन्योन्यस्य	"ஒருவர்க்கொருவர்	विप्रकर्षन्ति	இழுத்துச்செல்கிறார்
लज्जन्ते न	வெட்கப்படவில்லை.		கள்.
पृष्ठतः	திரும்பி	पतितं च	விழுந்தவனை
निरीक्षन्ति न	பார்க்கவில்லை.	लङ्घयन्ति	தாண்டிச்சென்று
अन्योन्यं च	ஒருவர்க்கொருவரை		விடுகிறார்கள்."

एतस्मिन्नन्तरे वीरो गदापाणिर्विभीषणः । सुग्रीवं वर्धयामास राघवं च निरैक्षत ॥ ७ ॥

एतस्मिन्	இந்த	सुग्रीवं	சுகரீவனுக்கு
अन्तरे	சமயத்தில்	वर्धयामास	முகமன்கூறினார்.
विभीषणः	விபீஷணர்	राघवं	ஸ்ரீராமரை
		निरैक्षत च	கண்கொட்டாமற்
गदापाणिः	கதையும் கையுமாக		பார்த்தார்.

विभीषणं तं सुग्रीवो दृष्ट्वा वानरभीषणम् । ऋक्षराजं समीपस्थं जाम्बवन्तमुवाच ह ॥ ८ ॥

सुग्रीवः	சுகரீவர்,	समीपस्थं	பக்கவிலிருக்கும்.
तं विभीषणं	அந்த விபீஷணரை,	ऋक्षराजं	கரடிகள் மன்னனான
वानरभीषणं	வானரர்களுக்கு பயத்	जाम्बवन्तं	ஜாம்பவானிடம்
	தை விளைவித்தவராய்	उवाच ह	பின்வருமாறு மொ
दृष्ट्वा	அறிந்து		ழிந்தான்:

विभीषणोऽयं संप्राप्तो यं दृष्ट्वा वानरर्षभाः । व्यद्रवंस्तु परित्रस्ता रावणात्मजशङ्कया ॥९॥

वानरर्षभाः “வானரோத்தமர்கள்,
ய் எவனை
दृष्ट्वा பார்த்து
रावणात्मजशङ्कया ராவணன் புதல்வனெ
னும் எண்ணத்தால்

परित्रस्ता: மிகப்பயந்தவர்களாய்
व्यद्रवन् तु ஒடினார்களோ,
अयं இந்த
विभीषणः விபீஷணன்
संप्राप्तः வந்திருக்கிறான்.

शीघ्रमेतान्सुसंत्रस्तान्बहुधा विप्रधावितान् । पर्यवस्थापयाख्याहि विभीषणमुपस्थितम् ॥

उपस्थितं “வந்திருப்பவன்
विभीषणं விபீஷணனை
शीघ्रं சீக்கிரமாக
आख्याहि தெரிவியும்!
सुसंत्रस्तान् மிக வெருண்டு

बहुधा பலவாறும்
विप्रधावितान् எங்குமோடும்
एतान् இவர்களை
पर्यवस्थापय மனவமைதியுறச்
செய்யும்.”

सुग्रीवेणैवमुक्तस्तु जाम्बवानृक्षपार्थिवः । वानरान्सान्त्वयामास संनिवार्य प्रधावतः ॥११॥

सुग्रीवेण சுக்ரீவனால்
एवं மேற்கண்டவண்ணம்
उक्तः சொல்லப்பட்ட
ऋक्षपार्थिवः கரடிமன்னனான
जाम्बवान् ஜாம்பவான்,

तु அப்பொழுது
प्रधावतः சிதறியோடும்
वानरान् வானரர்களை
संनिवार्य தடுத்து
सान्त्वयामास சமாதானப்படுத்தி
னன்.

ते निवृत्ताः पुनः सर्वे वानरास्त्यक्तसंभ्रमाः । ऋक्षराजवचः श्रुत्वा तं च दृष्ट्वा विभीषणम् ॥

ते वानराः அந்த வானரர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
ऋक्षराजवचः கரடிமன்னனது
श्रुत्वा கேட்டும் [சொல்லை
तं அந்த

विभीषणं விபீஷணனை
दृष्ट्वा च பார்த்தும்
पुनः மீளவும்
त्यक्तसंभ्रमाः பயந்தெளிந்தவர்க
निवृत्ताः திரும்பினார்கள். [ளாய்

विभीषणस्तु रामस्य दृष्ट्वा गात्रं शरैश्चितम् । लक्ष्मणस्य च धर्मात्मा बभूव व्यथितेन्द्रियः ॥

धर्मात्मा தர்மாத்மாவான
विभीषणः விபீஷணர்
रामस्य ஸ்ரீராமருடையவும்,
लक्ष्मणस्य च லக்ஷ்மணருடையவும்
गात्रं உடல்

शरैः பாணங்களால்
चितं தைக்கப்பட்டிருப்
दृष्ट्वा பார்த்து [பதை
तु உடனே
व्यथितेन्द्रियः மெய்சோர்ந்தவராய்
बभूव ஆனார்.

जलक्लिन्नेन हस्तेन तयोर्नेत्रे प्रमृज्य च । शोकसंपीडितमना स्रोद विललाप च ॥ १४ ॥

शोकसंपीडित- } சோகத்தால் மிகக்
मना: } கலங்கிய மனமுடைய
य अवर् अवர்களைய
तयो: } அவர்களை
नेत्रे } கண்களை

जलक्लिन्नेन हस्तेन ஈரக்கையால்
प्रमृज्य च துடைத்து
स्रोद அழுதார்;
विललाप च பின்வருமாறு
புலம்பினார்:

इमौ तौ सत्त्वसंपन्नौ विक्रान्तौ प्रियसंयुगौ । इमामवस्थां गमितौ राक्षसैः कूटयोधिभिः ॥

इमौ “இவர்கள்
सत्त्वसंपन्नौ மகா ஆற்றலுடைய
வர்கள்.
विक्रान्तौ மகா ஆண்மையுடைய
வர்கள்.
प्रियसंयुगौ போரில் சிறந்தவர்கள்.
तौ அப்படிப்பட்டவர்கள்

कूटयोधिभिः கபடப்போர்புரியும்
राक्षसैः அரக்கர்களால்
इमां இந்த
अवस्थां நிலைமைக்கு
गमितौ கொண்டுவரப்பட்ட
னர்.

भ्रातुः पुत्रेण मे तेन दुष्पुत्रेण दुरात्मना । राक्षस्या जिह्वया बुद्ध्या वञ्चितावृजुविक्रमौ ॥

ऋजुविक्रमौ “தர்மபுத்தம் செய்யும்
இவ்விருவர்கள்
मे எனது
भ्रातुः தமையனது
पुत्रेण புதல்வனும்
दुष्पुत्रेण கெட்ட புதல்வனும்

दुरात्मना பாபியுமான
तेन அவனால்
राक्षस्या அரக்கர்க்குரிய
जिह्वया கோணல்
बुद्ध्या புத்திகொண்டு,
वञ्चितौ வஞ்சிக்கப்பட்டனர்.

शरैरिमावलं विद्धौ रुधिरेण समुक्षितौ । वसुधायामिमौ सुप्तौ दृश्येते शल्यकाविव ॥१७॥

इमौ “இவ்விருவர்களும்
शरैः பாணங்களால்
अलं வேண்டிய அளவு
विद्धौ அடியுண்டு
रुधिरेण இரத்தத்தால்
समुक्षितौ தோயப்பெற்றிருக்
கின்றனர்.

वसुधायां தரையில்
सुप्तौ படுத்துக்கிடக்கும்
इमौ இவ்விருவரும்
शल्यकौ इव இரண்டு முள்ளம்
பன்றிகள்போல
दृश्येते தோன்றுகின்றனர்.

ययोर्वीर्यमुपाश्रित्य प्रतिष्ठा काङ्क्षिता मया । तावुभौ देहनाशाय प्रसुप्तौ पुरुषर्षभौ ॥१८॥

ययोः “எந்த இருவர்களு
वीर्यं வீர்யத்தை [டைய
उपाश्रित्य ஆதரவாகக்கொண்டு
मया என்னால்
प्रतिष्ठा கீர்த்தி
काङ्क्षिता கோரப்பட்டதோ

तौ அந்த
पुरुषर्षभौ புருஷோத்தமர்களான
उभौ இவ்விருவரும்
देहनाशाय प्रसुप्तौ { உடலழியும்வண்ணம்
படுத்துக்கிடக்கின்
றனர்.

जीवन्नद्य विपन्नोऽस्मि नष्टराज्यमनोरथः । प्राप्तप्रतिज्ञश्च रिपुः सकामो रावणः कृतः ॥

अद्य “இப்பொழுது,
नष्टराज्यमनोरथः ராஜ்யத்தையும் மனோ
ரதத்தையும் இழந்து
जीवन् உயிருடன்
विपन्नः நடக்கும் பிணமாய்
अस्मि இருக்கிறேன்.

रिपुः சத்துருவான
रावणः ராவணன்
प्राप्तप्रतिज्ञः ப்ரதிக்கை நிறைவேற
ப்பெற்றவனாயும்
सकामः च மனோரதம் கைகூடப்
பெற்றவனாயும்
कृतः செய்யப்பட்டான்.”

एवं विलपमानं तं परिष्वज्य विभीषणम् । सुग्रीवः सत्त्वसंपन्नो हरिराजोऽब्रवीदिदम् ॥ २० ॥

हरिराजः	வானரமன்னனும்	तं	அந்த
सत्त्वसम्पन्नः	மிக ஆண்மையுடைய	विभीषणं	விபீஷணரை
सुग्रीवः	சுகரீவன் [வனுமான	परिष्वज्य	கட்டித்தழுவி
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	इदं	பின்வருமாறு
विलपमानं	புலம்பும்	अब्रवीत्	மொழிந்தான்:

राज्यं प्राप्स्यसि धर्मज्ञ लङ्कायां नात्र संशयः ॥ २१ ॥

धर्मज्ञ	“தர்மமுணர்ந்தவரே!	प्राप्स्यसि	அடையப்போகிறீர்.
लङ्कायां	இலங்கையில்	अत्र	இவ்விஷயத்தில்
राज्यं	ராஜவுரிமையை	संशयः न	ஐயமில்லை.

रावणः सह पुत्रेण स कामं नेह लप्स्यते ॥ २२ ॥

सः	“அந்த	कामं	மனோரதத்தை
रावणः	ராவணன்	इह	இவ்வுலகில்
पुत्रेण	புதல்வனோடு	लप्स्यते न	அடையமாட்டான்.
सह	கூட		

न रुजापीडितावेतावुभौ राघवलक्ष्मणौ । त्यक्त्वा मोहं वधिष्येते सगणं रावणं रणे ॥

एतौ	“இந்த	मोहं	மூர்ச்சையை
राघवलक्ष्मणौ	இராமலக்ஷ்மணர்கள்	त्यक्त्वा	விட்டெழுந்து
उभौ	இருவரும்	रणे	போரில்
रुजापीडितौ	மரணநோயால் பீடிக்கப்பட்டவர்கள்	रावणं	ராவணனை
न	இல்லை.	सगणं	கூட்டத்தாரோடுகூட
		वधिष्येते	வதைசெய்வார்கள்.”

तमेव सान्त्वयित्वा तु समाश्वास्य च राक्षसम् । सुषेणं श्वशुरं पार्थ्वं सुग्रीवस्तमुवाच ह ॥

सुग्रीवः	சுகரீவன்	पार्थ्वं	அருகாமையிலிருந்த
तं	அந்த	श्वशुरं	மாமனாரான
राक्षसं	அரக்கனை	तं सुषेणं	அந்த ஸுவேணனைப் பார்த்து
एवं	மேற்கண்டவாறு	उवाच ह	பின்வருமாறு மொழிந்தான்:
सान्त्वयित्वा तु	நல்லவார்த்தைகூறி		
समाश्वास्य च	தேற்றிவிட்டு		

सह शूरैर्हरिगणैर्लब्धसंज्ञावरिन्दमौ । गच्छ त्वं भ्रातरौ गृह्य किष्किन्यां रामलक्ष्मणौ ॥

अरिन्दमौ	“சத்ருஸம்ஹாரகர்	गृह्य	அழைத்துக்கொண்டு,
भ्रातरौ	களும்	शूरैः	சுரர்களான
इमौ	பிரதாக்களுமாகிய	हरिगणैः सह	வானரக்கூட்டங் களோடுகூட
लब्धसंज्ञौ	இந்த	त्वं	நீ
रामलक्ष्मणौ	மூர்ச்சைதெளிந்த	किष्किन्यां	கிஷ்கிந்தைக்கு
	மூராமலக்ஷ்மணர்	गच्छ	செல்.
	களோ		

अहं तु रावणं हत्वा सपुत्रं सहबान्धवम् । मैथिलीमानयिष्यामि शक्रो नष्टामिव श्रियम् ॥

अहं तु	“நான் ஒருவனே	नष्टं	தன்னை விட்டொழிந்த
रावणं	ராவணனை	श्रियं	ராஜ்யஸம்பத்தை
सपुत्रं	புத்திரர்களோடும்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
सहबान्धवं	இனத்தாரோடும்		வண்ணமே,
हत्वा	கொன்று,	मैथिलीं	மீதாதேவியை
शक्रः	தேவேந்திரன்	आनयिष्यामि	கொண்டுவருகிறேன்.”

श्रुत्वैतद्दानरेन्द्रस्य सुषेणो वाक्यमब्रवीत् । दैवासुरं महद्युद्धमनुभूतं सुदारुणम् ॥ २७ ॥

सुषेणः	ஸுஷேணன்,	दैवासुरं	“தேவர்களுக்கும் அசு
वानरेन्द्रस्य	வானரமன்னனது		ரர்களுக்கும் நடந்த
एतत्	இந்த	सुदारुणं	மிக்கபயங்கரமான
वाक्यं	மொழியை	महत्	பெரும்
श्रुत्वा	கேட்டு,	युद्धं	போர்
अब्रवीत्	பின்வருமாறு சொன்	अनुभूतम्	என்னால் பார்க்கப்பட்
	னான்:		டிருக்கிறது.

तदा स दानवा देवाञ्छरसंस्पर्शकोविदाः । निजघ्नुः शस्त्रविदुषश्छादयन्तो मुहुर्मुहुः ॥

तदा	“அப்பொழுது	छादयन्तः	கட்புலனாகாதிருந்து
शरसंस्पर्शकोविदाः	பாணப்பிரயோகங்		கொண்டே
	களில் நிபுணர்களான	शस्त्रविदुषः	சஸ்திரங்களில் வல்ல
दानवाः	அசுரர்கள்,	देवान्	தேவர்களை
मुहुः मुहुः	பலமுறை	निजघ्नुः स	வதைத்தனர்.

तानातान्निष्टसंज्ञांश्च परासून्श्च बृहस्पतिः । विद्याभिर्मन्त्रयुक्ताभिरोषधीभिश्चिकित्सति ॥ २९ ॥

बृहस्पतिः	“பிருகஸ்பதியானவர்,	तान्	அவர்களை
आतान्	பிடையுற்று	विद्याभिः	மந்திரங்களாலும்
नष्टसंज्ञान्	மூர்ச்சித்தவர்களும்	मन्त्रयुक्ताभिः	மந்தரிக்கப்பட்ட
परासून् च	உயிரிழந்தவர்களு	ओषधीभिः च	மூலிகைகளாலும்
	மான	चिकित्सति	சிகிதையை செய்தார்.

तान्यौषधान्यानयितुं क्षीरोदं यान्तु सागरम् । जवेन वानराः शीघ्रं संपातिपनसादयः ॥

सम्पातिपनसादयः	“ஸம்பாதி, பனஸன்	औषधानि	மூலிகைகளை
	முதலிய	आनयितुं	கொண்டுவர
वानराः	வானரர்கள்	क्षीरोदं सागरं	பாற்கடலுக்கு
शीघ्रं	காலதாமதமின்றி	जवेन	வேகமாய்
तानि	அந்த	यान्तु	செல்லட்டும்.

हरयस्तु विजानन्ति पार्वतीं तां महौषधीम् । सञ्जीवकरणीं दिव्यां विशल्यां देवनिर्मिताम् ॥

हरयः	“வானரர்கள்	देवनिर्मितां	{ தேவர்களுக்காக உண்
पार्वतीं	பர்வதத்தில் கிடைக்		டுபண்ணப்பட்டது
	கும்		மான
महौषधीं	சிறந்த மூலிகை	तां	அந்த
	யாகியதும்,	सञ्जीवकरणीं	ஸஞ்ஜீவகரணியையும்,
दिव्यां	தெய்வத்தன்மை	विशल्यां तु	விசல்யந்தையும்
	வாய்ந்ததும்,	विजानन्ति	நன்கறிவார்கள்.

चन्द्रश्च नाम्ना द्रोणश्च क्षीरोदे सागरोत्तमे । अमृतं यत्र मथितं तत्र ते परमौषधी ॥३२॥

सागरोत्तमे	“கடல்களுட்சிறந்த	यत्	எந்தவிடத்தில்
क्षीरोदे	பாற்கடலில்,	अमृतं	அமிர்தமானது
चन्द्रः च	சந்திரனென்ற	मथितं	கடையப்பட்டதோ
	மலையும்,	तत्	அங்கு
द्रोणः च	த்ரோணென்ற	ते	அந்த இரண்டு
	மலையும்,	परमौषधी	மூலிகைகளும்
नाम्ना	பெயருடன் விளங்		இருக்கின்றன.
	குகின்றன.		

तस्मिन्स्ते निहिते देवैः पर्वते परमौषधी । अयं वायुसुतो राजन्हनुमांस्तत्र गच्छतु ॥३३॥

राजन्	“அரசே!	निहिते	வைக்கப்பட்டிருக்கின்
ते	அந்த		றன.
परमौषधी	சிறந்த மூலிகைகள்	अयं	இந்த
	இரண்டும்,	वायुसुतः	வாயுகுமாரனான
तस्मिन्	அந்த	हनुमान्	ஹனுமான்
पर्वते	மலையில்	तत्र	அங்கு
देवैः	தேவர்களால்	गच्छतु	செல்லீட்டும்.”

एतस्मिन्नन्तरे वायुर्मेघांश्चापि सविद्युतः । पर्यस्यन्सागरे तोयं कम्पयन्निव पर्वतान् ॥३४॥

एतस्मिन्	இந்த	पर्यस्यन्	கொந்தளிக்கச்செய்து
अन्तरे	சமயத்தில்	पर्वतान्	மலைகளை [கொண்டு
सविद्युतः	நின்னலுடன் கூடிய	कम्पयन् इव	குலுங்கச்செய்து
मेघान् च	மேகங்களையும்		கொண்டும்
सागरे	சமுத்திரத்தில்	वायुः	ஒரு பெருங் காற்று
तोयं अपि	ஜலத்தையும்		அடித்தது.

महता पक्षवातेन सर्वद्वीपमहाद्रुमाः । निपेतुर्भिन्नविटपाः समूला लवणाम्भसि ॥३५॥

महता	“பெரும்	भिन्नविटपाः	கிளைகள் முறிந்து,
पक्षवातेन	சிறகுக்காற்றால்	समूलाः	வேருடன்(பெயர்ந்து)
सर्वद्वीपमहाद्रुमाः	தீவிலெங்குமுள்ள	लवणाम्भसि	உவர்க்கடலில்
	பெருமரங்கள்	निपेतुः	விழுந்தன.

अभवन्पन्नगास्त्रस्ता भोगिनस्तत्रवासिनः । शीघ्रं सर्वाणि यादांसि जग्मुश्च लवणार्णवम् ॥

तत्रवासिनः	அங்கிருந்த	यादांसि	ஐலஜந்துக்கள்
भोगिनः	சிறந்தவுடனுடைய	सर्वाणि च	எல்லாமும்
पन्नगाः	சர்ப்பங்கள்	शीघ्रं	விரைவில்
त्रस्ताः	நடுநடுங்கியவைகளாக	लवणार्णवं	உவர்க்கடலினுள்ளே
अभवन्	ஆயின.	जग्मुः	முழுகிவிட்டன.

ततो मुहूर्ताद्गरुडं वैनतेयं महाबलम् । वानरा ददृशुः सर्वे ज्वलन्तमिव पावकम् ॥ ३७ ॥

ततः	பிறகு	वैनतेयं	வினதையின் புதல்
मुहूर्तात्	ஒரு நொடிப்பொழுது	ज्वलन्तं	ஜவலிக்கும் [வரும்,
वानराः	வானரர்கள் [தில்	पावकं इव	தீயைப்போலிருப்பவரு
सर्वे	எல்லோரும்	गरुडं	கருடபகவானை [மான
महाबलं	மகா சக்தியுடைய	ददृशुः	கண்டார்கள்.

तमागतमभिप्रेक्ष्य नागास्ते विप्रदुद्रुवुः । यैस्तौ सत्पुरुषौ बद्धौ शरभूतैर्महाबलौ ॥ ३८ ॥

शरभूतैः	சரவருக்கொண்ட	बद्धौ	கட்டப்பட்டிருந்தன
यैः	எவைகளால்	ते नागाः	அந்த பாம்புகள் [ரோ,
महाबलौ	மிக்க பலவான்களும்,	आगतं	அங்கு வந்துற்ற
सत्पुरुषौ	ஸத்புருஷர்களுமான	तं अभिप्रेक्ष्य	அவரைப்பார்த்து
तौ	அவ்விருவரும்	विप्रदुद्रुवुः	பயந்தோடிவிட்டன.

ततः सुपर्णः काकुत्स्थौ दृष्ट्वा प्रत्यभिनन्दितः । विमर्शं च पाणिभ्यां मुखे चन्द्रसमप्रभे ॥

ततः	பிறகு	पाणिभ्यां	இரு கரங்களாலும்
सुपर्णः	கருடபகவான்	चन्द्रसमप्रभे	சந்திரன்போல்
काकुत्स्थौ	கூராமலக்ஷ்மணர் இ		விளங்கிய
दृष्ट्वा	பார்த்து [ருவரையும்	मुखे च	இரு முகங்களையும்
प्रत्यभिनन्दितः	சந்தோஷித்து	विमर्शं	தடவிக்கொடுத்தார்.

वैनतेयेन संस्पृष्टास्तयोः संरुहुरुव्रणाः । सुवर्णे च तनू स्निग्धे तयोराशु बभूवतुः ॥४०॥

तयोः	அவ்விருவர்களுடைய	आशु	தச்சுண்ணமே
व्रणाः	விரணங்கள்	तयोः	அவ்விருவர்களுடைய
वैनतेयेन	கருடபகவானால்	तनू च	திருமேனிகளும்
संस्पृष्टाः	தடவிக்கொடுக்கப் பட்டவைகளாய்	सुवर्णे	சுவர்ணமயமாய்
संरुहुः	ஆறிவிட்டன.	स्निग्धे	வழுவழுப்பாய்
		बभूवतुः	ஆயின.

तेजो वीर्यं बलं चोज उत्साहश्च महागुणः । प्रदर्शनं च बुद्धिश्च स्मृतिश्च द्विगुणं तयोः ॥

तयोः	அவ்விருவர்களுடைய	उत्साहः च	உக்ஸாஹமும்
तेजः	ஒளியும்	प्रदर्शनं च	துண்ணறிவும்
वीर्यं	வீர்யமும்	बुद्धिः च	விவேகமும்
बलं	ஆற்றலும்	स्मृतिः च	ஞாபகசக்தியும்
ओजः च	தேககாந்தியும்	द्विगुणम्	{ முன்னிருந்ததைவிட இரட்டிப்பாய் விளங்கின.
महागुणः	சிறந்த குணமாகிய		

तावुत्थाप्य महावीर्यौ गरुडो वासवोपमौ । उभौ तौ सखजे हृष्टौ रामश्चैनमुवाच ह ॥४२॥

गरुडः	கருடபகவான்	तौ उभौ	அவ்விருவர்களையும்
महावीर्यौ	மகாவீரர்களும்	सखजे	தழுவிக்கொண்டார்.
वासवोपमौ	இந்திரனுக்குச் சமா னர்களுமான	रामः च	ஸ்ரீராமரும்
तौ	அவ்விருவர்களையும்	एनं	இவரைப் பார்த்து
उत्थाप्य	எழுப்பி	उवाच	பின்வருமாறு வினா
हृष्टौ	சந்தோஷமாயிருந்த	ह	காண்.

भवत्प्रसादाद्यसनं रावणिप्रभवं महत् । आवामिह व्यतिक्रान्तौ पूर्ववद्वलिनौ कृतौ ॥४३॥

आवां	“நாங்களிருவரும்	व्यसनं	ஆபத்தை
भवत्प्रसादात्	தேவரீரின் கருணை யால்	व्यतिक्रान्तौ	கடந்தவர்களாய்
रावणिप्रभवं	இந்திரஜித்தரால் உண் டாகிய	इह	இப்பொழுது
महत्	பெரிய	पूर्ववत्	முன்போலவே
		बलिनौ	பலமுடையவர்களாய்.
		कृतौ	செய்யப்பட்டோம்.

यथा तातं दशरथं यथाऽजं च पितामहम् । तथा भवन्तमासाद्य हृदयं मे प्रसीदति ॥४४॥

तातं	“தந்தையாகிய	तथा च	அப்படியே
दशरथं	தசரதரை	भवन्तं	தேவரீரை
यथा	அடைந்தால் எப்படி	आसाद्य	அடைந்து
पितामहं	பாட்டனாரான [யோ	मे	எனது
अजं	அஜரை	हृदयं	மனம்
यथा	அடைந்தாலெப்படி யோ	प्रसीदति	தேறுதலையடைகிறது.

को भवान्रूपसंपन्नो दिव्यस्त्रगनुलेपनः । वसानो विरजे वस्त्रे दिव्याभरणभूषितः ॥४५॥

रूपसंपन्नः	“அழகிய திருமேனி யுடையவரும்	वस्त्रे	வேஷ்டியையும், உத் தரீயத்தையும்
दिव्यस्त्रगनु- लेपनः	தேவர்களது மலர்மா லையையும் சந்தனப் பூச்சையும் அணிந் தவரும்	वसानः	தரித்தவரும்
विरजे	நிர்மலமான	दिव्याभरण- भूषितः	திவ்யாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
		भवान्	தேவரீர் [வருமான யார்? ”
		कः	

तमुवाच महातेजा वैनतेयो महाबलः । पतत्रिराजः प्रीतात्मा हर्षपर्याकुलेक्षणः ॥ ४६ ॥

महातेजाः	மகாதேஜஸ்வியும்	हर्षपर्याकुलेक्षणः	ஆனந்தத்தால் பூத்த கண்களுற்று
महाबलः	மகாசக்திமானும்	तं	அவரைப் பார்த்து
पतत्रिराजः	பக்திராஜனுமாகிய	उवाच	பின்வருமாறு பதிலு ரைத்தார்:
वैनतेयः	கருடபகவான்		
प्रीतात्मा	உள்ளம் பூரித்தவராகி		

अहं सखा ते काकुत्स्थ प्रियः प्राणो बहिश्चरः । गरुत्मानिह संप्राप्तो युवयोः साह्यकारणात् ॥

காகுத்த
गरुत्मान्
अहं
ते
प्रियः
सखा
बहिश्चरः

“ஸ்ரீராம!
கருத்மான் என்ற
அடியேன்
தேவரீரது
திருவுளம் கோணாது
தோழன். [நடக்கும்
வெளியில் சஞ்சரிக்கும்

प्राणः
युवयोः
साह्यकारणात्
इह
संप्राप्तः

பிராணன்.
உங்களிருவர்
களுடைய
உதவிசெய்தல்
பொருட்டு
இவ்விடம்
வந்தேன்.

असुरा वा महावीर्या दानवा वा महाबलाः । सुराश्चापि सगन्धर्वाः पुरस्कृत्य शतक्रतुम् ॥
नेमं मोक्षयितुं शक्ताः शरबन्धं सुदारुणम् । मायाबलादिन्द्रजिता निर्मितं क्रूरकर्मणा ॥

क्रूरकर्मणा
इन्द्रजिता
मायाबलात्
निर्मितं
इमं
सुदारुणं
शरबन्धं
मोक्षयितुं
महावीर्याः

“கொடிய செயல்புரி
இந்திரஜித்தால் [யும்
மாயாவித்தையின்
சக்தியால்
செய்யப்பட்ட
இந்த
மிகக்கொடிய
பாணக்கட்டை
அவிழ்ப்பதற்கு
அதிக வீர்யம்
பொருந்திய

असुराः वा
महाबलाः
दानवाः वा
सगन्धर्वाः
सुराः च
शतक्रतुं
पुरस्कृत्य अपि
शक्ताः न

அசுரர்களும்
மிக்கபலசாலிகளாகிய
தானவர்களும்
கந்தர்வர்களை
யுள்ளிட்ட
தேவர்களும்
இந்திரனை
தலைமையாகக்
கொண்டுங்கூட
வல்லரல்லர்.

एते नागाः काद्रवेयास्तीक्ष्णदंष्ट्रा विषोल्बणाः । रक्षोमायाप्रभावेन शरा भूत्वा त्वदाश्रिताः॥

रक्षोमाया- }
प्रभावेन }
काद्रवेयाः
तीक्ष्णदंष्ट्राः

“ராக்ஷஸனது மாய
வித்தையின் சக்தி
யால்
கத்ருவின் புதல்வர்
களும்
கூரிய கோரைப்பற்
களையுடையவைகளும்

विषोल्बणाः
एते
नागाः
शराः भूत्वा
त्वदाश्रिताः

{ கொடிய விஷத்தைக்
கக்குகின்றவைகளு
மான
இந்த
நாகங்கள்
பாணவடிவங்கொண்டு
உங்களிருவர்களையும்
அடைந்தன.

सभाग्यश्चासि धर्मज्ञ राम सत्यपराक्रम । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा समरे रिपुघातिना ॥५१॥

राम
धर्मज्ञ
सत्यपराक्रम
समरे

“ஸ்ரீராம!
தர்மத்தையுணர்ந்
தவரே!
உண்மையும் பராக்ரம
மும் அமைந்தவரே!
போரில்

रिपुघातिना
भ्रात्रा च
लक्ष्मणेन
सह
सभाग्यः असि

சத்ருசம்ஹாரகரும்
தம்பியுமான
லக்ஷ்மணரோடு
கூட
நோவற்ற வாழ்வுட
னிருக்கின்றீர்.

इमं श्रुत्वा तु वृत्तान्तं त्वरमाणोऽहमागतः । सहसा युवयोः स्नेहात्सखित्वमनुपालयन् ॥

अहं “अடியேன்
इमं இந்த
वृत्तान्तं श्रुत्वा செய்தியைக் கேட்டு,
युवयोः तु உங்களிருவர்களிடத்
स्नेहात् பக்தியால் [திலும்]

सखित्वं தோழ உரிமையை
अनुपालयन् காக்குமாறு
त्वरमाणः பரபரப்புற்று
सहसा தத்ஷணமே
आगतः இங்கு வந்தேன்.

मोक्षितौ च महाघोरादस्मात्सायकबन्धनात् । अप्रमादश्च कर्तव्यो युवाभ्यां नित्यमेव हि ॥

अस्मात् “இந்த
महाघोरात् மிகக் கொடிய
सायकबन्धनात् च பாணக்கட்டினின்றும்
मोक्षितौ விடுவிக்கப்பட்டீர்கள்.
च ஆயினும்

नित्यं एव எப்பொழுதுமே
युवाभ्यां हि உங்களிருவர்களாலும்
अप्रमादः ஜாக்கரதையுடனிருத்
தல்

कर्तव्यः அனுஷ்டிக்கத்தக்கது.

प्रकृत्या राक्षसाः सर्वे संग्रामे कूटयोधिनः । शूराणां शुद्धभावानां भवतामार्जवं बलम् ॥

शुद्धभावानां “பரிசுத்த மனமுள்ள
शूराणां சூரர்களாகிய
भवतां உங்களுக்கு
संग्रामे போரில்
आर्जवं தர்மநெறிவழுவாமை

बलं சர்வசன்யமாயிருக்
राक्षसाः அரக்கர்கள் [கிறது.
सर्वे எல்லோரும்
प्रकृत्या இயல்பாகவே
कूटयोधिनः கபடப்போர் புரிபவர்கள்.

तन्न विश्वसितव्यं वो राक्षसानां रणाजिरे । एतेनैवोपमानेन नित्यं जिह्मा हि राक्षसाः ॥

रणाजिरे “போர்க்களத்தில்
राक्षसाः அரக்கர்கள்
नित्यं எப்பொழுதும்
जिह्मा: அதர்மநெறியில்
நிற்பவர்கள்.

एतेन இந்த
उपमानेन एव உபமானத்தாலேயும்
वः உங்களுக்கு
राक्षसानां ராக்ஷஸர்களது
विश्वसितव्यं தீங்குநேரது எனும்
न கூடாது.” [எண்ணம்]

तत् हि ஆனபடியாலும்

एवमुक्त्वा ततो रामं सुपर्णः सुमहाबलः । परिष्वज्य सुहृत्स्त्रिगुणाप्रष्टुमुपचक्रमे ॥ ५६ ॥

सुमहाबलः மிக்க சக்திமானான
सुपर्णः சுருடபகவான்
ततः அப்பொழுது
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्त्वा சொல்லிவிட்டு
सुहृत्स्त्रिगुं தொண்டர்களிடத்தில்
வாத்ஸல்யமுடைய

रामं ஸ்ரீராமரை
परिष्वज्य தழுவிக்கொண்டு
आप्रष्टुं போக விடையளிக்க
उपचक्रमे பின்வருமாறு வேண்
டிக்கொண்டார் :

सखे राघव धर्मज्ञ रिपूणामपि वत्सल । अभ्यनुज्ञातुमिच्छामि गमिष्यामि यथागतम् ॥

सखे. “தோழரே!
धर्मज्ञ தர்மமறிந்தவரே!
रिपूणां अपि சத்ருக்களிடமும்
वत्सल காருண்யமுடைய
राघव ஸ்ரீராம! [வரே!]

यथागतं வந்தபடியே
गमिष्यामि போய்வருகிறேன்.
अभ्यनुज्ञातुं போக விடையளிக்க
इच्छामि நான் பிரார்த்திக்கின்
றேன்.

न च कौतूहलं कार्यं सखित्वं प्रति राघव । कृतकर्मा रणे वीर सखित्वमनुवेत्स्यसि॥५८॥

ராஐவ
சலிதவ் ஸுதி
கௌதுஹல் ச
காரிய் ந

“ஸ்ரீ ராம !
தோழத்தன்மை
விஷயத்தில்
எல்லாம் தெரிந்து
கொள்ளவேண்டும்
என்னும் ஆவா
இப்பொழுது கொள்
ளத்தக்கதன்று.

வீர	சூரனே!
रणे	போரில்
कृतकर्मा	செய்யவேண்டியதைச்
	செய்து முடித்தவராய்
सखित्वं	தோழ உரிமையை
अनुवेत्स्यसि	உள்ளபடி தெரிந்து
	கொள்வீர்.

बालवृद्धावशेषां तु लङ्कां कृत्वा शरोर्मिभिः । रावणं च रिपुं हत्वा सीतां समुपलप्स्यसे ॥

शरोर्मिभिः “பாணங்களின் தொகுதிகளால்

ரெபு	சத்ருவாகிய
ராவணம் ச	ராவணனையும்
ஹவா	கொன்று
லஹுர் து	லங்கையையும்

{ குழந்தைகளும் கிழ
 வர்களும் மிச்சமிருக்
 குமாறு
 செய்துவிட்டு
 ஸீதாதேவியாரை
 தேவரீர் அடையப்
 போகிறீர். ௩

इत्येवमुक्त्वा वचनं सुपर्णः शीघ्रविक्रमः । रामं च विरुजं कृत्वा मध्ये तेषां वनौकसाम् ॥
प्रदक्षिणं ततः कृत्वा परिष्वज्य च वीर्यवान् । जगामाकाशमाविश्य सुपर्णः पवनो यथा ॥

சுபர்: சிறந்த சிறகுகள்
படைக்கப்பெற்று

பவன: யதா வாயுபகவான்போல
சீவ்விக்ரம: விரைந்துசெல்லும்
 தன்மையுள்ள

வீர്യவான் ஞ
பராக்ரமசாலியாகிய

சுபர்ட்: கருட பகவான்

इति एवं மேற்கண்ட

வசனம் சொல்லை

उक्तवा சொல்லிவிட்டு

तेषां अन्त

வனிகசா வாநரார்களின்

मध्ये
रामं

விருஜ்
கூவா

ततः अतन्मेष

प्रदक्षिणं பிரகட்கிண க்கைகயாம்

கூதா செய்தா

परिव्रज्य च இன்னொருதாம் தழு
விக்கொடுத்துவிட்டு

भाकाशं ஆகாசத்தில்

आविश्य गच्छन्तु

जगाम केवळ मां.

विरुजौ राघवौ दृष्ट्वा ततो वानरयूथपाः । सिंहनादांस्तदा नेदुर्लाङ्गिलान्दुधुवुश्च ते ॥६२॥

ததா
தே
வானரயூதபா:
அப்பொழுது
அந்த
வானரசேனைத்தலைவர்
கள்

ஶ்ரீராமரையும் லக்ஷ்மணரையும்

விரஜி தேகசௌக்யத்துடன்
விளங்குபவர்களாய்

பார்க்கு

தத: உதனால்

சிங்கநா தங்கனா

நெடு: இட்டார்கள்.

லாஹூலான் ச வாஸ்களையும்

துயு: அட்டி னார்கள்.

ततो भेरीः समाजधनुर्मृदङ्गांश्चाप्यनादयन् । दध्मुः शङ्खान्संप्रहृष्टाः क्ष्वेलन्त्यपि यथापुरम् ॥

தத:	அப்பொழுது	शङ्खान् च	சங்கவா த்யங்களையும்
यथापुरं	முன்போலவே	दध्मुः	ஊதினார்கள்.
भेरीः	பறைகளை	संप्रहृष्टाः	மனக்களிப்புற்றவர்
समाजघ्नुः	அடித்தார்கள்.		களாய்
मृदङ्गान् अपि	மத்தளங்களை	क्ष्वेलन्ति अपि	சூள்ளியும் குதித்தார்
अनादयन्	கொட்டினார்கள்.		கள்.

आस्फोट्यास्फोट्य विक्रान्ता वानरा नगयोधिनः ।

द्रुमानुत्पादय विविधांस्तस्थुः शतसहस्रशः

॥ ३४ ॥

நகயோதின:	மலைகளை கங்கொண்டு போர்புரியும்	சுதசஹஸுச:	லக்ஷக்கணக்காக
விக்ர஢்தா:	விக்ரமசாலிகளாகிய	உஸ்பா஢்ய	வேருடன் பெயர்த்து
வாநரா:	வாநரர்கள்	஁ஸு஢்ய ஁ஸு஢்ய	஁யாது தோலேத்
வவவ஢ாந்	பல		தட்டிக்கொண்டு
஢மாந்	வருக்ஷங்களை	தஸு:	போருக்குத் தயாராய்
			நின்றார்கள்

विसृजन्तो महानादांस्त्रासयन्तो निशाचरान् । लङ्काद्वाराण्युपाजगुर्योद्धुकामाः प्लवङ्गमाः ॥

ஸ்வஹ்மா:	“ வானார்கள்	நிசாசுரான்	அரக்கர்களை
யோகாமா:	போர்புரிய ஆவல்	வாசயந்த:	பயமுறுத்திக்
	கொண்டவர்களாய்		கொண்டு
மஹானாந்	பெருஞ்சத்தங்களை	லக்ஷாஹாரணி	லங்கையின்வாயில்
விசுஜந்த:	இட்டுக்கொண்டு	உபாஜமு:	கூடினார்கள். [எனில்

ततस्तु भीमस्तुमुलो निनादो बभूव शाखामृगयूथपानाम् ।

क्षये निदाघस्य यथा घनानां नादः सुभीमो नदतां निशीथे

॥ ६६ ॥

தத:	அப்பொழுது	நததா	கர்ஜிக்கும்
ஷாஹ்முக்யூத்பானா	வானரச்சேனைத்	வனானா	மேகக்கூட்டங்களது
	தலைவர்களுடைய	சுபிம:	மிக பயங்கரமாகிய
நினாத:	சத்தமானது	நாத: யதா	பேரிடிபோன்றதாய்
நிதாஹ்ஸக்ஷயே	வாஷ்காலத்தில்	பிம:	பயங்கரமாயும்
நிஷிதே	நள்ளிரவில்	தமுல: து	அடர்ந்ததாயும்
		வபுவ	இருந்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे पञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16665

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1990

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे एकविंशोऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்ரிதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்தோராவது தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குशलவாஃயா ஸ்ரீராமசந்நிதாவஸ்யமேத்யவாஃ தேவாஃ த்விந்ஷதி திநேஸு ஸீதே ஸ்ரீமத்ராமாயணே
த்வாவிஸேஃஹி யுத்தகாண்டே ஃகபஸ்சாஸர்ஸமாரஸ்ய சஸதததமஸர்ஸபர்யந் (16666-17916
ஸுஃகா:) ஸீதம் । தஸின் திநே ஸீதா: ஸுஃகாஸ்ச 1215.]

ஆதிகயில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸந்நிதயில் அஸ்வமேதயாகசாலையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
இருபத்திரண்டாவது தினத்தில் யுத்தகாண்டத்தில் 51-வது ஸர்க்கம் முதல்
70-வது ஸர்க்கம் வரை (16666-17916) கானம் செய்யப்பட்டது.
அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோகசங்கியை 1251]

ஃகபஸ்சாஸர்ஸ: ஸர்ஃ—ஐம்பத்தோராவது ஸர்க்கம். ॥ 42 ॥

தூஸாஸநிர்ஸம்:—தூம்ராஃஃநது வரவு.

தேஸா ஸுதுஸுலம் ஸஃவ் வானராஸா ஸஹீஸாஸு । நததா ஸாஸுஸை: ஸாஃ ததா ஸுஸாஸ ராஸா: ॥

ததா	அப்பொழுது	ஸுதுஸுலம்	மிகப்பெரும்
நததா	பெரும்சத்தமிடும்	ஸஃவ்	சத்தத்தை
ஸஹீஸா	சிறந்த ஆற்றலுடைய	ராஸா:	ராவணன்
தேஸா	அந்த	ஸாஸுஸை: ஸாஃ	அரக்கர்களோடு
வானராஸா	வானரர்களுடைய	ஸுஸாஸ	கேட்டான். [கூடவே

ஸ்திஸதஸம்ஹீரநிஸுஃஸம் ஸுஸ்தா ஸ நினதம் ஸுஸம் । ஸசிவானா ததஸ்தேஸா மத்யே வசநமவ்ரவீது ॥

ஸ:	அவன்	ஸசிவானா	மந்திரிகளின்
ஸ்திஸதஸம்ஹீரநிஸுஃஸம்	{ உத்ஸாஹமாயும் கம்பீரமாயும் கோஷி க்கின்ற	மத்யே	நடுவில்
ஸுஸம்	பெரும்	ஸுஸ்தா	கேட்டு
நினதம்	சத்தத்தை	வசநம்	ஒரு சொல்லை
தேஸா	அந்த	தத:	அப்பொழுது
		அவ்ரவீது	பின்வருமாறு
			மொழிந்தான்:

யதாஸுஃ ஸம்ஹஸ்தானா வானராஸா ஸஸுஸ்தித: । வஹுநா ஸுமஹானாஃ ஸேஸானாஸிவ ஸர்ஸதாஸு ॥

ஸம்ஹஸ்தானா	“வெகு ஆனந்தத்தில்	ஸர்ஸதா	கர்ஜிக்கின்ற
வஹுநா	பல [மூழ்கிய	ஸேஸானா	மேகங்களினுடைய
வானராஸா	வானரர்களுடைய	இவ யதா	சத்தம் எப்படியோ
ஸுஃ	இந்த		அப்படியே
ஸுமஹானா:	பெருஞ்சத்தமானது	ஸஸுஸ்தித:	கிளம்பியிருக்கிறது.

வ்யக்தம் ஸுமஹதீ ஸ்ரீதிரேதேஸா நாத் ஸஸய:

ஸுஸா	“இவர்களுக்கு
ஸுமஹதீ	மிகப்பெரிய
ஸ்ரீதி:	கனிப்புக்குகாரணம்

॥ 4 ॥

வ்யக்தம்	எற்பட்டிருக்கிறது.
அஸ	இதில்
ஸஸய: ந	சந்தேகமில்லை.

तथा हि विपुलैर्नादैश्चक्षुभे वरुणालयः

॥ ५ ॥

विपुलैः “பெரும்
नादैः சத்தங்களால்

वरुणालयः तथा சமுத்திரமும்
चक्षुभे हि கலங்கிவிட்டதே!

तौ तु बद्धौ शरैस्तीक्ष्णैर्भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । अयं च सुमहान्नादः शङ्कां जनयतीव मे ॥

तौ “அந்த
भ्रातरौ பிராதாக்களாகிய
रामलक्ष्मणौ तु ராமனும் லக்ஷ்மணனும்
तीक्ष्णैः கொடிய [மோவெனில்
शरैः பாணங்களால்
बद्धौ கட்டப்பட்டிருக்கின்
றார்கள்.

अयं இந்த
सुमहान् மிகப் பெரிய
नादः சத்தமானது
मे च எனக்கும்
शङ्कां கலவரத்தை
जनयति इव உண்டாக்குகிறதே!”

एतत्तु वचनं चोत्त्वा मन्त्रिणो राक्षसेश्वरः । उवाच नैर्ऋतांस्तत्र समीपपरिवर्तिनः ॥ ७ ॥

राक्षसेश्वरः ராக்ஷஸமன்னன்
एतत् இந்த
वचनं சொல்லை
उत्त्वा च சொல்லிவிட்டு
तत्र அப்பொழுது

समीपपरिवर्तिनः அருகிலிருந்த
नैर्ऋतान् அரக்க
मन्त्रिणः तु மந்திரிகளைப் பார்த்து
उवाच பின்வருமாறு
மொழிந்தான் :

ज्ञायतां तूर्णमेतेषां सर्वेषां वनचारिणाम् । शोककाले समुत्पन्ने हर्षकारणमुत्थितम् ॥ ८ ॥

एतेषां “இந்த
वनचारिणां வானார்கள்
सर्वेषां எல்லோருக்கும்
शोककाले துக்கப்படவேண்டிய
காலம்
समुत्पन्ने வந்திருக்கையில்

उत्थितं நேர்ந்திருக்கிற
हर्षकारणं சந்தோஷத்தின்
காரணமானது
तूर्णं விரைவில்
ज्ञायताम् அறிந்துவரப்
பட்டும்.”

तथोक्तास्तेन संभ्रान्ताः प्राकारमधिरुह्य ते । ददृशुः पालितां सेनां सुग्रीवेण महात्मना ॥

तेन அவனால்
तथा மேற்கண்டவாறு
उक्ताः நியமனம்பெற்ற
ते அவர்கள்
संभ्रान्ताः பரபரப்புற்று
प्राकारं மதிற்சுவர்மீது
अधिरुह्य ஏறி

महात्मना மகா ஆற்றலுடைய
सुग्रीवेण சுகிரீவனால்
पालितां ராக்கிக்கப்பட்ட
सेनां சேனையை
ददृशुः கவனித்துப்பார்த்
தார்கள்.

तौ च मुक्तौ सुघोरेण शरबन्धेन राघवौ । समुत्थितौ महाभागौ विषेदुः प्रेक्ष्य राक्षसाः ॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்	महाभागौ	யாதொரு குறையு
राघवौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண		மின்றி
	ராகிய	समुत्थितौ	நின்றுகொண்டிருக்க
तौ च	அவ்விருவர்களையும்		கின்றவர்களாய்
सुघोरेण	மிகக் கொடிய	प्रेक्ष्य	பார்த்து
शरबन्धेन	பாணக்கட்டால்	विषेदुः	துக்கமடைந்தார்கள்.
मुक्तौ	விடப்பட்டு		

संत्रस्तहृदयाः सर्वे प्राकारादवस्थ ते । विषण्णवदना घोरा राक्षसेन्द्रमुपस्थिताः ॥ ११ ॥

घोराः	கொடியவர்களாகிய	प्राकारात्	மதிற்சுவரினின்றி
ते	இவர்கள்	अवस्था	இறங்கி
सर्वे	எல்லோரும்	विषण्णवदनाः	முகம் வாடியவர்
			களாய்
संत्रस्तहृदयाः	உள்ளங்கலங்கியவர்	राक्षसेन्द्र	ராக்ஷஸமன்னனிடம்
	களாய்	उपस्थिताः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

तदप्रियं दीनमुखा रावणस्य निशाचराः । कृत्स्नं निवेदयामासुर्यथावद्वाक्यकोविदाः ॥

वाक्यकोविदाः	பேசுவதில் வல்லவர்	अप्रियं	அனிஷ்டசங்கதி
	களான	कृत्स्नं	முழுவதையும்
निशाचराः	அரக்கர்கள்	रावणस्य	ராவணனுக்கு
दीनमुखाः	வாடிய முகமுடைய	यथावत्	உள்ளபடி
	வர்களாய்	निवेदयामासुः	பின்வருமாறு தெரி
तत्	அந்த		வித்தார்கள்:

यौ ताविन्द्रजिता युद्धे भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । निबद्धौ शरबन्धेन निष्पकम्पभुजौ कृतौ ॥

विमुक्तौ शरबन्धेन तौ दृश्येते रणाजिरे । पाशानिव गजौ छित्त्वा गजेन्द्रसमविक्रमौ ॥

युद्धे	“போரில்	तौ	அவ்விருவர்களும்
यौ	எந்த	रणाजिरे	போர்க்களத்தில்
तौ भ्रातरौ	அந்த பிராதாக்களா	पाशान्	கயிறுகளை
रामलक्ष्मणौ	கிய ராமனும் லக்ஷ்ம	छित्त्वा	அறுத்து
	ணனும்	गजौ इव	இருயானைகள் போ
इन्द्रजिता	இந்திரஜித்தால்		ன்றவர்களாய்
शरबन्धेन	பாணக்கட்டால்	शरबन्धेन	பாணக்கட்டால்
निबद्धौ	கட்டப்பட்டு	विमुक्तौ	விடுபட்டவர்களாய்
निष्पकम्पभुजौ	கைகளையசைக்க	गजेन्द्रसम-	யானையரசர்களை
	முடியாது	विक्रमौ	நிகர்த்த ஆற்றலு
कृतौ	செய்யப்பட்டார்		டையவர்களாய்
	களோ	दृश्येते	காணப்படுகின்றார்கள்.”

तच्छ्रुत्वा वचनं तेषां राक्षसेन्द्रो महाबलः । चिन्ताशोकसमाक्रान्तो विषण्णवदनोऽब्रवीत् ॥

மகாவல:	மகாபலசாலியான	சிந்தையிற்றொண்ட
ராசசெந்:	ராசசுமன்	கவலையினால் கலங்
தெய்	அவர்களுடைய	கியவனாய்
தவ்வனம்	இந்த சொல்லை	முகம் வாடியவனாய்
சூதா	கேட்டு	பின்வருமாறு மொ
		பூந்தான்:

घोरैर्दत्तवरैर्वद्धौ शरैराशोत्रिषोपमैः । अमोघैः सूर्यसङ्काशैः प्रमथ्येन्द्रजिता युधि ॥ १६ ॥

<p>घोरैः</p> <p>दत्तवरैः</p> <p>आशीविषोपमैः</p> <p>अमोघैः</p>	<p>“ வெகுபயங்கரமான வைகளும்</p> <p>வரமாய்ப் பெற்றவை களும்</p> <p>சர்ப்பங்களுக்கு ஒப் பானவைகளும்</p> <p>வீண்போகாதவை களும்</p>	<p>सूर्यसङ्काशैः</p> <p>शरैः</p> <p>इन्द्रजिता</p> <p>युधि</p> <p>प्रमथ्य</p> <p>बद्धौ</p>	<p>சூர்யனுக்கொப்பான வைகளுமான</p> <p>பாணங்களால்</p> <p>இந்திரஜித்தால்</p> <p>போரில்</p> <p>ஒடுக்கி</p> <p>அவ்விருவர்களும் கட்டப்பட்டார்கள்.</p>
---	---	--	--

तदस्त्रबन्धमासाद्य यदि मुक्तौ रिपू मम । संशयस्थमिदं सर्वमनुपश्याम्यहं बलम् ॥ १७ ॥

मम	“எனது	यदि	என்றால்
रिपू	சத்துருக்களிருவரும்	इदं	இந்த
तव	அப்பேர்ப்பட்ட	बलं	சக்தி
अस्त्रबन्धं	அஸ்திரக்கட்டை	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
भासाद्य	அடைந்து	संशयस्थं	நம்பிக்கையற்றதாக
मुक्तौ	தப்பித்துக்கொண்டு	अहं	நான்
	விட்டார்கள்	अनुपश्यामि	நினைக்கின்றேன்.

निष्फलाः खलु संवृत्ताः शरा वासुकितेजसः । आदत्तं यैस्सुसङ्ग्रामे रिपूणां मम जीवितम्॥

யை:	“எவைகளைக்கொண்டு	வாசுகிதேஜச:	அந்த வாசுகியை நிகர்
சுசங்கிராமே	பெரும்போரில்		த்த ஆற்றலடுடைய
மம	எனது	சரா:	பாணங்கள்
ரிக்ஷா	சத்துருக்களது	நிஃபலா:	பிரயோஜனமற்றவை
ஜீவித்	உயிர்	சங்குத்தா: ஸலு	ஆயினவே!” [களாய்
ஆதத்	கவரப்பட்டகோ,		

एवमुक्त्वा तु संक्रुद्धो निश्वसन्नुरगो यथा । अब्रवीद्रक्षसां मध्ये धूम्राक्षं नाम राक्षसम् ॥

ரக்ஷஸா	அரக்கர்களின்	एवं	மேற்கண்டவாறு
मध्ये	முன்னிலையில்	उत्तवा	சொல்லிவிட்டு
उरगाः यथा	பாம்புபோலவே	धूम्राक्षं नाम	தூம்ராக்ஷனென்ற
संकुद्धः	சினங்கொண்டு	राक्षसं	அரக்கனைப் பார்த்து
निश्चसन्	பெருமூச்செறிந்து	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
तु	இவ்நிஷயத்தில்		* கட்டளையிட்டான்:

गदाभिः पट्टिशैर्दण्डैरायसैर्मुसलैर्भृशम् । परिघैर्भिन्दिपालैश्च भलैः प्रासैः परश्वथैः ॥ २६ ॥
निर्ययू राक्षसा दिग्भ्यो नर्दन्तो जलदा यथा ॥ २७ ॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்	भलैः	பல்லமெனுமாயுதங் களோடும்
दिग्भ्यः	பல திக்குகளிலிருந்து	प्रासैः	ஈட்டிகளோடும்
गदाभिः	கதைகளோடும்	परश्वथैः च	கோடாலிகளோடும்
पट्टिशैः	பட்டயக்கத்தி களோடும்	जलदाः	மேகங்கள்
दण्डैः	வெறுந்தடிகளோடும்	यथा	போலவே
आयसैः	இரும்பு	भृशं	மிக
मुसलैः	உலக்கைகளோடும்	नर्दन्तः	கர்ஜித்துக்கொண்டு
परिघैः	உழலைத்தடிகளோடும்	निर्ययुः	வெளிக்கிளம்பினார் கள்.
भिन्दिपालैः	பிந்திபாலமெனும் ஆயுதங்களோடும்		

रथैः क्वचिनस्त्वन्ये ध्वजैश्च समलङ्कृतैः । सुवर्णजालविहितैः खरैश्च विविधाननैः ॥ २८ ॥
हयैः परमशीघ्रैश्च गजेन्द्रैश्च मदोत्कटैः । निर्ययू राक्षसव्याघ्रा व्याघ्रा इव दुरासदाः ॥

दुरासदाः	அணுகமுடியாத	विविधाननैः	பலவித முகங்களுற்ற
व्याघ्राः इव	புலிகள்போன்ற	खरैः च	கோவேறுகழுதை களிலேறிக்கொண்டும்
अन्ये	சில	परमशीघ्रैः	மிக வேகமாய்ச் செல்லவல்ல
राक्षसव्याघ्राः	அரக்கப்புலிகள்	हयैः च	குதிரைகளிலேறிக் கொண்டும்
क्वचिनः	கவசமணிந்தவர்	मदोत्कटैः	மதம்பிடித்த
ध्वजैः	தவஜங்களால் [களாய்	गजेन्द्रैः च	யானையரசுகளின் மீதேறிக்கொண்டும்
समलङ्कृतैः च	நன்கு அலங்கரிக்கப் பட்டவைகளும்	निर्ययुः	வெளிக்கிளம்பினார் கள்.
सुवर्णजाल-}	பொன்சாளரங்களு		
विहितैः तु }	டையவைகளுமான		
रथैः	ரதங்களில் ஏறிக் கொண்டும்		

वृकसिंहमुखैर्युक्तं खरैः कनकभूषणैः । आरुरोह रथं दिव्यं धूम्राक्षः खरनिखनः ॥ ३० ॥

खरनिखनः	கோவேறுகழுதைக் குரல்கொண்ட	वृकसिंहमुखैः	{ செந்நாய் சிங்கம் இவைகள் முகங் கொண்ட
धूम्राक्षः	தூம்ராக்கன்,	खरैः	கோவேறுகழுதைக
कनकभूषणैः	பொன்னொப்பரணங்கள் முண்டு	युक्तं	பூட்டப்பெற்ற [ளால்
		दिव्यं रथं	மகத்தான ரதத்தில்
		आरुरोह	ஏறினான்.

स निर्यातो महावीर्यो धूम्राक्षो राक्षसैर्वृतः । हसन्वै पश्चिमद्वाराद्धनुमान्यत्र तिष्ठति ॥३१॥

महावीर्यः मகாபராக்கிரமசாலி
யாகிய

पश्चिमद्वारात् மேற்குவாயில்வழி
हनुमान् ஹனுமார் [யாக
यत्र तिष्ठति எங்கு நிற்கின்றாரோ
அங்கு
हसन् वै சிரித்துக்கொண்டே
निर्यातः வந்துசேர்ந்தான்.

सः அந்த
धूम्राक्षः தூம்ராக்ஷன்,
राक्षसैः அரக்கர்களால்
वृतः சூழப்பெற்றவனாய்

रथप्रवरमास्थाय स्वरयुक्तं स्वरस्वनम्

॥ ३२ ॥

प्रयान्तं तु महाघोरं राक्षसं भीमदर्शनम् ।

अन्तरिक्षगता घोराः शकुनाः प्रत्यपेधयन् ॥

स्वरस्वनं கோவேறுகழுதைச்
சத்தமுற்று

भीमदर्शनं तु பயங்கரமான தோற்ற
முடையவனுமான

स्वरयुक्तं பேரொலியிடுகிறதான

राक्षसं அரக்கனை

रथप्रवरं சிறந்த ரதத்தில்

अन्तरिक्षगताः ஆகாயத்தில் வட்ட
மிட்ட

आस्थाय ஏறிக்கொண்டு

घोराः அசுபகிருசகமான

प्रयान्तं வந்துகொண்டிருக்

शकुनाः பறவைகள்

கிறவனும்

प्रत्यपेधयन् குறுக்குநெடுக்காய்
திரிந்து தடுத்தன.

महाघोरं மிகக்கொடியவனும்

रथशीर्षे महान्भीमो गृध्रश्च निपपात ह । ध्वजाग्रे ग्रथिताश्चैव निपेतुः कुणपाशनाः ॥३४॥

महान् பெரிய
भीमः பயங்கரமான

ध्वजाग्रे च கொடியின் துனியி
லும்

गृध्रः च ஒரு கழுஞ்

कुणपाशनाः एव பிணந்தின்னிக்கழுஞ்

रथशीर्षे ரதத்தின் சிகரத்தில்

ग्रथिताः வரிசையாக [கரும

निपपात ह வீழ்ந்தது.

निपेतुः வந்து உட்கார்த்தன.

रुधिराद्रौ महाञ्छ्वेतः कबन्धः पतितो भुवि । विस्वरं चोत्सृजन्नादं धूम्राक्षस्य समीपतः ॥

रुधिराद्रौ ரத்தம் தோய்ந்த

नादं சத்தத்தை

महान् ஓர் பெரிய

उत्सृजन् च இட்டுக்கொண்டே

श्वेतः வெண்ணிறமான

धूम्राक्षस्य தூம்ராக்ஷனது

कबन्धः கபந்தம்

समीपतः முன்னிலையில்

विस्वरं கேட்கவொண்ணாத

भुवि தரையில்

पतितः வீழ்ந்தது.

ववर्ष रुधिरं देवः सञ्चाल च मेदिनी । प्रतिलोमं ववौ वायुर्निर्घातसमनिस्वनः ॥ ३६ ॥

देवः மழைத்தேவன்

वायुः காற்று

रुधिरं ரத்தத்தை

निर्घातसम- } இடிக்குச்சமமான சத்

ववर्ष பொழிந்தான்.

निस्वनः } தம்பண்ணிக்கொண்டு

मेदिनी च பூமியும்

प्रतिलोमं எதிராய்

सञ्चाल நடுங்கிற்று.

ववौ வீசிற்று.

तिमिरौघावृतास्तत्र दिशश्च न चकाशिरे

॥ ३७ ॥

तत्र அப்பொழுது
 दिशः च திக்குகளெல்லாம்

तिमिरौघावृताः அடர்ந்த இருளால்
 चकाशिरे न மூடப்பட்டவைகளாய்
 புலப்படா திருந்தன.

स तूत्पातांस्तदा दृष्ट्वा राक्षसानां भयावहान् । प्रादुर्भूतान्सुघोरांश्च धूम्राक्षो व्यथितोऽभवत्॥

सः அந்த
 धूम्राक्षः तु தூம்ராக்கூனும்
 राक्षसानां அரக்கர்களுக்கு
 भयावहान् பயத்தைத் தருகிற
 தும்
 प्रादुर्भूतान् உண்டான

सुघोरांश्च மிக்க ஆகாதவைகளு
 மான
 उत्पातान् அபசகுனங்களை
 तदा அப்பொழுது
 दृष्ट्वा பார்த்து
 व्यथितः மனங்கலங்கியவனாக
 अभवत् ஆயினான்.

मुमुहू राक्षसाः सर्वे धूम्राक्षस्य पुरःसराः

॥ ३९ ॥

धूम्राक्षस्य தூம்ராக்கூனுடைய
 पुरःसराः கூட்டாளிகளான

राक्षसाः அரக்கர்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 मुमुहुः மதிசுலங்கினார்கள்.

ततः सुभीमो बहुभिर्निशाचरैर्वृतोऽभिनिष्क्रम्य रणोत्सुको बली ।

ददर्श तां राघवबाहुपालितां समुद्रकल्पां बहुवानरीं चमूम्

॥ ४० ॥

सुभीमः மிகப் பயங்கரமான
 வனும்,
 रणोत्सुकः போருக்காசைப்படு
 பலனும்
 बली பலசாலியுமான
 அவன்
 बहुभिः பல
 निशाचरैः அரக்கர்களால்
 वृतः சூழப்பட்டவனாய்
 ततः அவ்விடத்தினின்று

अभिनिष्क्रम्य வெளிப்புறப்பட்டு
 राघवबाहु- } ஸ்ரீராமருடைய பாகு
 पालितां } பலத்தால் ரகழிக்கப்
 பட்டதும்
 समुद्रकल्पां சமுத்திரத்திற்கு
 நிகரான துமான
 तां அந்த
 बहुवानरीं பல வானரர்களுடைய
 चमूम् சேனையை
 ददर्श பார்த்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16705

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 2030

द्विपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். || ५२ ||

धूम्राक्षवधः—தூம்ராக்ஷ வதம்.

धूम्राक्षं प्रेक्ष्य निर्यान्तं राक्षसं भीमविक्रमम् । विनेदुर्वानराः सर्वे प्रहृष्टा युद्धकाङ्क्षिणः ॥

युद्धकाङ्क्षिणः	யுத்தத்தை எதிர்பார் த்துக் காத்துநின்ற	राक्षसं	அரக்களை
निर्यान्तः	வானரர்கள்	निर्यान्तं	வந்துகொண்டிருக்
प्रेक्ष्य	எல்லோரும்	प्रेक्ष्य	பார்த்து [கிறவனாக
प्रहृष्टाः	அஞ்சத்தக்க பராக்ர மம் பொருந்திய	प्रहृष्टाः	உள்ளம் பூரித்தவர் களாய்
विनेदुः	தூம்ராக்ஷன் என்ற	विनेदुः	ஆரவாரம் செய்தார் கள்.

तेषां सुतमुलं युद्धं सञ्जज्ञे हरिरक्षसाम् । अन्योन्यं पादपैघोरं निघ्नतां शूलमुद्गरैः ॥ २ ॥

पादपैः	மாங்களைக்கொண்டும்	हरिरक्षसां	வானரர்களுக்கும்
शूलमुद्गरैः	{ சூலங்களைக்கொண் டும் முத்தகரங்களைக் கொண்டும்	घोरं	ராக்ஷஸ்களுக்கும்
अन्योन्यं	ஒருவரையொருவர்	सुतमुलं	பயங்கரமானதும்
निघ्नतां	புடைக்கும்	युद्धं	மிகக் குழப்பத்துட னிருக்கிறதமான
तेषां	அந்த	सञ्जज्ञे	போர்

घोरैश्च परिवैश्चित्रैस्त्रिशूलैश्चापि संहतैः । राक्षसैर्वानरा घोरैर्विनिकृत्ताः समन्ततः ॥ ३ ॥

घोरैः	கொடிய	राक्षसैः	அரக்கர்களால்
चिह्नैः च	பலவித	संहतैः	ஒன்றுகூடி
परिवैः च	உழலைத்தடிகளாலும்	वानराः	வானரர்கள்
त्रिशूलैः अपि	முத்தலைச் சூலங்களா லும்	समन्ततः	நாற்புறங்களிலும்
घोरैः	கொடிய	विनिकृत्ताः	வெட்டித்தள்ளப் பட்டார்கள்.

वानरै राक्षसाश्चापि द्रुमैर्भूमौ समीकृताः । राक्षसाश्चापि संक्रुद्धा वानरान्निशितैः शरैः॥४॥

विष्यधुर्घोरसङ्काशैः कङ्कपत्रैरजिह्वगैः ॥ ५ ॥

राक्षसाः च	அரக்கர்களும்	कङ्कपत्रैः	கழுக்குகளின் இறகுக ளையுடையவைகளும்,
द्रुमैः अपि	விருகடங்களாலேயே	अजिह्वगैः	குறிதப்பாது பாய வல்லவைகளும்,
वानरैः	வானரர்களால்	निशितैः अपि	கூரனவைகளுமான
भूमौ	தரையுடன் தரையாக	शरैः च	பாணங்களாலேயே
समीकृताः	வீழ்த்தப்பட்டார்கள்.	संकुद्धाः	கோபம் தலைக்கேறிய வர்களாய்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	वानरान्	வானரர்களை
घोरसङ्काशैः	பயங்கரத்தோற்ற முடையவைகளும்,	विष्यधुः	துளைத்தார்கள்.

ते गदाभिश्च भीमाभिः पट्टिशैः कूटमुद्गरैः । विदार्यमाणा रक्षोभिर्वानरास्ते महाबलाः ॥
अमर्षाज्जनितोद्धर्षाश्चक्रुः कर्माण्यभीतवत् ॥ ७ ॥

ரக்ஷோभि: அரக்கர்களால்
भीमाभि: பயங்கரமான
गदाभि: च கதைகளைக் கொண்டும்
पट्टिशै: பட்டயக்கத்திகளைக் கொண்டும்,
कूटमुद्गरै: கூடமுத்கரமெனும் ஆயுதங்களைக் கொண்டும்
विदार्यमाणा: துளைக்கப்படும்
ते ते அந்தந்த

महाबला: மகா பலசாலிகளான
वानरा: வானரர்கள்
अमर्षात् அவமானத்தை சகியாமையால்
जनितोद्धर्षा: உத்ஸாகங்கொண்ட வார்களாய்
अभीतवत् சிறிதும் அச்சமின்றி
कर्माणि அரிய செயல்களை
चक्रु: செய்தனர்.

शरनिर्भिन्नगात्रास्ते शूलनिर्भिन्नदेहिनः । जगृहुस्ते द्रुमांस्तत्र शिलाश्च हरियूथपाः ॥ ८ ॥

ते அந்த
हरियूथपा: வானரசேனைத்தலை
तस्य அப்பொழுது [வர்கள்
शरनिर्भिन्नगात्रा: { பாணங்களால் துளை
க்கப்பட்ட சரீர
முடையவர்களாய்

शूलनिर्भिन्न-} சூலத்தால் குத்தப்
देहिनः { பட்ட தேகமுடைய
வர்களாகி
द्रुमान् மரங்களையும்,
शिला: च மலைகளையும்
जगृहु: கைக்கொண்டனர்.

ते भीमवेगा हरयो नर्दमानास्ततस्ततः । ममन्थू राक्षसान्भीमानामानि च बभाषिरे ॥ ९ ॥

ते அந்த
भीमवेगा: மகா சக்திமான்க
हरय: வானரர்கள் [ளாகிய
ततस्तत: எங்கும்
नर्दमाना: அட்டகாசம் செய்து கொண்டு

भीमान् கொடிய
राक्षसान् அரக்கர்களை
ममन्थु: தவம்சம்செய்தார்கள்.
नामानि च பெயர்களையும்
बभाषिरे சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

तद्बभूवाद्भुतं घोरं युद्धं वानररक्षसाम् । शिलाभिर्विविधाभिश्च बहुभिश्चैव पादपैः ॥ १० ॥

वानररक्षसां வானரர்களுக்கும்
ராக்ஷஸர்களுக்கும்
तद् अந்த
घोरं युद्धं பயங்கரமான போர்
विविधाभि: பலவகை

शिलाभि: च கற்பாறைகளாலும்
बहुभि: பல
पादपै: च एव விருக்ஷங்களாலும்
अद्भुतं அத்புதமாக
बभूव இருந்தது.

राक्षसा मथिता: केचिद्वानरैर्जितकाशिभिः । प्रवेमू रुधिरं केचिन्मुखै रुधिरभोजनाः ॥

जितकाशिभि: வெற்றியால் விளங்கிய
वानरै: வானரர்களால்
केचित् राक्षसा: சில அரக்கர்கள்
मथिता: பிண்டமாக்கப் பட்டார்கள்.

रुधिरभोजना: ரத்தத்தைக் குடிப்ப
केचित् சிலர் [வர்களான,
मुखै: வாய்களால்
रुधिरं ரத்தத்தை
प्रवेमु: கக்கினார்கள்.

पार्श्वेषु दारिताः केचित्केचिद्राशीकृता द्रुमैः । शिलाभिश्चूर्णिताः केचित्केचिदनैर्विदारिताः॥

केचित्	சிலர்	केचित्	சிலர்
पार्श्वेषु	விலாப்பக்கங்களில்	शिलाभिः	கற்பாறைகளால்
दारिताः	துண்டி க்கப்பட்டார்	चूर्णिताः	பொடிபா க்கப்பட்டார்
केचित्	சிலர் [கள்.		கள்.
द्रुमैः	வீருகூறுகளால்	केचित्	சிலர்
राशीकृताः	குவியலாய்க் குவிக்கப் பட்டார்கள்.	दन्तैः	பற்களால்
		विदारिताः	கிழிக்கப்பட்டார்கள்.

ध्वजैर्विमथितैर्भग्नैः खरैश्च विनिपातितैः । रथैर्विध्वंसितैश्चापि पतितै रजनीचरैः ॥ १३ ॥
गजेन्द्रैः पर्वताकारैः पर्वताग्रैर्वनौकसाम् । मथितैर्वाजिभिः कीर्णं सारोहैर्वसुधातलम् ॥ १४ ॥

विमथितैः	முறித்து	रजनीचरैः अपि	அரக்கர்களாலும்
भग्नैः	ஒடிக்கப்பட்ட	पर्वताकारैः	மலைகளை நிகர்த்த
ध्वजैः	தவஜங்களாலும்	मथितैः	மாண்ட
विनिपातितैः	கீழே வீழ்த்தப்பட்ட	गजेन्द्रैः	யானைகளாலும்
खरैः	கோவேறுகமுதை	सारोहैः	சாரதியுடன் கூடிய
	களாலும்	वाजिभिः	குதிரைகளாலும்
विध्वंसितैः	உருவழிக்கப்பட்ட	वनौकसां	வானரர்களுடைய
रथैः च	ரதங்களாலும்	पर्वताग्रैः च	மலைச்சிகரங்களாலும்
पतितैः	இறந்துகிடந்த	वसुधातलं	பூதலம்
		कीर्णम्	நிரம்பியிருந்தது.

वानरैर्भीमविक्रान्तराष्ट्रत्यापुत्य वेगितैः । राक्षसाः करजैस्तीक्ष्णैर्मुखेषु विनिकर्तिताः॥ १५ ॥

भीमविक्रान्तैः	அளவுகடந்த ஆற்ற	तीक्ष्णैः	கூரிய
	லுடையவர்களும்	करजैः	நகங்களால்
वेगितैः	உத்ஸாஹம் மிகுந்த	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
	வர்களுமான	मुखेषु	முகங்களில்
वानरैः	வானரர்களால்	विनिकर्तिताः	பிய்க்கப்பட்டார்கள்.
आपुत्य आपुत्य	துள்ளித் துள்ளி		

विवर्णवदना भूयो विप्रकीर्णशिरोरुहाः । मूढाः शोणितगन्धेन निपेतुर्धरणीतले ॥ १६ ॥

भूयः	அதிகமாய்	शोणितगन्धेन	ரத்தநாற்றத்தால்
विवर्णवदनाः	முகவொளிகுன்றிய	मूढाः	மயக்கங்கொண்டவர்
	வர்களாய்	धरणीतले	பூமியில் [களாய்
विप्रकीर्णशिरोरुहाः	தலையிர்கள் கலைய	निपेतुः	விழுந்தார்கள்.

अन्ये परमसंकुद्धा राक्षसा भीमनिस्वनाः । तलैरेवाभिधावन्ति वज्रस्पर्शसमैर्हरीन् ॥ १७ ॥

अन्ये	சில	वज्रस्पर्शसमैः	வஜ்ராயுதத்தின் உறு
राक्षसाः	அரக்கர்கள்		தியை நிகர்த்த
परमसंकुद्धाः	மிகச்சினங்கொண்ட	तलैः एव	உள்ளங்கைகளா
	வர்களாய்		லேயே
भीमनिस्वनाः	பயங்கரமாய் அட்டகா	हरीन्	வானரர்களை
	சம் செய்துகொண்டு	अभिधावन्ति	புடைத்தார்கள்.

वानरैरापतन्तस्ते वेगिता वेगवत्तरैः । मुष्टिभिश्चरणैर्दन्तैः पादपैश्चावपोथिताः ॥ १८ ॥

वेगिताः	வேகம்கொண்டு	मुष्टिभिः	முஷ்டிகளாலும்
भापतन्तः	எதிர்த்துவரும்	चरणैः	கால்களாலும்
ते	அவர்கள்	दन्तैः	பற்களாலும்
वेगवत्तरैः	அவர்களிலும் அதிக	पादपैः च	விருகுகங்களாலும்
	வேகங்கொண்ட	अवपोथिताः	துன்புறுத்தப்பட்ட
वानरैः	வானரர்களால்		டார்கள்.

वानरैर्हन्यमानास्ते राक्षसा विप्रदुद्रुवुः ॥ १९ ॥

वानरैः	வானரர்களால்	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
हन्यमानाः	ஹிம்சிக்கப்படும்	विप्रदुद्रुवुः	புறங்காட்டியோடத்
ते	அந்த		தலைப்பட்டார்கள்.

सैन्यं तु विद्रुतं दृष्ट्वा धूम्राक्षो राक्षसर्षभः । क्रोधेन कदनं चक्रे वानराणां युयुत्सताम् ॥

राक्षसर्षभः	ராக்ஷஸோத்தமனாகிய	युयुत्सतां	போருக்கு உத்ஸாகம்
धूम्राक्षः	தூம்ராக்ஷன்		கொண்ட
सैन्यं	சேனையை	वानराणां	வானரர்களை
विद्रुतं तु	அஞ்சி ஒடுவதாய்	क्रोधेन	கோபத்தால்
दृष्ट्वा	பார்த்து	कदनं चक्रे	அழிக்கத் தலைப்பட்
			டான்.

प्रासैः प्रमथिताः केचिद्वा नराः शोणितस्रवाः । मुद्गरैराहताः केचित्पतिता धरणीतले ॥ २१ ॥

केचित्	சில	केचित्	சிலர்
वानराः	வானரர்கள்	मुद्गरैः	இரும்புலக்கைகளால்
प्रासैः	ஈட்டிகளால்	आहताः	அடியுண்டவர்களாய்
प्रमथिताः	குத்தப்பட்டு	धरणीतले	பூமியில்
शोणितस्रवाः	ரத்தத்தை வழிய	पतिताः	சாய்ந்து விட்டார்கள்
	விட்டார்கள்.		

परिधैर्मथिता: केचिद्भिन्दिपालैर्विदारिता: । पट्टिशैराहता: केचिद्विह्वलन्तो गतासवः॥२२॥

केचित् सिल
परिवै: உழலைத்தடி களால்
मथिता: பிண்டமாக்கப்பட்
டார்கள்.

केचित् सिल
भिन्दिपालै: பிந்திபாலமெனும் ஆ
யுதங்களால்

विदारिता: கிழிக்கப்பட்டவர்
களாயும்
पट्टिशै: பட்டயக்கத்திகளால்
आहता: குத்தப்பட்டவர்களா
யும்
विह्वलन्त: மதிகலங்கி
गतासव: மாண்டார்கள்.

केचिद्विनिहता: शूलै रुधिरार्द्रा वनौकस: । केचिद्विद्राविता नष्टा: सबलै राक्षसैर्युधि ॥

केचित् सिल
वनौकस: வானார்கள்
शूलै: சூலங்களால்
विनिहता: குத்தப்பட்டவர்
களாய்
रुधिरार्द्रा: ரத்தத்தைப் பெருக்கி
னார்கள்.

युधि போரில்
सबलै: சேனைகளுடனிருக்
கும்
राक्षसै: அரக்கர்களால்
विद्राविता: தூரத்தியடிக்கப்பட்ட
केचित् सिल
नष्टा: மறைந் துவிட்டார்கள்.

विभिन्नहृदया: केचिदेकपार्श्वेन दारिता: । विदारितास्त्रिशूलैश्च केचिदान्नैर्विनिःसृता: ॥

केचित् सिल
एकपार्श्वेन ஒரு விலாப்பக்கம்
दारिता: நொறுங்கி
विभिन्नहृदया: ஹிருதயம் பிளவுண்
டவர்களானார்கள்.

केचित् सिल
विशूलै: च முத்தலைச் சூலங்
களால்
विदारिता: குத்தப்பட்டவர்களாய்
आन्नै: विनिःसृता: குடல் பிதுங்கியவர்
களானார்கள்.

तत्सुभीमं महायुद्धं हरिराक्षससङ्कुलम् । प्रबभौ शब्दबहुलं शिलापादपसङ्कुलम् ॥ २५ ॥

हरिराक्षससङ्कुलं { वानारंकरं, अरकं
करं, ताम्रमा
रुयं, पोर्ण्ड

तत् अन्त
महायुद्धं பெரும்போர்

शिलापादप- } कर्पूराकं, विरु
सङ्कुलं } कृष्णं, कुर्विल
कुर्विल, निरम्पिय
ताकवम्
शब्दबहुलं பெரும் சத்தத்தை
யுடையதாகவும்
सुभीमं மிக்க பயங்கரமாகவும்
प्रबभौ இருந்தது.

धनुर्ज्यातन्त्रिमधुरं हिकातालसमन्वितम् । मन्दस्तनितसङ्गीतं युद्धगान्धर्वमावभौ ॥ २६ ॥

युद्धगान्धर्वं युத்தசங்கீதமானது
धनुर्ज्यातन्त्रिमधुरं { விற்களின் நாண்களை
யே இனிய தந்திகளாய்
கொண்டதாகவும்
हिकाताल- } விக்கல்களையே தாளங்
समन्वितं } களாக உடையதாய்

मन्दस्तनित- } मन्स्वरपेक्षकान्
सङ्गीतं } इराकमाककोण
टताकवम्
आवभौ இருந்தது.

धूम्राक्षस्तु धनुष्पाणिर्वानरात्रणमूर्धनि । हसन्निद्रावयामास दिशस्तु शरवृष्टिभिः ॥ २७ ॥

रणமூர்धனி	போர்முனையில்	हसन् तु	சிரித்துக்கொண்டே
धूम्राक्षः	தூம்ராக்கன்	वानरान्	வானரர்களை
धनुष्पाणिः	கையில் விற்பிடித்தவ	दिशः तु	எல்லாத்திக்குகளிலும்
शरवृष्टिभिः	சரமாரிகளால் [னய]	विद्रावयामास	தூரத்தியடித்தான்.

धूम्राक्षेणार्दितं सैन्यं व्यथितं दृश्य मारुतिः । अभ्यवर्तत संक्रुद्धः प्रगृह्य विपुलां शिलाम् ॥

मारुतिः	ஹனுமான்	संक्रुद्धः	மிகச் சினங்கொண்டு
धूम्राक्षेण	தூம்ராக்கனால்	विपुलां	பெரிய
सैन्यं	சேனையை	शिलां	பாறையொன்றை
अर्दितं	துன்புறுத்தப்பட்டு	प्रगृह्य	எடுத்துக்கொண்டு
व्यथितं	கலங்கிவிட்டதாய்	अभ्यवर्तत	எதிர்த்துச்சென்றார்.
दृश्य	பார்த்து		

क्रोधाद्द्विगुणताम्राक्षः पितृतुल्यपराक्रमः । शिलां तां पातयामास धूम्राक्षस्य रथं प्रति ॥

पितृतुल्यपराक्रमः	தந்தைக்கொப்பான பராக்ரமமுடைய	तां	அந்த
क्रोधात्	கோபத்தால் [அவர்	शिलां	பாறையை
द्विगुणताम्राक्षः	{ முன்னேவிட இருமட ங்கு சிவந்த கண்களு டையவராய்	धूम्राक्षस्य	தூம்ராக்கனது
		रथं प्रति	தேரைக்குறிவைத்து
		पातयामास	எறிந்தார்.

आपतन्तीं शिलां दृष्ट्वा गदामुद्यम्य संभ्रमात् । रथादापुत्य वेगेन वसुधायां व्यतिष्ठत ॥

शिलां	கற்பாறையை	उद्यम्य	எடுத்துக்கொண்டு
आपतन्तीं	மேல்விழ வருவதை	रथात्	ரதத்தினின்று
दृष्ट्वा	கவனித்து	वेगेन आपुत्य	விரைவில் குதித்து
संभ्रमात्	ஊக்கத்தால்	वसुधायां	பூமியில்
गदां	கதையை	व्यतिष्ठत	நின்றுவிட்டான்.

सा प्रमथ्य रथं तस्य निपपात शिला भुवि । सचक्रकूबरं साश्वं सध्वजं सशरासनम् ॥

सा शिला	அந்தக் கற்பாறை	सध्वजं	கொடிகளோடும்
तस्य रथं	அவனது ரதத்தை	सशरासनं	விற்களோடும்
सचक्रकूबरं	சக்ரங்களோடும் ஏர்க்கால்களோடும்	प्रमथ्य	நொறுக்கிவிட்டு
साश्वं	குதிரைகளோடும்	भुवि	பூமியில்
		निपपात	விழுந்தது.

स भङ्क्त्वा तु रथं तस्य हनुमान्मारुतात्मजः । रक्षसां कदनं चक्रे सस्कन्धविटपैद्रुमैः ॥

मारुतात्मजः	வாயுபகவானது	सस्कन्धविटपैः	அடிபாகங்களோடும் கிளைகளோடும் கூடிய
सः	அந்த [புதல்வராகிய	द्रुमैः तु	விருக்டங்களாலேயே
हनुमान्	ஹனுமார்	रक्षसां	அரக்கர்களை
तस्य रथं	அவனது ரதத்தை	कदनं चक्रे	அழிக்கத் தலைப்பட்ட டார்.
भङ्क्त्वा	நொறுக்கிவிட்டு		

விभिन्नशिरसो भूत्वा राक्षसाः शोणितोक्षिताः । द्रुमैः प्रव्यथिताश्चान्ये निपेतुर्धरणीतले ॥

अन्ये	சில	शोणितोक्षिताः	ரத்தத்தைப் பெருக் கிக்கொண்டு
राक्षसाः च	அரக்கர்களும்	प्रव्यथिताः	தீராத்துக்கங்கொண் டவர்களாய்
द्रुमैः	மரங்களால்	धरणीतले	பூமியில்
विभिन्नशिरसः	தலைகளுடைந்தவர் களாய்	निपेतुः	விழுந்தார்கள்.
भूत्वा	ஆகி		

विद्राव्य राक्षसं सैन्यं हनुमान्मारुतात्मजः । गिरेः शिखरमादाय धूम्राक्षमभिदुद्रुवे ॥३४॥

मारुतात्मजः	வாயுகுமாரனாகும்	शिखरं	சிகரமொன்றை
हनुमान्	ஹனுமான்	आदाय	கையிலெடுத்துக் கொண்டு
राक्षसं	ராக்ஷஸ	धूम्राक्षं	தூம்ராக்ஷை
सैन्यं	படையை	अभिदुद्रुवे	புடைக்கத்தலைப் பட்டார்.
विद्राव्य	பறக்க அடித்துவிட்டு		
गिरेः	மலையின்		

तमापतन्तं धूम्राक्षो गदामुद्यम्य वीर्यवान् । विनर्दमानः सहसा हनुमन्तमभिद्ववत् ॥ ३५ ॥

वीर्यवान्	வீரனாகிய	आपतन्तं	எதிர்த்துவரும்
धूम्राक्षः	தூம்ராக்ஷன்	तं	அந்த
गदां	கதையை	हनुमन्तं	ஹனுமாரை
उद्यम्य	ஒங்கிக்கொண்டு	सहसा	வலுக்கொண்டு
विनर्दमानः	அட்டகாசம் செய்கின் றவனாய்	अभिद्ववत्	தாக்கினான்.

ततः क्रुद्धस्तु वेगेन गदां तां बहुकण्टकाम् । पातयामास धूम्राक्षो मस्तके तु हनूमतः ॥

धूम्राक्षः	தூம்ராக்ஷன்	वेगेन तु	வேகமாகத்தானே
बहुकण्टकां	பல முட்களுற்ற	हनूमतः	ஹனுமாருடைய
तां	அந்த	मस्तके	தலையில்
गदां तु	கதையையே	ततः	அப்பொழுது
क्रुद्धः	சினங்கொண்டவனாய்	पातयामास	பாய்ச்சினான்.

ताडितः स तथा तत्र गदया भीमरूपया

॥ ३७ ॥

,सः	அவர்	तथा	அந்த
तत्र	அப்பொழுது	गदया	கதையால்
भीमरूपया	பயங்கரமான	ताडितः	அடிக்கப்பட்டார்.

स कपिर्मास्तबलस्तं प्रहारमचिन्तयन् । धूम्राक्षस्य शिरोमध्ये गिरिशृङ्गमपातयत् ॥ ३८ ॥

மாஸ்தவக:	வாயுபகவா னாற்றல் கொண்ட	அசிந்தயந்	பொருட்படுத்தாதவ
கபி:	வானரராகும்	धूम्राक्षस्य	தூம்ராக்ஷஸது [ராய்]
स:	அவர்	शिरोमध्ये	நடுத்தலையில்
तं प्रहारं	அந்த அடியை	गिरिशृङ्गं	மலைச்சிகரத்தை
		अपातयत्	எறிந்தார்.

स विह्वलितसर्वाङ्गो गिरिशृङ्गेण ताडितः । पपात सहसा भूमौ विकीर्ण इव पर्वतः ॥ ३९ ॥

गिरिशृङ्गेण	மலைச்சிகரத்தால்	विकीर्णः	சிதறுண்ட
ताडितः	அடியுண்ட	पर्वतः इव	மலை எனவே
स:	அவன்	सहसा	சடக்கென
विह्वलितसर्वाङ्गः	உருப்புகளெல்லாம் சிதற	भूमौ	பூமியில்
		पपात	வீழ்ந்தான்.

धूम्राक्षं निहतं दृष्ट्वा हतशेषा निशाचराः । त्रस्ताः प्रविविशुल्ङ्कां वध्यमानाः पुवङ्गमैः ॥

हतशेषा:	மடியாது எஞ்சிய	त्रस्ताः	திகிலடைந்தவர்களாய்
निशाचराः	அரக்கர்கள்	पुवङ्गमैः	வானரர்களால்
धूम्राक्षं	தூம்ராக்ஷனை	वध्यमानाः	புடைக்கப்படுகின்ற வர்களாகவே
निहतं	மாண்டுவிட்டவனாக	लङ्कां	லங்கைக்கு
दृष्ट्वा	பார்த்து	प्रविविशुः	திரும்பிச்சென்றார்கள்.

स तु पवनसुतो निहत्य शत्रुं क्षतजवहाः सरितश्च संनिकीर्य ।

रिपुवधजनितश्रमो महात्मा मुदमगमत्कपिभिः सुपूज्यमानः ॥ ४१ ॥

महात्मा	மகாத்மாவாகும்	रिपुवधजनित- }	சத்ருவைக்கொன்றதா
स:	அந்த	श्रमः तु }	லுண்டாகிய ஆயாச
पवनसुतः	வாயுகுமாரர்		த்துடனிருக்கையி
सरितः	நதிகளை		லும்
क्षतजवहाः }	ரத்தப்பெருக்கெடுத்த	कपिभिः	வானரர்களால்
सन्निकीर्य }	து ஓடச்செய்து	सुपूज्यमानः	கொண்டாடப்படுகிற வராய்
शत्रुं च	சத்ருவையும்	मुदं	சந்தோஷத்தை
निहत्य	கொன்றுவிட்டு	अगमत्	அடைந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे द्विपञ्चाशः सर्गः ॥

त्रिपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ ५३ ॥

वज्रदंष्ट्रयुद्धम्—வஜ்ரதம்ஷ்டிர யுத்தம்.

धूम्राक्षं निहतं श्रुत्वा रावणो राक्षसेश्वरः । क्रोधेन महताऽऽविष्टो निश्वसन्नुरगो यथा ॥

राक्षसेश्वरः	ராக்ஷஸமன்னனாகும்	यथा	போலவே
रावणः	ராவணன்	निश्वसन्	பெருமூச்செறிந்து
धूम्राक्षं	தூம்ராக்ஷணை	महता	பெரும்
निहतं	மாண்டுவிட்டவனாக	क्रोधेन	கோபத்தால்
श्रुत्वा	கேட்டு,	आविष्टः	பற்றப்பட்டான்.
उरगः	சர்ப்பம்		

दीर्घमुष्णं विनिश्वस्य क्रोधेन कलुषीकृतः । अब्रवीद्राक्षसं शूरं वज्रदंष्ट्रं महाबलम् ॥ २ ॥

दीर्घं	தீர்க்கமாயும்	महाबलं	மகாபலசாலியும்
उष्णं	வெப்பமாயும்	शूरं	சூரனுமாகிய
विनिश्वस्य	பெருமூச்சுவிட்டு	वज्रदंष्ट्रं	வஜ்ரதம்ஷ்டிரனென்ற
क्रोधेन	கோபத்தால்	राक्षसं	அரக்கனைப்பார்த்து
कलुषीकृतः	மதிமயங்கிய அவன்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு கட்டளைபிட்டான்:

गच्छ त्वं वीर निर्याहि राक्षसैः परिवारितः । जहि दाशरथिं रामं सुग्रीवं वानरैः सह ॥

वीर	“வீரனே!	दाशरथिं	தசரதரின் புதல்வனாக
त्वं	நீ		கிய லக்ஷ்மணனையும்
गच्छ	எகுவாய்.	रामं	ராமனையும்
राक्षसैः	அரக்கர்களால்	सुग्रीवं	சுகீரனையும்
परिवारितः	சூழப்பட்டவனாய்	वानरैः सह	வானரர்களோடுகூட
निर्याहि	நீ புறப்பட்டுச்செல்	जहि	கொன்றுவா.”
	வாயாக.		

तथेत्युक्त्वा द्रुततरं मायावी राक्षसेश्वरः । निर्जगाम बलैः सार्धं बहुभिः परिवारितः ॥

मायावी	மாயாவியாகிய	उक्तवा	சொல்லிவிட்டு
राक्षसेश्वरः	ராக்ஷஸத்தலைவனாக	बहुभिः	பல
	மவன்	बलैः	சேனைகளோடு
तथा	“அப்படியே செய்கிறேன்”	सार्धं	கூடி
		परिवारितः	சூழப்பட்டவனாய்
इति	என்று	द्रुततरं	வெகுவாகிய
		निर्जगाम	புறப்பட்டான்.

गजा मदोत्कटाः शूराश्चलन्त इव पर्वताः । ते युद्धकुशलै रूढास्तोमराङ्कुशपाणिभिः ॥११॥

ते	அந்த	गजाः	யானைகள்
मदोत्कटाः	மதம் மிகுந்து	तोमराङ्कुश- पाणिभिः	தோமரங்களையும் அங் குசங்களையும் கை யில்கொண்ட
शूराः	செருக்குற்ற,	युद्धकुशलैः	போரில் சிறந்தவர் களால்
चलन्तः	நடக்கும்	रूढाः	ஏறப்பட்டிருந்தன.
पर्वताः	மலைகள்		
इव	போன்ற		

अन्ये लक्षणसंयुक्ताः शूरारूढा महाबलाः

॥ १२ ॥

अन्ये	வேறுசில	शूरारूढाः	சூரர்களால் ஏறப் பெற்றவைகளாய்
महाबलाः	மிக ஆற்றலுடைய வைகளாய்	लक्षणसंयुक्ताः	நல்ல குறிகளுடன் விளங்கின.

तद्राक्षसबलं घोरं विप्रस्थितमशोभत । प्रावृट्काले यथा मेघा नर्दमानाः सविद्युतः ॥१३॥

तत्	அந்த	सविद्युतः	மின்னலுடன்
विप्रस्थितं	வெளிப்புறப்பட்ட	नर्दमानाः	கர்ஜிக்கும்
घोरं	பயங்கரமான	मेघाः	மேகங்கள்
राक्षसबलं	இராக்கூஸசேனை	इव	போலவே
प्रावृट्काले	மழைக்காலத்தில்	अशोभत	விளங்கிற்று.

निःसृता दक्षिणद्वारादङ्गदो यत्र यूथपः । तेषां निष्क्रममाणानामशुभं समजायत ॥ १४ ॥

दक्षिणद्वारात्	தெற்குவாயிலிலிருந்து	निःसृताः	வெளிக்கிளம்பினார்
यूथपः	சேனைத்தலைவனான	तेषां	அவர்கள் [கள்.
अङ्गदः	அங்கதன்	निष्क्रममाणानां	புறப்படுகையில்
यत्र	எவ்விடத்திலிருந்தா னே அவ்விடத்திற்கு	अशुभं	அபசகுனம்
		समजायत	உண்டாயிற்று.

आकाशाद्विघनात्तीव्रा उल्काश्चाभ्यपतन्तस्तदा । वमन्त्यः पावकज्वालाः शिवा घोरं ववाशिरे॥

तदा	அப்பொழுது	शिवाः च	நிகளும்
विघनात्	மேகமற்ற	पावकज्वालाः	நெருப்புஜ்வலைகளை
आकाशात्	ஆகாயத்திலிருந்து	वमन्त्यः	கக்கிக்கொண்டு
तीव्राः	தீவ்ரமான	घोरं	பயங்கரமாக
उल्काः	கொள்ளிக்கட்டைகள்	ववाशिरे	ஊனையிட்டன.
अभ्यपतन्	விழுந்தன.		

व्याहरन्ति मृगा घोरा रक्षसां निधनं तदा । समापतन्तो योधास्तु प्रास्वलन्भयमोहिताः॥

तदा	அப்பொழுது	योधाः तु	போர்வீரர்களும்
घोराः मृगाः	கொடிய விலங்குகள்	समापतन्तः	நடந்துகொண்டிருக் கின்றவர்களாய்
रक्षसां	அரக்கர்களுக்கு	भयमोहिताः	பயத்தால் மோகித்து
निधनं	நாசத்தை	प्रास्वलन्	கால் இடறினார்கள்.
व्याहरन्ति	ஸூசிப்பித்துச் சத்த மிட்டன.		

एतानौत्पातिकान्दृष्ट्वा वज्रदंष्ट्रो महाबलः । धैर्यमालम्ब्य तेजस्वी निर्जगाम रणोत्सुकः ॥

மகா சக்திமானும்
மகா ஆற்றலுடைய

தூஷா பார்த்து
தேய் ஆண்மையொன்
அலம்பு நம்பி [றையே
रणोत्सुकः யுத்தமொன்றிலேயா
சையுள்ளவனாய்
निर्जगाम புறப்பட்டான்.

वज्रदंष्ट्रः वज्ररतम्बुद्धरान्
एतान् இந்த
औत्पातिकान् அபசகுனங்களை

तांस्तु निष्क्रमतो दृष्ट्वा वानरा जितकाशिनः ।

जितकाशिनः வெற்றியுடன்
விளங்கிய

वानराः வானரர்கள்

तान् அவர்களை

निष्क्रमतः வெளிக்கிளம்பிவரு
கின்றவர்களாக

प्रणेदुः सुमहानादान्पूरयंश्च दिशो दश ॥

தூஷா து பார்த்ததுமே
சுமஹானாந் பேரொலிகளை
प्रणेदुः இட்டார்கள்.
दश பத்து
दिशः च திக்குகளையும்
पूरयन् நிரப்பினார்கள்.
(ஆர்ஷம்)

ततः प्रवृत्तं तुमुलं हरीणां राक्षसैः सह । घोराणां भीमरूपाणामन्योन्यवधकाङ्क्षिणाम् ॥

ततः அப்பொழுது
घोराणां கொடியவர்களும்
भीमरूपाणां பயங்கரமான உருவ
முடையவர்களும்
अन्योन्यवध- } வதைக்கும் விஷயத்
काङ्क्षिणां } தில் நான் முன்னே,
நான் முன்னே என்று
உதஸாகங்கொண்ட
வர்களுமான

हरीणां வானரர்களுக்கு

राक्षसैः सह அரக்கரோடுகூட

तुमुलं கலவரமான போர்

प्रवृत्तम् தொடங்கிற்று.

निष्पतन्तो महोत्साहा भिन्नदेहशिरोधराः । रुधिरोक्षितसर्वाङ्गा न्यपतञ्जगतीतले ॥ २० ॥

महोत्साहा: மிகுந்த உதஸாகங்
கொண்டவர்களாய்
निष्पतन्तः வெளியில் வந்தவர்கள்
भिन्नदेहशिरोधरा: { உடல்களும் தலை
களும் வேறுபட்ட
வர்களாய்

रुधिरोक्षितसर्वाङ्गा: எல்லா அவயவங்களும்
ரத்தம் தோய்ந்து

जगतीतले மண்தரையில்

न्यपतन् विழுந்தார்கள்.

केचिदन्योन्यमासाद्य शूराः परिघपाणयः । चिक्षिपुर्विविधं शस्त्रं समरेष्वनिवर्तिनः ॥ २१ ॥

परिघपाणयः { உழுலைத்தடிகளைக்
கையில் கொண்டவர்
களும்

शूराः சூரர்கள்
अन्योन्यं நான் முன்னே நான்
முன்னே என்று

समरेषु போர்களில்

अनिवर्तिनः புறங்காட்டி ஓடாத

केचित् சில [வர்களுமான

आसाद्य தாக்கி

विविधं शस्त्रं பலவித சஸ்திரத்தை

चिक्षिपुः எறிந்தார்கள்.

द्रुमाणां च शिलानां च शस्त्राणां चापि निस्वनः । श्रूयते सुमहांस्तत्र घोरो हृदयभेदनः॥

तत्र	அப்பொழுது	सुमहान्	அதிகமாகவும்
द्रुमाणां च	மரங்களுடையவும்	घोरः	பயங்கரமாகவும்
शिलानां च	பாறைகளுடையவும்	हृदयभेदनः अपि	ஹ்ருதயத்தைப்பிளப்பதாகவும்
शस्त्राणां च	ஆயுதங்களுடையவும்	श्रूयते	கேட்க்கப்பட்டது.
निस्वनः	சத்தமானது		

रथनेमिस्वनस्तत्र धनुषश्चापि निस्वनः । शङ्खभेरीमृदङ्गानां वभूव तुमुलः स्वनः ॥ २३ ॥

तत्र	அப்பொழுது	स्वनः	ஒலியும்
रथनेमिस्वनः	ரதசக்கரங்களின் சத்த	अपि च	ஆகிய எல்லாமும்
धनुषः निस्वनः	வில்லொலியும் மும்	तुमुलः	குழப்பமாக
शङ्खभेरीमृदङ्गानां	சங்கம், பேரீ, மிருதங் கம் இவைகளுடைய	वभूव	இருந்தது.

केचिदस्त्राणि संसृज्य बाहुयुद्धमकुर्वत ॥ २४ ॥

केचित्	சிலர்	बाहुयुद्धं	கைச்சண்டையை
अस्त्राणि	அஸ்திரங்களை	अकुर्वत	செய்யலானார்கள்.
संसृज्य	பிரயோகித்துவிட்டு		

तलैश्च चरणैश्चापि मुष्टिभिश्च द्रुमैरपि । जानुभिश्च हताः केचिद्भिन्नदेहाश्च राक्षसाः ॥ २५ ॥

केचित्	சில	जानुभिः च	முழந்தாள்களாலும்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	द्रुमैः अपि च	விருக்டங்களாலும்
तलैः च	உள்ளங்கைகளாலும்	भिन्नदेहाः	உடல் பிளவுண்டவர் களாய்
चरणैः अपि च	கால்களாலும்	हताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.
मुष्टिभिः च	முஷ்டிகளாலும்		

शिलाभिश्चूर्णिताः केचिद्वानरैर्युद्धदुर्मदैः ॥ २६ ॥

केचित्	சிலர்	शिलाभिः	கற்பாறைகளால்
युद्धदुर्मदैः	போரில் செருக்குற்ற	चूर्णिताः	பொடியாக்கப் பட்டார்கள்.
वानरैः	வானரர்களால்		

वज्रदंष्ट्रो भृशं बाणै रणे वित्रासयन्हरीन् । चचार लोकसंहारे पाशहस्त इवान्तकः ॥ २७ ॥

वज्रदंष्ट्रः	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன்	हरीन्	வானர்களை
लोकसंहारे	பிரளயகாலத்தில்	बाणैः	பாணங்களால்
पाशहस्तः	பாசாயுதமேந்திய	भृशं	மிகவும்
अन्तकः	யமன்	वित्वासयन्	பயமுறுத்திக் கொண்டு
इव	போலவே	चचार	திரிந்தான்.
रणे	போரில்		

बलवन्तोऽस्त्रविदुषो नानाप्रहरणा रणे । जघनुर्वानरसैन्यानि राक्षसाः क्रोधमूर्च्छिताः ॥

रणे போரில்
नानाप्रहरणा: பல ஆயுதங்களைக்கையில்கொண்டவர்களும்
अस्त्रविदुषः அஸ்த்ரக்களையிலிருபுணர்களும்
बलवन्तः பலசாலிகளுமான

राक्षसाः அரக்கர்கள்
क्रोधमूर्च्छिताः கோபமூண்டவர்கள்
ग्राय
वानरसैन्यानि வானரச்சேனைகளை
जघनुः புடைத்தார்கள்.

निघ्नतो राक्षसान्द्रष्ट्वा सर्वान्वालि सुतो रणे ।

रणे போரில்
वालि सुतः வாலியின் புதல்வன்
राक्षसान् அரக்கர்கள்
सर्वान् எல்லோரையும்
निघ्नतः புடைக்கின்றவர்க
द्रष्ट्वा கவனித்து [ளாய்]

क्रोधेन द्विगुणाविष्टः संवर्तक इवानलः ॥

संवर्तकः பிரளயகாலத்திய
अनलः इव அக்னிபோலவே
क्रोधेन சினத்தால்
द्विगुणाविष्टः { முன்னிலும் இருமடங்
கு ஆவேசத்துடன்
விளங்கினான்.

तात्राक्षसगणान्सर्वान्द्रक्षमुच्यम्य वीर्यवान् ।

चकार कदनं घोरं शक्रतुल्यपराक्रमः

शक्रतुल्यपराक्रमः { இந் திராணை நிகர்த்த
ஆண்மையுடையவ
னும்
वीर्यवान् மகா ஆற்றலுடைய
अङ्गदः அங்கதன் [வனுமான
क्रोधताम्राक्षः கோபத்தால் சிவந்த
கண்களையுடையவனாகி
वृक्षं उद्यम्य ஓர் மரத்தை எடுத்து
तान् அந்த [க்கொண்டு]

अङ्गदः क्रोधताम्राक्षः सिंहः क्षुद्रमृगानिव ॥

॥ ३१ ॥

राक्षसगणान् ராக்ஷஸகணங்கள்
सर्वान् எல்லோரையும்
सिंहः ஒரு சிங்கம்
क्षुद्रमृगान् அற்பமிருகங்களை
इव எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
घोरं அசஹ்யமாய்
कदनं चकार அழிக்கத்தலைப்பட்டான்.

अङ्गदाभिहतास्तत्र राक्षसा भीमविक्रमाः ।

तत्र அப்பொழுது
अङ्गदाभिहता: அங்கதனால் புடைக்கப்பட்ட
भीमविक्रमाः மகாபராக்ரமசாலி
राक्षसाः அரக்கர்கள் [களாகிய]

विभिन्नशिरसः पेतुर्विकृता इव पादपाः ॥

विभिन्नशिरसः தலைகளுடைந்து
विकृताः வேருடன் வெட்டப்
पादपाः மரங்கள் [பட்ட
इव போலவே
पेतुः விழுந்தார்கள்.

रथैरश्वैर्ध्वजैश्चित्रैः शरीरैर्हरिरक्षसाम् । रुधिरेण च सञ्छन्ना भूमिर्भयकरी तदा ॥ ३३ ॥

तथैः அப்பொழுது
भूमिः பூமியானது
रथैः ரதங்களாலும்
अश्वैः குதிரைகளாலும்
चित्रैः ध्वजैः பல கொடிகளாலும்

हरिरक्षसां வானரர்களுடையவும்
अरक्करुடையவும்
शरीरैः உடல்களாலும்
रुधिरेण ரத்தத்தாலும்
भयकरी பார்ப்பவர்களுக்கு
பயத்தைத் தருகிற
सञ्छन्ना च மூடிக்கிடந்தது. [தாய்]

हारकेयूरवस्त्रैश्च शस्त्रैश्च समलङ्कृता । भूमिर्भाति रणे तत्र शारदीव यथा निशा ॥ ३४ ॥

தல	அப்பொழுது	शस्त्रैः च	சஸ்திரங்களாலும்
रणे	போரில்	समलङ्कृता	அலங்கரிக்கப்பட்ட
भूमिः	பூமியானது		தாய்
हारकेयूरवस्त्रैः च	{ ஹாரங்கள், கைவளையங்கள், வஸ்திரங்கள் இவைகளாலும்	शारदी इव	சரத்காலத்திய
		निशा यथा	இரவுபோலவே
		भाति	விளங்கிற்று.

अङ्गदस्य च वेगेन तद्राक्षसबलं महत् । प्राकम्पत तदा तत्र पवनेनाम्बुदो यथा ॥ ३५ ॥

தல	அவ்விடத்தில்	वेगेन	ஆற்றலால்
तदा	அப்பொழுது	अम्बुदः	மேகம்
तत्	அந்த	पवनेन	காற்றால்
महत्	பெரும்	यथा	எவ்வண்ணமோ
राक्षसबलं च	ராக்ஷஸச்சேனையும்		அவ்வண்ணமே
अङ्गदस्य	அங்கதனது	प्राकम्पत	சுதறிற்று.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
युद्धकाण्डे त्रिपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16781

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 2106

चतुःपञ्चाशः सर्गः—ஐப்பத்துநாலாவது ஸர்க்கம். ॥ ५४ ॥

वज्रदंष्ट्रवधः—வஜ்ரதம்ஷ்டிர வதம்.

बलस्य च निघातेन अङ्गदस्य जयेन च । राक्षसः क्रोधमाविष्टो वज्रदंष्ट्रो महाबलः ॥१॥

महाबलः	மிக ஆற்றலுடைய	निघातेन च	அழிவாலும்
वज्रदंष्ट्रः	வஜ்ரதம்ஷ்டிர	अङ्गदस्य	அங்கதனது
	னென்ற	जयेन च	வெற்றியாலும்
राक्षसः	அரக்கன்	क्रोधं आविष्टः	மிகச் சினங்கொண்
बलस्य	சேனையின்		டான்.

स विस्फार्य धनुर्घोरं शक्राशनिसमस्वनम् । वानराणामनीकानि प्राकिरच्छरवृष्टिभिः ॥

सः	அவன்	विस्फार्य	நானேற்றி
घोरं	பயங்கரமான	वानराणां	வானரர்களுடைய,
धनुः	வில்லை	अनीकानि	சேனைகளை
शक्राशनि- }	இந்திரனது இடி	शरवृष्टिभिः	சரமாரிகளால்
समस्वनं }	போன்ற ஒலியுடையதாய்	प्राकिरत्	பொழிந்தான்.

राक्षसाश्चापि मुख्यास्ते रथेषु समवस्थिताः । नानाप्रहरणाः शूराः प्रायुध्यन्त तदा रणे ॥

ते अन्त
नानाप्रहरणाः பல ஆயுதங்களைக்
मुख्याः சிறந்த [கொண்ட
शूराः च अपि சூரர்களுமான
राक्षसाः அரக்கர்கள்

रथेषु ரதங்களில்
समवस्थिताः இருந்துகொண்டே
तदा அப்பொழுது
रणे போரில்
प्रायुध्यन्त கைகலந்தார்கள்.

वानराणां तु शूरो ये सर्वे ते प्लवर्गर्षभाः । आयुध्यन्त शिलाहस्ताः समवेताः समन्ततः ॥

वानराणां வானரர்களுக்குள்
शूराः சூரர்கள்
ये எவர்களோ
ते அந்த
प्लवर्गर्षभाः வானரோத்தமர்கள்
सर्वे எல்லோரும்

तु அப்பொழுது
शिलाहस्ताः கற்பாறைகளைக் கை
யில் ஏந்தியவர்களாய்
समन्ततः நாற்புறத்திலும்
समवेताः ஒன்றுகூடி
आयुध्यन्त போர்புரிந்தார்கள்.

तत्रायुधसहस्राणि तस्मिन्नायोधने भृशम् ।

राक्षसाः அரக்கர்கள்
तदा அப்பொழுது
तस्मिन् அந்த
आयोधने போரில்
भृशं ஏராளமாய்

राक्षसाः कपिमुख्येषु पातयांचक्रिरे तदा ॥

आयुधसहस्राणि அனேக ஆயுதங்களை
कपिमुख्येषु வானரோத்தமர்கள்
மீது
तदा அவ்விடத்தில்
पातयांचक्रिरे வீழ்த்தினார்கள்.

वानराश्चापि रक्षःसु गिरीन्वृक्षान्महाशिलाः ।

मत्तवारणसन्निभाः கொழுத்த யானைகளை
நிகர்த்த
प्रवीराः சிறந்த போர்வீரர்
களாகிய
वानराः च வானரர்களும்

प्रवीराः पातयामासुर्मत्तवारणसन्निभाः ॥

रक्षःसु அரக்கர்கள்மீது
गिरीन् மலைகளையும்
वृक्षान् மரங்களையும்
महाशिलाः अपि பெரும்பாறைகளையும்
पातयामासुः வீசி எறிந்தார்கள்.

शूराणां युध्यमानानां समरेष्वनिवर्तिनाम् ।

समरेषु போர்களில்
अनिवर्तिनां புறங்காட்டி ஓடாது
युध्यमानानां போர்புரிகின்ற
शूराणां சூரர்களான

तद्राक्षसगणानां च सुयुद्धं समवर्तत ॥ ७ ॥

तद्राक्षसगणानां च அவர்களுக்கும் ராக்ஷ
ஸகணவர்களுக்கும்
सुयुद्धं பெரும்போர்
समवर्तत நடைபெற்றது.

प्रभिन्नशिरसः केचिद्भिन्नैः पादैश्च बाहुभिः ।

कोष्ठः கிஸர்
प्रभिन्नशिरसः தலைகளுடைந்து
शस्त्रैः அஸ்த்ரங்களால்
भिन्नैः முறிந்த
पादैः च கால்களோடும்

शस्त्रैरर्पितदेहास्तु रुधिरेण समुक्षिताः ॥

बाहुभिः तु கைகளோடும்
अर्पितदेहाः வீழ்த்தப்பட்ட உடல்
களையுடையவர்களாய்
रुधिरेण समुक्षिताः ரத்தம் தோய்ந்து
கிடந்தார்கள்.

विभेद वानरांस्तत्र सप्ताष्टौ नव पञ्च च । विव्याध परमक्रुद्धो वज्रदंष्ट्रः प्रतापवान् ॥१५॥

प्रतापवान्	மகாவீரனாகிய	सप्त	எழுகளாகவும்
वज्रदंष्ट्रः	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன்	अष्टौ	எட்டுகளாகவும்
तत्र	அப்பொழுது	नव	ஒன்பதுகளாகவும்
परमक्रुद्धः	மிகச்சினங்கொண்ட	पञ्च	ஐந்துகளாகவும்
	வனாய்	विव्याध	கொன்றான்.
वानरान्	வானரர்களை	विभेद च	தூரத்தியுமடித்தான்.

ब्रह्माः सर्वे हरिगणाः शरैः संकृत्तदेहिनः । अङ्गदं संप्रधावन्ति प्रजापतिमिव प्रजाः ॥१६॥

हरिगणाः	வானரக்கூட்டங்கள்	ब्रह्माः	நடுநடுங்கியவர்களாகி
सर्वे	எல்லோரும்	प्रजाः	பிரஜைகள்
शरैः	பாணங்களால்	प्रजापतिं	பிரம்மதேவனை
संकृत्तदेहिनः	வெட்டுக்காயமுண்ட	इव	எப்படியோ அப்படி
	உடலுடையவர்களாய்	अङ्गदं	அங்கதனை
		संप्रधावन्ति	நாடி ஓடின.

ततो हरिगणान्भग्नान्दृष्ट्वा वालिसुतस्तदा । क्रोधेन वज्रदंष्ट्रं तमुदीक्षन्तमुदैक्षत ॥ १७ ॥

तदा	அப்பொழுது	क्रोधेन	சினத்துடன்
वालिमुतः	வாலிமைந்தன்	उदीक्षन्तं	இமைகொட்டாது
हरिगणान्	வானரக்கூட்டங்களை	तं	விழித்துப்பார்க்கும்
भग्नान्	சிதறுண்டவைகளாய்	वज्रदंष्ट्रं	அந்த
दृष्ट्वा	கவனித்து	उदैक्षत	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனை
ततः	அதனால்		கண்கொட்டாது விழித்துப்பார்த்தான்.

वज्रदंष्ट्रोऽङ्गदश्चोभौ सङ्गतौ हरिराक्षसौ । चेरतुः परमक्रुद्धौ हरिमत्तगजाविव ॥ १८ ॥

हरिराक्षसौ	வானரனும் அரக்கனுமாகிய	हरिमत्तगजौ	சிம்மமும், மதயானை
अङ्गदः	அங்கதனும்	इव	போலவே [யும்
वज्रदंष्ट्रः च	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனுமான	परमक्रुद्धौ	மிகச்சினங்கொண்ட
उभौ	இருவர்களும்	सङ्गतौ	பொருதி [வர்களாய்
		चेरतुः	கைகலந்தார்கள்.

ततः शरसहस्रेण वालिपुत्रं महाबलः । जघान मर्मदेशेषु मातङ्गमिव तोमरैः ॥ १९ ॥

ततः	அப்பொழுது	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
महाबलः	மிக்க பலசாலியாகிய	मर्मदेशेषु	மர்மஸ்தானங்களில்
	அவன்	शरसहस्रेण	பாணங்களின் அநேகத்தால்
वालिपुत्रं	வாலிபுதல்வனை	जघान	துன்புறுத்தினான்.
तोमरैः	அங்குசங்களால்		
मातङ्गं	ஓர் யானையை		

रुधिरोक्षितसर्वाङ्गो वालिसूनुर्महाबलः । चिक्षेप वज्रदंष्ट्राय वृक्षं भीमपराक्रमः ॥ २० ॥

महाबलः	மகா ஆற்றலுடையவ னும்	रुधिरोक्षितसर्वाङ्गः	உடம்பெல்லாம் ரத் தம் தோய்ந்தவனாகி
भीमपराक्रमः	மகா ஆண்மையுடைய வனுமான	वज्रदंष्ट्राय	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரணைக் குறிவைத்து
वालिः	வாலிமைந்தன்	वृक्षं	ஓர்மரத்தை
		चिक्षेप	எறிந்தான்.

दृष्ट्वा पतन्तं तं वृक्षमसंभ्रान्तश्च राक्षसः । चिच्छेद बहुधा सोऽपि निकृत्तः पतितो भुवि ॥

राक्षसः	அரக்கன்	चिच्छेद	துண்டித்தான்.
तं	அந்த	सः अपि	அதுவும்
वृक्षं	மரத்தை	बहुधा	பல துண்டுகளாக
पतन्तं	எழுந்துவருகிறதாக	निकृत्तः	வெட்டுண்டு
दृष्ट्वा	பார்த்து	भुवि	தரையில்
असंभ्रान्तः च	மனம் சிதறுதவனாகவே	पतितः	விழுந்தது.

तं दृष्ट्वा वज्रदंष्ट्रस्य विक्रमं प्लवगर्षभः । प्रगृह्य विपुलं शैलं चिक्षेप च ननाद च ॥ २२ ॥

प्लवगर्षभः	வானரோத்தமனான அவன்	विपुलं	பெரிய
वज्रदंष्ट्रस्य	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனுடைய	शैलं	மலையொன்றை
तं	அந்த	प्रगृह्य	எடுத்து
विक्रमं	வல்லமையை	चिक्षेप च	எறிந்தான்.
दृष्ट्वा	பார்த்து	ननाद च	அட்டகாசமும் செய்தான்.

समापतन्तं तं दृष्ट्वा रथादापुत्य वीर्यवान् । गदापाणिरसंभ्रान्तः पृथिव्यां समतिष्ठत ॥ २३ ॥

वीर्यवान्	மகா வீரனான அவன்	गदापाणिः	கையும் கதையுமாக
तं	அதை	रथात्	ரதத்தினின்று
समापतन्तं	மேல்விழ வருவதாக	आपुत्य	குதித்து
दृष्ट्वा	கவனித்து	पृथिव्यां	தரையில்
असंभ्रान्तः	சலியாமனத்தனாய்	समतिष्ठत	நின்றான்.

साऽङ्गदेन गदाऽऽक्षिप्ता गत्वा तु रणमूर्धनि । सचक्रकूबरं साश्वं प्रपमाथ रथं तदा ॥ २४ ॥

अङ्गदेन	அங்கதனால்	तदा	அப்பொழுதே
रणमूर्धनि	போர்முனையில்	रथं	ரதத்தை
गत्वा	புகுந்து	सचक्रकूबरं	சக்ரங்களோடும் ஏர்க் கால்களோடும்
सा गदा तु	அந்த கதையும்	साश्वं	குதிரைகளோடும்
आक्षिप्ता	பரிகஸித்துக் காறித் துப்பப்பட்டது.	प्रपमाथ	பொடியாக்கினான்.

ततः परमतेजस्वी अङ्गदः कपिकुञ्जरः । उत्पाद्य वृक्षं स्थितवान्वहुपुष्पफलाश्रितम् ॥ ३० ॥

ततः	அப்பொழுது	बहुपुष्पफलाश्रितं	வெகுபுஷ்பங்களும்
परमतेजस्वी	அளவுகடந்த ஆற்ற	वृक्षं	பழங்களும் நிறைந்த
	உடைய	उपाद्य	மாமொன்றை
कपिकुञ्जरः	வானரோத்தமனாகும்		பெயர் த்தெடுத்துக்
अङ्गदः	அங்கதன்	स्थितवान्	கொண்டு
			எதிர்த்துநின்றான்.

जग्राह चार्पभं चर्म खड्गं च विपुलं शुभम् । किङ्किणीजालसंच्छन्नं चर्मणा च परिष्कृतम् ॥ ३१ ॥

अथ	அப்பொழுது	शुभं	அழகுற்றதுமாகிய
वज्रदंष्ट्रः	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன்	खड्गं च	கத்தியையும்
आर्पभं	எருதின்தோலா	जग्राह	எடுத்துக்கொண்
चर्म च	கேடயத்தையும் [லான		டான்.
किङ्किणीजाल- } संच्छन्नं	சிறிய மணிவரிசைக	सः अङ्गदः अपि	அந்த அங்கதனும்
चर्मणा	ளால் பிணைக்கப்	असिचर्मणी	கத்தியையும் கேட
परिष्कृतं च	தோலால் [பெற்றதும்		யத்தையும்
विपुलं	உறைபூண்டதும்	जग्राह	எடுத்துக்கொண்
	பெரியதும்		டான்.

विचित्रांश्चेरतुर्मागान्नुषितौ कपिराक्षसौ । जघ्नतुश्च तदाऽन्योन्यं निर्दयं जयकाङ्क्षिणौ ॥ ३२ ॥

तदा	அப்பொழுது	जयकांक्षिणौ	வெல்ல எண்ணியவர்
कपिराक्षसौ च	வானரனும் அரக்க	विचित्रान्	பலவகை . [களாய்
	னும்	मार्गान्	போரப்பியாசங்களை
रुषितौ	கோபம் தலைக்கேறிய	चेरतुः	புரிந்தார்கள்.
	வர்களாகி	निर्दयं	ஆவேசத்துடனே
अन्योन्यं	ஒருவனையொருவன்	जघ्नतुः	புடைத்துக்கொண்
			டார்கள்.

व्रणैः सासैरशोभेतां पुष्पिताविव किंशुकौ । युध्यमानौ परिश्रान्तौ जानुभ्यामवनीं गतौ ॥ ३३ ॥

सासैः	ரத்தம் வழியும்	युध्यमानौ	போர்புகின்ற அவ்
व्रणैः	புண்களால்		விருவர்களும்
पुष्पितौ	புஷ்பித்த	परिश्रान्तौ	சிறிது களைத்தவர்
किंशुकौ इव	பலாசமரங்கள் போல		களாய்
अशोभेतां	விளங்கினார்கள்.	जानुभ्यां	முழங்கால்களை ஊன்றி
		अवनीं गतौ	பூமியில் நின்றார்கள்.

निमेषान्तरमात्रेण अङ्गदः कपिकुञ्जरः । उदतिष्ठत दीप्ताक्षो दण्डाहत इवोरगः ॥ ३४ ॥

निमेषान्तरमात्रेण	ஒரு கணப்பொழுதிற்	उरगः इव	மரம்புபோலவே
	குள்		
कपिकुञ्जरः	வானரோத்தமனாகும்	दीप्ताक्षः	{ நெருப்புப்பொறி
अङ्गदः	அங்கதன்		பறக்கும் கண்களை
दण्डाहतः	தடியால் சீண்டப்பட்ட	उदतिष्ठत	யுடையவனாய்
			சீறிக்கொம்பினான்.

निर्मलेन सुधौतेन खड्गेनास्य महच्छिरः । जघान वज्रदंष्ट्रस्य वालिसूनुर्महाबलः ॥ ३६ ॥

மகாபல: மகா ஆற்றலுடைய
வாலிசூனு: வாலிதனயன்
அசு வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரானது
மஹ வசிர: பெரும் தலையை

निर्मलेन பளபளவென்றிருக்
கிறதும்
सुधौतेन நன்கு சூராக்கப்பட்ட
खड्गेन கத்தியால் [டதுமான
जघान அறுத்தான்.

रुधिरक्षितगात्रस्य बभूव पतितं द्विधा । सरोषपरिवृत्ताक्षं शुभं खड्गहतं शिरः ॥ ३७ ॥

रुधिरक्षितगात्रस्य உடலெல்லாம் ரத்தம்
தோய்ந்த அவனு
शुभं शिरः அழகிய தலை [டைய
खड्गहतं கத்தியால் வெட்டுண்
டதாய்

सरोषपरिवृत्ताक्षं { கோபத்தால் வெரு
ண்டுவிழித்த கண்
களோடே
द्विधा தனித்து
पतितं बभूव விழுந்தது.

वज्रदंष्ट्रं हतं दृष्ट्वा राक्षसा भयमोहिताः । तस्ताः प्रत्यपतलङ्कां वध्यमानाः पुवङ्गमैः ॥ ३८ ॥
विषण्णवदना दीना हिया किञ्चिदवाङ्मुखाः ॥ ३९ ॥

राक्षसाः அரக்கர்கள்
वज्रदंष्ट्रं வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரானை
हतं மாண்டுவிட்டவனாக
दृष्ट्वा பார்த்து
भयमोहिताः பயத்தால் மெய்
மறந்து
विषण्णवदना: முகம்வாடியவர்களாய்
हिया வெட்கத்தால்
किञ्चित् கொஞ்சம்

अवाङ्मुखा: தலைகுனிந்தவர்களாய்
पुवङ्गमै: வானார்களால்
वध्यमाना: புடைக்கப்படுகின்ற
வர்களாய்
दीना: பரிதாபமாய்
तस्ता: பயந்தோடுகின்றவர்
लङ्कां லங்கைக்கு [களாய்
प्रत्यपतन् திரும்பிப்போய்ச்
சேர்ந்தார்கள்.

निहत्य तं वज्रधरप्रभावः स वालिसूनुः कपिसैन्यमध्ये ।

जगाम हर्षं महितो महाबलः सहस्रनेत्रस्त्रिदशैरिवावृतः ॥ ४० ॥

महाबलः மகா ஆற்றலுடைய
வனும்
वज्रधरप्रभावः இந்திரனைப்போன்ற
சாமர் த்தியசாலியும்
वालिः वानुः வாலிபுதல்வனுமாகிய
सः அவன்
तं அவனை
निहत्य கொன்று
त्रिदशैः தேவர்களால்

आवृतः சூழப்பட்ட
सहस्रनेत्रः இந்திரன்
इव போலவே
कपिसैन्यमध्ये வானாச்சேனைமத்தி
யில்
महितः மெச்சிக்கொண்டா
டப்பட்டவனாக
हर्षं சந்தோஷத்தை
जगाम அடைந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे चतुःपञ्चाशः सर्गः ॥

पञ्चपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம். || 55 ||

अकंपनयुद्धम्—அகம்பன யுத்தம்.

वज्रदंष्ट्रं हतं श्रुत्वा वालिपुत्रेण रावणः । बलाध्यक्षमुवाचेदं कृताञ्जलिमवस्थितम् ॥ १ ॥

रावणः	ராவணன்	अवस्थितं	பக்கலில் நின்று
वालिपुत्रेण	வாலிபுத்தல்வனால்		கொண்டிருந்த
वज्रदंष्ट्रं	வஜரதம்ஷ்ட்ரணை	बलाध्यक्षं	சேனாபதியைப்
हतं	கொல்லப்பட்டவனாக		பார்த்து
श्रुत्वा	அறிந்து	इदं	பின்வருமாறு
कृताञ्जलिं	அஞ்சலிபண்ணிக் கொண்டு	उवाच	கட்டளை யிட்டான்:

शीघ्रं निर्यान्तु दुर्धर्षा राक्षसा भीमविक्रमाः । अकम्पनं पुरस्कृत्य सर्वशस्त्रप्रकोविदम् ॥ २ ॥

भीमविक्रमाः	“மகா ஆண்மையுடை யவர்களும்	अकम्पनं	அகம்பனனை
दुर्धर्षाः	வெல்ல முடியாதவர்	पुरस्कृत्य	முன்னிட்டுக்கொண்டு
राक्षसाः	அரக்கர்கள்[களுமான	शीघ्रं	சுடுதியில்
सर्वशस्त्रप्रकोविदं	எல்லா சஸ்திரங்களி லும் தேர்ந்த	निर्यान्तु	புறப்பட்டுச் செல் லட்டும்.

एष शास्ता च गोप्ता च नेता च युधि संमतः । भूतिकामश्च मे नित्यं नित्यं च समरप्रियः॥

एषः	“இவன்	नित्यं	எக்காலத்திலும்
शास्ता च	சிக்ஷிக்கிறவன் ;	मे	எனது
गोप्ता च	பாதுகாக்கிறவன் ;	भूतिकामः च	சேஷமத்தை நாடுபவன் ;
युधि	போரில்	नित्यं	எப்பொழுதும்
नेता च	முற்றிலும் செய்து முடிப்பவன் என	समरप्रियः च	போரில் உத்ஸாஹம் உள்ளவன்.
संमतः	பிரசித்திபெற்றவன் ;		

एष जेष्यति काकुत्स्थौ सुग्रीवं च महाबलम् । वानरांश्चापरान्घोरान्हनिष्यति परन्तपः ॥

परन्तपः	“பகைவரை த்தபிக்கச் செய்யும்	सुग्रीवं च	சுகரீவனையும்
एषः	இவன்	जेष्यति	வெல்வான்.
काकुत्स्थौ	ராமனையும் லக்ஷ்மண னையும்	अपरान्	மற்றுமுள்ள
महाबलं	மகா பலசாலியாகிய	घोरान्	கொடிய
		वानरान् च	வானரர்களையும்
		हनिष्यति	வதைப்பான்.

परिगृह्य स तामाज्ञां रावणस्य महाबलः । बलं सन्त्वरयामास तदा लघुपराक्रमः ॥ ५ ॥

महाबलः	மகா பலம் பொருந் சூயவனும்	रावणस्य	ராவணனது
लघुपराक्रमः	{ சுருசுருப்போடுகூடிய ஆண்மையுடையவ னுமான	तां आज्ञां	அந்த ஆக்கினையை
सः	அவன்,	परिगृह्य	சிரமேற்கொண்டு
		तदा	அப்பொழுது
		बलं	சைன்யத்தை
		सन्त्वरयामास	துரிதப்படுத்தினான்.

ततो नानाप्रहरणा भीमाक्षा भीमदर्शनाः । निष्पेतू रक्षसां मुख्या बलाध्यक्षप्रचोदिताः ॥

ततः	அப்பொழுது	भीमदर्शनाः	பயங்கரமான தோற்ற முடையவர்களுமான
बलाध्यक्ष- प्रचोदिताः }	{ சேனாதிபதியால் ஆக் ஞாபிக்கப்பட்டவர் களும்	रक्षसां	அரக்கர்களில்
भीमाक्षाः	பயங்கரமான கண் களுடையவர்களும்	मुख्याः	சிறந்தவர்கள்
		नानाप्रहरणाः	{ பலவகைப் படைக் கலங்களையுடையவர் களாய்
		निष्पेतुः	புறப்பட்டார்கள்.

रथमास्थाय विपुलं तप्तकाञ्चनकुण्डलः । मेघाभो मेघवर्णश्च मेघस्वनमहास्वनः ॥ ७ ॥
राक्षसैः संवृतो भीमैस्तदा निर्यात्यकम्पनः ॥ ८ ॥

तदा	அப்பொழுது	मेघस्वन- महास्वनः }	{ மேகஇடியோசை போன்ற பெரும் முழக்கம் இடுபவனு
तप्तकाञ्चन- कुण्डलः }	{ சுத்தப் பொன்குண் டலங்கள் அணிந்தவ னும்	अकम्पनः	அகம்பனன் [மான
मेघाभः	மேக உருக்கொண் டவனும்	विपुलं रथं	பெரிய ரதத்தில்
मेघवर्णः च	மேக நிறத்தவனும்	आस्थाय	ஏறிக்கொண்டு
		भीमैः राक्षसैः	கொடிய அரக்கர்க்
		संवृतः	புடைசூழ [ளால்
		निर्याति	வெளிப்போந்தான்.

न हि कम्पयितुं शक्यः सुरैरपि महामृधे । अकम्पनस्ततस्तेषामादित्य इव तेजसा ॥ ९ ॥

अकम्पनः	அகம்பனன்	ततः हि	அக்காரணத்தால்
तेषां	அவர்களுக்குள்,		தான்
तेजसा	ஆற்றலால்	महामृधे	பெரும்போரில்
आदित्यः	சூரியன்	सुरैः अपि	தேவர்களாலும்
इव	போன்றவன்.	कम्पयितुं	அசைக்க
		शक्यः न	முடியாதுவன்.

तस्य निर्धावमानस्य संरन्धस्य युयुत्सया । अकस्मादैन्यमागच्छद्वयानां रथवाहिनाम् ॥

युयुत्सया	போரில் உதஸை ஹம் கொண்டு	रथवाहिनां	ரதத்தை இழுத்துச் செல்லும்
तस्य	அவன்	हयानां	குதிரைகளுக்கு
संरन्धस्य	பாபரப்புடையவனாய்	अकस्मात्	ஒருகாரணமுமில்லா
निर्धावमानस्य	வெளிப்புறப்படுகை யில்	दैन्यं	மன ஏக்கம். [மல்
		आगच्छन्	ஏற்பட்டது.

व्यस्फुरन्नयनं चास्य सव्यं युद्धाभिनन्दिनः । विवर्णो मुखवर्णश्च गद्गदश्चाभवत्स्वनः ॥

युद्धाभिनन्दिनः	போரில் ஆசைப்பட்ட	मुखवर्णः च	முகவொளியும்
अस्य	இவனது	विवर्णः	குன்றிற்று.
सव्यं	இடது	स्वनः च	குரலும்
नयनं च	கண்ணும்	गद्गदः	தழுதழுத்ததாக
व्यस्फुरत्	துடித்தது.	अभवत्	ஆயிற்று.

अभवत्सुदिने काले दुर्दिनं रूक्षमास्तम् । ऊचुः खगा मृगाः सर्वे वाचः क्रूरा भयावहाः ॥

सुदिने	சூரியன் நன்கு பிர காசிக்கின்ற	खगाः	பறவைகளும்
काले	சமயத்தில்	मृगाः	மிருகங்களும்
दुर्दिनं	இருளடர்ந்ததினமா கவும்	सर्वे	எல்லாமும்
रूक्षमास्तं	புயற்காற்றுடன் கூடியதாகவும்	भयावहाः	பயத்தை உண்டாக்கு பவைகளாய்
अभवत्	ஆயிற்று.	क्रूराः	விகாரமான
		वाचः	சத்தங்களை
		ऊचुः	இட்டன.

स सिंहोपचितस्कन्धः शार्दूलसमविक्रमः । तानुत्पातानचिन्त्यैव निर्जगाम रणाजिरम् ॥

सिंहोपचित- स्कन्धः	சிம்மத்தினதுபோன்ற பெருத்த தோள் களையுடையவனும்	सः	அவன்
शार्दूलसम- विक्रमः	வேங்கையை நிகர்த்த ஆற்றலுடையவனு மான	तान्	அந்த
		उत्पातान्	அபசகுனங்களை
		अचिन्त्य एव	எக்சியம் செய்யாமலே
		रणाजिः	போர்க்களத்தை
		निर्जगाम	சென்றான். [நோக்கி

तदा निर्गच्छतस्तस्य रक्षसः सह राक्षसैः । बभूव सुमहानादः क्षोभयन्निव सागरम् ॥

तदा	அப்பொழுது	सागरं इव	சமுத்திரத்தையும்
रक्षसैः सह	அரக்கர்களோடுகூட	क्षोभयन्	கலங்கச்செய்யும்
तस्य	அந்த	सुमहान्	பெரிய
रक्षसः	அரக்கன்	नादः	சத்தமானது
निर्गच्छतः	செல்லுகையில்	बभूव	உண்டாயிற்று.

तेन शब्देन वितस्ता वानराणां महाचमूः । द्रुमशैलप्रहरणा योद्धुं समवतिष्ठत ॥ १५ ॥

तेन	அந்த	द्रुमशैलप्रहरणा	{ மரங்களையும், மலைகளையும் ஆயுதமாகக் கொண்டதாய்
शब्देन	சத்தத்தால்	योद्धुं	போர்புரிய
वितस्ता	நடுநடுக்கிய	समवतिष्ठत	சித்தமாக நின்றது.
वानराणां	வானரர்களின்		
महाचमूः	பெரும் சேனை		

तेषां युद्धं महारौद्रं सञ्जज्ञे हरिरक्षसाम् । रामरावणयोरथे समभित्यक्तजीविनाम् ॥ १६ ॥

रामरावणयोः अथे	ஸ்ரீராமருக்காகவும் ராவணனுக்காகவும்	हरिरक्षसां	வானரராக்ஷஸர் களிடையே
समभित्यक्तजीविनां	உயிரை விடத் துணிந் திருந்த	युद्धं	போர்
तेषां	அந்த	महारौद्रं	மிகக் கொடுமையாய்
		सञ्जज्ञे	நிகழ்ந்தது.

सर्वे ह्यतिबलाः शूराः सर्वे पर्वतसन्निभाः । हरयो राक्षसाश्चैव परस्परजिघांसवः ॥ १७ ॥

सर्वे हि	எல்லோருமே	हरयः च	வானரர்களும்
अतिबलाः	மிக பலசாலிகள் ;	राक्षसाः एव	அரக்கர்களும்
शूराः	சூரர்கள் ;	परस्पर-	ஒருவரையொருவர்
सर्वे	எல்லோரும்	जिघांसवः }	ஒழிப்பதில் ஊக்கம்
पर्वतसन्निभाः	மலையை நிகர்த்தவர்கள் ;		உடையவர்கள் ;

तेषां विनर्दतां शब्दः संयुगेऽतितरस्विनाम् । शुश्रुवे सुमहान्क्रोधादन्योन्यमभिगर्जताम् ॥

संयुगे	போரில்	तथा	அந்த
क्रोधात्	கோபாவேசத்தால்	अतिरस्विनां	மிக் பலசாலிகளின்
अन्योन्यं	ஒருவரை ஒருவர்	शब्दः	சத்தமானது
अभिगर्जतां	அதட்டி	सुमहान्	மிகப் பெரிதாய்
विनर्दतां	அட்டகாசஞ்செய்யும்	शुश्रुवे	கேட்கப்பட்டது.

रजश्वारुणवर्णाभं सुभीममभवद्भृशम् । उद्धूतं हरिरक्षोभिः संस्रोध दिशो दश ॥ १९ ॥

रजश्वारुणवर्णाभं	சென்னிறமுள்ள	हरिरक्षोभिः	வானரர்களாலும்
रजः	தூளியானது		அரக்கர்களாலும்
सुभीमं	மிக்க பயங்கரமாகவும்	उद्धूतं	உண்டான அது
भृशं च	அதிகமாகவும்	दश दिशः	பத்து திக்குகளையும்
अभवत्	உண்டாயிற்று.	संस्रोध	மறைத்துவிட்டது.

अन्योन्यं रजसा तेन कौशेयोद्धूतपाण्डुना । संवृतानि च भूतानि ददृशुर्न रणाजिरे ॥ २० ॥

रणजिरे	போர்க்களத்தில்	रजसा	தூளியால்
कौशेयोद्धूत-}	பட்டில் மூடப்பட்டது	भूतानि च	பிராணிகளெல்லாம்
पाण्डुना }	போல் சற்று வெளுத்த	संवृतानि	மூடப்பட்டவைகளாய்
	அந்த	अन्योन्यं	ஒன்றை ஒன்று
तेन	அந்த	ददृशुः न	பார்க்கமுடியவில்லை.

न ध्वजा न पताका वा चर्म वा तुरगोऽपि वा । आयुधं स्यन्दनं वाऽपि ददृशे तेन रेणुना॥

तेन रेणुना	அந்த தூளியால்	चर्म	கவசம்தாளுகட்டும்
स्यन्दनं अपि वा	தேர் கூட	तुरगः अपि वा	குதிரைதாளுகட்டும்
ददृशे न	புலப்படவில்லை.	आयुधं वा	ஆயுதந்தாளுகட்டும்
ध्वजाः	கொடிகள்தாளுகட்டும்	न	புலப்படவில்லை.
पताकाः वा	நிசான்கள்தாளுகட்டும்		

शब्दश्च सुमहांस्तेषां नर्दतामभिधावताम् । श्रूयते तुमुले युद्धे न रूपाणि चकाशिरे ॥२२॥

अभिधावतां	எதிர்த்தோடிக் கொண்டு	तुमुले	குழப்பமான
नर्दतां	கோஷஞ்செய்யும்	युद्धे	போரில்
तेषां	அவர்களுடைய	सुमहान्	மிகப் பெரிதாய்
शब्दः च	சத்தம் மட்டும்	श्रूयते	கேட்கப்பட்டது.
		रूपाणि	உருவங்கள்
		चकाशिरे न	புலப்படவில்லை.

हरीनेव सुसंकुद्धा हरयो जघ्नुराहवे । राक्षसाश्चापि रक्षांसि निजघ्नुस्तिमिरे तदा ॥२३॥

तदा	அப்பொழுது	हरीन् एव	வானரர்களையே
आहवे	போரில்	जघ्नुः	வதைத்தார்கள்.
तिमिरे	இருளில்	राक्षसाः च	அரக்கர்களும்
हरयः	வானரர்கள்	रक्षांसि अपि	அரக்கர்களையே
सुसंकुद्धाः	மிகக்கோபமடைந்தவர்களாய்	निजघ्नुः	வதைத்தார்கள்.

परांश्चैव विनिघ्नन्तः स्वांश्च वानरराक्षसाः । रुधिराद्रीं तदा चक्रुर्महीं पङ्कानुलेपनाम्॥२४॥

तदा	அப்பொழுது	महीं	பூமியை
वानरराक्षसाः	வானரர்களும் அரக்கர்களும்	रुधिराद्रीं	ரத்தத்தால் நனைந்த தாகவும்
स्वान् च	தம் இனத்தார்களை	पङ्कानुलेपनां च	சேற்றால் பூசப்பட்ட தாகவும்
परान् एव	சத்ருக்களையும் [யும்	चक्रुः	செய்தார்கள்.
विनिघ्नन्तः	கொன்றுகொண்டு		

ततस्तु रुधिरौघेण सिक्तं व्यपगतं रजः । शरीरशवसङ्कीर्णा बभूव च वसुन्धरा ॥ २५ ॥

ततः	அப்பொழுது	व्यपगतं	அடங்கியதாயிற்று.
रुधिरौघेण	ரத்தப்பிரவாகத்தால்	वसुन्धरा च	பூமியும்
सिक्तं	நனைந்து	शरीरशवसङ्कीर्णा	பிணங்களால் நிறைந்த
रजः तु	தூளியும்	बभूव	இருக்கிறது. [தாய்

द्रुमशक्तिशिलाप्रासैर्गदापरिघतोमरैः । हरयो राक्षसाश्चैव जघुरन्योन्यमोजसा ॥ २६ ॥

हरयः च	வானரர்களும்	गदापरिघ-	கதைகள், உழலைத்
राक्षसाः एव	அரக்கர்களும்	तोमरैः }	தடிகள், தோமரங்கள்
ओजसा	போரில் அஸ்த்ரவித் தையில் தேர்ச்சியால்		இவைகளா லும்
द्रुमशक्ति- }	மரங்கள், ஈட்டிகள்,	अन्योन्यं	ஒருவரையொருவர்
शिलाप्रासैः }	கற்பாறைகள், கத்தி கள் இவைகளா லும்	जघ्नुः	அடித்தார்கள்.

बाहुभिः परिघाकारैर्युध्यन्तः पर्वतोपमाः । हरयो भीमकर्माणो राक्षसाञ्जघुराहवे ॥ २७ ॥

आहवे	போரில்	युध्यन्तः	போர்புரிபவர்களாய்
भीमकर्माणः	பயங்கரமான தொ ழில் புரிபவர்களும்	परिघाकारैः	உழலைத்தடிகளை நிகர்த்த
पर्वतोपमाः	மலையை நிகர்த்தவர் களுமான	बाहुभिः	கைகளால்
हरयः	வானரர்கள்	राक्षसान्	அரக்கர்களை
		जघ्नुः	புடைத்தார்கள்.

राक्षसास्त्वपि संकुद्धाः प्रासतोमरपाणयः । कपीन्निजघ्निरं तत्र शस्त्रैः परमदारुणैः ॥ २८ ॥

तत्र	அப்பொழுது	संकुद्धाः	மிகச்சினங்கொண்ட வர்களாய்
प्रासतोमरपाणयः	{ கத்தி, கோமாம், இவைகளைக் கையில் ஏந்தியவர்களாய்	परमदारुणैः	மிகக்கொடிய
राक्षसाः अपि	ராக்ஷஸர்களும்	शस्त्रैः	படைக்கலங்களால்
		कपीन् तु	வானரர்களையும்
		निजघ्निरं	வதைத்தார்கள்.

अकम्पनः सुसंकुद्धो राक्षसानां चमूपतिः । संहर्षयति तान्सर्वात्राक्षसान्भीमविक्रमान् ॥

राक्षसानां	அரக்கர்களுடைய	तान्	அந்த
चमूपतिः	சேனைத்தலைவனாகிய	राक्षसान्	அரக்கர்கள்
अकम्पनः	அகம்பனன்	सर्वान्	எல்லோரையும்
सुसंकुद्धः	மிகச்சினங்கொண்ட வனாகி	संहर्षयति	உத்ஸாகப்படுத்தி
भीमविक्रमान्	மகாவல்லமையடைந்த		னான்.

हरयस्त्वपि रक्षांसि महाद्रुममहाश्मभिः । विदारयन्त्यभिक्रम्य शस्त्राण्याच्छिद्य वीर्यतः ॥

हरयः तु	வானரர்களும்	वीर्यतः अपि	சாமர்த்தியத்தாலே
महाद्रुम- }	பெரும்மரங்கள், பெ		யே
महाश्मभिः }	ரும் கற்பாறைகள் இவைகளைக்கொண்டு	शस्त्राणि	படைக்கலங்களை
रक्षांसि	அரக்கர்களை	आच्छिद्य	பிடுங்கிக்கொண்டு
अभिक्रम्य	மேல்விழுந்து தாக்கி	विदारयन्ति	நொறுக்கித்தள்ளி
			னார்கள்.

एतस्मिन्नन्तरे वीरा हरयः कुमुदो नलः । मैन्दश्च द्विविदः क्रुद्धाश्चक्रुर्वेगमनुत्तमम् ॥३१॥

एतस्मिन् अन्तरे	இதே சமயத்தில்	द्विविदः च	த்விவிதனும்
हरयः	வானர	क्रुद्धाः	சினம் மேலிட்டவர்
वीराः	சூரர்களாகிய		களாய்
कुमुदः	குமுதனும்	अनुत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாத
नलः	நளனும்	वेगं चक्रुः	சாமர் த்தியத்தைக்
मैन्दः	மைந்தனும்		காட்டினார்கள்.

ते तु वृक्षैर्महावेगा राक्षसानां चमूमुखे । कदनं सुमहच्चक्रुर्लीलया हरियूथपाः ॥ ३२ ॥

महावेगाः	மகா ஆற்றலுடைய	वृक्षैः	மரங்களால்
ते	அந்த	लीलया तु	விலையாட்டாகவே
हरियूथपाः	வானரச்சேனை த்தலை	सुमहत्	பெரும்
राक्षसानां	அரக்கர்களின் [வர்கள்	कदनं	நாசத்தை
चमूमुखे	படைமுனையில்	चक्रुः	செய்தனர்.

ममन्थू राक्षसान्सर्वे वानरा गणशो भृशम् ॥ ३३ ॥

ममन्थू	வானரர்கள்	गणशः	கூட்டங்கூட்டமாக
वानराः	எல்லோரும்	भृशं	அதிகமாய்
सर्वे	அரக்கர்களை	ममन्थुः	வதைத்தார்கள்.
राक्षसान्			

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे पञ्चपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16854

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 2179

पट्पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தாறுவது ஸர்க்கம். ॥ ५६ ॥

अकम्पनवधः—அகம்பன வதம்.

तद्दृष्ट्वा सुमहत्कर्म कृतं वानरसत्तमैः । क्रोधमाहारयामास युधि तीव्रमकम्पनः ॥ १ ॥

अकम्पनः	அகம்பனன்	दृष्ट्वा	கண்ணுற்று
वानरसत्तमैः	வானரோத்தமர்களால்	युधि	போரில்
कृतं	புரியப்பட்ட	तीव्रं	அடங்கா
तत्	அந்த	क्रोधं आहारयामास	ஆத்திரங்கொண்
सुमहत् कर्म	அரிய செயலை		டான்.

क्रोधमूर्च्छितरूपस्तु धून्वन्परमकार्मुकम् । दृष्ट्वा तु कर्म शत्रूणां सारथिं वाक्यमब्रवीत् ॥

शत्रूणां	சத்ருக்களுடைய	धून्वन् तु	காணேற்றி ஒலி
कर्म	தொழிலை	सारथिं	செய்துகொண்டு-
दृष्ट्वा तु	பார்த்ததுமே		தேர்ப்பாகனைப்
क्रोधमूर्च्छितरूपः	கோபத்தால் மெய்	वाक्यं	பார்த்து
	மறந்த அவன்	अब्रवीत्	ஒரு சொல்லை
परमकार्मुकं	உத்தமமானவிலை		பின்வருமாறு
			மொழிந்தான் :

तत्रैव तावच्चरितं रथं प्रापय सारथे । यत्रैते बहवो घ्नन्ति सुबहून्नाक्षसान्नगे ॥ ३ ॥

சாரथே "சாரதியே!
ரணே போரில்
வகவ: அனேகர்களாகிய
எதே இவர்கள்
யந் எவ்விடத்தில்
ராக்ஷஸாந் அரக்கர்கள்

சுபஹூந் பலரையும்
घ्नन्ति கொல்லுகின்றார்களோ
तत्र एव அவ்விடத்திற்கே
तावत् முதலில்
त्वरितं வேகமாய்
रथं प्रापय ரதத்தை செலுத்து.

एतेऽत्र बलवन्तो हि भीमकायाश्च वानराः । द्रुमशैलप्रहरणास्तिष्ठन्ति प्रमुखे मम ॥ ४ ॥

மம "எனது
प्रमुखे முன்னிலையில்
अत्र हि இவ்விடத்திலேயே
एते இந்த
बलवन्तः பலசாலிகளும்

भीमकायाः च பேருடலுடையவர்க
वानराः வானரர்கள் [ஞமான
द्रुमशैलप्रहरणा: { மரங்களையும், மலைக
ளையும், ஆயுதங்களா
கக்கொண்டவர்களாக
तिष्ठन्ति நிற்கின்றார்கள்:

एतान्निहन्तुमिच्छामि समरश्चाघिनो ह्यहम् । एतैः प्रमथितं सर्वं दृश्यते राक्षसं बलम् ॥

एतैः "இவர்களால்
राक्षसं ராக்ஷஸ
बलं சேனை
सर्वं எல்லாமும்
प्रमथितं அழிக்கப்பட்டதாக
दृश्यते காணப்படுகிறது.

हि ஆனபடியால்
अहं நான்
समरश्चाघिनः போரில் பெயர்பெற்ற
एतान् இவர்களை [வர்களான
निहन्तु கொல்ல
इच्छामि நினைக்கிறேன்."

ततः प्रजवनाश्वेन रथेन रथिनां वरः । हरीनभ्यहनत्क्रोधाच्छरजालैरकम्पनः ॥ ६ ॥

रथिनां தேரிலிருந்து போர்
புரிபவர்களுக்குள்

रथेन ரதத்திலிருந்து
கொண்டு

वरः சிறந்த
अकम्पनः அகம்பனன்
ततः அவ்விடத்தில்
प्रजवनाश्वेन { மிக்க வேகமுள்ள
குதிரைகளால்
பூட்டப்பெற்ற

क्रोधात् கோபாவேசத்தால்
शरजालैः பாணசமூகங்களால்
हरीन् வானரர்களை
अभ्यहनत् மிகத்துன்புறுத்தி
ன.

न स्थातुं वानराः शेकुः किं पुनर्योद्धुमाहवे । अकम्पनशरैर्भग्नाः सर्वे एव विदुदुवुः ॥ ७ ॥

आहवे போரில்
वानराः வானரர்கள்
स्थातुं எதிர்த்துநிற்க
शेकुः न முடியவில்லை.
योद्धुं எதிர்த்துப்போர்

किं पुनः எப்படி முடியும்.
सर्वे एव எல்லோருமே
अकम्पन शरैः அகம்பனனது
பாணங்களால்
भग्नाः சிதறுண்டவர்களாய்
विदुदुवुः புறங்காட்டியோடத்
தலைப்பட்டார்கள்.

புரிய

தான்மூயுவசமாபந்நானகம்பனவசம் கதாந் । சமீக்ய ஹுமான ஜாதிநுபதஸ்தே மஹாவல: ॥ ௮ ॥

மஹாவல:	மகாசக்திமாநாகும்	மூயுவசம்	எமனது வசத்தை
ஹுமானு	ஹனுமான்	அபந்நாந்	அடைகின்றவள்ளாய்
தாந்	அந்த	சமீக்ய	பார்த்து
ஜாதிந்	தன்னினத்தார்களை	உபதஸ்தே	அங்குவந்து தோன்றி
அகம்பனவசம்	அகம்பனது வசத்தில்		னார்.
கதாந்	சிக்கிக்கொண்டு		

தம் மஹாபூவகம் தூஷ்டா சரீவ் பூவகயூதபா: । சமேத்ய சமரே விரா: சஹ்ஷா: பரீவாரயந் ॥ ௯ ॥

விரா:	சூரர்களான	தூஷ்டா	பார்த்து
பூவகயூதபா:	வானரசேனைத் தலைவர்கள்	சமரே	போரில்
சரீவ்	எல்லோரும்	சஹ்ஷா:	மிகச்சந்தோஷமடைந் தவர்களாய்
மஹாபூவகம்	வானரர்களிற்கிறந்த	சமேத்ய	ஒன்றுசேர்ந்து
தம்	அவரை	பரீவாரயந்	சூழ்ந்துகின்றார்கள்.

அவஸ்திதம் ஹநூமந் தே தூஷ்டா ஹரியூதபா: । வஹூவூலவந்தோ ஹி வலவந்தமுபாஸ்திதா: ॥ ௧௦ ॥

தே	அந்த	வலவந்	பலசாலியாகுமவரை
ஹரியூதபா:	வானரசேனைத்தலைவர்கள்	உபாஸ்திதா:	அண்டியிருப்பவர்
அவஸ்திதம்	பக்கலில் வந்துசேர்ந்த	ஹி	அதனால் [களாய்
ஹநூமந்	ஹனுமாரை	வலவந்:	ஆதிக்கம் பெற்றவர் களாய்
தூஷ்டா	பார்த்து	வஹூ:	விளங்கினார்கள்.

அகம்பனஸ்து சைலாபம் ஹநூமந்மவஸ்திதம் । மஹேந்ர இவ தாராபி: சரீரஹிவவர்ப் ஹ ॥ ௧௧ ॥

அகம்பன: து	அகம்பனனோவெனில்	மஹேந்ர:	இந்திரன்
அவஸ்திதம்	அவ்விடம் வந்து	தாராபி:	மழைகளால்
சைலாபம்	மலைபோன்ற [சேர்ந்த	இவ	எப்படியோ அப்படியே
ஹநூமந்	ஹனுமார்மீது	சரீ: ஹ	பாணங்களாலேயே
		அஹிவவர்ப்	வந்தித்தான்.

அகிந்தயித்வா பாணோதாஜ்ஞரீரே பதிதாஜ்ஞதாந் । அகம்பனவதார்த்தாய் மனோ ததே மஹாவல: ॥

மஹாவல:	மகா பலவானாகும்	அகிந்தயித்வா	பொருட்படுத்தாது
சரீரே	சரீரத்தில் [அவர்	அகம்பனவதார்த்தாய்	அகம்பனனை வதைத் தலில்
பதிதாந்	பாய்ந்த	மன:	மனதை
சிதாந்	கூரிய	ததே	செலுத்தினார்.
பாணோதாந்	பாணாழிதக்களை		

स प्रसह्य महातेजा हनुमान्मारुतात्मजः । अभिदुद्राव तद्रक्षः कम्पयन्निव मेदिनीम् ॥१३॥

महातेजा:	மகா ஆற்றலுடையவரும்	रक्षः	அரக்கனை நோக்கி
मारुतात्मजः	வாயுவின் புதல்வரும்	मेदिनीं	உலகை
सः	அந்த [ஆன]	कम्पयन् इव	நடுங்கச்செய்கின்றவர்போலாகி
हनुमान्	ஹனுமார்	प्रसह्य	மிக வேகங்கொண்டு
तत्	அந்த	अभिदुद्राव	ஒடினார்.

तस्याभिनर्दमानस्य दीप्यमानस्य तेजसा । बभूव रूपं दुर्धर्षं दीप्तस्येव विभावसोः ॥१४॥

तेजसा	ஒளியால்	दीप्तस्य	கொழுந்துவிட்
दीप्यमानस्य	ஜ்வலித்துக்கொண்டு இருக்கிறவரும்	विभावसोः इव	டெரியும் அக்னியினுடையது போன்றதாய்
अभिनर्दमानस्य	கர்ஜித்துக்கொண்டிருக்கிறவருமான	दुर्धर्षं	அணுகவொண்ணாததாய்
तस्य	அவரது	बभूव	விளங்கிற்று.
रूपं	உருவம்		

आत्मानमप्रहरणं ज्ञात्वा क्रोधसमन्वितः । शैलमुत्पाटयामास वेगेन हरिपुङ्गवः ॥ १५ ॥

हरिपुङ्गवः	வானரோத்தமரான அவர்	ज्ञात्वा	நினைத்து
आत्मानं	தன்னை	क्रोधसमन्वितः	மிக்ககோபங்கொண்டு
अप्रहरणं	ஓராயுதமும் இல்லாதவராய்	वेगेन	வேகவேகமாக
		शैलं	மலையொன்றை
		उत्पाटयामास	பெயர்த்தெடுத்துக் கொண்டார்.

तं गृहीत्वा महाशैलं पाणिनैकेन मारुतिः । स विनद्य महानादं भ्रामयामास वीर्यवान् ॥

वीर्यवान्	மகா சாமர்த்திய சாலியும்	तं	அந்த
मारुतिः	வாயுமைந்தருமாகிய	महाशैलं	பெரும் மலையை
सः	அவர்	एकेन	ஒரு
महानादं	பெரும் கோஷத்தை	पाणिना	கையால்
विनद्य	இட்டுக்கொண்டு	गृहीत्वा	பிடித்துக்கொண்டு
		भ्रामयामास	சுழற்றினார்.

ततस्तमभिदुद्राव राक्षसेन्द्रमकम्पनम् । पुरा हि नमुचिं संख्ये वज्रेणैव पुरन्दरः ॥ १७ ॥

ततः	அப்பொழுது	पुरन्दरः	இந்திரன்
तं	அந்த	वज्रेण	வஜ்ராயுதத்தால்
राक्षसेन्द्रं	ராக்ஷஸோத்தமனாகிய	नमुचिं हि	நமுசி என்ற அசுரனையே
अकम्पनं	அகம்பனனை	इव	எப்படியோ அப்படியே
पुरा	முற்காலத்தில்	अभिदुद्राव	தாக்கினார்.
संख्ये	போரில்		

अकम्पनस्तु तद्दृष्ट्वा गिरिशृङ्गं समुद्यतम् । दूरादेव महाबाणैरर्थचन्द्रैर्व्यदारयत् ॥ १८ ॥

अकम्पनः तु	அகம்பனனும்	दृष्ट्वा	கவனித்து
तत्	அந்த	दूरान् एव	தூரத்திலேயே
गिरिशृङ्गं	மலைச்சிகரத்தை	अर्थचन्द्रैः	அர்த்தசந்திரமெனும்
समुद्यतं	மேல்விழ வருகிறதாக	महाबाणैः	சிறந்த பாணங்களால்
		व्यदारयत्	பிளந்தெறிந்தான்.

तत्पर्वताग्रमाकाशे रक्षोबाणविदारितम् । विशीर्णं पतितं दृष्ट्वा हनुमान्क्रोधमूर्च्छितः ॥ १९ ॥

हनुमान्	ஹனுமார்	विशीर्णं	சிதறி
तत्	அந்த	पतितं	பூமியில் விழுந்ததை
पर्वताग्रं	பர்வதசிகரத்தை	दृष्ट्वा	பார்த்து
आकाशे	ஆகாசத்தில்	क्रोधमूर्च्छितः	அளவுகடந்த கோபங் கொண்டார்.
रक्षोबाणविदारितं	அரக்கனது பாணங்க ளால் பிளக்கப்பட்டு		

सोऽश्वकर्णं समासाद्य रोषदर्पान्वितो हरिः । तूर्णमुत्पाटयामास महागिरिमिवोच्छ्रितम् ॥

सः	அந்த	उच्छ्रितं	ஒங்கிவளர்ந்துநின்ற
हरिः	வானார்	अश्वकर्णं	அச்வகர்ண விருகூதக்
रोषदर्पान्वितः	கோபமும் செருக்கும் கொண்டவராய்	समासाद्य	கிட்டி [த்தை
महागिरिं	ஒரு பெருமலை	तूर्णं	சடக்கென
इव	போல	उत्पाटयामास	வேருடன் பிடுங்கிக் கொண்டார்.

तं गृहीत्वा महास्कन्धं सोऽश्वकर्णं महाद्युतिः । प्रहस्य परया प्रीत्या भ्रामयामास संयुगे ॥

महाद्युतिः	மகாஜேஜஸ்வியாகும்	महास्कन्धं	பெரிய அடிமரத்தோ டிருக்கும்
सः	அவர்	अश्वकर्णं	அச்வகர்ணவிருகூதத் தை
संयुगे	போரில்	गृहीत्वा	எடுத்தக்கொண்டு
परया	அளவுகடந்த	प्रहस्य	நகைத்துக்கொண்
प्रीत्या	உதஸா ஹத்தால்	भ्रामयामास	சுழற்றினார். [மே
तं	அந்த		

प्रधावनूखवेगेन प्रभञ्जंस्तरसा द्रुमान् । हनुमान्परमबुद्धश्चरणैर्दारयत्क्षितिम् ॥ २२ ॥

परमबुद्धः	மிகச்சினங்கொண்ட	तरसा	வலுவால்
हनुमान्	ஹனுமார்	द्रुमान्	விருகூதங்களை
प्रधावनू	பாய்ந்துசெல்லுகின்ற வராய்	प्रभञ्जन्	முறித்துக்கொண்டு
		चरणैः	காலடிவைப்புகளால்
		क्षितिम्	பூமியை
ऊखवेगेन	தொடைவேகத்தால்	दारयत्	பிளந்தார்.

गजांश्च सगजारोहान्सरथात्रयिनस्तथा । जघान हनुमान्भीमात्राक्षसांश्च पदातिगान् ॥

धीमान्	மகா புத்திமானாகிய	रथिनः	தேரிலிருந்தவர்களை
हनुमान्	ஹனுமார்	सरथान्	ரதங்களுள் படவும்
गजान्	யானைகளை	राक्षसान्	ராக்ஷஸ
सगजारोहान् च	யானையின் மீதிருந்த	पदातिगान् च	பதாதிகளையும்
	வர்களுள் படவும்	जघान	கொன்று தள்ளினார்.
तथा	அப்படியே		

तमन्तकमिव क्रुद्धं समरे प्राणहारिणम् । हनुमन्तमभिप्रेक्ष्य राक्षसा विप्रदुद्रुः ॥ २४ ॥

राक्षसाः	அர்க்கர்கள்	प्राणहारिणं	உயிரை வாங்குகின்ற
अन्तकं	எமனை	तं	அந்த
इव	நிகர்த்து	हनुमन्तं	ஹனுமாரை
समरे	போரில்	अभिप्रेक्ष्य	பார்த்து
क्रुद्धं	சினங்கொண்டு	विप्रदुद्रुः	புறங்காட்டி ஓடத்தலை ப்பட்டார்கள்.

तमापतन्तं संक्रुद्धं राक्षसानां भयावहम् । ददर्शकम्पनो वीरश्चुक्रोध च ननाद च ॥ २५ ॥

वीरः	சூரனாகிய	आपतन्तं	தன்னை எதிர்த்து வரு
अकम्पनः	அகம்பனன்	तं	அவரை [கிறவரான
राक्षसानां	அர்க்கர்களுக்கு	ददर्शं	கண்டான்.
भयावहं	ஆபத்தை விளைவித் துக்கொண்டு,	चुक्रोध च	மிகச் சினங்கொண் டான்.
संक्रुद्धं	கோபங்கொண்டும்	ननाद च	கர்ஜித்தான்.

स चतुर्दशभिर्बाणैः शितैर्देहविदारणैः । निर्विभेद हनूमन्तं महावीर्यमकम्पनः ॥ २६ ॥

सः	அந்த	देहविदारणैः	தேகத்தைப் பிளக்க
अकम्पनः	அகம்பனன்		வல்லவைகளுமான
महावीर्यं	மகா வீரனாகிய	चतुर्दशभिः	பதினான்கு
हनुमन्तं	ஹனுமாரை	बाणैः	பாணங்களால்
शितैः	கூரானவைகளும்	निर्विभेद	குத்தினான்.

स तदा प्रतिविद्धस्तु बह्वीभिः शरवृष्टिभिः । हनुमान्ददृशे वीरः परुड इव सानुमान् ॥

सः	அந்த	तदा	அப்பொழுது
वीरः	வீரரும்	बह्वीभिः	பல
परुडः	ஒங்கி வளர்ந்த	शरवृष्टिभिः	சரவர்ஷங்களால்
सानुमान् इव	மலைபோன்றவரு மாகிய	प्रतिविद्धः तु	எங்கும் தைக்கப் பெற்றவராகவே
हनुमान्	ஹனுமார்	दृशे	விளங்கினார்.

विरराज महाकायो महावीर्यो महामनाः । पुष्पिताशोकसङ्काशो विभ्रूम इव पावकः ॥२८॥

महाकायः	பெரிய உடலுற்ற வரும்,	पुष्पिताशोक- सङ्काशः	} புஷ்பித்த அசோக மரம்போலவும்,
महावीर्यः	மகா வீர்யசாலியும்,	विभ्रूमः	புகையின்றி பிரகாசிக் கும்
महामनाः	அளவுகடந்த செருக் குற்றவருமான அவர்	पावकः इव विरराज	நெர்ப்புப்போலவும் விளங்கினார்.

ततोऽन्यं वृक्षमुत्पाद्य कृत्वा वेगमनुत्तमम् । शिरस्यभिजघानाशु राक्षसेन्द्रमकम्पनम् ॥

ततः	அதன்மேல்	आशु.	சடக்கென
अनुत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாத	उत्पाद्य	வேருடன் பிடுங்கி
वेगं	ஆக்திரத்தை	राक्षसेन्द्रं	ராக்கஸோத்தமனாகிய
कृत्वा	மேற்கொண்டு	अकम्पनं	அகம்பனனை
अन्यं	வேறொரு	शिरसि	தலையில்
वृक्षं	மரத்தை	अभिजघान	புடைத்தார்.

स वृक्षेण हतस्तेन सक्रोधेन महात्मना । राक्षसो वानरेन्द्रेण पपात च ममार च ॥ ३० ॥

सः	அந்த	तेन	அந்த
राक्षसः	அரக்கன்	वृक्षेण	மரத்தால்
सक्रोधेन	கோபத்துடனிருக் கும்	हतः	அடிக்கப்பட்டவனாய்
महात्मना	அளவுகடந்த ஆற்ற லுடைய	पपात	கிழே விழுந்தான்.
वानरेन्द्रेण	வானரோத்தமரால்	च च	தகடினமே
		ममार	உயிர் துறந்தான்.

तं दृष्ट्वा निहतं भूमौ राक्षसेन्द्रमकम्पनम् । व्यथिता राक्षसाः सर्वे क्षितिकम्प इव द्रुमाः ॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்	दृष्ट्वा	பார்த்து
सर्वे	எல்லோரும்	क्षितिकम्पे	புகம்பத்தில்
राक्षसेन्द्रं	ராக்கஸோத்தமனாகிய	द्रुमाः	விருகட்கள்
तं अकम्पनं	அந்த அகம்பனனை	इव	எப்படியோ
भूमौ	பூமியில்		அப்படியே
निहतं	மாண்கிடப்பவனாக	व्यथिताः	நடுநடுக்கினார்கள்.

त्यक्तप्रहरणाः सर्वे राक्षसास्ते पराजिताः । लङ्कामभिययुस्त्रस्ता वानरैस्तैरभिद्रुताः ॥३२॥

ते	அந்த	तैः	அந்த
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	वानरैः	வானர்களால்
सर्वे	எல்லோரும்	अभिद्रुताः	தூரத்தியடிக்கப்பட்ட வர்களாய்
पराजिताः	தோல்வியடைந்தவர்		
त्रस्ताः	நடுநடுங்கி [களாய்	लङ्कां	லங்கையை நோக்கி
त्यक्तप्रहरणाः	ஆயுதங்களை நழுவ விட்டவர்களாய்	अभिययुः	ஓடலுற்றார்கள்.

ते मुक्तकेशाः संभ्रान्ता भगवानाः पराजिताः । सवच्छूमजलैरङ्गैः श्वसन्तो विप्रदुद्रुवुः ॥

पराजिताः	தோல்வியுற்ற	सवच्छूमजलैः	முடியா த்தனைத்தால்
ते	அவர்கள்		வியர்வை பெருகும்
मुक्तकेशाः	தலைபயிர் அவிழ்ந்து	अङ्गैः	உடல்களோடு
	புரள	श्वसन्तः	பெருமூச்சு விட்டுக்
संभ्रान्ताः	உள்ளம் சிதற		கொண்டு
भगवानाः	மானங்குலைய	विप्रदुद्रुवुः	ஒடினார்கள்.

अन्योन्यं प्रममन्थुस्ते विविशुर्नगरं भयात् । पृथुतस्ते सुसंमूढाः प्रेक्षमाणा मुहुर्मुहुः ॥३४॥

ते	அவர்கள்	सुहुः सुहुः	விட்டுவிட்டு
अन्योन्यं	ஒருவரையொருவர்	भयात्	பயத்தால்
प्रममन्थुः	விட்டுப்பிரியாது உர	पृथुतः	பின்புறம்
	யந்துகொண்டார்கள்.	प्रेक्षमाणाः	திருப்பிப் பார்த்துக்
सुसंमूढाः	மிகவும் அறிவு		கொண்டே
	கலங்கிய	नगरं	பட்டணத்திற்குள்
ते	அவர்கள்	विविशुः	புகுந்தார்கள்.

तेषु लङ्कां प्रविष्टेषु राक्षसेषु महाबलाः । समेत्य हरयः सर्वे हनुमन्तमपूजयन् ॥ ३५ ॥

तेषु	அந்த	हरयः	வானரர்கள்
राक्षसेषु	அரக்கர்கள்	सर्वे	எல்லோரும்
लङ्कां	லங்கையினுள்	समेत्य	ஒன்றுகூடி
प्रविष्टेषु	போய்ச்சேரவும்	हनुमन्तं	ஹனுமாரை
महाबलाः	மகாபலிஷ்டர்களான	अपूजयन्	கொண்டாடினார்கள்.

सोऽपि प्रहृष्टस्तान्सर्वान्हरीन्प्रत्यभ्यपूजयत् । हनुमान्सत्त्वसंपन्नो यथार्हमनुकूलतः ॥ ३६ ॥

सत्त्वसम्पन्नः	பேராற்றல்கொண்ட	हरीन्	வானரர்கள்
सः	அந்த	सर्वान्	எல்லோரையும்
हनुमान् अपि	ஹனுமாரும்	यथाहं	அவரவர்க்கேற்ற
प्रहृष्टः	சந்தேஷமுற்றவராய்	अनुकूलतः	அன்புடன் [வாறு
तान्	அந்த	प्रत्यभ्यपूजयत्	கொளவித்தார்.

विनेदुश्च यथाप्राणं हरयो जितकाशिनः । चकर्षुश्च पुनस्तत्र सप्राणानपि राक्षसान् ॥३७॥

जितकाशिनः	வெற்றிகூடிய	तत्र	அவ்விடத்தில்
हरयः	வானரர்கள்	सप्राणान्	குற்றயிருடனிருந்த
यथाप्राणं च	குல்கொண்டமட்டும்	राक्षसान् अपि	அரக்கர்களையும்
विनेदुः	கூச்சலிட்டார்கள்.	पुनः च	இங்குமங்கும்
		चकर्षुः	இழுத்தார்கள்.

स वीरशोभामभजन्महाकपिः समेत्य रक्षांसि निहत्य मारुतिः ।

महासुरं भीममभिन्ननाशनं यथैव विष्णुर्बलिनं चमूमुखे

॥ ३८ ॥

महाकपिः	வானரோத்தமரும்	भीमं	பயங்கரமானவனும்
मारुतिः	வாயுமைந்தருமான	अभिवनाशनं	சத்ருசம்ஹாரகனு மான
सः	அவர்		
विष्णुः	விஷ்ணுபகவான்	महासुरं	ராசுதேஸரோத்தமனை
बलिनं	பலியை	रक्षांसि एव	அரக்கர்களுையும் [யும்
यथा	எப்படியோ அப்படியே	समेत्य निहत्य	ஒன்றாய் மடித்து
		वीरशोभां	வீரலக்ஷ்மியை
चमूमुखे	படைமுனையில்	अभजत्	பெற்றுவிளங்கினார்.

अपूजयन्देवगणास्तदा कपिं स्वयं च रामोऽतिबलश्च लक्ष्मणः ।

तथैव सुग्रीवमुखाः प्लवङ्गमा विभीषणश्चैव महाबलस्तथा

॥ ३९ ॥

तदा	அப்பொழுது	सुग्रीवमुखाः	சுகரீவனை முன்னிட்ட
कपिं	வானரரான அவரை	प्लवङ्गमाः एव	வானரர்களும்
देवगणाः	தேவகணங்களும்	तथा एव	அப்படியே
स्वयं	நேரில்	महाबलः	மகாபலவானாகிய
अतिबलः	அதிகபலசாலியாகிய	विभीषणः च	விபீஷணரும்
रामः च	மூராமரும்	अपूजयन्	புகழ்ந்துகொண்டாடி னார்கள்.
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்		
तथा	அப்படியே		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षट्पञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16893

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 2218

सतपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம். ॥ ५७ ॥

प्रहस्तयुद्धम्—பிரஹஸ்த யுத்தம்.

अकम्पनवधं श्रुत्वा क्रुद्धो वै राक्षसेश्वरः । किञ्चिद्दीनमुखश्चापि सचिवांस्तानुदैक्षत ॥ १ ॥

राक्षसेश्वरः वै	ராசுதேஸமன்னான அவன்	अपि च	அப்படியிருக்கையி யும்
अकम्पनवधं	அகம்பனனது	दीनमुखः	வாடிய முகத்தனாய்
श्रुत्वा	கேட்டு [கொலையை	तान्	அந்த
किञ्चित्	ஒருவாறு	सचिवान्	மந்திரிகளை
क्रुद्धः	சினங்கொண்டவனாகி	उदैक्षत	நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

स तु ध्यात्वा मुहूर्तं तु मन्त्रिभिः संविचार्य च । ततस्तु रावणः पूर्वदिवसे राक्षसाधिपः ॥
पुरीं परिययौ लङ्कां सर्वान्गुल्मानवेक्षितुम् ॥ ३ ॥

राक्षसाधिपः राक्षஸமன்னனாகிய
सः रावणः तु அந்த ராவணனும்
मुहूर्तं तु சிறிதுநேரம் மட்டும்
ध्यात्वा தனக்குள்ளேயே ஆ
लोசனைசெய்துவிட்டு
ततः அதன்மேல்
मन्त्रिभिः तु மந்திரிகளோடும்
संविचार्य च தீர்க்காலோசனை
செய்துவிட்டு

पूर्वदिवसे காலையில்
गुल्मान् { ரக்ஷணர்த்தம்
வைக்கப்பட்டிருக்
கும் சேனைகள்
सर्वान् எல்லாவற்றையும்
अवेक्षितुं நேரில் பார்க்க
लङ्कां இலங்கை
पुरीं நகரை
परिययौ சுற்றிவந்தான்.

तां राक्षसगणैर्गुप्तं गुल्मैर्बहुभिरावृताम् । ददर्श नगरीं लङ्कां पताकाध्वजमालिनीम् ॥४॥

तां அந்த
पताकाध्वज- } கொடிகளும், நிரசான்க
मालिनी } ளும் கட்டப்பெற்று
விளங்குகின்ற
लङ्कां லங்கை
नगरीं நகரை
बहुभिः பல

राक्षसगणैः राक्षஸக்கூட்டங்களை
யடங்கிய
गुल्मैः { ரக்ஷணர்த்தம் அமை
க்கப்பட்டுள்ள சே
னைகளால்
आवृतां गुप्तं நிரம்பி ரக்ஷிக்கப்பட்டி
ருக்கிறதாக
ददर्श கண்டான்.

रुद्धां तु नगरीं दृष्ट्वा रावणो राक्षसेश्वरः । उवाचामर्षतः काले प्रहस्तं युद्धकोविदम् ॥५॥

राक्षसेश्वरः राक्षஸமன்னனாகும்
रावणः ராவணன்
नगरीं பட்டணத்தை
काले அக்காலத்தில்
रुद्धां तु முற்றுகை போடப்
பட்டிருக்கிறதாகவும்
दृष्ट्वा கவனித்து

अमर्षतः பெற்றுக்கமுடியாத
தால்
युद्धकोविदं யுத்தத்தில் சமர்த்த
னான
प्रहस्तं பிரகஸ்தனைப்பார்த்து
उवाच பின்வருமாறு ஆக்ஞா
பித்தான்:

पुरखोपनिविष्टस्य सहसा पीडितस्य वा । नान्यं युद्धात्प्रपश्यामि मोक्षं युद्धविशारद ॥६॥

युद्धविशारद “ போரில் வல்லவனே,
सहसा பலாத்காரமாக
पीडितस्य துன்புறுத்தி
उपनिविष्टस्य वा முற்றுகையிடப்பட்ட
டிருக்கிறதான்

पुरस्य நகரத்திற்கு
युद्धात् யுத்தத்தைத்தவிர
अन्यं வேறொரு
मोक्षं தப்புவழியை
प्रपश्यामि न நானறியேன்,

आपत्संशयिता श्रेयो न तु निःसंशयीकृता । प्रतिलोमानुलोमं वा यद्वा नो मन्यसे हितम्॥

आपत्	{ “கோரிக்கைக்கு மாறாய் நடைபெறு தலென்பது சந்தேகப்படவேண்டி யதாக	श्रेयः	இதற்கு மேம்பட்ட தாய்
संशयिता		हितं	நன்மை பயப்பதாய்
न तु	இல்லவோபில்லை.	प्रतिलोमानु- लोमं वा	{ என் அபிப்ராயத் திற்கு எதிரிடையாய்
निःसंशयीकृता	{ சந்தேகத்திற்கிடமில் லாதவாறு உன்னால் செய்து முடிக்கப் பட்டிருக்கிறது.	यत् मन्यसे वा	{ இருந்தாலும் ஒத்த தாய் இருந்தாலும் எதை நீ உத்தேசிக்கின் றனை ? ”
नः	நமக்கு		

रावणेनैवमुक्तस्तु प्रहस्तो वाहिनीपतिः । राक्षसेन्द्रमुवाचेदमसुरेन्द्रमिवोशनाः ॥ १३ ॥

रावणेन	ராவணனால்	असुरेन्द्रं	அசுரேந்திரனைப் பார்த்து
एवं	மேற்கண்டவாறு	इव	எப்படியோ அப்படியே
उक्तः	சொல்லப்பட்ட	राक्षसेन्द्रं	ராக்ஷஸமன்னனைப் பார்த்து
वाहिनीपतिः	சேனாதிபதியாகிய	इदं	பின்வருமாறு
प्रहस्तः तु	பிரகஸ்தனும்	उवाच	மொழிந்தான் :
उशनाः	சுக்ராசாரியார்		

राजन्मन्त्रितपूर्वं नः कुशलैः सह मन्त्रिभिः । विवादश्चापि नो वृत्तः समवेक्ष्य परस्परम् ॥

राजन्	“அரசே!	वृत्तः	ஏற்பட்டது.
नः	நமக்குள்	अपि	ஆயினும்
परस्परं	ஒருவரோடொருவர் கலந்து	नः	நமது
समवेक्ष्य	திர்க்காலோசனை செய்து	कुशलैः	சமர்த்தர்களான
विवादः च	{ (ஒற்றுமைப்பட்டாது) இருவகைப்பட்ட அபிப்ராயந்தான்	मन्त्रिभिः	மந்திரிகளோடு
		सह	கூட
		मन्त्रिपूर्वम्	{ இதற்கு முந்தியே இவ் விஷயம் தீர்மானிக்க பட்டிருக்கிறது.

प्रदाने न तु सीतायाः श्रेयो व्यवसितं मया । अप्रदाने पुनर्युद्धं दृष्टमेतत्तथैव नः॥ १५ ॥

सीतायाः	“சீதையை	व्यवसितं	கொள்ளப்பட்டிருக் கிறது.
प्रदाने	திருப்பிக்கொடுத்து விடும் விஷயத்தில்	अप्रदाने पुनः	கொடுக்காத விஷயத் அப்படியே [திலும்]
श्रेयः तु	நன்மை ஒன்றும்	नः	நமது
न	இல்லையென	एतत् युद्धं एव	இந்தப் போர்தான்
मया	என்னால்	दृष्टम्	நிச்சயிக்கப்பட்டது.

सोऽहं दानैश्च मानैश्च सततं पूजितस्त्वया । सान्त्वैश्च विविधैः काले किं न कुर्यां प्रियं तव ॥

त्वया	“தேவரீரால்	பூஜித:	கௌரவிக்கப்பட்ட
सततं	எக்காலத்திலும்	स:	அந்த
दानैः च	கொடைகளாலும்	अहं	நான்
मानैः च	மரியாதைகளாலும்	तव	தேவரீருக்கு
काले	ஏற்றகாலத்தில்	प्रियं	இஷ்டமான
विविधैः	பல	किं च	எதைத்தான்
सान्त्वैः च	தேறுதல்களாலும்	न कुर्याम्	செய்யாதிருப்பேன்?

न हि मै जीवितं रक्ष्यं पुत्रदारधनानि वा । त्वं पश्य मां जुहूषन्तं त्वदर्थं जीवितं युधि ॥

मे	“அடியேனுக்கு	त्वदर्थं	தேவரீர் பொருட்டு
जीवितं	உயிர்	जीवितं हि	உயிரையும்
रक्ष्यं न	ஒரு பொருளன்று.	जुहूषन्तं	அர்ப்பணஞ்செய்யத் துணிந்தவனாய்
पुत्रदारधनानि	மக்களும், மனைவியும், தனமும்	मां	என்னை
वा	அப்படியே பொரு ளன்று.	त्वं	தேவரீர்
युधि	போரில்	पश्य	திருவுளத்தில் பற்று வீராக.”

एवमुक्त्वा तु भर्तारं रावणं वाहिनीपतिः । उवाचेदं बलाध्यक्षान्प्रहस्तः पुरतः स्थितान् ॥

वाहिनीपतिः	சேனாபதியாகிய	पुरतः	சந்நிதியில்
प्रहस्तः	பிரகஸ்தன்	स्थितान्	காத்தாநிற்கின்ற
भर्तारं	எஜமானராகிய	बलाध्यक्षान्	சேனைத்தலைவர்களைப் பார்த்து
रावणं	ராவணனிடம்:	इदं	பின்வருமாறு
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	उवाच	கட்டளையிட்டான் :
उक्त्वा तु	விண்ணப்பித்துவிட்டு		

समानयत मे शीघ्रं राक्षसानां महद्बलम्

॥ १९ ॥

मे	“எனது	बलं	படையை
राक्षसानां	அரக்கர்களின்	शीघ्रं	சடுதியில்
महत्	பெரும்	समानयत	திரட்டிவீருங்கள்.

मद्भाणशतवेगेन हतानां च रणाजिरे । अद्य तृप्यन्तु मांसादाः पक्षिणः काननौकसाम् ॥

रणाजिरे	“போர்க்களத்தில்	हतानां	கொன்று வீழ்த்தப் பட்ட
पक्षिणः	பறவைகள்	काननौकसां	குரங்குகளின்
अद्य च	இப்பொழுதே	मांसादाः	மாமிசங்களைக் கொத் தித்தின்பவைகளாய்
मद्भाणशतवेगेन	{ எனது நூற்றுக்கணக் கான பாணங்களின் கைகத்தால்	तृप्यन्तु	சுளிக்கட்டும் ”

इत्युक्तास्ते प्रहस्तेन बलाध्यक्षाः कृतवराः । बलमुद्योजयामासुस्तस्मिन्नाक्षसमन्दिरे ॥

प्रहस्तेन	பிரகஸ்தனால்	कृतवराः	பரபரப்புற்றவர்களாய்
इति	மேற்கண்டவண்ணம்	तस्मिन्	அந்த
उक्ताः	கூறப்பட்ட	राक्षसमन्दिरे	ராட்சஸநகரில்
ते	அந்த	बलं	சேனையை
बलाध्यक्षाः	சேனைத்தலைவர்கள்	उद्योजयामासुः	சித்தப்படுத்தினார்கள்.

सा बभूव मुहूर्तेन तिग्मनानाविधायुधैः । लङ्का राक्षसवीरैस्तैर्गजैरिव समाकुला ॥ २२ ॥

सा	அந்த	तैः	அந்த
लङ्का	லங்கை	राक्षसवीरैः	அரக்கவீரர்களால்
तिग्मनाना- विधायुधैः	கொடிய பலவகை ஆயுதங்களைக் கொண்ட	मुहूर्तेन	சிறிதுபொழுதில்
गजैः इव	யானைகளை நிகர்த்த	समाकुला	எங்கும் பரப்புண்ட தாக
		बभूव	ஆயிற்று.

हुताशनं तर्पयतां ब्राह्मणांश्च नमस्यताम् । आज्यगन्धप्रतिवहः सुरभिर्मारुतो वधौ ॥ २३ ॥

मारुतः च	காற்றும்	तर्पयतां	ஹோமஞ்செய்பவர் களின்
ब्राह्मणान्	வேதமுணர்ந்தவர் களை	आज्यगन्धप्रतिवहः	நெய்மணங்கொண்டு
नमस्यतां	நமஸ்கரித்து	सुरभिः	கமழ்கின்றதாய்
हुताशनं	அக்னியில்	वधौ	வீசிற்று.

स्रजश्च विविधाकारा जग्गुहस्त्वभिपन्त्रिताः । सङ्ग्रामसज्जाः संहृष्टा धारयन्नाक्षसास्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	विविधाकाराः	பலவகை
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	स्रजः	மாலைகளை
सङ्ग्रामसज्जाः	போருக்குத்தயாராகி	जग्गुहः	எடுத்துக்கொண் டார்கள்.
संहृष्टाः तु	உதஸாஹங்கொண் டவர்களாய்	धारयन् च	அணிந்தும் கொண் டார்கள்.
अभिपन्त्रिताः	வெற்றிமந்திரம் ஒகப்பெற்ற		

सधनुष्काः क्वचिनो वेगादाप्लुत्य राक्षसाः । रावणं प्रेक्ष्य राजानं प्रहस्तं पर्यवारयन् ॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்	आप्लुत्य	பாய்ந்துசென்று
सधनुष्काः	வில்லைக் கையினேந்தி யவர்களாய்	रावणं	ராவண
क्वचिनः	கவசம் தரித்தவர் களாய்	राजानं	மன்னனை
वेगात्	வேகமாய்	प्रेक्ष्य	கண்டுகொண்டு
		प्रहस्तं	பிரகஸ்தனை
		पर्यवारयन्	சூழ்ந்துநின்றார்கள்.

अथामन्त्र्य च राजानं भेरीमाहृत्य भैरवाम् । आरुरोह रथं दिव्यं प्रहस्तः सज्जकल्पितम् ॥

प्रहस्तः	பிரகஸ்தன்	आहृत्य	அடித்து முழக்கிக்
अथ	அப்பொழுது		கொண்டு
राजानं	மன்னனிடம்	सज्ज कल्पितं	சித்தமாய்க் கொண்டு
आमन्त्र्य च	விடைபெற்றுக்		வந்து நிறுத்தப்பட்ட
	கொண்டு	दिव्यं	சிறந்த
भैरवां	பயங்கரமான	रथं	ரதத்தில்
भेरीं	போர்முரசை	आरुरोह	ஏறினான்.

हयैर्महाजत्रैर्युक्तं सम्यक्सूतसुसंयतम् । महाजलदनिर्घोषं साक्षाच्चन्द्रार्कभास्वरम् ॥ २७ ॥

उरगध्वजदुर्धर्षं सुवरूथं स्वपस्करम् । सुवर्णजालसंयुक्तं प्रहसन्तमिव श्रिया ॥ २८ ॥

ततस्तं रथमास्थाय रावणापितशासनः । लङ्काया निर्ययौ तूर्णं बलेन महता वृत्तः ॥ २९ ॥

रावणापित-}	ராவணனால் உத்திரவ	स्वपस्करं	அழகிய சக்கிரங்க
शासनः }	ளிக்கப்பெற்ற அவன்		ளுடையதும்
ततः	அப்பொழுது	सुवर्णजालसंयुक्तं	பொன்சாளரங்கள்
महाजत्रैः	மிக வேகம் படைத்த		கொண்டதும்
हयैः	குதிரைகளால்	श्रिया	காந்தியால்
युक्तं	பூட்டப்பெற்றதும்	प्रहसन्तं इव	சிரிக்கிறது போன்றது
सम्यक्सूतसुसंयुतं	சிறந்த பாகர்களால்		மான
	ஒட்டப்பெற்றதும்	तं	அந்த
महाजलदनिर्घोषं	பெரும் மேகவொலி	रथं	ரதத்தில்
	கொண்டதும்	आस्थाय	ஏறிக்கொண்டு
साक्षाच्चन्द्रार्क-}	சாக்ஷாக் சந்த்ராகூர்ய	महता	பெரும்
भास्वरं }	ஒளிகொண்டதும்	बलेन	படையால்
	அணுகமுடியாத	लङ्कायाः	குழப்பெற்றவனாய்
उरगध्वजदुर्धर्षं	அரவக்கொடி கட்	तूर्णं	லங்கையினின்றும்
	டப்பெற்றதும்	निर्ययौ	விரைவில்
सुवरूथं	அழகிய மேற்கொடுங்		வேளிப்புறப்பட்ட
	கைகொண்டதும்		டான்.

ततो दुन्दुभिनिर्घोषः पर्जन्यनिनदोपमः । वादित्राणां च निनदः पूरयन्निव सागरम् ॥

शुश्रुवे शङ्खशब्दश्च प्रयाते वाहिनीपतौ

॥ ३१ ॥

ततः	அப்பொழுது	सागरं इव	கடலையும்
वाहिनीपतौ	சேனாதிபதி	पूरयन्	கொந்தளிக்கச்
प्रयाते	புறப்பட்டவளவில்	वादित्राणां	வாத்ய [செய்யும்]
पर्जन्यनिनदोपमः	மேகமுழக்கத்தை	निनदः	ஓசையும்
	நிகர்க்க	शङ्खशब्दः च	சங்கவொலியும்
दुन्दुभिनिर्घोषः	போர்முரசுமுழக்க	च	ஆகிய எல்லாமும்
	மும்.	शुश्रुवे	கேட்கப்பெற்றது.

निनदन्तः स्वरान्घोरात्राक्षसा जगुरग्रतः । भीमरूपा महाकायाः प्रहस्तस्य पुरःसराः ॥

प्रहस्तस्य	பிரகஸ்தனது	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
पुरःसराः	அனுசரர்களும்	घोरान्	பயங்கரமான
भीमरूपाः	பயங்கரமான உருவங் கொண்டவர்களும்	स्वरान्	கோஷங்களை
महाकायाः	பேருடல்பெற்றவர் களுரான	निनदन्तः	இட்டுக்கொண்டு
		अग्रतः जग्मुः	முந்திச் சென்றார்கள்.

नरान्तकः कुम्भहनुर्महानादः समुन्नतः । प्रहस्तसचिवा ह्येो निर्ययुः परिवार्य तम् ॥३३॥

प्रहस्तसचिवाः	பிரகஸ்தனது மந்திரி மார்களாகிய	महानादः	மஹாநாதனும்
एते	இந்த	समुन्नतः	ஸமுன்னதனும்
नरान्तकः	நரநாதகனும்	तं हि	அவனையே
कुम्भहनुः	கும்பஹனுவும்	परिवार्य	சூழ்ந்துகொண்டு
		निर्ययुः	கிளம்பினார்கள்.

व्यूढेनैव सुघोरेण पूर्वद्वारात्स निर्ययौ । गजयूथनिकाशेन बलेन महता वृतः ॥ ३४ ॥

सः	அவன்	महता एव	பெரியதுமான
सुघोरेण	மிக்க பயங்கரமான தும்	बलेन	சேனையால்
व्यूढेन	அணிவகுத்தபடியே இருக்கிறதும்	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
गजयूथनिकाशेन	யானைக்கூட்டத்தை நிகர்த்ததும்	पूर्वद्वारात्	கிழக்குவாயில் வழியாய்
		निर्ययौ	வெளிப்புறப்பட்டான்.

सागरप्रतिमौघेन वृतस्तेन बलेन सः । प्रहस्तो निर्ययौ तूर्णं कालान्तकयमोपमः ॥ ३५ ॥

कालान्तकयमोपमः	பிரளயகாலத்து யமனை நிகர்த்த	तेन	அந்த
सः प्रहस्तः	அந்த பிரகஸ்தன்	बलेन	சையத்தால்
सागरप्रतिमौघेन	ஸமுத்ரவெள்ளத் தை நிகர்த்த	वृतः	சூழப்பெற்றவனாய்
		तूर्णं	விரைந்து
		निर्ययौ	சென்றான்.

तस्य निर्याणघोषेण राक्षसानां च नर्दताम् । लङ्कायां सर्वभूतानि विनेदुर्विकृतैः स्वरैः ॥

तस्य	அவனது	लङ्कायां	இலங்கையில்
निर्याणघोषेण	வெளிப்புறப்படும் கோஷத்தால்	सर्वभूतानि	பிராணிகளெல்லாம்
राक्षसानां	அரக்கர்கள்	विकृतैः	விகாரமான
नर्दतां च	காஜிக்கையில்	स्वरैः	குரல்கொண்டு
		विनेदुः	கூச்சலிட்டன.

व्यूभ्रमाकाशमाविश्य मांसशोणितभोजनाः । मण्डान्यपसव्यानि खगाश्चक्र रथं प्रति ॥

मांसशोणित- भोजनाः	மாம்பசத்தையும் ரக் தத்தையும் புசிக்கும் பறவைகள்	आकाशं आविश्य	ஆகாசத்தில் பறந்து
खगाः	நிர்மலமான	रथं प्रति	ரதத்தைச்சுற்றி
म्यभं		अपसव्यानि	அப்பிரதக்ஷிணமாய்
		मण्डानि चक्रुः	வட்டமிட்டன.

वमन्त्यः पावकज्वालाः शिवा घोरं ववाशिरे । अन्तरिक्षात्पपातोल्का वायुश्च परुषो ववौ ॥

சிவா: நரிகளர்
பாவகஜ்வாலா: அக்னிஜ்வாலைகளே
வமன்ய: கக்கிக்கொண்டு
घोरं பயங்கரமாக
ववाशिरे ஊளையிட்டன.

अन्तरिक्षात् ஆகாயத்திலிருந்து
उल्का வால்நகூத்திரம்
पपात விழுந்தது.
वायु: च சுற்றும்
परुष: ववौ கொடியதாய் வீசிற்று.

अन्योन्यमभिसंख्या ग्रहाश्च न चकाशिरे

॥ ३९ ॥

ग्रहा: च நவக்கிரகங்களும்
अन्योन्यं ஒன்றுடனொன்று

अभिसंख्या: வகரித்துக்கொண்டு
चकाशिरे न ஒளியற்றிருந்தன.

मेघाश्च खरनिर्घोषा रथस्योपरि रक्षसः । ववृषु रुधिरं चास्य सिपिचुश्च पुरःसरान् ॥४०॥

मेघा: च மேகங்களும்
खरनिर्घोषा: கடுமையாய் கர்ஜிக்
अस्य இந்த [துக்கொண்டு
रक्षसः அரக்கனது
रथस्य उपरि ரதத்தின்மேல்

रुधिरं च ரத்தத்தையும்
ववृषु: பொழிந்தன.
पुर:सरान् च முன்சென்றவர்
களையும்
सिपिचु: நனைத்தன.

केतुमूर्धनि गृध्रोऽस्य निलीनो दक्षिणामुखः ।

तुदन्नुभयतः पार्श्वं समग्रामहरत्प्रभाम् ॥४१॥

अस्य இவனது
केतुमूर्धनि கொடி துணியில்
गृध्र: ஒரு கழுது
दक्षिणामुख: தெற்கு நோக்கியதாய்
निलीन: உட்கார்ந்துகொண்டு

उभयतः पार्श्वं இருபக்கத்தையும்
तुदन् அலகாற்கொத்தி
प्रभां அழகை
समग्रामं முற்றிலும்
अहरत् அழித்தது.

सारथेर्बहुशश्चास्य संग्राममवगाहतः । प्रतोदो

न्यपतद्धस्तात्सूतस्य हयसादिनः ॥ ४२ ॥

संग्रामं போருக்கு
अवगाहतः செல்லும்
अस्य இவனது
सारथे: { எப்பொழுதும் கூட
வேயிருக்கும் கூட்டா
ளியும்

हयसादिन: च குதிரையைச் செலுத்
தவதில் வல்லவனு
सूतस्य சாரதியினது [மான
हस्तान् கையினின்று
प्रतोदः சவுக்கு
बहुशः பலமுறை
न्यपतत् நழுவிவிழுந்தது.

निर्याणश्रीश्च याऽस्यासीद्भास्वरा वसुदुर्लभा ।

सा ननाश मुहूर्तेन समे च स्वलिता हयाः॥

अस्य இவனது
या निर्याणश्री: எந்த பிரயாணக்
கோலானது
भास्वरा திருப்பொருந்தியதாக
வார்,
वसुदुर्लभा च { வஸுதேவதைகளுக்
கும் கிடைக்கவாய்
भासीत् விளங்கியதோ, [தாயும்

सा அது
मुहूर्तेन நெடிப்பொழுதிலே
ननाश சிர் குலைந்தது.
हया: குதிரைகள்
समे च சமமான பிரதேசத்
திலும்
स्वलिता: இடறிவிழுந்தன.

प्रहस्तं त्वभिनिर्यान्तं प्रख्यातबलपौरुषम् । युधि नानाप्रहरणा कपिसेनाऽभ्यवर्तत ॥४४॥

प्रख्यातबलपौरुषं	{ பெயர்பெற்ற ஆற்றலையும் ஆண்மையையும் உடையவனும்	क पसेना	வானரசேனை
अभिनिर्यान्तं तु	எதிர்தேக்கிவருகிறவ	नानाप्रहरणा	பலவகைப் போர்க்கருவிகளுடையதாய்
प्रहस्तं	பிரகஸ்தனை [னுமான	युधि	போரில்
		अभ्यवर्तत	எதிர்த்துநின்றது.

अथ घोषः सुतुमुलो हरीणां समजायत । वृक्षानारुजतां चैव गुर्वीरागृह्णतां शिलाः ॥४५॥

अथ	இப்பொழுது	गृह्णतां एव	பெயர்க்கின்றவர்களு
वृक्षान्	மரங்களை		பான
आरुजतां च	பிடுங்குகின்றவர்க	हरीणां	வானரர்களுடைய
गुर्वीः	பெரும் [ளும்	सुतुमुलः	மிகக் குழப்பமான
शिलाः	பாறைகளை	घोषः समजायत	சத்தம் உண்டாயிற்று.

नदतां राक्षसानां च वानराणां च गर्जताम् ।

राक्षसानां	அரக்கர்கள்
नदतां च	சத்திக்கையிலும்
वानराणां	வானரர்கள்
गर्जतां च	கர்ஜிக்கையிலும்

उभे प्रमुदिते सैन्ये रक्षोगणवनौकसाम् ॥

रक्षोगण-	ராக்ஷஸகணம், வான
वनौकसां	ரர்கள் இவர்களுடைய
उभे सैन्ये	இரண்டு சேனைகளும்
प्रमुदिते	மிகச் சந்தோஷத்துடன் இருந்தன.

वेगितानां समर्थानामन्योन्यवधकाङ्क्षिणाम् ।

वेगितानां	பரபரப்புடன் இருந்தவர்களும்,
समर्थानां	சாமர்த்யசாலிகளும்,
अन्यो यवध-	ஒருவரை ஒருவர்
काङ्क्षणां च	வகைப்பதில் அவர்க
	கொண்டவர்களுமான

परस्परं चाह्वयतां निनादः श्रूयते महान् ॥

परस्परं	ஒருவரை ஒருவர்
आह्वयतां	{ (வலுவில் போருக்கு) அழைக்கின்றவர்க
निनादः	ஒருடைய
महान्	சத்தமானது
श्रूयते	பெரியதாய் கேட்டது.

ततः प्रहस्तः कपिराजवाहिर्नामभिपतस्थे विजयाय दुर्मतिः ।

विवृद्धवेगां च विवेश तां चमूं यथा मुमूर्षुः शलभो विभावसुम् ॥ ४८ ॥

ततः	அப்பொழுது	तां	அந்த
दुर्मतिः	மதிக்கெட்ட	चमूं च	சேனையில்
प्रहस्तः	பிரகஸ்தன்	मुमूर्षुः	சாவுகிட்டியவ்ளுகைய
कपिराजवाहिर्नी	சுக்ரீவனது சேனையை	शलभः	விட்டில் பூச்சி [அவன்
विजयाय	வெற்றிபெறலாமெனக்கருதி	विभावसुं	விளக்கில்
अभिपतस्थे	எதிர்த்துச்சென்றான்.	यथा	எவ்வண்ணமோ
विवृद्धवेगां	மேம்பேல் உக்ஸாகம் அதிகரித்து விளங்கும்	विवेश	அவ்வண்ணமே புருந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे सप्तपञ्चाशः सर्गः ॥

अष्टपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தேட்டாவது ஸர்க்கம். || ௫௨ ||

प्रहस्तवधः—பிரஹஸ்த வதம்.

ततः प्रहस्तं निर्यान्तं दृष्ट्वा भीमपराक्रमम् । उवाच सस्मितं रामो विभीषणमरिन्दमः ॥१॥

ततः	அப்பொழுது	निर्यान्तं	வந்துகொண்டிருக்
अरिन्दमः	சத்ருஸப் ஹாரகரா	प्रहस्तं	பிரகஸ்தனை [கும்
	கிய	दृष्ट्वा	பார்த்து
रामः	ஸ்ரீராமர்	विभीषणं	விபீஷணரைநோக்கி
भीमपराक्रमं	மிகமுயற்சியுடைய	सस्मितं	புன்னகையோடு
	வனாய்	उवाच	பின்வருமாறு
			வினாவினார்.

क एष सुमहाकायो बलेन महता वृतः । आचक्ष्व मे महाबाहो वीर्यवन्तं निशाचरम् ॥२॥

महाबाहो	“ மகாபாகுவே !	एषः	இவன்
सुमहाकायः	மிகப்பெரிய உடலு	कः	யார் ?
	டையவனாயும்	वीर्यवन्तं	வீர்யவானாய்
महता	பெரும்		விளங்கும்
बलेन	சையத்தால்	निशाचरं	அரக்கனைப்பற்றி
वृतः	சூழப்பட்டவனாயிருக்	मे	எனக்கு
	கும்	आचक्ष्व	விளங்க விளம்பு.”

राघवस्य वचः श्रुत्वा प्रत्युवाच विभीषणः ॥ ३ ॥

विभीषणः	விபீஷணர்	श्रुत्वा	கேட்டு,
राघवस्य	ஸ்ரீராமருடைய	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு
वचः	வினாவை		பதிலுரைத்தார்.

एष सेनापतिस्तस्य प्रहस्तो नाम राक्षसः । लङ्कायां राक्षसेन्द्रस्य त्रिभागबलंवृतः ॥४॥

लङ्कायां	“ இலங்கையில்	सेनापतिः	சேனாபதியாகிய
तस्य	அந்த	प्रहस्तः	பிரகஸ்தனைன்ற
राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸமன்னனது	नाम	பெயர்பெற்ற
त्रिभागबलसंवृतः	{ சேனையில் மூன்றிலொருபாகம் கூட இருக்கப்பெற்ற	राक्षसः	அரக்கன்
		एषः	இவன்.

वीर्यवानस्त्रविच्छुरः प्रख्यातश्च पराक्रमे ॥ ५ ॥

वीर्यवान्	“ வெகு ஆற்றலுடையவன் ;	पराक्रमे	ஆண்மையில்
अस्त्रविश्र	அஸ்த்ரங்களில்	शूरः च	வெகு சூரனென
	கொந்தவன் ;	प्रख्यातः	பெயர்பெற்றவன்.”

ततः प्रहस्तं निर्यान्तं भीमं भीमपराक्रमम् । गर्जन्तं सुमहाकायं राक्षसैरभिसंवृतम् ॥ ६ ॥
ददर्श महती सेना वानराणां बलीयसाम् । अतिसंजातरोषाणां प्रहस्तमभिगर्जताम् ॥ ७ ॥

ततः	அப்பொழுது	भीमपराक्रमं	மிகப் பராக்கரமசாலியும்
बलीयसां	பலசாலிகளும்	सुमहाकायं	மிகப் பெரிய உடலுடையவனும்,
अतिसंजातरोषाणां	அதிக ஆகத்திரத்துடன் இருப்பவர்களுடன்	राक्षसैः	அரக்கர்களால்
प्रहस्तं	பிரகஸ்தனை நோக்கி	अभिसंवृतं	சூழப்பட்டிருக்கிற வனுமான
अभिगर्जतां	ஆரவாரம் செய்கின்றவர்களுமான	प्रहस्तं	பிரகஸ்தனை
वानराणां	வானரர்களுடைய	गर्जन्तं	அட்டகாசஞ்செய்து கொண்டு
महती सेना	பெரும் சேனை		
भीमं	பயங்கரமான தோற்றமுடையவனும்	निर्यान्तं	வந்துகொண்டிருக்கிற
		ददर्श	கவனித்தது. [வருக

खड्गशक्त्यृष्टिबाणाश्च शूलानि सुसलानि च । गदाश्च परिघाः प्रासा विविधाश्च परश्वयाः॥
धनूंषि च विचित्राणि राक्षसानां जयैषिणाम् । प्रवृहीतान्यशोभन्त वानरानभिधावताम् ॥

खड्गशक्त्यृष्टि- बाणाः च	கத்திகளும், வேல்களும், இருபக்கம் கூருள்ள கத்திகளும், பாணங்களும்,	पराश्वयाः च	கோடரிகளும்,
शूलानि	சூலங்களும்,	विचित्राणि	பலவகை
सुसलानि च	உலக்கைகளும்,	धनूंषि च	விற்களும்
गदाः च	கதைகளும்,	जयैषिणां	ஜயத்தைக்கோரி
परिघाः	உழலைத்தடிகளும்,	वानरान्	வானரர்களை
प्रासाः	ஈட்டிகளும்,	अभिधावतां	எதிர்த்துவருகின்ற
विविधाः	பலவகை	राक्षसानां	அரக்கர்களுடைய
		प्रवृहीतानि	கையிலேந்தப்பெற்றவைகளாய்
		अशोभन्त	விளங்கின.

जगृहुः पादपांश्चापि पुष्पितान्वानरर्षभाः । शिलाश्च विपुला दीर्घा योद्धकामाः सुवङ्गमाः ॥

जगृहुः	போரில் உதஸாகக் கொண்ட	विपुलाः	பெரியவைகளும்
पादपांश्चापि	வானரோக்கமர்	दीर्घाः च	நீண்டவைகளுமான
पुष्पितान्	வானரர்கள் [களாகிய	शिलाः अपि	கற்பாறைகளையும்
वानरर्षभाः	பூத்திருந்த மரங்களையும்	जगृहुः	எடுத்துக்கொண்டார்கள்.

तेषामन्योन्यमासाद्य संग्रामः सुमहानभूत् । बहूनामश्ववृष्टिं च शरवृष्टिं च वर्षताम् ॥११॥

अश्ववृष्टिं च	கல்மழையையும்	अन्योन्यं	ஒருவரையொருவர்
शरवृष्टिं च	சரமாரியையும்	आसाद्य	தாக்கி
वर्षतां	பொழிகின்ற	संग्रामः	போர்
तेषां	அந்த	सुमहान्	மிகப்பெரியதாய்
बहूनां	பலருக்கும்	अभूत्	உண்டாயிற்று.

बहवो राक्षसा युद्धे बहून्वानरयूथपान् । वानरा राक्षसांश्चापि निजघ्नुर्बहवो बहून् ॥१२॥

युद्धे	போரில்	बहवः वानराः	பல வானரர்கள்
बहवः	பல	बहून्	பல
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	राक्षसान् अपि	அரக்கர்களையும்
बहून्	பல	निजघ्नुः	கொன்றார்கள்.
वानरयूथपान् च	வானரசேனைத்தலை வர்களையும்		

शूलैः प्रमथिताः केचित्केचिच्च परमायुधैः । परिवैराहताः केचित्केचिच्छिन्नाः परश्वधैः ॥

केचित्	சிலர்	परिवैः	உழலைத்தடிகளால்
शूलैः	சூலங்களாலும்	आहताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.
केचित्	சிலர்	केचित्	சிலர்
परमायुधैः च	சக்ராயுதங்களாலும்	परश्वधैः	கோடாரிகளால்
प्रमथिताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.	छिन्नाः	வெட்டித்தள்ளப் பட்டார்கள்.
केचित्	சிலர்		

निरुच्छ्वासाः कृताः केचित्पतिता धरणीतले । विभिन्नहृदयाः केचिदिषुसन्धानसन्दिताः॥

केचित्	சிலர்	इषुसन्धानसन्दिताः	பாணவீழ்ச்சியால் கட்டுண்டு
निरुच्छ्वासाः	மூச்சில்லாதவர்களாய்	विभिन्नहृदयाः	மார்பு பிளந்தவர்
कृताः	செய்யப்பட்டவர் களாயும்	धरणीतले	பூமியில் [களாயும்]
केचित्	சிலர்	पतिताः	விழுந்து விட்டார்கள்.

केचिद्विधाकृताः खड्गैः स्फुरन्तः पतिता भुवि । वानरा राक्षसैः शूलैः पार्श्वतश्चावदारिताः॥

केचित्	சில	पार्श्वतः	விடாப்புறங்களில்
वानराः	வானரர்கள்	अवदारिताः च	குத்தப்பட்டவர் களாயும்
राक्षसैः	அரக்கர்களால்	स्फुरन्तः	துடித்துக்கொண்டு
खड्गैः	கத்திகளால்	भुवि	பூமியில்
द्विधा कृताः	இரண்டு துண்டாக்கப் பட்டவர்களாயும்	पतिताः	விழுந்து விட்டார்கள்.
शूलैः	சூலங்களால்		

वानरैश्चापि संकुद्धै राक्षसौघाः समन्ततः । पादपैर्गिरिशृङ्गैश्च संपिष्टा वसुधातले ॥ १६ ॥

संकुद्धैः	மிகச் சினங்கொண்ட	पादपैः च	மரங்களாலும்,
वानरैः च	வானரர்களாலும்	गिरिशृङ्गैः अपि	மலைச்சிகரங்களாலும்
समन्ततः	எல்லாப்பக்கங்களிலும்	वसुधातले	பூமியில்
राक्षसौघाः	ராட்சஸக்கூட்டங்கள்	संपिष्टाः	பிண்டமாக்கித் தள்ளப்பட்டார்கள்

वज्रस्पर्शतलैर्हस्तैर्मुष्टिभिश्च हता भृशम् । वेमुः शोणितमास्येभ्यो विशीर्णदशमेक्षणाः॥१७॥

वज्रस्पर्शतलैः { वज्रायुதத்திற்குச்
சமானமான உறுதி
கொண்ட கால்களா
லும்,

हस्तैः கைகளா லும்,
मुष्टिभिः च முஷ்டிகளா லும்,
भृशं கடுமையாய்

हता: மொத்தப்பட்டவர்க
ளாய்
विशीर्ण- } பற்களும், கண்களும்,
दशमेक्षणाः } தெறித்து விழப்
பெற்றவர்களாய்
आस्येभ्यः வாயினின்று
शोणितं ரத்தத்தை
वेमुः கக்கினார்கள்.

आर्तिस्वनं च स्वनतां सिंहनादं च नर्दताम् । बभूव तुमुलः शब्दो हरीणां रक्षसां युधि ॥

युधि போரில்
आर्तिस्वनं அழுகைக்குரலை
स्वनतां च இடுபவர்களுடையவும்
सिंहनादं சிங்கநாதத்தை
नर्दतां च இடுபவர்களுடையவு

மான

हरीणां வானார்களுடையவும்,
रक्षसां ஆரக்கர்களுடையவும்
शब्दः சப்தமானது
तुमुलः கலவரமாக
बभूव இருந்தது.

वानरा राक्षसाः क्रुद्धा वीरमार्गमनुव्रताः । विवृत्तनयनाः क्रूराश्चक्रुः कर्माण्यभीतवत् ॥

वानरा: வானார்களும்
राक्षसाः ஆரக்கர்களும்
क्रुद्धा: மிகச்சினங்கொண்ட
வர்களாய்
वीरमार्ग வீரர்களின் அனுஷ்
டானங்களை

अनुव्रता: மேற்கொண்டவர்க
विवृत्तनयना: கண்கள் சுழல [ளாய்
क्रूरा: கொடிய தோற்ற
முடையவர்களாய்
अभीतवत् அச்சமின்றி
कर्माणि அபூர்வச்செயல்களை
चक्रुः செய்தார்கள்.

आर्तिस्वनं च स्वनतां धावतां स्वपतां पथि । उत्थितान् स्वापतो दृष्ट्वा लब्धकामाः पुवङ्गमाः॥

उद्यम्य गिरिशृङ्गाणि राक्षसान् प्रति दुद्रुवुः ॥ २१ ॥

पुवङ्गमाः வானார்கள்
पथि வழியில்
धावतां மேல்விழுந்து தாக்கி
आर्तिस्वनं பரிதாபமான குரலை
स्वनतां இட்டுக்கொண்டு
स्वपतां च படுத்திருந்தவர்
களுக்குள்
स्वापतः படுக்கையினின்று

उत्थितान् எழுந்தவர்களை
दृष्ट्वा பார்த்து
लब्धकामा: மனோதம் கைக்கூடப்
பெற்றவர்களாய்
गिरिशृङ्गाणि மலைச்சிகரங்களை
उद्यम्य எடுத்துக்கொண்டு
राक्षसान् प्रति ராக்ஷஸர்களை நோக்கி
दुद्रुवु: ஓடினார்கள்.

नरान्तकः कुम्भहनुर्महानादः समुन्नतः । एते प्रहस्तसचिवाः सर्वे जघ्नुर्वनौकसः॥२२॥

नरान्तकः நரநாதகன்,
कुम्भहनुः கும்பஹனு,
महानादः மஹாநாதன்,
समुन्नतः ஸமுன்னதன் என்ற
एते இந்த

प्रहस्तसचिवाः பிரகஸ்தமந்திரிகள்
सर्वे எல்லோரும்
वनौकसः வானார்களை
जघ्नुः புடைத்தார்கள்.

तेषामापततां शीघ्रं निघ्नतां चापि वानरान् । द्विविदो गिरिशृङ्गेण जघानैकं नरान्तकम् ॥

द्विविदः	த்விவிதன்	एकं	தனிமையாயிருந்த
आपततां	எதிர்த்துவந்து	नरान्तकं	நரான்தகனை
वानरान्	வானரர்களை	गिरिशृङ्गेण च	மலைச்சிகரமொன்று
निघ्नतां	வதைத்த	शीघ्रं	விரைவில் [லேயே
तेषां अपि	அவர்களுக்கும்	जघान	கொன்றுன்.

दुर्मुखः पुनरुत्थाय कपिः सविपुलद्रुमम् । राक्षसं क्षिप्रहस्तस्तु समुन्नतमपोथयत् ॥ २४ ॥

क्षिप्रहस्तः	கைவேகம்படைத்த	समुन्नतं	ஸமுன்னதனென்ற
दुर्मुखः	தூர்முகனென்ற	राक्षसं तु	அரக்கனையும்
कपिः	வானான்	सविपुलद्रुमं	பெரியமரத்துடன்
		उत्थाय	எழுந்து
पुनः	தன்காரியமாய்	अपोथयत्	கொன்றான்.

जाम्बवांस्तु सुसंक्रुद्धः प्रगृह्य महतीं शिलाम् । पातयामास तेजस्वी महानादस्य वक्षसि ॥

தேஜஸ்வீ	தேஜஸ்வியாகும்	சிலா	கற்பாறையை
ஜாம்பவான்	ஜாம்பவான்	புருஷ து	நூக்கி தன்காரியமாய்
சுசங்குஃ	மிகச்சினங்கொண்டவ	மஹாநாஸ்ய	மகாநாதனது
	ராகி	வக்ஷசி	மார்பில்
மஹதீ	பெரும்	பாதுயாஸ	வீசி ஏறிந்தார்.

अथ कुम्भहनुस्तत्र तारेणासाद्य वीर्यवान् । वृक्षेणाभिहतो मूर्ध्नि प्राणान्संत्याजयद्रणे॥२६॥

அத்ய	அப்பொழுது	மூஷி	தலையிற்
ரணே	போரில்	வृக்ஷே	மரமொன்றால்
वीर्यवान्	வீர்யவானான	अभिहतः	புடைக்கப்பட்டவனாய்
कुम्भहनुः	கும்பஹனு	तत्र	அவ்விடத்தில்
तारेण	தாரனால்	प्राणान्	உயிரை
आसाद्य	தாக்கி	संन्याजयत्	துறத்தான்.

अमृष्यमाणस्तत्कर्म प्रहस्तो रथमास्थितः । चकार कदनं घोरं धनुष्पाणिर्वनौकसाम् ॥

प्रहस्तः	பிரஹஸ்தன்	वनौकसां	வானரர்களுக்கு
तत् कर्म	அத்தொழிலை	घोरं	கடுமையான
अमृत्युमानः	சகிக்காதவனாய்	कदनं	நாசத்தை
धनुष्पाणिः	வில்லுங்கையுமாய்	चकार	செய்தான்.
रथं आस्थितः	ரதத்திலிருந்த		
	வண்ணமே		

आवर्त इव सञ्ज्ञे उभयोः सेनयोस्तदा । क्षुभितस्याप्रमेयस्य सागरस्येव निस्वनः ॥२८॥

तदा	அப்பொழுது	अप्रमेयस्य	அளவுகடந்த
उभयोः	இரு	क्षुभितस्य	கலங்கிவிட்ட
सेनयोः	சேனையின	सागरस्य	சமுத்திரத்தினுடையது
निस्वनः	சத்தமானது		
आवर्तः	நீர்ச்சுழல்	इव	போன்றதாகவும்
इव	போன்றதாகவும்	सञ्ज्ञे	உண்டாயிற்று.

महता हि शरौघेण प्रहस्तो युद्धकोविदः । अर्दयामास संक्रुद्धो वानरान्परमाहवे ॥ २९ ॥

युद्धकोविदः	யுத்தத்தில் சாமர்த்தியசாலியாகிய	परमाहवे	பெரும் போரில்
प्रहस्तः	பிரகஸ்தன்	वानरान्	வானரர்களை
संक्रुद्धः	மிகச்சினங்கொண்டவனாய்	महता शरौघेण हि	பெரும் பாணவர்ஷத் . தாலேயே,
		अर्दयामास	துன்புறுத்தினான்.

वानराणां शरीरैश्च राक्षसानां च मेदिनी । बभूव निचिता घोरा पतितैरिव पर्वतैः ॥३०॥

मेदिनी	பூமியானது	पतितैः	சரிந்துவிழுந்த
वानराणां च	வானரர்களுடையவும்	पर्वतैः इव	மலைகளைப்போலவே
राक्षसानां च	ராக்ஷஸர்களுடையவும்	निचिता	நிரம்பியதாய்
शरीरैः	சரீரங்களால்	घोरा	பயங்கரமாய்
		बभूव	இருந்தது.

सा मही रुधिरौघेण प्रच्छन्ना संप्रकाशते । सञ्छन्ना माधवे मासि पलाशैरिव पुष्पितैः ॥

सा	அந்த	माधवे मासि	வைகாசிமாதத்தில்
मही	பூமியானது	पुष्पितैः	பூத்த
रुधिरौघेण	ரத்தப்பிரவாஹத்தால்	पलाशैः	பலாசவிருக்தங்களால்
प्रच्छन्ना	மூடுண்டதாய்	सञ्छन्ना इव	மூடுண்டதுபோல
		संप्रकाशते	விளங்கியது.

हतवीरौघवप्रां तु भग्नयुधमहाद्रुमाम् । शोणितौघमहातोयां यमसागरगामिनीम् ॥ ३२ ॥

यकृत्प्रीहमहापङ्कां विनिकीर्णान्त्रशैवलाम् । भिन्नकायशिरोमीनामङ्गावयवशाद्वलाम् ॥ ३३ ॥

शृङ्गहंसगणाकीर्णां कङ्कसारससेविताम् । मेदःफेनसमाकीर्णामार्तस्तनितनिस्वनाम् ॥ ३४ ॥

तां कापुरुषदुस्तारां युद्धभूमिमयीं नदीम् ॥ ३५ ॥

नदीमिव घनापाये हंससारससेविताम् । राक्षसाः कपिमुख्याश्च तेरुस्तां दुस्तारां नदीम् ॥

यथा पद्मरजोध्वस्तां नलिनां गजयूथपाः ॥ ३७ ॥

हृत्वीरौघवप्रां तु	{ மாண்ட வீரர்களின் குவியல்களாகிற கரைகளையுடையதும்	मेदःफेन- } समाकीर्णं }	கொழுப்பாகிய நுரை களால் நிறையப் பெற்றதும்,
भमायुध- } महाद्रुमं }	{ முறிந்துகிடந்த ஆயு தங்களாகிற விருக்தங் களையுடையதும்,	आर्तस्त्नित- } निस्वनां }	குற்றயிராய் தவிப்ப வர்களின் அழுகை யே சத்தமாகவுடை யதும்,
शोणितौघ- } महातोयां }	{ ரத்தப்பெருக்காகிற நீர்ப்பெருக்கையுடை யதும்,	कापुरुषदुस्तरां	பயங்காளிகளால் கடத்தற்கரியதும்,
यमसागर- } गामिनीं }	{ யமனாகிற ஸமுத்ரத் தை நேர்க்கிச்செல் கிறதும்,	युद्धभूमिमयीं तां नदीं	யுத்தபூமிமயவுமான அந்த நதியில்
यकुत्सीह- } महापङ्कजं }	{ யகுருத், பிலீஹமென் ற ஹிருதயத்தின் இ ருபுறங்களிலுமுள்ள தசைகளைச் சேருக உடையதும்,	राक्षसाः घनापाये हंससारस- } सेवितां }	அரக்கர்கள் மழைகாலமுடிவில் அன்னங்களும் அன் றில்களும் விளையா டப்பெற்ற
विनिकीर्णान्- } शैवलां }	{ சிதறிக்கிடக்கும் நரம் புகளை பாசியாக உடையதும்,	नदीं इव	நதியில் எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
भिन्नकाय- } शिरोमीनां }	{ சிதறிக்கிடக்கும்உடல் களையும், தலைகளை யும் மீன்களாகவுடை யதும்,	तेरुः कपिमुख्याः गजयूथपाः पद्मरजोध्वस्तां	நீந்தினார்கள். வானரத்தலைவர்கள் யானையரசுகள் தாமரைப்பூந்தாதுக ளால் நிரம்பிய
अङ्गावयव- } शाङ्गलां }	{ உடல்களினுறுப்புகளை புற்களாக உடைய தும்,	नलिनीं यथा दुस्तरां तां नदीं च	தாமரை ஓடையில் எவ்வாறோ அவ்வாறே கடத்தற்கரிய அந்த நதியில் அப்படியே
गृध्रहंस- } गणाकीर्णां }	{ கழுகுகளாகிற அன் னப்பறவைக்கூட்டங் களால் நிறைந்ததும்,		நீந்தினார்கள்.
कङ्कसारस- } सेवितां }	{ பருந்துகளாகிற அன் றில்களால் நிறையப் பெற்றதும்		

ततः सृजन्तं बाणौघान्प्रहस्तं स्यन्दने स्थितम् । ददर्श तरसा नीलो विनिघ्नन्तं प्लवङ्गमान्॥

नीलः	நீலன்	बाणौघान्	பாணஸமூகங்களை.
ततः	அப்பொழுது	सृजन्तं	பொழிந்துகொண்டு
प्रहस्तं	பிரகஸ்தனை	प्लवङ्गमान्	வானரர்களை
स्यन्दने स्थितं	ரதத்தில் இருந்து	विनिघ्नन्तं	வதைக்கின்றவனாக
तरसा	ஆற்றலால் [கொண்டு]	ददर्श	கவனித்தான்,

स तेनाभिहतः क्रुद्धो नदत्राक्षसपुङ्गवः । वर्षं शरवर्षाणि प्लवङ्गानां चमूपतौ ॥ ४५ ॥

तेन	அதனால்	नदन्	காஜிக்கின்றவனாய்
अभिहतः	அடியுண்டவனாகிய	प्लवङ्गानां	வானரர்களின்
सः	அந்த	चमूपतौ	சேனாபதியின் மீது
राक्षसपुङ्गवः	ராக்ஷஸோத்தமன்	शरवर्षाणि	கணைமாரிகளை
क्रुद्धः	கினங்கொண்டு	वर्षं	பொழிந்தான்.

तस्य बाणगणान्घोरात्राक्षसस्य महाबलः । अपारयन्वारयितुं प्रत्यगृह्णान्निमीलितः ॥ ४६ ॥

महाबलः	மகாபலசாலியாகும்	वारयितुं	தடுப்பதற்கு
तस्य	அந்த [அவன்	अपारयन्	முடியாதவனாய்
राक्षसस्य	ராக்ஷஸனது	निमीलितः	கண்களை மூடிக்
घोरान्	கொடிய		கொண்டவனாய்
बाणगणान्	கணைஜாலங்களை	प्रत्यगृह्णात्	ஏற்றுக்கொண்டான்.

यथैव गोवृषो वर्षं शारदं शीघ्रमागतम् । एवमेवं प्रहस्तस्य शरवर्षं दुरासदम् ॥ ४७ ॥

निमीलिताक्षः सहसा नीलः सेहे सुदारुणम् ॥ ४८ ॥

शीघ्रं	திடீரென்று	सुदारुणं एव	மிகக் கடுமையாயிருக்க
आगतं	வந்த		கிறதான
शारदं	சரத்காலத்து	प्रहस्तस्य	பிரகஸ்தனுடைய
वर्षं	மழையை	शरवर्षं	பாணவர்ஷத்தை
गोवृषः	ஓர் எருது	निमीलिताक्षः एव	கண்களை மூடிக்
यथा एवं	எப்படியோ அப்படியே		கொண்டவனாகவே
नीलः	நீலன்	सहसा	ஆற்றலால்
दुरासदं	தடுக்கமுடியாது	सेहे	பொறுத்துக்கொண்
			டான்.

रोषितः शरवर्षेण सालेन महता महान् । प्रजघान हयानीलः प्रहस्तस्य मनोजवान् ॥ ४९ ॥

महान्	பெருமைபெற்றவனும்	सालेन	ஆச்சாமாமொன்றால்
शरवर्षेण	பாணமாரியால்	प्रहस्तस्य	பிரகஸ்தனது
रोषितः	கோபமூட்டப்பட்ட	मनोजवान्	மனோவேகமாகச்
	வனுமான		செல்லும்
नीलः	நீலன்	हयान्	குதிரைகளை
महता	பெரும்	प्रजघान	அடித்துக்கொன்றான்.

ततः स चापमुद्धृत्य प्रहस्तस्य महाबलः । बभञ्ज तरसा नीलो ननाद च पुनः पुनः ॥

महाबलः	மகாபலம்பொருந்திய	उद्धृत्य	பிடுங்கி
सः	அந்த	बभञ्ज	முறித்தெறிந்தான்.
नीलः	நீலன்	ततः	அதன்மேல்
तरसा	ஆற்றலால்	पुनः पुनः	பலமுறை
प्रहस्तस्य	பிரகஸ்தனது	ननाद च	அட்டகாசமும்
चापं	வில்லை		செய்தான்.

विधनुस्तु कृतस्तेन प्रहस्तो बहिनीपतिः । प्रगृह्य मुसलं घोरं स्यन्दनादवपुषुवे ॥ ५१ ॥

वाहिनीपतिः	சேனாபதியாகும்	घोरं	பயங்கரமான
प्रहस्तः	பிரகஸ்தன்	मुसलं	உலக்கை ஒன்றை
तेन	அவனால்	प्रगृह्य	எடுத்துக்கொண்டு
विधनुः	வில்லையிழந்தவனாக	स्यन्दनात्	ரத்தத்தினின்று
कृतः तु	செய்யப்பட்டவனாகவே	अवपुषुवे	கீழே குதித்தான்.

तावुभौ बाहिनीमुख्यौ जातवैरौ तरस्विनौ । स्थितौ क्षतजदिग्धाङ्गौ प्रभिन्नाविव कुञ्जरौ ॥
उल्लिखन्तौ सुतीक्ष्णाभिर्दंष्ट्राभिरितरेतरम् । सिंहशार्दूलसदृशौ सिंहशार्दूलचेष्टितौ ॥ ५२ ॥
विक्रान्तविजयौ वीरौ समरेष्वनिवर्तिनौ । काङ्क्षमाणौ यशः प्राप्तुं वृत्रवासवयोः समौ ॥

बाहिनीमुख्यौ	சேனாபதிகளும்	समरेषु	போர்களில்
जातवैरौ	பகைமை முதிர்ந்தவர்களும்	अनिवर्तिनौ	பின்வாங்காத
तरस्विनौ	மிக ஆற்றலுடையவர்களும்	वीरौ	சூரர்களும்
प्रभिन्नौ	மதங்கொண்ட	वृत्रवासवयोः	விர்த்ராசரனுக்கும் + இந்திரனுக்கும்
कुञ्जरौ इव	யானைகள்போன்றவர்	समौ	ஸமமானவர்களுமான
सिंहशार्दूल-सदृशौ	சிங்கங்களையும் புலிகளையும் நிகர்த்தவர்களும்	तौ	அந்த
सिंहशार्दूल-चेष्टितौ	சிங்கங்களுடையவும் புலிகளுடையவும் செயல்கொண்டவர்களும்	उभौ .	இருவர்களும்
विक्रान्तविजयौ	சத்ருக்களையடக்கும் வெற்றிகொண்டவர்களும்	यशः प्राप्तुं	கீர்த்தியை அடைய
		काङ्क्षमाणौ	அவாக்கொண்டு
		सुतीक्ष्णाभिः	மிகக் கூரிய
		दंष्ट्राभिः	கோரைப்பற்களால்
		इतरेतरं	ஒருவனையொருவன்
		उल्लिखन्तौ	கடித்துக்குதறிக் கொண்டு
		क्षतजदिग्धाङ्गौ	அங்கமெல்லாம் ரத்தம் வழிந்தவர்களாய்
		स्थितौ	எதிர்த்துநின்றார்கள்.

आजघान तदा नीलं ललाटे मुसलेन सः । प्रहस्तः परमायत्तस्तस्य सुस्राव शोणितम् ॥

सः	அந்த	मुसलेन	உலக்கையால்
प्रहस्तः	பிரகஸ்தன்	ललाटे	நெற்றியில்
तदा	அப்பொழுது	आजघान	புடைத்தான்.
परमायत्तः	மிகமுயற்சிகொண்டவனாக	तस्य	அவனுக்கு
नीलं	நீலனை	शोणितं	ரத்தம்
		सुस्राव	பெருகலாயிற்று.

ततः शोणितदिग्धाङ्गः प्रगृह्य सुमहातरुम् । प्रहस्तस्योरसि क्रुद्धो विससर्ज महाकपिः ॥

शोणितदिग्धाङ्गः	உடம்பெல்லாம் ரத்தம் வழியப்பெற்றவனும்	प्रगृह्य	எடுத்து
महाकपिः	வானரர்களில் உத்தம னுமாகிய அவன்	प्रहस्तस्य	பிரகஸ்தனது
क्रुद्धः	சினங்கொண்டவனாகி	उरसि	மார்பில்
सुमहातरुं	மிகப்பெரிய மரமொன்றை	ततः	அப்பொழுது
		विससर्ज	அடித்தான்.

तमचिन्त्य प्रहारं सः प्रगृह्य मुसलं महत् । अभिदुद्राव बलिनं वलानीलं प्लवङ्गमम् ॥५७॥

सः	அவன்	बलिनं	பலசாலியாகிய
तं प्रहारं	அந்த அடியை	नीलं	நீலனென்ற
अचिन्त्य	பொருட்படுத்தாது	प्लवङ्गमं	வானரனை
महत्	பெரும்	बलात्	செருக்கினதிசயத்
मुसलं	உலக்கையை		தால்
प्रगृह्य	கையில் கொண்டு	अभिदुद्राव	எதிர்த்தோடினான்.

तमुग्रवेगं संरब्धमापतन्तं महाकपिः । ततः संप्रेक्ष्य जग्राह महावेगो महाशिलाम् ॥ ५८ ॥

महावेगः	மிகசக்தியுடைய	तं	அவனை
महाकपिः	வானரர்களில் சிறந்த வனாகிய அவன்	ततः	அப்பொழுது
उग्रवेगं	மிக ஆத்திரங்கொ	संप्रेक्ष्य	பார்த்து
संरब्धं	பரபரப்புற்று [ண்டு	महाशिलां	பெரும்பாறை ஒன்றை
आपतन्तं	எதிர்த்தோடிவரும்	जग्राह	கையிலெடுத்துக் கொண்டான்.

तस्य युद्धाभिकामस्य मृधे मुसलयोधिनः । प्रहस्तस्य शिलां नीलो मूर्ध्नि तूर्णमपातयत् ॥

नीलः	நீலன்	तस्य	அந்த
युद्धाभिकामस्य	யுத்தத்தில் உத்ஸாகங் கொண்டு	प्रहस्तस्य	பிரகஸ்தனது
मृधे	போரில்	मूर्ध्नि	தலையில்
मुसलयोधिनः	உலக்கையைக்கொ ண்டு போர் புரிகின்ற	शिलां	கற்பாறையை
		तूर्ण	சடக்கென
		अपातयत्	வீசி எறிந்தான்.

सा तेन कपिमुख्येन विमुक्ता महती शिला । विभेद बहुधा घोरा प्रहस्तस्य शिरस्तदा ॥

कपिमुख्येन	வானரர்களில் சிறந்த	महती	பெரிய
तेन	அவனால்	शिला	பாறை
विमुक्ता	அப்பொழுது	प्रहस्तस्य	பிரகஸ்தனது
सा	விட்டெறியப்பட்ட	शिरः	தலையை
घोरा	அந்த பயங்கரமான	बहुधा	பலனுண்டங்களாக
		विभेद	பிளந்துவிட்டது.

स गतासुर्गतश्रीको गतसचो गतेन्द्रियः । पपात सहसा भूमौ छिन्नमूल इव द्रुमः ॥६१॥

सः	அவன்	छिन्नमूलः	வேருடன் வெட்டுண்ட
गतेन्द्रियः	ஐம்புலன்களும் தடுமாறி	द्रुमः इव	மரம்போலவே
गतसचः	ஆற்றலொழிந்து	सहसा	திடீரென
गतश्रीकः	புகழ்நீந்து	भूमौ	பூமியில்
गतासुः	உயிரொழிந்தவனாய்	पपात	சாய்ந்து விட்டான்.

प्रभिन्नशिरसस्तस्य बहु सुस्राव शोणितम् । शरीरादपि सुस्राव गिरेः प्रस्रवणं यथा ॥६२॥

तस्य	அவனது	सुस्राव	பெருகிற்று.
प्रभिन्नशिरसः	உடைந்த மண்டையி லிருந்து	गिरेः	மலையிலிருந்து
शोणितं	ரத்தம்	प्रस्रवणं यथा	அருவிபோல
बहु	அதிகமாய்	शरीरात् अपि	உடலிலிருந்தும்
		सुस्राव	பெருகிற்று.

हते प्रहस्ते नीलेन तदकम्प्यं महद्वलम् । रक्षसामप्रहृष्टानां लङ्कामभिजगाम ह ॥ ६३ ॥

नीलेन	நீலனால்	अकम्प्यं ह	இதுவரையில் அசைக்க முடியாது விளங்கின
प्रहस्ते	பிரகஸ்தன்	महत् बलं	பெரும் சேனை
हते	கொல்லப்படவும்	लङ्कां	லங்கையை நோக்கி
अप्रहृष्टानां	உத்ஸாஹமொழிந்த	अभिजगाम	திரும்பத்தலைப் பட்டது.
रक्षसां	அரக்கர்களுடைய		
तत्	அந்த		

न शेकुः समरे स्थातुं निहते वाहिनीपतौ । सेतुबन्धं समासाद्य विकीर्णं सलिलं यथा ॥

वाहिनीपतौ	சேனை த்தலைவன்	समासाद्य	கிட்டி
निहते	மாண்டதும்	सलिलं यथा	வெள்ளம்போலவே
सेतुबन्धं	கரையை	समरे	போரில்
विकीर्णं	உடைந்ததாய்	स्थातुं	நிற்க
		शेकुः न	முடியாதிருந்தார்கள்.

हते तस्मिन्मुख्ये राक्षसास्ते निरुद्यमाः । रक्षःपतिगृहं गत्वा ध्यानमूकत्वमास्थिताः ॥

तस्मिन्	அந்த	रक्षःपतिगृहं	ராக்ஷஸராஜனது
मुख्ये	சேனை த்தலைவன்		மாளிகைக்கு
हते	மாண்டுவிடவும்	गत्वा	போய்ச்சேர்ந்து
ते राक्षसाः	அந்த அரக்கர்கள்	ध्यानमूकत्वं	சிந்தையால் திகைத்து
निरुद्यमाः	ஊக்கமொழிந்தவர் களாய்	आस्थिताः	மௌனத்தை கொண்டுவீட்டார்கள்.

संख्ये प्रहस्तं निहतं निशम्य शोकादितः क्रोधपरीतचेताः ।

उवाच तान्नैर्ऋतयोधमुख्यानिन्द्रो यथा चामरयोधमुख्यान्

॥ ३ ॥

संख्ये	போரில்	नैर्ऋतयोध-	ராக்ஷஸப்போர்வீரர்
प्रहस्तं	பிரஹஸ்தனை	मुख्यान् }	களைப் பார்த்து
निहतं	மாண்டுவிட்டவனாக	इन्द्रः	இந்திரன்
निशम्य	அறிந்து	अमरयोध-	போர்வீரர்களான
शोकादितः	சோகத்தால் நொந்து	मुख्यान् }	தேவர்களைப் பார்த்து
क्रोधपरीतचेताः	{ கோபத்தால் பற்றப் பட்ட மனமுடையவ னாகி	यथा च	எப்படியோ அப்படியே
तान्	அந்த	उवाच	பின்வருமாறு மொழிந்தான்:

नावज्ञा रिपवे कार्या यैरिन्द्रबलसूदनः । सूदितः सैन्यपालो मे सानुयात्रः सकुञ्जरः ॥

रिपवे	“சத்துருவிடம்	मे	எனது
अवज्ञा	அலக்ஷ்யம்	सैन्यपालः	ஸேனாநாயகன்
न कार्या	கொள்ளக்கூடாது.	सानुयात्रः	பின்வந்த படைகளுடனும்
यैः	எந்த அவர்களால்	सकुञ्जरः	யானைகளுடனும்
इन्द्रबलसूदनः	இந்திரசேனைகளையும் அழித்த,	सूदितः	அழிக்கப்பட்டான்.

सोऽहं रिपुविनाशाय विजयायाविचारयन् । स्वयमेव गमिष्यामि रणशीर्षं तदद्भुतम् ॥

सः	“அந்த	अद्भुतं	ஆச்சர்யமான
अहं	நான்	रणशीर्षं	போர்முனைக்கு,
अविचारयन्	வேறு யோசனை செய்	रिपुविनाशाय	சத்ருக்களை அழித்து
स्वयं एव	நேரிலேயே [யாது	विजयाय	வெற்றிபெற,
तत्	அந்த	गमिष्यामि	செல்வேன்.

अद्य तद्वातरानीकं रामं च सहलक्ष्मणम् । निर्दह्मिष्यामि बाणौघैर्वनं दीप्तैरिवाग्निभिः ॥

अद्य	“இப்பொழுதே	दीप्तैः	கொழுந்துவிட்டெரி யும்
सहलक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனோடுகூட	अग्निभिः	தீயால்
रामं	ராமனையும்	वनं	காட்டை
तत्	அந்த	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே,
वातरानीकं च	வானரஸேனையையும்	निर्दह्मिष्यामि	எரித்துவிடுகிறேன்.
बाणौघैः	பாணவருஷங்களால்,		

स एवमुक्त्वा ज्वलनप्रकाशं रथं तुरङ्गोत्तमराजयुक्तम् ।
प्रकाशमानं वपुषा ज्वलन्तं समारोहामरराजशत्रुः

॥ ७ ॥

அமரராஜசுலு: தேவேந்திரனது
 ச: அவன் [சத்ருவாகிய
 एवं மேற்கண்டவாறு
 उक्तवा சொல்லிவிட்டு,
 तुरङ्गोत्तम- } சிறந்த சூதிரையரசுக
 राजयुक्तं } களால் பூட்டப்பெற்
 றதும்

ज्वलनप्रकाशं அக்னிஒளிகொண்டு
 ज्वलन्तं ஜ்வலிக்கின்றதும்
 वपुया திருபொருந்தி
 प्रकाशमानं விளங்குவதுமான
 रथं ரதத்தில்
 समारोह ஏறினான்.

स शङ्खभेरीपणवप्रणादैरास्फोटितक्ष्वेलितसिंहनादैः ।

पुण्यैः स्तवैश्चाप्यभिपूज्यमानस्तदा ययौ राक्षसराजमुख्यः

॥ ८ ॥

राक्षसराजमुख्यः சிறந்த ராக்ஷஸமன்
 னனாகிய

स: அவன்
 शङ्खभेरी- } சங்கு, பேரிகை, முரசு
 पणवप्रणादैः } வாத்தியம் இவை
 களின் முழக்கங்
 களாலும்

आस्फोटितक्ष्वेलित- } கைக்கொட்டுகளாலும்
 सिंहनादैः च } சூதித்தல்களாலும்
 சிங்கநாதங்களாலும்

पुण्यैः ரம்யமான
 स्तवैः अपि வெற்றிப்புக்கழப்பாக்க
 ளாலும்
 अभिपूज्यमानः கௌரவிக்கப்பெற்ற
 तदा அப்பொழுது [வரைய்
 ययौ புறப்பட்டான்.

स शैलजीमूतनिकाशरूपैर्मांसादनैः पावकदीप्तनेत्रैः ।

बभौ वृतो राक्षसराजमुख्यो भूतैर्वृतो रुद्र इवासुरेशः

॥ ९ ॥

असुरेशः அசுரத்தலைவனும்
 राक्षसराजमुख्यः சிறந்த ராக்ஷஸ
 மன்னனுமாகிய
 स: அவன்
 शैलजीमूत- } மலைகளையும் மேகங்க
 निकाशरूपैः } ளையும் நிகர்த்த உரு
 வங்களையெகொண்ட
 வர்களும்

पावकदीप्तनेत्रैः { அக்னிபோல் ஜ்வலிக்
 கும் கண்களுடைய
 வர்களுமான
 मांसादनैः அரக்கர்களால்
 वृतः சூழப்பட்டவனாய்
 भूतैः ப்ரமதகணங்களால்
 वृतः சூழப்பட்ட
 रुद्रः इव சிவபிரான் என
 बभौ விளங்கினான்.

ततो नगर्याः सहसा महौजा निष्क्रम्य तद्वा नरसैन्यमुग्रम् ।

महार्णवाभ्रस्तनितं ददर्श समुद्यतं पादपशैलहस्तम्

॥ १० ॥

महौजा: மகா பராக்கிரமசாலி
 யாகிய அவன்
 ततः அப்பொழுது
 नगर्याः நகரிலிருந்து
 सहसा வேகமாய்
 निष्क्रम्य வெளிவந்து
 पादपशैलहस्तं மரங்களையும் மலைகளே
 யும் கையிலேந்தி

समुद्यतं எதிர்த்து நிற்கிறதும்
 उग्रं க்ரோமாய்
 महार्णवाभ्रस्तनितं { பெருங்கடலையும் மேக
 த்தையும் நிகர்த்து
 கூச்சலிடுகிறதுமான
 तद् अந்த
 वानरसैन्यं வானரசேனையை
 ददर्श கண்டான்.

तद्राक्षसानीकमतिप्रचण्डमालोक्य रामो भुजगेन्द्रबाहुः ।
विभीषणं शस्त्रभृतां वरिष्ठमुवाच सेनानुगतः पृथुश्रीः

॥ ११ ॥

सेनानुगतः	சேனைகளால் பக்கலி லிருக்கப்பெற்றவரும்	अतिप्रचण्डं	மிகப்பயங்கரமான
पृथुश्रीः	அழியாப்புகழ் படைத்தவரும்	राक्षसानीकं	அரக்கப்பட்டையை
भुजगेन्द्रबाहुः	சர்ப்பங்கள் போல் நீண்ட திருக்கரங்க ள மைந்தவருமான	आलोक्य	கண்ணுற்று
रामः	ஸ்ரீராமர்	शस्त्रभृतां	வீரர்களில்
तत्	அந்த	वरिष्ठं	சிறந்த
		विभीषणं	விபீஷணரைப்
		उवाच	பார்த்து பின்வருமாறு வினா வினா :

नानापताकाध्वजशस्त्रजुष्टं प्रासासिशूलायुधशस्त्रजुष्टम् ।
सैन्यं गजेन्द्रोपमनागजुष्टं कस्येदमक्षोभ्यमभीरुजुष्टम्

॥ १२ ॥

नानापताकाध्वज- शस्त्रजुष्टं	“ பலவித கொடிகளா லும் நிகளான்களா லும் ஆயுதங்களா லும் நிறைந்து விளங் குகிறதும்	गजेन्द्रोपम- नागजुष्टं	ஐராவதத்திற்குச் சமா னமான யானைகளு டன் நிறைந்து விளங்குகிறதும்
प्रासासिशूलायुध- शस्त्रजुष्टं	ஈட்டி, கத்தி, சூலாயு தம் முதலிய ஆயுதங் களால் நிறைந்து விளங்குகிறதும்	अभीरुजुष्टं	துணிவும் உத்ஸாஹ மும் கொண்டவர் களைக்கொண்டதும்
		अक्षोभ्यं	கலக்கமுடியாதது
		इदं	இதோவரும் [மான
		सैन्यं	சேனை
		कस्य	யாருடையது ? ”

ततस्तु रामस्य निशम्य वाक्यं विभीषणः शक्रसमानवीर्यः ।

शशंस रामस्य बलप्रवेकं महात्मनां राक्षसपुङ्गवानाम्

॥ १३ ॥

ततः	அப்பொழுது	महात्मनां	மகாதையசாலி களான
शक्रसमानवीर्यः	இந்திரனை நிகர்த்த வீர்யம்பொருந்திய	राक्षसपुङ्गवानां	ராக்கஷஸோத்தமர்களு டைய
विभीषणः	விபீஷணர்	बलप्रवेकं तु	சேனைகளில் உத்தம மானதைப்பற்றி
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	शशंस	பின்வருமாறு தெரியப் படுத்தினார் :
वाक्यं	சொல்லை		
निशम्य	கேட்டு		
रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு		

योऽसौ गजस्कन्धगतो महात्मा नवोदितार्कोपमताम्रवक्त्रः ।
प्रकम्पयन्नागशिरोऽभ्युपैति ह्यकम्पनं त्वेनमवेहि राजन्

॥ १४ ॥

राजन्	“சக்கிரவர்த்தியாரே !	नवोदितार्कोपम- ताम्रवक्त्रः	இளம் சூரியனை நிகர்த்த சிவந்த முகமுடையவனாய்
यः	எந்த	महात्मा तु	மஹா தைரியசாலி யாய்
असौ	இவன்	अभ्युपैति	வருகிறானே
गजस्कन्धगतः	{ யானையினது கழுத் தில் உட்கார்ந்து கொண்டு	एनं	இவனை
नागशिरः	யானையின் தலையை	अकम्पनं हि	அகம்பனென
प्रकम्पयन्	அதிரச்செய்து கொண்டு	अवेहि	தெரிந்துகொள்ளும்.

योऽसौ रथस्थो मृगराजकेतुर्धृन्वन्धनुः शक्रधनुःप्रकाशम् ।
करीव भात्युग्रविवृत्तदंष्ट्रः स इन्द्रजिन्नाम वरप्रधानः

॥ १५ ॥

यः	“எந்த	धृन्वन्	நானேற்றி இழுத்துக் கொண்டு
असौ	இவன்	उग्रविवृत्तदंष्ट्रः	கொடிய கோரைப்பற் களை காட்டிகொண்டு
मृगराजकेतुः	சிம்ஹக்கொடி கொண் டவனாய்	करी इव	யானைபோலவே
रथस्थः	ரதத்திலிருந்து கொண்டு	भाति	விளங்குகிறானே
शक्रधनुःप्रकाशं	இந்திரனது வில்போல் ஒளியுற்று விளங்கும்	सः	அவன்
धनुः	வில்லை	वरप्रधानः	வரங்களால் பெருமை பெற்ற
		इन्द्रजित् नाम	இந்திரஜித்து என்பவன்.

यश्चैष विन्ध्यास्तमहेन्द्रकल्पो धन्वी रथस्थोऽतिरथोऽतिवीरः ।
विस्फारयंश्चापमतुल्यमानं नाम्नाऽतिकायोऽतिविवृद्धकायः

॥ १६ ॥

विन्ध्यास्त- महेन्द्रकल्पः)	“விந்தியமலை, அஸ்த மலை, மஹேந்திரமலை இவைகளை நிகர்த் தவனாய்	अतुल्यमानं	ஒப்பற்ற செருக்குக் கொண்டு
धन्वी	வில்லாளியாய்	विस्फारयन्	டங்காரம் செய்கின் றவனாய் .
अतिरथः	அதிரதனென்ற	अतिविवृद्धकायः	மிகப் பெரிய உடலுற்றவனாய்
अतिवीरः	மஹா சூரனாய்	यः	எவன் இருக்கின்
रथस्थः	ரதத்திலிருந்து கொண்டே	एषः च	இவன்தான் [றானே
चापं	வில்லை	नाम्ना	பெயரால்
		अतिकायः	அதிகாயனெனப் படுபவன்.

योऽसौ नवाकौदितताम्रचक्षुरारुह्य घण्टानिनदप्रणादम् ।
गजं खरं गर्जति वै महात्मा महोदरो नाम स एष वीरः

॥ १७ ॥

ய:	“எந்த	गजं	யானேமீது
महात्मा	மஹா ஆற்றலுடைய	आरुह्य	ஏறிக்கொண்டு
वीरः	சூரனாகிய	खरं	காண்கடோரமாக
असौ	இவன்	गर्जति वै	காஜிக்கின்றானே
नवाकौदि-}	இளஞ்சூரியனை நிகர்த்	सः	அந்த
ताम्रचक्षुः }	த சிவந்த கண்களு	एषः	இவன்
	டையவனாய்	महोदरः	மகோதரன்
घण्टानिनदप्रणादं	{ மணிகள் கட்டி அழ	नाम	என்பவன்.
	காக ஒலித்துக்		
	கொண்டிருக்கிற		

योऽसौ ह्यं काञ्चनचित्रभाण्डमारुह्य सन्ध्याभ्रगिरिप्रकाशम् ।
प्रासं समुद्यम्य मरीचिनद्धं पिशाच एषोऽशनितुल्यवेगः

॥ १८ ॥

यः	“எந்த	आरुह्य	ஏறிக்கொண்டு
असौ	இவன்	मरीचिनद्धं	பளபளவென்று
			விளங்குகிற
काञ्चनचित्रभाण्डं	{ பொன்மயமான அழ	प्रासं	சட்டி ஒன்றை
	கிய குதிரையணி	समुद्यम्य	ஒங்கிக்கொண்டு
	களையுடையதும்		
सन्ध्याभ्र-}	சாயங்காலமேகம் தங்	अशनितुल्यवेगः	{ இடிக்குச் சமானமான
गिरिप्रकाशं }	கிய மலையின் ஒளி		வேகங்கொண்டவ
	கொண்டு விளங்கு		னாய் இருக்கிறானே,
	கிறதுமான	एषः	இவன்
ह्यं	குதிரைமீது	पिशाचः	பிசாசெனெனப்
			படுவன்.

यश्चैष शूलं निशितं प्रगृह्य विद्युत्प्रभं किङ्करवज्रवेगम् ।
वृषेन्द्रमास्थाय गिरिप्रकाशमायाति योऽसौ त्रिशिरा यशस्वी

॥ १९ ॥

यः	“எவன்	गिरिप्रकाशं	மலைபோல் விளங்கும்
निशितं	கூரானதும்	वृषेन्द्रं	எருதரசில்
विद्युत्प्रभं च	மின்னல்போல் பிரகா	आस्थाय	ஏறிக்கொண்டு
	சிக்கிறதும்	आयाति	வருகிறானே
किङ्करवज्रवेगं	{ வஜ்ராயுதத்திற்கும்	एषः	இவன்
	மேலான சக்தியுடை	त्रिशिराः	தரிசிரஸ் எனப்
	யதுமான		படுவன்.
शूलं	சூலத்தை	यः	எந்த
प्रगृह्य	எந்திக்கொண்டு	असौ	இவன்
		यशस्वी	மிகப்புகழ்பெற்றவன்.

असौ च जीमूतनिकाशरूपः कुम्भः पृथुव्यूढसुजातवक्षाः ।

समाहितः पन्नगराजकेतुर्विस्फारयन्भाति धनुर्विधून्वन्

॥ २० ॥

जीमूतनिकाशरूपः	“மேகத்தை நிகர்த்த உருவமுடையவனும்	कुम्भः	கும்பனெனப்படுபவன்
பृथுவ்யூ- சுजातवक्षाः	பெருத்து விசாலமான அழகிய மார்புடையவனும்	समाहितः	மிக ஊக்கங்கொண்டு
पन्नगराजकेतुः च	அரவக்கொடியோனு	धनुः	வில்லை
असौ	அந்த [மான	विधून्वन्	நாணேற்றி
		विस्फारयन्	டங்காரஞ்செய்து
		भाति	கொண்டு விளங்குகிறான்.

यश्चैष जाम्बूनदवज्रजुष्टं दीप्तं सधूमं परिधं प्रगृह्य ।

आयाति रक्षोबलकेतुभूतस्त्वसौ निकुम्भोऽद्भुतघोरकर्मा

॥ २१ ॥

यः	“எவன்	निकुम्भः	நிகும்பனெனப்படுபவன்.
जाम्बूनदवज्रजुष्टं	பொன்னும் வைரமு மிழைத்து	असौ	இவன்
सधूमं	புகையுடன்	अद्भुतघोरकर्मा	{ மிக ஆச்சரியமும் பயங்கரமுமான செயல்கொண்டு
दीप्तं च	ஜ்வலிக்கின்ற		
परिधं	உழலைத்தடியை	रक्षोबलकेतुभूतः	{ அரக்கச்சேனைக்கு முக்கியனாய் விளங் குகிறவன்.
प्रगृह्य	கைப்பற்றி		
आयाति	வருகிறானே		
एषः-तु	இவன் தான்		

यश्चैष चापासिशरौघजुष्टं पताकिनं पावकदीप्तरूपम् ।

रथं समास्थाय विभात्युदग्रो नरान्तकोऽसौ नगशृङ्गयोधी

॥ २२ ॥

यः	“எவன்	समास्थाय	ஏறிக்கொண்டு
चापासि- शरौघजुष्टं	{ வில், கத்தி, பாணம் இவைகளின் சமூகங் களால் நிறையப்பெற்ற தும்	उदग्रः	மிகப்பெருமை பெற்ற வனாய்
पताकिनं	நிசான்களுடன் விளங் குகிறதும்	विभाति	விளங்குகிறானே
पावकदीप्तरूपं	{ அக்னிபோல் ஜ்வலிக் கின்ற ஒளிகொண் டதுமான	एषः च	இவன்தான்
रथं	ரதத்தில்	नरान्तकः	நராத்கனெனப்படுப வன்.
		असौ	இவன்
		नगशृङ्गयोधी	{ மரங்களையும் மலைச் சிகரங்களையும் கொ ண்டு போர்புரிபவன்.

यश्चैष नानाविधघोररूपैर्व्याघ्रोष्ट्रनागेन्द्रमृगाश्ववक्त्रैः ।

भूतैर्वृतो भाति विवृत्तनेत्रैः सोऽसौ सुराणामपि दर्पहन्ता

॥ २३ ॥

यः	“ எந்த	विवृत्तनेत्रैः	சுழலுங்கண்களையு
एषः	இவன்		டையவைகளுமான
नानाविधघोररूपैः	{ பலவித பயங்கரமான உருக்கொண்டவை களும்	भूतैः	பூதங்களால்
व्याघ्रोष्ट्रनागेन्द्र- मृगाश्ववक्त्रैः	{ புலி, ஓட்டகம், யானை யரசு, மான், குதிரை இவைகள் போல் முகம்கொண்டவை களும்	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
		भाति	விளங்குகிறானே
		सः	அந்த
		असौ च	இவன் தான்
		सुराणां अपि	தேவர்களுடையவும்
		दर्पहन्ता	செருக்கை அடக்கிய வன்.

यत्नैतदिन्दुप्रतिमं विभाति छत्रं सितं सूक्ष्मशलांकमय्यम् ।

अत्रैष रक्षोधिपतिर्महात्मा भूतैर्वृतो रुद्र इवावभाति

॥ २४ ॥

यत्न	“ எவ்விடத்தில்	अत्र	அங்குதான்
इन्दुप्रतिमं	சந்திரனை நிகர்த்து	एषः	இந்த
सितं	வெண்மையுற்று விளங்குகிறதும்,	महात्मा	மிகத் துணிவுகொண்ட
सूक्ष्मशलांकं	சன்னக்கம்பிகளால் பிணைக்கப்பெற்றதும்	रक्षोधिपतिः	ராசுஷஸமன்னன்
अय्यं	சிறந்த துமாகிய	भूतैः	பூதகணங்களால்
एतत् छत्रं	• இந்தக் குடை	वृतः	சூழப்பட்ட
विभाति	விளங்குகிறதோ	रुद्रः	சிவபெருமான்
		इव	போல
		अवभाति	விளங்குகிறான்.

असौ किरीटी चलकुण्डलास्यो नगेन्द्रविन्ध्योपमभीमकायः ।

महेन्द्रवैवस्वतदर्पहन्ता रक्षोधिपः सूर्य इवावभाति

॥ २५ ॥

किरीटी	“ கிரீடமணிந்தவனும்,	रक्षोधिपः	ராசுஷஸமன்னன்
चलकुण्डलास्यः	குண்டலங்களாகும் முகமுடையவனும்,	महेन्द्रवैवस्वत- दर्पहन्ता	{ தேவேந்திரனுடைய வும், யமனுடையவும் செருக்கை அடக்கி யவன்.
नगेन्द्रविन्ध्योपम- भीमकायः	{ இமயமலையையும், விந்தியமலையையும் நிகர்த்த பயங்கரமா ன தேகமுடையவ னுமாகிய	सूर्यः	சூர்யபகவான்
		इव	போலவே
		अवभाति	விளங்கிக்கொண்டு
असौ	இந்த		இருக்கிறான்.

प्रत्युवाच ततो रामो विभीषणमरिन्दमम् । अहो दीप्तो महातेजा रावणो राक्षसेश्वरः ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	राक्षसेश्वरः	“அரக்கர் வேந்தனாகிய
अरिन्दमं	சத்துருக்களை நாசம்	रावणः	ராவணன்
	பண்ணும்	महातेजाः	சிறந்த வெற்றித்திரு
विभीषणं	விபீஷணனைப் பார்த்		வமைந்தவனாய்
ततः	அப்பொழுது [து	अहो दीप्तः	எப்படி ஒளிகொண்டு
प्रत्युवाच	பின் வருமாறு		விளங்குகிறான்.
	சொல்லியருளினார்:		

आदित्य इव दुष्प्रेक्षो रश्मिभिर्भाति रावणः । सुव्यक्तं लक्ष्ये ह्यस्य रूपं तेजःसमावृतम् ॥

रावणः	“ராவணன்	भाति	விளங்குகின்றான்.
रश्मिभिः	கிரணங்களால்	अस्य	இவனது
दुष्प्रेक्षः	கண்கொண்டு பார்க்க	रूपं	உருவத்தை
	முடியாத	तेजःसमावृतं हि	பரிபூர்ண ஆற்றல்
आदित्यः	சூரியபகவான்		கொண்டதாகவே
इव	போலவே	सुव्यक्तं	சந்தேகமற
		लक्ष्ये	எண்ணுகின்றேன்.

अहो वीर्यमहो धैर्यमहो सत्वमहो द्युतिः । अहो राक्षसराजस्य सर्वलक्षणसंयुता ॥ २८ ॥

अहो वीर्यं	“ஆ! என்ன வீர்யம்!	राक्षसराजस्य	ராக்ஷஸராஜனுக்கு
अहो धैर्यं	ஆ! என்ன தைரியம்!	सर्वलक्षणसंयुता	ஸ்ர்வலக்ஷணங்களி
अहो सत्वं	ஆ! என்ன பலம்!		னமைப்பு
अहो द्युतिः	ஆ! என்ன ஒளி!	अहो	வியக்கத்தக்கதே!

देवदानववीराणां वपुर्नैवंविधं भवेत् । यादृशं राक्षसेन्द्रस्य वपुरेतत्प्रकाशते ॥ २९ ॥

राक्षसेन्द्रस्य	“ராக்ஷஸமன்னனது	एवंविधं	இப்படிப்பட்ட
एतत्	இந்த	वपुः	உரு
वपुः	உரு	देवदानववीराणां	தேவாஸுரவீரர்
यादृशं	எப்படிப்பட்டதாய்		களுக்கும்
प्रकाशते	விளங்குகிறதோ	न भवेत्	இராது.

सर्वे पर्वतसङ्काशाः सर्वे पर्वतयोधिनः । सर्वे दीप्तायुधधरा योधाश्चास्य महौजसः ॥ ३० ॥

अस्य	“இவனது	सर्वे	எல்லோரும்
महौजसः	மிக ஒளிகொண்டு	पर्वतसङ्काशाः	மலைகளை நிகர்த்தவர்
	விளங்கும்		கள்,
योधाः	போர்வீரர்கள்	सर्वे	எல்லோரும்
सर्वे च	எல்லோரும்		
पर्वतयोधिनः	{ மலைகளோடும் பொருதிப் போர்புரிய வல்லவர்கள்,	दीप्तायुधधराः	{ ஜ்வலிக்கும் ஆயுதங் களைக் கைப்பற்றிய வர்கள்.

भाति राक्षसराजोऽसौ प्रदीप्तैर्भीमविक्रमैः। भूतैः परिवृतस्तीक्ष्णैर्देहवद्भिरिवान्तकः ॥३१॥

असौ	“இந்த	देहवद्भिः	சிறந்த வடிவமுற்றவர்களுமான
राक्षसराजः	ராக்ஷஸராஜன்	भूतैः	பூதங்களால்
प्रदीप्तैः	ஒளிகொண்டு	परिवृतः	சூழப்பட்டவனாய்
तीक्ष्णैः	பரபரப்புற்று விளங்குகிறவர்களும்	अन्तकः	யமன்
भीमविक्रमैः	{ பயங்கரமான காலடிவைப்புகளையுடையவர்களும்	इव	போலவே
		भाति	காணப்படுகிறான்.

दिष्ट्याऽयमद्य पापात्मा मम दृष्टिपथं गतः। अद्य क्रोधं विमोक्ष्यामि सीताहरणसंभवम् ॥

पापात्मा	“கொடும்பாவியாகிய	सीताहरणसंभवं	சீதையைத் திருடியதால் உண்டாயிருக்கும்
अयं	இவன்	क्रोधं	சினத்தை
दिष्ट्या	தெய்வாதீனமாய்	अद्य	இப்பொழுதே
अद्य	இப்பொழுது	विमोक्ष्यामि	போக்கிக்கொள்ளப் போகிறேன்.”
मम	எனது		
दृष्टिपथं गतः	கண்களுக்குப் புலனான.		

एवमुक्त्वा ततो रामो धनुरादाय वीर्यवान्। लक्ष्मणानुचरस्तस्थौ समुद्धृत्य शरोत्तमम् ॥

वीर्यवान्	வீரரும்	उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு
लक्ष्मणानुचरः	{ लक्ष्मणमणनं பக்கலில் இருக்கப்பெற்றவருமாகிய	धनुः	கோதண்டத்தை
रामः	ஸ்ரீராமர்	समुद्धृत्य	எடுத்துக்கொண்டு
ततः	அப்பொழுது	शरोत्तमं	உயர்ந்த பாணங்களில் ஒன்றை
एवं	மேற்கண்டவாறு	आदाय	தொடுத்து
		तस्थौ	சித்தமாயிருந்தார்.

ततः स रक्षोधिपतिर्महात्मा रक्षांसि तान्याह महाबलानि ।

द्वारेषु चर्यागृहगोपुरेषु सुनिर्वृतास्तिष्ठत निर्विशङ्काः

॥ ३४ ॥

सः	அந்த	द्वारेषु	‘மதில்வாயில்களிலும்,
महात्मा	மகா பராக்கிரமசாலியாகிய	चर्यागृह- } गोपुरेषु	காவல்செய்யும் படர்களுக்கென்று கட்டப்பட்டுள்ள வீடுகளிலும், கோபுரங்களிலும்,
रक्षोधिपतिः	ராக்ஷஸமன்னன்	निर्विशङ्काः	அச்சமில்லாதவர்களாகவும்,
ततः	அப்பொழுது	सुनिर्वृताः	{ மனக்கவலையும் கொஞ்சமேனாமில்லாதவர்களாகவும், காத் திருங்கள்,
महाबलानि	மகா பலம்பொருந்திய	तिष्ठत	
तानि	அந்த		
रक्षांसि	அரக்கர்களைப்பார்த்து		
आह	பின்வருமாறு		
	ஆக்ரமித்தான் :		

इहागतं मां सहितं भवद्भिर्वनौकसश्छिद्रमिदं विदित्वा ।
शून्यां पुरीं दुष्प्रसहां प्रमथ्य प्रधर्षयेयुः सहसा समेताः

॥ ३५ ॥

மா்	“என்னை	छिद्रं	அவசரத்தை
भवद्भिः	உங்களுோடு	विदित्वा	அறிந்துகொண்டு
सहितं	கூடி-	वनौकसः	வானார்கள்
आगतं	வந்திருப்பவனாகவும்	समेताः	ஒன்றுசேர்ந்து
दुष्प्रसहां	அணுகமுடியாத	सहसा	வலுக்கொண்டு
पुरीं	நகரை	इह	இவ்விடத்தில்
शून्यां	ஒருவருமில்லாத	प्रमथ्य	உருவழித்து
	தாகவும்	प्रधर्षयेयुः	நாசம் விளைவிப்பார்
इदं	இந்த		கள்.”

विसर्जयित्वा संहितांस्ततस्तान्मतेषु रक्षःसु यथानियोगम् ।
व्यदारयद्वा नरसागरौघं महाझषः पूर्णमिवार्णवौघम्

॥ ३६ ॥

मतेषु	சிறந்த	ततः	அதன்மேல்
रक्षःसु	அரக்கர்கள்	महाझषः	ஒரு பெருமீன்
	விஷயத்தில்	पूर्णं	நிறைந்துள்ள
यथानियोगं	அப்படியாய்	अर्णवौघं	சமுத்திரப்பிரவாகத்
	நியமித்துவிட்டு		தை
सहितान्	பக்கவிழிருந்த	इव	எப்படியோ அப்படியே
तान्	அவர்களை	वानरसागरौघं	வானரசாகரப்பிரவாகத்தை
विसर्जयित्वा	விடைகொடுத்தனுப்	व्यदारयत्	பிளந்துகொண்டு
	பிவிட்டு		புகுந்தான்.

तमापतन्तं सहसा समीक्ष्य दीप्तिषुचापं युधि राक्षसेन्द्रम् ।
महत्समुत्पाद्य महीधराग्रं दुद्राव रक्षोधिपतिं हरीशः

॥ ३७ ॥

हरीशः	வானரமன்னன்	सहसा	சுடுதியில்
युधि	போரில்	महत्	பெரும்
दीप्तिषुचापं	ஜ்வலிக்கும் கண்தொ	महीधराग्रं	மலைச்சிகரமொன்றை
	டுத்த வில்லுடன்	समुत्पाद्य	பெயர்த்தெடுத்துக்
आपतन्तं	எதிர்த்துநிற்கும்		கொண்டு
तं	அந்த	रक्षोधिपतिं	ராக்ஷஸமன்னனை
राक्षसेन्द्रं	ராக்ஷஸமன்னனை	दुद्राव	எதிர்த்தோடினான்.
समीक्ष्य	பார்த்து		

तच्छैलशृङ्गं बहुवृक्षसानुं प्रगृह्य चिक्षेप निशाचराय ।

तमापतन्तं सहसा समीक्ष्य विभेद बाणैस्तपनीयपुङ्खैः

॥ ३८ ॥

बहुवृक्षसानुं

சுற்றுப்புறங்களில் பல
விருக்தங்களையுடைய

आपतन्तं

மேல் விழு வரும்

तत्

அந்த

तं समीक्ष्य

அதைப் பார்த்து

शैलशृङ्गं

மலைச்சிகரத்தை

तपनीयपुङ्खैः

பொன்பிடியற்ற

प्रगृह्य

உயர்த்துக்கி

बाणैः

பாணங்களால்

निशाचराय

அரக்கன்மீது

सहसा

தக்ஷணமே

चिक्षेप

வீசி எறிந்தான்.

विभेद

அதைப் பிளந்து

வீழ்த்தினான்.

तस्मिन्प्रवृद्धोत्तमसानुवृक्षे शृङ्गे विकीर्णे पतिते पृथिव्याम् ।

महाहिकलं शरमन्तकाभं समाददे राक्षसलोकनाथः

॥ ३९ ॥

राक्षसलोकनाथः

இராக்காஸக்கூட்ட
மன்னன்

पृथिव्यां

பூமியில்

तस्मिन्

அந்த

पतिते

விழுந்தபின்னர்

प्रवृद्धोत्तम-}

உயர்ந்து சிறந்த விரு

महाहिकलं

பெரும்பாம்பை

सानुवृक्षे }

கூதங்களடர்ந்த தாழ்

நிகர்த்ததும்

வரைகளையுடைய

शरमन्तकाभं

எமனை நிகர்த்ததுமா

शृङ्गे

மலைச்சிகரம்

शरं

பாணமொன்றை [ன

विकीर्णे

சிதறுண்டு

समाददे

கையில் எடுத்துக்

கொண்டான்.

स तं गृहीत्वाऽनिलतुल्यवेगं सविस्फुलिङ्गज्वलनप्रकाशम् ।

बाणं महेन्द्राशनितुल्यवेगं चिक्षेप सुग्रीववधाय रुष्टः

॥ ४० ॥

सः

அவன்

बाणं

பாணத்தை

अनिलतुल्यवेगं

வாயுவை நிகர்த்த
வேகங்கொண்டதும்

गृहीत्वा

கைப்பற்றி

सविस्फुलिङ्ग- }

பொறிகளைக்கக்கும்

रुष्टः

சினங்கொண்டவனாகி

ज्वलनप्रकाशं }

அக்னியை நிகர்த்த
தும்

तं

அதை

महेन्द्राशि-

தேவந்திரனது

सुग्रीववधाय

சுகரீவனை வதைக்கும்

तुल्यवेगं }

வஜ்ராயுதத்திற்குச்
சமானமான சக்தி

பொருட்டு

கொண்டதுமான

चिक्षेप

விடுத்தான்.

स सायको रावणवाहुमुक्तः शक्राशनप्रख्यवपुः शिताग्रः ।

सुग्रीवमासाद्य विभेद वेगाद्गुहेरिता क्रौञ्चमिवोग्रशक्तिः

॥ ४१ ॥

शक्राशि-

இந்திரனது வஜ்ராயு

रावणवाहुमुक्तः

ராவணனது கையால்

प्रख्यवपुः }

தத்தை நிகர்த்த

விடப்பட்டதுமான

உருக்கொண்டதும்

सः

அந்த

शिताग्रः

கூரிய முனையுள்ள தும்

सायकः

பாணமானது

गुहेरिता	முருகக்கடவுளால் போடப்பட்ட	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
उग्रशक्तिः	மிகப்பெருமைபெற்ற வேலாயுதம்	सुग्रीवं	சுகிரீவனை [வண்ணமே
क्रौञ्चं	க்ரௌஞ்சபர்வதத் தை	आसाद्य	அடைந்து
		वेगात्	திறமையால்
		विभेद	துளைத்துவிட்டது.

स सायकातो विपरीतचेताः कूजन्पृथिव्यां निपपात वीरः ।

तं प्रेक्ष्य भूमौ पतितं विसृजं नेदुः प्रहृष्टा युधि यातुधानाः

॥ ४२ ॥

सः	அந்த	युधि	போரில்
वीरः	வீரன்	तं	அவனை
सायकातः	பாணத்தால் மிக்க நோவுண்டவனாய்	विसृजं	மூர்ச்சையடைந்து
विपरीतचेताः	மதிகலங்கி	भूमौ	தரையில்
कूजन्	கதறிக்கொண்டு	पतितं	விழுந்து விட்டவனாக
पृथिव्यां	பூமியில்	प्रेक्ष्य	பார்த்து
निपपात	விழுந்து விட்டான்.	प्रहृष्टाः	மகிழ்ச்சிக்கொண்டவர் களாய்
यातुधानाः	அரக்கர்கள்	नेदुः	ஆர்ப்பரித்தார்கள்.

ततो गवाक्षो गवयः सुदंष्ट्रस्तथार्षभो ज्योतिमुखो नभश्च ।

शैलान्समुद्यम्य विवृद्धकायाः प्रदुद्रुवुस्तं प्रति राक्षसेन्द्रम्

॥ ४३ ॥

ततः	அப்பொழுது	नभः च	நபனும்
विवृद्धकायाः	பெருமுடல் படைக்க	शैलान्	மலைகளை
गवाक्षः	கவாக்ஷனும் [ப்பெற்ற	समुद्यम्य	எடுத்துக்கொண்டு
गवयः	கவயனும்	तं	அந்த
सुदंष्ट्रः	ஸுதம்ஷ்டிரனும்	राक्षसेन्द्रं प्रति	ராக்ஷஸமன்னனை எதிர்த்து
ऋषभः तथा	ரிஷபனும்	प्रदुद्रुवुः	தாக்கினார்கள்.
ज्योतिमुखः	ஜ்யோதிமுகனும்		

तेषां प्रहारान् स चकार मोघान्क्षोधिपो बाणगणैः शिताग्रैः ।

तान्वानरेन्द्रानपि बाणजालैर्विभेद जाम्बूनदचित्रपुङ्खैः

॥ ४४ ॥

रक्षोधिपः	ராக்ஷஸமன்னன்	सः	அவன்
तेषां	அவர்களுடைய	जाम्बूनदचितपुङ्खैः	பொன்மயமாய் அழ கிய முனைகளுற்ற
प्रहारान्	அடிகளை	बाणजालैः	பாணசமூகங்களால்
शिताग्रैः	கூரியமுனைகளுற்ற	तान्	அந்த
बाणगणैः	பாணக்கூட்டங்களால்	वानरेन्द्रान् अपि	வானரோத்தமர்களை
मोघान्	வீணானவைகளாக	विभेद	துளைத்தான். [யும்
चकार	செய்து விட்டான்.		

ते वानरेन्द्रास्त्रिदशारिबाणैर्भिन्ना निपेतुर्भुवि भीमकायाः ।
ततस्तु तद्वानरसैन्यमुग्रं प्रच्छादयामास स बाणजालैः ॥ ४५ ॥

भीमकायाः பெருமுடல் படைக்
ते அந்த [கப்பெற்ற
वानरेन्द्राः வானரோத்தமர்கள்
त्रिदशारिबाणैः தேவசத்துருவின் பா
ணங்களால்
भिन्नाः பிளவுண்டவர்களாய்
भुवि பூமியில்
निपेतुः விழுந்துவிட்டார்கள்.

ततः அதன்மேல்
सः அவன்
बाणजालैः तु பாணவரிசைகளா
லேயே
तत् அந்த
उग्रं பயங்கரமான
वानरसैन्यं வானரச்சேனையை
प्रच्छादयामास மறைத்துவிட்டான்.

ते वध्यमानाः पतिताः प्रवीरा नानद्यमाना भयशल्यविद्धाः ।

शाखामृगा रावणसायकार्ता जग्मुः शरण्यं शरणं स्म रामम् ॥ ४६ ॥

ते அந்த
प्रवीराः பிரவிர்த்திபெற்ற
சூரர்களான
शाखामृगाः வானரர்கள்
रावणसायकार्ताः { ராவணனது பாணங்க
களால் நோவுண்டாக்
கப்பட்டவர்களாய்
वध्यमानाः புடைக்கப்பட்டு

भयशल्यविद्धाः { பயமாகிற அம்புமுனை
களால் குத்தப்பட்ட
வர்களாய்
पतिताः தோல்வியடைந்து
नानद्यमानाः கதறிக்கொண்டு
शरण्यं யாரும் புகுமிடமாகிய
रामं ஸ்ரீராமரை
शरणं தஞ்சமாய்
जग्मुः स्म அடைந்தார்கள்.

ततो महात्मा स-धनुर्धनुष्मानादाय रामः सहसा जगाम ।

तं लक्ष्मणः प्राञ्जलिरभ्युपेत्य उवाच वाक्यं परमार्थयुक्तम् ॥ ४७ ॥

धनुष्मान् வில்வீரரும்
महात्मा மகாத்மாவுமான
सः रामः அந்த ஸ்ரீராமர்
ततः அதனால்
सहसा தசுந்நைமே
धनुः आदाय கோதண்டத்தை கைப்
जगाम புறப்பட்டார். [பற்றி
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்

प्राञ्जलिः அஞ்ஜலிபந்தம் செய்
துகொண்டு
परमार्थयुक्तं பெருங்காரியத்தில்
தான் முன்வந்து நிற்
तं अभ्युपेत्य அவரைக் கிட்டி [கும்
वाक्यं ஒரு சொல்லை
उवाच பின்வருமாறு
मो मुनिर्नृत्तारः

कामपार्यं सुपर्याप्तो वधायास्य दुरात्मनः ।

विधमिष्याम्यहं नीचमनुजानीहि मां प्रभो ॥

आर्य “அண்ணா!
प्रभो பிரபுவே!
दुरात्मनः துஷ்டனாகிய
अस्य இவனது
वधाय வதைக்கு
सुपर्याप्तः முற்றிலும் போது
மானவனாகிய

अहं நான்
नीचं அல்பனாகிய இவனை
विधमिष्यामि ஊதிவிடுவேன்.
मां அடியேனுக்கு
कामं திருமுளமுவந்து
अनुजानीहि அனுமதித்தருள
வேண்டும்.

स रावणं वारणहस्तबाहुर्ददर्श दीप्तोद्यतभीमचापम् ।
प्रच्छादयन्तं शरवृष्टिजालैस्तान्वानरान्भिन्नविकीर्णदेहान् ॥ ५४ ॥

वारणहस्तबाहुः	{ याனைத் துதிக்கைகள் போன்ற கைகளையு டைய	தான்	அந்த
ச:	அவர்	வானரான்	வானரர்களை
दीप्तोद्यत- भीमचापं }	{ ஜ்வலிக்கின்றதும் உய ரத்தூக்கப்பட்டதும் பயங்கரமானதுமான வில்லையுடையவனும்	भिन्नविकीर्णदेहान्	{ காயம்பட்டு உருப்பு கள் முறிந்த தேகங்க ளையுடையவர்களாய்
शरवृष्टिजालैः	சரமாரிவரிசைகளால்	प्रच्छादयन्तं	முடிக்கொண்டிருக்கிற வனுமான
		रावणं	ராவணனை
		दर्श	கண்டார்.

तमालोक्य महातेजा हनुमान्मारुतात्मजः । निवार्य शरजालानि प्रदुद्राव स रावणम् ॥

महातेजाः	மகா ஆற்றல் கொண் டவரும்	तं	அந்த
मारुतात्मजः	வாயுமைந்தருமாகிய	रावणं	ராவணனை
सः	அந்த	आलोक्य	நோக்குவதை
हनुमान्	ஹனுமார்	शरजालानि	பாணவருஷங்களை
		निवार्य	தடுத்துக்கொண்டு
		प्रदुद्राव	ஓடினார்.

रथं तस्य समासाद्य भुजमुद्यम्य दक्षिणम् । त्रासयन्रावणं धीमान्हनुमान्वाक्यमब्रवीत् ॥

धीमान्	நுண்ணறிவாளராகிய	उद्यम्य	ஓங்கி
हनुमान्	ஹனுமார்	रावणं	ராவணனை
तस्य	அவனது	त्रासयन्	பயமுறுத்திக்கொ ண்டு
रथं	ரதத்தை	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
समासाद्य	அடைந்து	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
दक्षिणं	வலது		மொழிந்தார்:
भुजं	கையை		

देवदानवगन्धर्वैर्यक्षैश्च सह राक्षसैः । अवध्यत्वं त्वया प्राप्तं वानरेभ्यस्तु ते भयम् ॥ ५५ ॥

देवदानव- गन्धर्वैः }	{ “தேவர்கள் தானவர் கள், கந்தர்வர்கள்” இவர்களாலும்	अवध्यत्वं	மரணமின்மை
राक्षसैः	அரக்கர்களோடு	प्राप्तं	அடையப்பட்டிருக் கிறது.
सह	கூட	ते	உனக்கு
यक्षैः च	யக்ஷர்களாலும் தான்	भयं	ஆபத்து
त्वया	உன்னால்	वानरेभ्यः तु	வானரர்களிடமிருந்து தான்.

एष मे दक्षिणो बाहुः पञ्चशाखः समुद्यतः । विधमिष्यति ते देहाद्भूतात्मानं चिरोषितम्॥

मे	“எனது	ते	உனது
पञ्चशाखः	ஐந்து விரல்களையுடையதும்	देहान्	உடலினின்று
		चिरोषितं	வெகுகாலமாய்
समुद्यतः	உயர்த்தூக்கப்பட்ட		கூடவேயிருந்த
एषः	இந்த [துமான	भूतात्मानं	சிறிற்பத்தில் மூழ்
दक्षिणः	வலது		கய சித்தத்தை
बाहुः	கை	विधमिष्यति	சிதற ஊதிவிடும்.”

श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं रावणो भीमविक्रमः । संरक्तनयनः क्रोधादिदं वचनमब्रवीत् ॥५९॥

भीमविक्रमः	அதிசய ஆற்றலுடைய	क्रोधात्	கோபத்தால்
रावणः	ராவணன்	संरक्तनयनः	கண்கள் சிவந்தவனாகி
हनुमतः	ஹனுமானின்	इदं	பின்வரும்
वाक्यं	சொல்லை	वचनं	சொல்லை
श्रुत्वा	கேட்டு	अब्रवीत्	மொழிந்தான் :

क्षिप्रं प्रहर निःशङ्कं स्थिरां कीर्तिमवाप्नुहि । ततस्त्वां ज्ञातविक्रान्तं नाशयिष्यामि वानर ॥

वानर	“குரங்கே!	अवाप्नुहि	அடைவாய்.
निःशङ्कं	அச்சமின்றி	ततः	அதன்மேல்
क्षिप्रं	இப்போதே	ज्ञातविक्रान्तं	{ வல்லமை இத்தகைய தெனக் கண்டு கொள் எப்பட்ட
प्रहर	ஓர் அறை அறை.	त्वां	உன்னை
स्थिरां	நீடித்த	नाशयिष्यामि	ஒழித்து விடுவேன்”.
कीर्तिं	புகழை		

रावणस्य वचः श्रुत्वा वायुसूनुर्वचोऽब्रवीत् । प्रहृतं हि मया पूर्वमक्षं स्मर सुतं तव ॥६१॥

वायुसूनुः	வாயுபுதல்வர்	मया	என்னால்
रावणस्य	ராவணனது	प्रहृतं	வீழ்த்தப்பட்ட
वचः	சொல்லை	तव	உனது
श्रुत्वा	கேட்டு	सुतं	புதல்வனான
वचः	ஒருசொல்லை	अक्षं हि	அக்ஷணமே
अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழிந்தார்:	स्मर	இப்பொழுது நினைவிற்கொள்.”
पूर्वं	“இதற்குமுந்தி		

एवमुक्तो महातेजा रावणो राक्षसेश्वरः । आजघानानिलसुतं तलेनोरसि वीर्यवान् ॥६२॥

महातेजाः	வெகுவல்லமை அமைந்தவனும்	एवं	மேற்கண்டவண்ணம்
वीर्यवान्	வீர்யவானும்	उक्तः	சொல்லப்பட்டவனாகி
राक्षसेश्वरः	ராக்ஷஸன் னானு மாகிய	अनिलसुतं	மாருதியை
		तलेन	உள்ளங்கையால்
रावणः	ராவணன்	उरसि	மார்பில்
		आजघान	புடைத்தான்.

स तलाभिहतस्तेन चचाल च मुहुर्मुहुः । स्थित्वा मुहूर्तं तेजस्वी स्थैर्यं कृत्वा महामतिः ॥
आजघानाभिसंकुद्धस्तलेनैवामरद्विषम् ॥ ६४ ॥

तेन	அவனால்	तेजस्वी	அவமானத்தை பொ
मुहुः मुहुः	விட்டு விட்டு		றுக்கமாட்டாதவராகி
तलाभिहतः	உள்ளங்கையால்	अभिसंकुद्धः	மிகச் சினம்முண்டவ
	அடிக்கப்பட்ட		ராய்
सः च	அவரும்	स्थैर्यं	ஆண்மையை
चचाल	மெய்ப்பதறினார்.	कृत्वा	மேற்கொண்டு
महामतिः	பேரறிவாளராகிய	अमरद्विष एव	தேவசத்துருவையும்
मुहूर्तं	சிறிதுநேரம் [அவர்	तलेन	உள்ளங்கையால்
स्थित्वा	திகைத்துநின்ற	आजघान	புடைத்தார்.

ततस्तलेनाभिहतो वानरेण महात्मना । दशग्रीवः समाधूतो यथा भूमिचलेऽचलः ॥ ३५ ॥

महात्मना	பேரறிவு படைக்கப்	ततः	அதனால்
वानरेण	வானரரால் [பெற்ற	भूमिचले	பூகம்பத்தில்
तलेन	உள்ளங்கையால்	अचलः	ஓர் மலை
अभिहतः	புடைக்கப்பட்ட	यथा	எப்படியோ அப்படியே
दशग्रीवः	ராவணன்	समाधूतः	உதறல்கொண்டான்.

संग्रामे तं तथा दृष्ट्वा रावणं तलताडितम् । ऋषयो वानराः सिद्धा नेदुर्देवाः सहासुरैः ॥

ऋषयः	ரிஷிகளும்	तं	அந்த
वानराः	வானரர்களும்,	रावणं	ராவணனை
सिद्धाः	சித்தர்களும்,	तथा	அவ்வாறு
असुरैः	{ இந்திரன், வருணன், அக்னி முதலிய தே வத்தலைவர்களோடு	तलताडितं	உள்ளங்கையால்
सह	கூட	दृष्ट्वा	அடிக்கப்பட்டவனாய்
देवाः	தேவர்களும்	नेदुः	கவனித்து
संग्रामे	போரில்		{ ஒருவரோடொருவர் புகுந்து பேசிக் கொண்டார்கள்.

अथाश्वास्य महातेजा रावणो वाक्यमब्रवीत् । साधु वानर वीर्येण श्लाघनीयोऽसि मे रिपुः ॥

अथ	அப்பொழுது	वानर	“குரங்கே!
महातेजाः	மகா ஆற்றலுடைய	साधु	பேஷ்!
रावणः	ராவணன்	वीर्येण	பராக்கிரமத்தால்
आश्वास्य	தெளிந்தெழுந்து	मे	எனது
वाक्यं	ஒரு சொல்லை	रिपुः	சத்துருவாகிய நீ
अब्रवीत्	பின்வருமாறு	श्लाघनीयः	கொண்டாடத்தக்கவ
	மொழிந்தான் :	अपि	இருக்கின்றனை.” [அக

राक्षसानामधिपतिर्दशग्रीवः प्रतापवान् । पद्मगप्रतिमैर्भीमैः परमर्मातिभेदिभिः ॥ ७४ ॥

शरैरादीपयामास नीलं हरिचमूपतिम्

॥ ७५ ॥

प्रतापवान् பிரதாபசாலியும்
 राक्षसानां ராக்ஷஸர்களின்
 अधिपतिः மன்னனுமாகிய
 दशग्रीवः ராவணன்
 पद्मगप्रतिमैः சர்ப்பங்களை நிகர்த்த
 வைகளும்
 भीमैः பயங்கரமானவை
 களும்

परमर्माति- } சத்துருக்களின் மர்ம
 भेदिभिः } ஸ்தானங்களைப்
 பிளக்கும் தன்மை
 வாய்ந்தவைகளு
 शरैः பாணங்களால் [மான
 हरिचमूपतिं வானரசேனாபதியான
 नीलं நீலனை
 आदीपयामास கோபமூட்டினான்.

स शरौघसमायस्तो नीलः कपिचमूपतिः । करेणैकेन शैलाग्रं रक्षोधिपतयेऽसृजत् ॥ ७६ ॥

कपिचमूपतिः வானரசேனைத்தலை
 வனான
 सः அந்த
 नीलः நீலன்
 शरौघसमायस्तः பாணசமூகத்தால்
 நோவிலிருப்பவனாகி

एकेन ஒரு
 करेण கையால்
 शैलाग्रं மலைச்சிகரமொன்றை
 रक्षोधिपतये அரக்கமன்னனைக்
 குறிவைத்து
 असृजत् எறிந்தான்.

हनुमानपि तेजस्वी समाश्वस्तो महामनाः । विप्रेक्षमाणो युद्धेषुः सरोषमिदमब्रवीत् ॥ ७७ ॥
 नीलेन सह संयुक्तं रावणं राक्षसेश्वरम् । अन्येन युध्यमानस्य न युक्तमभिधावनम् ॥ ७८ ॥

तेजस्वी மகா பராக்கிரமசாலி
 யும்
 महासनाः பெரும்புகழ்பெற்ற
 வருமான
 हनुमान् अपि ஹனுமாரும்
 समाश्वस्तः சிரமம் தீர்த்தவராகி
 युद्धेषुः போரில் எண்ணங்
 கொண்டவராய்
 राक्षसेश्वरं ராக்ஷஸமன்னனாகும்
 रावणं ராவணனை
 नीलेन நீலனோடு
 सह கூட

संयुक्तं போர்புரிந்துகொண்
 டிருக்கின்றவனாய்
 विप्रेक्षमाणः பார்த்து
 सरोषं மிகக்கோபத்துடன்
 इदं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् ஏகினார்.
 युध्यमानस्य “ஒருவனுடன் போர்
 புரிந்துகொண்டி
 ருக்கும் உனக்கு
 अन्येन வேறொருவனோடு
 अभिधावनं போர்புரிதலென்பது
 युक्तं न தகுதியன்று.”

रावणोऽपि महातेजास्तच्छृङ्गं सप्तभिः शरैः । आजघान सुतीक्ष्णायैस्तद्विकीर्णं पपात ह ॥

महातेजाः மிக ஆற்றலுடைய
 रावणः अपि ராவணனும்
 सुतीक्ष्णायैः மிகக்கூரான
 सप्तभिः ஏழு
 शरैः பாணங்களால்

तत् शृङ्गं அந்த சிகரத்தை
 आजघान பிளந்தான்.
 तत् ह அதுவும்
 विकीर्णं சிதருண்டு
 पपात விழுந்தது.

तद्विकीर्णं गिरेः शृङ्गं दृष्ट्वा हरिचमूपतिः । कालाग्निरिव जज्वाल क्रोधेन परवीरहा॥८०॥

परवीरहा	சத்ருவீரர்களை ஒழிக் கும்	विकीर्णं	தூளாகிவிட்டதாக
हरिचमूपतिः	வானரசேனாபதியான	दृष्ट्वा	கண்டு
गिरेः	மலையினது [அவன்	क्रोधेन	கோபத்தால்
तत्	அந்த	कालाग्निः	பிரளயகாலத்தீ
शृङ्गं	சிகரத்தை	इव	போலவே
		जज्वाल	கொதித்தான்.

सोऽश्वकर्णान्धवान्सालांश्चूतांश्चापि सुपुष्पितान् । अन्यांश्च विविधान् वृक्षान् नीलश्चिक्षेप संयुगे॥

सः	அந்த	सुपुष्पितान्	பூக்கள் நிறைந்த
नीलः	நீலன்	चूतान् च	மாமரங்களையும் .
संयुगे	போரில்	अन्यान्	மற்றுமுள்ள
अश्वकर्णान्	அசுவகர்ணவிருகூதங்க	विविधान्	பலவகை
धवान्	தவங்களையும், [ளையும்	वृक्षान् च	மரங்களையும்
सालान् अपि	ஆச்சாமரங்களையும்,	चिक्षेप	வீசி எறிந்தான்.

स तान् वृक्षान्समासाद्य प्रतिचिच्छेद रावणः । अभ्यवर्षत्सुघोरेण शरवर्षेण पावकिम्॥८१॥

रावणः	ராவணன்	पावकिं	அக்னிபகவான் புதல்
तान्	அந்த		வன் மீது (நீலன் மீது)
वृक्षान्	விருகூதங்களை	सुघोरेण	மிகக் கடுமையான
समासाद्य	எதிர்த்து	शरवर्षेण	பாணவர்ஷத்தால்
प्रतिचिच्छेद	வெட்டி த்தள்ளினான்.	अभ्यवर्षत्	வர்ஷித்தான்.
सः	அவன்		

अभिवृष्टः शरौघेण मेघेनेव महाचलः । हस्वं कृत्वा तदा रूपं ध्वजाग्रे निपपात ह ॥८२॥

महाचलः	ஓர் பெரும்மலை	रूपं	உருவத்தை
मेघेन	மேகத்தால்	हस्वं	மிகச் சிறியதாய்
इव	எப்படியோ அப்படியே	कृत्वा	செய்துகொண்டு
शरौघेण	சரமாரியால்	ध्वजाग्रे	தவஜத்தின் துனியில்
अभिवृष्टः	பொழியப்பட்ட அவன்	निपपात	போய் உட்கார்ந்து விட்டான்.
तदा	அப்பொழுது	ह	காண்!

पावकात्मजमालोक्य ध्वजाग्रे समुपस्थितम् । जज्वाल रावणः क्रोधात्ततो नीलो ननाद च॥

ध्वजाग्रे	தவஜத்தின் துனியில்	क्रोधात्	கோபத்தால்
पावकात्मजं	நீலனை	जज्वाल	கொதித்தான்.
समुपस्थितं	உட்கார்ந்திருக்கின்ற வகை	ततः च	அப்பொழுதோ
आलोक्य	பார்த்து	नीलः	நீலன்
रावणः	ராவணன்	ननाद	ஆனந்தப்பூசலிட் டான்.

ध्वजाग्रे धनुषश्चाग्रे किरीटाग्रे च तं हरिम् । लक्ष्मणोऽथ हनुमांश्च दृष्ट्वा रामश्च विस्मिताः ॥

ஹனுமானும்,
 லக்ஷ்மணனும்,
 ஸ்ரீராமரும்
 ஧்வஜாగ्रे
 கொடி நுனியிலும்
 ஧னுஷ:
 வில்லின்
 .அக्रे
 முனையிலும்

கிரீடத்தினுச்சியிலும்
 அந்த வானரனை
 அத
 அப்பொழுது
 ட்ருஷ்டா
 பார்த்து
 விஸ்மிதா:
 ஆச்சர்யமடைந்தார்
 கள்.

रावणोऽपि महातेजाः कपिलाघवविस्मितः । अस्त्रमाहारयामास दीप्तमाग्नेयमद्भुतम् ॥८६॥

மகா பராக்கரமசாலி
 ராவணனும் [யாகிய
 கபிலா஑வ- }
 வானரனின் சாமர்த்ய
 விஸ்மித: }
 த்திலாச்சரியம் அ
 டைந்தவனாகி
 அபுத
 அத்துதமானதும்

திஸ
 ஜ்வலித்துக்கொண்டி
 ருக்கின்றதுமான
 அக்னேய
 அக்னேய
 அஹரியமாச
 கையிலெடுத்துக்
 கொண்டான்.

ततस्ते चुक्रुशुर्हृष्टा लब्धलक्षाः प्लवङ्गमाः । नीललाघवसंभ्रान्तं दृष्ट्वा रावणमाहवे ॥ ८७ ॥

அந்த வானரர்கள்
 போரில்
 ராவணனை
 நீலனது சாமர்த்தியத்
 தால் தடுமாற்றமடை
 ந்தவனாக
 நீலலா஑வஸம்ப்ரான்த்
 ட்ருஷ்டா
 ஆரவாரத்தாலும்
 திகைத்தவனாய்

பார்த்து
 அதனால்
 சந்தோஷச்செய்தியை
 யடைந்தவர்களாகி
 மகிழ்ந்து
 ஆரவாரத்தார்கள்.

वानराणां च नादेन संरब्धो रावणस्तदा । संभ्रमाविष्टहृदयो न किञ्चित्प्रत्यपद्यत ॥८८॥

அப்பொழுது
 ராவணன்
 வானரர்களின்
 நாடென
 ஆரவாரத்தாலும்
 சர஑்
 திகைத்தவனாய்

உள்ளம் கலவரத்
 தால் கலங்க
 எதையும
 செய்யத்தேகரியாதிருந்
 தான்.

आग्नेयेनाथ संयुक्तं गृहीत्वा रावणः शरम् । ध्वजशीर्षस्थितं नीलमुदैक्षत निशाचरः ॥

அரக்கனாகிய
 ராவணன்
 அப்பொழுது
 ஆக்கனையாஸ்திர
 மந்திரத்தால்
 சயுக்
 அபிமந்திரிக்கப்பட்ட

பாணத்தை
 எடுத்துக்கொண்டு
 கொடியின் நுனியிலு
 ட்கார்ந்திருந்த
 நீல
 நீலனை
 உற்றுப்பார்த்தான்.

ततोऽब्रवीन्महातेजा रावणो राक्षसेश्वरः

மிக ஆற்றல்கொண்ட
 ராக்ஷஸமன்னனாகிய
 ராவணன்

॥ ९० ॥
 அப்பொழுது
 பின்வருமாறு மொ
 ழிந்தான் :

कपे लाघवयुक्तोऽसि मायया परयाऽनया । जीवितं खलु रक्षस्व यदि शक्तोऽसि वानर ॥

கபே “குரங்கே!
அனயா இந்த
பரயா மிகுந்த
மாயயா மாயையினால்
லாঘவযুক্ত: சாமர்த்தியத்துடன்
அசி விளங்குகின்றவனாக
நீயிருக்கின்றனை.

வானர குரங்கே!
शक्तः திறமையுடையவனாக
खलु உள்ளபடி
असि यदि நீயிருக்கின்றாய்
जीवितं பிராணனை [என்றால்
रक्षस्व காப்பாற்றிக்கொள்.

तानि तान्यात्मरूपाणि सृजसि त्वमनेकशः । तथापि त्वां मया मुक्तः सायकोऽस्त्रप्रयोजितः ॥
जीवितं परिरक्षन्तं जीविताद्भ्रंशयिष्यति ॥ ९३ ॥

தன் “நீ
அனேகशः பலவாறு
तानि तानि அப்போதைக்கப்
போது வேண்டிய
आत्मरूपाणि உனது உருவங்களை
सृजसि எடுத்துக்கொள்கின்ற
றனை.
तथा अपि அப்படியெல்லாமிருப்
मया என்னால் [பினும்
अस्त्रप्रयोजितः அஸ்திரமந்திரத்தால்
அபிமந்திரிக்கப்பட்டு

मुक्तः விடுக்கப்பட்ட
सायकः பாணமானது
जीवितं பிராணனை
परिरक्षन्तं { கிரமப்பட்டுக்காப்
பாற்றிக்கொண்டிருக்
கும்
त्वां உன்னை
जीवितात् பிராணனின்
अंशयिष्यति பிரித்துவிடப்
போகிறது.”

एवमुक्त्वा महाबाहू रावणो राक्षसेश्वरः । संधाय बाणमस्त्रेण चमूपतिमताडयत् ॥ ९४ ॥

महाबाहुः மஹாபாகுவும்
राक्षसेश्वरः ராக்ஷஸமன்னனு
रावणः ராவணன் [மாகிய
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्तवा சொல்லிவிட்டு

अस्त्रेण அஸ்திரத்தோடு
बाणं பாணத்தை
संधाय தொடுத்து
चमूपतिं சேனுபதியை
अताडयत् தாக்கினான்.

सोऽस्त्रयुक्तेन बाणेन नीलो वक्षसि ताडितः । निर्दह्यमानः सहसा निपपात महीतले ॥

ச: நீல: அந்த நீலன்
वक्षसि மார்பில்
अस्त्रयुक्तेन அஸ்திரத்துடன் விள
बाणेन பாணத்தால் [ங்கும்
ताडितः அடியுண்டு

निर्दह्यमानः உஸ்தர்பமாய் நோவு
படுகின்றவனாகி
सहसा திடீரென
महीतले தகையில்
निपपात விழுந்துவிட்டான்.

पितृमाहात्म्यसंयोगादात्मनश्चापि तेजसा । जानुभ्यामपतद्भूमौ न च प्राणैर्व्ययुज्यत ॥

பித்ருமாஹாத்மய- } தந்தையின் மகிமை
संयोगात् च } யிருந்தமையாலும்
आत्मनः தனது
तेजसा अपि திறவிப்பெருமை
भूमौ பூமியில் [யாலும்

जानुभ्यां } முதுங்கால்களை மடித்
अपतत् } னுக்கொண்டு விழுந்
தான்.
प्राणैः व्ययुज्यत न च உயிர்விட்டுப் பிரிய
வில்லை.

विसंज्ञं वानरं दृष्ट्वा दशग्रीवो रणोत्सुकः । रथेनाम्बुदनादेन सौमित्रिमभिदुद्रुवे ॥ ९७ ॥
आसाद्य रणमध्ये तु वारयित्वा स्थितो ज्वलन् । धनुर्विस्फारयामास कम्पयन्निव मेदिनीम् ॥

दशग्रीवः	रा வணன்	अभिदुद्रुवे	விரைந்துசென்றான்.
वानरं	வானரனை (நீலனை)	रणमध्ये	போர்க்களத்தின்
वारयित्वा	அடக்கிவிட்டு		நடுவில்
विसंज्ञं	பிரக்ஞையற்றிருக்கிற	आसाद्य	வந்துசேர்ந்து
	வனாக	स्थितः	உறுதியாய் நின்று
दृष्ट्वा	கண்டு	मेदिनी	பூமியை [கொண்டு
रणोत्सुकः	போரில் ஆசைகொண்ட	कम्पयन्	நடுங்கச்செய்கிறவன்
	டவனாய்	इव	போல்
अम्बुदनादेन	மேகவொலிகொண்ட	ज्वलन् तु	பரபரப்புற்றவனாகவே
रथेन	ரதத்திலிருந்து	धनुः	வில்லை
	கொண்டே	विस्फारयामास	நானேற்றி டங்காரஞ்
सौमित्रि	லக்ஷ்மணரை நோக்கி		செய்தான்.

तमाह सौमित्रिरदीनसचो विस्फारयन्तं धनुरप्रमेयम् ।

अभ्येहि मामेव निशाचरेन्द्र न वानरांस्त्वं प्रतियोद्धुमर्हः ॥ ९९ ॥

अदीनसचः	சலியா ஆற்றல்	आह	பின்வருமாறு
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர் [கொண்ட		சொன்னார்:
अप्रमेयं	அளவுகடந்த மகிமை	निशाचरेन्द्र	“அரக்கமன்னா!
	வாய்ந்தவனும்	मां एव	என்னையே
धनुः	வில்லை	अभ्येहि	எதிர்த்துப்போர்புரி.
	டங்காரஞ்செய்து	त्वं	நீ
विस्फारयन्तं	கொண்டிருக்கிறவ	वानरान्	வானரர்களை
	னுமான	प्रतियोद्धुं	எதிர்த்துப்போர்புரிய
तं	அவனைப்பார்த்து	अर्हः न	ஏற்றவனாகாய்.”

स तस्य वाक्यं प्रतिपूर्णघोषं ज्याशब्दमुग्रं च निशम्य राजा ।

आसाद्य सौमित्रिमवस्थितं तं कोपान्वितो वाक्यमुवाच रक्षः ॥ १०० ॥

रक्षः	அரக்கனாகிய	ज्याशब्दं च	நாணிடுலியையும்
सः	அந்த	निशम्य	கேட்டு
राजा	மன்னவன்	कोपान्वितः	கோபம் மூண்டவனாய்
तस्य	அவரது	अवस्थितं	சித்தமாய் நிற்கின்ற
वाक्यं	மொழியையும்	तं	அந்த
प्रतिपूर्णघोषं	எங்கும் நிறைந்த ஒலி	सौमित्रि आसाद्य	லக்ஷ்மணரைக் கிட்டி
	யுடன் விளங்கியதும்	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
उग्रं	பயங்கரமாயிருக்கிற	उवाच	பின்வருமாறு
	துமான		மொழிந்தான்:

स एवमुक्तः कुपितः ससर्ज रक्षोधिपः सप्त शरान्सुपुङ्गवान् ।

तांलक्ष्मणः काञ्चनचित्रपुङ्खैश्चिच्छेद बाणैर्निशिताग्रधारैः

॥ १०४ ॥

एवं இங்ஙனம்
उक्तः சொல்லப்பட்ட
सः அந்த
रक्षोधिपः இராக்கதஸமன்னன்
कुपितः சினங்கொண்டவனாகி
सुपुङ्गवान् கூர்மையான முனை
सप्त ஏழு [யுற்ற
शरान् பாணங்களை
ससर्ज விடுத்தான்.

लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
काञ्चन- பொன்மயமான அழ
चित्रपुङ्खैः கிய ஓரங்களையுடைய
 வைகளும்
निशिताग्रधारैः கூரிய முனைகளுடன்
 விளங்கியவைகளு
बाणैः பாணங்களால் [மான
तान् அவைகளை
चिच्छेद முறித்தெறிந்தார்.

तान्प्रेक्षमाणः सहसा निकृत्तान्निकृत्तभोगानिव पन्नगेन्द्रान् ।

लङ्केश्वरः क्रोधवशं जगाम ससर्ज चान्यान्निशितान्पृषत्कान्

॥ १०५ ॥

लङ्केश्वरः இலங்கைமன்னன்
तान् அவைகளை
सहसा ஏககாலத்தில்
निकृत्तभोगान् உடலறுபட்ட
पन्नगेन्द्रान् சிறந்த பாம்புகளை
इव போலவே
निकृत्तान् அறுபட்டுவிழுந்த
 வைகளாய்

प्रेक्षमाणः பார்த்துக்கொண்டு
क्रोधवशं जगाम கோபத்திற்கடிமை
 யானான்.
अन्यान् வேறு
निशितान् கூரான
पृषत्कान् च பாணங்களையும்
ससर्ज விடுத்தான்.

स बाणवर्षं तु वर्षं तीव्रं रामानुजः कार्मुकसंप्रयुक्तम् ।

क्षुरार्धचन्द्रोत्तमकर्णिमल्लैः शरांश्च चिच्छेद न चुक्षुभे च

॥ १०६ ॥

रामानुजः ஸ்ரீராமரின் தம்பியா
सः அவர் [கிய
कार्मुकसंप्रयुक्तं கோதண்டத்தில்
 பிணைக்கப்பட்ட
तीव्रं तु கொடுமை செய்யும்
बाणवर्षं சரமாரியை
वर्षं பொழிந்தார்.

क्षुरार्धचन्द्रोत्तம- கூடூரம், அர்த்தசுந்
कर्णिमल्लैः திரம், உத்தமகர்ணி,
 பல்லம் என்கிற
 பாணங்களால்
शरान् च பாணங்களையெல்லாம்
चिच्छेद முறித்துத் தள்ளினார்.
चुक्षुभे न च கலங்காமலுமிருந்தார்.

स बाणजालान्यथ तानि तानि मोघानि पश्यन्निदशारिराजः ।

विसिष्मिये लक्ष्मणलाघवेन पुनश्च बाणान्निशितान्मुमोच

॥ १०७ ॥

सः அந்த
निदशारिराजः தேவசத்ருக்களின்
तानि तानि அந்தந்த [மன்னன்
बाणजालानि பாணஜாலங்களை

मोघानि வீண்போனவைக
पश्यन् கண்டு [ளாக
 லக்ஷ்மணருடைய
लक्ष्मणलाघवेन சாமர்த்தியத்தை
 நினைத்து

अथ	அப்பொழுது	निशितान्	கூரிய
विसिन्धिये	ஆச்சர்யங்கொண்	वाणान्	பாணங்களை
पुनः च	பின்னும் [டான்.	मुमोच	விடுத்தான்.

स लक्ष्मणश्चाशु शराञ्छिताग्रान्महेन्द्रवज्राशनितुल्यवेगान् ।

संधाय चापे ज्वलनप्रकाशान्ससर्ज रक्षोधिपतेर्धाय

॥ १०८ ॥

सः	அந்த	ज्वलनप्रकाशान्	{ நெருப்புப்போல் பிர காசிக்கின்றவைகளு மான
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்	शरान्	பாணங்களை
शिताग्रान्	கூரிய முனைகளுள்ள னவும்	चापे	வில்லில்
महेन्द्रवज्राशि- तुल्यवेगान् }	தேவேந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தையும் இடியையும் போன்ற சக்தி படைக்கப் பெற்றவைகளும்	आशु	விரைவில்
		संधाय	தொடுத்து
		रक्षोधिपतेः	ராட்சஸமன்னனது
		वधाय	வதையை உத்தேசித்து
		ससर्ज	விடுத்தார்.

स तान्प्रचिच्छेद हि राक्षसेन्द्रश्छिन्वा च ताल्लक्ष्मणमाजघान ।

शरेण कालाग्निसमप्रभेण स्वयम्भुदत्तेन ललाटदेशे

॥ १०९ ॥

सः	அந்த	कालाग्नि- समप्रभेण }	{ பிரளயகாலத்திக்குச் சமமானமான ஒளி கொண்டதும்
राक्षसेन्द्रः	அரக்காரிவைவன்	स्वयम्भुदत्तेन	பிரம்மதேவரால் அளி க்கப்பட்டதுமான
तान् हि	அவைகளையும்	शरेण	பாணமொன்றால்
प्रचिच्छेद	முறித்துத்தள்ளி னான்.	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
तान् च	அவைகளையெல்லாம்	ललाटदेशे	நெற்றிப்பிரதேசத்தில்
छिन्वा	சேதித்துத்தள்ளி விட்டு	आजघान	அடித்தான்.

स लक्ष्मणो रावणसायकार्तिश्चाल चापं शिथिलं प्रगृह्य ।

पुनश्च संज्ञां प्रतिलभ्य कृच्छ्राच्चिच्छेद चापं त्रिदशेन्द्रशत्रोः

॥ ११० ॥

सः	அந்த	संज्ञां	தனத நிலை
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	प्रतिलभ्य	அடைந்து
रावणसायकार्तिः	{ ராவணனது பாணத் தால் நோவுண்டவ ராகி	शिथिलं	நழுவிருந்த
चचाल	கலங்கினார்.	चापं	வில்லை
पुनः च	என்றாலும்	प्रगृह्य	உறுதியாய்ப்பற்றித் கொண்டு
कृच्छ्रात्	வெகு கஷ்டத்தின் பேரில்	त्रिदशेन्द्रशत्रोः	இந்திரனின் சத்ருவி
		चापं	வில்லை [னது
		चिच्छेद	முறித்துத்தள்ளினார்.

निकृत्तचापं त्रिभिराजधान बाणैस्तदा दाशरथिः शिताग्रैः ।

स सायकार्तो विचचाल राजा कृच्छ्राच्च संज्ञां पुनराससाद

॥ १११ ॥

दाशरथिः	லக்ஷ்மணர்	राजा च	மன்னனும்
तदा	அப்பொழுது	सायकार्तः	பாணங்களால் நோ
निकृत्तचापं	முறிபட்ட வில்லுட னிருக்கும் அவனை	विचचाल	வுண்டவனாய்
शिताग्रैः	கூறிய முனைகளுற்ற	कृच्छ्रात्	துடித்தான்.
त्रिभिः	மூன்று		மிகப்பிரயாசையின்
बाणैः	பாணங்களால்	संज्ञां	மேல்
भजधान	அடித்தார்.	पुनः	பிரக்ஞையை
सः	அந்த	आससाद	மீளவும்
			அடைந்தான்.

स कृत्तचापः शरताडितश्च मेदारङ्गात्रो रुधिरावसिक्तः ।

जग्राह शक्तिं समुद्रशक्तिः स्वयम्भुदत्तां युधि देवशत्रुः

॥ ११२ ॥

देवशत्रुः	தேவர்களின் சத்ருவும்	मेदारङ्गात्रः	{ உடம்பெல்லாம் வியர்
समुद्रशक्तिः	மகா பிரசித்திபெற்ற சக்திமானுமான		வையால் நனைந்தவ
सः च	அவனும்	रुधिरावसिक्तः	{ னாகவும்
युधि	போரில்		{ உடம்பெல்லாம் ரத்
कृत्तचापः	முறிபட்ட வில்லுடை யவனாகவும்	स्वयम्भुदत्तां	{ தத்தால் நனைந்த
शरताडितः	பாணத்தாலடியுண்ட வனாகவும்	शक्तिं	{ வனாகவுமாகி
		जग्राह	{ பிரமதேவரால் கொ
			டுக்கப்பட்ட
			சக்தியாயுதத்தை
			எடுத்துக்கொண்
			டான்.

स तां विधूमानलसन्निकाशां वित्रासिनीं वानरवाहिनीनाम् ।

चिक्षेप शक्तिं तरसा ज्वलन्तीं सौमित्रये राक्षसराष्ट्रनाथः

॥ ११३ ॥

राक्षसराष्ट्रनाथः	அரக்கநாட்டுவேந்த னாகிய	वित्रासिनीं	வெருண்டோடச் செய்கிற துமான
सः	அவன்	तां	அந்த
विधूमानल- सन्निकाशां	{ புகையற்ற அக்னியை நிகர்த்து	शक्तिं	சக்தியை
ज्वलन्तीं	ஜ்வாலையுடன் விளங் குகிற தும்	सौमित्रये	லக்ஷ்மணரைக்குறி வைத்து
वानरवाहिनीनां	வானரசேனைகளோ	तरसा	விரைவாக
		चिक्षेप	விடுத்தான்.

तामापतन्तीं भरतानुजोऽग्रैर्जधान बाणैश्च हुताग्निकल्पैः ।

तथाऽपि सा तस्य विवेश शक्तिर्वाहिन्यं दाशरथेर्विशालम्

॥ ११४ ॥

भरतानुजः	பரதரின் தம்பியாகு மவர்	जघान	தடுத்தார்.
हुताग्निकल्पैः	{ ஹோமஞ்செய்யப் பட்ட அக்னியை நிகர்த்த	तथा अपि	அப்படியிருந்தும்
उग्रैः	சிறந்த	सा	அந்த
बाणैः च	பாணங்களாலும்	शक्तिः	சக்தி
आपतन्तीं	தன்னை நோக்கிவரும்	तस्य	அந்த
तां	அதை	दाशरथेः	லக்ஷ்மணருடைய
		विशालं	அகன்ற
		बाह्वन्तरं	மார்பில்
		विवेश	தைத்துவிட்டது.

स शक्तिमाञ्छक्तिसमाहतः सन्मुहुः प्रज्ज्वाल रघुप्रवीरः ।

तं विह्वलन्तं सहसाऽभ्युपेत्य जग्राह राजा तरसा भुजाभ्याम्

॥ ११५ ॥

शक्तिमान्	சக்திமானும்	राजा	மன்னனாகும் அவன்
रघुप्रवीरः	ரகுசுவலத்தில் உத்தம வீரருமாகிய	विह्वलन्तं	பிரக்ஞையிழுந்து
सः	அவர்	तं	அவரை [கிடந்த
शक्तिसमाहतः सन्	சக்தியால் அடியுண்ட வராய் ஆகி	सहसा	புன்னகையுடன்
मुहुः	ஒரு நொடிப்பொழுது	अभ्युपेत्य	கிட்டி
प्रज्ज्वाल	மதிமயங்கிவிட்டார்.	भुजाभ्यां	இருகரங்களாலும்
		तरसा	வலுக்கொண்டு
		जग्राह	தூக்கலுற்றான்.

हिमवान्मन्दरो मेरुल्लैलोक्यं वा सहामरैः । शक्यं भुजाभ्यामुद्धर्तुं न संख्ये भरतानुजः ॥

हिमवान्	இமயமலை	उद्धर्तुं	பெயர்த்து வேறிடத் தில் வைக்க
मन्दरः	மந்தரமலை	शक्यं	சாத்தயமானாலு
मेरुः	மேருமலை	संख्ये	போரில் [மாகலாம்.
लैलोक्यं	மூவுலகமும்	भरतानुजः	பரதரின் தம்பியாகு மிவர்
अमरैः सह वा	தேவர்களோடுகூட என்றாலும்	न	சாத்தியமாகாதிருந் தார்.
भुजाभ्यां	அவனது இருகரங்க ளாலும்		

शक्त्या ब्राह्मयापि सौमित्रिस्ताडितस्तु स्तनान्तरे ।

विष्णोरचिन्त्यं स्वं भागमात्मानं प्रत्यनुस्मरत्

॥ ११७ ॥

सौमित्रिः स्तनान्तरे	லக்ஷ்மணர் மார்பில்	स्वं तु	அவர்க்குமட்டுமே
ब्राह्मया	பிரம்மாவை அதிதே வதையாகக் கொண்ட	विष्णोः	வின்னுபகவானின்
शक्त्या	சக்தியினால்	भागं	அம்சமாகிற
ताडितः अपि	அடிக்கப்பட்டவராயி ருக்கையில்	आत्मानं	பிறவிக்குணத்தை
अचिन्त्यं	இத்தன்மையதென எண்ணுதற்கரியதும்	प्रत्यनुस्मरत्	ஸ்மரித்துக்கொண் டிருந்தார்.

ततो दानवदर्पघ्नं सौमित्रिं देवकण्टकः । तं पीडयित्वा बाहुभ्यामप्रभुलङ्घनेऽभवत् ॥११८॥
अथैवं वैष्णवं भागं मानुषं देहमास्थितम् । विसंज्ञं लक्ष्मणं दृष्ट्वा रावणो विस्मितोऽभवत् ॥

देवकण्टकः	தேவசத்ருவாகிய	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
रावणः	ராவணன்	विसंज्ञं	பிரக்ஞை இழந்திருக் கிறவராக
एवं	இப்படியாய்	दृष्ट्वा	கவனித்து
वैष्णवं भागं	விஷ்ணுவின் அம்ச மானவரும்	बाहुभ्यां	இரு கரங்களாலும்
मानुषं	மானிட	पीडयित्वा	அசைத்துப்பார்த்து விட்டு
देहं	உருவத்தை	लङ्घने	தூக்கும் விஷயத்தில்
आस्थितं	எடுத்துவந்திருக்கிற வரும்	अप्रभुः	வல்லமையற்றவனாக
दानवदर्पघ्नं	அசுரர்களின் செருக் கை ஒழிப்பவரும்	अभवत्	இருந்தான்.
सौमित्रिं	சுமித்திராதேவியின் புதல்வருமான	ततः	அதனால்
तं	அந்த	अथ	அப்பொழுது
		विस्मितः	ஆச்சர்யமடைந்தவ
		अभवत्	ஆயினான். [கை

अथ वायुसुतः क्रुद्धो रावणं समभिद्रवत् । आजघानोरसि क्रुद्धो वज्रकल्पेन मुष्टिना ॥

अथ	அப்பொழுது	क्रुद्धः	சினங்கொண்டிருந்த அவர்
वायुसुतः	ஹனுமார்	वज्रकल्पेन	வஜ்ராயுதத்தை நிகர்த்த
क्रुद्धः	மிகச் சினங்கொண்ட வராகி	मुष्टिना	முஷ்டியால்
रावणं	ராவணனை	उरसि	மார்பில்
समभिद्रवत्	நோக்கி எதிர்த்து ஓடினார்.	आजघान	குத்தினார்.

तेन मुष्टिप्रहारेण रावणो राक्षसेश्वरः । जानुभ्यामपतद्भूमौ चचाल च पपात च ॥१२१॥

तेन	அந்த	भूमौ	தரையில்
मुष्टिप्रहारेण	முஷ்டியின் குத்தால்	अपतत्	சாய்ந்துவிட்டான்.
राक्षसेश्वरः	ராக்ஷஸமன்னனாகிய	चचाल	மதிகலங்கினான்.
रावणः च	ராவணனும்	पपात च	மானமுமிழந்தான்.
जानुभ्यां	முழந்தாள்களை மடித்		

आस्यैः स नेत्रश्रवणैर्ववा

सः
आस्यैः
नेत्रश्रवणैः

ரத்தத்தை
அதிகமாய்
-க்கினான்.

विघूर्णमानो निश्चेष्टो रथोपस्थ उपाविशत् । विसंज्ञो मूर्च्छितश्चासीन्न च स्थानं समालभत् ॥

निश्चेष्टः எதுவும் செய்யமுடி
யாதவனாக
விघूर्ணமான: புரண்டுகொண்டு
ரதத்தின் பக்கலில்
உபாவிஸத் கிடந்தான்.
மூர்ச்சித: ஐம்புலன்களின் சக்தி
குன்றியவனாய்

विसंज्ञः च பிரக்கஞ இழந்
தவனாயும்
आसीत् ஆகிவிட்டான்..
स्थानं च { எதிரிகளின் தாக்கு
தலை அடக்கும் சக்தி
யையும்
समालभत् न அடையா திருந்தான்.

विसंज्ञं रावणं दृष्ट्वा समरे भीमविक्रमम् । ऋषयो वानराः सर्वे नेदुर्देवाः सवासवाः ॥

भीमविक्रमं அளவுகடந்த ஆண்
மையுற்ற
रावणं ராவணனை
समरे போரில்
विसंज्ञं பிரக்கஞயற்றுக் கிடப்
பவனாக

ऋषयः ரிஷிகளும்
वानराः வானரர்களும்
सवासवाः இந்திரனுள்ளிட்ட
देवाः தேவர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
नेदुः களிப்புற்று ஆரவாரம்
செய்தார்கள்.

हनुमानपि तेजस्वी लक्ष्मणं रावणार्दितम् ।

तेजस्वी பராக்கிரமசாலியாகிய
हनुमान् ஹனுமார்
रावणार्दितं ராவணனால் அடிக்கப்
பட்ட

तं अन्त
लक्ष्मणं अपि லக்ஷ்மணரையும்

वायुसूनोः सुहृत्वेन भक्त्या परमया च सः ।

वायुसूनोः வாயுனின் புதல்வ
ராகிய
कपे: வானரருடைய
सुहृत्वेन நல்ல எண்ணத்தாலும்
च அதோடு கூட
परमया ஸர்வோ தக்கிருவூட
மாகிய

अनयद्राघवाभ्याशं बाहुभ्यां परिगृह्य तम् ॥

बाहुभ्यां இருகைகளாலும்
परिगृह्य தூக்கி எடுத்து
राघवाभ्याशं ஸ்ரீராமரது சன்னி
தானத்திற்கு
अनयत् கொண்டுபோய்ச்
சேர்த்தார்.

शत्रूणामप्रकम्प्योऽपि लघुत्वमगमत्कपेः ॥

भक्त्या பக்தியாலும்
शत्रूणां சத்ருக்களுக்கு
अप्रकम्प्य: அசைக்கமுடியாதவ
सः अपि அவரும் [ராயிருந்த
लघुत्वं லேசாயிருக்கும்
தன்மையை
अगमत् அடைந்தார்.

तं समुत्सृज्य सा शक्तिः सौमित्रिं युधि दुर्जयम् । रावणस्य रथे तस्मिंस्थानं पुनरुपागता ॥

सा शक्तिः அந்த சக்தி
युधि போரில்
दुर्जयं வெல்லமுடியாத
तं அந்த
सौमित्रिं லக்ஷ்மணரை
समुत्सृज्य விட்டுவிட்டு

रावणस्य ராவணனது
तस्मिन् அந்த
रथे ரதத்தில்
स्थानं தனதிருப்பிடத்திற்கு
पुनः மறுபடியும்
उपागता போய்ச்சேர்ந்தது.

आश्वस्तश्च विशल्यश्च लक्ष्मणः शत्रुसूदनः । विष्णोर्भागममीमांस्यामात्मानं प्रत्यनुस्मरन् ॥

शत्रुसूदनः சத்ருக்களை ஒழிக்கும்
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
 अमीमांश्यं { எவ்வித ஆராய்ச்சி
 யாலும் உள்ளபடி
 அறியமுடியாத
 विष्णोः விஷ்ணுபகவானின்
 भागं அம்சமாகிய

आत्मानं தனது ஸ்வரூபத்தை
 प्रत्यनुस्मरन् च ஸ்மரிக்கின்றவராகவே
 आश्वस्तः மூர்ச்சை தெளிந்தவ
 ராயினர்.
 विशल्यः च புண் ஆறியவர்
 ஆயினர்.

रावणोऽपि महातेजाः प्राप्य संज्ञां महाहवे । आददे निशितान्बाणाञ्जग्राह च महद्धनुः ॥

महातेजाः மகா ஆற்றலுடைய
 रावणः अपि ராவணனும்
 महाहवे பெரும் போரில்
 संज्ञां பிரக்களுயை
 प्राप्य அடைந்து
 महत् சிறந்த

धनुः வில்லை
 जग्राह எடுத்துக்கொண்டான்.
 निशितान् கூரிய
 बाणान् च பாணங்களையும்
 आददे தொடுத்தான்.

निपातितमहावीरां वानराणां महाचमूम् । न्यहनत् स च संकुद्धो वानराणां महाचमूम् ॥

सः அவன்
 संकुद्धः மிகச்சினங்கொண்ட
 வனாகி
 वानराणां வானரர்களுடைய
 निपातित- } சின்னபின்னமாக்கப்
 महावीरां } பட்ட மகா வீரர்
 களையுடைய

महाचमूम् பெரும் சேனையையும்
 वानराणां வானரர்களுடைய
 महाचमूम् च பெரும் சேனை எல்லா
 வற்றையும்
 न्यहनत् துரத்தி அடித்தான்.

ते हन्यमाना रौद्रेण क्षिप्रहस्तेन रक्षसा । राघवं शरणं जग्मुः प्रजापतिमिव प्रजाः ॥१३१॥

ते அவர்கள்
 रौद्रेण கொடியவனும்
 क्षिप्रहस्तेन கைலாகவம் பெற்ற
 வனுமான
 रक्षसा அரக்கனால்
 हन्यमानाः ஹிம்சிக்கப்படுகின்ற
 வர்களாய்

प्रजाः பிரஜைகள்
 प्रजापतिं பிரம்மதேவரை
 इव எப்படியோ அப்படி
 யே
 राघवं ஸ்ரீராமரிடம்
 शरणं जग्मुः சரணமாய்ப் போய்ச்
 சேர்ந்தார்கள்.

राघवोऽपि रणे दृष्ट्वा कर्म रौद्रस्य रक्षसः । धनुः सज्यमुपादाय चामीकरविभूषितम् ॥

रथस्थं समरे शूरमभिदुद्राव रावणम्

राघवः अपि ஸ்ரீராமரும்
 रणे போரில்
 रौद्रस्य கொடிய
 रक्षसः அரக்கனின்

॥ १३३ ॥

कर्म செயலை
 दृष्ट्वा பார்த்து
 चामीकरविभूषितं பொன்னுலகுகுற்று
 விளங்கும்

धनुः	கோதுண்டத்தை
सज्यं	நானோற்றி
उपादाय	வைத்துக்கொண்டு
समरे	போரில்
शूरं	சூரனாகிய

रावणं रावணனை
रथस्थं रा.தத்திலிருக்கின்ற
அभिதுதாவ வனாக
தூரத்திலிருந்தவண்
ணமே பார்த்தார்.

निपातितमहावीरां द्रवन्तीं वानरीं चमूम् । राघवस्तु रणे दृष्ट्वा रावणं समभिद्रवत् ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்
रणे	போரில்
वानरीं चमूं तु	வானரசேனையையும்
निपातिमहावीरां	{ கீழே வீழ்த்தப்பட்ட பெரும் வீரர்களுைய டையதாய்

தவந்தி	வெருண்டு ஓடுகிற	தாய்
தபா	பார்த்து	
தவந்	ராவணனை	
தவந்தி	எதிர்நோக்கிச்செல்ல	வற்றார்..

अथैनमुपसंगम्य हनुमान्वाक्यमब्रवीत् । मम पृष्ठं समारुह्य राक्षसं शास्तुमर्हसि ॥ १३५ ॥

அத	அப்பொழுது
ஹனுமான்	ஹனுமார்
என்	இவரை
உபசங்க்ஷய	கிட்டி
வாக்யம்	ஒரு சொல்லை
அப்ரவீத்	பின்வருமாறு
	மொழிந்தார்:

மம	“ அடியேனது
பூழ்	பிடரியில்
சமாரூஹ	ஏறிக்கொண்டு
ராக்ஷஸ	அரக்கனை
சாஸ்து	கொல்ல
அஹிசி	திருவுளங்கொள்
	வீராக.”

विष्णुर्यथा गरुत्मन्तं बलवन्तं समाहितः । तच्छ्रुत्वा राघवो वाक्यं वायुपुत्रेण भाषितम् ॥
आरूरोह महाशूरो बलवन्तं महाकपिम् ॥ १३७ ॥

समाहितः	சிதற மனத்தின ராகிய
महाशूरः	மகா சூரரான
राघवः	ஸ்ரீராமர்
वायुपुत्रेण	ஹனுமாரினால்
भाषितं	சொல்லப்பட்ட
तत्	அந்த
वाक्यं	விண்ணப்பத்தை
श्रुत्वा	பெருமைப்படுத்தி

வலவ்ந்	மகா பஸ்சாலியாகிய
மஹாகபி்	வானரோத்தமரின்
	மீது,
விष्णு:	விஷ்ணுபகவான்
வலவ்ந்	பஸ்சாலியாகிய
गरुमन्	கருடபகவானின் மீது
यथा	எவ்வண்ணமோ
	அவ்வண்ணமே
आरुरोह	ஏறிக்கொண்டார்.

रथस्थं रावणं संख्ये ददर्श मनुजाधिपः

• மனுஜாதிப: மாணிட மன்னனான
ரதஸ்ய் ரதக் கிலிருக்கும்
ஆவர்

॥ १३८ ॥

ராவண்	ராவணனை
சங்கு	பேரில்
வதர்	கண்முன் கண்டார்.

॥ १३८ ॥

यश्चैव शक्त्याऽभिहतस्त्वयाऽद्य इच्छन्विषादं सहसाऽभ्युपेतः ।

स एव रक्षोगणराज मृत्युः सपुत्रदारस्य तवाद्य युद्धे

॥ १४३ ॥

ரக்ஷோணராஜ
ய:
அடிய
தவ்யா
சஹஸா
சக்த்யா
அபிஹத:
விஷாடம்
“அரக்கரின் தலைவா!
எவன்
இப்பொழுது
உன்னால்
வருங்கேடை எண்ணுது
சக்தி எனும் அஸ்தி
ரத்தைக்கொண்டு
அடிக்கப்பட்டானே;
பிரக்ஞை தப்பி
யிருத்தலை

इच्छन् एव
सः एव
अद्य
युद्धे
सपुत्रदारस्य
तव च
मृत्युः
अभ्युपेतः
தன் மனோபீஷ்டமாய்
ஏற்றுக்கொள்கிறானே;
அவனே
இப்பொழுது
போரில்
புத்திரர்கள், மனைவி
மார்கள் உள்ளிட்ட
உனக்கு
எமனாக
ஏற்பட்டுவிட்டான்.

एतेन चात्यद्भुतदर्शनानि शरैर्जनस्थानकृतालयानि ।

चतुर्दशान्यात्तवरायुधानि रक्षःसहस्राणि निषूदितानि

॥ १४४ ॥

एतेन च
अत्यद्भुत-
दर्शनानि }
“இந்த என்னுல்தான்
மிக்க ஆச்சரியமான
உருக்கொண்டவர்க
ளும்,
சிற்றந்த ஆயுதங்களைக்
கையிலேந்தியவர்க
ளும்,
आत्तवरायुधानि }

जनस्थान-
कृतालयानि }
चतुर्दशानि
रक्षःसहस्राणि
शरैः
निषूदितानि
ஜனஸ்தானத்தை வா
சஸ்தலமாய்ச் செய்து
கொண்டவர்களுமான
பதினான்காயிரம்
அரக்கர்கள்
பாணங்களால்
நீருக்கப்பட்டார்கள்.”

राघवस्य वचः श्रुत्वा राक्षसेन्द्रो महाकपिम् । वायुपुत्रं महावीर्यं वहन्तं राघवं रणे ॥

आजघान शरैस्तीक्ष्णैः कालानलशिखोपमैः

॥ १४५ ॥

राक्षसेन्द्रः
राघवस्य
वचः
श्रुत्वा
रणे
राघवं
वहन्तं
இராக்கஸவேந்தன்
ஸ்ரீராமரது
சொல்லை
கேட்டு
போரில்
ஸ்ரீராமரை
தாங்கிக்கொண்டு
விளங்கும்

महाकपिं
महावीर्यं
वायुपुत्रं
कालानल-
शिखोपमैः
तीक्ष्णैः शरैः
आजघान
வானார்கள் லுத்தம
ரும்,
மகா சக்திமானுமாகிய
ஹனுமாரை
பிரமயாக்னிஜ்வலை
யை நிகர்த்த
கொடிய கணைகளால்
அடித்தான்.

राक्षसेनाह्वे तस्य ताडितस्यापि सायकैः ।

स्वभावतेजोयुक्तस्य भूयस्तेजोऽभ्यवर्धत ॥

आह्वे
राक्षसेन
सायकैः
ताडितस्य
स्वभाव-
तेजोयुक्तस्य }
போரில்
அரக்கனால்
பாணங்களால்
அடிக்கப்பட்டவரும்
பிறவிக்குணமாய் தே
ஜஸுடன் விளங்
கியவருமாகிய

तस्य अपि
तेजः
भूयः
अभ्यवर्धत
அவருக்கே வென்றால்
தேஜஸ்
முன்னிலுமதிகமாய்
ஒங்கிவளர்ந்து
விளங்கிற்று.

ततो रामो महातेजा रावणेन कृतव्रणम् । दृष्ट्वा पुवगशार्दूलं कोपस्य वशमेयिवान् ॥

महातेजा:	அவமானத்தை என் ளளவும் சகியாதவ	कृतव्रणं	புண்பட்டவராக
राम:	ஸ்ரீராமர் [ராகிய	दृष्ट्वा	கவனித்து
पुवगशार्दूलं	வானரோத்தமரை	ततः	அக்காரணத்தால்
रावणेन	ராவணனால்	कोपस्य	கோபத்திற்கு
		वशं एयिवान्	பரவசமாயினார்.

तस्याभिसंक्रम्य रथं सचक्रं साश्वध्वजच्छत्रमहापताकम् ।

ससारथिं साशनिशूलखड्गं रामः प्रचिच्छेद शरैः सुपुङ्खैः ॥ १४८ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	ससारथिं	சாரதியுடன் கூடவும்
तस्य रथं	அவனது ரதத்தை	साशनिशूलखड्गं	அசனி எனும் ஆயுதம்
सचक्रं	சக்கிரங்களோடு கூடவும்		சூலம், கத்தி இவை களோடுகூடவும்
साश्वध्वजच्छत्र- } महापताकं	குதிரைகள், கொடி கள், சூடை, சிறந்த நிசான்கள் இவை களோடுகூடவும்	सुपुङ्खैः	கூரிய கூர்களுற்ற
		शरैः	கணைகளால்
		अभिसंक्रम्य	புடைத்து
		प्रचिच्छेद	முறித்தெறிந்தார்.

अथेन्द्रशत्रुं तरसा जघान बाणेन वज्राशनिसन्निभेन ।

भुजान्तरे व्यूढसुजातरूपे वज्रेण मेरुं भगवानिवेन्द्रः ॥ १४९ ॥

अथ	அதன்மேல்	भुजान्तरे	மார்பில்
इन्द्रशत्रुं	இந்திரனது சத்ருவா கிய அவனை	इन्द्रः भगवान्	இந்திரபகவான்
वज्राशनिसन्निभेन	வஜ்ராயுதத்தையும் இடியையும் நிகர்த்த	वज्रेण	வஜ்ராயுதத்தால்
बाणेन	பாணமொன்றால்	मेरुं	மேருமலையை
व्यूढसुजातरूपे	உறுதியற்றதும் பெரு த்திருக்கிறதுமான	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
		तरसा	ஆத்திரத்தோடு
		जघान	அடித்தார்.

यो वज्रपाताशनिसन्निपातान्न चुक्षुभे नापि चचाल राजा ।

स रामवाणाभिहतो भृशार्तश्चचाल चापं च मुमोच वीरः ॥ १५० ॥

यः	எந்த	सः वीरः च	அந்த வீரனே
राजा	அரசன்	रामवाणाभिहतः	ஸ்ரீராமரது பாணத் தால் அடியுண்டவனாகி
वज्रपाताशनि- } सन्निपातात्	வஜ்ராயுதத்தின் அடி யாலும் இடியின் வீழ்ச்சியாலும்	भृशार्तः	மிகவும் நோவால் வருந்தியவனாய்
चुक्षुभे न	கலங்காதிருந்தானே	चचाल	உதறல்கொண்டான்.
चचाल अपि न	அசையாதுமிருந் தானே	चापं	வில்லை
		मुमोच	நழுவிட்டான்.

तं विह्वलन्तं प्रसमीक्ष्य रामः समाददे दीप्तमथार्धचन्द्रम् ।

तेनार्कवर्णं सहसा किरीटं चिच्छेद रक्षोधिपतेर्महात्मा

॥ १५१ ॥

अथ
महात्मा
रामः
तं
विह्वलन्तं
प्रसमीक्ष्य
दीप्तं

அப்பொழுது
மகாத்மாவான்
ஸ்ரீராமர்
அவனை
எதுவும் செய்யத் தெ
ரியாது தவிக்கின்றவ
னாய்
கவனித்து
ஜ்வலிக்கின்ற

अर्धचन्द्रं
समाददे
तेन
रक्षोधिपोः
अर्कवर्णं
किरीटं
सहसा
चिच्छेद

அர்த்தசந்திரமெனும்
பாணத்தை
தொடுத்தார்.
அதைக்கொண்டே
அரக்கமன்னனது
சூரியனது ஒளி
கொண்டு விளங்கும்
மகுடத்தை
புன்னகைகொண்டு
உடைத்தெறிந்தார்.

तं निर्विषाशीविषसन्निकाशं शान्तार्चिषं सूर्यमिवाप्रकाशम् ।

गतश्रियं कृत्तकिरीटकूटमुवाच रामो युधि राक्षसेन्द्रम्

॥ १५२ ॥

रामः
युधि
निर्विषाशीविष-
सन्निकाशं
शान्तार्चिषं
अप्रकाशं
सूर्य
इव

ஸ்ரீராமர்
போரில்
விஷமொழிந்த பாம்பு
போலிருக்கின்றவனும்
கிரணங்களற்று
ஒளியில்லா
சூரியனை
போலிருக்கிறவனும்

कृत्तकिरीटकूटं
गतश्रियं
तं
राक्षसेन्द्रं
उवाच

கிரீடம் முறிபட்டு
அவமதிக்கப்பட்டு
புகழிழந்துவிட்டவனு
அந்த [மாகிய
ராட்சஸமன்னனைப்
பார்த்து
பின்வருமாறு அரு
ளிச்செய்தார் :

कृतं त्वया कर्म महत्सुभीमं हतप्रवीरश्च कृतस्त्वयाऽहम् ।

तस्मात्परिश्रान्त इव व्यवस्य न त्वां शरैर्मृत्युवशं नयामि

॥ १५३ ॥

त्वया
महत्
सुभीमं
कर्म
कृतं
अहं च
•त्वया
हतप्रवीरः

“உன்னால்
பெரும்
மிகபயங்கரமான
தொழில்
செய்யப்பட்டது.
நானும்
உன்னால்
சிறந்த போர்வீரர்
களின் வலியடக்கப்
பட்டவனாய்

कृतः
तस्मात्
परिश्रान्तः इव
व्यवस्य
त्वां
मृत्युवशं
शरैः
नयामि न

ஆக்கப்பட்டிருக்கி
ஆகையால் [மேன்.
நீ முற்றிலும் களைத்
திருக்கிறாய் என்பதை
சிந்தையில்கொண்டு
உன்னை
எமனது வசத்திற்கு
பாணங்களால்
இப்பொழுது அனுப்
பாமல் விட்டிருக்கி
மேன்.

गच्छानुजानामि रणादितस्त्वं प्रविश्य रात्रिञ्चरराज लङ्काम् ।

आश्वास्य निर्याहि रथी च धन्वी तदा बलं द्रक्ष्यसि मे रथस्थः ॥ १५४ ॥

रात्रिञ्चरराज	“நிசாசரமன்னு!	रथी	ரதத்திலிருப்பவனாயும்
त्वं	நீ		
रणादितः	போரில் மிகத்துன்பப் பட்டிருக்கின்றனை.	धन्वी च	விற்பற்றியவனாகவும்
अनुजानामि	போகவிடை கொடுக்கின்றேன்.	निर्याहि	திரும்பிவா.
गच्छ	திரும்பிச்செல்.	तथा	அப்பொழுது
लङ्कां	இலங்கையை	रथस्थः	ரதத்திலிருக்கும் நீ
प्रविश्य	அடைந்து	मे	எனது
आश्वास्य	சுளைப்பையாற்றிக் கொண்டு	बलं	சக்தியை
		द्रक्ष्यसि	உள்ளபடி கண்டறிவாய்.”

स एवमुक्तो हतदर्पहर्षो निकृत्तचापः स हताश्वसूतः ।

शरार्दितः कृत्तमहाकिरीटो विवेश लङ्कां सहसा स राजा ॥ १५५ ॥

सः	அவன்	सः	அவன்
निकृत्तचापः	முறிக்கப்பட்ட வில்லை யுடையவனாயும்	हतदर्पहर्षः	{ செருக்கும் உத்ஸாஹமும் ஒழிந்தவனாயுமாயினான்.
हताश्वसूतः	{ கொல்லப்பட்ட குதிரைகளையும் சாரதியையும் யுமுடையவனாயும்	सः	அந்த
कृत्तमहा-किरीटः	{ உடைத்துப்போடப் பட்ட புகழ்படைத்த கிரீடமுடையவனாயும்	राजा	மன்னன்
शरार्दितः	பாணங்களால் நோவுபடுவனாயுமாயினான்.	एवं	மேற்கண்டவாறு
		उक्तः	சொல்லப்பட்டவனாய்
		सहसा	தகவண்ணமே
		लङ्कां	இலங்கைக்கு
		विवेश	போய்ச்சேர்ந்தான்.

तस्मिन्प्रविष्टे रजनीचरेन्द्रे महाबले दानवदेवशत्रौ ।

हरीन् विशल्यान् सह लक्ष्मणेन चकार रामः परमाहवाग्रे ॥ १५६ ॥

दानवदेवशत्रौ	அசுரர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் சத்ருவும்	रामः	ஸ்ரீராமர்
महाबले	மிக ஆற்றலுடையவனாயும்	लक्ष्मणेन सह	லக்ஷ்மணரோடுகூட
निशाचरेन्द्रे	நிசாசரவேந்தனு	हरीन्	வானரர்களை
तस्मिन्	அவன் [மாகிய	परमाहवाग्रे	பெரும்பொர்முனையில்
प्रविष्टे	திரும்பிப்போய்ச் சேர்ந்தபிறகு	विशल्यान्	{ மன ஏக்கமென்பதே உள்ளளவுநில்லாதவர்களாய்
		चकार	செய்தருளினார்.

तस्मिन् प्रभिन्ने त्रिदशेन्द्रशलौ सुरासुरा भूतगणा दिशश्च ।

ससागराः सर्पिमहोरगाश्च तथैव भूम्यम्बुचराश्च हृष्टाः

॥ १५७ ॥

त्रिदशेन्द्रशலौ	இந்திரசத்ருவாகிய	सर्पिमहोरगाः	{	ரிஷிகளையும் மஹோர
तस्मिन्	அவன்			கர்களையும் உள்ளிட்
प्रभिन्ने	தோல்வியடைந்து			டவைகளுமான
	விடவே	दिशः च		திக்கேவதைகளும்
सुरासुराः	தேவர்களும் தேவர்	तथा एव		அவ்வண்ணமே
	தலைவர்களும்,			நிலத்திலும் நீரிலும்
भूतगणाः च	பூதகணங்களும்,	भूम्यम्बुचराः च	{	உள்ள பிராணிகள்
ससागराः	சமுத்திரங்களையும்			எல்லாமும்
	எரிட்டவைகளும்	हृष्टाः		களிப்புற்றன.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
युद्धकाण्डे एकोनषष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 17165

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 2590

षष्ठितमः सर्गः—अमुपतावतु षर्ककम् ॥ ६० ॥

कुम्भकर्णप्रबोधनम्—कुम्भकर्णனை विप्रिक्कच्छेयवतु.

स प्रविश्य पुरीं लङ्कां रामबाणभयार्दितः । भगदपस्तदा राजा बभूव व्यथितेन्द्रियः ॥ १ ॥

सः	அந்த	रामबाण-	{	ராமபாணத்தை நினை
राजा	மன்னன்	भयार्दितः	}	ந்து தவிக்கின்றவ.
लङ्कां	இலங்கை			னய்
पुरीं	நகரில்	भगदपः		செருக்கொழிந்த
प्रविश्य	புகுந்து			வனய்
तदा	அப்பொழுது	व्यथितेन्द्रियः		குழப்பிய புலனுடைய
		बभूव		ஆயினன். [வனய்

मातङ्ग इव सिंहेन गरुडेनैव पन्नगः । अभिभूतोऽभवद्राजा राघवेण महात्मना ॥ २ ॥

राजा	அரசன்	पन्नगः	இர் சர்ப்பம்
महात्मना	மகாத்மாவாகிய	गरुडेन	சருடபகவானால்
राघवेण	ஸ்ரீராமரால்	इव	எவ்வண்ணமோ
मातङ्गः	ஓர் யானை		அவ்வண்ணமேயும்
सिंहेन	சிங்கத்தால்	अभिभूतः	கொட்டமடக்கப்
इव	எவ்வண்ணமோ		பட்டவனாக
	அவ்வண்ணமேயும்	अभवत्	ஆயினன்.

ब्रह्मदण्डप्रकाशानां विद्युत्सदृशवर्चसाम् । स्मरन्नाघववाणानां विव्यथे राक्षसेश्वरः ॥ ३ ॥

राक्षसेश्वरः	இராக்கடஸம்னன்	राघववाणानां	ஸ்ரீராமரது
ब्रह्मदण्डप्रकाशानां	சிவபெருமானை		பாணங்களை
	நிகர்த்தவைகளும்		
विद्युत्सदृशवर्चसां	{ மின்னலை நிகர்த்த ஒளிகொண்டவைக ளுமான	स्मरन्	நினைந்து நினைந்து
		विव्यथे	உள்ள முருகினான்.

स काञ्चनमयं दिव्यमाश्रित्य परमासनम् । विप्रेक्षमाणो रक्षांसि रावणो वाक्यमब्रवीत् ॥

सः रावणः	அந்த ராவணன்	रक्षांसि	ராக்கடஸர்களை
काञ्चनमयं	பொன்மயமானதும்	विप्रेक्षमाणः	பார்த்து
दिव्यं	சிறந்ததுமான	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
परमासनं	ஸிம்மாசனத்தில்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
आश्रित्य	அமர்ந்து		சொன்னான்:

सर्वं तत्खलु मे मोघं यत्तप्तं परमं तपः । यत्समानो महेन्द्रेण मानुषेणास्मि निर्जितः ॥

महेन्द्रेण	“மகேந்திரனுக்கு	परमं तपः	சிறந்த தவம்
समानः	ஒப்பானவனான	यत्	எதுவோ
अस्मि	நான்	मे	எனது
मानुषेण	மானிடனால்	तत् सर्वं	அது எல்லாமும்
निर्जितः	வெல்லப்பட்டேன்	खलु	முற்றிலும்
यत्	என்கிற காரணத்தால்	मोघम्	வியர்த்தமாகிவிட்டது.
तप्तं	செய்திருந்த		

इदं तद्ब्रह्मणो घोरं वाक्यं मामभ्युपस्थितम् । मानुषेभ्यो विजानीहि भयं त्वमिति तत्तथा ॥

मानुषेभ्यः	“மானிடர்களிடமிருந்து	तत्	அப்பொழுது
भयं	பயத்தை	ब्रह्मणः	பிரம்மதேவரின்
त्वं	நீ	घोरं	கடுமையான
विजानीहि	கவனத்தில் வைத்துக் கொள்வாயாக	वाक्यं	நியமனம்
इति	என்ற	तत्	அது
इदं	இது	मां अभि	என் விஷயத்தில்
		तथा	சொல்லியவண்ணமே
		उपस्थितम्	பலித்துவிட்டது.

देवदानवगन्धर्वैर्यक्षराक्षसपन्नैः । अवध्यत्वं मया प्राप्तं मानुषेभ्यो न याचितम् ॥ ७ ॥

देवदानवगन्धर्वैः	{ “தேவர்கள், அசுரர்கள், கந்தர்வர்கள் இவர்களாலும் யக்ஷர்கள், ராக்கடஸர்கள், பன்னகர்கள் இவர்களாலும் மரணமின்மை	मया	என்னால்
यक्षराक्षसपन्नैः		प्राप्तं	அடையப்பட்டது.
अवध्यत्वं		मानुषेभ्यः	மானிடர்களிடமிருந்து
		याचिनं न	யாசிக்கப்படாது விட்டுவிடப்பட்டது..

विदितं मानुषं मन्ये रामं दशरथात्मजम् । इक्ष्वाकुकुलनाथेन अनरण्येन यत्पुरा ॥ ८ ॥
उत्पत्स्यते हि मद्रंशे पुरुषो राक्षसाधम । यस्त्वां सपुत्रं सामात्यं सबलं साश्वसारथिम् ॥
निहनिष्यति सङ्ग्रामे त्वां कुलाधम दुर्मते ॥ १० ॥

आं { “சரி, சரி, இப்பொ
முதுதான் ஞாபகத்
திற்கு வருகிறது ;
தசரதனின் மகனாகிய
ராமனை,
இக்ஷ்வாகுகுலநாத
னாகிய
அனரண்யனால்
முன்னொருகால்
‘அரக்கப்பதரே !
குலத்தின் பெயரைக்
கெடுக்கும்
தீய எண்ணமுடைய
ய: எந்த [வனே !
புருஷ: மானிடன்
சங்கிராமே போரில்
त्वां हि உன்னையும் .

सपुत्रं புதல்வர்களோடு
கூடவும்
सामात्यं மந்திரிகளோடுகூடவும்
सबलं ஸேனைகளோடு
கூடவும்
साश्वसारथिं { குதிரைகளோடும்
ஸாரதிகளோடும்
கூடவும்
निहनिष्यति तु கொல்லப்போகிறானே
அவன்
मद्रंशे எனது குலத்தில்
उत्पत्स्यते உண்டாகப்போகின்
यत् என்கிற இதில் [நான்
विदितं அறிவிக்கப்பட்ட
मानुषं மானிடனாக
मन्ये நான் இப்பொழுது
அறிகிறேன்.

शशोऽहं वेदवत्या च यदा सा धर्षिता पुरा । सेयं सीता महाभागा जाता जनकनन्दिनी ॥

पुरा “முன்னொருகால்
यदा எப்பொழுது
सा அவள்
धर्षिता { என்னால் சீண்டப்பட்ட
டனளோ அப்பொ
ழுது
वेदवत्या வேதவதி என்ற
அவளால்

अहं நான்
शशः சபிக்கப்பட்டேன்.
जनकनन्दिनी ஜனகரின் மகளாய்
महाभागा பேரெழில் வாய்க்க
जाता பிறந்து [வளாய்
सीता லீலைதனை விளங்கும்
इयं இவள்
सा च அவனே.

उमा नन्दीश्वरश्चापि रम्भा वरुणकन्यका । यथोक्तास्तपसा प्राप्तं न मिथ्या ऋषिभाषितम् ॥

उमा “பார்வதியும்
नन्दीश्वरः நந்தீசுவரரும்
रम्भा ரம்பையும்
वरुणकन्यका च வருணனின் மகளும்
तपसा மனவேதனையால்
यथोक्ता: எதை வேண்டினார்
களோ அது

प्राप्तं கிடைத்துவிட்டது.
ऋषिभाषिं { வேதங்களின் துட்பம்
அறிந்தவர்களின்
சொல்
अपि मिथ्या न பொய்யா இல்லவே
இல்லை.

मन्त्रं कृत्वा प्रसुप्तोऽयमितस्तु नवमेऽहनि । तं तु बोधयत क्षिप्रं कुम्भकर्णं महाबलम् ॥

अयं “இவன்
इतः இன்றையிலிருந்து
नवमे ஒன்பதாவது
अहनि तु நாளில்தான்
मन्त्रं ஆலோசனையை
कृत्वा சொல்லிவிட்டு

प्रसुप्तः தூங்கலானான்.
तु என்றுலும்
महाबलं மகாபலசாலியாகிய
तं कुम्भकर्णं அந்தக்கும்பகர்ணனை
क्षिप्रं விரைவில்
बोधयत எழுப்புங்கள்.

स तु संख्ये महाबाहुः ककुदः सर्वरक्षसाम् । वानरात्राजपुत्रौ च क्षिप्रमेव बधिष्यति ॥

सर्वरक्षसां “அரக்கர்களெல்லோ
ரினும்

संख्ये போரில்
राजपुत्रौ ராஜகுமாரர்கள்

ककुदः பிரதானனும்
महाबाहुः தோள்வலி படைத்த
வனுமான

இருவரையும்

सः तु அவன் தான்

वानरान् च வானரர்களையும்
क्षिप्रं एव சடுதியிலேயே
बधिष्यति வதைப்பான்.

एष केतुः परः संख्ये मुख्यो वै सर्वरक्षसाम् । कुम्भकर्णः सदा शेते मूढा ग्राम्यसुखे रतः॥

एषः “இந்த
कुम्भकर्णः கும்பகர்ணன்
संख्ये போரில்
परः எல்லோருக்கும்
மேம்பட்ட
केतुः உத்தமன்.
सर्वरक्षसां वै அரக்கர்களெல்லோ
ருக்குமே

मुख्यः பிரதானமானவன்.
मूढः வஞ்சிக்கப்பட்டவனாய்
ग्राम्यसुखे ஸ்வபாவமாகவிட்ட
ஸுகத்தில்
रतः மூழ்கியவனாய்
सदा எப்பொழுதும்
शेते தூங்கிக்காலங்கழிக்
கின்றான்.

रामेण हि निरस्तस्य संग्रामेऽस्मिन्सुदारुणे । भविष्यति न मे शोकः कुम्भकर्णे विबोधिते॥

कुम्भकर्णं “கும்பகர்ணன்
विबोधिते எழுப்பப்பட்டானால்
கில்

संग्रामे போரில்
रामेण ஸ்ரீராமனால்
निरस्तस्य தரத்திடிக்கப்பட்ட
मे எனக்கு
शोकः மனவேதனையானது
भविष्यति न हि இரவே இராது.

अस्मिन् இந்த
सुदारुणे மிகக்கஷ்டமாயிருக்கின்ற

किं करिष्याम्यहं तेन शक्रतुल्यबलेन हि । ईदृशे व्यसने प्राप्ते यो न साहाय्य कल्पते ॥

यः “எந்த இவன்
साहाय्य உதவி புரிவதற்கு
कल्पते न ஏற்படாதிருக்கின்
றான்.

तेन அவனால், ராமனால்
ईदृशे இப்படிப்பட்ட
व्यसने கஷ்டம்
प्राप्ते ஸம்பவித்திருக்கை
யில்

हि ஆனபடியால்
शक्रतुल्यबलेन இந்திரனை நிகர்த்த
ஆற்றல்கொண்ட

अहं நான் ஒருவன்
किं करिष्यामि என்ன செய்வேன் ? ”

तां प्रविश्य गुहां रम्यां शुभां काञ्चनकुट्टिमाम् । ददृशुर्नैर्ऋतव्याघ्रं शयानं भीमदर्शनम् ॥

काञ्चनकुट्टिमां	{ பொன்னாலும் கற்க ளாலும் இழைக்கப் பெற்று	प्रविश्य	புகுந்து,
शुभां	ஒளியுடன் விளங்கிக் கொண்டு	भीमदर्शनं	பயங்கரமான தோற்றமுடையவனாய்
रम्यां	அழகாயிருக்கின்ற	शयानं	தூங்கிக்கொண்டிருக் கும்
तां	அந்த	नैर्ऋतव्याघ्रं	ராக்ஷஸப்புலியை
गुहां	உறங்கும் மண்டபத் தில்	ददृशुः	கண்டார்கள்.

ते तु तं विकृतं सुप्तं विकीर्णमिव पर्वतम् । कुम्भकर्णं महानिद्रं सहिताः प्रत्यबोधयन् ॥

ते	அவர்கள்	विकृतं	இதுவரையில் ஒருவரு க்குமில்லாதபடியாய்
विकीर्णं	தனித்து வந்து கிடக்கும்	महानिद्रं	பெரும் தூக்கக்
पर्वतं इव	மலைபோலவே	तं	அந்த [காரணகிய
सुप्तं	படுத்துக்கிடப் பவனும்	कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை
		सहिताः तु	ஒன்றுசேர்ந்து
		प्रत्यबोधयन्	எழுப்பலானார்கள்.

ऊर्ध्वरोमाञ्चिततनुं श्वसन्तमिव पन्नगम् । त्रासयन्तं महाश्वासैः शयानं भीमदर्शनम् ॥
भीमनासापुटं तं तु पातालविपुलाननम् । शय्यायां न्यस्तसर्वाङ्गं मेदोरुधिरगन्धिनम् ॥
काञ्चनाङ्गदनद्धाङ्गं किरीटिनमरिन्दमम् । ददृशुर्नैर्ऋतव्याघ्रं कुम्भकर्णं महाबलम् ॥३२॥

तं	அந்த	शयानं	படுத்துக்கிறவனாக வும்
अरिन्दमं	சத்ருக்களை அடக்க வல்ல	भीमनासापुटं	{ பயங்கரமான முக்குத் துவாரங்களை யுடைய வனாகவும்
महाबलं	மஹா பலசாலியும்	पातालविपुलाननं	ஆழ்ந்து அகன்ற வா யையுடையவனாகவும்
नैर्ऋतव्याघ्रं	ராக்ஷஸப்புலியுமாகிய	शय्यायां	படுக்கையில்
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை	न्यस्तसर्वाङ्गं	{ எல்லா உருப்புகளின் சுவடுகளுடன் விளங் குகிறவனாகவும்
ऊर्ध्वरोमाञ्चित- तनुं	{ நேராக வளர்ந்த உரோமங்களால் மூடப்பட்ட தேக முடையவனாகவும்	मेदोरुधिर- गन्धिनं	{ மாம்சம் ரத்தம் இவை களின் நாற்றத்தோ டிருக்கிறவனாகவும்
पन्नगं इव	பாம்பைப் போல்	काञ्चनाङ्गद- नद्धाङ्गं	{ பொன்வளையல்கள் புனைந்த அங்கங்களை யுடையவனாகவும்
श्वसन्तं	பெருமூச்செறிகிறவ னாகவும்	किरीटिनं तु	கிரீடத்தை தரித்தவ னாகவும்
महाश्वासैः	பெரும் குறட்டை களால்	ददृशुः	கவனித்தார்கள்.
त्रासयन्तं	எவரையும் பயப்படுத் துகின்றவனாகவும்		
भीमदर्शनं	பயங்கரமான தோற்ற முடையவனாய்		

ततश्चकुम्भहात्मानः कुम्भकर्णाग्रतस्तदा । पांसानां मेरुसङ्काशं राशिं परमर्तपणम् ॥ ३३ ॥

तदा	அப்பொழுது	पांसानां	மாம்பசங்களின்
महात्मानः	மிக ஆற்றலுடைய	मेरुसङ्काशं	மேருமலையை நிகர்த்த
	அவர்கள்	राशिं	குவியலை
ततः	அவ்விடத்தில்	परमर्तपणं	மிகத்திருப்தியை விளை
कुम्भकर्णाग्रतः	கும்பகர்ணன் முன்		விக்கும் வண்ணமாக
	பாக	चक्रुः	வைத்தார்கள்.

मृगाणां महिषाणां च वराहाणां च सञ्चयान् । चक्रुर्नैर्ऋतशार्दूला राशिमन्नस्य चाद्भुतम् ॥

नैर्ऋतशार्दूलाः	இராசுதலையாத்தமர்	सञ्चयान्	குவியல்களையும்
	கள்	अन्नस्य	அன்னத்தினது
मृगाणां	மாண்களுடையவும்	अद्भुतं	அத்புதமான
महिषाणां च	எருடைகளுடையவும்	राशिं च	குவியலையும்
वराहाणां च	பன்றிகளுடையவும்	चक्रुः	வைத்தார்கள்.

ततः शोणितकुम्भांश्च सद्यानि विविधानि च । पुरस्तात्कुम्भकर्णस्य चक्रुस्त्रिदशशत्रवः ॥

त्रिदशशत्रवः	தேவசத்ருக்களாகிய	शोणितकुम्भान् च	ரத்தம் நிறைந்த
	அவர்கள்		குடங்களையும்
ततः	அப்பொழுது	विविधानि	பற்பல
कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணனுடைய	सद्यानि च	மத்யங்களையும்
पुरस्तात्	முன்னிலையில்	चक्रुः	வைத்தார்கள்.

लिलिपुश्च परार्धेन चन्दनेन परंतपम् । दिव्यैराच्छादयामासुर्माल्यैर्गन्धैः सुगन्धिभिः ॥

परंतपं	சத்ருக்களை தபிக்க	गन्धैः	வாஸனைத் திரவியங்க
	அடிக்கும் அவனை		ளாலும்
परार्धेन	சிறந்த	सुगन्धिभिः	நறுமணம் கமழும்
चन्दनेन	சந்தனத்தாலும்	दिव्यैः	சிறந்த
लिलिपुः	பூசினார்கள்.	माल्यैः च	மாலைகளாலும்
		आच्छादयामासुः	அலங்கரித்தார்கள்.

धूपं सुगन्धं ससृजुस्तुष्टुश्च परन्तपम् । जलदा इव चोन्नेदुर्यातुधानास्ततस्ततः ॥ ३७ ॥

यातुधानाः	அரக்கர்கள்	परंतपं	சத்ருக்களை தபிக்க
ततः ततः	நாற்புறமும்		அடிக்குமவனை
सुगन्धं	திவ்ய பரிமள முள்ள	तुष्टुः च	தோத்திரம் பண்ணி
धूपं	தூபத்தை		னார்கள்.
ससृजुः	காட்டினார்கள்.	जलदाः इव	மேகங்கள் போல
		उन्नेदुः च	கர்ஜிக்கவும் கர்ஜித்
			தார்கள்.

शङ्खानापूरयामासुः शशाङ्कसदृशप्रभान् । तुमुलं युगपचापि विनेदुश्चाप्यमर्षिताः ॥ ३८ ॥

शशाङ्कसदृशप्रभान्	சந்திரனை நிகர்த்துப் பிர காசமுற்று விளங்கும்	अमर्षिताः	ஆத்திரங்கொண்டவர் களாய்
शङ्खान् अपि	சங்கங்களையும்	युगपत् च	ஒன்றுசேர்ந்து
आपूरयामासुः	ஊதினார்கள்.	तुमुलं च	உரத்த குரலிடும்
अपि	இன்னும்	विनेदुः	சத்தினர்கள்.

नेदुरास्फोटयामासुश्चिक्षिपुस्ते निशाचराः । कुम्भकर्णविवोधार्थं चक्रुस्ते विपुलं स्वनम् ॥

ते	அந்த	ते	அவர்கள்
निशाचराः	அரக்கர்கள்	कुम्भकर्णविवोधार्थं	கும்பகர்ணன் விழிப் பதற்காக
आस्फोटयामासुः	கைகளே தட்டினார்கள்.	विपुलं	பெரும்
नेदुः	கூவின முப்பினார்கள்.	स्वनं	கூச்சலையும்
चिक्षिपुः	அடித்தார்கள்.	चक्रुः	இட்டார்கள்.

सशङ्खभेरीपणवप्रणादमास्फोटितक्ष्वेलितसिंहनादम् ।

दिशो द्रवन्तस्त्रिदिवं किरन्तः श्रुत्वा विहङ्गाः सहसा निपेतुः ॥ ४० ॥

विहङ्गाः	பறவைகள்	श्रुत्वा	கேட்டு
सशङ्खभेरी- पणवप्रणादं }	சங்கம், பேரி, பண வம், இவைகளின் முழுக்கத்தோடு கூடிய	दिशः	எல்லாத்திக்குகளிலும்
आस्फोटितक्ष्वेलित- सिंहनादं }	கைகளே தட்டிய சத் தத்தையும், கூத்தா டும் சத்தத்தையும், சிங்கநாதத்தையும்	द्रवन्तः	ஒடுகின்றவைகளாய்
		त्रिदिवं	ஆகாயத்தை
		किरन्तः	கிரம்பிக்கொண்டு
		सहसा	ஏககாலத்தில்
		निपेतुः	மறைந்து ஒளந்து கொண்டன.

यदा भृशतैर्निनदैर्भहात्मा न कुम्भकर्णो बुबुधे प्रसुप्तः ।

ततो मुसुण्ठीमुसलानि सर्वे रक्षोगणास्ते जगृहुर्गदाश्च ॥ ४१ ॥

ते	அந்த	निनदैः	சத்தங்களால்
रक्षोगणाः	ராக்ஷஸைக் கூட்டங்கள்	यदा	எப்பொழுது
सर्वे	எல்லோரும்	बुबुधे न	எழுந்திராதிருந்
महात्मा	பெருமுடலுடைய	ततः	அப்பொழுது[தானே
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	मुसुण्ठीः	முசுண்டி எனும் ஆயு சங்களையும்,
प्रसुप्तः	{ அழிந்து உறங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற வனாய்	मुसलानि	இரும்புலக்கைகளை
भृशतैः	மிகத் தீவிரமாக	गदाः च	கைகளையும், [யும்,
	வா	जगृहुः	கையெடுத்துக் கொண்டார்கள்.

तं शैलशृङ्गैर्मुसलैर्गदाभिर्वृक्षैस्तलैर्मुद्गरमुष्टिभिश्च ।

सुखप्रसुप्तं भुवि कुम्भकर्णं रक्षांस्युदग्राणि तदा निजघ्नुः

॥ ४२ ॥

ததா அப்பொழுது
 भुवि உலகில்
 सुखप्रसुप्तं நிச்சிந்தையாய்
 நன்கு உறங்கும்
 तं அந்த
 कुम्भकर्णं சும்பகர்ணனை
 उदग्राणि பயங்கரமான
 रक्षांसि அரக்கர்கள்

शैलशृङ्गैः மலைச்சிகரங்களாலும்,
 मुसलैः உலக்கைகளாலும்,
 गदाभिः கதைகளாலும்,
 वृक्षैः மரங்களாலும்,
 तलैः உள்ளங்கைகளாலும்,
 मुद्गरमुष्टिभिः च தடிகளாலும்,
 முட்டிகளாலும்,
 निजघ्नुः அடித்தார்கள்.

तस्य निश्वासवातेन कुम्भकर्णस्य रक्षसः । राक्षसा बलवन्तोऽपि स्थातुं नाशक्नुवन्पुरः ॥

राक्षसाः அரக்கர்கள்
 बलवन्तः अपि பலமுள்ளவர்களாயி
 நுந்தபோதிலும்
 तस्य रक्षसः அந்த அரக்கனாகிய
 कुम्भकर्णस्य சும்பகர்ணனது

निश्वासवातेन மூச்சுக்காற்றால்
 पुरः எதிரில்
 स्थातुं (தடுமாறுது) நிற்க
 अशक्नुवन् न வல்லமையற்றவர்
 களாளுர்கள்.

ततः परिहिता गाढं राक्षसा भीमविक्रमाः

॥ ४४ ॥

ततः அப்பொழுது
 भीमविक्रमाः மிக ஆற்றலுடைய
 राक्षसाः அரக்கர்கள்

गाढं நெருங்கி
 परिहिताः சூழ்ந்துகொண்டு
 விட்டார்கள்.

मृदङ्गपणवान्भेरीः शङ्खकुम्भगणांस्तदा । दश राक्षससाहस्रा युगपत्पर्यवादयन् ॥ ४५ ॥

दश राक्षससाहस्राः பதினாயிரம் அரக்கர்கள்

मृदङ्गपणवान् மிருதங்கங்களையும்
 पणववा तयங்களையும்

भेरीः பேரிகளையும்

शङ्खकुम्भगणान् { சங்கங்கள் கடங்கள்
 இவைகளின் அணை
 கங்களையும்
 तदा அப்பொழுது
 युगपत् ஏககாலத்தில் எல்லோ
 ருமாய்
 पर्यवादयन् முழக்கினார்கள்.

नीलाञ्जनचयाकारास्ते तु तं प्रत्यबोधयन् । अभिघ्नन्तो नदन्तश्च नैव संविविदे तु सः ॥

नीलाञ्जन- } கரிய அஞ்ஜனமலையை
 चयाकाराः } நிகர்த்தவர்களாகிய
 ते அவர்கள்
 अभिघ्नन्तः तु அடிக்கின்றவர்
 களாயும்

नदन्तः च கர்ஜிக்கின்றவர்களா.
 तं அவனை [யும்
 प्रत्यबोधयन् எழுப்பமுயன்றார்கள்.
 सः तु அவனோ
 संविविदे न एव விழித்துக்கொள்ள
 வேயில்லை.

यदा चैनं न शेकुस्ते प्रतिबोधयितुं तदा । ततो गुरुतरं यत्नं दारुणं समुपाक्रमन् ॥ ४७ ॥

செ	அவர்கள்	ततः	அதனால்
एनं	இவனை	गुरुतरं	இன்னுமதிசுமாய்
प्रतिबोधयितुं	எழுப்ப	दारुणं	பயங்கரமான
यदा	எப்பொழுது	यत्नं	முயற்சியை
शेकुः न	முடியவில்லையோ	समुपाक्रमन्	மேற்கொண்டார்கள்.
तदा च	அப்பொழுதே		

अश्वानुष्टान्स्वरान्नागाञ्जघ्नुर्दण्डकशाङ्कुशैः । भेरीशङ्खमृदङ्गांश्च सर्वप्राणैरवादयन् ॥ ४८ ॥

अश्वान्	குதிரைகளையும்,	जघ्नुः	அடித்து ஒட்டினார்கள்.
उष्टान्	ஒட்டகங்களையும்,	भेरीशङ्ख-	} பேரிகை, சங்கம், மிருதங்கம் இவைகளையும்,
स्वरान्	கோவேறுகழுதைகளை	मृदङ्गान् च	
नागान्	யானைகளையும், [யும்,	सर्वप्राणैः	தங்கள் பலங்கொண்ட மட்டும்
दण्डकशाङ्कुशैः	{ தடிகளாலும், சாட்டைகளாலும், அங்குசங்களாலும்	अवादयन्	முழக்கினார்கள்.

निजघ्नुश्चास्य गात्राणि महाकाष्ठकटङ्करैः । मुद्गरैर्मुसलैश्चैव सर्वप्राणसमुद्यतैः ॥ ४९ ॥

अस्य	இவனது	महाकाष्ठकटङ्करैः	பெருங்கட்டைகளின் சமூகங்களாலும்
गात्राणि	அவயவங்களை	मुद्गरैः च	தடிகளாலும்
सर्वप्राणसमुद्यतैः	முழுபலங்கொண்டு உயர்த்தப்பட்ட	मुसलैः एव	உலக்கைகளாலும்
		निजघ्नुः	புடைத்தார்கள்.

तेन शब्देन महता लङ्का समभिपूरिता । सपर्वतवना सर्वा सोऽपि नैव प्रबुध्यते ॥ ५० ॥

तेन	அந்த	सर्वा	எல்லாமும்
महता शब्देन	பெரும் சத்தத்தால்	समभिपूरिता	நிரம்பிவிட்டது.
सपर्वतवना	பர்வதங்களையும் வனங்களையுமுள்ளிட்ட	अपि	ஆயினும்
लङ्का	இலங்கைநகர்	सः एव	இவன்மட்டும்
		प्रबुध्यते न	கணிழிக்கவில்லை.

ततः सहस्रं भेरीणां युगपत्समहन्यत । मृष्टकाञ्चनकोणानामासक्तानां समन्ततः ॥ ५१ ॥

ततः	அதன்மேல்	भेरीणां	பேரிகைகளின்
समन्ततः	நாற்புறங்களிலும்	सहस्रं	அநேகமானது
आसक्तानां	குடும்பலாய் வைக்கப்பட்டவைகளும்	युगपत्	எககாலத்தில
मृष्टकाञ्चन-	} நல்ல பொன்னாலான குணிக்கையுடைய வைகாறுமான	समहन्यत	அடிக்கப்பட்டது.
कोणानां			

एवमप्यतिनिद्रस्तु यदा नैव प्रबुध्यते । शापस्य वशमापन्नस्ततः क्रुद्धा निशाचराः ॥५२॥

शापस्य	சாபத்திற்கு	प्रबुध्यते न एव	விழித்துக்கொள்ளா
वशं आपन्नः	வசப்பட்டவனாய்		மலிருந்தானோ,
एवं	இப்படி	तु	அப்பொழுது
अतिनिद्रः अपि	அதிகரித்தரையிலிருக்	ततः	அதனால்
	கிறவனாகவே	निशाचराः	அரக்கர்கள்
यदा	எப்பொழுது	क्रुद्धाः	மிகச்சினங்கொண்
			டார்கள்.

महाक्रोधसमाविष्टाः सर्वे भीमपराक्रमाः । तद्रक्षो बोधयिष्यन्तश्चक्रुरन्ये पराक्रमम् ॥ ५३ ॥

भीमपराक्रमाः	மிகபராக்கிரமம்	तत्	அந்த
अन्ये	வேறுசிலர் [படைத்த	रक्षः	அரக்களை
सर्वे	எல்லோரும்	बोधयिष्यन्तः	எழுப்புகின்றவர்
महाक्रोधसमाविष्टाः	பெருங்கோபத்தால்	पराक्रमं	முயற்சியை [களாய்
	மெய்மறந்தவர்களாகி	चक्रुः	பற்றினார்கள்.

अन्ये भेरीः समाजघ्नान्ये चक्रुर्माहास्वनम् । केशानन्ये प्रलुपुः कर्णान्ये दशन्ति च ॥

अन्ये	சிலர்	अन्ये	வேறுசிலர்
भेरीः	பேரிகளை	केशान्	தலைமயிர்களை
समाजघ्नः	அறைந்தார்கள்.	प्रलुपुः	இழுத்தார்கள்.
अन्ये	வேறுசிலர்	अन्ये	வேறுசிலர்
महास्वनं	பெருங்கூச்சலை	कर्णौ	இருகாதுகளை
चक्रुः	இட்டார்கள்.	दशन्ति च	கடிக்கவும் கடித்தார்
			கள்.

उदकुम्भशतानन्ये समसिञ्चन्त कर्णयोः

॥ ५५ ॥

अन्ये	வேறுசிலர்
उदकुम्भशतान्	நீர்நிறைந்த குடங்க
	ளின் அனேகங்களை

कर्णयोः	இருகாதுகளிலும்
समसिञ्चन्त	ஊற்றினார்கள்.

अन्ये च बलिनस्तस्य कूटमुद्गरपाणयः । मूर्ध्नि वक्षसि गात्रेषु पातयन्कूटमुद्गरान् ॥ ५६ ॥

बलिनः	பலசாலிகளாகிய
अन्ये च	வேறுசிலரும்
कूटमुद्गरपाणयः	{ கூடம், முத்தகரம்
	{ எனும் ஆயுதங்களைக்
	கையிற்கொண்டவர்
तस्य	அவனது [களாய்

मूर्ध्नि	தலையிலும்,
वक्षसि	மார்பிலும்,
गात्रेषु	அவயவங்களிலும்
कूटमुद्गरान्	கூடம், முத்தகரம் எ
	னும் ஆயுதங்களை
पातयन्	ஒங்கிப்போட்டார்கள்.

रज्जुबन्धनवद्धाभिः शतघ्नीभिश्च सर्वतः । वध्यमानो महाकायो न प्राबुध्यत राक्षसः ॥

सर्वतः	எங்கும்
रज्जुबन्धन-}	கயிற்றுக்கட்டுகளால்
वद्धाभिः }	உறுதியாய்க் கட்டப்
	பட்டுள்ள

शतघ्नीभिः च	சதக்னி எனும்
	ஆயுதங்களாலும்,

वध्यमानः	துன்புறுத்தப்படு கின்றவனும்,	राक्षसः	அரக்கன்
महाकायः	பேருடலையுடையவனு மான	प्राबुध्यत न	விழித்துக்கொள்ள வில்லை.

वारणानां सहस्रं तु शरीरेऽस्य प्रधावितम् । विनेदुश्च सहस्राणि राक्षसानां त्रयोदश ॥

स्य	இவனுது	प्रधावितं तु	ஓட்டவுட்பட்டது.
शरीरे	உடலில்	राक्षसानां	அரக்கர்களின்
वारणानां	யானைகளின்	त्रयोदश सहस्राणि	பதின்மூவாயிரவர்
सहस्रं	ஆயிரமானது	विनेदुः च	கூச்சலுமிட்டார்கள்.

अथ खिन्नेषु रक्षःसु यत्नेन महता शनैः । कुम्भकर्णस्ततो बुद्धः स्पर्शं परमबुध्यत ॥५९॥

शनैः	ஒன்றின்பின் ஒன்றாய் .	कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்
महता	பெரும்	बुद्धः	தூக்கத்தினின்று
यत्नेन	முயர்ச்சியால்		விழித்துக்கொண்டு
रक्षःसु	அரக்கர்கள்	परं	ஏதோ கொஞ்சம்
खिन्नेषु अथ	சேர்ந்துவிட்டபின்னர்	स्पर्शं अबुध्यत	தடவிக்கொடுப்பதாக
ततः	அப்பொழுது		எண்ணினான்.

स पात्यमानैर्गिरिशृङ्गवृक्षैरचिन्तयंस्तान्विपुलान्प्रहारान् ।

निद्राक्षयात्क्षுब्धयपीडितश्च विजृम्भमाणः सहस्रोत्पपात ॥ ६० ॥

सः	அவன்	क्षुब्धयपीडितः	பசியாகிற நோவால்
पात्यमानैः	வீழ்த்தப்பட்ட		பிடிக்கப்பட்டவனாய் .
गिरिशृङ्गवृक्षैः	மலைச்சிகரங்கள் மரங் கள் இவைகளால்	निद्राक्षयात्	நித்திரையின் நடுவில்
तान्	அந்த		பங்கத்தால்
विपुलान्	பெரும்	विजृम्भमाणः च	கொட்டாவிவிட்டுக் கொண்டே
प्रहारान्	அடிகளை	सहसा	முட்டுத்தனமாய்
अचिन्तयन्	சுவனியாதவனாய்	उत्पपात	எழுந்து உட்கார்ந் தான்.

स नागभोगाचलशृङ्गकल्पौ निक्षिप्य बाहू गिरिशृङ्गसारौ ।

विवृत्य वक्त्रं बडवामुखामं निशाचरोऽसौ विकृतं जजृम्भे ॥ ६१ ॥

सः	அந்த	बाहू	கைகளை
असौ	இந்த	निक्षिप्य	உதறிக்கொண்டு
निशाचरः	அரக்கன்	बडवामुखामं	வடவாக்கியின்
नागभोगाचल-}	பாம்புகளின் உடல்		வாயை நிகர்த்த
शृङ्गकल्पौ }	களையும் மலைச்சிகரங் களையும் நிகர்த்தவை களும்	वक्त्रं	வாயை
गिरिशृङ्गसारौ	{ பர்வதச்சிகரங்களின் வலிகொண்டவை களுமான	विवृत्य	விரித்துக்கொண்டு
		विकृतं	அவலக்ஷணமாய்
		जजृम्भे	கொட்டாவிவிட்டான்.

तस्य जाजृम्भमाणस्य वक्त्रं पातालसन्निभम् । ददृशे मेरुशृङ्गाग्रे दिवाकर इवोदितः ॥

जाजृम्भमाणस्य கொட்டாவிவிடும்
तस्य அவனது
पातालसन्निभं பாதாளத்தை நிகர்த்த
वक्त्रं வாயானது

मेरुशृङ्गाग्रे மேருமலைச்சிகரத்தி
उदितः உதித்த [னுச்சியில்
दिवाकरः इव சூரியனென
ददृशे தோன்றிற்று.

स जृम्भमाणोऽतिबलः प्रतिबुद्धो निशाचरः । निश्वासश्चास्य संजज्ञे पर्वतादिव मारुतः ॥

सः அந்த
अतिबलः அதிகபலசாலியாகிய
निशाचरः அரக்கன்
जृम्भमाणः கொட்டாவிவிட்டுக்
கொண்டே
प्रतिबुद्धः நன்கு விழித்துக்
கொண்டான்.

अस्य இவனது
निश्वासः च மூச்சுக்காரற்றும்
मारुतः காற்றானது
पर्वतात् பர்வதத்தினின்று
इव வந்தாலெப்படியோ
अपपडिये அப்படியே
संजज्ञे உண்டாயிற்று.

रूपमुत्तिष्ठतस्तस्य कुम्भकर्णस्य तद्वभौ । तपान्ते सबलाकस्य मेघस्येव विवर्षतः ॥ ६४ ॥

उत्तिष्ठतः எழுந்துநின்ற
तस्य அந்த
कुम्भकर्णस्य கும்பகர்ணனது
तत् रूपं அந்த ரூபம்
तपान्ते கோடைகாலத்தின்
முடிவில்

विवर्षतः மழைபொழியும்
सबलाकस्य கொக்குகளுடன்
கூடிய
मेघस्य மேகத்திற்கு
इव நிகராய்
वभौ விளங்கிற்று.

ततः स कालसङ्काश उत्पतन् समुदैक्षत

॥ ६५ ॥

ततः அப்பொழுது
कालसङ्काशः सः எமனை நிகர்த்த அவன்

उत्पतन् துள்ளிக்கொண்டு
समुदैक्षत விழித்துப்பார்த்தான்.

तस्य दीप्ताग्निसदृशे विद्युत्सदृशवर्चसी । ददृशाते महानेत्रे दीप्ताग्निव महाग्रहौ ॥ ६६ ॥

तस्य அவனுடைய
दीप्ताग्निसदृशे { கொழுந்துவிட்டுெரி
யும் அக்னிக்ஞ்சமா
னமானவைகளும்
विद्युत्सदृशवर्चसी { மின்னலுக்கொப்
பான காந்தியுள்ள
வைகளான

महानेत्रे கண்களிரண்டும்
दीप्तौ பாபிகளாகிய
महाग्रहौ { இருமகாக்கிரகங்களை
(சனி, அங்காரகன்
இவர்களை)
इव போல்
ददृशाते தோன்றின.

ततस्त्वदर्शयन्सर्वान्भक्ष्यांश्च विविधान्वहून् । वराहान्महिषांश्चैव स वभक्ष महाबलः ॥ ६७ ॥

ततः அப்பொழுது
विविधान् பலவகை
बहून् भक्ष्यान् च கணக்கற்ற உணவுக
वराहान् பன்றிகளையும் [னையும்
महिषान् எருமைகளையும்

सर्वान् एव எல்லாவற்றையும்
अदर्शयन् சுட்டிக்காட்டினார்கள்.
महाबलः மகாபலசாலியாகிய
सः तु அவனும்
वभक्ष தின்றான்.

अदम्बुभुक्षितो मांसं शोणितं तृपितः पिबन् । मेदःकुम्भान्श्च मद्यं च पपौ शक्ररिपुस्तदा ॥

शक्ररिपुः	இந்திரசக்ருவாகிய	पिबन्	குடித்து
बुभुक्षितः	பசித்தவனாய் [அவன்	तदा	அதன்மேல்
मांसं	மாம்சத்தை	मेदःकुम्भान् च	கொழுப்புகள் நிறைந்த கும்பங்களையும்
अदम्	தின்று	मद्यं च	மத்யத்தையும்
तृपितः	தாகமெடுத்தவனாய்	पपौ	குடித்தொழித்தான்.
शोणितं	ரத்தத்தை		

ततस्तृप्त इति ज्ञात्वा समुत्पेतुर्निशाचराः । शिरोभिश्च प्रणम्यैनं सर्वतः पर्यवारयन् ॥६९॥

निशाचराः	அரக்கர்கள்	एनं	இவனை
ततः	அப்பொழுது	शिरोभिः	முடிகளைத்தாழ்த்தி
तृप्तः	‘பசிதீர்ந்துவிட்டான்’	प्रणम्य च	நமஸ்கரித்துவிட்டு
इति	என்று	सर्वतः	நாற்புறமும்
ज्ञात्वा	கவனித்தறிந்து	पर्यवारयन्	சூழ்ந்துகொண்டார்கள்.
समुत्पेतुः	அவனை க்கிட்டினார்கள்.		

निद्राऽविशदनेत्रस्तु कलुषीकृतलोचनः । चारयन्सर्वतो दृष्टिं तान्दर्श निशाचरान् ॥७०॥

निद्राऽविशदनेत्रः	{ தூக்கத்தால் முற்றிலுந்திறவாக்கண்களை உடையவனும்	सर्वतः	எல்லாப்பக்கங்களிலும்
कलुषीकृत-}	கலங்கிக்கிடந்த கண்க	दृष्टिं चारयन्	பார்க்கின்றவனாய்
लोचनः तु }	ளையுடையவனுமான அவன்	तान्	அந்த
		निशाचरान्	நிசாசர்களை
		दर्श	கண்டான்.

स सर्वान्सान्त्वयामास नैर्ऋतान्नैर्ऋतर्षभः । बोधनाद्विस्मितश्चापि राक्षसानिदमब्रवीत् ॥

नैर्ऋतर्षभः	இராசுநீஸை த்தம னனை	अपि च	என்றாலும்
सः	அவன்	बोधनात्	எழுப்பியதால்
नैर्ऋतान्	இராசுநீஸர்கள்	विस्मितः	விவ்ஷயம் விளங்காதவ
सर्वान्	எல்லோரையும்	राक्षसान्	அரக்கர்களைப் [னாய் பார்த்து
सान्त्वयामास	பார்த்து முகமன்கூறினான்.	इदं	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	மொழிந்தான் :

किमर्थमहमादृत्य भवद्भिः प्रतिबोधितः । कचित्सुकुशलं राज्ञो भयं वा नेह विद्यते ॥७१॥

अहं	“நான்	इह	இப்பொழுது
भवद्भिः	உங்களால்	भयं वा	எந்த ஒரு சங்கடமும்
आदृत्य	ஆவல்கொண்டு	विद्यते न	ஏற்படவில்லை என்றும்
किमर्थं	என்	सुकुशलं	ஸர்வப்பிரகாரத்திலும்
प्रतिबोधितः	எழுப்பப்பட்டேன் ?	कश्चित्	நான் நினைக்கிறேன்.
राज्ञः	மன்னருக்கு		

अथवा ध्रुवमन्येभ्यो भयं परमुपस्थितम् । यदर्थमेवं त्वरितैर्भवद्भिः प्रतिबोधितः ॥ ७३ ॥

अथवा “இப்படியிருக்கமுடியாது.

प्रतिबोधितः எழுப்பப்பட்டிருக்கிறேன்.

त्वरितैः பரபரப்புற்ற

अन्येभ्यः பிறர்களுடமிருந்து

भवद्भिः உங்களால்

परं பெரும்

एवं இப்படியாய்

भयं ஆபத்து

यदर्थं ஏதோ ஒரு காரண

उपस्थितं உண்டாயிருக்கிறது.

மாய்

ध्रुवम् இது திண்ணம்.

अद्य राक्षसराजस्य भयमुत्पाटयाम्यहम् । पातयिष्ये महेन्द्रं वा शातयिष्ये तथाऽनलम् ॥

अहं “நான்

महेन्द्रं वा இந்திரனாக இருந்தால்

अद्य இப்பொழுதே

லும் அவனை

राक्षसराजस्य அரக்கமன்னனது

पातयिष्ये வீழ்த்திவிடுவேன்.

भयं சங்கடத்தை

अनलं तथा அக்னியாயிருந்தால்

லும் அவனை

उत्पाटयामि வேருடன் ஒழிப்பேன்.

शातयिष्ये அவித்துவிடுவேன்.

न ह्यल्पकारणे सुप्तं बोधयिष्यति मां गुरुः । तदाख्यातार्थतत्त्वेन मत्प्रबोधनकारणम् ॥

गुरुः “அண்ணா

तत् ஆகையால்

सुप्तं தூங்கும்

मत्प्रबोधनकारणं என்னை எழுப்பிய

मां என்னை

காரணத்தை

अल्पकारणे விஷயம் அல்பமா

अर्थतत्त्वेन உள்ளபடி எதையும்

யிருக்கையில்

விடாமல்

बोधयिष्यति न हि எழுப்பவேமாட்டார்.

आख्यातं சொல்லுங்கள்.”

एवं ब्रुवाणं संख्यं कुम्भकर्णमरिन्दमम् । यूपाक्षः सचिवो राज्ञः कृताञ्जलिर्बुवाच ह ॥

राज्ञः மன்னனது

ब्रुवाणं பேசும்

सचिवः மந்திரியாகிய

कुम्भकर्णं கும்பகர்ணனைப்

यूपाक्षः யூபாக்ஷனென்பவன்

பார்த்து

अरिन्दमं சத்ருஸம்ஹாரகனும்

कृताञ्जलिः கைகூப்பிக்கொண்டு

संख्यं ह மிகக் கலவரமடைந்து

उवाच பின்வருமாறு

एवं மேற்கண்டவாறு

மொழிந்தான்:

न नो दैवकृतं किञ्चिद्भयमस्ति कदाचन । मानुषानो भयं राजस्तुमुलं संप्रवाधते ॥ ७७ ॥

राजन् “அரசே!

मानुषात् ஓர் மனிதனிட

नः நமக்கு

மிருந்து

दैवकृतं தேவர்களால் விளையும்

भयं சங்கடம்

तुमुलं அஸஹ்யமான

किञ्चित् எதுவும்

भयं சங்கடம்

कदाचन எப்போதும்

नः நம்மை

भस्ति न இல்லை.

संप्रवाधते பாதிக்கின்றது.

न दैत्यदानवेभ्यो वा भयमस्ति हि तादृशम् । यादृशं मानुषं राजन्भयमस्मानुपस्थितम् ॥

ராஜன் "அரசே!
மானுஷ் ஓர் மனிதனால் உண்
பயம் தீங்கு [டான
யாத்ரஷ் எப்படிப்பட்டதாய்
அஸ்தான் நம்மை
உபஸ்திதம் அணுகியிருக்கிறதோ,

தாத்ரஷ் அப்படிப்பட்டதாகிய
பயம் தீங்கு என்பதே
தேயதானவேய்: } தேவர்களிடமிருந்தும்
வா } அசுரர்களிடமிருந்
துங்கூட
அஸ்தி ந உண்டாகவில்லை.

वानरैः पर्वताकारैर्लङ्केयं परिवारिता । सीताहरणसन्तप्ताद्रामान्स्तुमुलं भयम् ॥ ७९ ॥

பவ்நாகரே: "மலைகள் போன்ற
உருவமுடைய

சீதாஹரண-} சீதையைத் திருடிய
ஸந்தப்தா } காரணத்தால் மிகச்
சின்னங்கொண்ட

வானரே: வானரர்களால்
இயம் இந்த
லங்கா இலங்கைநகர்
பரிவாரிதா சூழ்ந்துகொள்ளப்
பட்டிருக்கிறது.

ராமாத் ராமனிடமிருந்து
ந: நமக்கு
பயம் சங்கடம்
துமுலம் அஸஹ்யமாயிருக்
கிறது.

एकेन वानरेणेयं पूर्वं दग्धा महापुरी । कुमारो निहतश्चाक्षः सानुयात्रः सकुञ्जरः ॥ ८० ॥

பூவ் "இதற்குமுந்தி
வானரே குரங்கு
ஏகேன ஒன்றால்
குமார: அக்ஷ: குமாரனாகிய அக்ஷன்
சானுயாத்: பரிவாரங்களுடனும்
சகுகுஜர: யானைகளுடனும்

நிஹத: கொல்லப்பட்டான்.
ச இத்துடன்
இயம் இந்த
மஹாபுரி சிறந்த நகரம்
தத்யா தீயிட்டுக் கொளுத்தப்
பட்டது.

स्वयं रक्षोधिपश्चापि पौलस्त्यो देवकण्टकः । मृतेऽतिसंयुगे मुक्तो रामेणादित्यतेजसा ॥

பௌஸ்த்ய: "புலஸ்தியவம்சத்தில்
பிறந்தவரும்

ஆதீத்யதேஜசா சூரியனது தேஜ
ஸையுடைய

தேவகண்தக: ச தேவசத்ருவுமாகிய
ரக்ஷோதிப: அபி ராக்ஷஸமன்னருங்
கூட

ராமேண ராமனால்
ஸ்வய் தானே (ஸ்வேச்சை
யாய்)

அதீஸ்யுगे கடும்போரில்
மூதே மரணத்தருவாயில்

முக்த: விடைகொடுத்துத்
தீருப்பட்டான்.

यन्न देवैः कृतो राजा नापि दैत्यैर्न दानवैः । कृतः स इह रामेण विमुक्तः प्राणसंशयात् ॥

ச: ராஜா "அந்த மன்னர்
இஹ இப்பொழுது
பிராணஸ்சயாத் நினைவிழந்து பெரும்
ஆபத்திலிருந்தமை
ராமேண ராமனால் [யால்
விமுக்த: கृत: விடுவிக்கப்பட்டார்.
யத் ஆதலால்

தேவ: தேவர்களாலும்
கூத: ந செய்யப்படவில்லை.
தேயை: கைதயர்களாலும்
ந செய்யப்படவில்லை.
தானவ: அபி தானவர்களாலும்
ந செய்யப்படவில்லை."

स यूपाक्षवचः श्रुत्वा भ्रातुर्युधि पराजयम् । कुम्भकर्णो विवृत्ताक्षो यूपाक्षमिदमब्रवीत् ॥

ச: கும்பகர்ண: அந்தக் கும்பகர்ணன்
யுதி போரில்
அரது: தமையனது
பராஜயம் தோல்வியைப்பற்றிய
யூபாக்ஷவச: யூபாக்ஷனது சொல்லை

श्रुत्वा கேட்டு
विवृत्ताक्षः கண்களைச் சுழற்றிக் கொண்டு
यूपाक्षं யூபாக்ஷனைப்பார்த்து
इदं பின்வருமாறு
अब्रवीत् மொழிந்தான்:

सर्वमयैव यूपाक्ष हरिसैन्यं सलक्ष्मणम् । राघवं च रणे हत्वा पश्चाद्रक्ष्यामि रावणम् ॥

யூபாக்ஷ "யூபாக்ஷா!
அவ எவ இக்ஷணத்திலேயே
சலக்ஷ்மணம் லக்ஷ்மணனோடுகூட
ராமம் ராமனையும்
சர் எல்லா
ஹரிசैन्यं च குரங்குப்படையையும்

रणे போரில்
हत्वा கொன்றுவிட்டு
पश्चात् பின்னர்
राघवं ராவணரை
द्रक्ष्यामि காண்பேன்.

राक्षसांस्तर्पयिष्यामि हरीणां मांसशोणितैः । रामलक्ष्मणयोश्चापि स्वयं पास्यामि शोणितम् ॥

ஹரிணாं च "குரங்குகளுடைய
मांसशोणितैः மாம்சங்களாலும் ரத்த
தங்களாலும்
राक्षसान् இராக்ஷஸர்களை
तर्पयिष्यामि திருப்திசெய்வேன்.

रामलक्ष्मणयोः ராமலக்ஷ்மணர்க
शोणितं अपि ரத்தத்தையும்
स्वयं च நானே
पास्यामि பருகுவேன்."

तत्तस्य वाक्यं ब्रुवतो निशम्य सगर्वितं रोषविद्वद्धदोषम् ।

महोदरो नैर्ऋतयोधमुख्यः कृताञ्जलिर्वाक्यमिदं बभाषे

॥ ८६ ॥

नैर्ऋतयोधमुख्यः அரக்கர்ப்படைத் தலைவனான
महोदरः மகோதரன்
सगर्वितं கர்வத்தோடும்
रोषविद्वद्धदोषं கோபம் மூண்ட தூர்ப் புத்தியுடையவனாய்
ब्रुवतः பேசும்

तस्य அவனுடைய
तत् அந்த
वाक्यं निशम्य சொல்லைக் கேட்டு,
कृताञ्जलिः கைகூப்பிக்கொண்டு
वाक्यं ஒரு சொல்லை
इदं பின்வருமாறு
बभाषे மொழிந்தான்:

रावणस्य वचः श्रुत्वा गुणदोषौ विमृश्य च । पश्चादपि महाबाहो शत्रून् युधि विजेष्यसि ॥

மஹாபாஹோ "மகாபாகுவே!
रावणस्य ராவணனது
वचः சொல்லை
श्रुत्वा செவிக்கொண்டும்
गुणदोषौ நன்மைதீமைகளை

विमृश्य च ஆராய்ந்து தீர்மானித்
पश्चात् अपि பிறகே [தும்
युधि போரில்
शत्रून् சத்ருக்களை
विजेष्यसि ஜயிப்பீராக.

त्वदर्शनपरं तावद्भातरं द्रष्टुमर्हसि

॥ ८८ ॥

त्वदर्शनपरं	“உம்மைக்காண ஆவ லுடன் துடித்துக் கொண்டிருக்கிற	தாவத் தர்து அர்ஹசி	முதலில் காண திருவுளம்பற்றுவி ராக.”
ஆதரம்	தமையனாரை		

महोदरवचः श्रुत्वा राक्षसैः परिवारितः । कुम्भकर्णो महातेजाः संप्रतस्थे महाबलः ॥ ८९ ॥

महाबलः	மகா ஆற்றலுடைய வனும்	महोदरवचः	மகோதரனது
महातेजाः	மகா ஆண்மையுடைய வனுமான	श्रुत्वा	கேட்டு [சொல்லை
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	राक्षसैः	அரக்கர்களால்
		परिवारितः	சூழப்பட்டவனாய்
		संप्रतस्थे	செல்லுற்றான்.

तं समुत्थाप्य भीमाक्षं भीमरूपपराक्रमम् । राक्षसास्त्वरिता जग्मुर्दशग्रीवनिवेशनम् ॥ ९० ॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்	तं	அவனை
भीमाक्षं	பயங்கரமான கண்க ளுற்றவனும்,	समुत्थाप्य	எழுப்பிவிட்டு
भीमरूप- पराक्रमं	பயங்கரமான உருவ மும் பராக்ரமமும் படைக்கப்பெற்றவ னுமான	त्वरिताः	பரபரப்புற்றவர்க ளாய்
		दशग्रीवनिवेशनं	ராவணனது மாஸி கைக்கு
		जग्मुः	சென்றார்கள்.

ततो गत्वा दशग्रीवमासीनं परमासने । ऊर्चुर्बद्धाञ्जलिपुटाः सर्वे एव निशाचराः ॥ ९१ ॥

निशाचराः	அரக்கர்கள்	आसीनं	வீற்றிருக்கும்
सर्वे एव	எல்லோரும்	दशग्रीवं	தசகண்டனைப் பார்த்து
गत्वा	சென்று	बद्धाञ्जलिपुटाः	கைகூப்பியவர்களாய்
ततः	அப்பொழுது	ऊचुः	பின்வருமாறு
परमासने	சிம்மாஸனத்தில்		சொன்னார்கள் :

प्रबुद्धः कुम्भकर्णोऽयं भ्राता ते राक्षसर्षभ । कथं तत्रैव निर्यातु द्रक्ष्यस्येनमिहागतम् ॥ ९२ ॥

राक्षसर्षभ	“ராஷ்டஸோத்தமரே !	तत्र एव	அவ்விடத்திற்கே
ते	தேவரீரது	निर्यातु	எழுந்தருளட்டுமோ ?
भ्राता	ஸோதரராகிய	एनं	இவரை
अयं	இந்த	इह	இங்கு
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணர்	आगतं	வந்தவராய்
प्रबुद्धः	விழித்துக்கொண்டார்.	द्रक्ष्यसि	பார்க்கப்போகிறீர்
कथं	எப்படி உத்திரவு ?		களா ? ”

रावणस्त्वब्रवीद्धृष्टो राक्षसांस्तानुपस्थितान् । द्रष्टुमेनमिहेच्छामि यथान्यायं च पूज्यताम् ॥

रावणः तु	ராவணனும்	एनं	“இவனை
हृष्टः	களிப்புற்றவனாய்	इह च	இங்கேயே
उपस्थितान्	வந்திருந்த	द्रष्टुं	பார்க்க
तान् राक्षसान्	அந்த அரக்கர்களைப்	इच्छामि	விரும்புகிறேன்.
	பார்த்து	यथान्यायं	ஏற்றபடி-
अब्रवीत्	பின்வருமாறு ஆக்கை	पूज्यताम्	கவனிக்கப்படட்டும்.”
	இட்டான் :		

तथेत्युत्त्वा तु ते सर्वे पुनरागम्य राक्षसाः । कुम्भकर्णमिदं वाक्यमूचू रावणचोदिताः ॥

रावणचोदिताः	ராவணனால் ஆக்ஞா	उत्त्वा तु	சொல்லிவிட்டு
	பிக்கப்பட்ட	पुनः	மீண்டும்
ते	அந்த	आगम्य	வந்து
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனைப்
सर्वे	எல்லோரும்		பார்த்து
तथा	“அப்படியே செய்கி	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
	றோம்”	इदं	பின்வருமாறு
इति	என்று	उचुः	மொழிந்தார்கள் :

द्रष्टुं त्वां काङ्क्षते राजा सर्वराक्षसपुङ्गवः । गमने क्रियतां बुद्धिभ्रातरं संप्रहर्षय ॥ ९५ ॥

सर्वराक्षसपुङ्गवः	“எல்லா ராக்கூஸர்களு	गमने	போவதில்
	க்கும் இறைவனாகிய	बुद्धिः	திருவுள்ளம்
राजा	மன்னர்	क्रियतां	கொள்ளப்படட்டும்.
त्वां	தேவரீரை	भ्रातरं	தமையனாரை
द्रष्टुं	காண	संप्रहर्षय	களிப்புறச்
काङ्क्षते	விரும்புகிறார்.		செய்வீராக.”

कुम्भकर्णस्तु दुर्धर्षो भ्रातुराज्ञाय शासनम् । तथेत्युत्त्वा महाबाहुः शयनादुत्पपात ह ॥

दुर्धर्षः	யாவராலும் எதிர்	आज्ञाय	சிரமேற்கொண்டு
	பார்க்கவொண்ணா	तथा	“அப்படியே
महाबाहुः	வீரனாகிய	इति	என்று [செய்கிறேன்”
कुम्भकर्णः तु	கும்பகர்ணனும்	उत्त्वा	சொல்லிவிட்டு
भ्रातुः	தமையனாரை	शयनात्	படுக்கையினின்று
शासनं	ஆக்கையைய	उत्पपात ह	எழுந்தான்.

प्रक्षाल्य वदनं हृष्टः स्नातः परमभूषितः । पिपासुस्त्वरयामास पानं बलसमीरणम् ॥ ९७ ॥

हृष्टः	உத்ஸாகங்கொண்ட	पिपासुः	தாகங்கொண்டவனாய்
वदनं	வாயை [அவன்	बलसमीरणं	பலத்தை அதிகப்
प्रक्षाल्य	கொப்பளித்தலம்பி		படுத்தும்
स्नातः	ஸ்நானம்செய்து	पानं	குடியலுக்காக
परमभूषितः	நன்கு அலங்கரித்துக்	स्वरयामास	தூரிதப்படுத்தினான்.
	கொண்டவனாகி,		

तं राजमार्गस्थप्रमित्रघातिनं वनौकसस्ते सहसा बहिः स्थिताः ।
दृष्ट्वाऽप्रमेयं गिरिशृङ्गकल्पं वितत्रसुस्ते हरियूथपालाः

॥ १०४ ॥

<p> बहिः स्थिताः ते हरिग्रन्थपालाः ते वनौकसः अमित्रघातिनं अप्रमेयं </p>	<p> வெளியில் நிற்கின்ற அந்த வானரசேனைத்தலைவர் அந்த [கனும் வானரர்களும் சத்ருசம்ஹாரகனும் எண்ணவும் முடியா தவனும </p>	<p> गिरिशृङ्गकल्पं तं सहसा राजमार्गस्थं दृष्ट्वा विततसुः </p>	<p> மலைச்சிகரத்தைநிகர்த்த தவனுமான அவனை வேகமாய் ராஜவீதியில் செல்ப கண்டு [வனாய் வெருண்டோடினார் கள். </p>
--	---	--	---

केचिच्छरण्यं शरणं स्म रामं व्रजन्ति केचिद्व्यथिताः पतन्ति ।

केचिद्दिशः स्म व्यथिताः प्रयान्ति केचिद्भयार्ता भुवि शेरते स्म ॥ १०५ ॥

கேசித்	சிலர்	கேசித்	சிலர்
சர்ண்ய்	தீனரக்ஷகராகிய	வ்யதிதா:	அறிவு குழம்பியவர்
ராமம்	பூராமரிடம்	திச:	திக்குகளில் [களாய்
சரணம் வ்ரஜந்தி ஸ	சரணமடைந்தார்கள்.	ப்ரயாந்தி ஸ	ஓடினார்கள்.
கேசித்	சிலர்	கேசித்	சிலர்
வ்யதிதா:	மனங்கலங்கியவர்	பயாதா:	திகிலுற்றவர்களாய்
	களாய்	ஸுவி	தரையில்
பதந்தி	கீழ்விழுந்தார்கள்.	சேர்தே ஸ	விழுந்தார்கள்.

तमद्रिशृङ्गप्रतिमं किरांतिनं स्पृशन्तमादित्यमिवात्मतेजसा ।

वनौकसः प्रेक्ष्य विवृद्धमद्भुतं भयार्दिता दुद्रविरे ततस्ततः

॥ १०६ ॥

वनौकसः	வானர்கள்	विष्णुं	பேருருவமுற்றவனும்,
किरीटिनं	கிரீடம் புனைந்தவனும்	अद्भुतं	அபூர்வத்தோற்ற
अद्रिशृङ्गप्रतिमं	மலைக்கொடுமுடியை நிகர்த்தவனும்	तं	முற்றவனுமான அவனை
आत्मतेजसा	தனது ஒளியால்	प्रेक्ष्य	பார்த்து
आदित्यं	சூரியனை	भयादिताः	பயபீடிதர்களாய்
स्पृशन्तं इव	தகைக்கின்றவன்	ततस्ततः	அங்குமிங்கும்
	போன்றவனும்,	दुदुविरे	ஒடினார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 17271

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 2596

एकषष्टितमः सर्गः—अमुपத்தोरावतु सर्कम् ॥ ६१ ॥

श्रीरामाय कुम्भकर्णवर्णनम्—ஸ்ரீராமரிடம் கும்பகர்ணனை வர்ணிப்பது.

ततो रामो महातेजा धनुरादाय वीर्यवान् । किरीटिनं महाकायं कुम्भकर्णं ददर्श ह ॥१॥

महातेजाः	மகா தேஜஸ்வியும்	आदाय	கையிலெடுத்துக் கொண்டு
वीर्यवान्	வீர்யசாலியுமாகிய	महाकायं	பேருடலமைந்தவனும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	किरीटिनं	கிரீடம் புனைந்தவனு
तः	அப்பொழுது	कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை [மான
धनुः	வில்லை	ददर्श ह	கண்ணுற்றார்.

तं दृष्ट्वा राक्षसश्रेष्ठं पर्वताकारदर्शनम् । क्रममाणमिवाकाशं पुरा नारायणं प्रभुम् ॥ २ ॥

सतोयाम्बुदसङ्काशं काञ्चनाङ्गदभूषणम्

॥ ३ ॥

दृष्ट्वा पुनः प्रदुद्राव वानराणां महाचमूः

॥ ४ ॥

वानराणां	வானரர்களின்
महाचमूः	பெருஞ்சேனை
पर्वताकारदर्शनं	மலையை நிகர்த்த தேர் ற்றம்பெற்றவனும்
पुरा	முன்காலத்தில்
आकाशं	ஆகாசத்தில்
क्रममाणं	அடிவைத்த
प्रभुं	சர்வசக்தராகிய
नारायणं	நாராயணரை
इव	போன்றிருப்பவனும்,

सतोयाम्बुदसङ्काशं	நீருண்ட மேகத்தை நிகர்த்தவனும்,
काञ्चनाङ्गदभूषणं	பொன்தோள்வளைகள் அணிந்தவனும்,
राक्षसश्रेष्ठं	ராக்ஷஸோத்தமனு மாகிய
तं	அவனை
पुनः	மீண்டும் மீண்டும்
दृष्ट्वा दृष्ट्वा	பார்த்துப்பார்த்து
प्रदुद्राव	எங்குமோடிற்று.

विद्रुतां वाहिनीं दृष्ट्वा वर्धमानं च राक्षसम् ।

सविस्मयमिदं रामो विभीषणमुवाच ह ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்
विद्रुतां	ஒடின
वाहिनीं	சேனையையும்
वर्धमानं	ஒங்கி வளர்ந்திருக் கின்றவனான

दृष्ट्वा	பார்த்து
विभीषणं	விபிஷணரை நோக்கி
सविस्मयं	ஆச்சர்யத்துடன்
इदं	பின்வருமாறு
उवाच ह	வினாவினார்:

राक्षसं च अरक्कणायुम्

कोऽसौ पर्वतसङ्काशः किरीटी हरिलोचनः ।

लङ्कायां दृश्यते वीर सविद्युदिव तोयदः ॥

वीर	“வீர!
लङ्कायां	இலங்கையில்
पर्वतसङ्काशः	மலையை நிகர்த்தவனாய்
किरीटी	கிரீடம் புனைந்தவனாய்
हरिलोचनः	கபிலநிறக் கண்களு டையவனாய்

सविद्युत्	மின்னல்களுடன் கூடிய
तोयदः इव	மேகம்போன்றவனாய்
दृश्यते	ஒருவன் காண்கின்
असौ	இவன் [முனே,
कः	யாவன் ?

पृथिव्याः केतुभूतोऽसौ महान्कोऽत्र दृश्यते । यं दृष्ट्वा वानराः सर्वे विद्रवन्ति ततस्ततः ॥

असौ	“இவன்	अत्र	இங்கு
पृथिव्याः	உலகிற்குள்	दृश्यते	காணப்படுகிறான்.
एकः	தனித்து அபூர்வனாய்	यं	எவனோ அவனை
महान्	பெருந்தோற்றமுடையவனாய்	सर्वे वानराः	எல்லா வானரர்களும்
केतुभूतः	தலைமையாய் விளங்குபவனாய்	दृष्ट्वा	பார்த்து
		ततःस्ततः	ஆங்காங்கு
		विद्रवन्ति	ஒடுகின்றார்கள்.

आचक्ष्व मे महान्कोऽसौ रक्षो वा यदि वाऽसुरः । न मयैवंविधं भूतं दृष्टपूर्वं कदाचन ॥

मे	“எனக்கு	असुरः	அசுரனா?
आचक्ष्व	விளங்கவுரை.	एवंविधं	இப்படிப்பட்டதாகிய
महान्	பெருமாகாரமுற்ற	भूतं	பிராணியொன்று
असौ	இவன்	कदाचन	எக்காலத்திலும்
कः	யாவன்?	मया	என்னால்
रक्षः वा	அரக்கனா?	दृष्टपूर्वं न	பார்க்கப்பட்டதில்லை.”
यदि वा	இன்றேல்		

स पृष्ठो राजपुत्रेण रामेणाक्लिष्टकर्मणा । विभीषणो महाप्राज्ञः काकुत्स्थमिदमब्रवीत् ॥

अक्लिष्टकर्मणा	அனாயாசமாய் எதையும் செய்யவல்ல	सः	அந்த
राजपुत्रेण	சகரவர்த்தி திருமகனான	महाप्राज्ञः	துண்ணறிவாளராகிய
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	विभीषणः	விபீஷணர்
पृष्ठः	வினாவிப்பட்ட	काकुत्स्थं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
		इदं	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	புகன்றார்:

येन वैवस्वतो युद्धे वासवश्च पराजितः । सैष विश्रवसः पुत्रः कुम्भकर्णः प्रतापवान् ॥१०॥

येन	“எவனால்	सः	அந்த
वैवस्वतः	எமன்	एषः	இவன்
युद्धे	போரில்	विश्रवसः	விசுவஸரின்
पराजितः	முறியடிக்கப்பட்ட	पुत्रः	புதல்வனும்
वासवः	இந்திரனும் [டானோ,	प्रतापवान्	பிரதாபசாலியுமாகிய
च	அப்படியே முறியடிக் கப்பட்டானோ,	कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணனென் பவன்.

अस्य प्रमाणात्सदृशो राक्षसोऽन्यो न विद्यते ॥ ११ ॥

अस्य	“இவனது	अन्यः	வேறொரு
प्रमाणात्	ஆகிருத்யோடு	राक्षसः	இராசூஸன்
सदृशः	ஒத்த	न विद्यते	இல்லை.

एतेन देव युधि दानवाश्च यक्षा भुजङ्गाः पिशिताशनाश्च ।
गन्धर्वविद्याधरकिन्नराश्च सहस्रशो राघव संप्रभगाः ॥ १२ ॥

राघव “ஸ்ரீராம !
என இவனால்
யுधि போரில்
சகஸ்ரஸஃ ஆயிரக்கணக்கான
தேவா: தேவர்களும்
தானவா: தானவர்களும்
யக்ஷா: யக்ஷர்களும்

भुजङ्गा: நா கர்களுடும்
पिशिताशना: च இராசநஸர்களும்
गन्धर्वविद्याधर- } கந்தர்வர்களும், வித்
किन्नरा: च } யாதார்களும், கின்
संप्रभगा: முறியடிக்கப்பட்டார்
கள்.

शूलपाणिं विरूपाक्षं कुम्भकर्णं महाबलम् । हन्तुं न शेकुस्त्रिदशाः कालोऽयमिति मोहिताः ॥

त्रिदशा: “தேவர்கள்
शूलपाणिं சூலாயுதத்தைக் கையி
லேந்தியவனும்
विरूपाक्षं விகாரக்கண்களுடைய
வனும்
महाबलं மகா பலசாலியுமாகிய
कुम्भकर्णं சும்பகர்ணனை

अयं ‘இவன்
कालः சம்ஹாரகர்த்தாவா
கிய ருத்ரன்’
इति என்று
मोहिता: பிராந்திகொண்டு
हन्तुः கொல்ல
न शेकुः முடியவில்லை.

प्रकृत्या ह्येष तेजस्वी कुम्भकर्णो महाबलः । अन्येषां राक्षसेन्द्राणां वरदानकृतं बलम् ॥

एष: “இந்த
कुम्भकर्णः சும்பகர்ணன்
प्रकृत्या பிறவியிலேயே
तेजस्वी ஆண்மை படைக்கப்
பெற்றவன்.
महाबलः மகா பராக்ரமசாலி.

अन्येषां இதர
राक्षसेन्द्राणां हि ராசநஸோத்தமர்
களுக்கோவெனில்
बलं பலமானது
वरदानकृतम् வரம்பெற்றதால்
விளைந்தது.

एतेन जातमात्रेण क्षुधातेन महात्मना । भक्षितानि सहस्राणि सत्त्वानां सुबहून्यपि ॥

जातमात्रेण “பிறந்தவுடனேயே
क्षुधातेन பசிப்பிணிமுண்ட
एतेन இந்த
महात्मना अपि பெரிய ஆத்மாவாலே
தான்

सत्त्वानां பிராணிகளின்
सुबहूनि கணக்கிலடங்கா
सहस्राणि ஆயிரங்கள்
भक्षितानि விழுங்கப்பட்டன.

तेषु संभक्ष्यमाणेषु प्रजा भयनिपीडिताः । यान्ति स्म शरणं शक्रं तमप्यर्थं न्यवेदयन् ॥

तेषु “அவைகள்
संभक्ष्यमाणेषु விழுங்கித்தின்னப்
படும்பொழுது
प्रजा: பிரஜைகள்
भयनिपीडिता: திகில்கொண்டவர்
களாய்

शक्रं துந்திரனிடம்
शरणं यान्ति स्म சரண்புகுந்தார்கள்.
तं அந்த
अर्थं अपि விடயத்தையும்
न्यवेदयन् தெரிவித்துக்கொண்
டார்கள்.

स कुम्भकर्णं कुपितो महेन्द्रो जघान वज्रेण शितेन वज्री ।

स शक्रवज्राभिहतो महात्मा चचाल कोपाच्च भृशं ननाद

॥ १७ ॥

ச:	“அந்த	शक्रवज्राभिहतः	இந்திரனது வஜ்ராயு
वज्री	வஜ்ராயுதமேந்திய		தத்தால் அடியுண்ட
	வனாகிய	महाःमा	பெரும் பிராணி
महेन्द्रः	இந்திரனும்		யாகிய
कुपितः	கோபங்கொண்டு	सः च	அவனும்
कुम्भकर्णं	சும்பகர்ணனை	चचाल	நடுக்கங்கொண்டான்.
शितेन	கூரிய	कोपात्	கோபத்தால்
वज्रेण	வஜ்ராயுதத்தால்	भृशं	உரக்க
जघान	புடைத்தான்.	ननाद	கூச்சலிட்டான்.

तस्य नानद्यमानस्य कुम्भकर्णस्य धीमतः । श्रुत्वाऽतिनादं विव्रस्ता भूयो भूमिर्वितत्रसे ॥

तस्य	“அந்த	भूमिः	உலகம்
धीमतः	புத்திமானாகிய	अतिनादं	கடுங்கூச்சலை
कुम्भकर्णस्य	சும்பகர்ணன்	श्रुत्वा	கேட்டு
नानद्यमानस्य	கூச்சலிடும்பொழுது	भूयः	இன்னுமதுகமாய்
विव्रस्ता	பயங்கொண்டிருந்த	वितत्रसे	நடுநடுங்கிற்று.

तत्र कोपान्महेन्द्रस्य कुम्भकर्णो महाबलः । विकृष्यैरावतादन्तं जघानोरसि वासवम् ॥

तत्र	“அப்பொழுது	दन्तं	தந்தமொன்றை
महाबलः	மகாபலசாலியாகிய	विकृष्य	முறித்தெடுத்துக்
कुम्भकर्णः	சும்பகர்ணன்		கொண்டு
कोपात्	சினத்தால்	वासवं	இந்திரனை
महेन्द्रस्य	தேவேந்திரனது	उरसि	மார்பில்
ऐरावतात्	ஐராவதயானையிட	जघान	புடைத்தான்.
	மிருந்து		

कुम्भकर्णप्रहारात्तो विजज्वाल स वासवः । ततो विषेदुः सहसा देवब्रह्मर्षिदानवाः ॥ २० ॥

सः	“அந்த	ततः	அப்பொழுது
वासवः	இந்திரன்	देवब्रह्मर्षिदानवाः	{ தேவர்களும், பிரம்ம
	{ சும்பகர்ணனது அடி		{ ரிஷிகளும், தானவர்
कुम्भकर्णप्रहारात्तः	{ யால் பிடியுண்டவ	सहसा	{ களும்,
	{ னாய்	विषेदुः	{ ஏககாலத்தில்
विजज्वाल	தபித்தான்.		{ வருத்தங்கொண்
			டார்கள்.

प्रजाभिः सह शक्रश्च ययौ स्थानं स्वयंभुवः । कुम्भकर्णस्य दौरात्म्यं शशंसुस्ते प्रजापतेः ॥
प्रजानां भक्षणं चापि देवानां चापि ध्वंशम् । आश्रमध्वंसनं चापि परस्त्रीहरणं तथा ॥

शक्रः च “இந்திரனும்
 प्रजाभिः பிரஜைகளோடு
 सह கூட
 स्वयंभुवः • பிரம்மதேவரது
 स्थानं நகருக்கு
 ययौ ஏகிஞன்.
 ते அவர்கள்
 प्रजापतेः பிரம்மதேவரிடம்
 कुम्भकर्णस्य கும்பகர்ணனது
 प्रजानां , பிரஜைகளை
 भक्षणं தின்றலையும்

देवानां தேவர்களை
 धर्षणं च புடைத்தலையும்
 आश्रमध्वंसनं अपि ஆசிராமங்களை அழித்
 தலையும்
 परस्त्रीहरणं तथा பிறர் மனைவிகளைக்
 கவர்ந்தலையும்
 अपि च இன்னும் வேறான
 दौरात्म्यं अपि அடாத துஷ்டச்
 செயலையும்
 अपि च இன்னும் இப்படியும்
 शशंसुः முறையிட்டுக்கொண்
 டார்கள்:

एवं प्रजा यदि त्वेष भक्षयिष्यति नित्यशः । अचिरेणैव कालेन शून्यो लोको भविष्यति ॥

एषः “இவன்
 नित्यशः நாடோறும்
 एवं இப்படியாய்
 प्रजाः பிரஜைகளை
 भक्षयिष्यति यदि தின்றுவருவானே
 யாகில்

अचिरेण சிறிது
 कालेन एव காலத்திலேயே
 लोकः உலகம்
 शून्यः तु நிர்ஜந்துவாகவே
 भविष्यति ஆகிவிடும்.”

वासवस्य वचः श्रुत्वा सर्वलोकपितामहः । रक्षास्यावाहयामास कुम्भकर्णं ददर्श ह ॥२४॥

सर्वलोकपितामहः { “எல்லா லோகத்திற்
 கும் பாட்டாராகிய
 அவர்
 वासवस्य இந்திரனது
 वचः சொல்லுக்கு

श्रुत्वा திருச்செனி சாய்த்து
 रक्षांसि அரக்கர்களை
 आवाहयामास வரவழைத்தார்.
 कुम्भकर्णं ह கும்பகர்ணனையும்
 ददर्श கண்ணுற்றார்.

कुम्भकर्णं समीक्ष्यैव वितत्रास प्रजापतिः । दृष्ट्वा विश्वास्य चैवेदं स्वयंभूरिदमब्रवीत् ॥

प्रजापतिः “பிரஜாநாதராகிய
 स्वयंभूः एव பிரம்மதேவரும்
 कुम्भकर्णं கும்பகர்ணனை
 समीक्ष्य பார்த்து
 वितत्रास திகில்கொண்டார்.

दृष्ट्वा च பார்த்ததும்
 इदं एव இதையும் (தேவர்கள்
 சொன்னதையும்)
 विश्वास्य பெருமைப்படுத்தி
 इदं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् சபித்தார்:

ध्रुवं लोकविनाशाय पौलस्त्येनासि निर्मितः । तस्माच्चमयप्रभृति मृतकल्पः शयिष्यसे ॥

लोकविनाशाय “உலக அழிவின்
 பொருட்டு
 पौलस्त्येन பெளஸ்தியரால்
 निर्मितः असि உண்டாக்கப்பட்டிருக்
 கின்றனை.
 ध्रुवं இது நிச்சயம்,

तस्मात् ஆகையால்
 अद्यप्रभृति இதுமுதல்
 मृतकल्पः செத்தவனுக்
 त्वं நீ [கொப்பாய்
 शयिष्यसे தூங்கக்கடவாய்.”

ब्रह्मशापाभिभूतोऽथ निपपाताग्रतः प्रभोः । ततः परमसंभ्रान्तो रावणो वाक्यमब्रवीत् ॥

अथ “अப்பொழுது
பிரம்மதேவரது
சாபத்தால் பற்றப்
பட்டவனாய்
ப്രभो: சர்வசக்தராகிய
அவரது

अग्रतः ஸந்திதியில்
निपपात வீழ்ந்து விட்டான்.

विवृद्धः काञ्चनो वृक्षः फलकाले निकृत्यते ।

प्रजापते “பிரம்மதேவரே!
काञ्चनः சம்பக
वृक्षः மரம்
विवृद्धः நன்கு வளர்க்கப்பட்டு
फलकाले பலன்பெறும்
பொழுது

न मिथ्यावचनश्च त्वं स्वप्स्यत्येष न संशयः ।

त्वं च “தேவரீரோ
मिथ्यावचनः न பொய்க்காமொழி
கொண்டவர்.

एषः இவன்
स्वप्स्यति தூங்கிவிடுவான்.
संशयः न இதற்கையமன்று.
तथा तु அப்படியிருப்பினும்

रावणस्य वचः श्रुत्वा स्वयंभूरिदमब्रवीत् ॥ ३० ॥

स्वयंभू: “பிரம்மதேவர்
रावणस्य ராவணனது
वचः சொல்லை

ततः அப்போது
रावणः ராவணன்
परमसंभ्रान्तः மிகப் பதறியவனாய்
वाक्यं ஒரு வார்த்தையை
अब्रवीत् { பின்வருமாறு விண்
ணப்பித்துக்கொண்
டான் :

न नष्टारं स्वकं न्याय्यं शप्तुमेवं प्रजापते ॥

निकृत्य வெட்டப்படுகிறது.
एवं இப்படியே
स्वकं தேவரீரது
नष्टारं பேரனாகிய அவனை
शप्तुं சபிக்க
न्याय्यं न தகாது.

कालस्तु क्रियतामस्य शयने जागरे तथा ॥

अस्य இவனுக்கு
शयने தூக்கவிஷயத்திலும்,
जागरे விழிப்புவிஷயத்திலும்
कालः குறிப்பிட்ட காலம்
क्रियताम् விதித்தருளப்பட்ட
இம்.”

शयिता ह्येष षण्मासानेकाहं जागरिष्यति । एकेनाह्वा त्वसौ वीरश्चरन्भूमिं बुभुक्षितः ॥

व्यात्तास्यो भक्ष्येलोकान् संक्रुद्ध इव पावकः ॥ ३२ ॥

एषः हि “இவனும்
षण्मासान् ஆறுபாதங்கள்
शयिता தூங்குவான்.
एकाहं ஒரு நாள்
जागरिष्यति விழித்திருப்பான்.
वीरः வீரனாகிய
असौ இவன்
एकेन अह्ना तु அந்த ஒரு நாளிலோ
बुभुक्षितः பசிமுண்டவனாய்

भूमिं பூமியில்
च(न्) சஞ்சரிக்கின்றவனாய்
व्यात्तास्यः வரையத்திறந்து
கொண்டு
संक्रुद्धः சினங்கொண்டு
पावकः इव அக்னிபோன்றவனாய்
लोकान् ஐந்துக்களை
भक्ष्येत् விழுங்கித்தின்று
வருவான்.

सोऽसौ व्यसनमापन्नः कुम्भकर्णमवोधयत् । त्वत्पराक्रमभीतश्च राजा संप्रति रावणः ॥३३॥

त्वत्पराक्रमभीतः { “தேவரீரது பராக்
கரமத்தால் திகில்
கொண்ட

सः अन्त
असौ इन्त
रावणः रावणा
राजा मन् नन्

संप्रति இப்பொழுது
व्यसनं आपन्नः சங்கடத்தில் அகப்பட்ட
டிருப்பவனாய்

च अतனால்
कुम्भकर्ण கும்பகர்ணனை
अवोधयत् எழுப்பியிருக்கிறான்.

स एष निर्गतो वीरः शिविराद्धीमविक्रमः । वानरान् भृशसंकुद्धो भक्षयन् परिधावति ॥

भीमविक्रमः “பயங்கரப்பிரதாபம்
படைத்தவனாகிய

सः अन्त
एषः इन्त
वीरः வீரன் (கும்பகர்ணன்)
शिविरात् விடுதியிலிருந்து

निर्गतः வெளிப்புறப்பட்டவ
னாய்

भृशसंकुद्धः மிகச்சினங்கொண்டு
वानरान् வானரர்களை
भक्षयन् ஒழிப்பதற்காக
परिधावति வீரைந்து சென்றுகொ
ண்டிருக்கின்றான்.

कुम्भकर्णं समीक्ष्यैव हरयोऽद्य प्रविद्रुताः । कथमेनं रणे क्रुद्धं वारयिष्यन्ति वानराः ॥३५॥

हरयः “வானரர்கள்
अद्य இப்பொழுது
कुम्भकर्ण கும்பகர்ணனை
समीक्ष्य एव கண்டமாத்திரத்தி
லேயே

प्रविद्रुताः ஒட்டமெடுத்துவிட்
டார்கள்.

रणे போரில்
क्रुद्धं கோபமடைந்த
एनं இவனை
वानराः வானரர்கள்
कथं எக்தனம்
वारयिष्यन्ति எதிர்க்கப்போகின்ற
னரோ?

उच्यन्तां वानराः सर्वे यन्त्रमेतत्समुच्छ्रितम् । इति विज्ञाय हरयो भविष्यन्तीह निर्भयाः ॥

वानराः “வானரர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
इह இப்பொழுது
एतत् ‘இது
समुच्छ्रितं ஒங்கிவளர்ந்த
यन्त्रं ஓர் இயந்திரம்’ என்று

उच्यन्तां சொல்லப்பட
इति இப்படி [வேண்டும்
हरयः வானரர்கள்
विज्ञाय எண்ணிக்கொண்டு
निर्भयाः பயமற்றவர்களாய்
भविष्यन्ति இருப்பார்கள்.”

विभीषणवचः श्रुत्वा हेतुमत्सुमुखेरितम् । उवाच राघवो वाक्यं नीलं सेनापतिं तदा ॥३७॥

राघवः ஸ்ரீராமர்
हेतुमत् யுக்தமானதும்
सुमुखेरितं இனிமையாய்ச் சொல்
லப்பட்டதுமான

विभीषणवचः விபிஷணரது
வார்த்தைக்கு

श्रुत्वा திருச்செவி சாய்த்து
तदा அப்பொழுது [விட்டு
सेनापतिं சேனாதிபதியாகிய
नीलं நீலனைப்பார்த்து
वाक्यं ஒரு சொல்லை
उवाच பின்வருமாறு
அருளிச்செய்தார்:

गच्छ सैन्यानि सर्वाणि व्यूह्य तिष्ठस्व पावके । द्वाण्यादाय लङ्कायाश्चर्याश्चाप्यथ संक्रमान् ॥

पावके	“ அக்னிபுத்ர, நீல !	द्वाणि	கோட்டைவாயில்
गच्छ	நீ புறப்பட்டுப்போ;		களிலும்
सर्वाणि	எல்லா	चर्या: अपि	கோட்டைக்கடுத்த கா
सैन्यानि	சையங்களையும்		வல் விடுதிகளிலும்
व्यूह्य	அணிவகுத்து	संक्रमान् अथ	அகழிப்பாலங்களி
आदाय	அழைத்துக்கொண்டு		லும்
लङ्काया:	இலங்கையினது	तिष्ठस्व	காத்து நில்.

शैलशृङ्गाणि वृक्षांश्च शिलाश्चाप्युपसंहर । तिष्ठन्तु वानराः सर्वे सायुधाः शैलपाणयः ॥ ३९ ॥

शैलशृङ्गाणि च	“மலைச்சிகரங்களையும்	सर्वे	எல்லோரும்
वृक्षान् अपि	பாங்களையும்	सायुधा:	போர்க்கருவி கொண்
शिला: च	பாறைகளையும்		டவர்களாய்
उपसंहर	சேகரித்துவைப்பாய்.	शैलपाणय:	மலைகளைக் கையிலேந்
वानरा:	வானர்கள்		தியவர்களாய்
		तिष्ठन्तु	காத்துநிற்கட்டும்.”

राघवेण समादिष्टो नीलो हरिचमूपतिः । शशास वानरानीकं यथावत्कपिकुञ्जरः ॥ ४० ॥

राघवेण	ஸ்ரீராமரால்	नील:	நீலன்
समादिष्ट:	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட	यथावत्	அப்படியே
हरिचमूपति:	வானரசேனாபதியும்	वानरानीकं	வானரசேனைக்கு
कपिकुञ्जर:	வானரோத்தமனு	शशास	கட்டளையிட்டான்.
	மாகிய		

ततो गवाक्षः शरभो हनुमानद्गदस्तथा । शैलशृङ्गाणि शैलाभा गृहीत्वा द्वारमभ्ययुः ॥ ४१ ॥

तत:	அப்பொழுது	अंगद: तथा	அங்கதனும்
शैलाभा:	மலையை நிகர்த்தவர்	शैलशृङ्गाणि	மலைச்சிகரங்களை
	களான	गृहीत्वा	எடுத்துக்கொண்டு
गवाक्ष:	கவாக்ஷனும்	द्वारं	கோட்டைவாயிலுக்கு
शरभ:	சரபனும்	अभ्ययु:	வந்தனர்.
हनुमान्	ஹனுமான்		

रामवाक्यमुपश्रुत्य हरयो जितकाशिनः । पादपैर्दयन्वीरा वानराः परवाहिनीम् ॥ ४२ ॥

जितकाशिन:	எப்பொழுதும் வெ	उपश्रुत्य	சிரமேற்கொண்டு
	ற்றிபெற்று விளங்கும்	पादपै:	மரங்களோடு
हरर:	வானர்களும்	परवाहिनीं	சத்ருசேனையை
वीरा:	குரர்களான		கோக்கி
वानरा:	வானர்களும்	अर्दयन्	புறப்பட்டுச்சென்றார்
रामवाक्यं	ஸ்ரீராமரது ஆக்ஞை		கள்.
	யை		

ततो हरीणां तदनीकमुग्रं रराज शैलोद्यतदक्षहस्तम् ।

गिरेः समीपानुगतं यथैव महन्महाम्भोधरजालमुग्रम्

॥ ४३ ॥

ततः	அப்பொழுது	समीपानुगतं	தாழ்வரையைச் சுற்றி
हरीणां	வானர்களின்	तत्	அந்த [நிற்கிற துமான
उग्रं	பயங்கரமானதும்	अनीकं	சேனையானது
शैलोद्यत- } दीसहस्तं }	மலைகளே உயர்த்திப் பிடித்த அழகிய கை சுளுடையதும்	महत्	பெரிதும்
गिरेः	மலையின் (சுவேல மலையின்)	उग्रं	பயங்கரமானதுமான
		महांमोधरजालं	கார்முகில்மண்டலம்
		यथा एव	எனவே
		रराज	விளங்கிற்று.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 17314

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 2639

द्विषष्टितमः सर्गः—अमुपத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ६२ ॥

कुम्भकर्णसान्वनम्—கும்பகர்ணனை சமாதானப்படுத்துவது.

स तु राक्षसशार्दूलो निद्रामदसमाकुलः । राजमार्गं श्रिया जुष्टं ययौ विपुलविक्रमः ॥ १ ॥

राक्षसशार्दूलः	இராக்கடஸப்புலியும்	सः तु	அவனும் (கும்பகர்ண னும்)
विपुलविक्रमः	பெரும் பிரதாப சாலியும்	श्रिया जुष्टं	திடுபொருந்திய
निद्रामदसमाकुलः	{ தூக்கத்தாலும் குடி வெறியாலும் கலங் கியிருப்பவனுமான	राजमार्गं	ராஜவீதியில்
		ययौ	சென்றான்.

राक्षसानां सहस्रैश्च वृतः परमदुर्जयः । गृहेभ्यः पुष्पवर्षेण कीर्यमाणस्तदा ययौ ॥ २ ॥

तदा	அப்பொழுது	वृतः	குழப்பட்டவனும்
परमदुर्जयः	மிக வெல்லற்கரியது கிய அவன்	गृहेभ्यः	வீடுகளிலிருந்து
राक्षसानां	அரக்கர்களின்	पुष्पवर्षेण	பூமாரியால்
सहस्रैः	அநேகர்களால்	कीर्यमाणः च	இறைக்கப்பட்டவ னாயும்
		ययौ	போய்ச்சேர்ந்தான்.

स हेमजालविततं भानुभास्वरदर्शनम् । ददर्श विपुलं रम्यं राक्षसेन्द्रनिवेशनम् ॥ ३ ॥

सः	அவன்	विपुलं	விசாலமானதும்
हेमजालविततं	பொன் சாளரங்கள் இணைக்கப்பெற்றதும்	रम्यं	அழகியதுமான
भानुभास्वरदर्शनं	{ சூரியன்போல் பிரகா சிக்கும் தோற்றமு டையதும்	राक्षसेन्द्रनिवेशनं	ராக்கடஸமன்னனது மாளிகையை
		ददर्श	கண்டான்.

स तत्तदा सूर्य इवाभ्रजालं प्रविश्य रक्षोऽधिपतेर्निवेशम् ।
ददर्श दूरेऽग्रजपासनस्थं स्वयंभुवं शक्र इवासनस्थम् ॥ ४ ॥

ச: அவன்
ரக்ஷோதிபதே: ராக்ஷஸமன்னனது
தத் அந்த
நிவేశ் அரண்மனைக்குள்
சூர்ய: சூரியன்
அப்ரஜால் மேகமண்டலத்தினுள்
ஐவ எப்படியோ அப்படி
ப்ரவிश्य புகுந்து
ததா அப்பொழுது

தூரே சிறிது தூரத்தில்
அசனஸ்த் ஆஸனத்தில் வீற்றி
அப்ரஜ் தமையனாரை [ருக்கும்
சக்: இந்திரன்
அசனஸ்த் ஆஸனத்திலமர்ந்தி
ருக்கும்
ஸ்வய்முவ் பிரம்மதேவரை
ஐவ எவ்வாறோ அவ்வாறே
ததர்ச கண்டான்.

भ्रातु: स भवनं गच्छन्नक्षोगणसमन्वितम् । कुम्भकर्णः पदन्यासैरकम्पयत मेदिनीम् ॥

ச: அந்த
கும்பகர்ண: சும்பகர்ணன்
ரக்ஷோணஸமன்வதம் ராக்ஷஸக்கூட்டங்கள்
நிறைந்த
அது: தமையனாரது

பவன் மாளிகையில்
கச்சந் செல்கின்றவனாய்
பதந்யாஸை: காலடிவைப்புகளால்
மேதிநி பூமியை
அகம்பயத அதிரச்செய்தான்.

सोऽभिगम्य गृहं भ्रातुः कक्ष्यामभिविगाह्य च । ददर्शोद्विगमासीनं विमाने पुष्पके गुरुम् ॥

ச: அவன்
அது: தமையனாரது
கூஹ் மாளிகையில்
அபிபகம் சென்று
கக்ஷ்யா கட்டுவரிசையை
அபிவிபாஹ்ய ச தாண்டிச்சென்றும்

புஷ்பகே புஷ்பக
விமானே விமானத்தில்
அசினம் உட்கார்ந்திருக்கும்
கூர் தமையனாரை
உத்பிந் மனக்கலக்கமுற்றவ
ததர்ச கவனித்தான். [ராய்

अथ दृष्ट्वा दशग्रीवः कुम्भकर्णमुपस्थितम् । तूर्णमुत्थाय संहृष्टः सन्निकर्षमुपानयत् ॥ ७ ॥

அது அப்பொழுது
தசகண்டன் தசகண்டன்
கும்பகர்ணன் சும்பகர்ணனை
உபஸ்திதம் வந்துவிட்டவனாக
தூஷ்ட கவனித்து

சஹ்ர: களிகொண்டு
தூர் சடக்கென
உத்யாய எழுந்து
சன்னிகர்ஷ சமீபத்திற்கு
உபானயத் அழைத்துவந்தான்.

अथासीनस्य पर्यङ्के कुम्भकर्णो महाबलः । भ्रातुर्वचन्दे चरणौ किं कृत्यमिति चाब्रवीत् ॥

அது அப்பொழுது
மஹாபல: மகா பலசாலியாகிய
கும்பகர்ண: சும்பகர்ணன்
பர்யங்கே ஆஸனத்தில்
அசினஸ்ய அமர்ந்திருக்கும்
அது: தமையனாரது

சரணौ பாதங்களில்
வவந்தே தண்டனிட்டான்.
கி "எது
கூர் செய்யப்படவேண்
இதி ச என்றும் "டியது"
அவ்ரவீத் விண்ணப்பித்துக்
கொண்டான்.

वानराणां क्षयं युद्धे न पश्यामि कदाचन ॥ १९ ॥

யுद्धே	“ போரில்	கடாசன	எவ்விதத்திலும்
வானராणां	வானரர்களுக்கு	ந படியாமி	நான் அறிகிலேன்.
क्षयं	அழிவை		

न चापि वानरा युद्धे जितपूर्वाः कदाचन ॥ २० ॥

யுद्धே	“ போரில்	கடாசன அபி	ஒருதரமேனும்
வானரா: ச	வானரர்களோ	ஜிதபூர்வா: ந	முன்பு ஜயிக்கப்படவில்லை.

तदेतद्भयमुत्पन्नं त्रायस्वेमां महाबल । नाशय त्वमिमानद्य तदर्थं बोधितो भवान् ॥ २१ ॥

மகாபல	“ மகா பலசாலியே!	त्वं	நீ
तत्	அப்படிப்பட்டதாகிய	अद्य	இப்பொழுது
एतत्	இந்த	इमान्	இவர்களை
भयं	சங்கடமானது	नाशय	ஒழித்துவிடு.
उत्पन्नं	உண்டாயிருக்கிறது;	तदर्थं	அதற்காகத்தான்
इमां	இதை, (இலங்கையை)	भवान्	நீ
त्रायस्व	காப்பாற்றுவாய்.	बोधितः	எழுப்பப்பட்டாய்.

शत्रुणा रुद्धनगरं युद्धे हतसुहृज्जनम् ॥ २२ ॥

सर्वक्षपितकोशं च स त्वमभ्यवपद्य माम् । त्रायस्वेमां पुरीं लङ्कां बालवृद्धावशेषिताम् ॥

ச:	“ அந்த	सर्वक्षपितकोशं च	{ முற்றிலும் காலியான
त्वं	நீ		கஜானையுடையவ
मां	என்னை		கைவும்
युद्धे	போரில்	अभ्यवपद्य	மனதிற்கொள்வாயாக
शत्रुणा	சத்ருவால்	इमां	இந்த
रुद्धनगरं	முற்றுகையிடப்பட்ட	बालवृद्धावशेषितां	குழந்தைகளும், கிழ
	நகரமுடையவனாகவும்		வர்களும் மிஞ்சிய
	{ பறிகொடுத்த உதவி	लङ्कां	இலங்கை
हतसुहृज्जनं	{ யாளர்களையுடையவ	पुरीं	நகரை
	கைவும்	त्रायस्व	காப்பாயாக.

भ्रातुरर्थे महाबाहो कुरु कर्म सुदुष्करम् । मयैवं नोक्तपूर्वो हि कश्चिद्भ्रातः परंतप ॥ २४ ॥

மகாபாஹோ	“ மகாபாகுவே!	भ्रातः	தம்பி!
भ्रातुः अर्थे	தமையனுக்காக	मया	என்னால்
सुदुष्करं	அரிய	एवं	இவ்விதம்
कर्म	செயலை	उक्तपूर्वः न हि	நீ இதுற்குமுன் சொல்
कुरु	புரிவாயாக.		லப்படவில்லை என
परंतप	சத்ருக்களை தடுக்க	कश्चित्	நான் எண்ணுகிறேன்.
	அடிக்கும்		

त्वय्यस्ति तु मम स्नेहः परा संभावना च मे । दैवासुरेषु युद्धेषु बहुशो राक्षसर्षभ ॥ २५ ॥
त्वया देवाः प्रतिव्यूह्य निर्जिताश्चासुरा युधि ॥ २६ ॥

மம	“எனக்கு	த்வயா	உன்னால்
त्वयि तु	உன்னிடமே	दैवासुरेषु	தேவாசுரா
स्नेहः	அன்பானது	युद्धेषु	போர்களில்
अस्ति	விளங்குகிறது.	देवाः	தேவர்கள்
मे	எனது	प्रतिव्यूह्य	எதிர்த்துநின்று
परा	எதிலும் மேம்பட்ட	निर्जिताः	ஜயிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.
संभावना	வெகுமானமும்		
च	அப்படியே உன்னிடம்	युधि	போரில்
	விளங்கிற்று	असुराः	அசுரர்களும்
राक्षसर्षभ	ராக்ஷஸோத்தம!	च	அப்படியே ஜயிக்கப்
बहुशः	அனேகந்தடவை		பட்டிருக்கிறார்கள்.

तदेतत्सर्वमातिष्ठ वीर्यं भीमपराक्रम । न हि ते सर्वभूतेषु दृश्यते सदृशो बली ॥ २७ ॥

भीमपराक्रम	“பயங்கரப்பிரதாபம்	आतिष्ठ	கைக்கொள்வாயாக.
	படைத்தவனே!	सर्वभूतेषु	எல்லாப்பிராணி
तत्	அந்த	ते	உனக்கு [களிலும்]
एतत्	இந்த	सदृशः	சமானனாகிய
वीर्यं	வீர்யம்	बली	பலசாஸி
सर्वं	எல்லாவற்றையும்	दृश्यते न हि	காணப்படவேயில்லை.

कुरुष्व मे प्रियहितमेतदुत्तमं यथाप्रियं प्रियरण बान्धवप्रिय ।

स्वतेजसा विधम सपत्नवाहिनीं शरद्धनं पवन इवोद्यतो महान्

॥ २८ ॥

प्रियरण	“போராவல்கொண்	उद्यतः	சுழன்று கிளம்பும்
	டோனே!	महान्	பெரிய
बान्धवप्रिय	தமையனிடம் வாத்ஸ	पवनः	காற்றானது
	ல்யமுடையவனே!	शरद्धनं	சரத்தாலத்திய
यथाप्रियं	விருப்பிற்குமாறு		மேகத்தை
मे	எனக்கு	इव	எவ்வண்ணமோ
प्रियहितं	இஷ்டமானதும் நன்		அவ்வண்ணமே
	மை பயப்பதுமாகிய	स्वतेजसा	உனது ஆற்றலால்
उत्तमं एतत्	சிறந்த இதை	सपत्नवाहिनीं	சக்தருசேனையை
कुरुष्व	செய்வாயாக.	विधम	ஊதிவிடுவாயாக.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे द्विषष्टितमः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 17342

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 2767

त्रिषष्टितमः सर्गः—அறுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் || ६३ ||

कुम्भकर्णोपदेशः—கும்பகர்ணனது உபதேசம்.

तस्य राक्षसराजस्य निशम्य परिदेवितम् । कुम्भकर्णो वभाषेदं वचनं प्रजहास च ॥ १ ॥

कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	निशम्य	கேட்டு
तस्य	அந்த	प्रजहास	நகைகொண்டான்.
राक्षसराजस्य	இராசாஸக்கோமா	इदं	பின்வரும்
	னது	वचनं च	மொழியையும்
परिदेवितं	பரிதாபமொழியை	वभाषे	புகன்றான் :

दृष्टो दोषो हि योऽस्माभिः पुरा मन्त्रविनिर्णये । हितेष्वनभिरक्तेन सोऽयमासादितस्त्वया ॥

पुरा	“முன்பு	दृष्टः	உத்தேசிக்கப்
मन्त्रविनिर्णये	மந்திராலோசனை	सः	அந்த [பட்டதோ
	செய்தபொழுது	अयं हि	இதுதான்
अस्माभिः	எங்களால்	हितेषु	யுத்தவிஷயங்களில்
यः	எந்த	अनभिरक्तेन	நடுபடாத
दोषः	தீப்பயன்	त्वया	உன்னால்
		आसादितः	அடையப்பட்டது.

शीघ्रं खल्वभ्युपेतं त्वां फलं पापस्य कर्मणः । निरयेष्वेव पतनं यथा दुष्कृतकर्मणः ॥ ३ ॥

दुष्कृतकर्मणः	“கொடும்பாபச்செயல்	पापस्य	பாப
	புரிந்தவனுக்கு	कर्मणः	செயலின்
निरयेषु	நரகங்களில்	पतनं	ஆபத்தானது
फलं	அனுபவித்தல்	त्वां	உனக்கு
यथा	எவ்வண்ணமோ	शीघ्रं एव	சுடுதியிலேயே
	அவ்வண்ணமே	अभ्युपेतं खलु	கிட்டிவிட்டதே !

प्रथमं वै महाराज कृत्यमेतदचिन्तितम् । केवलं वीर्यदर्पेण नानुबन्धो विचारितः ॥ ४ ॥

महाराज	“மகாராஜரே !	अचिन्तितं	ஆலோசிக்கப்பட
प्रथमं	முன்பே		வில்லை.
एतत्	இந்த	अनुबन्धः वै	மேன்மேலும் விளை
•कृत्यं	கார்யம்		யும் பயனும்
वीर्यदर्पेण- }	வீர்யத்தையும் செருக்	विचारितः न	எண்ணப்படவில்லை,
केवलं }	கையுங்கொண்டு		
	மாத்திரம்		

यः पश्चात्पूर्वकार्याणि कुर्यादैश्वर्यमास्थितः । पूर्वं चापरकार्याणि न स वेद नयानयौ ॥ ५ ॥

यः	“எவன்	அபரகாரியாணி	பின் செய்யவேண்டிய
ऐश्वर्यं	யாவருக்கும் மேம்	पूर्व च	முன்னரும் [வைகளை
	புட்டை	कुर्यात्	செய்வானோ,
आस्थितः	கொண்டவனாய்	सः	அவன்
पूर्वकार्याणि	முன் செய்யவேண்டி	नयानयौ	நன்னெறி, தீநெறி
	யவைகளை		இரண்டையும்
पश्चात्	பின்னரும்	वेद न	அறிந்தவனல்லன்.

देशकालविहीनानि कर्माणि विपरीतवत् । क्रियमाणानि दुष्यन्ति हवींष्यप्रयतेष्विव ॥ ६ ॥

देशकाल- } विहीनानि }	ஏற்ற இடம், ஏற்ற காலம் இல்லாது	अप्रयतेषु	பக்தியற்றவர்கள் விஷ
विपरीतवत्	விபரீதமாய்	हवींषि	யாகங்கள் [யத்தில்
क्रियमाणानि	செய்யப்படும்	इव	எப்படியோ,
कर्माणि	காரியங்கள்		அப்படியே
		दुष्यन्ति	தோஷமுறுகின்றன.

त्रयाणां पञ्चधा योगं कर्मणां यः प्रपद्यते । सचिवैः समयं कृत्वा स सभ्ये वर्तते पथि ॥

यः	எவன்	पञ्चधा योगं	ஐவகையான சம்பந்
सचिवैः	மந்திரிகளோடு		தத்தை †
समयं	நிச்சயமான சித்தாந்	प्रपद्यते	நன்கு கடைப்பிடித்
	தத்தை		தொழுகுகின்றானோ
कृत्वा	செய்து,	सः	அவன்
त्रयाणां कर्मणां	மூவ்வகை வினைகளுக்	सभ्ये पथि	நல்ல நெறியில்
	கும்*	वर्तते	நிற்கின்றான்.

* அதாவது : 1. தனது வல்லமைமேலிட்டிருக்கையில் தனது சத்ருவுடன் சண்டைக்குச் செல்லுதல். 2. தனது வல்லமையும் சத்ரு வல்லமையும் ஒத்திருக்கையில் அவனுடன் சமாதானம் செய்துகொள்ளுதல். 3. தனது வல்லமை சத்ரு வல்லமைக்கு கீழ்ப்பட்டிருக்கையில் சத்ருவுக்கு ஏதாவது கொடுத்து வணங்கிப் போதல் என்பன.

† அதாவது : 1. ஒரு காரியத்திலிறங்குமுன் அதை எப்படி ஆரம்பிக்கிற தென்று பார்த்தல்; இது ஆரம்போபாயம். 2. அக்காரியத்தை நடத்தத் தன்னிடம் ஆட்களும் பொருளும் போதுமானவைகளாக இருக்கின்றனவாவென்று ஆலோசித்தல்; இது புருஷதீரவிய சம்பத்து. 3. தான் ஆரம்பிக்கும் காரியம் இடத்திற்கும் காலத்திற்கும் ஒத்திருக்கிறதாவென்று ஆராய்ந்து பார்த்தல்; இது தேசகால விபாகம். 4. ஆரம்பித்து நடத்துங்கால் ஏதாவது நடுவில் வழுவுண்டானால் அதைச் சரிப்படுத்தும் வகை பார்த்தல்; இது வினிபாதப் பிரதீகாரம். 5. காரியத்தை முடித்துக்கொள்ளும் வகை பார்த்தல்; இது காரியசித்தி என்பன.

यथागमं च यो राजा समयं विचिकीर्षति । बुध्यते सचिवान् बुद्ध्या सुहृदश्चानुपश्यति ॥
धर्ममर्थं च कामं च सर्वान्वा रक्षसां पते । भजेत पुरुषः काले त्रीणि द्वन्द्वानि वा पुनः ॥

रक्षसां	“இராட்சஸர்களின்
पते	வேந்தே !
यः	எந்த
राजा	மன்னன்
यथागमं	சாஸ்திரநூற்படி-
समयं	சித்தாந்தத்தை
विचिकीर्षति	செய்ய நினைக்கின்
सचिवान्	மந்திரிகளையும் [முனோ
सुहृः च	உற்றவர்களையும்
अनुपश्यति	அனுசரிக்கின்றமுனோ,
बुद्ध्या च	ஸ்வபுத்தியைக்
	கொண்டும்

बुध्यते	தீர்பாணிக்கமுனோ
	அந்த
पुरुषः च	புருடன், தான்
धर्मं	தர்மத்தையோ
अथ च •	அர்த்தத்தையோ
कामं वा	காமத்தையோ
द्वन्द्वानि पुनः	இரண்டுகளையுமோ
वीणि	மூன்றான
सर्वान् वा	எல்லாவற்றையுமோ
काले	ஏற்ற, காலத்தில்
भजते	பெறுகிறான்.

त्रिषु चैतेषु यच्छ्रेष्ठं श्रुत्वा तन्नावबुध्यते । राजा वा राजमात्रो वा व्यर्थं तस्य बहुश्रुतम् ॥

राजा	“அரசனோ
वा	அல்லது
राजमात्रः	அரசனைச் சார்ந்த
	வனோ
त्रिषु	மூவ்வகையான
एतेषु	இவைகளில்,
	(வினைகளில்)
यत्	எது
श्रेष्ठं	சிறந்ததோ,

तत्	அதை
श्रुत्वा	கேட்டு
अबबुध्यते न	{ மனதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல் இருக்க கின்றான்
वा	என்றால்
तस्य	அவனது
बहुश्रुतं	வெகுநூற்கல்வி
व्यर्थं च	வினோ !

उपप्रधानं सान्त्वं वा भेदं काले च विक्रमम् । योगं च रक्षसां श्रेष्ठ तावुभौ च नयानयौ ॥
काले धर्मार्थकामान् यः समन्वय सचिवैः सह । निषेवेतात्मवांलोके न स व्यसनमाप्नुयात् ॥

रक्षसां	“அரக்கர்களுள்
श्रेष्ठ	உத்தமரே !
लोके	உலகில்
काले	ஏற்றகாலத்தில்
यः	எவனோருவன்
सान्त्वं	ஸாமோபாயத்தையும்
उपप्रधानं	தானோபாயத்தையும்,
भेदं वा	பேதோபாயத்தையும்,
विक्रमं च	தண்டோபாயத்தை
	யும்,
योगं च	{ ஆரம்போபாயம் முத
	லிய ஐவகை சம்பந்த
	த்தையும்,
तौ	அந்த

उभौ	இரண்டு
नयानयौ	நன்னெறி திடுநறி
	களையும்
धर्मार्थकामान्	{ தர்மத்தையும், அர்த்
	தத்தையும், காமத்
	தையும்
काले	தக்க காலத்தில்
सचिवैः सह	மந்திரிகளுடன்கூட
समन्वय	ஆலோசித்த
निषेवेत	கடைப்பிடித்தொழுகு
	வானோ,
आमवान्	புத்திமானாகிய
सः च	அவனோ
व्यसनं	ஆபத்தை
आप्नुयात् न	அடையமாட்டான்.

हितानुबन्धमालोच्य कार्याकार्यमिहात्मनः । राजा सहार्थतत्त्वज्ञैः सचिवैः स हि जीवति ॥

इह	“இவ்வுலகில்	अर्थतत्त्वज्ञैः	{ விஷயங்களின் உண்மைகளை உள்ளடபடி உணர்ந்த மந்திரிகளுடன் கூட.
कार्याकार्य	செய்யத்தக்கதையும், செய்யத்தகாததையும்	सचिवैः सह	நிச்சயித்தறிந்து
आत्मनः	தனக்கு	आलोच्य	எவனோ அந்த
हितानुबन्ध	{ மென்மேலும் நன்மை பயக்கும் காரியத் தொடர்பையும்	सः	மன்னனே
		राजा हि	சுகமாய்வாழ்கின்றான்.
		जीवति	

अनभिज्ञाय शास्त्रार्थान् पुरुषाः पशुबुद्धयः । प्रागल्भ्याद्वक्तुमिच्छन्ति मन्त्रेष्वभ्यन्तरीकृताः ॥

पशुबुद्धयः	“மிருகபுத்திகொண்ட	मन्त्रेषु	ஆலோசனை விஷயங்களில்
पुरुषाः	புருஷர்கள்	अभ्यन्तरीकृताः	அமர்த்தப்பட்டவர்க
शास्त्रार्थान्	சாஸ்திரவிஷயங்களை	वक्तुं	எடுத்துப்பேச [ளாய்
अनभिज्ञाय	உணராத	इच्छन्ति	விரும்புகிறார்கள்.
प्रागल्भ्यात्	படாடோபத்தால்		

अशास्त्रविदुषां तेषां न कार्यमहितं वचः । अर्थशास्त्रानभिज्ञानां विपुलां श्रियमिच्छताम् ॥

अशास्त्रविदुषां	“சாஸ்திரமுணராத	इच्छतां	விரும்புகின்றவர்களு
	வர்களும்		மான
अर्थशास्त्रानभिज्ञानां	விஷயவிதிகளையறியாதவர்களும்	तेषां	அவர்களுடைய
		अहितं	தீமை பயக்கும்
विपुलां	பெரும்	वचः	சொல்
श्रियं	செல்வமொன்றை	कार्यं न	கொள்ளத்தக்கதன்று.

अहितं च हिताकारं धाष्टर्याज्जल्पन्ति ये नराः । अवैक्ष्य मन्त्रवाह्यास्ते कर्तव्याः कृत्यदूषणाः ॥

ये	“எந்த	कृत्यदूषणाः	காரியத்தைப் பாழ் படுத்திவிடும்
नराः	புருஷர்கள்	ते	அவர்கள்
हिताकारं	ஹிதமெனத்தோன்	अवैक्ष्य	கவனித்து
अहितं च	தீயதையும் [றும்	मन्त्रवाह्याः	{ ஆலோசனையில் புறக்
धाष्टर्यात्	தெரியமாய்	कर्तव्याः	கணிக்கத் தக்கவர்கள்.
जल्पन्ति	எடுத்துரைக்கின்றார்கள்		

विनाशयन्तो भर्तारं सहिताः शत्रुभिर्बुधैः । विपरीतानि कृत्यानि कारयन्तीह मन्त्रिणः ॥

इह	“இவ்வுலகில்	भर्तारं	எஜமானனுக்கு
मन्त्रिणः	மந்திரிகள்	विनाशयन्तो	துரோகம் புரிபவர்
बुधैः	புத்திமான்களாகிய	विपरीतानि	விரோத [களாய்
शत्रुभिः	சத்ருக்களோடு	कृत्यानि	காரியங்களை
सहिताः	சேர்ந்தவர்களாய்	कारयन्ति	செய்விக்கின்றார்கள்.

तान्भर्ता मित्रसङ्काशानमित्रान्मन्त्रनिर्णये । व्यवहारेण जानीयात्सचिवानुपसंहितान् ॥

भर्ता "ஓர் எஜமானன்
मित्रसङ्काशान् मिத்ரர்கள் போலி

ருந்து

अमितान् சத்ருக்களாக
उपसंहितान् கூடவிருக்கும்
तान् அந்த
सचिवान् மந்திரிகளை

मन्त्रनिर्णये ஆலோசித்து நிச்சயிக்
குங்காலை

व्यवहारेण . { விவகாரத்தால் (விஷ
யங்களைச் சொல்லும்
மாதிரியால்)
जानीयात् கண்டுகொள்ள
வேண்டும்.

चपलस्येह कृत्यानि सहसाऽनुप्रधावतः । छिद्रमन्ये प्रपद्यन्ते कौश्वस्य खमिव द्विजाः ॥

इह "இப்புவிபில்
सहसा ஆலோசனையின் நி
अनुप्रधावतः இறங்கும்
चपलस्य சப்லசித்தனாகிய
ஒருவனுடைய

कृत्यानि காரியங்களை
अन्ये பிறர்கள் (சத்ருக்கள்)

छिद्रं ரந்திரமாய்
द्विजाः பறவைகள்
कौश्वस्य க்ரௌஞ்சகிரியின்
खं இரந்திரத்தை
इव எப்படியோ
அப்படியே

प्रपद्यन्ते அடைகின்றார்கள்.

यो हि शत्रुमभिज्ञाय नात्मानमभिरक्षति । अवामोति हि सोऽनर्थान्स्थानाच्च व्यपरोप्यते ॥

यः "எவன்
शत्रुं சத்ருவை
अभिज्ञाय हि தெரிந்துகொண்டும்
आत्मानं தன்னை . [கூட
अभिरक्षति न ரகஷித்துக்கொள்
ளாதிருக்கின்றானோ

सः அவன்
अनर्थान् हि ஸங்கடங்களையே
अवामोति அடைகிறான்.
स्थानान् च பதவியினின்றும்
व्यपरोप्यते கீழே தள்ளப்பட்ட
வனாகின்றான்.

यदुक्तमिह ते पूर्वं क्रियतामनुजेन च । तदेव नो हितं कार्यं यदिच्छसि च तत्कुरु ॥२१॥

ते "தேவரீருக்கு
पूर्वं முன்பு
अनुजेन च தம்பியாலும்
इह இவ்விஷயத்தில்
यत् எது
उक्तं சொல்லப்பட்டதோ
तत् एव அதுதான்
क्रियतां. செய்யப்படவேண்டும்.

नः நமக்கு
हितं நன்மை பயக்கும்
कार्यं செயல்
यत् எதை
इच्छसि தேவரீர் விரும்புகின்
ற்றோ
तत् च அதையே
कुरु செய்வீராக."

तत्तु श्रुत्वा दशग्रीवः कुम्भकर्णस्य भाषितम् । भृकुटिं चैव सञ्चक्रे कुद्वैधेनमभाषत ॥२२॥

दशग्रीवः तु தசகண்டனோ
कुम्भकर्णस्य கும்பகர்ணானது
तत् அந்த
भाषितं श्रुत्वा சொல்லைக் கேட்டு
च च தகஷணமே

कुद्वैः கோபங்கொண்டவ
னாய்
भृकुटिं सञ्चक्रे புருவம் நெறித்தான்.
एनं एव இவனை நோக்கியும்
अभाषत பின்வருமாறு
மொழிந்தான்:

मान्यो गुरुरिवाचार्यः किं मां त्वमनुशाससि । किमेवं वाक्छूं कृत्वा काले युक्तं विधीयताम्॥

गुरुः	“தமையனார்	एवं	இவ்விதம்
आचार्यः इव	ஆசிரியரென	वाक्छूं कृत्वा	நானோகப் பேசி
मान्यः	கௌரவிக்கத்தக்கவர்.	किं	என்ன பயன் ?
त्वं	நீ	काले	இக்காலத்தில்
मां	எனக்கு [னையோ ?	युक्तं	உசிதமானது
अनुशाससि किं	உபதேசிக்கின்ற-	विधीयताम्	செய்யப்பட்டும்.

विभ्रमाच्चित्तमोहाद्वा बलवीर्याश्रयेण वा । नाभिपन्नमिदानीं यद्व्यर्थास्तस्य पुनः कथाः ॥

विभ्रमात्	“காமவேட்கையின்”	अभिपन्नं न	முன் செய்துமுடிக்கப் படவில்லையோ
	அவசரத்தாலோ,	इदानीं	இப்பொழுது
चित्तमोहात् वा	புத்திமயக்கத்தாலோ	पुनः	மீளவும்
बलवीर्याश्रयेण वा	ஆற்றலுமாண்மையும்	तस्य	அதனுடைய
	கொண்டிருப்பதாலோ	कथाः	வ்யவஹாரங்கள்
यत्	எதொன்று	व्यर्थाः	வீணானவை.

अस्मिन्काले तु यद्युक्तं तदिदानीं विधीयताम् । गतं तु नानुशोचन्ति गतं तु गतमेव हि॥

अस्मिन् काले	“இந்த சமயத்தில்	गतं	சென்றது
यत्	எது	गतं एव तु	சென்றதேதான்.
युक्तं	ஏற்றதோ	हि	ஆதலால்
तत् तु	அதுதான்	गतं तु	கடந்ததைக்குறித்து
इदानीं	இப்பொழுது	अनुशोचन्ति न	பெரியோர்கள் வருந் தார்கள்.
विधीयतां	செய்யப்படவேண்டும்.		

ममापनयजं दोषं विक्रमेण समीकुरु । यदि खल्वस्ति मे स्नेहो विक्रमं वाऽवगच्छसि ॥
यदि वा कार्यमेतत्ते हृदि कार्यतमं मतम् ॥ २७ ॥

ते	“உனக்கு	कार्यतमं	அவச்யம் செய்யத்
मे	என்னிடம்	हृदि	மனதில் [தக்கதாக
खलु	உண்மையான	मतं यदि वा	தோன்றினும்
स्नेहः	அன்பு	मम	எனது
अस्ति यदि	இருப்பினும்	अपनयजं	பிழையான நடத்தை யால் விளைந்த
विक्रमं	ஸ்வபராக்ரமத்தை	दोषं	குறையை
अवगच्छसि वा	நீ உள்ளபடி அறிந்து கொண்டிருப்பினும்	विक्रमेण	பராக்ரமங்கொண்டு
एतत्	இந்த	समीकुरु	நீ சரிப்படுத்து விடுவாயாக.
कार्यं	கார்யமானது		

स सुहृद्यो विपन्नार्थं दीनमभ्यवपद्यते । स बन्धुर्योपनीतेयु साहाय्यायोपकल्पते ॥ २८ ॥

ய: "எவன்
விபன்னா் காரியங்கள் நாசமுற்று
தீனம் கலங்கித்தவிக்கும்
ஒருவனை
அப்யவபத்யதே ஆதரிக்கிறானே
ச: அவன்

சுஹ்ரு உற்ற துணைவன்.
ய: எவன்
அபநீதேயு அக்கிரமக்காரர்கள்
விஷயத்திலும்
சாஹாய்ய உபகல்பதே உதவிபுரிகிறானே,
ச: அவன்
வந்நு: உறவினன்."

तमथैवं ब्रुवाणं तु वचनं धीरदारुणम् । रुष्टोऽयमिति विज्ञाय शनैः श्लक्ष्णमुवाच ह ॥ २९ ॥

அத அப்பொழுது
எவ் மேற்கண்டவாறு
வசனம் சொல்லை
தீரதாருணம் தைரியமாகவும்
கடுமையாகவும்
புரவாணம் சொல்லும்
த் அவனை
அயம் "இவன்

ரூ: கோபங்கொண்டு
விட்டான்"
இதி என்று
விஜ்ஞாய அறிந்துகொண்டு
து இவ்விஷயத்தில்
சனै: மெதுவாய்
சுலக்ஷ்ணம் இனிமையாய்
உவாசு ஹ பேசுவற்றான்.

अतीव हि समालक्ष्य भ्रातरं क्षुभितेन्द्रियम् । कुम्भकर्णः शनैर्वाक्यं वभाषे परिसान्त्वयन् ॥

கும்பகர்ண: கும்பகர்ணன்
அதாரம் தமையனாரை
அதீவ மிக
சுபிதேந்திரியம் ஹ புலன் பதறியவராயும்
சமாலக்ஷய கவனித்து

பரிசாந்வயந் தேற்றாவுசெய்ப்பவ
சனै: அமைதியாக [னம்
வாக்யம் ஒரு சொல்லை
வபாஷே பின்வருமாறு
விளம்புவற்றான் :

अलं राक्षसराजेन्द्र सन्तापमुपपद्य ते । रोषं च संपरित्यज्य स्वस्थो भवितुमर्हसि ॥ ३१ ॥

ராக்ஷசராஜேந்ரு "ராக்ஷஸம்ன்னர்
கோமானே!
தே
சந்தாபம் உபபத்ய அலம் தேவரீருக்கு
ஸந்தாபம்கொண்டது
ரோசம் கோபத்தை [போதும்.

சாந்தியஜ்ய விட்டெழுதித்து
சுஸ்த: ச சம்மதிக்கொண்டவ
ராகவே
பவிறு அர்ஹசி தேவரீர் இருக்க
வேண்டும்.

नैतन्मनसि कर्तव्यं मयि जीवति पार्थिव । तमहं नाशयिष्यामि यत्कृते परितप्यसे ॥ ३२ ॥

பார்திவ "மன்னவரே!
மயி நான்
ஜீவதி உயிருடனிருக்கையில்
எதத் இத்தொன்றும்
மனசி மனதில்
கர்தவ்யம் ந கொள்ளத்தக்கதன்று.

யக்ருதே எவன்காரணமாய்
பரிதப்யசே மனவேதனையுறுகின்
நீரோ
த் அவனை
அஹ் நான்
நாசயிஷ்யாமி அழித்துவிடுவேன்.

अवश्यं तु हितं वाच्यं सर्वावस्थं मया तव । बन्धुभावादभिहितं भ्रातृस्नेहाच्च पार्थिव ॥

मया “என்னால்
तव தேவரீருக்கு
सर्वावस्थं எப்பிரகாரத்திலும்
हितं ஹிதமானது
अवश्यं அவச்யமாய்
वाच्यं तु சொல்லக்கடமையே.

पार्थिव வேந்தரே!
बन्धुभावात् உறவின் பான்மையா
भ्रातृस्नेहात् च ஸ்நேஹாதரவாஞ்சை
अभिहितम् இது சொல்லப்
பட்டது.

सदृशं यत्तु कालेऽस्मिन्कर्तुं स्निग्धेन बन्धुना । शत्रूणां कदनं पश्य क्रियमाणं मया रणे ॥

स्निग्धेन “வாஞ்சையுள்ள
बन्धुना ஸ்நேஹாதரனால்
अस्मिन् இந்த
काले காலத்தில்
यत् எதென்று
कर्तुं सदृशं செய்யத் தக்கதோ,

शत्रूणां (அந்த) சத்ருக்களின்
कदनं तु அழிவையே
मया என்னால்
रणे போரில்
क्रियमाणं புரியப்படுவதாய்
पश्य தேவரீர் காண்பிராக.

अद्य पश्य महाबाहो मया समरमूर्धनि । हते रामे सह भ्रात्रा द्रवन्तीं परवाहिनीम् ॥३५॥

महाबाहो “மஹாபாகுவே!
अद्य இப்பொழுது
समरमूर्धनि போர்முனையில்
मया என்னால்
रामे ராமன்

भ्रात्रा सह தம்பியோடுகூட
हते மாய்க்கப்படவும்
परवाहिनीं சத்ருஸேனையை
द्रवन्तीं ஓடுகின்றதாயும்
पश्य பார்ப்பீர்.

अद्य रामस्य तदृष्ट्वा मयाऽऽनीतं रणाच्छिरः । सुखी भव महाबाहो सीता भवतु दुःखिता ॥

महाबाहो “வீரரே!
अद्य இப்பொழுது
मया என்னால்
रणात् போரிட்டு
आनीतं கொண்டு வரப்பட்ட
रामस्य ராமனது
तत् அந்த

शिरः தலையை
दृष्ट्वा கண்டபின்னர்
सुखी சுகமுற்றவராய்
भव தேவரீர் இருப்பீராக.
सीता லீதை
दुःखिता சோகமுற்றவளாய்
भवतु ஆகட்டும்.

अद्य रामस्य पश्यन्तु निधनं सुमहत्प्रियम् । लङ्कायां राक्षसाः सर्वे ये ते निहतबान्धवाः ॥

लङ्कायां “இலங்கையில்
ये எந்த
राक्षसाः அரக்கர்கள்
निहतबान्धवाः பந்துக்களைப் பறி
கொடுத்தவர்களோ
ते அவர்கள்
सर्वे எல்லோரும்

अद्य இப்பொழுது
सुमहत् மிக
प्रियं பிரியமான
रामस्य ராமனது
निधनं மரணத்தை
पश्यन्तु கண்கூடாகக்

காணட்டும்.

अद्य शोकपरीतानां स्वबन्धुवधकारणात् । शत्रोर्युधि विनाशेन करोम्यास्रप्रमार्जनम् ॥ ३८ ॥

अद्य	“இப்பொழுது	स्वबन्धुवध-)	தனது உறவினரின்
யுधि	போரில்	कारणात् }	மரணநிமித்தமாய்
शलोः	சத்ருவின்	शोकपरीतानां	சோகத்தால் தவிப் பவர்களின்
विनाशेन	அழிவால்	आस्रप्रमार्जनं }	கண்ணீர்ப்பெருக்கை
अद्य पर्वतसङ्काशं समूर्यमिव तोयदम् । विकीर्णं पश्य समरे सूर्यावं पुत्रगोत्तमम् ॥ ३९ ॥		करोमि	நீக்கவிடுகின்றேன்.
पर्वतसङ्काशं	“மலையை நிகர்த்தவ னும்	सूर्यावं	சூர்யவீன
ससूर्यं	சூர்யனோடுகூடிய	अद्य	இப்பொழுது
तोयदं इव	மேகம் போன்றவனும்	समरे	போரில்
पुत्रगोत्तमं	வானரோத்தமனுமா கய	विकीर्णं	சிதைக்கப்பட்டவனாய்
		पश्य	காண்பிராக.

कथं त्वं राक्षसैरेभिर्मया च परिरक्षितः । जिघांसुभिर्दाशरथिं वध्यसे त्वमिहानघ ॥ ४० ॥

त्वं	“தேவரீர்	अनघ	குற்றமற்றவரே!
दाशरथिं	தசரதன் பிள்ளையை	इह	இப்பொழுது
जिघांसुभिः	கொல்ல ஆவல்	त्वं	தேவரீர்
एभिः	இந்த [கொண்ட	कथं	எப்படி
राक्षसैः	ராக்ஷஸர்களாலும்	वध्यसे	அவனால் வதைக்கப் படுவீர்?
मया च	அடியேனாலும்		
परिरक्षितः	சூழ்ந்து காக்கப் பெற்றிருக்கிறீர்.		

अथ पूर्वं हते तेन मयि त्वां हन्ति राघवः । नाहमात्मनि सन्तापं गच्छेयं राक्षसाधिप ॥

राक्षसाधिप	“ராக்ஷஸமன்னா!	त्वां	தேவரீரை
पूर्वं	முதலில்	हन्ति	கொல்வான்.
मयि	நான்	अहं	நான்
तेन	அவனால்	आत्मनि	என் விஷயத்தில்
हते अथ	கொல்லப்பட்ட பிறகே	सन्तापं	துயரை
राघवः	ராமன்	न गच्छेयम्	உடையேன்.

कामं त्विदानीमपि मां व्यादिश त्वं परन्तप । न परः प्रेषणीयस्ते युद्धायातुलविक्रम ॥

अतुलविक्रम	“ஒப்பற்ற பிரதாப சாலியே!	युद्धाय	போருக்கு
कामं	இதெல்லாமிருக் கட்டும்.	व्यादिश	அனுப்புவிதாக.
त्वं	தேவரீர்	परन्तप	சத்ருஸம்ஹாரக!
इदानीं तु	இக்ஷணமே	परः	மற்றொருவன்
मां अपि	என்னையே	ते	தேவரீரால்
		प्रेषणीयः न	அனுப்பப்படக் கூடாது.

अहमुत्सादयिष्यामि शत्रूंस्तव महाबल

॥ ४३ ॥

महाबल

“மகாபலம் படைத்
தவரே!

अहं

நான்

तव

தேவரீரது

शत्रून्

சத்ருக்களை

उत्सादयिष्यामि

அறவே அழித்துவிடு
கின்றேன்.

यदि शक्रो यदि यमो यदि पावकमारुतौ ।

तानहं योधयिष्यामि कुबेरवरुणावपि ॥४४॥

शक्रः यदि

“இந்திரனயிருந்தா
லும் சரி

यमः यदि

யமனயிருந்தாலும்சரி

पावकमारुतौ यदि

அக்னியும் வாயுவுமா
யிருந்தாலும் சரி

कुबेरवरुणौ

குபேரனும் வருணனு
மாயிருந்தாலும் சரி

तान् अपि

அவர்களுையும்

अहं

நான்

योधयिष्यामि

எதிர்த்துப்போரிடு
வேன்.

गिरिमात्रशरीरस्य शितशूलधरस्य मे । नर्दतस्तीक्ष्णदंष्ट्रस्य विभीषाच्च पुरन्दरः ॥ ४५ ॥

गिरिमात्रशरीरस्य

“மலைபோன்ற தேகம்
கொண்டவனும்

शितशूलधरस्य

கூரிய சூலாயுதமேந்தி
யவனும்

तीक्ष्णदंष्ट्रस्य

கொடும் கோரப்பற்
களுற்றவனுமான

मे

நான்

नर्दतः

கர்ஜனையிடுகையில்

पुरन्दरः च

இந்திரனும்

विभीषात्

நெஞ்சமஞ்சுவான்.

अथ वा त्यक्तशस्त्रस्य मृद्रतस्तरसा रिपून् । न मे प्रतिमुखे स्थातुं कश्चिच्छक्तो जिजीविषुः ॥

अथ वा

“அஃதிருக்கட்டும்.

त्यक्तशस्त्रस्य

ஆயுதங்களை அகற்றி

तरसा

பலத்தால்

रिपून्

சத்ருக்களை

मृद्रतः

பிண்டமாக்கும்

मे

எனக்கு

प्रतिमुखे

எதிரில்

स्थातुं

நிற்க

जिजीविषुः

உயிரோடிருக்க
ஆசைகொண்ட

कश्चित्

எவனும்

शक्तः न

வல்லவனாகான்.

नैव शक्त्या न गदया नासिना निशितैः शरैः । हस्तीभ्यामेव संरब्धो हनिष्याम्यपि वज्रिणम् ॥

शक्त्या एव न

“வேலாயுதத்தாலு
மல்ல;

गदया न

கதையா லுமல்ல;

असिना

கத்தியா லும்

निशितैः शरैः

கூரியபாணங்களா லும்

न

அல்ல.

हस्तीभ्यां एव

இருகரங்களாலே

संरब्धः

தகைத்தவனாய்

वज्रिणं अपि

வஜ்ராயுதம் பிடித்தவ
னையும் இந்திரனையும்

हनिष्यामि

கொன்று வீழ்த்து
வேன்.

यदि मे मुष्टिवेगं स राघवोऽद्य सहिष्यते । ततः पास्यन्ति बाणौघा रुधिरं राघवस्य तु ॥

सः राघवः

“அந்த ராமன்

अद्य

இப்பொழுது

मे

எனது

मुष्टिवेगं तु

முஷ்டிவேகத்தையும்

सहिष्यते यदि

பொறுப்பானேயானால்

ततः

அதன்பிறகே

बाणौघाः

சரஜாலங்கள்

राघवस्य

ராமனின்

रुधिरं

ரத்தத்தை

पास्यन्ति

குடிக்கப்போகின்றன.

अचिन्तयित्वा बाणौघान्नुधिरं राघवस्य च । लक्ष्मणस्य च पास्यामि चिरकालं पिपासितः॥

चिरकालं “वेகுதாலமாக
पिपासितः தாகவிடாய்கொண்ட
बाणौघान् கணையாரிகளை [நான்
अचिन्तयित्वा பொருட்படுத்தாது

राघवस्य च रामனுடையவும்,
लक्ष्मणस्य च லக்ஷ்மணனுடையவும்
रुधिरं ரத்தத்தை
पास्यामि பருகுவேன்.

चिन्तया बाध्यसे राजन्किमर्थं मयि तिष्ठति ।

राजन् “மன்னவரே!
मयि அடியேன்
तिष्ठति காத்துநிற்கையில்
किमर्थं ஏன்
चिन्तया சிந்தையால்

सोऽहं शत्रुविनाशाय तव निर्यातुमुद्यतः ॥

बाध्यसे துன்புறுகின்றீர் ?
सः अहं அந்த நான்
तव தேவரீரது
शत्रुविनाशाय சத்ருக்களையழிக்க
निर्यातुं उद्यतः புறப்பட்டுவிட்டேன்.

मुञ्च रामाद्भयं राजन्हनिष्यामीह संयुगे । राघवं लक्ष्मणं चैव सुग्रीवं च महाबलम् ॥

हनुमन्तं च रक्षोघ्नं लङ्का येन प्रदीपिता

॥ ५१ ॥

राजन् “அரசரே!
रामात् रामனிடத்திலிருந்து
भयं பயத்தை
मुञ्च விட்டொழிப்பீராக.
संयुगे போரில்
राघवं ராமனையும்
लक्ष्मणं च லக்ஷ்மணனையும்
सुग्रीवं च சுகரீவனையும்,

येन எவனால்
लङ्का இலங்கை
प्रदीपिता கொளுத்தப்பட்ட
தோ அந்த
रक्षोघ्नं அரக்கர்களை மாய்த்த
महाबलं மகாபலசாலியாகிய
हनुमन्तं च ஹனுமானையும்
इह एव இப்பொழுதே
हनिष्यामि கொன்றுவிடுவேன்.

हरींश्चापि हनिष्यामि संयुगे समवस्थितान् ।

संयुगे “போரில்
समवस्थितान् எதிர்த்துநிற்கின்ற
हरीन् अपि குரங்குகளையும்
हनिष्यामि கொன்றுவிடுகின்
மேன்.

असाधारणमिच्छामि तव दातुं महद्यशः ॥

तव தேவரீருக்கு
असाधारणं இதரர்களுக்குக்
महत् பெரும் [கிட்டாத
यशः புகழை
दातुं விளைவிக்க
इच्छामि விரும்புகிறேன்.

यदि चेन्द्राद्भयं राजन्यदि वाऽपि स्वयम्भुवः ।

राजन् “மன்னவரே!
ते தேவரீருக்கு
इन्द्रात् இந்திரனிடத்தி
भयं ஆபத்து [லிருந்து
यदि च இருந்தாலும் சரி
स्वयम्भुवः பிரம்மதேவரிட
மிருந்து
यदि वा இருந்தாலும் சரி

तत्तेऽहं नाशयिष्यामि नैशं तम इवांशुमान् ॥

तत् अपि அதையும்
अंशुमान् கதிரவன்
नैशं இரவின்
तमः இருளை
इव எவ்வண்ணமோ
अहं நான் [அவ்வண்ணமே
नाशयिष्यामि ஒழித்துவிடுகின்
மேன்.

अपि देवाः शयिष्यन्ते क्रुद्धे मयि महीतले । यमं च शययिष्यामि भक्षयिष्यामि पावकम् ॥
आदित्यं पातयिष्यामि सनक्षत्रं महीतले ॥ ५४ ॥

मयि	“நான்	शययिष्यामि	கொட்டமடக்கிவிடு
क्रुद्धे	கோபங்கொண்டு	पावकं	ஆக்னியையும் [வேன்.
	விடி-ன்	भक्षयिष्यामि	விழுங்கிவிடுவேன்.
देवाः अपि	தேவர்களும்	आदित्यं च	சூரியனையும்
महीतले	பூமியில்	सनक्षत्रं	நக்சத் திரங்களுடன்
शयिष्यन्ते	வீழ்த்தப்படுபவர்கள்.	महीतले	பூமியில்
यमं च	எமனையும்	पातयिष्यामि	வீழ்த்துவேன்.

शतक्रतुं वधिष्यामि पास्यामि वरुणालयम् । पर्वतांश्चूर्णयिष्यामि दारयिष्यामि मेदिनीम् ॥

शतक्रतुं	“இந்திரனை	पर्वतान्	மலைகளை
वधिष्यामि	மாய்த்துவிடுவேன்.	चूर्णयिष्यामि	துகளாக்கிவிடுவேன்.
वरुणालयं	கடலை	मेदिनीं	பூமியை
पास्यामि	பருகுவேன்.	दारयिष्यामि	பிளந்துவிடுவேன்.

दीर्घकालं प्रसुप्तस्य कुम्भकर्णस्य विक्रमम् । अद्य पश्यन्तु भूतानि भक्ष्यमाणानि सर्वशः ॥

दीर्घकालं	“நீண்டகாலம்	अद्य	இப்பொழுது
प्रसुप्तस्य	உறங்கிக்கிடந்த	भक्ष्यमाणानि	விழுங்கப்படும்
कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணனது	सर्वशः भूतानि	எல்லாப்பிராணிகளும் .
विक्रमं	பிரதாபத்தை	पश्यन्तु	பார்க்கட்டும்.

नन्विदं त्रिदिवं सर्वमाहारस्य न पूर्यते ॥ ५७ ॥

ननु	“இப்பொழுது	सर्वं	எல்லாமும்
इदं	இந்த	आहारस्य	ஆகாரத்திற்கு
त्रिदिवं	மூவுலகு	पूर्यते न	போதாது.

वधेन ते दाशरथेः सुखाहं सुखं समाहर्तुमहं व्रजामि ।

निहत्य रामं सह लक्ष्मणेन खादामि सर्वान्हरियूथमुख्यान् ॥ ५८ ॥

अहं	“நான்	लक्ष्मणेन	லக்சத்மணனோடு
दाशरथेः	ராமனது	सह	கூட
वधेन	வதையால்	रामं	ராமனையும்
ते	தேவரீருக்கு	हरियूथमुख्यान्	வானரச்சேனைத்தலைவர்கள்
सुखाहं	பாக்கியத்திற்கு		
	கொடுத்துவைத்த	सर्वान्	எல்லோரையும்
सुखं	சுகத்தை	निहत्य	கொன்று
समाहर्तुं	விளைவிக்க	खादामि	மென்று விழுங்கு
व्रजामि	இதோசெல்கின்றேன்.		கிறேன்.

रमस्व कामं पिब चाश्ववारुणीं कुरुष्व कृत्यानि विनीयतां ज्वरः ।

मयाऽद्य रामे गमिते यमक्षयं चिराय सीता वशगा भविष्यति ॥ ४९ ॥

காம்	“யதேச்சையாய்	மயா	என்னால்
ரமஸ்வ	இன்பம் அனுபவியும்.	அद्य	இப்பொழுது
அசுவவாருணிं ச	சிறந்த மக்யத்தையும்	ராமே	ராமன்
பிவ	பருகும்.	யமக்ஷயம்	எமனது விடுதிக்கு
கृत்யானி	செய்யவேண்டிய அலு	గమితే	அனுப்பப்பட்டுவிடின்
கुरुष्व	செய்யும். [வல்களை	सीता	சீதை
ज्वरः	மனக்கவலை	चिराय	கடைசியாய்
विनीयतां	விட்டொழிக்கப் பட்டும்.	वशगा भविष्यति	வசப்பட்டுவிடுவாள்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे त्रिषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 17401

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 2726

चतुःषष्टितमः सर्गः—अनुपத்துநான்காவது ஸர்க்கம். ॥ ६४ ॥

महोदरेण कुम्भकर्णभर्त्सनम्—மஹோதரன் கும்பகர்ணனையதட்டுவது.

तदुक्तमतिकायस्य बलिनो बाहुशालिनः । कुम्भकर्णस्य वचनं श्रुत्वा च महोदरः ॥ १ ॥

महोदरः	மகோதரன்	कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணனது
अतिकायस्य	பெரும் உடலுடைய வனும்	तत्	அந்த
बाहुशालिनः	பெருங்கைகளமைந்த வனும்	उक्तं श्रुत्वा	சொல்லைக் கேட்டு
बलिनः	பிரதாபசாலியுமான	वचनं	ஒரு சொல்லை
कुम्भकर्ण कुले जातो धृष्टः प्राकृतदर्शनः । अवलिप्तो न शक्नोषि कृत्यं सर्वत्र वेदितुम् ॥		उवाच	பின்வருமாறு
कुम्भकर्ण	“கும்பகர்ணரே !”		புகன்றான் :
कुले	நற்குலத்திற்	अवलिप्तः	செருக்குத் தலைக்கே
जातः	பிறந்தவரும்		பயவருமாகிய நீர்
धृष्टः	அதிகப்பிரஸங்கியும்	सर्वत्र	எல்லாவிடங்களிலும்
प्राकृतदर्शनः	அற்பநோக்கமுடைய வரும்	कृत्यं	செய்யவேண்டியதை
		वेदितुं न शक्नोषि	அறிவ வல்லராகிர்.

न हि राजा न जानीते कुम्भकर्ण नयानयौ । त्वं तु कैशोरकाद्धृष्टः केवलं वक्तुमिच्छसि ॥

कुम्भकर्ण	“கும்பகர்ணரே !”	तु	நீரே
राजा हि	மன்னனே	धृष्टः	அதிகப்பிரஸங்கியாய்
नयानयौ	நீதி அநீதிகள் இரண் டையும்	कैशोरकात् केवलं	கேவலம் சிறுபிள்ளைத் தனத்தால்
न जानीते न	அறியாதவரல்லர்.	वक्तुं	எடுத்துரைக்க
		इच्छसि	துணர்தீர்.

स्थानं वृद्धिं च हानिं च देशकालविभागवित् । आत्मनश्च परेषां च बुध्यते राक्षसर्षभः ॥

देशकाल- विभागवित्	“ ஏற்ற இடம் ஏற்ற காலம் இவைகளை புணர்ந்த	परेषां च वृद्धिं च हानिं च स्थानं बुध्यते	சத்ருக்களுடையவும் ஆதிக்கத்தையும் குறைவையும் ஒத்த நிலையையும் அறிந்திருக்கின்றார்.
राक्षसर्षभः आत्मनः च	ராக்ஷஸத்தலைவர் தன்னுடையவும்		

यत्त्वशक्यं बलवता कर्तुं प्राकृतबुद्धिना । अनुपासितवृद्धेन कः कुर्यात्तादृशं बुधः ॥ ५ ॥

बलवता अनुपासितवृद्धेन प्राकृतबुद्धिना तु कर्तुं	“ பலவானும் பெரியோர் சினைசூழ பெறுதவனுமாகிய அற்புத்தியோன் ஆளுங்கூட செய்ய	यत् अशक्यं तादृशं बुधः कः कुर्यात्	எது தகாததோ அப்படிப்பட்டதை புத்திமானாகிய எவன் செய்வான் ?
--	---	---	--

यांस्तु धर्मार्थकामांस्त्वं ब्रवीषि पृथगाश्रयान् । अनुबोद्धुं स्वभावे तान्नहि लक्षणमस्ति ते ॥

त्वं यान् धर्मार्थकामान् पृथगाश्रयान् ब्रवीषि	“ நீர் எந்த தர்மம், அர்த்தம், கா மம் இவைகளை வெவ்வேறு காலத்திற் சூரியவைகளாக உரைத்தீரோ	तान् स्वभावे अनुबोद्धुं ते तु लक्षणं अस्ति न हि	அவைகளை உண்மையில் அறிய தேவரீருக்கோ யோக்யதை இல்லையே.
---	--	--	---

कर्म चैव हि सर्वेषां कारणानां प्रयोजनम् । श्रेयः पापीयसां चात्र फलं भवति कर्मणाम् ॥

सर्वेषां कारणानां हि प्रयोजनं कर्म एव अत्र	“ எல்லா உத்தேசங்களையும் முடிவிட்டது செய்கையே. இவ்வுலகில்	पापीयसां कर्मणां च श्रेयः फलं च भवति	மிகப்பாப செயல்களுக்கும் நல்ல பலனும் கிடைக்கிறது.
--	--	--	--

निःश्रेयसफलावेव धर्मार्थावितरावपि । अधर्मानर्थयोः प्राप्तिः फलं च प्रत्यवायिकम् ॥ ८ ॥

इत्थौ धर्मार्थे अपि निःश्रेयसफलो एव	மற்ற தர்மம், அர்த்தம் இரண்டும் நற்பயன்களையே கொண்டவைகள்.	अधर्मानर्थयोः प्रत्यवायिकं फलं च प्राप्तिः	அதர்மம், அனர்த்தம் இவ்விஷயங்களில், தீய பயனும் கிடைக்கிறது.
---	---	---	--

ऐहलौकिकपारत्रं कर्म पुंभिर्निषेव्यते । कर्मण्यपि तु कल्याणि लभते काममास्थितः ॥

புழி:	“புருஷர்களால்	காம்	காமபுருஷார்த்தத்
ऐहलौकिकपारत्रं	{ இவ்வுலகுக்குகந்த தும், அவ்வுலகுக் குகந்த துமான	आस्थितः तु	கைக்கொண்ட ஒருவ நன்மை [னும்
कर्म	செயலானது	कर्मणि अपि	பயன்களையே
निषेव्यते	நடத்தப்படுகிறது.	लभते	அடைகிறான்.

तत्र वत्समिदं राज्ञा हृदि कार्यं मतं च नः । शत्रौ हि साहसं यत्स्यात्किमिवात्रापनीयताम् ॥

तत्र	“அவ்விஷயத்தில்	मतं च	சம்மதமே.
राज्ञा	மன்னவரால்	शत्रौ	சத்துருவிஷயத்தில்
हृदि	மனதில்	साहसं	அடாத செயல்
वत्सं	கொள்ளப்பட்ட	स्यात् यत्	ஏற்படுமானால்
इदं	இந்த	अत्र	இதில்
कार्यं	காரியம்	किं ह्य	என்னதான்
नः हि	நமக்கும்	अपनीयताम्	குறைந்துவிடும் ?

एकस्यैवाभियाने तु हेतुर्यः प्रकृतस्त्वया । तत्राप्यनुपपन्नं ते वक्ष्यामि यदसाधु च ॥११॥

त्वया	“உம்மால்	तत्र अपि	அவ்விஷயத்திலும்
एकस्य एव	ஒருவனாகவே எதிர்த்	असाधु	பொருந்தாதது
अभियाने	துப்போரிடுவதில்	यत् तु	எதுவோ அதையும்
यः	எந்த	अनुपपन्नं च	தகாததையும்
हेतुः	காரணம் (தன்பலம்)	ते	உனக்கு
प्रकृतः	எடுத்துக்காட்டப் பட்டதோ	वक्ष्यामि	எடுத்துரைப்பேன்.

येन पूर्वं जनस्थाने बहवोऽतिबला हताः । राक्षसा राघवं तं त्वं कथमेको जयिष्यसि ॥

पूर्वं	“முன்பு	हताः	கொல்லப்பட்டார்
जनस्थाने	ஜனஸ்தானத்தில்	तं राघवं	அந்த ராமனை [களோ நி
येन	எவனால்	त्वं	நீ
अतिबलाः	அதிபலசாலிகளாகிய	एकः	ஒருவனும்
बहवः	பல	कथं	எவ்வளம்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	जयिष्यसि	வெற்றிகொள்வாய் ?

ये पुरा निर्जितास्तेन जनस्थाने महौजसः । राक्षसांस्तान्पुरे सर्वान्भीतानद्यापि पश्यसि ॥

पुरा	“முன்பு	तान्	அந்த
तेन	அவனால்	राक्षसान्	அரக்கர்கள்
जनस्थाने	ஜனஸ்தானத்தில்	सर्वान्	எல்லோரையும்
महौजसः	மகாப்பிரதாபசாலி	अद्यपि	இப்போதும்
ये	எவர்கள் [களான	भीतान्	திகில்கொண்டவர்க
निर्जिताः	முறியடிக்கப்பட்டார் களோ	पुरे	பட்டணத்தில் [ளாய்
		पश्यसि	பார்க்கின்றீரே!

तं सिंहमिव संक्रुद्धं रामं दशरथात्मजम् । सर्पं सुप्तमिवाबुध्य प्रबोधयितुमिच्छसि ॥ १४ ॥

சங்குட்த்
சிஹ் இவ்
தசரதாத்த்ஜம்
தம் ராம்
சுர்ப்
“சினஹ்கொண்ட
சிங்கம்போன்ற
தசரதன் பிள்ளையான
அந்த ராமனை
தூங்குகின்ற

சர்ப்
இவ்
ஆபுத்ய
புரபோதயிதும்
இச்சசி
நாகத்தை
எப்படியோ அப்படி
சீண்டி
எழுப்ப
தூணிகின்றனை.

ज्वलन्तं तेजसा नित्यं क्रोधेन च दुरासदम् । कस्तं मृत्युमिवासह्यमासादयितुमर्हति ॥ १५ ॥

தேஜசா
கோதென ச
நித்யம்
ஜவலந்த்
துரஸதம்
“பிரதாபத்தாலும்
கோபத்தாலும்
எப்பொழுதும்
ஜவலிப்பவனும்
கிட்ட அணுகமுடியா
தவனும்

மூயும் இவ்
அசஹ்யம்
தம்
க:
ஆசாதிதும்
அஹதி
எமன்போன்று
அசஹ்யமானவனு
அவனை [மான
எவன்
எதிர்க்க
சக்தனாயிருக்கிறான்?

संशयस्थमिदं सर्वं शत्रोः प्रतिसमासने । एकस्य गमनं तत्र न हि मे रोचते भृशम् ॥ .

சதவ:
புதிசமாசனே
இதம்
சர்வம்
சஸ்யஸ்தம்
“சத்துருவை
எதிர்த்துப்போராடு
வதில்
இந்த
எல்லாமும்
ஆபத்திற்கிடமானதே.

தவ
ஏகஸ்ய கமனம் தி
மே
மூசம்
ந ரோசுதே
அங்கு
ஒருவன் போதலென்
பதே
எனக்கு
மிகவும்
பிடித்ததாயில்லை.

हीनार्थः सुसमृद्धार्थं को रिपुं प्राकृतं यथा । निश्चित्य जीवितत्यागे वशमानेतुमिच्छति ॥

ஹினாத்த்:
க:
சுஸமூத்யாத்த்
“குறைந்த உபகரண
எவன் [ங்களுள்ள
நிறைந்த உபகரணம்
களுள்ள

நிஸ்சித்ய
புராகூதம்
யதா
நிச்சயங்கொண்டு
பாமரபுருஷனை
எப்படியோ அப்படி
யே

ரிபு
ஜிவித்யாஜே
சத்ருவை
உயிர் மாய்ப்பதில்

வசம் ஆனேதும்
இச்சதி
தன் வசப்படுத்த
தூணிந்தவனாகின்றான்.

यस्य नास्ति मनुष्येषु सदृशो राक्षसोत्तम । कथमाशंससे योद्धुं तुल्येनेन्द्रविवस्वतोः ॥

ரக்சஸுத்தம்
யஸ்ய
சதூச:
மனூஷ்யேஸு
அஸ்தி ந
“ராக்ஷஸோத்தமா!
எவனுக்கு
சமமானவன்
மனூஷ்யர்களில்
இல்லையோ

இந்திரனுக்கும் சூரிய
னுக்கும்
தூல்யேன
யோதும்
கதம்
ஆசஸ்சே
இந்திரனுக்கும் சூரிய
னுக்கும்
சமனான அவனோடு
போர்புரிய
எங்ஙனம்
நினைக்கின்றனை? n

एवमुक्त्वा तु संरब्धः कुम्भकर्णं महोदरः । उवाच रक्षसां मध्ये रावणं लोकरावणम् ॥

संरब्धः சினங்கொண்ட
மஹோதரः மகோதரன்
कुम्भकर्णं तु கும்பகர்ணனைப்
பார்த்து

मध्ये மத்தியில்
लोकरावणं உலகத்தையே கதற
• வாடிக்கும்
रावणं ராவணனைப்பார்த்து
उवाच பின்வருமாறு
सोऽन्नाहं :

लब्ध्वा पुनस्तं वैदेहीं किमर्थं संप्रजल्पसि । यदीच्छसि तदा सीता वशगा ते भविष्यति॥

त्वं தேவரீர்
वैदेहीं வீதையை
लब्ध्वा पुनः அடைந்த பின்னர்
किमर्थं எதற்காக
संप्रजल्पसि பேசிக்கொண்டிருக்க
கிறீர் ?

इच्छसि यदि தேவரீர் இஷ்டம்
கொண்டால்
तदा அப்பொழுது
सीता வீதை
ते தேவரீருக்கு
वशगा भविष्यति வசப்பட்டுவிடுவாள்.

दृष्टः कश्चिदुपायो मे सीतोपस्थानकारकः । रुचिरश्चेत्स्वया बुद्ध्या राक्षसेश्वर तं शृणु ॥

सीतोपस्थानकारकः “வீதையை வசப்படு
த்தும்படியான

दृष्टः கண்டுபிடிக்கப்
பட்டது.
राक्षसेश्वर ராக்ஷஸமன்னா!
रुचिरः चेत् திருவுளமிருக்கு
மானல்

कश्चित् ஓர்
उपायः உபாயம்
स्वया எனது
बुद्ध्या புத்தியைக்கொண்டு
मे என்னால்

तं அதை
शृणु கேட்டருள்வீராக.

अहं द्विजिह्वः संह्रादी कुम्भकर्णो वितर्दनः । पञ्च रामवधायैते निर्यान्तीत्यवबोधय ॥२२॥

अहं “நான்
द्विजिह्वः த்விஜிஹ்வன்
संह्रादी சம்ஹ்ராதி
कुम्भकर्णः கும்பகர்ணர்
वितर्दनः விதர்த்தனன்
एते இந்த

पञ्च ஐவர்கள்
रामवधाय ராமவதைக்காக
निर्यान्ति செல்கின்றனர்
इति என்று
अवबोधय தேவரீர் கொள்வீர்
களாக.

ततो गत्वा वयं युद्धं दास्यामस्तस्य यत्नतः । जेष्यामो यदि ते शत्रून्नोपायैः कृत्यमस्ति नः॥

ततः “அங்கு
वयं நாங்கள்
गत्वा சென்று
यत्नतः முயற்சிகொண்டு
तस्य அவனுக்கு
युद्धं போரை
दास्यामः தருகின்றோம்.

ते தேவரீரது
शत्रून् சத்ருக்களை
जेष्यामः यदि ஜெயித்த விடுவோமா
उपायैः உபாயங்களால் [கில்
नः நமக்கு
कृत्यं ஆகவேண்டியது
अस्ति न இல்லை. [ஒன்றும்

अथ जीवति नः शत्रुर्वयं च कृतसंयुगाः । ततस्तदभिपत्स्यामो मनसा यत्समीक्षितम् ॥

वयं	“நாங்கள்	अथ	அப்பொழுது
कृतसंयुगाः च	போர்புரிந்தும்	यत्	எது
नः	நமது	मनसा	மனதால்
शत्रुः	சத்ருரு	समीक्षितं	உத்தேசிக்கப்பட்ட
जीवति	பிழைத்திருக்கின்றான்	तत्	அதை [தோ,
ततः	என்றால்	अभिपत्स्यामः	கைக்கொள்வோம்

वयं युद्धादिहेष्यामो रुधिरेण समुक्षिताः । विदार्य स्वतनुं बाणै रामनामाङ्कितैः शितैः ॥

वयं	“நாங்கள்	विदार्य	கீறிக்கொண்டு
युद्धात्	போரில்லின்று	रुधिरेण	ரத்தத்தால்
रामनामाङ्कितैः	ராமன்பெயர்கொண்ட	समुक्षिताः	நனைந்தவர்களாய்
शितैः बाणैः	கூரிய பாணங்களால்	इह	இங்கு
स्वतनुं	எங்களது சரீரத்தை	एष्यामः	வருகின்றோம்.

भक्षितो राघवोऽस्माभिर्लक्ष्मणश्चेति वादिनः । तव पादौ ग्रहीष्यामस्त्वं नः कामं प्रपूरय ॥

अस्माभिः	“எங்களால்	वादिनः	சொல்லுகின்றவர்
राघवः	ராமன்	तव	தேவரீரது [களாய்
भक्षितः	விழுங்கப்பட்டான்,	पादौ ग्रहीष्यामः	பாதங்களில் தண்ட
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணனும்	त्वं	தேவரீர் [நிடுகிறோம்.
च	அப்படியே விழுங்கப்	नः	எங்களது
	பட்டான்	कामं	பின்வரும் இஷ்டத்தை
इति	என்று	प्रपूरय	பூர்த்திசெய்வீராக.

ततोऽवघोषय पुरे गजस्कन्धेन पार्थिव । हतो रामः सह भ्रात्रा ससैन्य इति सर्वतः ॥

पार्थिव	“மன்னவரே!	ससैन्यः	சைன்யங்களோடு
ततः	அச்சமயத்தில்		கூடவும்
पुरे	பட்டணத்தில்	हतः	கொல்லப்பட்டான்
गजस्कन्धेन	யானையேறிய ஒரு	इति	என்று
	வளைக்கொண்டு	सर्वतः	எங்கும்
रामः	‘ராமன்	अवघोषय	பிரசுரப்படுத்து
भ्रात्रा सह	தம்பியோடுகூடவும்		வீராக.

प्रीतो नाम ततो भूत्वा भृत्यानां त्वमरिन्दम । भोगांश्च परिवारांश्च कामांश्च वसु दापय ॥

अरिन्दम	“சத்ருசம்ஹாரக!	भूत्वा	இருந்துகொண்டு
ततः	அச்சமயம்	भृत्यानां	பணியாளர்களுக்கு
त्वं	தேவரீர்	भोगान् च	போகவஸ்துக்களையும்
प्रीतः नाम	திருப்திகொண்டவர்	परिवारान् च	வாஹனங்களையும்
	போல	कामान्	விரும்பியவைகளையும்

सा पुरा सुखसंवृद्धा सुखार्हा दुःखकर्षिता । त्वय्यधीनं सुखं ज्ञात्वा सर्वथोपगमिष्यति ॥

पुरा	“முன்பு	दुःखकर्षिता	துக்கத்தால் வாதைப்
सुखसंवृद्धा	செல்வமாய் வளர்ந்		பட்டவளாகி
	தவளும்	सुखं	சுகத்தை
सुखार्हा	சுகத்திற்கே உரியவளு	त्वयि अधीनं	உனததீனமாய்
	மான	ज्ञात्वा	கவனித்து
सा	ஆவள்	सर्वथा	எவ்விதத்திலும்
		उपगमिष्यति	கிட்டிவிடுவாள்.

एतत्सुनीतं मम दर्शनेन रामं हि दृष्ट्वैव भवेदनर्थः ।

इहैव ते सेत्स्यति मोत्सुको भूर्महानयुद्धेन सुखस्य लाभः

॥ ३५ ॥

मम	“எனது	मा भूः	தேவரீர் இருக்க
दर्शनेन	அபிப்ராயத்தால்		வேண்டாம்.
एतत् हि	இதுதான்	अयुद्धेन	போரின்றியே,
सुनीतं	நலமாயிருக்கின்றது.	सुखस्य	சுகத்தினது
रामं	ராமனை	महान्	பெரும்
दृष्ट्वा एव	கண்டபின்னரோ	लाभः	லாபமானது
अनर्थः	தீங்கு	इह एव	இவ்விடத்திலேயே
भवेत्	விளையலாம்.	ते	தேவரீருக்கு
उत्सुकः	சஞ்சலமுற்றவராய்	सेत्स्यति	சித்திக்கும்.

अदृष्टसैन्यो ह्यनवाप्तसंशयो रिपूनयुद्धेन जयन्नराधिपः ।

यशश्च पुण्यं च महन्महीपते श्रियं च कीर्तिं च चिरं समश्नुते

॥ ३६ ॥

महीपते	“மன்னவரே!	जयन्	ஜயிக்கின்றவனாய்
नराधिपः	ஓர் அரசன்	महत्	பெரும்
अदृष्टसैन्यः	{ சையத்தை கண்	यशः च	புகழையும்
	நெடுத்தும் பாராத	पुण्यं च	சுகத்தையும்
	வனையும்	कीर्तिं	நீண்ட
अनवाप्तसंशयः च	ஆபத்தெதுவுமடை	श्रियं च	சம்பத்தையும்
	யாதவனாயும்	चिरं	வெகுகாலம்
रिपून्	சத்ருக்களை	समश्नुते	அனுபவிக்கின்றான்.”
अयुद्धेन हि	போரின்றியே		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे चतुःषष्ठितमः सर्गः ॥

पञ्चषष्ठितमः सर्गः—அறுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம். || 64 ||

युद्धाय कुम्भकर्णनिर्याणम्—யுத்தத்திற்குக் கும்பகர்ணன் புறப்பவேது.

स तथोक्तस्तु निर्भत्स्य कुम्भकर्णो महोदरम् । अब्रवीद्राक्षसश्रेष्ठ भ्रातरं रावणं ततः ॥ १ ॥

तथा	மேற்கண்டவாறு	राक्षसश्रेष्ठ	ராக்ஷஸமன்னனும்
उक्तः	சொல்லப்பட்ட	भ्रातरं	தமையனுமாகிய
सः	அந்த	रावणं	ராவணனைப் பார்த்து
कुम्भकर्णः तु	கும்பகர்ணனும்	ततः	அப்பொழுது
महोदरं	மகோதரனை	अब्रवीत्	பின்வருமாறு புகன்
निर्भत्स्य	அதட்டிவிட்டு,		முன் :

सोऽहं तव भयं घोरं वधात्तस्य दुरात्मनः । रामस्याद्य प्रमार्जामि निर्वैरो हि सुखी भव ॥

सः	“அந்த	तव	தேவரீர்து
अहं	நான்	घोरं भयं	மிகுந்த பயத்தை
अद्य	இப்பொழுது	प्रमार्जामि	நீக்கிவிடுகிறேன்.
तस्य	அந்த	निर्वैरः	வரைமொழிந்தவராயும்
दुरात्मनः	தூராத்மாவாகிய		
रामस्य	ராமனது	सुखी हि	சகமுற்றவராயும்
वधात्	வதையால்	भव	இருப்பிரக.

गर्जन्ति न वृथा शूरा निर्जला इव तोयदाः । पश्य सम्पाद्यमानं तु गर्जितं युधि कर्मणा ॥

शूराः	“சூரர்கள்	तु	இப்பொழுது
निर्जलाः	ஜலத்தை வர்ஷிக்காத	युधि	போரில்
तोयदाः	மேகங்கள்	कर्मणा	பாலுடன்
इव	போல்	संपाद्यमानं	சுடிய
वृथा	நிஷ்டையோஜனமாய்	गर्जितं	கர்ஜனையை
गर्जन्ति न	கர்ஜிக்கமாட்டார்கள்.	पश्य	கவனிப்பீர்.

न मर्षयन्ति चात्मानं संभावयति नात्मना । अदर्शयित्वा शूरास्तु कर्म कुर्वन्ति दुष्करम् ॥

शूराः	“சூரர்கள்	कर्म	கருகாயித்தை
मर्षयन्ति न	அவமானத்தை பொறுக்கார்கள் (ஆர்ஷம்).	दुष्करं तु	செய்ய கஷ்டமாயிருப்பினும்
आत्मानं	தன்னை		
आत्मना	தானே	अदर्शयित्वा	வெளிக்காட்டாமலே
संभावयति च न	கொளவித்துக்கொள்ளார்கள் (ஆர்ஷம்).	कुर्वन्ति	செய்துமுடிக்கின்றார்கள்.

विष्णुवानामबुद्धीनां राज्ञा पण्डितमानिनाम् । शृण्वता सादितमिदं त्वद्विधानां महोदर ॥

महोदर	“மகோதர !	त्वद्विधानां	உன்போன்றவர்க
विष्णुवानां	உதவாக்கரைகளும்	शृण्वता	செவிசாற்றும் [நாக்கு
अबुद्धीनां	மடையர்களும்	राज्ञा	மன்னனால்
पण्डितमानिनां	{ எல்லாம் தெரிந்தவர் களாய் பாவித்தவர் களுமான	इदं	இது
		सादितम्	இக்கதியடையப் பட்டது.

युद्धे कापुरुषैर्नित्यं भवद्भिः प्रियवादिभिः । राजानमनुगच्छद्भिः कृत्यमेतद्धि सादितम् ॥

प्रियवादिभिः	பிரியமாய்ப் பேசி	भवद्भिः	உங்களால்
राजानं	மன்னனை	युद्धे	*போரில்
नित्यं	எக்காலத்திலும்	एतत् कृत्यं हि	இந்த கதிதான்
अनुगच्छद्भिः	ஒத்துப்பாடும்	सादितम्	கொண்டுவந்து விடப்பட்டது.
कापुरुषैः	அற்புருடர்களாகிய		

राजशेषा कृता लङ्का क्षीणः कोशो बलं हतम् । राजानमिममासाद्य सुहृच्चिह्नममित्रकम् ॥

इमं राजानं	“ இந்த மன்னனை	कोशः	கஜான
आसाद्य	அண்டி	क्षीणः	காலியானது.
लङ्का	இலங்கையானது	बलं	சேனையும்
राजशेषा	ராஜன்மாத்திரம் மிஞ்சியதாய்	हतं	அழிந்தது.
कृता	உங்களால் செய்யப் பட்டது.	सुहृच्चिह्नं	நண்பர்களாய்நடிக்கும்
		अमित्रकम्	சத்ருவர்க்கம் இது.

एष निर्याम्यहं युद्धमुद्यतः शत्रुनिर्जये । दुर्नयं भवतामद्य समीकर्तुमिहाहवे ॥ ८ ॥

अहं	“நான்	शत्रुनिर्जये	சத்துருவை ஜயிப்ப தில்
अद्य	இப்பொழுது	उद्यतः	முயற்சிகொண்டவ னாய்
इह	இந்த	युद्धं	போருக்கு
आहवे	போரில்	एषः	இதோ
भवतां	உங்களது	निर्यामि	செல்லுகின்றேன்.”
दुर्नयं	அட்டூழியத்தை		
समीकर्तुं	சரிப்படுத்த		

एवमुक्तवतो वाक्यं कुम्भकर्णस्य धीमतः । प्रत्युवाच ततो वाक्यं प्रहसन्राक्षसाधिपः ॥ ९ ॥

धीमतः	தீமானான	प्रहसन्	நகைத்து
कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணன்	ततः	அப்பொழுது
एवं	மேற்கண்ட	वाक्यं	வார்த்தையொன்றை
वाक्यं	சொல்லை	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு
उक्तवतः	சொன்னபொழுது		பதிலையுரைத்தான்:
राक्षसाधिपः	ராக்ஷஸமன்னன்		

महोदरोऽयं रामात्तु परित्रस्तो न संशयः । न हि रोचयते तात युद्धं युद्धविशारद ॥१०॥

तात	“அப்பா!	परित्रस्तः	பயந்துவிட்டான்.
युद्धविशारद	போரில் வல்லவனே!	संशयः न	இதில் சந்தேகமில்லை.
अयं	இந்த	हि	ஆதலால்
महोदरः	மகோதரன்	युद्धं तु	யுத்தத்தையே
रामात्	ராமனிடம்	न रोचयते	அவன் விரும்பவில்லை.

कश्चिन्मे त्वत्समो नास्ति सौहृदेन बलेन च । गच्छ शत्रुवधाय त्वं कुम्भकर्ण जयाय च ॥

मे	“எனக்கு	कुम्भकर्ण	கும்பகர்ண!
सौहृदेन	அன்பினாலும்	त्वं	நீ
बलेन च	பலத்தினாலும்	शत्रुवधाय	சத்ருக்களை அழிக்க
त्वत्समः	உனக்கு நிகரானவன்		வும்
कश्चित्	ஒருவன்	जयाय च	வெற்றிகொள்ளவும்
अस्ति न	இல்லை.	गच्छ	சென்றுவருவாய்.

शयानः शत्रुनाशार्थं भवान्संबोधितो मया । अयं हि कालः सुहृदां राक्षसानामरिन्दम ॥

अरिन्दम	“அரிந்தம!	मया	என்னால்
शयानः	உறங்கிக்கொண்டிருக்கும்	संबोधितः	எழுப்பப்பட்டாய்.
		सुहृदां	உற்றவர்களான
भवान्	நீ	राक्षसानां	அரக்கர்களுக்கு
शत्रुनाशार्थं	சத்ருக்களை வதைப்	अयं हि	இதுதான்
	பதற்காக	कालः	ஏற்காலம்.

तद्गच्छ शूलमादाय पाशहस्त इवान्तकः । वानरान् राजपुत्रौ च भक्षयादित्यतेजसौ ॥१३॥

तत्	“ஆகையால்	गच्छ	சென்றுவா.
शूलं	சூலாயுதத்தை	वानरान्	குலங்களையும்
आदाय	எடுத்துக்கொண்டு	आदित्यतेजसौ	சூரியனின் ஒளி
पाशहस्तः	பாசக்கயிற்றை கையி		கொண்ட
	லேந்திய	राजपुत्रौ च	ராஜகுமாரர்களையும்
अन्तकः	யமன்		களையும்
इव	போன்றவனாய்	भक्षय	பசித்தவனெவையாக.

समालोक्य तु ते रूपं विद्रविष्यन्ति वानराः । रामलक्ष्मणयोश्चापि हृदये प्रस्फुरिष्यतः ॥

वानराः	“வானரர்கள்	रामलक्ष्मणयोः	ராமலக்ஷ்மணர்களு
ते	உனது		டைய..
• रूपं	உருவத்தை	हृदये अपि च	விரும்பத்தக்கனும்
समालोक्य तु	கண்டதுமே	प्रस्फुरिष्यतः	துடிக்கப்போகின்
विद्रविष्यन्ति	வெருண்டோடி		றன”.
	விடுவார்கள்.		

एवमुक्त्वा महाराजः कुम्भकर्णं महाबलम् । पुनर्जातमिवात्मानं मेने राक्षसपुङ्गवः ॥ १५ ॥

महाराजः மகாராஜனாகிய
 राक्षसपुङ्गवः ராக்ஷஸே, த்தமன்
 महाबलं மகா பலசாலியாகிய
 कुम्भकर्णं சும்பகர்ணனைப்
 பார்த்து
 एवं மேற்கண்டவாறு

उक्त्वा கூறிவிட்டு,
 आत्मानं தன்னை
 पुनर्जातं इव செத்துப்பிழைத்தவ
 னாகவே
 मेने எண்ணிக்கொண்
 டான்.

कुम्भकर्णबलाभिज्ञो जानंस्तस्य पराक्रमम् । बभूव मुदितो राजा शशाङ्क इव निर्मलः ॥

कुम्भकर्ण- } சும்பகர்ணனது பலத்
 बलाभिज्ञः } தை நன்கறிந்த
 राजा மன்னன்
 तस्य அவனது
 पराक्रमं பராக்கிரமத்தை

जानन् நினைத்து
 मुदितः சந்தேகமற்றவனாக
 निर्मलः களங்கமற்ற [வனம்]
 शशाङ्कः इव சந்திரனை
 बभूव விளங்கினான்.

इत्येवमुक्तः संहृष्टो निर्जगाम महाबलः

इति एवं மேற்கண்டவாறு
 उक्तः சொல்லப்பட்ட
 महाबलः மகா பலசாலியாகிய
 (அவன்)

॥ १७ ॥
 संहृष्टः உதஸாஹம்கொண்
 டவனாய்
 निर्जगाम செல்லலுற்றான்.

राज्ञस्तु वचनं श्रुत्वा कुम्भकर्णः समुद्यतः । आददे निशितं शूलं वेगाच्छत्रुनिबर्हणम् ॥
 सर्वकालायसं दीप्तं तप्तकाञ्चनभूषणम् । इन्द्राशनिसमं भीमं वज्रप्रतिमगौरवम् ॥ १९ ॥
 देवदानवगन्धर्वयक्षकिन्नरसूदनम् । रक्तमाल्यं महाधाम स्वतश्चोदृतपावकम् ॥ २० ॥

कुम्भकर्णः சும்பகர்ணன்
 राज्ञः அரசனது
 वचनं சொல்லை
 श्रुत्वा கேட்டு,
 तु அப்பொழுது
 समुद्यतः முயற்சிகொண்டவ
 னாய்
 शत्रुनिबर्हणं சத்ருக்களை ஒழிப்ப
 தும்
 सर्वकालायसं முற்றிலும் கறுத்த
 இரும்பாலானதும்
 दीप्तं ஜ்வலிக்கின்றதும்
 तप्तकाञ्चनभूषणं சுத்தப்பொன்னணி
 பூண்டதும்
 इन्द्राशनिसमं இந்திரனது வஜ்ரா
 யுத்தத்தை நிகர்த்த

भीमं பயங்கரமானதும்
 वज्रप्रतिमगौरवं இடியை நிகர்த்த மகி
 மை வாய்ந்ததும்
 देवदानवगन्धर्व- } தேவர்கள், அசுரர்
 यक्षकिन्नरसूदनं } கள், யக்ஷர்கள், கின்
 னரர்கள் இவர்களை
 சிதைத்ததும்
 रक्तमाल्यं செவ்விய புஷ்பமாலை
 கொண்டதும்
 महाधाम மிக ஒளிபொருந்தி
 யதும்
 स्वतः தன்னிடமிருந்து
 उदृतपावकं च நெருப்பைக் கக்குகி
 निशितं கூரிய [முதுமான
 शूलं சூலாயுதத்தை
 वेगात् வேகமாய்
 आददे எடுத்துக்கொண்டான்.

आदाय निशितं शूलं शत्रुशोणितरञ्जितम् । कुम्भकर्णो महातेजा रावणं वाक्यमब्रवीत् ॥

महातेजा:	மகா பிரதாபசாலியர்	शूलं	சூலாயுதத்தை
	கிய	आदाय	கைக்கொண்டு
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	रावणं	ராவணனைப் பார்த்து
शत्रुशोणितरञ्जितं	சத்ருக்களின் ரத்தத் தால் சிவந்திருந்த	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
निशितं	கூரான	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
			புகன்றான்:

गमिष्याम्यहमेकाकी तिष्ठतिह बलं मम । अद्य तान्धुभितान्क्रुद्धो भक्षयिष्यामि वानरान् ॥

मम	“எனது	अद्य	இப்பொழுது
बलं	சேனை	धुभितान्	கலக்கம் கொண்ட
इह	இவ்விடத்திலேயே	तान्	அந்த
तिष्ठतु	இருக்கட்டும்.	वानरान्	சூரங்களை
अहं	நான்	क्रुद्धः	சினங்கொண்டவனாய்
एकाकी	தனித்து ஒருவனாய்	भक्षयिष्यामि	புசித்துவிடப்போகி
गमिष्यामि	சென்றுவருவேன்.		ன்றேன்.”

कुम्भकर्णवचः श्रुत्वा रावणो वाक्यमब्रवीत् ॥ २३ ॥

रावणः	ராவணன்	वाक्यं	ஒரு வார்த்தையை
कुम्भकर्णवचः	கும்பகர்ணனது	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
श्रुत्वा	கேட்டு, [சொல்லை		சொன்னான்:

सैन्यैः परिवृतो गच्छ शूलमुद्गरपाणिभिः । वानरा हि महात्मानः शीघ्राः सुव्यवसायिनः॥

शूलमुद्गर- पाणिभिः }	“சூலங்களையும், முத் தராயுதங்களையும் கையிலேந்திய	वानराः	வானரர்கள்
सैन्यैः	சைன்யங்களால்	महात्मानः	மிக்க ஆற்றல் படைக் கப்பெற்றவர்கள்;
परिवृतः	சூழப்பட்டவனாய்	शीघ्राः	வேகம் படைத்தவர் கள் ;
गच्छ	நீ சென்றுவருவாய்.	सुव्यवसायिनः	{ அரிய காரியங்களையும் செய்துமுடிப்பவர் கள்.
हि	ஏனெனில்		

एकाकिनं प्रमत्तं वा नयेयुर्दशनैः क्षयम् । तस्मात्परमदुर्ध्वैः सैन्यैः परिवृतो व्रज ॥ २५ ॥

एकाकिनं	“தனியாயிருக்கின்ற வனையோ	तस्मात्	ஆகையால்
प्रमत्तं वा	அஜாக்ரதையாயிருக் கின்றவனையோ	परमदुर्ध्वैः	எப்படியும் கிட்ட அ ணுகமுடியாத
दशनैः	பற்களால்	सैन्यैः	படைகளால்
क्षयं नयेयुः	நாசஞ்செய்துவிடு வார்கள்.	परिवृतः	சூழப்பட்டவனாய்
		व्रज	சென்றுவருவாயாக.

रक्षसामहितं सर्वं शत्रुपक्षं निषूदय •

॥ २६ ॥

रक्षसां "அர்க்கர்களுக்கு
अहितं தீங்குபுரிந்த
शत्रुपक्षं சத்ருவர்க்கம்

सर्व- எல்லாவற்றையும்
निषूदय ஹதஞ்செய்துவிடுவா
யாக."

अथासनात्समुत्पत्य स्रजं मणिकृतान्तराम् । आवबन्ध महातेजाः कुम्भकर्णस्य रावणः ॥

महातेजाः மகா ப்ரதாபசாலியா
रावणः ராவணன் [கிய
अथ அப்பொழுது
आसनात् ஆஸனத்திலிருந்து
समुत्पत्य எழுந்து,

मणिकृतान्तरां மணிகள் நடுவில் பதிக்
கப்பெற்ற
स्रजं ஹாரத்தை
कुम्भकर्णस्य சும்பகர்ணனுக்கு
आबबन्ध சூட்டினான்.

अङ्गदान्यङ्गुलीवैष्टान्वराण्याभरणानि च । हारं च शशिसङ्काशमाबबन्ध महात्मनः ॥ २८ ॥

अङ्गदानि தோள்வளைகளையும்
अङ्गुलीवैष्टान् மோதிரங்களையும்
वराणि சிறந்த
आभरणानि च ஆபரணங்களையும்

शशिसङ्काशं சந்திரனை நிகர்த்த
हारं च ஓர் மாலையையும்
महात्मनः பேராற்றல் படைத்த
அவனுக்கு
आबबन्ध சூட்டினான்.

दिव्यानि च सुगन्धीनि माल्यदामानि रावणः । श्रोत्रे चासञ्जयामास श्रीमती चांस्य कुण्डले ॥

रावणः ராவணன்
दिव्यानि சிறந்த
सुगन्धीनि च நறுமணங்கமழும்
माल्यदामानि च புஷ்பமாலைகளையும்
श्रोत्रे காதுகளில்

श्रीमती ஓளியிலங்கும்
कुण्डले च இருகுண்டலங்களை
யும்
अस्य இவனுக்கு
आसञ्जयामास அணிவித்தான்.

काञ्चनाङ्गदकेयूरनिकाभरणभूषितः । कुम्भकर्णो बृहत्कर्णः सुहुतोऽग्निरिवावभौ ॥ ३० ॥

बृहत्कर्णः பெரும்காதுபடைத்த
कुम्भकर्णः சும்பகர்ணன்
काञ्चनाङ्गदकेयूर- } பொன் கைவளை தோ
निकाभरणभूषितः } ள்வளை முதலிய சிற
ந்த ஆபரணங்கள்
பூண்டவனாய்

सुहुतः நன்கு ஆஹுதிசெய்
யப்பட்ட
अग्निः इव அக்னிபோல்
आवभौ விளங்கினான்.

श्रोणीसूत्रेण महता मेचकेन व्यराजत । अमृतोत्पादने नद्धो भुजङ्गेनेव मन्दरः ॥ ३१ ॥

महता சிறந்ததும்
मेचकेन கரியதுமான
श्रोणीसूत्रेण அரைஞாணினால்
नद्धः சுற்றி அணியப்
பெற்ற அவன்

अमृतोत्पादने அமிருதம் கடைந்த
பொழுது
भुजङ्गेन பாம்பால்(வாசுகியால்)
मन्दरः மந்தரமலை
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
व्यराजत விளங்கினான்.

स काञ्चनं भारसहं निवातं विद्युत्प्रभं दीप्तमिवात्मभासा ।

आबध्यमानः कवचं रराजे संध्याभ्रसंवीत इवाद्रिराजः

॥ ३२ ॥

ச: அவன்
 काञ्चनं பொன்னானதும்
 भारसहं தாக்குதலைத் தாங்கு
 வதும்
 निवातं காற்றும் உட்புகாத
 தும்
 आत्मभासा इव அதன் ஒளியினாலேயே
 विद्युप्रभं மின்னற்காந்தி
 கொண்டு

दीप्तं ஜ்வலிப்பதுமான
 कवचं கவசத்தை
 आवध्यमानः தரித்தவனும்,
 संध्याभ्रसंवीतः மாலைக்காலத்தியமே
 கத்தால் கவியப்பெற்ற
 अदिराजः இமயமலை
 इव எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே
 रराज விளங்கினான்.

सर्वाभरणसर्वाङ्गः शूलपाणिः स राक्षसः । त्रिविक्रमकृतोत्साहो नारायण इवावभौ ॥३३॥

सर्वाभरणसर्वाङ्गः { எல்லா அவயவங்களி
 லும் பல ஆபரணங்
 கள் அணிந்தவனும்
 शूलपाणिः சூலத்தைக் கையிலேந்
 தியவனுமான
 सः राक्षसः அந்த அரக்கன்,

त्रिविक्रम- } திரிவிக்ரமாவதாரத்
 कृतोत्साहः } தில் உத்ஸாகங்கொ
 ண்டிருந்த
 नारायणः इव மஹாவிஷ்ணுபோல
 आवभौ விளங்கினான்.

भ्रातरं संपरिष्वज्य कृत्वा चाभिप्रदक्षिणम् । प्रणम्य शिरसा तस्मै संप्रतस्थे महाबलः ॥

महाबलः மகாபலசாலியாகிய
 भ्रातरं தமையனை [அவன்
 संपरिष्वज्य இறுகக் கட்டித்
 தழுவிக்கொண்டு

अभिप्रदक्षिणं कृत्वा வலம்வந்து
 तस्मै அவனுக்கு
 शिरसा முத்தாழ்த்தி
 प्रणम्य च நமஸ்கரித்துவிட்டு
 संप्रतस्थे புறப்பட்டான்.

निष्पतन्तं महाकायं महानादं महाबलम् । तमाशीर्भिः प्रशस्ताभिः प्रेषयामास रावणः ॥

रावणः ராவணன்
 महाकायं பெருமுடலுற்றவனும்
 महानादं பேரொலி கொண்ட
 வனும்
 महाबलं மிக்க பலசாலியுமான

निष्पतन्तं புறப்பட்டுச்செல்
 तं அவனை [கின்ற
 प्रशस्ताभिः சிறந்த
 आशीर्भिः ஆசிமொழிகொண்டு
 प्रेषयामास வழியனுப்பினான்.

शङ्खदुन्दुभिनिर्घोषैः सैन्यैश्चापि वरायुधैः । तं गजैश्च तुरङ्गैश्च स्यन्दनैश्चाम्बुदस्वनैः ॥३६॥

अनुजग्मुर्महात्मानं रथिनो रथिनां वरम्

॥ ३७ ॥

महात्मानं பேராற்றல்கொண்ட
 வனும்

वरायुधैः च சிறந்த ஆயுதத்தாங்
 கியவர்களுமான

रथिनां ரதத்திலிருந்து போர்
 செய்பவர்களுள்

सैन्यैः अपि படைகளோடும்
 गजैः च மான்களோடும்

वरं तं உத்தமனுமான அவனை

तुरङ्गैः च குதிரைகளோடும்

रथिनः ரதத்திலிருந்து
 போராகும் வீரர்கள்,

अम्बुदस्वनैः மேகம்போல் ஒலிக்
 கின்ற

शङ्खदुन्दुभि- } சங்கங்களையும், முரசு
 निर्घोषैः } களையும் ஒலிப்பவர்
 களும்

स्यन्दनैः च ரதங்களோடும்
 अनुजग्मुः பின்தொடர்ந்து
 சென்றார்கள்.

सपैरुषैः खरैरश्वैः सिंहद्विपमृगद्विजैः । अनुजग्मुश्च तं घोरं कुम्भकर्णं महाबलम् ॥ ३८ ॥

घोरं : பயங்கரனும்
 महाबलं : மகாபலசாலியுமாகிய
 तं : அந்த
 कुम्भकर्णं : சும்பகர்ணனை
 सपैः : பாம்புகளோடும்
 उष्ट्रैः : ஒட்டகங்களோடும்

खरैः : கோவேறுகழுதைகளோடும்
 अश्वैः : குதிரைகளோடும்
 सिंहद्विपमृग- } சிங்கங்கள், யானைகள்,
 द्विजैः च } மான்கள், பசுதிகள்
 अनुजग्मुः : இவைகளோடும்
 पिनोत्ताद्विजैः : பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள்.

स पुष्पवर्षैरवकीर्यमाणो धृतातपः शितशूलपाणिः ।

मदोत्कटः शोणितगन्धमत्तो विनिर्ययौ दानवदेवशत्रुः ॥ ३९ ॥

शितशूलपाणिः : கூரிய சூலாயுதத்தைக் கையில் தரித்தவனும்
 मदोत्कटः : திமிர் மூண்டவனும்
 शोणितगन्धमत्तः : ரத்தவெறியால் மதங்கொண்டவனும்
 दानवदेवशत्रुः : { அசுரர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் சத்ருவுமான

सः : அவன்
 पुष्पवर्षैः : புஷ்பமா ரிகளால்
 अवकीर्यमाणः : தூவப்பெற்றவனாய்
 धृतातपः : குடைபிடிக்கப் பெற்றவனாய்
 विनिर्ययौ : சென்றான்.

पदातयश्च बहवो महानादा महाबलाः । अन्वयू राक्षसा भीमा भीमाक्षाः शस्त्रपाणयः ॥
 रक्ताक्षाः सुमहाकाया नीलाञ्जनचयोपमाः । शूलानुद्यम्य खड्गांश्च निशितांश्च परश्वधान् ॥
 बहुव्यामांश्च परिधानाश्च मुसलानि च । तालस्कन्धांश्च विपुलान्क्षेपणीयान्दुरासदान् ॥

महानादाः : பேரொலி கொண்டவர்களும்
 महाबलाः : மகாபலசாலிகளும்
 भीमाः : பயங்கரமானவர்களும்
 भीमाक्षाः : அஞ்சத்தக்க கண்கள் அடைந்தவர்களும்
 शस्त्रपाणयः : ஆயுதந்தாங்கியவர்களும்
 रक्ताक्षाः : சிவந்த கண்கள் கொண்டவர்களும்
 सुमहाकायाः : மிகப்பெரிய உடலமைந்தவர்களும்
 नीलाञ्जन- } கருமை மலையை
 चयोपमाः च } நிகர்த்தவர்களுமான
 बहवः : அனேக
 राक्षसाः : அரக்க
 पदातयः : காலாட்படைகள்

शूलान् : சூலங்களையும்
 खड्गान् च : கத்திகளையும்
 निशितान् : கூரிய
 परश्वधान् च : கோடரிகளையும்
 बहुव्यामान् : மிக நீண்ட
 परिधान् च : உழைத்தடிகளையும்
 गदाः च : கதைகளையும்
 मुसलानि च : உலக்கைகளையும்
 विपुलान् : பெரிய
 तालस्कन्धान् : பனைமரத்தூண்களை
 दुरासदान् : கொடிய [யும்
 क्षेपणीयान् च : வேல்களையும்
 उद्यम्य : உயர்த்திப்பிடித்துக் கொண்டு
 अन्वयुः : பின்பற்றிச் சென்றார்கள்.

अथान्यद्वपुरादाय दारुणं घोरदर्शनम् । निष्पपात महातेजाः कुम्भकर्णो महाबलः ॥४३॥
धनुःशतपरीणाहः स पद्च्छतसमुच्छ्रितः । रौद्रः शकटचक्राक्षो महापर्वतसन्निभः ॥ ४४ ॥

महातेजाः	மகா ஆண்மையுடைய வனும்	आदाय	கொண்டு
महाबलः	மகா ஆற்றலுடையவ னுமான	धनुःशतपरीणाहः	நூறு வில்லளவு அகன்றவனாய்
सः	அந்த	पद्च्छतसमुच्छ्रितः	அறுநூறின் அளவு உயர்ந்தவனாய்
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	शकटचक्राक्षः	{ வண்டிச்சக்கரங்கள் போன்ற கண்களு டையவனாய்
अथ	அப்பொழுது	महापर्वतसन्निभः	பெரும் பர்வதத்தை நிகர்த்தவனாய்
दारुणं	க்ரூரமானதும்	रौद्रः	மிகப்பயங்கரனாய்
घोरदर्शनं	பயங்கரமான தோற்ற முடையதுமான	निष्पपात	சென்றான்.
अन्यत्	வேறு		
वपुः	உருவத்தை		

संनिपत्य च रक्षांसि दग्धशैलोपमो महान् । कुम्भकर्णो महाबलः प्रहसन्निदमब्रवीत् ॥४५॥

दग्धशैलोपमः	எரிந்த மலையைப் போன்றவனும்	कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்
महान्	பெருத்தவனும்	रक्षांसि	அரக்கர்களை
महाबलः	பெரிய வாய்கொண்ட வனுமான	सन्निपत्य	அணுகி
		प्रहसन् च	நகைத்துக்கொண்டே
		इदं	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	மொழிந்தான்.

अद्य वानरमुख्यानां तानि यूथानि भागशः । निर्दह्मिष्यामि संक्रुद्धः शलभानिव पावकः ॥

अद्य	“இப்பொழுது	पावकः	நெருப்பு
संक्रुद्धः	கோபங்கொண்டநான்	शलभान्	விட்டுத் துச்சிக்களை
वानरमुख्यानां	சிறந்த வானரங்களின்	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
तानि	அந்த	निर्दह्मिष्यामि	பொசுக்கவிடப் போகிறேன்.
यूथानि	கூட்டங்களை		
भागशः	அணி அணியாக		

नापराध्यन्ति मे कामं वानरा वनचारिणः । जातिरस्मद्विधानां सा पुरोद्यानविभूषणम् ॥

मे	“எனக்கு	सा	அந்த
वनचारिणः	வனவாசிகளாகிய	जातिः	தினமானது
वानराः	குரங்குகள்	अस्मद्विधानां	நம்போன்றவர்களின்
अपराध्यन्ति न	குற்றம்செய்தனவல்ல.	पुरोद्यान- विभूषणम्	{ நகரப்பூங்காவனங்க ளுக்கு அணிகலமா யுள்ளது.
कामं	{ அதன்மேல் வின்புழி சுமத்துவதில் ஈய வில்லை.		

पुरोधस्य मूलं तु राघवः सहलक्ष्मणः । हते तस्मिन्हतं सर्वं तं वधिष्यामि संयुगे ॥४८॥

पुरोधस्य	“நகரின் முற்றுகைக்கு	வधिष्यामि	கொன்றுவிடுகின்
सहलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணனோடுகூடிய		றேன்.
राघवः तु	• ராமன் தான்	तस्मिन्	அவன்
मूलं	ஆதிகாரணம்.	हते	மாண்டதும்
संयुगे	போரில்	सर्वं	எல்லாம்
तं	அவனை	हतम्	அழிந்ததாகும்.

एवं तस्य ब्रुवाणस्य कुम्भकर्णस्य राक्षसाः । नादं चक्रुर्महाघोरं कम्पयन्त इवार्णवम् ॥४९॥

तस्य	அந்த	अर्णवं इव	சமுத்ரத்தையுமே
कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணன்	कम्पयन्तः	அதிரச்செய்கின்றவர்
एवं	மேற்கண்டவாறு		களாய்
ब्रुवाणस्य	மொழிகையில்	महाघोरं	மிக்கபயங்கரமாய்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்,	नादं चक्रुः	கர்ஜித்தனர்.

तस्य निष्पततस्तूर्णं कुम्भकर्णस्य धीमतः । बभूवुर्घोररूपाणि निमित्तानि समन्ततः ॥५०॥

तस्य	அந்த	घोररूपाणि	மிக்க பயங்கரமான
धीमतः	புத்திமானாகிய	निमित्तानि	அபசகுனங்கள்
कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணன்	समन्ततः	நாற்புறத்திலும்
तूर्णं	விரைவாய்	बभूवुः	தோன்றலாயின.
निष्पततः	சென்றுகொண்டிருக்கையில்		

उल्काशनियुता मेघा बभूवुर्गर्दभारुणाः । ससागरवना चैव वसुधा समकम्पत ॥ ५१ ॥

मेघाः	மேகங்கள்	बभूवुः	இருந்தன.
गर्दभारुणाः	கழுதைபோல் சாம்பல் நிறமுற்றவைகளாயும்	वसुधा एव	பூமியும்
उल्काशनि- } युताः च }	கொள்ளிக்கட்டை, இடி இவைகளையு டையவைகளாயும்	ससागरवना	சமுத்ரங்களோடும் காடுகளோடும்
		समकम्पत	அசைந்தாடிற்று.

घोररूपाः शिवा नेदुः सज्वालकवलैर्मुखैः । मण्डलान्यपसव्यानि बबन्धुश्च विहङ्गमाः ॥

शिवाः	நரிகள்	नेदुः	ஊளையிட்டன.
सज्वालकवलैः	ஜ்வாலைக்கபளங்க ளோடுகூடிய	विहङ्गमाः च	பறவைகளும்
मुखैः	வாய்களுடன்	अपसव्यानि	அப்ரதக்ஷிணமான
घोररूपाः	பயத்தை விளைவிக்கின்றவைகளாய்	मण्डलानि	மண்டலங்களை
		बबन्धुः	இட்டன.

निष्पपात च मालेव गृध्रोऽस्य पथि गच्छतः । प्रास्फुरन्नयनं चास्य सव्यो बाहुश्च कम्पते॥

गच्छतः	சென்றுகொண்டிருக்க	अस्य	இவனது
अस्य	இவனுக்கு [கும்	सव्यः	இடது
पथि	வழியில்	बाहुः च	கையும்
माला	ஓர் மாலே	कम्पते	துடித்தது.
इव	போல்	च	அப்படியே இடது
गृध्रः	கழுஞ் ஒன்று	नयनं च	கண்ணும்
निष्पपात	மேல் விழுந்தது.	प्रास्फुरत्	துடித்தது.

निष्पपात तदा चोल्का ज्वलन्ती भीमनिस्वना ।

आदित्यो निष्प्रभश्चासीन्न प्रवाति सुखोऽनिलः

॥ ५४ ॥

तदा	அப்பொழுது	आदित्यः च	சூரியனும்
उल्का	வால்கூத்தரமானது	निष्प्रभः	ஒளியற்றவனாய்
ज्वलन्ती	ஜ்வாலேகொண்டு	आसीत्	இருந்தான்.
भीमनिस्वना	பயங்கரமான இரைச் சலுற்றதாய்	अनिलः च	காற்றும்
निष्पपात	கீழ் விழுந்தது.	सुखः	அமைதியாய்
		प्रवाति न	வீசவில்லை.

अचिन्तयन्महोत्पातानुत्थितान्रोमहर्षणान् । निर्ययौ कुम्भकर्णस्तु कृतान्तबलचोदितः॥५५॥

कुम्भकर्णः तु	கும்பகர்ணனும்	महोत्पातान्	பெரும் துச்சகுனங் களை
कृतान्तबलचोदितः	எமனது சக்திக்காட் பட்டவனாய்	अचिन्तयन्	பொருட்படுத்தாதவ னாய்
उत्थितान्	தோன்றிய	निर्ययौ	சென்றுகொண்டிருந் தான்.
रोमहर्षणान्	மயிர்க்கூச்செறிவிக் கும்		

स लङ्घयित्वा प्राकारं पद्भ्यां पर्वतसन्निभः । ददर्शाभ्रघनप्रख्यं वानरानीकमद्भुतम् ॥५६॥

पर्वतसन्निभः	பர்வதத்தை நிகர்த்	अभ्रघनप्रख्यं	ஆகாயத்தில் மேகங் களை நிகர்த்த
सः	அவன் [தவனான	अद्भुतं	ஆச்சர்யகரமான
पद्भ्यां	கால்களால்	वानरानीकं	வானரச்சேனையை
प्राकारं	மதிலை	ददर्श	கண்ணுற்றான்.
लङ्घयित्वा	தாண்டி		

ते दृष्ट्वा राक्षसश्रेष्ठं वानराः पर्वतोपमम् । वायुनुन्ना इव घना ययुः सर्वा दिशस्तदा ॥५७॥

ते	அந்த	सर्वाः	எல்லா
वानराः	வானரர்கள்	दिशः	திக்குகளிலும்
• पर्वतोपमं	பர்வதத்தை நிகர்த்த	वायुनुन्नाः	காற்றினால் கலைக்கங்
राक्षसश्रेष्ठं	ராக்கூஸோத்தமனை	घनाः	மேகங்கள் [பட்ட
तदा	அப்பொழுது	इव	போல
दृष्ट्वा	பார்த்துவிட்டு	ययुः	ஓடத்தலைப்பட்டன.

तद्वातरानीकमतिप्रचण्डं दिशो द्रवद्भिन्नमिवाभ्रजालम् ।

स कुम्भकर्णः समवेक्ष्य हर्षान्नाद भूयो घनवद्वनाभः

॥ ५८ ॥

घनाभः	மேகத்தை நிகர்த்த	अभ्रजालं इव	மேகமண்டலத்தைப்
सः	அந்த	दिशः	திக்குகளில் [போல]
कुम्भकर्णः	சும்பகர்ணன்	द्रवत्	ஒடுகிறதாய்
तत्	அந்த	समवेक्ष्य	பார்த்து
अतिप्रचण्डं	அதிபயங்கரமான	हर्षात्	சந்தோஷத்தால்
वातरानीकं	வானரச்சேனையை	घनवत्	மேகம்போல்
भिन्नं	கலைந்தோடும்	भूयः	மிகவும்
		ननाद	காஜித்தான்.

ते तस्य घोरं निनदं निशम्य यथा निनादं दिवि वारिदस्य ।

पेतुर्धरण्यां बहवः प्लवङ्गा निकृत्तमूला इव सालवृक्षाः

॥ ५९ ॥

ते	அந்த	घोरं	பயங்கரமான
बहवः	கணக்கற்ற	निनदं	காஜனையை
प्लवङ्गाः	வானரர்கள்,	निशम्य	கேட்டு
दिवि	ஆகாயத்தில்	निकृत्तमूलाः	வேறுத்துத் தள்ளப்
वारिदस्य	மேகத்தின்	सालवृक्षाः	ஆச்சாமரங்கள் [பட்ட]
निनादं	ஒலியை	इव	என
यथा	நிகர்த்த	धरण्यां	தரையில்
तस्य	அவனது	पेतुः	விழுந்து விட்டார்கள்.

विपुलपरिधवान्स कुम्भकर्णो रिपुनिधनाय विनिःसृतो महान्मा ।

कपिगणभयमाददत्सुभीमं प्रभुरिव किङ्करदण्डवान्युगान्ते

॥ ६० ॥

विपुलपरिधवान्	பெரும் உழலைத்தடி யைக்கொண்டவனும்	युगान्तो	ப்ரளயகாலத்தில்
महान्मा	மிக்க ஆற்றல்படைத்	किङ्करदण्डवान्	நினைத்ததைச் செய்ய வல்ல தண்டமேந்திய
सः	அந்த [கவனுமான	प्रभुः	ப்ரபு (எமதர்மராஜன்)
कुम्भकर्णः	சும்பகர்ணன்	इव	எப்படியோ
रिपुनिधनाय	சத்ராவை வதைக்க		அப்படியே
विनिःसृतः	வெளிவந்தவனாய்	सुभीमं	மிக அதிகமாய்
कपिगणभयं	வானரக்கூட்டங்களு க்கு தகலை	आददत्	விளைவித்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे पञ्चषष्ठितमः सर्गः ॥

षट्षष्टितमः सर्गः—அறுபத்தாறாவது ஸர்க்கம். ॥ ६६ ॥

कुम्भकर्णयुद्धम्—கும்பகர்ண யுத்தம்.

स लङ्घयित्वा प्राकारं गिरिकूटोपमो महान् । निर्ययौ नगरात्पूर्णे कुम्भकर्णो महाबलः ॥

गिरिकूटोपमः மலைச்சிகரத்தை
நிகர்த்து
महान् பெருத்தவனும்
महाबलः மகா பலசாலியுமான
सः कुम्भकर्णः அந்த கும்பகர்ணன்

प्राकारं மதிலை
लङ्घयित्वा தாண்டி.
नगरात् நகரின் று
पूर्णे லிரைவில்
निर्ययौ வந்துசேர்ந்தான்.

स ननाद महानादं समुद्रमभिनादयन् । जनयन्निव निर्घातान्विधमन्निव पर्वतान् ॥ २ ॥

सः அவன்
निर्घातान् இடிகளை
जनयन् इव இடிக்கின்றவன்
पर्वतान् மலைகளை [போலும்
विधमन् इव ஊதி உருட்டுகின்ற
வன்போலும்,

समुद्रं சமுத்திரத்தை
अभिनादयन् எதிரொலியிடச்
செய்துகொண்டு
महानादं பெருங்கர்ஜனையொன்
றை
ननाद முழக்கினான்.

तमवध्यं मघवता यमेन वरुणेन वा । प्रेक्ष्य भीमाक्षमायान्तं वानरा विप्रदुदुवुः ॥ ३ ॥

भीमाक्षं பயங்கரமான கண்
களையுடையவனும்
आयान्तं எதிர்த்துவருகின்ற
तं அவனை [வனுமான
मघवता இந்திரனாலுஞ்சரி
यमेन யமனாலும் சரி

वरुणेन वा வருணனாலும் சரி
अवध्यं கொல்லமுடியாதவ
प्रेक्ष्य கவனித்து [அய்
वानराः வானர்கள்
विप्रदुदुवुः வெருண்டொடிஞர்
கள்.

तांस्तु विप्रदुतान्दृष्ट्वा वालिपुत्रोऽङ्गदोऽब्रवीत् । नलं नीलं गवाक्षं च कुमुदं च महाबलम् ॥

वालिपुत्रः வாலிபுத்தல்வனாகிய
अङ्गदः அங்கதன்
तान् அந்த
नलं நலனையும்,
नीलं तु நீலனையும்,
गवाक्षं च கவாக்ஷனையும்,

महाबलं மகா பலசாலியாகிய
कुमुदं च குமுதனையும்
विप्रदुतान् விபரவர்களாக
दृष्ट्वा கண்டு
अब्रवीत् பின்வருமாறு
புகன்றான் :

आत्मानमत्र विस्मृत्य वीर्याण्यभिजनानि च । क गच्छथ भयत्रस्ताः प्राकृता हरयो यथा॥

अत्र “இப்பொழுது
वीर्याणि பிரதாபங்களையும்,
अभिजनानि குலப்பெருமைகளை
யும்
आत्मानं च தன்னையுமே
विस्मृत्य மறந்து

प्राकृताः ஸாதாரண
हरयः குரங்குகள்
यथा போல
भयत्रस्ताः பயத்தால் நடுங்கியவர்
क எங்கு [களாய்
गच्छथ ஓடுகின்றீர்கள் ?

साधु सौम्या निवर्तध्वं किं प्राणान्परिरक्षथ । नालं युद्धाय वै रक्षो महतीयं विभीषिका ॥

साधु "वेळु நன்று !
 सौम्या: புண்யவான்களே !
 निवर्तध्वं திரும்பிவிடுங்கள்;
 प्राणान् உயிரை
 परिरक्षथ किं காத்துக்கொள்கின்
 றீர்களோ ?

युद्धाय போருக்கு
 अलं न ஆற்றமாட்டாத
 अप्पாவி.
 इयं இது
 महती பெரும்
 विभीषिका वै பயமுறுத்தும்
 யந்திரமே.

रक्षः அரக்கன்

महतीमुत्थितामेनां राक्षसानां विभीषिकाम् ।

उत्थितां "தோன்றியிருக்கும்
 एनां राक्षसानां அந்த அரக்கர்களது
 महती பெரிய
 विभीषिकां பிஷணயந்திரத்தை

विक्रमाद्विधमिष्यामो निवर्तध्वं पुवङ्गमाः ॥

विक्रमात् பலங்கொண்டு
 विधमिष्यामः ஊதிவிடுவோம்.
 पुवङ्गमाः ஓ வானரங்களே !
 निवर्तध्वम् திரும்பிவிடுங்கள் .

कृच्छ्रेण तु समाश्वास्य सङ्गम्य च ततस्ततः ।

हरयः வானரர்கள்
 ततस्ततः ஆங்காங்கு
 सङ्गम्य च தயங்கி பின்னர்
 कृच्छ्रेण மிகச் சிரமப்பட்டு
 समाश्वास्य மனந்தேறி
 तु அப்பொழுது

वृक्षाद्रिहस्ता हरयः संप्रतस्थु रणाजिरम् ॥

वृक्षाद्रिहस्ता: { மரங்களையும், மலைகளையும்
 கையிலேந்தி
 யவர்களாய்
 रणाजिरं போர்க்களத்திற்கு
 संप्रतस्थु: புறப்பட்டுவந்தனர்.

ते निवृत्य तु संक्रुद्धाः कुम्भकर्णं वनौकसः ।

संक्रुद्धा: கோபங்கொண்டிருந்த
 ते वनौकसः அந்த வானரர்கள்
 निवृत्य तु வந்துசேர்ந்தவுடன்
 परमक्रुद्धा: மிகச்சினம் மூண்ட
 வர்களாய்

निजघ्नुः परमक्रुद्धाः समदा इव कुञ्जराः ॥

कुम्भकर्णं கும்பகர்ணனை
 समदा: மதங்கொண்ட
 कुञ्जरा: யானைகள்
 इव போல
 निजघ्नुः தாக்கினார்கள்.

प्रांशुभिर्गिरिशृङ्गैश्च शिलाभिश्च महाबलः ।

महाबलः மகாபலவானாகிய
 प्रांशुभि: உயர்ந்த [அவன்
 गिरिशृङ्गै: மலைச்சிகரங்களாலும்
 शिलाभि: च கற்பாறைகளாலும்

पादपैः पुष्पिताग्रैश्च हन्यमानो न कम्पते ॥

पुष्पिताग्रै: பூத்த நுணிகளுற்ற
 पादपै: च மரங்களாலும்
 हन्यमानः च அடிக்கப்பட்டுங்கூட
 कम्पते न அசையா திருந்தான்.

तस्य गात्रेषु पतिता भिद्यन्ते शतशः शिलाः ।

तस्य அவனது
 गात्रेषु அவயவங்களில்
 पतिता: விழுந்த
 शिला: கற்பாறைகள்
 शतशः அநேகநூண்டுகளாக

पादपाः पुष्पिताग्राश्च भग्नाः पेतुर्महीतले ॥

भिद्यन्ते சிதறிவிட்டன.
 पुष्पिताग्रा: பூத்த நுணிகளுற்ற
 पादपा: च மரங்களும்
 भग्ना: முறிந்தவைகளாய்
 महीतले பூமியில்
 पेतु: விழுந்துவிட்டன.

सोऽपि सैन्यानि संक्रुद्धो वानराणां महौजसाम् । ममन्थ परमायत्तो वनान्यग्निरिवोत्थितः॥

सः अपि	அவனும்	वानराणां	வானரர்களின்
संकुद्धः	கோபங்கொண்டவ	सैन्यानि	சேனைகளை
	னாய்	अग्निः	நெருப்பானது
परमायत्तः	மிக்க ஊக்கங்கொ	उत्थितः	மூண்டு
	ண்டு,	वनानि इव	காடுகளை எவ்வண்ண
महौजसां	மிக்க பிரதாபம்		மோ அவ்வண்ணமே
	படைத்த	ममन्थ	நாசமாக்கினான்.

लोहितार्द्रास्तु बहवः शेरते वानरर्षभाः । निरस्ताः पतिता भूमौ ताम्रपुष्पा इव द्रुमाः ॥

बहवः तु	பல பல	पतिताः	விழுந்து
वानरर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்	ताम्रपुष्पाः	செவ்விய புஷ்பங்கள்
निरस्ताः	தாக்கப்பட்டு		செறிந்த
लोहितार्द्राः	குருதிவழிந்தவர்க	द्रुमाः इव	மரங்கள் போன்றவர்
	ளாய்		களாய்
भूमौ	பூமியில்	शेरते	கிடந்தார்கள்.

लङ्घयन्तः प्रधावन्तो वानरा नावलोकयन् ॥ १४ ॥

वानराः	வானரர்கள்	अवलोकयन् न	ஒன்றும் தோன்றாது
लङ्घयन्तः	தாவி		திகைத்தனர்.
प्रधावन्तः	ஒடுகின்றவர்களாய்		

केचित्समुद्रे पतिताः केचिद्रगनमाश्रिताः । वध्यमानास्तु ते वीरा राक्षसेन बलीयसा ॥

बलीयसा	மிகப் பலம்படைத்த	समुद्रे	சமுத்திரத்தில்
राक्षसेन	அரக்கனால்	पतिताः	விழுந்தார்கள்.
वध्यमानाः	புடைக்கப்பட்ட	केचिन्	சிலர்
ते वीराः	அந்த வீரர்கள்	रगनं तु	ஆகாயத்திலேயே
केचित्	சிலர்	आश्रिताः	சென்றார்கள்.

सागरं येन ते तीर्णाः पथा तेन प्रदुद्रुवुः ॥ १५ ॥

ते	அவர்கள்	तीर्णाः	தாண்டிவந்தார்களோ,
येन पथा	எவ்வழியாக	तेन	அவ்விதமாகவே
सागरं	சமுத்திரத்தை	प्रदुद्रुवुः	ஒடிவிட்டார்கள்.

ते स्थलानि तथा निम्नं विषण्णवदनाः भयात् । ऋक्षा वृक्षान्समारूढाः केचित्पर्वतमाश्रिताः॥

ते	அந்த	निम्नं	பள்ளத்தாக்கிலும்
ऋक्षाः	கரடிகள்	वृक्षान्	விருக்தங்களிலும்
भयात्	பயத்தால்	समारूढाः	ஏறிக்கொண்டார்கள்.
विषण्णवदनाः	வாடிய முகத்தர்	केचित्	சிலர்
स्थलानि	மேடுகளிலும் [களாய்,	पर्वतं	மலையில்
तथा	அப்படியே	आश्रिताः	ஏறிவிட்டார்கள்.

ममज्जुरर्णवे केचिद्गुहाः केचित्समाश्रिताः । निषेदुः पुवगाः केचित्केचिन्नैवावतस्थिरे ॥

केचित् சிலர்
 अर्णवे சமுத்திரத்தில்
 ममज्जुः முழுகினார்கள்.
 केचित् சிலர்
 गुहाः குகைகளுக்குள்
 समाश्रिताः புதுநுகொண்டார்கள்.

केचित् சில
 पुवगाः வானார்கள்
 निषेदुः கீழே உட்கார்ந்து
 केचित् சிலர் [விட்டார்கள்.
 अवतस्थिरे न एव ஓரிடமும் நிலையே கொள்ளாதிருந்தார்கள்.

केचिद्भूमौ निपतिताः केचित्सुप्ता मृता इव । तान्समीक्ष्याद्भदो भग्नान्वानरानिदमब्रवीत् ॥

केचित् சிலர்
 भूमौ பூமியில்
 निपतिताः விழுந்தார்கள்.
 केचित् சிலர்
 मृताः इव செத்தவர்கள் போன்றவர்களாய்
 सुप्ताः படுத்துக்கிடந்தார்கள்.

अद्भुतः அங்கதன்
 भग्नान् முறிபட்ட
 तान् அந்த
 वानरान् வானர்களை
 समीक्ष्य பார்த்து
 इदं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् புகன்றான்:

अवतिष्ठत युध्यामो निवर्तध्वं पुवङ्गमाः । भग्नानां वो न पश्यामि परिगम्य महीमिमाम् ॥

स्थानं सर्वे निवर्तध्वं किं प्राणान्परिरक्षथ

॥ २१ ॥

पुवङ्गमाः “வானர்களே!
 अवतिष्ठत பொறுங்கள்.
 निवर्तध्वं திரும்பிவிடுங்கள்.
 युध्यामः நாம் போர்புரிவோம்.
 भग्नानां முறிபட்ட
 वः உங்களுக்கு
 इमां महीं இந்தப் பூமியை *

परिगम्य சுற்றித்திரிந்தும்
 स्थानं புகலிடத்தை
 न पश्यामि அறிகிலேன்.
 प्राणान् உயிரை
 किं परिरक्षथ காத்துக்கொள்கின்
 सर्वे யாவரும் [நீர்களா?
 निवर्तध्वम् திரும்பிவிடுங்கள்.

निरायुधानां द्रवतामसङ्गतिपौरुषाः । दारा ह्यपहसिष्यन्ति स वै घातस्तु जीविनाम् ॥

असङ्गतिपौरुषाः { “தடைபடாத மனமும் பாக்ரமமும் படைத்தவர்களே!
 निरायुधानां போர்க்கருவிகளை போட்டுவிட்டு
 द्रवतां ஒடுகின்றவர்களின்

दाराः மனைவிமார்கள்
 अपहसिष्यन्ति हि பரிகலிப்பார்களே!
 सः तु அதுவும்
 जीविनां உயிர்வைத்திருக்கும் உங்களுக்கு
 घातः वै மரணப்ராயசே.

कुलेषु जाताः सर्वे स्म विस्तीर्णेषु महत्सु च । क गच्छथ भयत्रस्ता हरयः प्राकृता यथा॥

महत्सु “சிறந்ததும்
 विस्तीर्णेषु च நிறைந்ததுமான
 कुलेषु நற்குலங்களில்
 जाताः உதித்தவர்களான
 सर्वे நீங்கள் யாவரும்

प्राकृताः ஸாதாரண
 हरयः यथा குரங்குகள் போல
 भयत्रस्ताः பயத்தால் நடுங்கிய
 क எங்கு [வர்களாய்
 गच्छथ स्म ஒடுகின்றீர்கள்?

अनार्याः खलु यद्भीतास्त्यक्त्वा वीर्यं प्रधावत ॥ २४ ॥

वीर्यं “பாக்காமத்தை
त्यक्त्वा விட்டொழித்து
भीताः பயந்தவர்களாய்
प्रधावत ஓடுகின்றீர்கள்.

यत् ஆதலால்
अनार्याः ஈனர்களோ.
खलु ஆ! அதிலென்ன
சந்தேகம்.

विकथनानि वो यानि तदा वै जनसंसदि । तानि वः क नु यातानि सोदग्राणि महान्ति च॥

तदा “அப்பொழுது
जनसंसदि ஜனங்களின் சபையில்
वः உங்களது
विकथनानि வீண் தற்புகழ்ச்சிகள்
यानि वै எவைகளோ, அந்த

वः உங்களது
सोदग्राणि பெருமைவாய்ந்த
महान्ति நீண்ட
तानि அவைகள்
क नु च எங்குதான்
यातानि போயினவோ?

भीरुप्रवादाः श्रूयन्ते यस्तु जीवति धिक्कृतः । मार्गः सत्पुरुषैर्जुष्टः सेव्यतां त्यज्यतां भयम्॥

यः “எவன்
धिक्कृतः திரஸ்கரிக்கப்பட்டு
जीवति உயிர்வைத்திருக்கின்
तु அப்பொழுது [றறறற
भीरुप्रवादाः பயங்காளி என்ற
श्रूयन्ते வதந்திகள்
கேட்கப்படுகின்றன.

सत्पुरुषैः ஸஜ்ஜனங்களால்
जुष्टः கைப்பற்றப்பட்ட
मार्गः மார்க்கம்
सेव्यतां கொள்ளப்பட்டும்.
भयं பயமானது
त्यज्यताम् விட்டொழிக்கப்பட்ட
தும்.

शयामहेऽथ निहताः पृथिव्यामल्पजीविताः । दुष्प्रापं ब्रह्मलोकं वा प्राप्नुमो युधि सूदिताः॥

अल्पजीविताः { “அல்பாயுஸ் படைக்
கப்பெற்றவர்களான
நாம்
निहताः கொல்லப்பட்டு
पृथिव्यां தரையில்
शयामहे வீழ்ந்துகிடப்போம்.

युधि போரில்
सूदिताः अथ அழிக்கப்பட்டவர்
களாதலால்
दुष्प्रापं பெறுதற்கரிய
ब्रह्मलोकं वा பிரம்மலோகத்தையும்
प्राप्नुमः அடைவோம்.

संप्राप्नुयामः कीर्तिं वा निहत्वा शत्रुमाहवे । जीवितं वीरलोकस्य मोक्षयामो वसु वानराः॥

आहवे “போரில்
शत्रुं वा சத்ருவைபாவுது
निहत्वा கொன்று
कीर्तिं புகழை
संप्राप्नुयामः அடைவோம்.

वानराः வானரர்களே!
वीरलोकस्य வீரலோகத்திற்கு
वसु வியோகிய
जीवितं உயிரை
मोक्षयामः விடுவோம்.

न कुम्भकर्णः काकुत्स्थं दृष्ट्वा जीवन्मिष्यति । दीप्यमानमिवासाद्य पतङ्गो ज्वलनं यथा ॥

दीप्यमानं	“கொழுந்துவிட்டுடிரியும்	इव	ஆவ்வண்ணமே
ज्वलनं	நெருப்பை	कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்
आसाद्य	கிட்டி	काकुत्स्थं	காகுதஸ்தம்
पतङ्गः	விட்டி-வ்பூச்சி	दृष्ट्वा	கண்டு
यथा	எவ்வண்ணமோ	जीवन्	உயிருடையவனாய்
		गमिष्यति न	திரும்பமாட்டான்.

पलायनेन चोद्दिष्टाः प्राणान्रक्षामहे वयम् । एकेन बहवो भग्ना यशो नाशं गमिष्यति ॥

एकेन	“தனித்த ஒருவனால்	पलायनेन	ஓட்டங்கொண்டு
उद्दिष्टाः	குறிக்கப்பட்டு	प्राणान्	உயிரை
भग्नाः	முறியடிக்கப்பட்டவர்	रक्षामहे च	ரக்ஷித்துக்கொள்கின்
	களான		றோம் என்றால்
बहवः	பலராகிய	यशः	புகழானது
वयं	நாம்	नाशं गमिष्यति	அழிந்துவிடும்.”

एवं ब्रुवाणं तं शूरमङ्गदं कनकाङ्गदम् । द्रवमाणास्ततो वाक्यमूचुः शूरविगर्हितम् ॥३१॥

द्रवमाणाः	ஓடுபவர்கள்	अङ्गदं	அங்கதனைப்பார்த்து
एवं	இவ்விதம்	ततः	அப்பொழுது
ब्रुवाणं	சொல்லும்	शूरविगर्हितं	வீரர்களுக்குப்பழிப்
कनकाङ्गदं	பொன்வளைபூண்ட	वाक्यं	ஒரு சொல்லை [பாகிய
शूरं	வீரனாகிய	ऊचुः	பின்வருமாறு சொன்
तं	அந்த		னார்கள்:

कृतं नः कदनं घोरं कुम्भकर्णेन रक्षसा । न स्थानकालो गच्छामो दयितं जीवितं हि नः॥

रक्षसा	“அரக்கனாகிய	स्थानकालः न	நிற்பதற்கு ஏற்ற
कुम्भकर्णेन	கும்பகர்ணனால்		சமயமன்று.
नः	எங்களுக்கு	गच्छामः	போய்வருகிறோம்.
घोरं	பயங்கரமான	नः	எங்களுக்கு
कदनं	ஹிம்சை	जीवितं हि	உயிர்தான்
कृतं	விளைவிக்கப்பட்டது.	दयितम्	மிகப்பிரியமானது.”

एतावदुक्त्वा वचनं सर्वे ते भेजिरे दिशः । भीमं भीमाक्षमायान्तं दृष्ट्वा वानरयूथपाः॥३२॥

ते	அந்த	भीमं	பயங்கரனாய்
वानरयूथपाः	வானரத்தலைவர்கள்	आयान्तं	எதிர்த்துவரும்
सर्वे	யாவரும்	भीमाक्षं	பயங்கரக்கண்களுற்ற
एतावत्	இவ்விதமான	दृष्ट्वा	நினைத்து [அவனை
वचनं	வார்த்தையை	दिशः	திக்குகளைநோக்கி
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு	भेजिरे	ஓடினார்கள்.

द्रवमाणास्तु ते वीरा अङ्गदेन वलीमुखाः । सान्त्वैश्चैवानुमानैश्च ततः सर्वे निवर्तिताः॥३४॥

द्रவமாणा:	ஓடிக்கொண்டிருக்கும்	அங்கதனால்	அங்கதனால்
வீரா:	வீரர்களாகிய	சாந்த்வே: ச	தேற்றாவுச்சொற்
தே வலிமுखा:	அந்த வானார்கள்		களாலும்
सर्वे तु	எல்லாரும்	अनुमानै: च एव	நல்ல ஏதுக்களாலும்
ततः	அப்பொழுது	निवर्तिता:	திருட்பப்பட்டார்கள்.

प्रहर्षमुपनीताश्च वालिपुत्रेण धीमता । आज्ञाप्रतीक्षास्तस्थुश्च सर्वे वानरयूथपाः ॥ ३५ ॥

வானரயூதபா:	வானரத்தலைவர்கள்	प्रहर्ष उपनीता:	உதஸாஹம் விளைவிக்
सर्वे च	எல்லோரும்		கப்பட்டவர்களாய்
धीमता	தீமானாகிய	आज्ञाप्रतीक्षा: च	உத்தரவிற்குக் காத்து
वालिपुत्रेण	அங்கதனால்		நிற்பவர்களாகவே
		तस्थु:	நின்றார்கள்.

ऋषभशरभमैन्दधूम्रनीलाः कुमुदसुषेणगवाक्षरम्भताराः ।

द्विविदपनसवायुपुत्रमुख्यास्त्वरिततराभिमुखं रणं प्रयाताः ॥ ३६ ॥

द्विविदपनस- } वायुपुत्रमुख्या: }	உத்தயர்களான துவி விதன், பனஸன், ஹ னுமார் என்றவர்க ளும்,	कुमुदसुषेण- } गवाक्षरम्भतारा: }	குமுதன், ஸுஷே ணன், கவாக்ஷன், ரம்பன், தாரன் இ வர்களும்
ऋषभशरभ- } मैन्दधूम्रनीला: }	ரிஷபன், சரபன், மைந்தன், தூமிரன், நீலன் இவர்களும்,	त्वरिततराभिमुखं	மிக வேகத்துடன் எதிர்கொக்கி
		रणं	போருக்கு
		प्रयाता:	செல்லலாயினர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षट्षष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 17533

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 2858

सप्तषष्ठितमः सर्गः—अनुपत्तेश्चैवानुमानैश्च ततः सर्वे निवर्तिताः ॥ ३४ ॥

कुम्भकर्णवधः—कुम्भकर्ण वधः.

ते निवृत्ता महाकायाः श्रुत्वाऽङ्गदवचस्तदा । नैष्ठिकीं बुद्धिमादाय सर्वे संग्रामकाङ्क्षिणः ॥

அங்கதவச:	அங்கதனது சொல்லை	तदा	அப்பொழுது
श्रुत्वा	கேட்டு	नैष्ठिकीं	ஸ்வபாவ
• निवृत्ता:	திரும்பிவந்துசேர்ந்த	बुद्धि	புத்தியை
महाकाया:	பேருடல்கொண்ட	आदाय	கொண்டு
ते	அவர்கள்	संग्रामकांक्षिणः	போருக்கு ஆவல்
सर्वे	எல்லோரும்		கொண்டார்கள்.

समुदासितवीर्याश्च समारोपितविक्रमाः । पर्यवस्थापिता वाक्यैरङ्गदेन वलीमुखाः ॥ २ ॥

வலிமுखा: வானார்கள்
அங்கதனால்
வாக்யை: நல்வார்த்தைகள்

கொண்டு

சமுதிஸ்திவீர்யா: பராக்ரமம் எடுத்துச்
சொல்லப்பட்டு
சமாரோபித- } பிரதாபம் முண்டவர்
விக்ரமா: } களாய்
பர்யவஸ்தாபிதா: உறுதிகொள்விக்கப்
பட்டனர்.

प्रयाताश्च गता हर्षं मरणे कृतनिश्चयाः । चक्रुः सुसुलं युद्धं वानरास्त्यक्तजीविताः ॥ ३ ॥

ப்ரயாதா: முன்பு ஓடிய
வானரா: வானர்களும்
த்யக்தஜீவிதா: உயிரை மதியாது
மரணே மாணத்தில்
கூதநிஷ்யா: உறுதிகொண்டவர்க
ளாய்

ஈர்ஷ் கதா: உத்ஸாகங்கொண்ட
வர்களாய்
சுஸுலம் மிகக் கலவரமான
யுத்தம் போரை
சக்ரு: இடலாயினர்.

अथ वृक्षान्महाकायाः सानूनि सुमहान्ति च । वानरास्तूर्णमुद्यम्य कुम्भकर्णमभिद्रुताः ॥

அத் அப்பொழுது
மஹாகாயா: பெருத்த தேகமுற்ற
வானரா: வானார்கள்
வூக்ஷான் மரங்களையும்,
சுமஹாந்தி மிகப் பெரிய

சானூனி ச குன்றுகளையும்
உத்யமய உயரத்தூக்கி
கும்பகர்ணம் கும்பகர்ணனை
தூர் விரைந்து
அபித்ருதா: தாக்கினார்கள்.

स कुम्भकर्णः संक्रुद्धो गदामुद्यम्य वीर्यवान् । अर्दयन्सुमहाकायः समन्ताद्व्याक्षिपद्रिपून् ॥

வீர்யவான் வீர்யசாலியும்
சுமஹாகாய: பெருஞ்சரீரம்பெற்ற
வனுமான

ச: அந்த
கும்பகர்ண: கும்பகர்ணன்
சங்க்ருத்: மிகச் சினங்கொண்டு

கடா கதையை
உத்யமய தூக்கி
ரிபூன் சத்ருக்களை
அர்டியன் துன்புறுத்துபவனாய்
சமந்தாத் நாற்புறமும்
வ்யாக்ஷிபத் சிதற அடித்தான்.

शतानि सप्त चाष्टौ च सहस्राणि च वानराः । प्रकीर्णाः शेरते भूमौ कुम्भकर्णेन पोथिताः ॥

வானரா: வானார்கள்
சப்த ச அஸ்தௌ } எழுநூற்றுக்கணக்கா
ச ஷத்தானி } கவும், எண்ணூற்று
க்கணக்காகவும்
சஹ்ஸாணி ச ஆயிரக்கணக்காகவும்

கும்பகர்ணே கும்பகர்ணனால்
போதிதா: மடிக்கப்பட்டவர்
பூமௌ தரையில் [களாய்
ப்ரகீர்ணா: சிதறுண்டு
சேரதே கிடந்தார்கள்.

षोडशाष्टौ च दश च विंशतिश्चतुर्थैव च । परिक्षिप्य च बाहुभ्यां खादन्विपरिधावति ॥

भक्षयन्भृशसंक्रुद्धो गरुडः पन्नगानिव

॥ ८ ॥

भृशङ्कुदः	மிகச்சினங்கொண்ட	पन्नगान् इव	பாம்புகளை எவ்வாறோ
अष्टौ च	எட்டும் [அவன்		அவ்வாறே
दश च	பத்தும்	बाहुभ्यां च	இருகைகளாலும்
षोडश च	பதினாறும்	परिक्षिप्य	சேர்த்திழுத்து
विंशत् एव	இருபதும்	खादन्	மென்று
त्रिंशत् तथा	முப்பதுமாக	भक्षयन्	தின்றுகொண்டு
गरुडः	கருடன்	विपरिधावन्	சுற்றித்திரிந்தான்.

कृच्छ्रेण च समाश्वस्ताः संगम्य च ततस्ततः । वृक्षाद्रिहस्ता हरयस्तस्थुः सङ्ग्राममूर्धनि॥

हरयः च	வானார்களோ	समाश्वस्ताः	மனந்தேறியவர்களாய்
सङ्ग्राममूर्धनि	போர்முனையில்		மரங்களையும் மலைகளை
ततस्ततः	ஆங்காங்கு	वृक्षाद्रिहस्ताः	{ யும் கையிலேந்திய
सङ्गम्य	தயங்கிநின்று		வர்களாய்
कृच्छ्रेण च	மிகச் சிரமப்பட்டு	तस्थुः	நின்றனர்.

ततः पर्वतमुत्पात्य द्विविदः प्लवगर्षभः । दुद्राव गिरिशृङ्गाभं विलम्ब इव तोयदः ॥ १० ॥

ततः	அப்பொழுது	गिरिशृङ्गाभं	மலைச்சிகரத்தை நிகர்
प्लवगर्षभः	வானரோத்தமனாகிய		த்த அவனை நோக்கி
द्विविदः	தவிவிதன்	विलम्बः	கவியும்
पर्वतं	மலையொன்றை	तोयदः इव	மேகம் என
उत्पात्य	பெயர்த்துக்கொண்டு	दुद्राव	ஒடினான்.

तं समुत्पत्य चिक्षेप कुम्भकर्णस्य वानरः । तमप्राप्तो महाशैलस्तस्य सैन्येऽपतत्तदा ॥ ११ ॥

वानरः	வானரன்	महाशैलः	பெரும் மலையாகிய
समुत्पत्य	மேல் தூக்கி	तं	அவனை [அது
कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணன்மீது	अप्राप्तः	கிட்டாததாய்
तं	அதை	तस्य	அவனது
चिक्षेप	வீசினான்.	सैन्ये	சைன்யத்தில்
तदा	அப்பொழுது	अपतत्	விழுந்துவிட்டது.

ममर्दाश्वान्गजांश्चापि रथांश्चैव नगोत्तमः । तानि चान्यानि रक्षांसि पुनश्चान्यद्विरेः शिरः॥

उत्पात्य द्विविदो वेगान्ममर्द प्लवगर्षभः

॥ १३ ॥

नगोत्तमः	அப்பெருமலை	द्विविदः	தவிவிதன்
अश्वान् च	குதிரைகளையும்,	पुनः च	மீளவும்
गजान् अपि	யானைகளையும்,	अन्यत्	வேறு
रथान् च	ரதங்களையும்,	गिरेः	மலையின்
तानि एव	அவைகளையும்	शिरः	சிகரமொன்றை
अन्यानि	இன்னும் மற்ற	उत्पात्य	பெயர்த்துக்கொண்டு
रक्षांसि च	அரக்கர்களையும்	वेगात्	ஆத்திரங்கொண்டு
ममर्द	பிண்டமாக்கியது.	ममर्द	சின்னாபின்ன
प्लवगर्षभः	வானரோத்தமனாகிய		மாக்கினான்.

तच्छैलशृङ्गाभिहतं हताश्वं हतसारथि । रक्षसां रुधिरक्लिन्नं बभूवायोधनं महत् ॥ १४ ॥

रक्षसां	அரக்கர்களின்	हताश्वं	குதிரைகளையிழந்த
महत्	பெரும்		தும்
आयोधनं	போர்ப்படை	हतसारथि	பாக்கர்கள் மாண்டதும்
तच्छैलशृङ्गाभिहतं	அந்த மலைச்சிகரத்	रुधिरक्लिन्नं	ரத்தம் தோய்ந்தது
	தால் தாக்கப்பட்டு	बभूव	ஆனது. [மாய்

रथिनो वानरेन्द्राणां शरैः कालान्तकोपमैः । शिरांसि नदतां जहुः सहसा भीमनिस्वनाः ॥

रथिनः	ரதவீரர்களும்	नदतां	கர்ஜிக்கும்
भीमनिस्वनाः	பேரிரைச்சல்	वानरेन्द्राणां	வானரோத்தமர்
	கொண்டு	शिरांसि	தலைகளை [களின்
कालान्तकोपमैः	பிரளயகாலமனுக்	सहसा	விரைந்து
	கொப்பான	जहुः	அறுத்துத் தள்ளி
शरैः	பாணங்களால்		னன்.

वानराश्च महात्मानः समुत्पात्य महाद्रुमान् । रथानश्चान्गजानुष्टान् राक्षसानभ्यसूदयन् ॥

महात्मानः	பேராற்றல் படைத்த	गजान्	யானைகளையும்
वानराः	வானரர்கள்	अश्वान्	குதிரைகளையும்
महाद्रुमान्	பெரும் மரங்களை	उष्ट्रान्	ஒட்டகங்களையும்
समुत्पात्य	பிடுங்கிக்கொண்டு	राक्षसान् च	அரக்கர்களையும்
रथान्	ரதங்களையும்	अभ्यसूदयन्	தவம்ஸமாக்கினார்கள்.

हनुमाञ्छैलशृङ्गाणि वृक्षांश्च विविधान्वहून् । ववर्ष कुम्भकर्णस्य शिरस्यम्बरमास्थितः ॥

हनुमान्	ஹனுமார்	वहून्	கணக்கற்ற
अम्बरं	ஆகாயத்தில்	वृक्षान् च	மரங்களையும்
आस्थितः	இருந்துகொண்டு	कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணனது
शैलशृङ्गाणि	மலைச்சிகரங்களையும்	शिरसि	தலையில்
विविधान्	பலவகை	ववर्ष	வர்ஷித்தார்.

तानि पर्वतशृङ्गाणि शूलेन स विभेद ह । बभञ्ज वृक्षवर्षं च कुम्भकर्णो महाबलः ॥ १८ ॥

सः	அந்த	शूलेन	சூலாயுதத்தைக்
महाबलः	மகாபலசாலியாகிய		கொண்டு
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	विभेद	பிளந்து தள்ளினான்.
तानि	அந்த	वृक्षवर्षं च	மரவரஷத்தையும்
पर्वतशृङ्गाणि	மலைச்சிகரங்களை	बभञ्ज	முறித்துத் தள்ளினான்
		ह	காண்!

ततो हरीणां तदनीकमुग्रं दुद्राव शूलं निशितं प्रगृह्य ।

तस्थौ ततोऽस्यापततः पुरस्तान्महीधरायं हनुमान्प्रगृह्य

॥ १९ ॥

ततः	அப்பொழுது
निशितं शूलं	சூரிய சூலாயுதத்தை
प्रगृह्य	கைக்கொண்டு
हरीणां	வானரர்களின்
तव	அந்த
उग्रं	கஞரமான
अनीकं	சைன்யத்தை
दुद्राव	வெருட்டினான்.

ततः	அச்சமயம்
हनुमान्	ஹனுமார்
महीधराग्रं	மலைச்சிகரமொன்றை
प्रगृह्य	கைக்கொண்டு
आपततः	எதிர்த்துவரும்
अस्य	அவனது
पुरस्तात्	முன்னிலையில்
तस्थौ	வந்துநின்றார்.

स कुम्भकर्णं कुपितो जघान वेगेन शैलोत्तमभीमकायम् ।

स चुक्षुभे तेन तदाऽभिभूतो मेदाद्रिगात्रो रुधिरावसिक्तः

॥ २० ॥

सः	அவர்
कुपितः	கோபங்கொண்டவராய்
शैलोत्तम- } भीमकायं }	மாமலைக்கு நிகராகிய பெருந்தேகம் படை த்தவனாகிய
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை
वेगेन	ஆத்திரங்கொண்டு
जघान	அறைந்தார்.

सः	அவன்
तेन	அதனால்
अभिभूतः	மெய்ப்பறந்து
मेदाद्रिगात्रः	மீயர்வையொழுகும் சீரமுற்றவனாய்.
रुधिरावसिक्तः	ரத்தம் வழிந்தவனாய்
तदा	அப்பொழுது
चुक्षुभे	துடித்தான்.

स शूलमाविध्य तडित्प्रकाशं गिरिं यथा प्रज्वलिताग्रशृङ्गम् ।

बाह्वन्तरे मारुतिभाजघान गुहोऽचलं क्रौञ्चमिवोग्रशक्त्या

॥ २१ ॥

सः	அவன்
तडित्प्रकाशं	மின்னலொளிகொண்டதும்
प्रज्वलिताग्रशृङ्गं	ஜ்வலிக்கும் உச்சிக் கொடுமுடிகளை யுடைய
गिरिं यथा	மலைபோன்றதுமான
शूलं	சூலாயுதத்தை
आविध्य	சுழற்றி

मारुतिं	ஹனுமாரை
बाह्वन्तरे	மார்பில்
गुहः	ஷண்முகக்கடவுள்
उग्रशक्त्या	சூரிய வேல்கொண்டு
क्रौञ्चं	கிளைஞ்ச
अचलं	பர்வதத்தை
इव	எவ்வண்ணமோ
आजघान	அவ்வண்ணமே குத்தினான்.

स शूलनिर्भिन्नमहाभुजान्तरः प्रविहलः शोणितमुद्रमन्मुखात् ।

ननाद भीमं हनुमानमहाहवे युगान्तमेघस्तानितस्वनोपमम्

॥ २२ ॥

महाहवे	போரில்
सः	அந்த
हनुमान्	ஹனுமான்
शूलनिर्भिन्न- } महाभुजान्तरः }	சூலத்தால் பிளவுண்ட பெரும் மார்புற்றவ ராய்
प्रविहलः	பெய்தளர்ந்தவராய்

मुखात्	வாயினின்று
शोणितं	ரத்தத்தை
उद्गमन्	கக்குபவராய்
युगान्तमेघ-	பாயகாலத்தின்
स्तानितस्वनोपमं)	இடியை நிகர்த்து
भीमं	பயங்கரமாய்
ननाद	பூலிட்டார்.

ततो विनेदुः सहसा प्रहृष्टा रक्षोगणास्तं व्यथितं समीक्ष्य ।
 प्लवङ्गमास्तु व्यथिता भयार्ताः प्रदुदुवुः संयति कुम्भकर्णात् ॥ २३ ॥

ततः	அப்பொழுது	सहसा	முழுபலத்துடன்
रक्षोगणाः	இராக்ஷஸக்கூட்டங் கள்	विनेदुः	ஆரவாரித்தார்கள்.
तं	அவரை	प्लवङ्गमाः तु	வானர்களோ
व्यथितं	துன்பமடைந்தவராய்	व्यथिताः	துக்கங்கொண்டவர்க
समीक्ष्य	கவனித்து	संयति	போரில் [ளாய்
प्रहृष्टाः	ஆனந்தங்கொண்ட வர்களாய்	कुम्भकर्णात्	கும்பகர்ணனிடம்
		भयार्ताः	பயபீடிதர்களாய்
		प्रदुदुवुः	ஒட்டம்பிடித்தார்கள்.

ततस्तु नीलो बलवान्पर्यवस्थापयन्बलम् । प्रविचिक्षेप शैलाग्रं कुम्भकर्णाय धीमते ॥ २४ ॥

ततः तु	அப்பொழுதோ	शैलाग्रं	மலைச்சிகரமொன்றை
बलवान्	பலசாலியாகிய	धीमते	தீமானாகிய
नीलः	நீலன்	कुम्भकर्णाय	கும்பகர்ணன்மீது
बलं	சேனையை [செய்து	प्रविचिक्षेप	வீசி அறைந்தான்.
पर्यवस्थापयन्	ஒடாது நிலைக்கச்-		

तमापतन्तं संप्रेक्ष्य मुष्टिनाऽभिजघान ह । मुष्टिप्रहाराभिहतं तच्छैलाग्रं व्यशीर्यत ॥ २५ ॥

आपतन्तं	மேல் விழுவரும்	तत् शैलाग्रं	அந்த மலைச்சிகரம்
तं	அதை	मुष्टिप्रहाराभिहतं	முஷ்டிக்குத்தால்
संप्रेक्ष्य	பார்த்து		தாக்கப்பட்டு
मुष्टिना	முஷ்டியால்	व्यशीर्यत	பொடிப்பொடியா
अभिजघान	எதிர்த்துக்குத்தினான்.	ह	காண்! [யிற்று

सविस्फुलिङ्गं सज्वालं निपपात महीतले ॥ २६ ॥

सविस्फुलिङ्गं	நெருப்புப்பொறிக ளோடும்	सज्वालं	ஜ்வாலைகளோடும் அது
		महीतले	பூமியில்
		निपपात	விழுந்தது.

ऋषभः शरभो नीलो गवाक्षो गन्धमादनः । पञ्च वानरशार्दूलाः कुम्भकर्णमुपाद्रवन् ॥

वानरशार्दूलाः	வானரோத்தமர்களா கிய	गवाक्षः	கவாக்ஷன்
ऋषभः	ரிஷபன்	गन्धमादनः	கந்தமாதனன் என்ற
शरभः	சரபன்	पञ्च	ஐவர்கள்
नीलः	நீலன்	कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனைநோக்கி
		उपाद्रवन्	ஒடினார்கள்.

शैलैर्वृक्षैस्तलैः पादैर्मुष्टिभिश्च महाबलाः । कुम्भकर्णं महाकायं सर्वतोऽभिप्रदुद्बुः ॥ २८ ॥

महाबलाः	மகாபலசாலிகளாகிய அவர்கள்	पादैः	கால்களாலும்
शैलैः	மலைகளாலும்	मुष्टिभिः च	முஷ்டிகளாலும்
वृक्षैः	மரங்களாலும்	महाकायं	பெருஞ்சரீரமுற்ற
तलैः	உள்ளங்கைகளாலும்	कुम्भकर्णं	சும்பகர்ணனை
		सर्वतः	நாற்புறமும்
		अभिप्रदुद्बुः	தாக்கினார்கள்.

स्पर्शानिव प्रहारांस्तान्वेदयानो न विव्यथे । ऋषभं तु महावेगं बाहुभ्यां परिष्वजे ॥

तान्	அந்த	विव्यथे न	துன்புறவில்லை.
प्रहारान्	அடிகளை	महावेगं	மிகவேகம்படைத்த
स्पर्शान् इव	ஊர்வனபோல்	ऋषभं तु	ரிஷபனையோவெனில்
वेदयानः	நினைக்கின்றவனாய்	बाहुभ्यां	இருகைகளால்
		परिष्वजे	கட்டிக்கொண்டான்.

कुम्भकर्णभुजाभ्यां तु पीडितो वानरर्षभः । निपपातर्षभो भीमः प्रमुखाद्वातशोणितः ॥

भीमः	பயங்கரான	पीडितः	நசக்குண்டவனாய்
वानरर्षभः	வானரோத்தமனான	प्रमुखात्	வாயினின்றி
ऋषभः तु	ரிஷபனும்	वातशोणितः	ரத்தத்தை கக்குபவ
कुम्भकर्णभुजाभ्यां	சும்பகர்ணனது இரு கைகளால்	निपपात	கிழி விழ்த்தான்.

मुष्टिना शरभं हत्वा जानुना नीलमाहवे । आजघान गवाक्षं तु तलेनेन्द्ररिपुस्तदा ॥ ३१ ॥

इन्द्ररिपुः	இந்திரசத்ருவாகிய அவன்	जानुना	முழங்கால்களால்
तदा	அப்பொழுது	नीलं	நீலையும்
आहवे	போரில்	हत्वा	புடைத்து
मुष्टिना	முஷ்டியினால்	रलेन	உள்ளங்கையால்
शरभं	சரபனையும்	गवाक्षं तु	கவாட்சையும்
		आजघान	அரைத்தான்.

पादेनाभ्यहनत्कुद्धस्तरसा गन्धमादनम् । दत्तप्रहारव्यथिता मुमुहुः शोणितोक्षिताः ॥

कुद्धः	கோபங்கொண்ட அவன்	दत्तप्रहार-)	கொடுக்கப்பட்ட அடி:
पादेन	காலால்	व्यथिताः)	களால் துன்பங்கொ
गन्धमादनं	கந்தமாதனனை		ண்ட அவர்கள்
तरसा	வலுக்கொண்டு	शोणितोक्षिताः	ரத்தத்தொய்த்தவர்
अभ्यहनत्	உதைத்தான்.	मुमुहुः	களாய்
			பூர்ச்சைபடைந்தனர்.

निपेतुस्ते तु मेदिन्यां निकृत्ता इव किंशुकाः ॥ ३३ ॥

तेषु वानरमुख्येषु पतितेषु महात्मसु । वानराणां सहस्राणि कुम्भकर्णं प्रदुद्रुवुः ॥ ३४ ॥

ते	அவர்கள்	महामसु	மகா ஆற்றல் படைக்கப் பெற்ற
निकृत्ताः	வெட்டித்தள்ளப் பட்ட	वानरमुख्येषु	வானரத்தலைவர்கள்
किंशुकाः इव	பலாசமாங்கன்போல	पतितेषु तु	கீழே விழுந்தவுடனே
मेदिन्यां	பூமியில்	वानराणां	வானரர்களின்
निपेतुः	சாய்ந்து விட்டார்கள்.	सहस्राणि	ஆயிரத்தவர்கள்
तेषु	அந்த	कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை
		प्रदुद्रुवुः	எதிர்த்தோடினார்கள்.

तं शैलमिव शैलाभाः सर्वे ते पुवर्गर्षभाः । समारुह्य समुत्पत्य ददंशुश्च महाबलाः ॥ ३५ ॥

शैलाभाः	மலைகளை நிகர்த்தவர்களும்	सर्वे	எல்லோரும்
महाबलाः च	மகாபலசாலிகளுமான	शैलं इव	மலைபோன்றவனான
ते	அந்த	तं समुत्पत्य	அவன் மீது தாவி
पुवर्गर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்	समारुह्य	ஏறி
		ददंशुः	கடித்தார்கள்.

तं नखैर्दशनैश्चापि मुष्टिभिर्जानुभिस्तथा । कुम्भकर्णं महाकायं ते जघ्नुः पुवर्गर्षभाः ॥ ३६ ॥

ते	அந்த	नखैः च	நகங்களாலும்
पुवर्गर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்	दशनैः अपि	பற்களாலும்
तं	அந்த	मुष्टिभिः	முஷ்டிகளாலும்
महाकायं	சரீரம் பெருத்தவ	जानुभिः तथा	முழந்தாள்களாலும்
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை [னான	जघ्नुः	துன்புறுத்தினார்கள்.

स वानरसहस्रैस्तैराचितः पर्वतोपमः । रराज राक्षसव्याघ्रो गिरिरात्मरुहैरिव ॥ ३७ ॥

पर्वतोपमः	பர்வதாகாரனாகிய	आचितः	மொய்க்கப்பெற்றவ
सः	அந்த	आत्मरुहैः	மரங்களால் [னாய்
राक्षसव्याघ्रः	அரக்கப்புலி	गिरिः इव	மலை எவ்வண்ணமோ
तैः	அந்த		அவ்வண்ணமே
वानरसहस्रैः	அநேக வானரர்களால்	रराज	விளங்கினான்.

बाहुभ्यां वानरान्सर्वान्प्रगृह्य सुमहाबलः । भक्षयामास संक्रुद्धो गरुडः पन्नगानिव ॥ ३८ ॥

सुमहाबलः	மிகபலசாலியாகிய	प्रगृह्य	பிடித்திழுத்து
	அவன்	गरुडः	கருடன்
संक्रुद्धः	மிகச்சினங்கொண்டு	पन्नगान् इव	பாம்புகளை எவ்வண்ணமோ
वानरान्	வானரர்கள்		அவ்வண்ணமே
सर्वान्	எல்லோரையும்	भक्षयामास	விழுங்கினான்.
बाहुभ्यां	கைகளால்		

ततस्ते वध्यमानास्तु हतयूथा विनायकाः । वानरा भयसंदिग्धा विनेदुर्विस्वरं भृशम् ॥

ततः अச்சமயம்
ते அந்த
वानराः வானார்கள்
वध्यमानाः புடைக்கப்பட்டவர்க
हतयूथाः तु அணிகுலைந்தும் [ளாய்

विनायकाः च தலைவர்களையிழந்தும்
भयसंदिग्धाः பயபிடிதர்களாய்
भृशं பெரிதாயும்
विस्वरं விகாரமாயும்
विनेदुः பூசலிட்டனர்.

अनेकशो वध्यमानाः कुम्भकर्णेन वानराः । राघवं शरणं जग्मुर्व्यथिताः खिन्नचेतसः ॥

कुम्भकर्णेन கும்பகர்ணனால்
अनेकशः பலர்பலராக
वध्यमानाः புடைக்கப்படும்
वानराः வானார்கள்

व्यथिताः துன்புற்றவர்களாய்
खिन्नचेतसः அறிவுகுழம்பியவர்க
राघवं ஸ்ரீராமரிடம் [ளாய்
शरणं जग्मुः சரண்புகுந்தார்கள்.

प्रभशान्वानरान्दृष्ट्वा वज्रहस्तसुतात्मजः । अभ्यधावत वेगेन कुम्भकर्णं महाहवे ॥ ४७ ॥

वज्रहस्तसुतात्मजः இந்திரன் பேரன்
அங்கதன்
महाहवे பெரும் போரில்
वानरान् வானர்களை

प्रभशान् முறியடிக்கப்பட்ட
दृष्ट्वा கண்டு [வர்களாய்
कुम्भकर्णं கும்பகர்ணனை நோக்கி
वेगेन ஆத்திரங்கொண்டு
अभ्यधावत எதிர்த்து ஒடினான்.

शैलशृङ्गं महद्रुह्य विनदंश्च मुहुर्मुहुः । त्रासयन्राक्षसान्सर्वान्कुम्भकर्णपदानुगान् ॥ ४८ ॥
चिक्षेप शैलशिखरं कुम्भकर्णस्य मूर्धनि ॥ ४९ ॥

महत् பெரும்
शैलशृङ्गं மலைச்சிகரமொன்றை
गृह्य கைக்கொண்டு
मुहुः मुहुः அடிக்கடி
विनदन् கர்ஜித்துக்கொண்டும்
कुम्भकर्ण- } கும்பகர்ணனைத்
पदानुगान् } தொடர்ந்துவரும்
राक्षसान् அரக்கர்கள்

सर्वान् யாவரையும்
त्रासयन् च வெருளச்செய்து
கொண்டும்
कुम्भकर्णस्य கும்பகர்ணனது
मूर्धनि தலையில்
शैलशिखरं மலைச்சிகரத்தை
चिक्षेप போட்டுடைத்தான்.

स तेनाभिहतोऽत्यर्थं गिरिशृङ्गेण मूर्धनि । कुम्भकर्णः प्रज्ज्वाल कोपेन महता तदा ॥

सः कुम्भकर्णः அந்த கும்பகர்ணன்
तेन அந்த
गिरिशृङ्गेण மலைச்சிகரத்தால்
मूर्धनि தலையில்
अत्यर्थं மிக

अभिहतः தாக்குண்டவனாய்
तदा அப்பொழுது
महता பெரும்
कोपेन கோபத்தால்
प्रज्ज्वाल ஜ்வலித்தான்.

सोऽभ्यधावत वेगेन वालिपुत्रपमर्षणः । कुम्भकर्णो महानादस्त्रासयन्सर्ववानरान् ॥५१॥

ச:	அந்த	வாசயந்	மிரளச்செய்து
கும்கர்ண:	கும்பகர்ணன்		கொண்டு
அமர்ஷண:	சகியாதவனாய்	வேகென	ஆத்திரங்கொண்டு
மஹானாத:	பேரொலிகொண்டு	வாலிபுத்ர	வாலிமைந்தனை
சர்வவானரான்	எல்லா வானரர்களை	அப்யதாவத	எதிர்த்தோடினான்.

शूलं ससर्ज वै रोषादङ्गदे स महाबलः

॥ ५२ ॥

மஹாவல:	மகாபலவானாகிய	அங்குதே	அங்கதனிடம்
ச: வை	அவனும்	சூல்	சூலாயுதத்தை
ரோஷாத்	கோபத்தால்	சசர்ஜ	எறிந்தான்.

तमापतन्तं बुद्ध्या तु युद्धमार्गविशारदः । लाघवान्मोचयामास बलवान्वानरर्षभः ॥५३॥

யுத்தமார்஑ிவாசாரத:	யுத்தப்பயிற்சியில்	த்	அதை,
	தோர்ந்த	புத்தியா	துண்ணறிவுகொண்டு
பலவான்	பலசாலியாகிய	லா஑வாத்	சாமர்த்தியத்தால்
வானர்ஷப: து	வானரோத்தமனும்	மோசயாமாச	தப்புவித்துக்கொண்டான்.
அபததன்	மேல்விழுவரும்		

उत्पत्य चैनं सहसा तलेनोरस्यताडयत् । स तेनाभिहतः कोपात्प्रमुहोहाचलोपमः ॥५४॥

சஹசா	விரைந்து	தென	அவனால்
உத்பத்ய	தாவிக்குதித்து	உரசி	மார்பில்
தலேன	உள்ளங்கையால்	அபிஹத:	அறைப்பட்டு
என்	இவனை (அரக்கனை)	அசலோபம:	பர்வதத்திற்கு சமான
உரசி	மார்பில்		இகிய
கோபாத்	கோபத்தோடு	ச:	அவன்
அதாடியத்	அறைந்தான்.	ப்ரமுஹ	முர்ச்சைக்கொண்டான்.

स लब्धसंज्ञो बलवान्मुष्टिमावर्त्य राक्षसः । अपहासेन चिक्षेप विसंज्ञः स पपात ह ॥५५॥

ச:	அந்த	அவர்த்ய	சுழற்றி
பலவான்	பலவானாகிய	சிக்ஷேப	விடுத்தினான்.
ராக்ஷச:	அரக்கன்	ச:	அவன் (அங்கதன்)
லப்த்சன்ஜ:	பிரக்ஞையுற்றவனாய்	விசன்ஜ:	பிரக்ஞையற்று
அபஹாசென	பரிஹாஸத்துடன்	பபாத	கிழி விழுந்தான்.
முடி	முஷ்டியை	ஹ	காண்!

तस्मिन्प्लवगशार्दूले विसंज्ञे पतिते भुवि । तच्छूलं समुपादाय सुग्रीवमभिदुद्रुवे ॥ ५६ ॥

தஸ்மிந் ப்லவகசார்டூலே	அந்த வானரோத்	தத் சூல்	அந்தச் சூலத்தை.
புவி	பூமியில் [தமன்	சசுபாடாய	எடுத்துக்கொண்டு
விசன்ஜே	பிரக்ஞையற்று	சு஑்ரீவ்	சுக்ரீவனை
பதததே	விழவும்,	அபிதுத்ருவே	எதிர்த்தோடினான்.

तमापतन्तं संप्रेक्ष्य कुम्भकर्णं महाबलम् । उत्पयात तदा वीरः सुग्रीवो वानराधिपः ॥५७॥

ததா அப்பொழுது
வீரனும்
வானராதிப:
சுகரீவன் [மாகிய
த அந்த

மகா பலசாலியாகிய
கும்பகர்ணனை
எதிர்த்து வருகின்ற
பார்த்து [வளைய
உயரக்கிளம்பினான்.

पर्वताग्रं समुत्क्षिप्य समाविध्य महाकपिः । अभिदुद्राव वेगेन कुम्भकर्णं महाबलम् ॥५८॥

மகாகபி: வானரோத்தமனாகும்
அவன்
பर्वताग्रं மலைச்சிகரமொன்றை
समुत्क्षिप्य பெயர்த்தெடுத்து
समाविध्य சூழற்றிக்கொண்டு

மகாபலம் மகா பலசாலியாகிய
கும்பகர்ணனை
வேகம் ஆக்திரமாய்
அபிதுத்ராவ எதிர்த்தான்.

तमापतन्तं संप्रेक्ष्य कुम्भकर्णः पुवङ्गमम् । तस्थौ विकृतसर्वाङ्गो वानरेन्द्रसमुन्मुखः ॥५९॥

கும்பகர்ண: சும்பகர்ணன்
த அந்த
पुवङ्गमं வானரனை
आपतन्तं எதிர்த்துவருபவனாய்
संप्रेक्ष्य பார்த்து

வானரேந்திரசமுன்முக: வானரமன்னனுக்கு
எதிர்ப்புகனாய்
विकृतसर्वाङ्गः { எல்லா அவயவங்களை
யும் பயங்கரமாகச்செ
ய்துகொண்டவனாய்
तस्थौ நின்றான்.

कपिशोणितदिग्धाङ्गं भक्षयन्तं पुवङ्गमान् । कुम्भकर्णं स्थितं दृष्ट्वा सुग्रीवो वाक्यमब्रवीत् ॥

சுமீவ: சுகரீவன்
கும்பகர்ணம் சும்பகர்ணனை
पुवङ्गमान् भक्षयन्तं வானரர்களைத் தின்று
कपिशोणित- } வானரத்தம் அங்கம்
दिग्धाङ्गं } எல்லாம் வழிந்தவனாக

स्थितं இருப்பவனாய்
दृष्ट्वा பார்த்து
वाक्यं ஒருசொல்லை
अब्रवीत् பின்வருமாறு சொன்
னான்.

पतिताश्च त्वया वीराः कृतं कर्म सुदुष्करम् । भक्षितानि च सैन्यानि प्राप्तं ते परमं यशः ॥

त्वया “உன்னால்
वीराः च வீரர்களும்
पतिताः வீழ்த்தப்பட்டார்கள்.
सुदुष्करं எவராலும் செய்வ
कर्म செயல் [தற்கரிய
कृतं செய்யப்பட்டது.

सैन्यानि சேனைகள்
भक्षितानि விழுங்கப்பட்டன.
ते உனக்கு
परमं பெரும்
यशः च புகழும்
प्राप्तम् கிட்டிவிட்டது.

त्यज तद्वातरानीकं प्राकृतैः किं करिष्यसि । सहस्रैकनिपातं मे पर्वतस्यास्य राक्षस ॥६२॥

தத் தானரானிக் “அந்த வானரஸேனை
त्यज விட்டுவிடு. [யை
प्राकृतैः சாமான்யர்களோடு
किं करिष्यसि யாது.செய்யப்
போகின்றன?

राक्षस அரக்க!
मे எனது
अस्य पर्वतस्य இந்த மலையினுடைய
एकनिपातं ஒரே ஒரு அறையை
सहस्र சகித்துப்பார்”.

तद्वाक्यं हरिराजस्य सत्त्वधैर्यसमन्वितम् । श्रुत्वा राक्षसशार्दूलः कुम्भकर्णोऽब्रवीद्वचः॥६३॥

राक्षसशार्दूलः	இராக்கடஸப்புலியா கீய	तत्	அந்த
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	वाक्यं	சொல்லை
हरिराजस्य	வாராமன்னனது	श्रुत्वा	கேட்டு
सत्त्वधैर्यसमन्वितं	ஆற்றலும் ஆண்மை யும் பொதிந்த	वचः	ஒருசொல்லை
		अब्रवीत्	பின் வருமாறு புகன் முன்:

प्रजापतेस्तु पौत्रस्त्यं तथैवर्क्षरजःसुतः । श्रुतपौरुषसंपन्नः कस्माद्गर्जसि वानर ॥ ६४ ॥

वानर	“குரங்கே!	श्रुतपौरुषसंपन्नः	பேர் போன பிரதாபம் நிறைந்தவன்.
त्वं तु	நீயோ.		
प्रजापतेः	பிரம்மரின்	तथा एव	அப்படியிருக்க
पौत्रः	பேரன் ;	कस्मात्	எதற்காக
ऋक्षरजःसुतः	ரிக்ஷரஜினின் புத்ரன்;	गर्जसि	குலைக்கின்றனை ?”

स कुम्भकर्णस्य वचो निशम्य व्याविध्य शैलं सहसा मुमोच ।

तेनाजघानोरसि कुम्भकर्णं शैलेन वज्राशनिसन्निभेन

॥ ६५ ॥

सः	அவன், (சுக்ரீவன்)	तेन	அந்த
कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணனது	वज्राशनिसन्निभेन	வஜ்ராபுதக்திற்கும்
वचः निशम्य	சொல்லைக் கேட்டு,		திகுக்கும் சமமானமான
शैलं	மலையை	शैलेन	மலையால் .
सहसा व्याविध्य	வேகமாய்ச் சுழற்றி	कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனது
मुमोच	அடிக்கும் வண்ணம் பிடித்துக்கொண்டான்.	उरसि	மார்பில்
		आजघान	உறைத்தான்.

तच्छैलशृङ्गं सहसा विशीर्णं भुजान्तरे तस्य तदा विशाले ।

ततो विषेदुः सहसा प्लवङ्गा रक्षोगणाश्चापि मुदा विनेदुः

॥ ६६ ॥

तदा.	அப்பொழுது	ततः	அதனால்
तत्	அந்த	प्लवङ्गाः	உவரர்கள்
शैलशृङ्गं	மலைச்சிகரமானது	विषेदुः	துக்கித்தனர்.
तस्य	அவனது	रक्षोगणाः च अपि	உரக்கர்களோவெனில்
विशाले	விரிந்த	मुदा	சக்திதாவுத்தால் .
भुजान्तरे	மார்பில்	सहसा	புன்னகைகொண்டு
सहसा	வலுவால்	विनेदुः	ஆரவாரித்தனர்.
विशीर्णं	பொடியாகிப்பது.		

स शैलशृङ्गाभिहतश्चुकोप ननाद कोपाच्च विवृत्य वक्त्रम् ।

व्याविध्य शूलं च तडित्प्रकाशं चिक्षेप हर्षक्षपतेर्वधाय

॥ ६७ ॥

सः	அவன்	तडित्प्रकाशं	மின்னலொளி
शैलशृङ्गाभिहतः	மலைச்சிகரத்தால் அடி		கொண்ட
चुकोप	சினந்தான். [யுண்டு	शूलं च	சூலாயுதத்தையும்
कोपात्	சினத்தால்	व्याविध्य	சூழற்றி
वक्त्रं	வாயை	हर्षक्षपतेः	வானரக்கரடிமன்ன
विवृत्य च	திறந்துகொண்டும்	वधाय	வதத்திற்காக [னின்
ननाद	கத்தினான்.	चिक्षेपं	விடுத்தான்.

तत्कुम्भकर्णस्य भुजप्रविद्धं शूलं शितं काञ्चनधामजुष्टम् ।

क्षिप्रं समुत्पत्य निगृह्य दोभ्यां वभञ्ज वेगेन सुतोऽनिलस्य

॥ ६८ ॥

अनिलस्य सुतः	மாருதி	शूलं	சூலத்தை
कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணனது	क्षिप्रं	விரைந்து
भुजप्रविद्धं	கரங்களால் விடுவிக்	समुत्पत्य	தாவி
	கப்பட்டதும்	दोभ्यां	இரு கைகளால்
काञ्चनधामजुष्टं	பொன்னொளிகொண்	निगृह्य	பிடித்திழுத்து
शितं	சூரியதுமான [டதும்	वेगेन	ஆத்திரத்தால்
तत्	அந்த	वभञ्ज	முறிக்கவற்றார்.

कृतं भारसहस्रस्य शूलं कालायसं महत् । वभञ्ज जानुन्यारोप्य प्रहृष्टः पुवर्गर्षभः ॥ ६९ ॥

पुवर्गर्षभः	ஹனுமார்	शूलं	சூலாயுதத்தை
भारसहस्रस्य कृतं	ஆயிரபார எடை	प्रहृष्टः	உத்ஸாகங்கொண்டு
	உள்ளதும்	जानुनि	முழங்காலில்
कालायसं	கறுப்பு இரப்பாலான	आरोप्य	கொடுத்து
महत्	பெரியதுமான [தும்	वभञ्ज	முறித்துவிட்டார்.

शूलं भग्नं हनुमता दृष्ट्वा वानरवाहिनी । हृष्टा ननाद बहुशः सर्वतश्चापि दुद्रुवे ॥ ७० ॥

वानरवाहिनी	வானரச்சேனை	हृष्टा	ஆனந்தமுற்றதாய்
शूलं	சூலாயுதத்தை	बहुशः	பலவாறாய்
हनुमता	ஹனுமாரால்	ननाद	கூச்சலிட்டது.
भग्नं	முறிக்கப்பட்டதாக	सर्वतः अपि	நாற்புறமும்
दृष्ट्वा	கண்டு	दुद्रुवे च	ஒடியும் திரிந்தது.

सिंहनादं च ते चक्रुः प्रहृष्टा वनगोचराः । मारुतिं पूजयांचक्रुर्दृष्ट्वा शूलं तथागतम् ॥

ते वनगोचराः	அந்த வானரர்கள்	सिंहनादं	சிங்கநாதத்தை
शूलं	சூலத்தை	चक्रुः	செய்தார்கள்.
तथागतं	அவ்விதமாகியதாய்	मारुतिं च	ஆஞ்சனேயரையும்
दृष्ट्वा	நினைந்து	पूजयांचक्रुः	கௌரவித்துக்கொண்
प्रहृष्टाः	ஸந்தோஷமுற்றவை		டாடினார்கள்.
	களாய்		

காலாயஸ் ஸாஸஹஸாரம் ஶூலம் ஶரதஸூர்யஸமானகாந்திம் ।

஢யம் ஶமீக்ய ஶஸ஢ம் க்ஷணெ஢ ஹஸா விநெடு: ஸுவகா: ஶமந்தாந்

॥ ௭௨ ॥

ஸுவகா:	வாநார்கள்	க்ஷணெ	ஒரு நொடிப்பொழு
காலாயஸ்	கறுத்த இரும்பாலா னதும்	ஶஸ஢ம்	பலா த்காரமாய் [தில்
ஶாஸஹஸாரம்	ஆபிரம் பாரம் எடையுள்ளதும்	஢யம்	முறிக்கப்பட்டதாக
ஶரதஸூர்ய- ஸமானகாந்தி}	சரத்காலத்திய சூர்ய ணை நிகர்த்த ஒளி	ஸமீக்ய	உணர்ந்து
	கொண்டதுமான	ஹஸா:	உள்ளம்பூரித்தவர்க ளாய்
ஶூலம்	சூலாயுதத்தை	ஸமந்தாந்	நாற்புறங்களிலும்
		விநெடு:	பேரிரைச்சலிட்டார் கள்.

ஸ தததா ஢யஸவேக்ய ஶூலம் சுகோப ரக்ஷோபிபதிமஹாஶ்மா ।

உத்பாஶ்ய லக்ஷ்மாஸலயாஸ ஶூலம் ஜவாந ஶுக்ரீவஸுபேத்ய தேந

॥ ௭௩ ॥

மஹாஶ்மா	பெரும் பிராணியான	ஸ:	அவன்
ரக்ஷோபிபதி:	ராக்ஷஸத்தலைவனான	லக்ஷ்மாஸலயாஸ	லக்கையைச்சார்ந்த மலையமலையினின்று
ஸ:	அவன்	ஶூலம்	கொடுமுடியொன்றை
ததா	அப்பொழுது	உத்பாஶ்ய	பெயர்த்தெடுத்து
தத்	அந்த	ஸுக்ரீவம்	சுக்ரீவனை
ஶூலம்	சூலத்தை	உபேத்ய	கிட்டி
஢யம்	முறிக்கப்பட்டதாய்	தேந	அதனால்
அவேக்ய	கவனித்து	ஜவாந	புடைத்தான்.
சுகோப	சினந்தான்.		

ஸ ஶூலஶூலா஢ிஹதோ விஸம்ஜ: ஶபாஸ ஶூமோ யுபி வானரேந்ர: ।

தம் ஶ்ரேக்ய ஶூமோ ஶதிதம் விஸம்ஜம் நெடு: ஶஹஸாஸ்தவ யாதுதாநா:

॥ ௭௪ ॥

வானரேந்ர:	வானரமன்னனாகிய	யாதுதாநா: து	அரக்கர்களும்
ஸ:	அவன்	தம்	அவன்
யுபி	போரில்	விஸம்ஜம்	பிரக்கடவற்று
ஶூலஶூலா஢ிஹத:	மலைமுடியால் தாக்கப் பட்டு	ஶூமோ	பூமியில்
		ஶதிதம்	விழுந்துவிட்டவனாய்
விஸம்ஜ:	உணர்வற்றவனாய்	ஶ்ரேக்ய	கவனித்து
ஶூமோ	தரையில்	ஶஹஸா:	கலிகொண்டவர்
ஶபாஸ	விழுந்துவிட்டான்.		களாய்
அத	அப்பொழுது	நெடு:	ஆர்ப்பரித்தார்கள்.

तमभ्युपेत्याद्भुतघोरवीर्यं स कुम्भकर्णो युधि वानरेन्द्रम् ।
जहार सुग्रीवमभिप्रगृह्य यथाऽनिलो मेघमतिप्रचण्डः

॥ ७५ ॥

सः कुम्भकर्णः	அந்தக் கும்பகர்ணன்	अभ्युपेत्य	கிட்டி.
अद्भुतघोरवीर्यं	{ ஆச்சர்யமும் பயங்கர முமான வீர்யம்	अभिप्रगृह्य	தூக்கிக்கொண்டு
	{ படைத்தவனும்	अतिप्रचण्डः अनिलः	பெரும் புயற்காற்று
वानरेन्द्रं	வானரமன்னனுமான	मेघं	மேகத்தை
तं	அந்த	यथा	எவ்வண்ணமோ
सुग्रीवं	சுக்ரீவனை		அவ்வண்ணமே
युधि	போரில்	जहार	எடுத்துச்சென்றான்.

स तं महामेघनिकाशरूपमुत्पाठ्य गच्छन्युधि कुम्भकर्णः ।
रराज मेरुप्रतिमानरूपो मेरुर्यथाऽभ्युच्छित्तघोरशृङ्गः

॥ ७६ ॥

मेरुप्रति मानरूपः	மேருமலையை நிகர்த்த உருவமுடையவனான	उत्पाठ्य	வாரி எடுத்துக் கொண்டு
सः	அந்த	गच्छन्	செல்கின்றவனாய்
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	अभ्युच्छित्तघोरशृङ्गः	உயர்ந்த பயங்கரமான சிகரமுற்ற
महामेघनिकाशरूपं	பெரும் மேகத்தை நிகர்த்த தோற்றமுடைய	मेरुः	மேருமலை
तं	அவனை	यथा	போல
युधि	போரில்	रराज	விளங்கினான்.

ततस्तमुत्पाठ्य जगाम वीरः संस्तूयमानो युधि राक्षसेन्द्रैः ।
गृण्वन्निनादं त्रिदशालयानां प्लवङ्गराजग्रहविस्मितानाम्

॥ ७७ ॥

ततः	அப்பொழுது	प्लवङ्गराजग्रह- } விஸ்மிதானாं	வானரமன்னன் பிடி யுண்டதால் ஆச்சர்யங்கொண்ட
वीरः	வீரனான	त्रिदशालयानां	விண்ணுலகத்தவர் களின்
तं	அவனை	निनादं	ஸம்பாஷணையை
उत्पाठ्य	எடுத்துக்கொண்டு	शृण्वन्	கேட்டுக்கொண்டே
युधि	போர்விஷயத்தில்	जगाम	சென்றுகொண்டிருந் தான்.
राक्षसेन्द्रैः	ராக்ஷஸோத்தமர் களால்		
संस्तूयमानः	சிலாகித்துக்கொண்டாடப்படுகின்றவனாய்		

ततस्तमादाय तदा स मेने हरीन्द्रमिन्द्रोपममिन्द्रवीर्यः ।
अस्मिन्हृते सर्वमिदं हृतं स्यात्सरायवं सैन्यमितीन्द्रशत्रुः

॥ ७८ ॥

इन्द्रतीर्यः	இந்திரனதுபோன்ற வீர்யங்கொண்டவனும்	तदा	அப்பொழுது
इन्द्रशत्रुः	இந்திரனது சத்ருவு	इन्द्रोपमं	இந்திரனை நிகர்த்த
सः	அவன் [மாகிய	हरीन्द्रं	வானரத்தலைவனு

மாகிய

தீ	அவனை	சராசுவம்	ராகவனுள்ளிட்ட
பாடாய	கையில் பற்றிக்	செய்ய	சேனை
	கொண்டு	சர்வ	எல்லாமும்
அஸிமந்	“இவன்	ஹத்	சிறைப்படுத்தப்பட்ட
ஹதே	சிறைப்படுத்தப்பட்டு		தாய்
	விடின	ச்யாத் இதி	ஆகும்” என்று
தத:	அதனால்	மேனே	எண்ணிக்கொண்
இதம்	இந்த		டான்.

विद्रुतां वाहिनीं दृष्ट्वा वानराणां ततस्ततः । कुम्भकर्णेन सुग्रीवं गृहीतं चापि वानरम् ॥
 हनुमांश्चिन्तयामास मतिमान्मारुतात्मजः । एवं गृहीते सुग्रीवे किं कर्तव्यं मया भवेत् ॥

மதிமான்	நுண்ணறிவாளராகிய	விட்ருதா அபி	ஒடிவிட்டதாகவும்
மாருதாत्मज:	வாயுபுத்தல்வராகிய	दृष्ट्वा	கண்டு
हनुमान्	ஆஞ்சனேயர்,	चिन्तयामास	பின்வருமாறு சிந்திக்க
वानरं	வானரனாகிய	एवं	“இவ்விதம் [லாயினர்:
सुग्रीवं	சுக்ரீவனை	सुग्रीवे	சுக்ரீவன்
कुम्भकर्णेन	கும்பகர்ணனால்	गृहीते	கிரஹிக்கப்பட்ட
गृहीतं च	எடுத்துப்போகப்பட்ட	मया	என்னால் [பொழுது
	டதாகவும்	कर्तव्यं	செய்துமுடிக்கப்பட
वानराणां	வானரர்களின்		வேண்டியது
वाहिनीं	சேனையை	किं भवेत्	யாது?
ततः ततः	அங்குமிங்குமாயி		

यद्वै न्याय्यं मया कर्तुं तत्करिष्यामि सर्वथा । भूत्वा पर्वतसङ्काशो नाशयिष्यामि राक्षसम् ॥

யந்	“எது	करिष्यामि	செய்துவிடுவேன்.
मया	என்னால்	पर्वतसङ्काशः	பர்வதத்தை கிசுத்த
कर्तुं	செய்துமுடிக்க	भूत्वा	ஆகி [வரைய்
न्याय्यं	தக்கதோ	राक्षसं	உரக்களை
तत् वै	அதையே	नाशयिष्यामि	தவம்ஸம் செய்து
सर्वथा	எப்படியும்		விடுகின்றேன்.

मया हते संयति कुम्भकर्णे महाबले मुष्टिविकीर्णदेहे ।

विमोचिते वानरपार्थिवे च भवन्तु हृष्टाः पुवगाः समस्ताः

॥ ८२ ॥

மயா	“என்னால்	வானரபார்थிவே	வானரமன்னன்
संयति	போரில்	विमोचिते च	விடுவிக்கப்படவும்
महाबले	மகாபலனாகிய	पुवगाः	வானரர்கள்
कुम्भकर्णे	கும்பகர்ணன்	समस्ताः	யாவரும்
हते	புடைக்கப்பட்டு	हृष्टाः	ஸந்தோஷம் கொண்
मुष्टिविकीर्णदेहे	முஷ்டிக்குத்தால்		டவர்களாய்
	தேகம் சிதறவும்	भवन्तु	ஆகட்டும்.

अथवा स्वयमप्येष मोक्षं प्राप्स्यति पार्थिवः । गृहीतोऽयं यदि भवेत्तिदृशैः सासुरोरगैः ॥

अथवा "அஃதிருக்கட்டும்;
अयं இந்த
पार्थिवः अपि மன்னரே
सासुरोरगैः அசுரர்களும்கூட நாகர்
களுமுள்ளிட்ட

गृहीतः கிரஹிக்கப்பட்ட
भवेत् यदि ஆயினும் [டவராக
स्वयं தானாகவே
एषः இதோ
मोक्षं प्राप्स्यति விடுவித்துக் கொள்வார்.

विदृशैः தேவர்களால்

मन्ये न तावदात्मानं बुध्यते वानराधिपः । शैलप्रहाराभिहतः कुम्भकर्णेन संयुगे ॥ ८४ ॥

वानराधिपः "வானரமன்னர்
संयुगे போரில்
कुम्भकर्णेन சும்பகர்ணனால்
शैलप्रहाराभिहतः மலையின் அடியால்
தாக்கப்பட்டவராய்

तावत् இப்பொழுது
आत्मानं தன்னையும்
बुध्यते न உணரவில்லை என்று
मन्ये நினைக்கிறேன்.

अयं मुहूर्तात्सुग्रीवो लब्धसंज्ञो महाहवे । आत्मनो वानराणां च यत्पथ्यं तत्करिष्यति ॥

अयं "இந்த
सुग्रीवः சுகரீவர்
मुहूर्तात् சிறிது நேரத்தில்
लब्धसंज्ञः பிரக்ஞைபெற்றவராகி
महाहवे போரில்

आत्मनः தனக்கும்
वानराणां च வானரர்களுக்கும்
यत् எது
पथ्यं ஹிதமானதோ
तत् करिष्यति அதைச் செய்வார்.

मया तु मोक्षितस्यास्य सुग्रीवस्य महात्मनः । अप्रीतिश्च भवेत्कृष्ण कीर्तिनाशश्च शाश्वतः ॥

मया "என்னால்
महात्मनः மஹாத்மாவாகிய
अस्य இந்த
सुग्रीवस्य சுகரீவர்
मोक्षितस्य तु விடுவிக்கப்பட்டாலோ

कृष्ण அஸஹ்யமான
अप्रीतिः அப்ரீதியும்
भवेत् ஏற்படலாம்.
कीर्तिनाशः च கீர்த்தியின் அழிவும்
शाश्वतः च நிச்சயமே.

तस्मान्मुहूर्तं काक्षिष्ये विक्रमं पार्थिवस्य तु । भिन्नं च वानरानीकं तावदाश्वासयाम्यहम् ॥

तस्मात् "ஆகையால்
मुहूर्तं சற்றேரம்
पार्थिवस्य மன்னருடைய
विक्रमं பராக்கிரமத்தை
काक्षिष्ये எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

तावत् तु அதற்குள்ளே
भिन्नं வெறித்தோடும்
वानरानीकं च வானரச்சேனையையும்
अहं நான்
आश्वासयामि தேற்றாவுபடுத்துகிறேன்.

इत्येवं चिन्तयित्वा तु हनुमान्मारुतात्मजः । भूयस्संस्तम्भयामास वानराणां महाचमूम् ॥

मारुतात्मजः வாயுபுத்தல்வராகிய
हनुमान् ஹனுமார்
इति एवं மேற்கண்டவாறு
चिन्तयित्वा சிந்தனைசெய்துவிட்டு

तु அப்பொழுது
वानराणां வானரர்களின்
महाचमूम् பெரும் ஸேனையை
भूयः பலவாறாய்
संस्तम्भयामास நிலைகொள்வித்தார்.

स कुम्भकर्णोऽथ विवेश लङ्कां स्फुरन्तमादाय महाकपिं तम् ।

विमानचर्यागृहगोपुरस्थैः पुष्पाश्रयवर्षैरवकीर्यमाणः

॥ ८९ ॥

ச:	அந்த	விமானவ்யா- கோபுரஸ்தை:	விமானங்களிலும் கா வல் விடுதிகளிலும், கோபுரங்களிலும் இருப்பவர்களால்
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	புஷ்பாஸ்தவ்யை:	சிறந்த புஷ்பவார்ஷங் களால்
अथ	அப்பொழுது	अवकीर्यमाणः	இறைக்கப்படுகின்றவ
स्फुरन्तं	துடிக்கும்	लङ्कां	இலங்கைக்குள் [ளாய்
तं	அந்த	विवेश	புகுந்தான்.
महाकपिं	வானரோத்தமனை		
आदाय	எடுத்துக்கொண்டு,		
लाजगन्धोदवर्षैस्तु सिच्यमाणः शनैः शनैः ।		राजमार्गस्य शीतत्वात्संज्ञामाप महाबलः ॥	
महाबलः	மகாபலசாலியாகும் அவன் (சுகர்வன்)	सिच्यमाणः तु	நனைக்கப்படுகின்றவ ளாயும்
राजमार्गस्य	ராஜவீதியின்	शनैः शनैः	கொஞ்சம் கொஞ்ச மாக
शीतत्वात्	குளிர்ச்சியாலும்	संज्ञां	பிரக்கஞ
लाजगन्धोद- वर्षैः	பொரிகள், சந்தனம், ஜலம் இவைகளின் வார்ஷங்களாலும்	आप	தெளிந்தான்.

ततः स संज्ञामुपलभ्य कृच्छ्राद्वलीयसस्तस्य भुजान्तरस्थः ।

अवेक्षमाणः पुरराजमार्गं विचिन्तयामास मुहुर्महात्मा

॥ ९१ ॥

महात्मा	பேராற்றல் படைத்த	तस्य	அவனது
सः	அவன்	भुजान्तरस्थः	புஜங்கலின் நடுவே சிக்கிக்கொண்டு
ततः	அப்பொழுது	पुरराजमार्गं	நகரின் ராஜவீதியை
कृच्छ्रात्	சிரமப்பட்டு	अवेक्षमाणः	காண்பவனாய்
संज्ञां	தெளிவை	मुहुः	மென்மேலும்
उपलभ्य	அடைந்து,	विचिन्तयामास	சிந்திக்கலானான்.
वलीयसः	மிக பலசாலியாகிய		

एवं गृहीतेन कथं नु नाम शक्यं मया संप्रति कर्तुमद्य ।

तथा करिष्यामि यथा हरीणां भविष्यतीष्टं च हितं च कार्यम्

॥ ९२ ॥

एवं	“இவ்வாறு	हरीणां	வானரர்களுக்கு
गृहीतेन	கொணிக்கப்பட்ட	यथा च	எப்படியாயின்
मया	என்னால்	इष्टं	இஷ்டமும்
अद्य	இப்பொழுது	हितं च	நன்மையுமாக
संप्रति कर्तुं	பிரதிசெய்ய	भविष्यति	குடியுமோ
कथं नु	எப்படித்தான்	तथा	ஆப்படியே
शक्यं	சாத்தியமாகும்?	कार्यं	காரியத்தை.
नाम	{ இருந்தாலுமிருக்கட் டும்; ஒரு கை பார்த் துவிடுகிறேன்.	करिष्यामि	முடிக்கின்றேன்.”

ततः कराग्रैः सहसा समेत्य राजा हरीणाममरेन्द्रशत्रुम् ।

खरैश्च कर्णौ दशनैश्च नासां ददंश पार्श्वेषु च कुम्भकर्णम्

॥ ९३ ॥

हरीणां	வானார்களின்
राजा	மன்னன்
ततः	அப்பொழுது
अमरेन्द्रशत्रुं	தேவேந்திரசத்ருவாகிய
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை
सहसा	வலுவாய்
समेत्य	எட்டி

खरैः	கடாரான
कराग्रैः	நகங்களால்
कर्णौ च	இரு காதுகளையும்
दशनैः	பற்களால்
नासां च	மூக்கையும்
पार्श्वेषु च	விலாப்புறங்களிலும்
ददंश	கிள்ளி, கடித்துக் காயப்படுத்தினான்.

स कुम्भकर्णो हतकर्णनासो विदारितस्तेन विमर्दितश्च ।

रोषाभिभूतः क्षतजार्द्रगात्रः सुग्रीवमाविध्य पिपेष भूमौ

॥ ९४ ॥

सः	அந்த
कुम्भर्णः	கும்பகர்ணன்
तेन	அவனால்
विदारितः	ப்ராண்டப்பட்டும்
विमर्दितः च	துன்புறுத்தப்பட்டும்
हतकर्णनासः	காதுகளும் மூக்குமழிந்து

क्षतजार्द्रगात्रः	ரத்தத்தால் தேகம் நனைந்து
रोषाभिभूतः	ஆங்காரம் மூண்ட
सुग्रीवं	சுக்ரீவனை [வனம்]
आविध्य	சுழற்றி
भूमौ	தரையில்
पिपेष	தேய்த்தான்.

स भूतले भीमबलाभिपिष्टः सुरारिभिस्तैरभिहन्यमानः ।

जगाम खं वेगवद्भ्युपेत्य पुनश्च रामेण समाजगाम

॥ ९५ ॥

सः	அவன்
भूतले	பூமியில்
भीमबलाभिपिष्टः	பெரும்பலசாலியாகிய அவனால் தேய்க்கப்
तैः	அந்த [பட்டவனாய்]
सुरारिभिः	தேவசத்ருக்களால் (அரக்கர்களால்)

अभिहन्यमानः	புடைக்கப்பட்டவனாய்
खं	ஆகாயத்தில்
वेगवत्	விரைவுடன்
अभ्युपेत्य जगाम	கிளம்பிச் சென்றான்.
पुनः च	மீளவும்
रामेण	ஸ்ரீராமருடன்
समाजगाम	சேர்ந்துநின்றான்.

कर्णनासाविहीनस्तु कुम्भकर्णो महाबलः । रराज शोणितैः सिक्तो गिरिः प्रस्रवणैरिव ॥

कर्णनासाविहीनः	காதுகளையும் மூக்கையும்
महाबलः	மகாபலசாலியாகிய
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்
तु	அப்பொழுது
शोणितैः	ரத்தத்தால்

सिक्तः	நனைந்தவனாய்
गिरिः	ஓர் மலை
प्रस्रवणैः	மலையருவிகளால்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
रराज	விளங்கினான்.

शोणिताद्रौ महाकायो राक्षसो भीमविक्रमः । युद्धायाभिमुखो भूयो मनश्चक्रे महाबलः ॥

महाकायः	பேருடல் படைக்கப் பெற்றவனும்	राक्षसः	அரக்கன்
महाबलः	மகாபலசாலியும்	भूयो	மீளவும்
भीमविक्रमः	பயங்கரப் பதாபமுற்ற வனும்	युद्धाय	போரை
शोणितार्द्रः	சூருதிவழிந்தவனு மான்	अभिमुखः	நோக்கி
		मनः	மனதை
		चक्रे	செலுத்தினான்.

अमर्षाच्छोणितोद्गारी शुशुभे रावणानुजः । नीलाञ्जनचयप्रख्यः ससन्ध्य इव तोयदः ॥

नीलाञ्जनचयप्रख्यः	கரிய மைமலையை நிகர்த்த	शोणितोद्गारी	ரத்தத்தைக் கக்கு பவனும்
रावणानुजः	ராவணன் தம்பி கும்பகர்ணன்	ससन्ध्यः	மாலைவெயிலைக் கொண்ட
अमर्षात्	கோபத்தால்	तोयदः इव	மேகம்போல்
		शुशुभे	பிரகாசித்தான்.

गते तु तस्मिन्सुरराजशत्रुः क्रोधात्प्रदुद्राव रणाय भूयः ।

अनायुधोऽस्मीति विचिन्त्य रौद्रो घोरं तदा मुद्रमाससाद ॥ ९९ ॥

रौद्रः	பயங்கரான	तदा	அப்பொழுது
सुरराजशत्रुः	தேவேந்திரசத்ருவா கிய அவன்,	अनायुधः	‘ஆயுதமிழந்தவனாக
तस्मिन् गते तु	சுக்ரீவன் சென்று விட்டவுடன்	अस्मि	இருக்கின்றேன்’
क्रोधात्	கோபத்தால்	इति	என்று
भूयः	மீளவும்	विचिन्त्य	எண்ணி
रणाय प्रदुद्राव	போரிட ஓடினான்.	घोरं	படங்கரமான
		मुद्रं	முக்கராயுதம் ஒன்றை
		आससाद	கைக்கொண்டான்.

ततः स पुर्याः सहसा महौजा निष्क्रम्य तद्दानरसैन्यमुग्रम् ।

तेनैव रूपेण बभञ्ज रुष्टः प्रहारमुष्ट्या च पदेन सद्यः ॥ १०० ॥

ततः	அப்பொழுது	सद्यः	தகடினமே
महौजाः	மஹா பிரதாபம் கொண்ட	रुष्टः	கோபம் கொண்டவ னாய்
सः	அவன்	तत्	அந்த
तेन	அந்த	उग्रं	படங்கரமான
रूपेण एव	உருவத்துடனேயே	वानरसैन्यं	வானரச்சேனையை
सहसा	விரைந்து	प्रहारमुष्ट्या	அடியாலும் முஷ்டி யாலும்
पुर्याः	நகரில்கின்று	पदेन च	காலாலும்
निष्क्रम्य	வெளிவந்து	बभञ्ज	முறியடித்தான்.

वभक्ष रक्षो युधि कुम्भकर्णः प्रजा युगान्ताग्निरिव प्रदीप्तः । ॥ १०१ ॥

रक्षः	அரக்கனான	प्रजाः	பிரஜைகளை
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	इव	எவ்வண்ணமோ
प्रदीप्तः	ஜ்வாலையுடன் மூண்ட		அவ்வண்ணமே
युगान्ताग्निः	பிரளயகாலாக்கி	युधि	போரில்
		वभक्ष	விழுங்கினான்.

बुभुक्षितः शोणितमांसगृध्रः प्रविश्य तद्वानरसैन्यमुग्रम्
चखाद रक्षांसि हरीन्पिशाचानृक्षांश्च मोहाद्युधि कुम्भकर्णः । ॥ १०२ ॥

कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	वानरसैन्यं	வானரச்சேனைக்குள்
बुभुक्षितः	பசிமெடுத்தவனாய்	प्रविश्य	புகுந்து
शोणितमांसगृध्रः	{ ரத்தத்திலும் மாம்சத் திலும் ஆசைகொண் டவனாய்	हरीन्	வானரர்களையும்
युधि	போரில்	ऋक्षान्	கரடிகளையும்
तत्	அந்த	मोहात्	வெறிமயக்கத்தால்
उग्रं	பயங்கரமான	रक्षीन्	அரக்கர்களையும்
		पिशाचान् च	பிசாசர்களையும்
		चखाद	மென்று தின்றான்.

यथैव मृत्युर्हरते युगान्ते स भक्षयामास हरींश्च मुख्यान् ॥ १०३ ॥

मृत्युः	எமன்	सः च	அவனும்
युगान्ते	பிரளயகாலத்தில்	मुख्यान्	சிறந்த
यथा	எப்படி	हरीन्	வானரர்களை
हरते एव	அழிக்கின்றானே,	भक्षयामास	விழுங்கினான்.
	அப்படியே		

एकं द्वे त्रीन्बहून्कुदो वानरान्सह राक्षसैः । समादायैकहस्तेन प्रचिक्षेप त्वरन्मुखे ॥

कुदः	கோபங்கொண் அவன்	एकहस्तेन	ஒரு கையால்
वानरान्	வானரர்களை	समादाय-	வாரியிழுத்து,
राक्षसैः सह	அரக்கர்களோடுகூட	त्वरन्	தூரிதமாய்
एकं	ஒன்றும்	मुखे	வாயில்
द्वे त्रीन्	இரண்டும் மூன்றும்	प्रचिक्षेप	போட்டுக்கொண்
बहून्	பலவுமாய்		டான்.

संप्रसवंस्तदा मेदः शोणितं च महाबलः । वध्यमानो नगेन्द्राग्रैर्भक्षयामास वानरान् ॥

महाबलः	மகாபலசாலியாகு	नगेन्द्राग्रैः	பெரும் பர்வதசிகரங் களால்
तदा	அப்பொழுது [மவன்	वध्यमानः च	புடைக்கப்படுகின்ற வனாகவே
मेदः	கொழுப்பையும்	वानरान्	வானரர்களை
शोणितं	ரத்தத்தையும்	भक्षयामास	தின்றான்.
संप्रसवन्	பெருகச்செய்து கொண்டு		

पीड्यमानस्तदस्त्रं तु विशेषं तत्स राक्षसः । ततश्चुकोप बलवान्सुमित्रानन्दवर्धनः ॥११२॥

तदस्त्रं	அவருடைய அஸ்திரம்	पीड्यमानः तु	துன்புறுத்துகிறவனாய் மட்டும் ஆனான்.
विशेषं	மகர மகிமை வாய்ந்	ततः	அதனால்
तत्	ஆனாலோ [தது.	बलवान्	பலசாலியாகிய
सः	அந்த	सुमित्रानन्दवर्धनः	லக்ஷ்மணர்
राक्षसः	அரக்கன்	चुकोप	கோபமடைந்தார்.

अथास्य कवचं शुभ्रं जाम्बूनदमयं शुभम् । प्रच्छादयामास शरैः सन्ध्याभ्रमिव मारुतः ॥

अथ	அப்பொழுது	कवचं	கவசத்தையும்
शरैः	பாணங்களால்	मारुतः	காற்று
अस्य	இவனுது	सन्ध्याभ्रं	மாலேக்காலத்தியமேகத்தை
जाम्बूनदमयं	தங்கமயமானதும்	इव	எவ்வண்ணமோ
शुभ्रं	ஒளிபொருந்தியதும்		அவ்வண்ணமே
शुभं	அழகியதுமான	प्रच्छादयामास	மறைத்தார்.

नीलाञ्जनचयप्रख्यः शरैः काञ्चनभूषणैः । आपीड्यमानः शुशुभे मेघैः सूर्य इवांशुमान् ॥

काञ्चनभूषणैः	பொன் பூஷணங்களால்	मेघैः	மேகங்களால்
आपीड्यमानः	அலங்கரிக்கப்பட்ட	अंशुमान्	கிரணங்களுடன் கூடிய
	அவன்	सूर्यः	சூரியன்
शरैः	பாணங்களால்	इव	எவ்வண்ணமோ
नीलाञ्जनचयप्रख्यः	கரியமைமலையை		அவ்வண்ணமே
	நிகர்த்தவனாய்	शुशुभे	விளங்கினான்.

ततः स राक्षसो भीमः सुमित्रानन्दवर्धनम् । सावज्ञमेव प्रोवाच वाक्यं मेघौघनिस्वनः ॥

ततः	அப்பொழுது	सुमित्रानन्दवर्धनं	லக்ஷ்மணரைப்
सः	அந்த		பார்த்து
भीमः	பயங்கரான	सावज्ञं एव	எளனமாகவே
राक्षसः	அரக்கன்	वाक्यं	ஒரு வார்த்தையை
मेघौघनिस्वनः	{ மேகக்கூட்டங்களின் இடியோசையுடைய வனாக	प्रोवाच	பின் வருமாறு
			புகன்றான்:

अन्तकस्याप्यकष्टेन युधि जेतारमाहवे । युध्यता मामभीतेन ख्यापिता वीरता त्वया ॥

युधि	“போரில்	युध्यता	போர்புரியும்
अन्तकस्य अपि	எமனையும்	त्वया	உன்னால்
अकष्टेन	அனாயாசமாய்	आहवे	யுத்தத்தில்
जेतारं	வென்ற	वीरता	வீரத்தன்மையானது
मां	என்னிடம்	ख्यापिता	பிரகித்தப்படுத்தப்
अभीतेन	பயமில்லாதவனாய்		பட்டது.

प्रगृहीतायुधस्येह मृत्योरिव महामृधे । तिष्ठन्नप्यग्रतः पूज्यः किमु युद्धप्रदायकः ॥११७॥

इह महामृधे	“இப்பெரும்போரில்	तिष्ठन् अपि	நிற்பவகை
प्रगृहीतायुधस्य	ஆயுதங்கள் கைக்		இருப்பினும்
	கொண்டு	पूज्यः	சிலாகிக்கத்தக்கவன் ;
मृत्योः इव	எமன்போன் றிருக்	युद्धप्रदायकः	போரிடுபவன்
	கும் (எனது)	किमु	சொல்லவும்
अग्रतः	முன்னிலையில்		வேண்டுமோ?

ऐरावतं समारूढो वृतः सर्वामरैः प्रभुः । नैव शक्रोऽपि समरे स्थितपूर्वः कदाचन॥११८॥

ऐरावतं	“ஐராவத்தின் மீது	शक्रः अपि	இந்திரனும் கூட
समारूढः	ஏறியவனும்	समरे	போரில்
सर्वामरैः	தேவர்கள் யாவராலும்	कदाचन	ஒரு தடவையேனும்
वृतः	சூழப்பட்டவனும்	स्थितपूर्वः न एव	முன்பு நின்றதே
प्रभुः	எல்லா வல்லவனுமான		யில்லை.

अद्य त्वयाऽहं सौमित्रे बालेनापि पराक्रमैः । तोषितो गन्तुमिच्छामि त्वामनुज्ञाप्य राघवम्॥

सौमित्रे	“லக்ஷ்மணா!	तोषितः	சந்தோஷம் விளைவிக்
अद्य	இப்பொழுது		கப்பட்டேன்.
बालेन अपि	குழந்தையா யிருந்	त्वां	உனக்கு
	தாலும்	अनुज्ञाप्य	விடைகொடுத்து
त्वया	உன்னால்	राघवं	ராமனிடம் [விட்டு
पराक्रमैः	ப்ரதாபங்களால்	गन्तुं	போக
अहं	நான்	इच्छामि	விரும்புகிறேன்.

यत्तु वीर्यबलोत्साहैस्तोषितोऽहं रणे त्वया । राममेवैकमिच्छामि हन्तुं यस्मिन्हते हतम् ॥

रणे	“போரில்	यस्मिन्	எவன்
अहं	நான்	हते	கொல்லப்பட்ட
त्वया	உன்னால்	हतं	கொல்லப்பட்டதாக

वीर्यबलोत्साहैः	{ ஆண்மையாலும்,	रामं	ராமன்
	ஆற்றலாலும்,	एकं एव	ஒருவனையே
	உத்ஸாகத்தாலும்	हन्तुं	கொல்ல
तोषितः यत् तु	களிப்பிக்கப்பெற்றவ	इच्छामि	விரும்புகின்றேன்.
	கை இருந்தாலும்		

रामे मयाऽत्र निहते येऽन्ये स्थास्यन्ति संयुगे । तानहं योधयिष्यामि स्वबलेन प्रमाथिना॥

अत्र	“இப்பொழுது	स्थास्यन्ति	இருப்பார்களோ
मया	என்னால்	तान्	அவர்களை
संयुगे	போரில்	प्रमाथिना	தவம்ஸமாக்கும்
रामे	ராமன்	स्वबलेन	எனது சேனையைக்
निहते	கொல்லப்பட்டான்		கொண்டு
अन्ये	மற்ற	अहं	நான்
ये	எவர்கள்	योधयिष्यामि	போரிடச்செய்வேன்.”

इत्युक्तवाक्यं तद्रक्षः प्रोवाच स्तुतिसंहितम् । मृधे घोरतरं वाक्यं सौमित्रिः प्रहसन्निव ॥

சௌமித்ரி:	லக்ஷ்மணர்.	தத்	அந்த
இதி	மேற்கண்டவாறு	ரக்ஷ:	அரக்கனைப்பார்த்து
स्तुतिसंहितं	புகழ்ச்சியுடன்கூடிய	प्रहसन् इव	புன்னகையுற்றவராய்
	தாய்	मृधे	போர்விஷயத்தில்
घोरतरं	கொடியதாய்	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
उक्तवाक्यं	வார்த்தைகள்	प्रोवाच	பின்வருமாறு
	மொழிந்த		புகன்றார்:

यस्त्वं शक्रादिभिर्देवैरसह्यः प्राप्य पौरुषम् । तत्सत्यं नान्यथा वीर दृष्टस्तैऽद्य पराक्रमः ॥

यः	“எந்த அந்த	सत्यं	உண்மையே;
त्वं	நீ	अन्यथा न	மாறல்ல;
शक्रादिभिः	இந்திரன் முதலிய	वीर	வீர!
देवैः	தேவர்களால்	अद्य	இப்பொழுது
पौरुषं प्राप्य	பராக்ரமம்கொண்டும்	ते पराक्रमः	உனது பராக்ரமம்
असह्यः	வெல்லமுடியாதவன்	दृष्टः	காணப்பட்டது.”
तत्	என்பது		

एष दाशरथी रामस्तिष्ठत्यद्रिरिवाचलः । इति श्रुत्वा ह्यनादृत्य लक्ष्मणं स निशाचरः ॥
अतिक्रम्य च सौमित्रिं कुम्भकर्णो महाबलः । राममेवाभिदुद्राव दारयन्निव मेदिनीम् ॥

दाशरथिः	“தசரதரின் திருமக	सः	அந்த
रामः	ஸ்ரீராமர் [ஞராகிய	कुम्भकर्णः च	கும்பகர்ணனும்
एषः	இதோ	सौमित्रिं	சுமித்ராதேவியின்
अद्रिः इव	மலையொப்ப		புதல்வராகிய
अचलः	அசையாது	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
तिष्ठति	நின்றனுகொண்டிருக்கின்றார்,”	अनादृत्य	பொருட்படுத்தாது
इति	என்பதை	अतिक्रम्य	தாண்டிச்சென்று
श्रुत्वा हि	கேட்டதுமே	मेदिनीं	பூமியை
महाबलः	மகா பலசாலியும்	दारयन् इव	பிளக்கின்றவன் போல்
निशाचरः	நிசாசரனுமாகிய	रामं एव	ஸ்ரீராமரையே
		अभिदुद्राव	எதிர்த்தோடினான்.

अथ दाशरथी रामो रौद्रमुखं प्रयोजनम् । कुम्भकर्णस्य हृदये ससर्ज निशिताञ्छरान् ॥

अथ	அப்பொழுது	रौद्रं	க்ரூரமாய்
दाशरथिः	தசரதரின்	प्रयोजनं	அபிமந்திரித்த
	திருமகனான	अद्य	அஸ்தரத்தையும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	निशितान्	கூரிய
कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணனது	शरान्	பாணங்களையும்
हृदये	மார்பில்	ससर्ज	விடுத்தார்.

तस्य रामेण विद्वस्य सहसाभिप्रधावतः । अङ्गारमित्राः क्रुद्धस्य सुखान्निश्चैरर्चिषः ॥

ராமேன
வித்வஸ்ய
கருத்ய
சஹஸா
அபிப்ரதாவத:

ஸ்ரீராமரால்
எய்யப்பட்டு
கோபங்கொண்டு
விரைவாய்
எதிர்த்துவரும்

तस्य
सुखान्
अङ्गारमित्राः
अर्चिषः
निश्चैरः

அவனது
முகத்தினின்று
தணலைநிகர்த்த
ஜ்வாலைகள்
வெளியார்ந்தன.

रामास्त्रविद्धो घोरं वै नदन्नाक्षसपुङ्गवः । अभ्यधावत संक्रुद्धो हरीन्विद्रावयन्रणे ॥१२८॥

ராமாஸ்த்ரவித்டு
காஷ்ஸா த்தமனா
அவன்

ராமாஸ்த்ரவித்டு:
ஸ்ரீராமரது பாணங்க
ளால்அடியுண்டவனாய்

घोरं वै
नदन्
नदन्

மிக்க பயங்கரமாக
சத்தமிட்டுக்கொண்டு

संक्रुद्धः
रणे

கோபங்கொண்டவ
பேரில் [னாய்

हरीन्
विद्रावयन्
अभ्यधावत

வானரர்களை
வெருட்டிக்கொண்டு
எதிர்த்தோடிவந்
தான்.

तस्योरसि निमग्नाश्च शरा बर्हिणवाससः । रेजुनीलाद्रिकटके नृत्यन्त इव बर्हिणः॥१२९॥

तस्य
उरसि
निमग्नाः
बर्हिणवाससः च

அவனது
மார்பில்
பாய்ந்த
மயில்தோகை கட்டப்
பெற்ற

शराः
नीलाद्रिकटके
नृत्यन्तः
बर्हिणः इव
रेजुः

பாணங்கள்
கருடலையின் தாழ்
ஆடும் [வரையில்
மயில்களென
விளங்கின.

हस्ताच्चापि परिभ्रष्टा पपातोर्व्यां महागदा । आयुधानि च सर्वाणि विप्राकीर्यन्त भूतले ॥

महागदा च अपि
हस्तात्
परिभ्रष्टा
उर्व्यां पपात

பெருங்கதையும்
கையினின்று
நழுவி
பூமியில் விழுந்தது.

आयुधानि
सर्वाणि च
भूतले
विप्राकीर्यन्त

ஆயுதங்கள்
எல்லாமுமே
பூமியில்
நழுவிவிழுந்தன.

स निरायुधमात्मानं यदा मेने महाबलः । मुष्टिभ्यां चरणाभ्यां च चकार कदनं महत् ॥

महाबलः
सः
आत्मानं
निरायुधं
मेने यदा

மகாபலசா வியான
அவன்
தன்னை
ஆயுதமற்றவனாய்
அறிந்தவளவில்

मुष्टिभ्यां
चरणाभ्यां च
महत्
कदनं
चकार

இருமுத்திகளாலும்
இருகால்களாலும்
பெரும்
தவம்ஸத்தை
வினைவித்தான்.

स बाणैरतिविद्धाङ्गः क्षतजेन समुक्षितः । रुधिरं प्रतिसुस्राव गिरिः प्रस्रवणं यथा ॥१३०॥

सः
बाणैः
अतिविद्धाङ्गः
क्षतजेन
समुक्षितः

அவன்
பாணங்களால்
அங்கங்களில்
அடியுண்டவனாய்
ரத்தத்தால்
நனைந்தவனாய்.

रुधिरं
गिरिः
प्रस्रवणं
यथा

ரத்தத்தை
ஓர் மலை
அருவியை
எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே

प्रतिसुस्राव

பெருக்கினான்.

स तीव्रेण च कोपेन रुधिरैण च मूर्च्छितः । वानरान् राक्षसान् वृक्षान् स्वादन्विपरिधावति ॥

सः	அவன்	वानरान्	வானரர்களையும்
तीव्रेण	கொடும்	राक्षसान्	அரக்கர்களையும்
कोपेन च	கோபத்தாலும்	ऋक्षान्	கரடிகளையும்
रुधिरैण च	ரத்தத்தாலும்	खादन्	தின்னுகொண்டு
मूर्च्छितः	வெறி தலைக்கேறிய வனாய்	विपरिधावति	அலைந்தான்.

अथ शृङ्गं समाविध्य भीमं भीमपराक्रमः । चिक्षेप राममुद्दिश्य बलवानन्तकोपमः ॥१३४॥

भीमपराक्रमः	பயங்கராபரதாப முற்றுவனும்	भीमं	பெரும்
बलवान्	பலசாலியும்	शृङ्गं	மலைச்சிகரமொன்றை
अन्तकोपमः	எமனை நிகர்த்தவனு மான அவன்	समाविध्य	சுழற்றி
अथ	அப்பொழுது	रामं उद्दिश्य	ஸ்ரீராமரைக்குறித்து
		चिक्षेप	எறிந்தான்.

अप्राप्तमन्तरा रामः सप्तभिस्तैरजिह्वगैः । चिच्छेद रामो धर्मात्मा शैलशृङ्गं महत्तदा ॥

रामः	அபிராமராகிய	तैः	அந்த
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவான	सप्तभिः	எழு
रामः	ஸ்ரீராமர்	अजिह्वगैः	பாணங்களைக்கொண்டு
तदा	அப்பொழுது	अन्तरा	நடுவிலேயே,
महत्	பெரும்	अप्राप्तं	கிட்டிவராதபடி
शैलशृङ्गं	மலைச்சிகரத்தை	चिच्छेद	சிறைத்துவிட்டார்.

ततस्तु रामो धर्मात्मा तस्य वर्म महत्तदा । शरैः काञ्चनचित्राङ्गैश्चिच्छेद पुरुषर्षभः ॥

ततः	அதன்மேல்	महत्	பெரும்
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவும்	वर्म	கவசத்தை
पुरुषर्षभः	புருஷோத்தமனுமா	काञ्चनचित्राङ्गैः	பொன்னால் அழகிய
रामः तु	ஸ்ரீராமரும் [கிய]		உருப்புகளையுடைய
तदा	அப்பொழுது	शरैः	பாணங்களால்
तस्य	அவனது	चिच्छेद	முறித்தெறிந்தார்.

तन्मेरुशिखराकारं द्योतमानपिव श्रिया । द्वे शते वानरेन्द्राणां पतमानमपातयत् ॥१३७॥

मेरुशिखराकारं	மேருமலைச்சிகரத்தை நிகர்த்ததும்	तत्	அது (கவசம்)
श्रिया	காந்தியால்	पतमानं	கீழேவிழுகின்றதாய்
द्योतमानं इव	நன்கு பிரகாசிக்கின் றதுமாகிய	वानरेन्द्राणां	வானரோத்தமர் களின்
		द्वे शते	இருநூற்றவர்களை
		अपातयत्	வீழ்த்திவிட்டது.

कुम्भकर्णस्तु संक्रुद्धः समारूढः पुवङ्गमैः । व्यधूनयत्तान्वेगेन दुष्टहस्तीव हस्तिपान् ॥ १४३ ॥

புவங்஑மே:	வானார்களால்	दुष्टहस्ती	ஓர் மதயானையானது
समारूढः	ஏறப்பெற்ற	हस्तिपान्	யானைப்பாக்களை
कुम्भकर्णः तु	கும்பகர்ணனோவெனில்	इव	எவ்வண்ணமோ,
संक्रुद्धः	கோபங்கொண்டவ		அவ்வண்ணமே
	னாய்	वेगेन	விரைந்து
तान्	அவர்களை	व्यधूनयत्	உதறித்தள்ளினான்.

तान्दृष्ट्वा निर्धुतान् रामो दुष्टोऽयमिति राक्षसः । समुत्पपात वेगेन धनुस्तप्तमाददे ॥ १४४ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	दुष्टः	துஷ்டன்
तान्	அவர்களை	इति	என்று நினைத்து
निर्धुतान्	உதறித்தள்ளப்பட்ட	वेगेन	ஆக்திரத்துடன்
	வர்களாய்	समुत्पपात	துள்ளியெழுந்தார்.
दृष्ट्वा	பார்த்து	उत्तमं	சிறந்த
अयं	இந்த	धनुः	வில்லை
राक्षसः	அரக்கன்	आददे	கைப்பற்றினார்.

क्रोधताम्रेक्षणो वीरो निर्दहन्निव चक्षुषा । राघवो राक्षसं रोषादभिदुद्राव वेगितः ॥

यूथपान् हर्षयन् सर्वान् कुम्भकर्णभयार्दितान् ॥ १४५ ॥

वीरः	வீரராகிய	यूथपान्	சேனைத்தலைவர்கள்
राघवः	ஸ்ரீராமர்	सर्वान्	எல்லோரையும்
क्रोधताम्रेक्षणः	கோபத்தால் கண்கள்	हर्षयन्	உத்ஸாகப்படுத்திக்
	சிவந்தவராய்		கொண்டு
चक्षुषा	கண்ணால்	राक्षसं	அரக்களை
निर्दहन् इव	எரிப்பவர்போலாகி	रोषात्	கோபத்துடன்
कुम्भकर्ण- }	கும்பகர்ணனிடம்	वेगितः	விரைந்து
भयार्दितान् }	பயங்கொண்டவர்	अभिदुद्राव	எதிர்த்துச் செல்ல
	களான		ஊற்றார்.

स चापमादाय भुजङ्गकल्पं दृढज्यमुग्रं तपनीयचित्तम् ।

हरीन्समाश्वस्य समुत्पपात रामो निबद्धोत्तमतूणवाणः ॥ १४६ ॥

सः	அந்த	चापं	வில்லை
रामः	ஸ்ரீராமர்	आदाय	கைக்கொண்டு
भुजङ्गकल्पं	சர்ப்பத்திற்கொப்பா	निबद्धोत्तम- }	சிறந்த அம்புறுத்தூ
	னதும்	तूणवाणः }	ணியில் பாணங்களை
दृढज्यं	அறுநாணுற்றதும்		போட்டுக்கொண்டு
तपनीयचित्तं	பொன்கொண்டு	हरीन्	வானார்களை
	அழகியதும்	समाश्वस्य	தேற்றிவிட்டு
उग्रं	பயங்கரமுமான	समुत्पपात	எதிரில் நின்றார்.

स वानरगणैस्तैस्तु वृतः परमदुर्जयः । लक्ष्मणानुचरो रामः संप्रतस्थे महाबलः ॥ १४७ ॥

परमदुर्जयः வெல்லற்கரிய
महाबलः மகாபலசாலியும்
लक्ष्मणानुचरः तु லக்ஷ்மணர்கூடவிருக்
கப்பெற்றவருமான
सः रामः அந்த ஸ்ரீராமர்

तैः அந்த
वानरगणैः வானரக்கூட்டங்
களால்
वृतः சூழப்பட்டவராய்
संप्रतस्थे அருகில் வந்தார்.

स ददर्श महात्मानं किरीटिनपरिंदमम् । शोणितापुनसर्वाङ्गं कुम्भकर्णं महाबलम् ॥ १४८ ॥

सः அவர்
महात्मानं பேருருவம் படைத்த
வனும்
अरिन्दमं சத்ருக்களையடக்கும்
महाबलं மகாபலசாலியும்

किरीटिन கிரீடம் புனைந்தவனும்
शोणितापुनसर्वाङ्गं { எல்லா அவயவங்க
ளும் ரத்தம் தோய்ந்
தவனுமான
कुम्भकर्णं சும்பகர்ணனை
ददर्श பார்த்தார்.

सर्वान्समभिधावन्तं यथा रुष्टं दिशागजम् । मार्गमाणं हरीन्कुक्षं राक्षसैः परिवारितम् ॥
विन्ध्यमन्दरसङ्काशं काञ्चनाङ्गदभूषणम् । स्रवन्तं रुधिरं वक्त्रादूर्ध्वमेघमिवोत्थितम् ॥
जिह्वया परिलिहन्तं शोणितं शोणितेक्षणम् । मृदन्तं वानरानीकं कालान्तकयमोपमम् ॥
तं दृष्ट्वा राक्षसश्रेष्ठं प्रदीप्तानलवर्चसम् । विस्फारयामास तदा कार्मुकं पुरुषर्षभः ॥ १४९ ॥

पुरुषर्षभः புருஷோத்தமராகும்
तदा அப்பொழுது [அவர்,
रुष्टं சினங்கொண்ட
दिशागजं திக்கஜம்
यथा என
सर्वान् யாவரையும்
समभिधावन्तं எதிர்த்தோடுபவனும்
कुक्षं சினங்கொண்டு
हरीन् வானரர்களை
मार्गमाणं தேடுபவனும்
राक्षसैः அரக்கர்களால்
परिवारितं சூழப்பட்டவனும்
विन्ध्यमन्दर- } விந்தியமலையையும்
सङ्काशं } மேருமலையையும்
काञ्चनाङ्गदभूषणं பொன்தோள்வளை
கள் பூண்டவனும்
उत्थितं கிளம்பி
वर्धमेघ इव வர்ணிமேகம்
वयसात् வயசினின்று [பெரிய
रुधिरं ரத்தத்தை

स्रवन्तं கக்குபவனும்
जिह्वया நாக்கினால்
शोणितं ரத்தத்தை
परिलिहन्तं நக்கிக்கொண்டிருப்ப
வனும்
शोणितेक्षणं ரத்தம்போன்றகண்
களுடையவனும்
कालान्तकयमोपमं பிரளயகாலத்து
உமனை சிகர்த்து
वानरानीकं வானரச்சேனையை
मृदन्तं அழிப்பவனும்
प्रदीप्तानलवर्चसं { கொழுந்துவிட்டெரி
யும் அக்னியை
சிகர்த்த ஒளியுடைய
வனுமான
तं அந்த
राक्षसश्रेष्ठं ராక్షஸோத்தமனை
दृष्ट्वा பார்க்கு
कार्मुकं வில்லை
विस्फारयामास காணொற்றி டங்காரஞ்
செய்தார்.

स तस्य चापनिर्घोषात्कुपितो राक्षसर्षभः । अमृष्यमाणस्तं घोषमभिदुद्राव राघवम् ॥

सः	அந்த	तं	அந்த
राक्षसर्षभः	ராக்கஷஸோத்தமன்	घोषं	ஒலியை
तस्य	அவரது	अमृष्यमाणः	பொறுக்காதவனாய்
चापनिर्घोषात्	வில்லோசையால்	राघवं	ஸ்ரீராமரை
कुपितः	கோபங்கொண்டு	अभिदुद्राव	எதிர்த்தோடினான்.

ततस्तु वातोद्धतमेघकल्पं भुजङ्गराजोत्तमभोगबाहुम् ।

तमापतन्तं धरणीधराभमुवाच रामो युधि कुम्भकर्णम् ॥ १५४ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	युधि	போரில்
ततः	அப்பொழுது	आपतन्तं तु	எதிர்த்துவருகின்ற
धरणीधराभं	மலையநிகர்த்தவனும்		வனுமான
भुजङ्गराजोत्तम- } भोगबाहुं }	சிறந்த ஆதிசேஷனை நிகர்த்த கைகளமைந் தவனும்	तं	அந்த
		कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனைப் பார்த்து
वातोद्धतमेघकल्पं	காற்றினால் மோதுண்ட மேகத்தை நிகர்த்து	उवाच	பின்வருமாறு புகன்றார்;

आगच्छ रक्षोधिप मा विषादमवस्थितोऽहं प्रगृहीतचापः ।

अवेहि मां शक्रसपत्न रामं मया मुहूर्ताद्भविता विचेताः ॥ १५५ ॥

रक्षोधिप	“அரக்கத்தலைவ !	रामं	ராமன் (என்று)
विषादं	சிரமம்	अवेहि	அறிவாயாக.
मा आगच्छ	உருதே.	शक्रसपत्न	இந்திரசத்ருவே !
अहं	நான்	मुहूर्तात्	சிறிதுநேரத்தில்
प्रगृहीतचापः	வில்லைக்கொண்டு	मया	என்னால்
अवस्थितः	எதிர்பார்த்து நிற்கின்	विचेताः	பிரக்ஞையிழந்தவனாய்
मां	என்னை [நேன்.	भविता	ஆகிவிடுவாய்.”

रामोऽयमिति विज्ञाय जहास विकृतस्वनम् । अभ्यधावत संक्रुद्धो हरीन्विद्रावयन्रणे ॥

पातयन्निव सर्वेषां हृदयानि वनौकसाम् ॥ १५६ ॥

संक्रुद्धः	மிகச்சினந்த அவன் (கும்பகர்ணன்)	वनौकसां	வானரர்கள்
अयं रामः	“இவன் ராமன்”	सर्वेषां	யாவர்களுடையவும்
इति	என்று	हृदयानि	ஹிருதயங்களை
विज्ञाय	அறிந்து	पातयन् इव	பிளக்கச்செய்கின்ற வன்போலாய்
विकृतस्वनं	அவலக்ஷணக்குரலு	हरीन्	வானரர்களை
जहास	சிரித்தான். [டன்	विद्रावयन्	வெருட்டிக்கொண்டு
रणे	போரில்	अभ्यधावत	எதிர்த்தான்.

प्रहस्य विकृतं भीमं स मेघस्तनितोपमम् । कुम्भकर्णो महातेजा राघवं वाक्यमब्रवीत् ॥

सः	அந்த	मेघस्तनितोपमं	மேக இடிக்கு நிகராய்
महातेजाः	பேராற்றல் படைத்த	प्रहस्य	சிரித்துவிட்டு
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	राघवं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
विकृतं	விகாரமாய்	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
भीमं	பயங்கரமாய்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு

சொன்னான் :

नाहं विराधो विज्ञेयो न कबन्धः खरो न च । न वाली न च मारीचः कुम्भकर्णोऽहमागतः॥

अहं	“நான்	वाली	வாலியாகவும்
विराधः	விராதனாய்	न	நினைக்கப்படக்
विज्ञेयः न	நினைக்கப்படக்		கூடாது.
कबन्धः	கபந்தனாயும்	मारीचः च	மாரீசனாகவும்
न	நினைக்கப்படக்	न	நினைக்கப்படக்
खरः	கரனாகவும் [கூடாது.		கூடாது.
न	நினைக்கப்படக்	आगतः	வந்திருக்கும்
	கூடாது.	अहं च	நானே
		कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்.

पश्य मे मुद्गरं घोरं सर्वकालायसं महत् । अनेन निर्जिता देवा दानवाश्च पुरा मया ॥

मे	“எனது	अनेन च	இதனால்தான்
सर्वकालायसं	முழு இரும்பாலான	पुरा	முன்னொருகால்
	தும்	देवाः	தேவர்களும்
महत्	பெரிய தும்	दानवाः	அசுரர்களும்
घोरं	பயங்கரமான துமான	मया	என்னால்
मुद्गरं	முத்கராயுதத்தை	निर्जिताः	முற்றடிக்கப்பட்டார்
पश्य	பாராய்.		கள்.

विकर्णनास इति मां नावज्ञातुं त्वमर्हसि । स्वल्पाऽपि हि न मे पीडा कर्णनासाविनाशनाद्॥

मां	“என்னை	हि	எனெனில்
विकर्णनासः	‘காதுகளும் மூக்கும்	कर्णनासाविनाशनाद्	காதுகளும், மூக்கும்
इति	என்று [இழந்தவன்		போனதால்
त्वं	நீ	स्वल्पा अपि	கொஞ்சக்கூட
अवज्ञातुं	ஏளனம் பண்ண	पीडा	பிடை என்பது
अर्हसि न	கூடாது.	मे न	எனக்கு இல்லை.

दर्शयेक्ष्वाकुशार्दूल वीर्यं गात्रेषु मे लघु । ततस्त्वां भक्षयिष्यामि दृष्टपौरुषविक्रमम् ॥

इक्ष्वाकुशार्दूल	“இக்ஷ்வாகுவம்சப்	दर्शय	காட்டுவாயாக.
मे	எனது [புனியே!	ततः	அதன்மேல்
गात्रेषु	அவயவங்களில்	दृष्टपौरुषविक्रमं	ஆண்மையுமாற்றலும்
लघु	கொஞ்சம்		கண்டுகொள்ளப்பட்ட
वीर्यं	பிரதாபத்தை	त्वां भक्षयिष्यामि	உன்னை புசிப்பேன்.”

स कुम्भकर्णस्य वचो निशम्य रामः सुपुङ्गवान्विसर्ज बाणान् ।

तैराहतो वज्रसमप्रवेगेन चुक्षुभे न व्यथते सुरारिः

॥ १६२ ॥

ச: ராம: அந்த ஸ்ரீராமர்
கும்பகர்ணசு கும்பகர்ணனது
வச: நிசமய வார்த்தையைக்கேட்டு
சுபுங்கான் கூரிய நுனிகளுற்ற
பாணங்களை
வீசசர்ஜ விடுத்தார்.

வஜ்ரசமப்ரவெ: வஜ்ராயுதத்தை நிகர்
த: த வேகம் படைத்த
அவைகளால்
த: அடியுண்ட
அஹத: தேவசத்ரு (கும்பகர்
சுரரி: சலிக்கவில்லை; [ணன்]
சுசுமே ந பீடையுறவில்லை.
வ்யததே ந

यैः सायकैः सालवरा निकृता वाली हतो वानरपुङ्गवश्च ।

ते कुम्भकर्णस्य तदा शरीरे वज्रोपमा न व्यथयाप्रचक्रुः

॥ १६३ ॥

யை: சாயகை: எந்தக் கணைகளால்
சாலவரா: சிறந்த ஆச்சாமரங்கள்
நிக்ருதா: அறுத்துச் சாய்க்கப்ப
ட்டனவோ
வானரபுங்கவ: வானரோத்தமனாகிய
வாலி ச வாலியும்
ஹத: வதைக்கப்பட்டானோ

வஜ்ரோபமா: வஜ்ராயுதத்தை
தே: அவைகள் [நிகர் த்த
ததா: அப்பொழுது
கும்பகர்ணசு கும்பகர்ணனது
சரீரே சரீரத்தில்
வ்யதயாப்ரசக்ரு: ந பீடையுண்டாக்க
வில்லை.

स वारिधारा इव सायकांस्तान्पिबञ्छरीरेण महेन्द्रशत्रुः ।

जघान रामस्य शरप्रवेगं व्याविध्य तं मुद्गरमुग्रवेगम्

॥ १६४ ॥

மஹேந்த்ரஸு: தேவேந்திரசத்ரு
ச: அவன் [வாகிய
தான் சாயகான் அந்த பாணங்களை
வாரிதாரா: ஜலவர்ஷங்களை
ஐவ எவ்வாறோ, அவ்
சரீரேண சரீரத்தில் [வாறே
பிவந் பருகிக்கொண்டு

த: அந்த
உப்ரவெ: பயங்கரவேகமுற்ற
சுத்ரம் முத்கராயுதத்தை
வ்யாவித்ய சுழற்றி
ராமசு ஸ்ரீராமரது
சரப்ரவெ: பாணவேகத்தை
ஜகதா தாக்கினான்.

ततस्तु रक्षः क्षतजानुलिप्तं वित्रासनं देवमहाचमूनाम् ।

विव्याध तं मुद्गरमुग्रवेगं विद्रावयामास चमूं हरीणाम्

॥ १६५ ॥

தத: அப்பொழுது
தேவமஹாசமூனா: சிறந்த தேவசேனை
கணையும்
விராசனம் வெருட்டியடித்தவ
னும்
க்தஜானுலிப்த ரத்தம் தோய்ந்தவனு
மான
ரக்ஷ: து அரக்கனும்

உப்ரவெ: கொடியவேகங்
கொண்ட
த: அந்த
சுத்ரம் முத்கராயுதத்தை
வியாதி வீசியடித்தான்.
ஹரிணா: வானரர்களின்
சமூ: சேனையை
வித்ராவயாச வெருட்டி ஓட்டினான்.

वायव्यमादाय ततो वरास्त्रं रामः प्रचिक्षेप निशाचराय ।
समुद्रं तेन जघान बाहुं स कृत्तबाहुस्तुमुलं ननाद ॥ १६६ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	तेन	அதனால்
ततः	அப்பொழுது	समुद्रं	முத்கராயுதத்தோடு
वायव्यं	வாயுமந்திரத்தால் அபிமந்திரிக்கப்பட்ட	बाहुं	கை ஒன்றை [கூடிய
वरास्त्रं	ஓர் சிறந்த அஸ்திரத்	जघान	அறுத்தார்.
आदाय	தொடுத்து [தை	सः	அவன்
निशाचराय	அரக்கன்மீது	कृत्तबाहुः	கையறுக்கப்பட்டவ
प्रचिक्षेप	விடுத்தார்.	तुमुलं	மிகப்பெரியதாய் [னய்
		ननाद	கூச்சலிட்டான்.

स तस्य बाहुर्गिरिशृङ्गकल्पः समुद्रो राघवबाणकृत्तः ।
पपात तस्मिन्हरिराजसैन्ये जघान तां वानरवाहिनीं च ॥ १६७ ॥

तस्य	அவனது	तस्मिन्	அந்த
सः बाहुः	அந்தக் கை	हरिराजसैन्ये	சக்ரீவனது சைன்யத் தில்
समुद्रः	முத்கராயுதத்துடன்	पपात	வீழ்ந்தது.
राघवबाणकृत्तः	ஸ்ரீராமரது பாணத் தால் அறுப்புண்டு	तां	அந்த
गिरिशृङ्गकल्पः	பர்வதசிகரத்தை நிகர்த்ததாய்	वानरवाहिनीं च	வானரச்சேனையையும் மாய்த்தது.
		जघान	

ते वानरा भग्नहतावशेषाः पर्यन्तमाश्रित्य तदा विषण्णाः ।
प्रवेपिताङ्गं ददृशुः सुघोरं नरेन्द्ररक्षोधिपसन्निपातम् । ॥ १६८ ॥

भग्नहतावशेषाः	தாக்கி மாய்க்கப்பட்டு	सुघोरं	மிகக்கடுமையான
ते	அந்த [எஞ்சிய	नरेन्द्ररक्षोधिप-	புருஷோத்தமருக்கும் ராக்ஷஸத்தலைவனுக் கும் நடந்த போரை உடல் நடுங்க பார்த்துக்கொண்ட ருந்தனர்.
वानराः	வானரர்கள்	सन्निपातं	
तदा	அப்பொழுது	प्रवेपिताङ्गं	
पर्यन्तं	ஓரப்பிரதேசத்திற்கு	ददृशुः	
आश्रित्य	சென்று		
विषण्णाः	வருத்தமுற்றவர்களாய்		

स कुम्भकर्णोऽस्त्रनिकृत्तबाहुर्महानिकृत्ताग्र इवाचलेन्द्रः
उत्पाटयामास करेण वृक्षं ततोऽभिदुद्राव रणे नरेन्द्रम् ॥ १६९ ॥

सः	அந்த	करेण	ஓர் கையால்
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	ततः	அப்பொழுது
निकृत्ताग्रः	சிகரம் பெயர்க்கப்	वृक्षं	மரமொன்றை
महान्	பெரிய [பட்ட	उत्पाटयामास	பிடுங்கிக்கொண்டான்.
अचलेन्द्रः इव	மலையரசுபோல்	नरेन्द्रं	புருஷோத்தமரை
अस्त्रनिकृत्तबाहुः	அஸ்திரத்தால் கைய றுப்புண்டவனாகி	रणे	போரில்
		अभिदुद्राव	எதிர்த்தான்.

स तस्य बाहुं सहसालवृक्षं समुद्यतं पन्नगभोगकल्पम् ।

ऐन्द्रास्त्रयुक्तेन जघान रामो बाणेन जाम्बूनदचित्रितेन

॥ १७० ॥

ச: ராம: அந்த ஸ்ரீராமர்
 तस्य அவனது
 समुद्यतं உயர்ந்தப்பட்டதும்
 पन्नगभोगकल्पं சர்ப்ப உடலை நிகர்த்த
 बाहुं கையை [துமான
 सहसालवृक्षं ஸாலவிருக்ஷத்துடன்
 கூட

ऐन्द्रास्त्रयुक्तेन { இந்திரமந்திரத்தால்
 { அபிமந்திரிக்கப்பட்ட
 { டதும்
 जाम्बूनदचित्रितेन தங்கத்தாலிழைக்கப்
 பட்டதுமான
 बाणेन பாணத்தால்
 जघान அறுத்தார்.

स कुम्भकर्णस्य भुजो निकृत्तः पपात भूमौ गिरिसन्निकाशः ।

विवेष्टमानोऽभिजघान वृक्षाञ्छैलाञ्छिला वानरराक्षसांश्च

॥ १७१ ॥

कुम्भकर्णस्य கும்பகர்ணனது
 स: அந்த
 निकृत्तः அறுக்கப்பட்ட
 भुजः கையானது
 भूमौ பூமியில்
 गिरिसन्निकाशः மலையை நிகர்த்து
 पपात விழுந்தது.

विवेष्टमानः துள்ளிப்புரளுகின்ற
 वृक्षान् மரங்களையும் [தாய்
 शैलान् மலைகளையும்
 शिलाः பாறைகளையும்
 वानरराक्षसान् च வானரர்களையும்
 அரக்கர்களையும்
 अभिजघान மோதித்தாக்கியது.

तं छिन्नबाहुं समवेक्ष्य रामः समापतन्तं सहसा नदन्तम् ।

द्वार्धचन्द्रौ निशितौ प्रगृह्य चिच्छेद पादौ युधि राक्षसस्य

॥ १७२ ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
 तं அவனை
 छिन्नबाहुं கைகளை றுந்து
 नदन्तं கத்திக்கொண்டு
 सहसा விரைந்து
 समापतन्तं எதிர்த்துவருகின்ற
 वनाय
 समवेक्ष्य கவனித்து

निशितौ கூரிய
 द्वौ இரண்டு
 अर्धचन्द्रौ அர்த்தசந்தரபாணங்
 प्रगृह्य எடுத்து [களை
 युधि போரில்
 राक्षसस्य ராக்ஷஸனது
 पादौ இருகால்களையும்
 चिच्छेद அறுத்துத் தள்ளினார்.

तौ तस्य पादौ प्रदिशो दिशश्च गिरीन्गुहाश्चैव महार्णवं च ।

लङ्कां च सेनां कपिराक्षसानां विनादयन्तौ विनिपेतुश्च

॥ १७३ ॥

तस्य அவனது
 तौ அந்த
 पादौ இருகால்களும்
 दिशः திக்குகளையும்
 प्रदिशः च விதிக்குகளையும்
 गिरीन् மலைகளையும்
 गुहाः एव குகைகளையும்

महार्णवं च பெரும் கடலையும்
 लङ्कां च இலங்கையையும்
 कपिराक्षसानां வானரராக்ஷஸர்
 सेनां च சேனையையும் [களின்
 विनादयन्तौ ஓசையிடச்செய்து
 கொண்டு
 विनिपेतुः கீழேவிழுந்தனர்.

स सायको राघवबाहुचोदितो दिशः स्वभासा दश संप्रकाशयन् ।

सधूमवैश्वानरदीप्तदर्शनो जगाम शक्राशनिवीर्यविक्रमः

॥ १७८ ॥

राघवबाहुचोदितः	ஸ்ரீராமரது கையால் விடுக்கப்பட்டதும்	दश	பத்து
शक्राशनि- }	இந்திரனது வஜ்ராயுத	दिशः	திக்குகளை
वीर्यविक्रमः }	த்திற்குச் சமமான மன வீர்யமும் மகிமை யும் கொண்ட துமான	संप्रकाशयन्	இலங்கச்செய்து கொண்டு
सः	அந்த	सधूमवैश्वानर- }	புகையுடன் கூடிய அக்
सायकः	பாணமானது	दीप्तदर्शनः }	னியை நிகர்த்து ஜ்வ
स्वभासा	அதனது காந்தியால்		லிக்கும் தோற்றமு டையதாய்
		जगाम	சென்றது.

स तन्महापर्वतकूटसन्निभं विवृत्तदंष्ट्रं चलचारुकुण्डलम् ।

चकर्त रक्षोधिपतेः शिरस्तथा यथैव वृत्रस्य पुरा पुरंदरः

॥ १७९ ॥

सः	அந்த (பாணமானது)	तत्	அந்த
रक्षोधिपतेः	ராக்ஷஸத்தலைவனது	शिरः	கிரை
महापर्वतकूटसन्निभं	பெரும் பர்வதசிகரத் திற்கு நிகரானதும்	पुरा	முன்னொருகால்
विवृत्तदंष्ट्रं	வெளியில் நீண்ட பற் களுற்றதும்	पुरन्दरः	இந்திரன்
चलचारुकुण्डलं }	ஆடும் அழகிய குண்	वृत्रस्य	விருத்ராசரனுடைய தை
तथा }	டலங்களுற்றதுமான	यथा एव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
		चकर्त	அறுத்துத்தள்ளியது.

तद्रामबाणाभिहतं पपात रक्षःशिरः पर्वतसन्निकाशम् ।

वभञ्ज चर्यागृहगोपुराणि प्राकारमुच्चं तमपातयच्च

॥ १८० ॥

तत्	அந்த	चर्यागृहगोपुराणि	காவல்விடுதிகளையும் கோபுரங்களையும்
रक्षःशिरः	ராக்ஷஸனது தலை	वभञ्ज	இடித்துத் தள்ளியது.
रामबाणाभिहतं	ஸ்ரீராமரது பாணத் தால் அறுப்புண்டு	उच्चं	உன்னதமான
पर्वतसन्निकाशं	மலையை நிகர்த்து	तं	அந்த
पपात	விழுந்தது.	प्राकारं च	மதற்குவரையும்
		अपातयत्	வீழ்த்திவிட்டது.

तच्चातिकायं हिमवत्प्रकाशं रक्षस्ततस्तोयनिधौ पपात ।

ग्राहान्वरान्मीनवरान्भुजङ्गान्ममर्द भूमिं च तदा विवेश

॥ १८१ ॥

तदा	அப்பொழுது	पपात	வீழ்ந்தான்.
अतिकायं	பெருட லுற்றவனும்	वरान् ग्राहान्	பெரும் முதலைகளையும்
हिमवत्प्रकाशं	இமயமலையை நிகர்த்த	मीनवरान्	பெரும் மீன்களையும்
तत्	அந்த [வனுமான	भुजङ्गान् च	பாம்புகளையும்
रक्षः च	அரக்கனும்	ममर्द	மோதினான்.
तोयनिधौ	சமுத்திரத்தில்	ततः	பின்னர்
		भूमिं विवेश	பூமிக்குள் சென்றான்.

तस्मिन्हते ब्राह्मणदेवशत्रौ महाबले संयति कुम्भकर्णे ।
चचाल भूर्भूमिधराश्च सर्वे हर्षाच्च देवास्तुमुलं प्रणेदुः

॥ १८२ ॥

तस्मिन्	அந்த	भूः	பூமியும்
ब्राह्मणदेवशत्रौ	{ பிராமணர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் சத்ருவாகிய	सर्वे	எல்லா
महाबले	மகாபலசாலியான	भूमिधरा: च	பர்வதங்களும்
कुम्भकर्णे	கும்பகர்ணன்	चचाल	அசைவுற்றன.
संयति	போரில்	हर्षात्	ஸந்தோஷத்தால்
हते	மாண்ட அளவில்	देवा: च	தேவர்களும்
		तुमुलं	மிக அதிகமாய்
		प्रणेदुः	ஆரவாரித்தார்கள்.

ततस्तु देवर्षिपहर्षिपन्नगाः सुराश्च भूतानि सुपर्णगुह्यकाः ।
सयक्षगन्धर्वगणा नभोगताः प्रहर्षिता रामपराक्रमेण

॥ १८३ ॥

ततः	அப்பொழுது	सुपर्णगुह्यकाः तु	சுபர்ணர்களும் குஹ் யகர்களும்
देवर्षिपहर्षि-	{ தேவரிஷிகளும் மகரி	नभोगताः	ஆகாயத்திலிருந்து
पन्नगाः	விகளும் பன்னகர்		கொண்டு
सुरा: च	தேவர்களும் [களும்	रामपराक्रमेण	ஸ்ரீராமரது பிரதாபத் தால்
भूतानि	பூதங்களும்	प्रहर्षिताः	ஆனந்தங்கொண்டார் கள்.
सयक्षगन्धर्वगणाः	யக்ஷர்களும் கந்தர்வர் களுமுள்ளிட்ட		

ततस्तु ते तस्य वधेन भूरिणा मनस्विनो नैर्ऋतराजवान्धवाः ।

विनेदुरुच्चैर्व्यथिता रघूत्तमं हरिं समीक्ष्यैव यथा सुरार्दिताः

॥ १८४ ॥

ततः	அப்பொழுது	व्यथिताः	துன்புற்றவர்களாய்
ते	அந்த	हरिं	ஸ்ரீமக விஷ்ணுவான
मनस्विनः	பிடிவாதஸ்வபாவ முள்ளவர்களான	रघूत्तमं	ஸ்ரீராமரை
नैर्ऋतराज-	{ அரக்கத்தலைவனிடத்	समीक्ष्य	நினைந்து
वान्धवा: तु	தில் அன்புடையவர்	सुरार्दिताः	தேவர்களால் துன்பு றுத்தப்பட்டவர்கள்
तस्य	அவனுடைய [கள்	यथा एव	எப்படியோ அப்படியே
भूरिणा	அஸஹ்யமான	उच्चैः	உரக்க
वधेन	வதையால்	विनेदुः	க.ச்சலிட்டார்கள்.

स देवलोकस्य तपो निहत्य सूर्यो यथा राहुमुखाद्विमुक्तः ।

तथा व्यभासीद्भुवि वानरौघे निहत्य रामो युधि कुम्भकर्णम्

॥ १८५ ॥

सः रामः	அந்த ஸ்ரீராமர்	यथा तथा	எவ்வாறோ அவ்வாறு
राहुमुखात्	ராகுவாயினின்றும்	युधि	போரில்
विमुक्तः	விடுபட்ட	कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை
सूर्यः	சூரியன்	निहत्य	கொன்று
देवलोकस्य	தேவலோகத்தின்	भुवि वानरौघे	பூமியில் வானரக்கூட் விளங்கினார். [டத்தில்
तमः निहत्य	இருளை ஒழித்து	व्यभासीत्	

प्रहर्षमीयुर्बहवस्तु वानराः प्रबुद्धपद्मप्रतिमैरिवाननैः ।

अपूजयन् राघवमिष्टभागिनं हते रिपौ भीमबले दुरासदे

॥ १८६ ॥

बहवः कणक्कற்ற
वानराः तु वानரர்களும்
भीमबले பயங்கரமான பலசா
வியும்
दुरासदे வெல்லற்கரியவனு
रिपौ சத்ரு [மான
हते மாண்டவுடன்
प्रबुद्धपद्मप्रतिमैः ஆஸந்த தாமரை
மலர்போன்ற

भाननैः इव முகங்களுடனேயே
प्रहर्ष அடங்காக் களிப்பை
ईयुः அடைந்தார்கள்.
इष्टभागिनं இஷ்டம் நிறைவேறப்
பெற்ற
राघवं ஸ்ரீராமரை
अपूजयन् கௌரவித்துக்கொ
ண்டாடினார்கள்.

स कुम्भकर्णं सुरसङ्घमर्दनं महत्सु युद्धेषु पराजितश्रमम् ।

ननन्द हत्वा भरताग्रजो रणे महासुरं वृत्रमिवामराधिपः

॥ १८७ ॥

सः अந்த
भरताग्रजः ஸ்ரீராமர்
महत्सु பெரும்
युद्धेषु போர்களில்
सुरसङ्घमर्दनं தேவக்கூட்டங்களை
கொன்ற
कुम्भकर्णं சும்பகர்ணனை
रणे போரில்

पराजितश्रमं அனாயசமாய்
हत्वा கொன்று
अमराधिपः இந்திரன்
महासुरं அஸ்ரோத்தமனாகிய
வீருத்ராஸ்ரனை
वृत्र इव கொன்று எப்படி
யோ அப்படியே
ननन्द ஆனந்தங்கொண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्तषष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 17720

युद्धकाण्डे आदितुः श्लोकाः 3045

अष्टषष्ठितमः सर्गः—अमुपத்தேட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ६८ ॥

रावणप्रलापः—ராவணனது பிரலாபம்.

कुम्भकर्णं हतं दृष्ट्वा राघवेण महात्मना । राक्षसा राक्षसेन्द्राय रावणाय न्यवेदयन् ॥ १ ॥

राक्षसाः அரக்கர்கள்
कुम्भकर्णं சும்பகர்ணனை
महात्मना மகாத்மாவாகிய
राघवेण ஸ்ரீராமரால்
हतं கொல்லப்பட்டதாய்

दृष्ट्वा கண்டு
राक्षसेन्द्राय ராக்ஷஸேன்னைனாகிய
रावणाय ராவணனுக்கு
न्यवेदयन् பின்வருமாறு தெரி
வித்தார்கள்.

राजन्स कालसङ्काशः संयुक्तः कालकर्मणा । विद्राव्य वानरीं सेनां भक्षयित्वा च वानरान् ॥
प्रतपित्वा मुहूर्तं च प्रशान्तो रामतेजसा । कायेनार्थप्रविष्टेन समुद्रं भीमदर्शनम् ॥ ३ ॥

निकृत्तकण्ठोरुभुजो विश्वरन्ध्रधिरं बहु । रुद्ध्वा द्वारं शरीरेण लङ्कायाः पर्वतोपमः ॥ ४ ॥
कुम्भकर्णस्तव भ्राता काकुत्स्थशरपीडितः । लगण्डभूतो विकृतो दावदग्ध इव द्रुमः ॥ ५ ॥

राजन् " அரசரே !
காலசङ्काசः எமனை நிகர் த்தவரும்
காலகர்மணா संयुक्तः சாவுகிட்டியவரும்
तव தேவரீரது
भ्राता தம்பியுமாகிய
सः कुम्भकर्णः அந்த சும்பகர்ணர்
वानरीं सेनां வானரசேனையை
विद्राव्य வெருட்டியும்
मुहूर्तं சிறிதுகாலம்
प्रतपित्वा வாட்டியும்
वानरान् வானரர்களை
भक्षयित्वा च தின்றும்
च பின்னர்
काकुत्स्थशरपीडितः ராமனது கணைகளால்
பிடியெற்று
निकृत्तकण्ठोरु- } அறுபட்ட கழுத்தை
भुजः } யும் கால்களையும்
கைகளையுமுடையவ
राय்
बहु அதிகமான

रुधिरं ரத்தத்தை
विश्वरन् பெருக்கிக்கொண்டு
पर्वतोपमः மலைக்கொப்பாய்
लगण्डभूतः பிண்டமாய் ஆகி
दावदग्धः காட்டுத்தீயால் எரிக்க
ப்பட்ட
द्रुमः इव விருகஷம்போல்
विकृतः உருக்குலைந்தவராய்
लङ्कायाः லங்கையின்
द्वारं வாயிலை
शरीरेण சரீரத்தால்
रुद्ध्वा தகைத்து
भीमदर्शनं பயங்கரத்தோற்ற
முற்ற
समुद्रं சமுத்தரத்தில்
अध्वप्रविष्टेन பாதிமுழுகிய
कायेन சரீரத்துடன்
रामतेजसा ராமனது பிரதாபத்
தால்
प्रशान्तः மாண்டுவிட்டார்."

तं श्रुत्वा निहतं संख्ये कुम्भकर्णं महाबलम् । रावणः शोकसन्तप्तो मुमोह च पपात च ॥

रावणः ராவணன்
संख्ये போரில்
महाबलं பலசாலியாகிய
तं அந்த
कुम्भकर्णं சும்பகர்ணனை
निहतं மாண்டவனாய்

श्रुत्वा கேட்டு
च च தகஷணமே
शोकसंतप्तः சோகத்தால்
தபிக்கின்றவனாய்
मुमोह மூர்ச்சையுற்றவனாய்
पपात வீழ்ந்துவிட்டான்.

पितृव्यं निहतं श्रुत्वा देवान्तकनरान्तकौ । विशिराश्चातिकायश्च रुद्रुः शोकपीडिताः ॥

देवान्तकनरान्तकौ தேவாந்தகனும் நரந்
தகனும்
विशिराः च த்ரிகிரஸும்
अतिक्रयः च அதிகராயனும்
पितृव्यं சிறிய தகப்பனாரை

निहतं மாண்டவராய்
श्रुत्वा கேட்டு
शोकपीडिताः சோகத்தால் தபிக்கின்
றவர்களாய்
रुद्रुः அழுதார்கள்.

भातरं निहतं श्रुत्वा रामेणाहिष्टकर्मणा । महोदरमहापाश्वौ शोकाक्रान्तौ बभूवतुः ॥ ८ ॥

महोदर- महापाश्वौ }	மகோதரனும் மகாபார்ச்வனும்	रामेण निहतं	ஸ்ரீராமரால் மாண்டவனாய்
भातरं	ப்ராதாவை	श्रुत्वा	கேட்டு
अहिष्टकर्मणा	எதையும் அனாயாச மாய்ச் செய்யவல்ல	शोकाक्रान्तौ	சோகம் மேலிட்டவர்
		बभूवतुः	ஆனார்கள். [களாய்

ततः कृच्छ्रात्समासाद्य संज्ञां राक्षसपुङ्गवः । कुम्भकर्णवधादीनो विललाप स रावणः ॥

ततः	அனந்தரம்	समासाद्य	அடைந்து
राक्षसपुङ्गवः	ராக்ஷஸே தத்தமனாகிய	कुम्भकर्णवधात्	கும்பகர்ணனின்
सः	அந்த		வதையால்
रावणः	ராவணன்	दीनः	பரிதபிக்கத்தக்கவனாய்
कृच्छ्रात्	வெகு சிரமப்பட்டு	विललाप	பின்வருமாறு புலம்பி
संज्ञां	பிரக்ஞையை		ஊண்:

हा वीर रिपुदर्पघ्न कुम्भकर्ण महाबल । त्वं मां विहाय वै दैवाद्यातोऽसि यमसादनम् ॥

हा	“ அய்யோ !	त्वं	நீ
वीर	சூரனே !	मां	என்னை
रिपुदर्पघ्न	சத்ருக்களின் செருக் கைச் சிதைப்பவனே !	विहाय	விட்டுவிட்டு
महाबल	பேராற்றல் பெற்ற	दैवात्	தெய்வவசமாய்
कुम्भकर्ण	கும்பகர்ண ! [வனே !	यमसादनं	எமநகருக்கு
		यातः असि वै	சென்றனையே.

मम शल्यमनुद्धृत्य बान्धवानां महाबल । शत्रुसैन्यं प्रताप्यैकस्त्वं मां संत्यज्य गच्छसि ॥

महाबल	“ பேராற்றல் கொண் டவனே !	शल्यं	மனவேதனையை
		अनुद्धृत्य	அகற்றாது
शत्रुसैन्यं	சத்ருசैन்யத்தை	त्वं	நீ
प्रताप्य	தபிக்க அடித்து	मां	என்னை
मम	எனதும்	संत्यज्य	விட்டுவிட்டு
बान्धवानां	உறவினர்களதும்	एकः	தனியாய்
		गच्छसि	செல்கின்றனை.

इदानीं खल्वहं नास्मि यस्य मे दक्षिणो भुजः । पतितो यं समाश्रित्य न विभेमि सुरासुरात्म

यं	“ எவனை	दक्षिणः	வலது
समाश्रित्य	ஆசிரயமாய்க்கொண்டு	भुजः	கையாழிருந்தானே, அவன்
सुरासुरात्	தேவாசுரர்களிடத்தி னின்ற	पतितः	மாண்டுவிட்டான்.
विभेमि न	பயமடையாதிருந் தேனே,	अहं खलु	நானும்
यस्य	எந்த	इदानीं	இப்பொழுது
मे	நானக்கு	न अस्मि	உயிருடனிருக்கப் போவதில்லை.

कथमेवंविधो वीरो देवदानवदर्पहा । कालाग्निरुद्रप्रतिमो रणे रामेण वै हतः ॥ १३ ॥

देवदानव- दर्पहा	“தேவர்கள் தும், அசு ரர்கள் தும், செருக் கையடக்கியவனும்	वीरः	சூரனுமான
कालाग्नि- रुद्रप्रतिमः	எமன், அக்னி, ருத் ரன் இவர்களை நிகர்த்தவனும்	एवंविधः	இப்படிப்பட்டவன்
		रणे	போரில்
		रामेण	ராமனால்
		कथं वै	எப்படித்தான்
		हतः	கொல்லப்பட்டானோ?

यस्य ते वज्रनिष्पेषो न कुर्याद्व्यसनं सदा । स कथं रामबाणार्तः प्रसुप्तोऽसि महीतले ॥

यस्य	“எந்த	सः कथं	அந்த நீ எங்ஙனம்
ते	உனக்கு	रामबाणार्तः	ராமனது பாணத்தால்
सदा	எக்காலத்திலும்		பிடையுண்டவனாய்
वज्रनिष्पेषः	வஜ்ராயுதத்தின்	महीतले	பூமியில்
व्यसनं	தீங்கை [தாக்கலும்	प्रसुप्तः असि	நெடுந்தூயில் கொண் டனை?
न कुर्यात्	செய்யாதோ		

एते देवगणाः सार्धमृषिभिर्गगने स्थिताः । निहतं त्वां रणे दृष्ट्वा निनदन्ति प्रहर्षिताः ॥

एते	“இந்த	त्वां	உன்னை
देवगणाः	தேவகணங்கள்	निहतं	மாண்டவனாக
ऋषिभिः सार्धं	ரிஷிகளோடுகூட	दृष्ट्वा	கண்டு
गगने	ஆகாயத்தில்	प्रहर्षिताः	ஆனந்தங்கொண்டவர் களாய்
स्थिताः	இருந்துகொண்டு	निनदन्ति	ஆரவாரிக்கின்றார்கள்.
रणे	போரில்		

ध्रुवमद्यैव संहृष्टा लब्धलक्षाः प्लवङ्गमाः । आरोक्ष्यन्ति हि दुर्गाणि लङ्काद्वाराणि सर्वशः ॥

ध्रुवङ्गमाः	“வானரர்கள்	लङ्काद्वाराणि	இலங்கைவாயில்களும்
लब्धलक्षाः	உத்தேசம் நிறைவேற ப்பெற்று	दुर्गाणि	அகிழ்களிலும்
संहृष्टाः	உத்ஸாகங்கொண்ட வர்களாய்	सर्वशः हि	எங்குமே
अद्य एव	இக்கணத்திலேயே	आरोक्ष्यन्ति	ஏறிப்புகுவார்கள்.
		ध्रुवम्	ஐயமில்லை.

राज्येन नास्ति मे कार्यं किं करिष्यामि सीतया । कुम्भकर्णविहीनस्य जीविते नास्ति मे रतिः॥

कुम्भकर्णविहीनस्य	“கும்பகர்ணனைத் துறந்த	किं करिष्यामि	யாது கொள்ளப் போகின்றேன்?
मे	எனக்கு	मे	எனக்கு
राज्येन	ராஜ்யத்தால்	जीविते	உயிரிலும்
कार्यं	ஆவதொன்றும்	रतिः	உவகை
अस्ति न	இல்லை.	अस्ति न	இல்லை.
सीतया	சீதையாலும்		

तस्यायं कर्मणः प्राप्तो विपाको मम शोकदः । यन्मया धार्मिकः श्रीमान्स निरस्तो विभीषणः ॥

மயா	“என்னால்	तस्य	அந்த
धार्मिकः	தர்மசீலனும்	कर्मणः	செயலின்
श्रीमान्	ஸ்ரீமானுமான	शोकदः	துக்கத்தை விளைவிக்
सः	அந்த	विपाकः	முடிவாகிய [கும்
विभीषणः	விபீஷணன்	अयं	இது
निरस्तः	வெருட்டப்பட்டான்.	मम	எனக்கு
यत्	ஆதலால்	प्राप्तः	கிட்டி விட்டது.”

इति बहुविधमाकुलान्तरात्मा कृपणमतीव विलप्य कुम्भकर्णम् ।

न्यपतदथ दशाननो भृशार्तस्तापनुजमिन्द्ररिपुं हतं विदित्वा

॥ २४ ॥

दशाननः	தசகண்டன்	बहुविधं	பலவாறாய்
इन्द्ररिपुं	இந்திரசத்ருவும்	अतीव	மிகவும்
अनुजं	தம்பியுமாகிய	कृपणं	தீனமாய்
तं	இந்த	आकुलान्तरात्मा	உள்ளங்கலங்கியவனாய்
हतं	மாண்ட	विलप्य	புலம்பிவிட்டு
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை	अथ	பின்னர்
विदित्वा	நினைத்து	न्यपतत्	கீழே சாய்ந்துவிட்
भृशार्तः	மிக்க தபிப்பவனாய்		டான்.
इति	மேற்கண்டவாறு		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे अष्टषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 17744

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3069

एकोनसप्ततितमः सर्गः—அறுபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ६९ ॥

नरान्तकवधः—நரார்தகவதம்.

एवं विलपमानस्य रावणस्य दुरात्मनः । श्रुत्वा शोकाभितप्तस्य त्रिशिरा वाक्यमब्रवीत् ॥

दुरात्मनः	தூராத்மாவாகிய	त्रिशिराः	திரிசிரஸ்
रावणस्य	ராவணன்	श्रुत्वा	கேட்டு
शोकाभितप्तस्य	சோகத்தால் தபித்து	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
एवं	மேற்கண்டவாறு	अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொ
विलपमानस्य	புலம்புகையில்		ழிந்தான்:

एवमेव महावीर्यो हतो नस्तातमध्यमः । न तु सत्पुरुषा राजन्विलपन्ति यथा भवान् ॥

नः	“எங்களது	राजन्	மன்னவரே!
महावीर्यः	மகாவீர்யசாலியாகிய	भवान्	தேவரீர்
तातमध्यमः	நடுத்தந்தை	यथा	(எவ்வாறோ, அவ்
हतः	மாண்டுவிட்டார்.		வாறு) போன்ற
एवं एव तु	அப்படியிருந்தாலும்	सत्पुरुषाः	சான்றோர்கள்
		विलपन्ति न	புலம்பமாட்டார்கள்.

नूनं त्रिभुवनस्यापि पर्याप्तस्त्वमसि प्रभो । स कस्मात्प्राकृत इव शोचस्यात्मानमीदृशम् ॥

प्रभो " பிரபுவே !

त्वं தேவரீர்

त्रिभुवनस्य अपि மூவுலகத்திற்கும்

पर्याप्तः असि போதுமானவர்.

नूनं அப்படியிருக்க

सः அந்த தேவரீர்

कस्मात् எதற்காக

प्राकृतः इव சாமான்யன்போல்

आत्मानं தன்னைப்பற்றி

ईदृशं இவ்விதம்

शोचसि வருந்துகின்றீர்.

ब्रह्मदत्ताऽस्ति ते शक्तिः कवचः सायको धनुः । सहस्रखरसंयुक्तो रथो मेघस्वनो महान् ॥

ते " தேவரீருக்கு

ब्रह्मदत्ता பிரம்மதேவரால்

அளிக்கப்பட்ட

शक्तिः சக்தியாயுதம்

अस्ति இருக்கின்றது.

कवचः கவசமும்

सायकः பாணமும்,

धनुः வில்லும்

सहस्रखरसंयुक्तः { அனேகம் கோவேறு

கழுதைகள் பூட்டி-

யதும்

मेघस्वनः மேகவோசைகொண்

महान् பெரியதுமான [டதும்

रथः ரதமும்(இருக்கின்றன).

त्वयाऽसकृद्विशस्त्रेण विशस्ता देवदानवाः । स सर्वायुधसंपन्नो राघवं शास्तुमर्हसि ॥ ५ ॥

असकृत् " பலதடவை

त्वया தேவரீரால்

विशस्त्रेण ஆயுதமில்லாது

देवदानवाः தேவாசுரர்கள்

विशस्ताः துன்புறுத்தப்

பட்டனர்.

सः அந்த தேவரீர்

सर्वायुधसंपन्नः எல்லா ஆயுதங்களையும்

கைக்கொண்டவராய்

राघवं ராமனை

शास्तु கொல்ல

अर्हसि கடவீர்.

कामं तिष्ठ महाराज निर्गमिष्याम्यहं रणम् । उद्धरिष्यामि ते शत्रून्गरुडः पन्नगानिव ॥ ६ ॥

कामं " அதிருக்கட்டும்.

महाराज மன்னவரே !

तिष्ठ தேவரீர் இருங்கள்.

अहं நான்

रणं போருக்கு

निर्गमिष्यामि சென்றுவருகின்றேன்.

ते தேவரீரது

शत्रून् சத்ருக்களை

पन्नगान् பாம்புகளை

गरुडः इव கருடன் எவ்வாறோ

அவ்வாறே

उद्धरिष्यामि களைந்துவிடுவேன்.

शम्बरो देवराजेन नरको विष्णुना यथा । तथाऽद्य शयिता रामो मया युधि निपातितः ॥

देवराजेन " தேவேந்திரனால்

शम्बरः சம்பராசரனும்

विष्णुना மகாவின்னுவால்

नरकः நரகாசரனும்

यथा तथा எப்படியோ அப்படி

யே

अद्य இப்பொழுது

युधि போரில்

रामः ராமனும்

मया என்னால்

निपातितः கொல்லப்பட்டு

शयिता சாய்ந்துவிடுவான்.

श्रुत्वा त्रिशिरसो वाक्यं रावणो राक्षसाधिपः । पुनर्जातमिवात्मानं मन्यते कालचोदितः ।

காலச்சுடீத: சாகுங்காலம் சுட்டிய
 ராட்சஸாதிப: ராட்சஸமன்னனாகிய
 ராவண: ராவணன்
 த்ரிசிரச: த்ரிசிரஸின்
 வாक्यं சொல்லை

श्रुत्वा கேட்டு
 आत्मानं தன்னை
 पुनर्जातं इव இறந்துபிழைத்தவ
 मन्यते னண்ணிக்கொண்
 டான்.

श्रुत्वा त्रिशिरसो वाक्यं देवान्तकनरान्तकौ । अतिकायश्च तेजस्वी बभूवुर्யुद्धहर्षिताः ॥

தேவாந்தகனரான்தகௌ தேவாந்தகனும் நரான்தகனும்
 தேஜஸ்வீ பிரதாபசரஸியான
 அதிகாய: அதிகாயனும்
 த்ரிசிரச: த்ரிசிரஸினுடைய

வாक्यं சொல்லை
 श्रुत्वा கேட்டு
 युद्धहर्षिता: போருத்ஸாகங்கொ
 ण्डवர்களாய்
 बभूवु: ஆனார்கள்.

ततोऽहमहमित्येव गर्जन्तो नैर्ऋतर्षभाः । रावणस्य सुता वीराः शक्रतुल्यपराक्रमाः ॥१०॥

தத: அப்பொழுது
 अहं अहं 'நான் நான்'
 इति என்று
 गर्जन्त: கர்ஜிப்பவர்களும்
 नैर्ऋतर्षभा: एव ராக்ஷஸோத்தமர்
 கருமான

रावणस्य ராவணனது
 सुता: புதல்வர்கள் ;
 शक्रतुल्यपराक्रमा: இந்திரனொப்ப
 வீர்யம் படைத்த
 वीरा: வீரர்கள் ;

अन्तरिक्षगताः सर्वे सर्वे मायाविशारदाः । सर्वे त्रिदशदर्पघ्नाः सर्वे च रणदुर्जयाः ॥११॥

सर्वे யாவரும்
 अन्तरिक्षगता: ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்
 सर्वे யாவரும் [பவர்கள் ;
 मायाविशारदा: மாயாநிபுணர்கள் ;
 सर्वे யாவரும்

त्रिदशदर्पघ्ना: தேவர்கொருக்கை
 சிதைத்தவர்கள் ;
 सर्वे च யாவரும்
 रणदुर्जया: போரில் வெல்லுதற்
 கரியார்கள் ;

सर्वे सुबलसंपन्नाः सर्वे विस्तीर्णकीर्तयः । सर्वे समरमासाद्य न श्रूयन्ते पराजिताः ॥१२॥

देवैरपि सगन्धर्वैः सकिन्नरमहोरगैः

॥ १३ ॥

सर्वे யாவரும்
 सुबलसम्पन्ना: மேலான பலமுற்றவர்
 கள் ;
 सर्वे எவரும்
 विस्तीर्णकीर्तय: பரவிய புகழ்பெற்ற
 सर्वे யாவரும் [வர்கள் ;
 समर அமருக்கு
 आसाद्य சென்று

सगन्धर्वै: கந்தர்வர்களுள்
 எரிடவும்
 सकिन्नरमहोरगै: கின்னரர், மகோரகர்
 உள்ளிடவும்
 देवै: अपि தேவர்களாலும்
 पराजिता: தோல்வியடைந்தவர்
 களாய்
 श्रूयन्ते न கேட்கப்படவில்லை.

सर्वे च विदुषो वीराः सर्वे युद्धविशारदाः । सर्वे प्रवरविज्ञानाः सर्वे लब्धवरास्तथा ॥

சर्वे	யாவரும்	सर्वे तथा	யாவரும்
विदुषः	கற்றுணர்ந்த	प्रविविज्ञानाः	மேம்பட்ட அறிவி
वीराः	சூரர்கள்;	सर्वे च	யாவரும் [னர்கள்;
सर्वे	யாவரும்	लब्धवराः	வரங்கள் பெற்றவர்
युद्धविशारदाः	சமர்நிபுணர்கள்;		கள்.

स तैस्तदा भास्करतुल्यवर्चसैः सुतैर्वृतः शत्रुबलप्रमर्दनैः ।

रराज राजा मघवान्यथाऽमरैर्वृतो महादानवदर्पनाशनैः ॥ १५ ॥

ததா	அப்பொழுது	மகாடானவ-}	அசுரோ தத்தமார்களின்
ச:	அந்த	தர்நாசனै: }	செருக்கைக்குலைக்
ராஜா	மன்னவன்		கும்
भास्करव्यवचसै:	சூரியனுக்கு நிகரான	अमरै:	தேவர்களால்
	ஒளிகொண்டவரும்	वृत:	சூழப்பெற்ற
शङ्खबलप्रमर्दनै:	சத்ருசேனைகளையழிப்	मघवान् यथा	இந்திரன் எவ்வாறே
नै:	அந்த [பவர்களுமான		அவ்வாறு
सुनै:	புகல்வர்களால்	रराज	விளங்கினான்.
वृत:	சூழப்பட்டவனாய்		

स पुत्रान्संपरिष्वज्य भूषयित्वा च भूषणैः । आशीर्भिश्च प्रशस्ताभिः प्रेषयामास संयुगे ॥

ச:	அவன்	மூஷயி:வா ச	அலங்கரித் தும்
புலாந்	புதல்வர்களை	புரஸ்தாமி:	சிறந்த
சம்பரிஷ்வஜ்ய ச	ஆலிங்கனம் செய்து	ஆரிமி:	ஆசிச்சொற்கள்
	கொண்டும்		கொண்டு
மூஷனै:	ஆபரணங்களால்	சயுगे	போர்நிமித்தமாய்
		புேயாமாச	வழியனுப்பினான்.

युद्धोन्मत्तं च मत्तं च भ्रातरौ चापि रावणः । रक्षणार्थं कुमाराणां प्रेषयामास संयुगे ॥

ரவண:	ராவணன்	மத்தனையும்
அபி ச	இன்னும்	போரில்
அாதரௌ	சகோதரர்களான	குமாரர்களின்
யுத்தௌமத்த ச	யுத்தோன்மத்தனை	பாதுகாப்பிற்காக
	யும்,	அனுப்பினான்.

तैऽभिवाद्य महात्मानं रावणं रिपुरावणम् । कृत्वा प्रदक्षिणं चैव महाकायाः प्रतस्थिरे ॥

மஹாகாபா:	பெருந்தேகமுற்ற	ராவணனை
தே	அவர்கள்	தண்டனிட்டும்
ரிகுராவணம்	சத்ருக்களைக்கதற	வலம்வந்தும்
	வடிக்கும்	புறப்பட்ட சித்தமாயி
மஹாத்மன்	பேராற்றல் படைத்த	னார்.

सर्वौषधीभिर्गन्धैश्च समालभ्य महाबलाः । निर्जग्मुर्नैर्ऋतश्रेष्ठाः षडेते युद्धकाङ्क्षिणः ॥१९॥

महाबलाः मகபலசாலிகளும்
 युद्धकाङ्क्षिणः பேராவல் கொண்ட
 एते இந்த [வர்களுமான
 नैर्ऋतश्रेष्ठाः ராசுஷஸோத்தமர்கள்
 षट् அறுவர்களும்

सर्वौषधीभिः பல ஓளவுதிரஸங்க
 ளாலும்
 गन्धैः च சந்தனங்களாலும்
 समालभ्य பூசிக்கொண்டு
 निर्जग्मुः செல்லுநுற்றார்கள்.

त्रिशिराश्चातिकायश्च देवान्तकनरान्तकौ ।

कालचोदिताः சாகுங்காலம் நெருங்கி
 யவர்களான

त्रिशिराः திரிசிரஸும்,
 अतिकायः அதிகாயனும்,

महोदरमहापार्श्वौ निर्जग्मुः कालचोदिताः ॥

देवान्तकनरान्तकौ च தேவாந்தகனும் நராத்
 தகனும்

महोदरमहापार्श्वौ च மகோதரனும், மகா
 பார்ச்வனும்
 निर्जग्मुः கிளம்பலாநார்கள்.

ततः सुदर्शनं नाम नीलजीमूतसन्निभम् ।

महोदरः மகோதரன்
 ततः அப்பொழுது
 ऐरावतकुले जातं ஐராவதயானைவம்சத்
 தில் பிறந்ததும்

ऐरावतकुले जातमारुह महोदरः ॥ २१ ॥

नीलजीमूतसन्निभं கருமேகத்தை நிகர்த்
 ததுமான
 सुदर्शनं नाम சுதர்சனம் என்ற
 யானைமீது
 आरुह ஏறிக்கொண்டான்.

सर्वायुधसमायुक्तं तूणीभिश्च स्वलङ्कृतम् । रराज गजमास्थाय सवितेवास्तमूर्धनि ॥२२॥

सर्वायुधसमायुक्तं எல்லா ஆயுதங்களும்
 கட்டப்பெற்றதும்
 तूणीभिः அம்புருத்தூணிகளால்
 स्वलङ्कृतं च அலங்கரிக்கப்பட்டது
 गजं யானைமீது [மான

आस्थाय ஏறிக்கொண்டு
 अस्तमूर्धनि அஸ்தமலைச்சிகரத்
 सविता சூர்யன் [தில்
 इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
 रराज விளங்கினான்.

हयोत्तमसमायुक्तं सर्वायुधसमाकुलम् । आरुहो रथश्रेष्ठं त्रिशिरा रावणात्मजः ॥ २३ ॥

रावणात्मजः ராவணனின் புதல்வ
 त्रिशिराः திரிசிரஸ் [னாகிய
 हयोत्तमसमायुक्तं சிறந்த குதிரைகள்
 பூட்டப்பெற்றதும்

सर्वायुधसमाकुलं ஆயுதங்களெல்லாமும்
 निरम्पियतुमान
 रथश्रेष्ठं சிறந்த ரதத்தில்
 आरुह ஏறிக்கொண்டான்.

त्रिशिरा रथमास्थाय विरराज धनुर्धरः ।

त्रिशिराः திரிசிரஸ்
 धनुर्धरः வில்லேந்தி
 रथ் ரதத்தில்
 आस्थाय ஏறிக்கொண்டு
 शैलाम् மலைச்சிகரத்தில்

सविद्युदुल्कः शैलाम् सेन्द्रचाप इवाम्बुदः ॥

सविद्युदुल्कः { மின்னல்களுடனும்,
 எரிகொள்ளிகளுட
 னும்கூடியதும்
 सेन्द्रचापः இந்திரதனுஸுடன்
 கூடியதுமான
 अम्बुदः इव மேகம் எவ்வாறோ,
 அவ்வாறே
 विरराज விளங்கினான்.

विभिः किरीटैः शुशुभे त्रिशिराः स रथोत्तमे । हिमवानिव शैलेन्द्रविभिः काञ्चनपर्वतैः ॥

रथोत्तमे	சிறந்த தேரில்	हिमवान्	இமவான்
सः	அந்த	विभिः	மூன்று
त्रिशिराः	தீர்சிரஸ்,	काञ्चनपर्वतैः	பொன் குன்றுகளால்
विभिः	மூன்று	इव	எவ்வண்ணமோ
किरीटैः	கிரீடங்களால்		அவ்வண்ணமே
शैलेन्द्रः	பர்வதராஜனாகிய	शुशुभे	விளங்கினான்.

अतिकायोऽपि तेजस्वी राक्षसेन्द्रसुतस्तदा । आरुरोह रथश्रेष्ठं श्रेष्ठः सर्वधनुष्मताम् ॥२६॥
सुचक्राक्षं सुसंयुक्तं स्वनुकर्षं सुकूबरम् । तूणीबाणासनैर्दीप्तं प्रासासिपरिघाकुलम् ॥२७॥

तदा	அப்பொழுது	स्वनुकर्षं	நல்ல நுகத்தடிகளு டன்கூடியதும்
तेजस्वी	பிரதாபசாலியும்	सुकूबरं	அழகிய ஏற்காலுடன் கூடியதும்
सर्वधनुष्मतां	எல்லா வில்லாளிகளுக் குள்ளும்	तूणीबाणासनैः	அம்புறுத் தூணிகளா லும் விர்களாலும்
श्रेष्ठः	சிறந்தவனும்	दीप्तं	விளங்குவதும்
राक्षसेन्द्रसुतः	ராக்ஷஸமன்னனின் புதல்வனுமாகிய	प्रासासिपरिघाकुलं	{ ஈட்டிகள், கத்திகள், உழலைத்தடிகள், இவைகளுடன்கூடி யதுமான
अतिकायः अपि	அதிகாயனும்	रथश्रेष्ठं	சிறந்த ரதமொன்றில்
सुचक्राक्षं	அழகிய சக்ரங்களும் அச்சமமைந்ததும்	आरुरोह	ஏறிக்கொண்டான்.
सुसंयुक्तं	மிக உறுதியானதும்		

स काञ्चनविचित्रेण मकुटेन विराजता । भूषणैश्च वभौ मेरुः किरणैरिव भासयन् ॥२८॥

सः	அவன்	किरणैः	கிரணங்களால்
काञ्चनविचित्रेण	பொன்னுலிழைக்கப் பெற்ற	भासयन्	பிரகாசிக்கும்
विराजता	பிரகாசிக்கின்றதான	मेरुः	மேருபர்வதம்
मकुटेन	கிரீடத்தாலும்	इव	போல
भूषणैः च	பூஷணங்களாலும்	वभौ	திகழ்ந்தான்.

स रराज रथे तस्मिन् राजसूनुर्बहावलः । वृतो नैर्ऋतशार्दूलैर्वज्रपाणिरिवामरैः ॥ २९ ॥

तस्मिन्	அந்த	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
रथे	ரதத்தில்	अमरैः	தேவர்களால்
सः	அந்த	वज्रपाणिः	இந்திரன்
महाबलः	மகாபலசாலியாகிய	इव	எவ்வண்ணமோ
राजसूनुः	ராஜசூனான்		அவ்வண்ணமே
नैर्ऋतशार्दूलैः	இராக்ஷஸோத்தமர் களால்	रराज	விளங்கினான்.

हयमुच्चैःश्रवःप्रख्यं श्वेतं कनकभूषणम् । मनोजवं महाकायमारोह नरान्तकः ॥ ३० ॥

नरान्तकः	நராந்தகன்	मनोजवं	மனோவேகங்கொண்
उच्चैःश्रवःप्रख्यं	{ இந்திரனது குதிரை யான உச்சைச்சாவ ஸை நிகர்த்ததும்	महाकायं	பெருமுடலுற்றது மாகிய
श्वेतं	வெண்மையானதும்	हयं	ஒரு குதிரைமீது
कनकभूषणं	பொன்னுபரணங்கள் பூண்டதும்	आरोह	ஏறிக்கொண்டான்.

गृहीत्वा प्रासमुल्काभं विरराज नरान्तकः । शक्तिमादाय तेजस्वी गुहः शिखिगतो यथा ॥

नरान्तकः	நராந்தகன்	शिखिगतः	மயில்மீது வீற்றிருக் கும்
उल्काभं	எரிக்கொள் ளியை	तेजस्वी	தேஜஸ்வியாகிய
प्रासं	ஓர் ஈட்டியை [நிகர்த்த	गुहः	ஷண்முகமூர்த்தி
गृहीत्वा	கைக்கொண்டு	यथा	எவ்வாறோ, அவ்வாறே
शक्तिं	வேலாயுதத்தை	विरराज	விளங்கினான்.
आदाय	எந்தி		

देवान्तकः समादाय परिधं वज्रभूषणम् । परिगृह्य गिरिं दोभ्यां वपुर्विष्णोर्विडम्बयन् ॥

देवान्तकः	தேவாந்தகன்	गिरिं	மலையை (மந்தரகிரி யை)
वज्रभूषणं	வைரக்கற்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற	परिगृह्य	தூக்கிக்கொண்டுநின்ற
परिधं	உழலைத்தடியொன்றை	विष्णोः	ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவி
समादाय	கைக்கொண்டு,	वपुः	தோற்றத்தை [னது
दोभ्यां	கைகளால்	विडम्बयन्	நிகர்த்துவிளங்கினான்.

महापार्श्वो महाकायो गदामादाय वीर्यवान् । विरराज गदापाणिः कुबेर इव संयुगे ॥ ३३ ॥

महाकायः	பேருடலுற்றவனும	गदापाणिः	கதையைக்கையிலேந் திய
वीर्यवान्	வீர்யசாலியுமான	कुबेरः	குபேரன்
महापार्श्वः	மகாபார்சுவன்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
गदां	கதையை	विरराज	விளங்கினான்.
आदाय	கைக்கொண்டு,		
संयुगे	போரில்		

प्रतस्थिरे महात्मानो बलैरप्रतिमैर्वृताः

॥ ३४ ॥

महात्मानः	பேராற்றல் கொண்ட அவர்கள்,	बलैः	படைகளால்
अप्रतिमैः	ஒப்பற்ற	वृताः	சூழப்பட்டவர்களாய்
		प्रतस्थिरे	புறப்பட்டார்கள்.

तानाजैश्च तुरङ्गैश्च रथैश्चाम्बुदनिस्वनैः । अनुजमुर्महात्मानो राक्षसाः प्रवरायुधाः ॥ ३५ ॥

महात्मानः	மிக்க ஆற்றல்கொண்டவர்களும்	गजैः च	யானைகளோடும்
प्रवरायुधाः	சிறந்த ஆயுதங்களைக் கைக்கொண்டவர்கள்	तुरङ्गैः च	குதிரைகளோடும்
राक्षसाः	அரக்கர்கள் [ஞமான	अम्बुदनिस्वनैः	மேகவோசைகொண்ட
तान्	அவர்களை	रथैः च	ரதங்களோடும்
		अनुजमुः	பின்தொடர்ந்து புறப்பட்டனர்.

ते विरेजुर्महात्मानः कुमाराः सूर्यवर्चसः । किरीटिनः श्रिया जुष्टा ग्रहा दीप्ता इवाम्बरे ॥

महात्मानः	மிக்கபலசாலிகளும்	जुष्टाः	விளங்குபவர்களு
सूर्यवर्चसः	சூர்யவொளிகொண்டவர்களும்	ते	அந்த [மான
किरीटिनः	மகுடம்புனைந்தவர்களும்	कुमाराः	குமாரர்கள்
		अम्बरे	ஆகாயத்தில்
श्रिया	காந்திகொண்டு	दीप्ताः	ஜ்வலிக்கும்
		ग्रहाः इव	கிரஹங்கள்போல
		विरेजुः	பிரகாசித்தார்கள்.

प्रगृहीता बभौ तेषां शस्त्राणामावलिः सिता । शारदाभ्रप्रतीकाशा हंसावलिरिवाम्बरे ॥

तेषां	அவர்களால்	आवलिः	வரிசையானது
प्रगृहीता	கொள்ளப்பட்டிருந்த	अम्बरे	ஆகாயத்தில்
शारदाभ्रप्रतीकाशा	சரத்காலத்திய மேகத்ததை நிகர்த்து	हंसावलिः	அன்னப்பறவைகளின் வரிசை
सिता	வெண்மையான	इव	எவ்வாறோ, அவ்வாறே
शस्त्राणां	சஸ்திரங்களின்	बभौ	திகழ்ந்தது.

मरणं वाऽपि निश्चित्य शत्रूणां वा पराजयम् ॥ ३८ ॥

इति कृत्वा मतिं वीरा निर्जग्मुः संयुगार्थिनः ॥ ३९ ॥

संयुगार्थिनः	போர்வல்கொண்ட	मतिं कृत्वा	தீர்க்காரோசனை செய்து,
वीराः	சூரர்களான அவர்கள்	निश्चित्य	ஒர்விதத் தீர்மானத் திற்கு வந்து
मरणं अपि वा	மரணமென்றாலும் சரி	निर्जग्मुः	வெளிப்புறப்பட்டார்கள்.
शत्रूणां	சத்ருக்களின்		
पराजयं वा	தோல்வியென்றாலும்		
इति	என்பதில் [சரி,		

जगर्जुश्च प्रणेदुश्च चिक्षिपुश्चापि सायकान् । जगृहुश्चापि ते वीरा निर्यान्तो युद्धदुर्मदाः ॥

युद्धदुर्मदाः	போர்மதம் தலைக்கேறி	अपि च	இன்னும்
ते	அந்த [யவர்களான	प्रणेदुः	பேரிரைச்சலிட்டார்
वीराः	வீரர்கள்	अपि च	மேலும் [கள்.
निर्यान्तः	செல்கின்றவர்களாய்	चिक्षिपुः	வைதார்கள்.
जगर्जुः	சிங்கநாதம் செய்தார்	सायकान् च	பாணங்களையும்
	கள்.	जगृहुः च	கைப்பற்றினார்கள்.

क्ष्वेलितास्फोटनिनदैश्चால च वसुन्धरा । रक्षसां सिंहनादैश्च पुस्फोटैव तदाऽम्बरम् ॥

வசுந்ஹரா ச } பூமியும்
 க்ஷ்வேலிதா- } குதியல்களுடையவும்
 ஸ்போடநினடே: } கைதட்டுதல்களுடை
 யவும் சத்தங்களால்
 ச்சாந } அதிர்ந்தது.
 ததா } அப்பொழுது

அம்பரம் } ஆகாயமும்
 ரக்ஷஸா } அரக்கர்களின்
 சிங்கநாடே: } சிங்கநாதங்களால்
 புஸ்போட் இவ } வெடிப்பதுபோலிருந்
 தது.

तेऽभिनिष्क्रम्य मुदिता राक्षसेन्द्रा महाबलाः । ददृशुर्वाणरानीकं समुद्यतशिलानगम् ॥

தே } அந்த
 மஹாவலா: } மகாபலசாலிகளாகிய
 ராக்ஷசேந்த்ரா: } ராக்ஷஸோத்தமர்கள்
 முதிதா: } சந்தோஷங்கொண்டு

அபினிஷ்ரம்ய } சென்று
 சமூதயதசிலானம } உயர்த்தியமலைகளையும்
 வானரானிக் } வானரச்சேனையை
 தத்ரு: } கண்டார்கள்.

हरयोऽपि महात्मानो ददृशुर्नैर्ऋतं बलम् । हस्त्यश्वरथसंवाधं किङ्किणीशतनादितम् ॥४३॥
 नीलजीमूतसङ्काशं समुद्यतमहायुधम् । दीप्तानलरविप्रख्यैः सर्वतो नैर्ऋतैर्वृतम् ॥ ४४ ॥

மஹாத்மான: } மகா ஆற்றல்கொண்ட
 வர்களாகிய
 ஹரய: அபி } வானரர்களும்
 ஹஸ்த்யஸ்வரதஸம்வாஹம் } யானை, குதிரை, தேர்
 இவைகளால் நிறைந்
 ததும்
 கிங்கினிசதநாதிதம் } அனேகம் சதங்கைகள்
 ஒலிக்கப்பெற்றதும்
 நில்ஜிமூதஸங்காசம் } கரிய மேகங்களை
 நிகர்த்ததும்

சமூதயதமஹாயுதம் } உயர்த்தப்பிடித்த
 சிறந்த ஆயுதங்களை
 யுடையதும்
 திப்தானல- } கொழுந்துவிட்டுெரி
 ரவிப்ரக்யை: } யும் அக்னியையும்
 சூரியனையும் நிகர்த்த
 நைர்ஹுதே: } ராக்ஷஸர்களால்
 சர்வத: } எங்கும்
 வுதம் } சூழப்பட்டிருக்கிறது
 நைர்ஹுதம் } அரக்க [மான
 பலம் } படையை
 தத்ரு: } கண்டார்கள்.

तदृष्ट्वा बलमायान्तं लब्धलक्षाः पुवङ्गमाः । समुद्यतमहाशैलाः संप्रणेदुर्महाबलाः ॥ ४५ ॥

மஹாவலா: } மகாபலசாலிகளாகிய
 புவங்கமா: } வானர்கள்
 தத } அந்த
 பலம் } படையை
 ஆயான்தம் } எதிர்த்துவருகின்ற
 தாய்

தத்ரு } பார்த்து
 லப்தலக்ஷா: } ஏற்ற லக்ஷ்யம் கிடைத்
 தவர்களாய்
 சமூதயதமஹாசைலா: } உயர்த்தப்பட்ட பெ
 ரும் மலைகளையுடைய
 வர்களாகி
 சம்ப்ரணேது: } ஆரவாரம் செய்தார்
 கள்.

अमृत्यमाणा रक्षांसि प्रतिनर्दन्ति वानराः

॥ ४६ ॥

वानराः

வானர்கள்

रक्षांसि

அரக்கர்களை

अमृत्यमाणाः

பொருதவர்களாய்

प्रतिनर्दन्ति

எதிர்ப்புழக்கமிட்

டார்கள்.

ततः समुद्रघुष्ट्रवं निशम्य रक्षोगणा वानरयूथपानाम् ।

अमृत्यमाणाः परहर्षमुग्रं महाबला भीमतरं विनेदुः

॥ ४७ ॥

महाबलाः

மகாபலசரலிகளான

रक्षोगणाः

அரக்கக்கூட்டங்கள்

ततः

அப்பொழுது

वानरयूथपानां

வானரசேனைத்தலைவர்

समुद्रघुष्ट्रवं

பேரிரைச்சலை [களின்

निशम्य

கேட்டு

उग्रं

கொடியதான

परहर्षं

சத்ருக்களின் சந்தேதா

ஷத்தை

अमृत्यमाणाः

பொருதவர்களாய்

भीमतरं

மிக்கபயங்கரமாக

विनेदुः

இரைச்சலிட்டனர்.

ते राक्षसबलं घोरं प्रविश्य हरियूथपाः । विचेरुद्यतैः शैलैर्नगाः शिखरिणो यथा ॥४८॥

ते

அந்த

हरियूथपाः

வானரசேனைத்தலை

घोरं

பயங்கரமான [வர்கள்,

राक्षसबलं

அரக்கச்சேனைக்குள்

प्रविश्य

புகுந்து

उद्यतैः

உயர்த்தப்பட்ட

शैलैः

மலைகளுடன்

शिखरिणः

கொடுமுடிகளைக்

கொண்ட

नगाः यथा

மலைகள் போன்றவர்

களாய்

विचेरुः

சஞ்சரிக்கலாயினர்.

केचिदाकाशमाविश्य केचिदुर्व्यां प्लवङ्गमाः । रक्षःसैन्येषु संक्रुद्धाश्चैर्द्रुमशिलायुधाः ॥४९॥

द्रुमांश्च विपुलस्कन्धान्गृह्य वानरपुङ्गवाः

॥ ५० ॥

केचित्

சில

द्रुमशिलायुधाः

மரங்களையும் மலைகளை
யும் ஆயுதமாய்க்
கொண்ட

प्लवङ्गमाः

வானர்கள்

आकाशं

ஆகாயத்தில்

प्रविश्य

புகுந்தும்

केचित्

சில

वानरपुङ्गवाः

வானரோத்தமர்கள்

संक्रुद्धाः

சினம் பூண்டு

विपुलस्कन्धान्

பெருங்கிளைகளுற்ற

द्रुमान्

மரங்களை

गृह्य

எடுத்துக்கொண்டு

उर्व्यां

பூமியில் [களிலும்

रक्षःसैन्येषु च

ராக்கைசைன்யங்-

चेरुः

சஞ்சரித்தார்கள்.

तद्युद्धमभवद्धोरं रक्षोवानरसंकुलम्

॥ ५१ ॥

रक्षोवानरसंकुलं

அரக்கர்களும் வான

ரர்களும் கைகலந்த

तत्

அந்த

युद्धं

யுத்தமானது

वोरं

பயங்கரமாய்

अभवत्

இருந்தது.

ते पादपशिलाशैलैश्चकुर्वष्टिमनूपमाम् । बाणौघैर्वार्यमाणाश्च हरयो भीमविक्रमाः ॥ ५२ ॥

भीमविक्रमाः	பயங்கரப்பிரதாப	पादपशिला-	மரங்களா லும், பாறை
ते	அந்த [சாலிகளான	शैलैः च }	களா லும், மலைகளா
हरयः	வானரர்கள்		லும்
बाणौघैः	பாணசமூகங்களால்	अनूपमां	ஒப்பற்ற
वार्यमाणाः	தகைபடுகின்றவர்	वृष्टिं	வர்ஷத்தை
	களாய்	चक्रुः	பொழிந்தார்கள்.

सिंहनादान्विनेदुश्च रणे वानरराक्षसाः । शिलाभिश्चूर्णयामासुर्यातुधानान्प्लवङ्गमाः ॥ ५३ ॥

रणे	போரில்	प्लवङ्गमाः	வானரர்கள்
वानरराक्षसाः च	வானரர்களும் அரக்	यातुधानान्	அரக்கர்களை
	கர்களும்	शिलाभिः	பாறைகளால்
सिंहनादान्	சிங்கநாதங்களை	चूर्णयामासुः	நெருக்குவித்தார்கள்.
विनेदुः	முழக்கினார்கள்.		

निजघ्नुः संयुगे क्रुद्धाः कवचाभरणावृतान् । केचिद्रथगतान्त्रीरान्गजवाजिगतानपि ॥ ५४ ॥

क्रुद्धाः	கோபங்கொண்ட	रथगतान्	ரதத்தின் மீதிருக்
केचित्	சிலர்	वीरान्	வீரர்களையும் [கின்ற
संयुगे	போரில்	गजवाजि-	யானைமீதும், குதிரை
कवचाभरणावृतान्	கவசங்களும் ஆபர	गतान् अपि }	மீதும் இருந்தவர்களை
	ணங்களும் பூண்டு	निजघ्नुः	புடைத்தார்கள். [யும்

निजघ्नुः सहसाऽऽपुत्य यातुधानान्प्लवङ्गमाः । शैलशृङ्गाचिताङ्गाश्च मुष्टिभिर्वान्तलोचनाः ॥

प्लवङ्गमाः	வானரர்கள்	वान्तलोचनाः च	விழிகள் பிதுங்கியவர்
शैलशृङ्गाचिताङ्गाः	{ மலைச்சிகரங்களால்	सहसा	விரைந்து [களாயுமாகி
	தாக்கப்பெற்ற அங்	आपुत्य	தாவி
	கங்களையுடையவர்க	यातुधानान्	அரக்கர்களை
	ளாயும்	निजघ्नुः	நையப்புடைத்தார்
मुष्टिभिः	முஷ்டிகளால்		கள்.

चेरुः पेतुश्च नेदुश्च तत्र राक्षसपुङ्गवाः । राक्षसाश्च शरैस्तीक्ष्णैर्विभिदुः कपिकुञ्जरान् ॥

राक्षसपुङ्गवाः	இராக்ஷஸோத்தமர்	राक्षसाः च	அரக்கர்களும்
तत्र	அப்பொழுது [கள்	कपिकुञ्जरान्	வானரோத்தமர்களை
चेरुः	திரிந்தார்கள்.	तीक्ष्णैः	கூரிய
पेतुः च	விழுந்தார்கள்.	शरैः	பாணங்களால்
नेदुः च	ஆரவாரஞ்செய்தார்	विभिदुः	பிளந்தார்கள்.
	கள்.		

शूलमुद्गरखड्गैश्च जघ्नुः प्रासैश्च शक्तिभिः । अन्योन्यं पातयामासुः परस्परजयैषिणः ॥ ५७ ॥
 रिपुशोणितदिग्धाङ्गास्तत्र वानरराक्षसाः । ततः शैलैश्च खड्गैश्च विसृष्टैर्हरिराक्षसैः ॥ ५८ ॥
 मुहूर्तेनावृता भूमिरभवच्छोणितापुता । विकीर्णपर्वताकारै रक्षोभिररिमर्दनैः ॥ ५९ ॥
 आसीद्वसुमती पूर्णा तदा युद्धमदान्वितैः ॥ ६० ॥

तव அப்பொழுது
 वानरराक्षसाः வானரர்களும், ராக்ஷ
 ஸர்களும்
 शैलैः च மலைகளாலும்
 खड्गैः च கத்திகளாலும்
 शूलमुद्गरखड्गैः च { சூலங்களாலும், முத்
 கரங்களாலும், பட்
 டாக்கத்திகளாலும்
 प्रासैः ஈட்டிகளாலும்
 शक्तिभिः च • வேல்களாலும்
 जघ्नुः தாக்கினார்கள்.
 परस्परजयैषिणः { ஒருவரையொருவர்
 ஜயிக்க விரும்புகின்
 றவர்களாய்
 रिपुशोणितदिग्धाङ्गाः சத்ருக்களின் ரத்தத்
 தில் மூழ்கியவராய்
 अन्योन्यं ஒருவரையொருவர்
 पातयामासुः வீழ்த்தினார்கள்.
 ततः அப்பொழுது

हरिराक्षसैः வானரர்களாலும் ரா
 க்ஷஸர்களாலும்
 विसृष्टैः விடுக்கப்பட்ட அவை
 களால்
 मुहूर्तेन சிறிதுநேரத்தில்
 भूमिः தரையானது
 आवृता மறைக்கப்பட்டதாய்
 शोणितापुता குருதிபெருகியதாய்
 अभवत् ஆனது.
 विकीर्णपर्वताकारैः சிறந்த மலைகளை
 நிகர்த்தவர்களும்
 अरिमर्दनैः சத்ருசம்ஹாரகர்
 களும்
 युद्धमदान्वितैः போர்மதம் கொண்ட
 வர்களும்மான
 रक्षोभिः அரக்கர்களால்
 वसुमती பூமியானது
 तदा அப்பொழுது
 पूर्णा நிரம்பியதாய்
 आसीत् ஆயிற்று.

आक्षिप्ताः क्षिप्यमाणाश्च भग्नशूलाश्च वानरैः । पुनरङ्गैस्तथा चक्रासन्ना युद्धमद्भुतम् ॥

वानरैः வானரர்களால்
 आक्षिप्ताः च இழுக்கப்பட்டவர்
 களும்,
 क्षिप्यमाणाः च எறியப்பட்டவர்களும்
 भग्नशूलाः तथा சூலங்கள் முறிக்கப்
 பட்டவர்களும்

अङ्गैः पुनः அங்கங்களாலேயே
 आसन्नाः எதிர்த்து
 अद्भुतं ஆச்சர்யமான
 युद्धं போரை
 चक्रुः செய்தார்கள்.

वानरान्वानरैरेव जघ्नुस्ते रजनीचराः । राक्षसान् राक्षसैरेव जघ्नुस्ते वानरा अपि ॥ ६२ ॥-

ते அந்த
 रजनीचराः அரக்கர்கள்
 वानरान् வானரர்களை
 वानरैः एव வானரர்களைக்கொண்
 டே
 जघ्नुः புடைத்தார்கள்.

ते அந்த
 वानराः अपि வானரர்களும்
 राक्षसान् அரக்கர்களை
 राक्षसैः एव அரக்கர்களைக்கொண்
 டே
 जघ्नुः புடைத்தார்கள்.

हरयो राक्षसाञ्जघ्नुर्द्रुमैश्च बहुशाखिभिः । तद्युद्धमभवद्घोरं रक्षोवानरसङ्कुलम् ॥ ६८ ॥

हरयः	வானர்கள்	रक्षोवानरसंकुलं	ராக்கூஸர்களும் வான ர்களும் கைகலந்த
बहुशाखिभिः	பல கிளைகளுற்ற	तत्	அந்த
द्रुमैः च	மரங்களா லும்	युद्धं	யுத்தமானது
राक्षसान्	அரக்கர்களை	घोरं	பயங்கரமாக
जघ्नुः	தாக்கினார்கள்.	अभवत्	இருந்தது.

क्षुरप्रैरर्धचन्द्रैश्च भल्लैश्च निशितैः शरैः । राक्षसा वानरेन्द्राणां चिच्छिदुः पादपाञ्छिलाः॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்	अर्धचन्द्रैः च	அர்த்தசந்திர பாணங் களா லும்
वानरेन्द्राणां	வானரோத்தமர்களு	निशितैः	கூரிய
पादपान्	மரங்களையும் [டைய	भल्लैः शरैः च	பல்ல பாணங்களா லும்
शिलाः	பாறைகளையும்	चिच्छिदुः	துண்டித்து வீழ்த்தி னார்கள்.
क्षुरप्रैः	கூர்ப்பா பாணங்க ளா லும்		

विकीर्णैः पर्वताग्रैश्च द्रुमैश्छिन्नैश्च संयुगे । हतैश्च कपिरक्षोभिर्दुर्गमा वसुधाऽभवत् ॥ ७० ॥

संयुगे	போரில்	हतैः	மாண்டுகிடந்த
विकीर्णैः	சிதறிக்கிடந்த	कपिरक्षोभिः च	வானர அரக்கர்களா
पर्वताग्रैः च	மலைச்சிகரங்களா லும்	वसुधा	பூமியானது [லும்
छिन्नैः	முறிந்துகிடந்த	दुर्गमा	புக முடியாததாய்
द्रुमैः च	மரங்களா லும்	अभवत्	இருந்தது.

ते वानरा गर्वितहृष्टचेष्टाः संग्राममासाद्य भयं विमुच्य ।

युद्धं तु सर्वे सह राक्षसैस्तैर्नानायुधाश्चक्रुरदीनसत्त्वाः

॥ ७१ ॥

अदीनसत्त्वाः	சலியா ஆற்றல் கொண்ட	संग्रामं	போரை
ते	அந்த	आसाद्य	கொண்டு
वानराः	வானர்கள்	गर्वितहृष्टचेष्टाः	{ செருக்கும் உத்ஸாக மும் கொண்ட செய . ஹற்றவர்களாய்
सर्वे तु	எல்லோரும்	तैः	அந்த
नानायुधाः	{ பல போர்க்கருவிக ளைக்கொண்டவர் களாய்	राक्षसैः	அரக்கர்களோடு
भयं	பயத்தை	सह	கூட
विमुच्य	விட்டொழித்து	युद्धं	போரை
		चक्रुः	செய்தார்கள்.

तस्मिन्प्रवृत्ते तुमुले विमर्दे प्रहृष्यमाणेषु वलीमुखेषु ।
निपात्यमानेषु च राक्षसेषु महर्षयो देवगणाश्च नेदुः

॥ ७२ ॥

तस्मिन्	அந்த	राक्षसेषु	அரக்கர்கள்
तुमुले	மிகக்கலவரமான	निपात्यमानेषु च	வீழ்த்தப்படுகை
विमर्दे	போர்		யிலும்
प्रवृत्ते	நடக்குங்கால்	महर्षयः	மகரிஷிகளும்
वलीमुखेषु	வானரர்கள்	देवगणाः च	தேவர்கணங்களும்
प्रहृष्यमाणेषु	உத்ஸாகமுறுகையி லும்	नेदुः	ஆரவாரித்தனர்.

ततो हयं मारुततुल्यवेगमारुह्य शक्तिं निशितां प्रगृह्य ।
नरान्तको वानरराजसैन्यं महार्णवं मीन इवाविवेश

॥ ७३ ॥

ततः	அப்பொழுது	शक्तिं	சக்தியாயுதத்தை
नरान्तकः	நராதகன்	प्रगृह्य	கைக்கொண்டு
मारुततुल्यवेगं	காற்றை நிகர்த்த வேகம் படைத்த	वानरराजसैन्यं	வானரமன்னனது சையத்திற்குள்
हयं	குதிரைமீது	मीनः	ஓர் மீன்
आरुह्य	ஏறிக்கொண்டு	महार्णवं इव	பெரிய கடலுள் எவ் வாறோ அவ்வாறே
निशितां	கூரிய	आविवेश	புகுந்தான்.

स वानरान्सप्त शतानि वीरः प्राप्तेन दीप्तेन विनिर्विभेद ।
एकक्षणेनेन्द्ररिपुर्महात्मा जघान सैन्यं हरिपुङ्गवानाम्

॥ ७४ ॥

वीरः	சூரனும்	प्राप्तेन	ஈட்டியால்
इन्द्ररिपुः	இந்திரசத்ருவும்	विनिर्विभेद	குத்தினான்.
महात्मा	பேராற்றல்கொண்ட	हरिपुङ्गवानां	வானரோத்தமர் களின்
सः	அவன் [வனுமான	सैन्यं	சையத்தை
सप्त शतानि	எழுநூறு	एकक्षणेन	ஒரு க்ஷணத்திலேயே
वानरान्	வானரர்களை	जघान	புடைத்துவிட்டான்.
दीप्तेन	ஜ்வலிக்கும்		

ददृशुश्च महात्मानं हयपृष्ठे प्रतिष्ठितम् । चरन्तं हरिसैन्येषु विद्याधरमहर्षयः ॥ ७५ ॥

विद्याधरमहर्षयः	வித்யாதரர்களும் மகரிஷிகளும்	प्रतिष्ठितं	இருப்பவனாய்
महात्मानं	மகாத்மாவாகிய	हरिसैन्येषु	வானரசையங்களில்
हयपृष्ठे	குதிரைமீது [அவனை	चरन्तं च	திரிபவனாக
		ददृशुः	பார்த்தார்கள்.

स तस्य ददृशे मार्गो मांसशोणितकर्दमः । पतितैः पर्वताकारैर्वानरैरभिसंवृतः ॥ ७६ ॥

तस्य	அவனது	वानरैः	வானரர்களால்
सः	அந்த	अभिसंवृतः	முழுண்டு
मार्गः	மார்க்கமானது		மாம்ஸங்களாலும்
पतितैः	வீழ்ந்துகிடந்த	मांसशोणितकर्दमः	{ ரத்தத்தாலும் சேறு
पर्वताकारैः	மலைகளை நிகர்த்த		ற்றதாய்
	தோற்றமுடைய	ददृशे	காணப்பட்டது.

यावद्विक्रमितुं बुद्धिं चक्रुः प्लवगपुङ्गवाः । तावदेतानतिक्रम्य निर्विभेदं नरान्तकः ॥ ७७ ॥

नरान्तकः	நராத்கண்	तावत्	அதற்குள்
यावत्	எதற்குள்	एतान्	இவர்களை
प्लवगपुङ्गवाः	வானரோத்தமர்கள்	अतिक्रम्य	ஆகரமித்து
विक्रमितुं	வகித்துத்தாக்க	निर्विभेद	பிளந்துவிட்டான்.
बुद्धिं चक्रुः	நினைத்தார்களோ,		

ज्वलन्तं प्रासमुद्यम्य सङ्ग्रामाग्रे नरान्तकः । ददाह हरिसैन्यानि वनानीव विभावसुः ॥

नरान्तकः	நராத்கண்	हरिसैन्यानि	வானரச்சென்யங்களை
संग्रामाग्रे	போர்முனையில்	विभावसुः	அக்னிபகவான்
ज्वलन्तं	ஜ்வலிக்கும்	वनानि	காடுகளை
प्रासं	சுட்டியை	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
उद्यम्य	உடர்த்திக்கொண்டு	ददाह	எரித்தான்.

यावदुत्पाटयामासुर्वृक्षाञ्छैलान्वनौकसः । तावत्प्रासहताः पेतुर्वज्रकृत्ता इवाचलाः ॥ ७९ ॥

वनौकसः	வானரங்கள்	वज्रकृत्ताः	வஜ்ராயுதத்தால்
वृक्षान्	மரங்களையும்		சிதைக்கப்பட்ட
शैलान्	மலைகளையும்		
उत्पाटयामासुः	பெயர்த்தெடுப்பதற்	अचलाः इव	மலைகள்போல
यावत् तावत्	குள்	पेतुः	கீழே சாய்ந்துவிட்
प्रासहताः	சுட்டியால் தாக்கப்பட்		டார்கள்.
	டவர்களாய்		

दिक्षु सर्वासु बलवान्विचचार नरान्तकः । प्रमृद्वन्सर्वतो युद्धे प्रावृत्काले यथाऽनिलः ॥

बलवान्	பலசாலியாகிய	प्रमृद्वन्	தவம்ஸம் செய்பவ
नरान्तकः	நராத்கண்	प्रावृत्काले	வர்ஷகாலத்தில் [ஞய்
युद्धे	போரில்	अनिलः	காற்று
दिक्षु	திக்குகள்	यथा	எப்படியோ
सर्वासु	எல்லாவற்றிலும்		அப்படியே
सर्वतः	எதையும்	विचचार	திரிந்தான்.

न शेकुर्धावितुं वीरा न स्थातुं स्पन्दितुं भयात् ।
उत्पतन्तं स्थितं यान्तं सर्वान्विव्याध वीर्यवान्

॥ ८१ ॥

வீரா:	சூரர்கள் (வானரர்கள்)	वीर्यवान्	வீர்யவானாகும்
भयात्	திக்கிலால்	उत्पतन्तं	அவன் (அரக்கன்)
धावितुं	ஓடவும்	स्थितं	தாவுகின்றதையும்
शेकुः न	முடியவில்லை;	यान्तं	நிற்கின்றதையும்
स्थातुं	நிற்கவும்,	सर्वान्	செல்கின்றதையும்
स्पन्दितुं	அசையவும்,	विव्याध	யாவற்றையும்
न	முடியவில்லை.		தாக்கினான்.

एकेनान्तककल्पेन प्रासेनादित्यतेजसा । भिन्नानि हरिसैन्यानि निपेतुर्धरणीतले ॥ ८२ ॥

हरिसैन्यानि	வானரச் சைன்யங்கள்	प्रासेन	சட்டியைக்கொண்டு
अन्तककल्पेन	எமனை நிகர்த்த	भिन्नानि	பிளக்கப்பட்டவர்
एकेन	தனித்த ஒருவனால்	धरणीतले	பூமியில் [களாய்
आदित्यतेजसा	சூர்யவொளிகொண்ட	निपेतुः	விழுந்தார்கள்.

वज्रनिष्पेषसदृशं प्रासस्याभिनिपातनम् । न शेकुर्वानराः सोढुं ते विनेदुर्महास्वनम् ॥ ८३ ॥

वानराः	வானரர்கள்	सोढुं	சகிக்க
प्रासस्य	சட்டியின்	शेकुः न	முடியவில்லை.
वज्रनिष्पेषसदृशं	வஜ்ராயுதத்தின்	ते	அவர்கள்
	வீழ்ச்சிக்கொப்பாகிய	महास्वनं	பேரிரைச்சலாய்
अभिनिपातनं	தாக்குதலை	विनेदुः	கிசினார்கள்.

पततां हरिवीराणां रूपाणि प्रचकाशिरे । वज्रभिन्नाग्रकूटानां शैलानां पततामिव ॥ ८४ ॥

पततां	கீழ்விழுந்த	पततां	கீழேசாயும்
हरिवीराणां	வானரவீரர்களின்	शैलानां	மலைகளுடைய உருவங்
रूपाणि	உருவங்கள்		கள்
वज्रभिन्नाग्रकूटानां	{ வஜ்ராயுதத்தால் பிளப்புண்ட சிகர சமூகங்களுற்று	इव	எவ்விதமோ அவ்வித மே
		प्रचकाशिरे	விளங்கின.

ये तु पूर्वं महात्मानः कुम्भकर्णेन पातिताः । ते स्वस्था वानरश्रेष्ठाः सुग्रीवमुपतस्थिरे ॥

कुम्भकर्णेन	கும்பகர்ணனால்	ते	அந்த
ये	எந்த	वानरश्रेष्ठाः तु	வானரோத்தமர்களும்
महात्मानः	மகா ஆற்றலமைந்த	स्वस्थाः	ஸ்வபாவநிலைமைக்கு
पूर्वं	முன்பு [வர்கள்		வந்தவர்களாய்
पातिताः	வீழ்த்தப்பட்டார்	सुग्रीवं	சுகரீவனை
	கனோ	उपतस्थिरे	கிட்டினார்கள்.

विप्रेक्षमाणः सुग्रीवो ददर्श हरिवाहिनीम् । नरान्तकभयत्रस्तां विद्रवन्तीमितस्ततः ॥ ८६ ॥

सुग्रीवः	சுகரீவன்	विप्रेक्षमाणः	கவனித்து
हरिवाहिनीं	வானரச்சேனையை	इतस्ततः	இங்குமங்கும்
नरान्तकभयत्रस्तां	{ நரான்தகனிடம் பயத் தால் திகில்கொண்ட தாய்	विद्रवन्तीं	சிதறி ஓடுகின்றதாய்
		ददर्श	பார்த்தான்.

विद्रुतां वाहिनीं दृष्ट्वा स ददर्श नरान्तकम् । गृहीतप्रासमायान्तं हयपृष्ठे प्रतिष्ठितम् ॥ ८७ ॥

सः	அவன்	हयपृष्ठे	குதிரைமீது
वाहिनीं	சேனையை	प्रतिष्ठितं	ஏறிக்கொண்டு
विद्रुतां	ஓடினதாய்	गृहीतप्रासं	ஈட்டியைக்கொண்டு
दृष्ट्वा	கண்டு பின்	आयान्तं	எதிர்த்துவருகிறவ
नरान्तकं	நரான்தகனை	ददर्श	கவனித்தான். [அய்

अथोवाच महातेजाः सुग्रीवो वानराधिपः । कुमारमङ्गदं वीरं शक्रतुल्यपराक्रमम् ॥ ८८ ॥

महातेजाः	மகா ஆற்றல்கொண்ட வனும்	शक्रतुल्यपराक्रमं	இந்திரனுக்கொப்பான பராக்ரமம்கொண்ட
वानराधिपः	வானரமன்னனுமாகிய	वीरं	சூரனுமாகிய
सुग्रीवः	சுகரீவன்	अङ्गदं	அங்கதனைப்பார்த்து
अथ	அப்பொழுது	उवाच	பின்வருமாறு கட்ட ளையிட்டான்:
कुमारं	புதல்வனும்		

गच्छ त्वं राक्षसं वीरो योऽसौ तुरगमास्थितः । क्षोभयन्तं हरिबलं क्षिप्रं प्राणैर्वियोजय ॥

त्वं गच्छ	“நீ சென்றுவா.	हरिबलं	வானரச்சேனையை
यः	எந்த	क्षोभयन्तं	கலக்கும்
असौ	இந்த	राक्षसं	அரக்கனை
वीरः	வீரன்	क्षिप्रं	விரைவில்
तुरगं	குதிரைமீது	प्राणैः वियोजय	உயிர்வாங்கிவிடுவா
आस्थितः	வீற்றிருக்கின்றானே அந்த		யாக.”

स भर्तुर्वचनं श्रुत्वा निष्पपाताङ्गदस्ततः । अनीकान्मेघसङ्काशान्मेघानीकादिवांशुमान् ॥

सः	அந்த	अनीकात्	சேனையினின்று
अङ्गदः	அங்கதன்	अंशुमान्	சூரியபகவான்
ततः	அப்பொழுது	मेघानीकात्	மேகப்படலத்தி னினு
भर्तुः	தலைவரது		
वचनं	கட்டளையை	इव	எவ்விதமோ அவ்வி தமே
श्रुत्वा	கிரமேற்கொண்டு	निष्पपात	வெளியார்ந்தான்.
मेघसङ्काशात्	மேகத்தை நிகர்த்த		

शैलसङ्घातसङ्काशो हरीणाद्युत्तमोऽद्भुतः । रराजाद्भुतसन्नद्धः सधातुरिव पर्वतः ॥ ९१ ॥

हरीणां	வானரர்களுள்	अद्भुतसन्नद्धः	தோள்வளைகள்
उत्तमः	உத்தமனும்	सधातुः	அணிந்தவனாய்
शैलसङ्घातसङ्काशः	மலைப்பிளப்பை நிகர்த்த த தோற்றமுடைய வனுமான	पर्वतः इव	காவிக்கற்களோடு கூடிய பர்வதம் எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே விளங்கினான்.
अद्भुतः	அங்கதன்	रराज	

निरायुधो महातेजाः केवलं नखदंष्ट्रवान् । नरान्तकमभिक्रम्य वालिपुत्रोऽब्रवीद्वचः ॥ ९२ ॥

महातेजाः	மிக்க ஆற்றல்கொண்ட	नरान्तकं	நரான்தகனை
वालिपुत्रः	வாலிமைந்தன்	अभिक्रम्य	எதிர்த்து
निरायुधः	ஆயுதமேந்தாது	वचः	ஒரு சொல்லை
नखदंष्ट्रवान् } केवलं }	நகங்களையும், பற்களையும் மாத்திரம் கொண்டு	अब्रवीत्	பின் வருமாறு
			புகன்றான்:

तिष्ठ किं प्राकृतैरेभिर्हरिभिस्त्वं करिष्यसि । अस्मिन्वज्रसमस्पर्शं प्राप्तं क्षिप ममोरसि ॥

तिष्ठ	“சற்றுப் பொறு,	मम	எனது
एभिः	இந்த	अस्मिन्	இந்த
प्राकृतैः	பாமர	उरसि	மார்பில்
हरिभिः	குரங்குகளுடன்	वज्रसमस्पर्शं	வஜ்ராயுதத்தை நிகர்
त्वं	நீ		த்த வலிகொண்ட
करिष्यसि किं	செய்யப்போவ தென்ன?	प्राप्तं	சுட்டியை
		क्षिप	எறிவாய்.”

अद्भुतस्य वचः श्रुत्वा प्रचुक्रोध नरान्तकः । सन्दश्य दशनैरोष्ठं विनिश्चस्य भुजङ्गवत् ॥ ९५ ॥

क्रुद्धः	கோபங்கொண்டிருந்த வனும்	ओष्ठं	உதட்டை
नरान्तकः	மானிடர்களுக்கு மிருத்யுவுமான	सन्दश्य	சுடித்து
नरान्तकः	நரான்தகன்	वालिपुत्रं	வாலிபுதல்வனாகிய
अद्भुतस्य	அங்கதனுடைய	अद्भुतं	அங்கதனை
वचः	சொல்லை	अभिगम्य	கிட்டி
श्रुत्वा	கேட்டு	भुजङ्गवत्	சர்ப்பம்போல்
दशनैः	பற்களால்	विनिश्चस्य	பெருமூச்செறிந்து
		प्रचुक्रोध	கடுகடுத்தான்.

प्रासं समाविध्य तदाऽङ्गदाय समुज्ज्वलन्तं सहसोत्ससर्ज ।

स वालिपुत्रोरसि वज्रकल्पे बभूव भूमौ न्यपतच्च भूमौ

॥ ९६ ॥

ததா அப்பொழுது
சமுவலந்த் ஜ்வலிக்கும்
பாசம் ஈட்டியை
சாமவித்ய சுழற்றி
அங்கதன்மீது
சஹசா விரைந்து
உத்சசர்ஜ எறிந்தான்.
ச: அது

வஜ்ரகல்பே வஜ்ராயுதத்தை
நிகர்த்த
வாலிபுத்ரோரசி வாலிபுத்ரனது
மார்பில்
பய: முறிவுண்டதாய்
வபூவ ஆனது;
பூமௌ ச பூமியிலும்.
ந்யபதத் விழுந்துவிட்டது.

तं प्रासमालोक्य तदा विभ्रं सुपर्णकृत्तोरगभोगकल्पम् ।

तलं समुद्यम्य स वालिपुत्रस्तुरङ्गं तस्य जघान मूर्ध्नि

॥ ९७ ॥

ததா அப்பொழுது
ச: அந்த
வாலிபுத்ர: வாலிமைந்தன்
தம் அந்த
பாசம் ஈட்டியை
சுபர்ணகூத்ரோ- } கருடபகவானால் துண்
பொகல்ய } டுண்ட சர்ப்பத்தின்
உடலை நிகர்த்து

விப்ரம் முறிவுண்டதாய்
அலோக்ய பார்த்து
தலம் உள்ளங்கையை
சமுகமய ஒங்கி
தச்ய அவனது
தரங்கம் குதிரையை
மூர்ச்சி தலையில்
ஜகான அறைந்தான்.

निमग्नतालुः स्फुटिताक्षितारो निष्क्रान्तजिह्वोऽचलसंनिकाशः ।

स तस्य वाजी निपपात भूमौ तलप्रहारेण विशीर्णमूर्धा

॥ ९८ ॥

தச்ய அவனது
அதலசன்னிகாச: மலையை நிகர்த்த
ச: வாஜி அந்தக் குதிரை
தலப்ரஹேரண உள்ளங்கையறையால்
விசீர்ணமூர்ச்சா மண்டையுடைந்து,

நிமக்னதாலு: கடைவாய் நசுங்கி
ஸ்புடிதாக்ஷிதார: கருவிழிகள் தெறித்து
நிஷ்க்ரான்தஜிஹ்: நாக்கு பிதுங்கி
பூமௌ பூமியில்
நிபபாத சாய்ந்தது.

नरान्तकः क्रोधवशं जगाम हतं तुरङ्गं पतितं निरीक्ष्य ।

स मुष्टिमुद्यम्य महाप्रभावो जघान शीर्षे युधि वालिपुत्रम्

॥ ९९ ॥

யுதி போரில்
நரான்தக: நரான்தகன்
தரங்கம் குதிரையை
ஹத் மாண்டு
பதितம் விழுந்ததாய்
நிரீக்ஷ்ய கண்டு
க்ரோதவசம் ஜகாம கோபம் மூண்டான்.

மஹாப்ரபாவ: மிக மகிமைவாய்ந்த
ச: அவன்
முடி முஷ்டியை
உத்யம உயர்த்தி
வாலிபுத்ர வாலிபுதல்வனை
சீர்ச்சி சிரவில்
ஜகான புடைத்தான்.

अथाङ्गदो मुष्टिविभिन्नमूर्धा सुस्राव तीव्रं रुधिरं भृशोष्णम् ।

मुहुर्विज्ज्वाल मुमोह चापि संज्ञां समासाद्य विसिष्मिये च ॥ १०० ॥

अथ	அப்பொழுது
அங்ஙத:	அங்கதன்
முடிவிभिन्नமூர்धा	முஷ்டியால் தலை பிளவுண்டவனாகி
भृशोष्णं	மிகக்கொதிப்புண்ட
रुधिरं	ரத்தத்தை
तीव्रं	அதிகமாய்
सुस्राव	ஒழுக்கினான்.

मुहुः	மிகவும்
विज्ज्वाल	தபித்தான்.
च च	அக்கணமே
मुमोह	உணர்விழந்தான்.
संज्ञां	தெளியவை
समासाद्य	அடைந்து
विसिष्मिये अपि	ஆச்சர்யமும் கொண்டான்.

अथाङ्गदो वज्रसमानवेगं संवर्त्य मुष्टिं गिरिशृङ्गकल्पम् ।

निपातयामास तदा महात्मा नरान्तकस्योरसि वालिपुत्रः ॥ १०१ ॥

अथ	பின்னர்
वालिपुत्रः	வாலிபுத்தல்வனும்
महात्मा	பேராற்றல்கொண்ட
अङ्गदः	அங்கதன் [வனுமாகிய
तदा	அப்பொழுது
गिरिशृङ्गकल्पं	மலைச்சிகரத்தை நிகர்த்த

मुष्टिं	முஷ்டியை
वज्रसमानवेगं	வஜ்ராயுதத்தை நிகர்த்த வேகமுற்றதாய்
संवर्त्य	சுழற்றி
नरान्तकस्य	நரான்தகனுடைய
उरसि	மார்பில்
निपातयामास	வீழ்த்தினான்.

स मुष्टिनिष्पिष्टविभिन्नवक्षा ज्वालावमच्छोणितदिग्धगात्रः ।

नरान्तको भूमितले पपात यथाऽचलो वज्रनिपातभग्नः ॥ १०२ ॥

सः नरान्तकः	அந்த நரான்தகன் .
मुष्टिनिष्पिष्ट- विभिन्नवक्षाः	} முஷ்டியின் புடைப் பால் மார்பு பிளவுண்டவனாய்
ज्वालावम- च्छोणितदिग्धगात्रः	} ஜ்வாலையுடன் பொங்கிய ரத்தத்தால் தேகம் நனைந்தவனாய்

वज्रनिपातभग्नः	வஜ்ராயுதத்தின் வீழ்ச்சியால் பிளவுண்ட
अचलः	மலை
यथा	எப்படியோ, அப்படியே
भूमितले	பூப்பிரதேசத்தில்
पपात	வீழ்ந்துமாய்ந்து விட்டான்.

अथान्तरिक्षे त्रिदशोत्तमानां वनौकसां चैव महाप्रणादः ।

बभूव तस्मिन्निहतेऽय्यवीरे नरान्तके वालिसुतेन संख्ये ॥ १०३ ॥

अथ	அப்பொழுது
संख्ये	போரில்
वालिसुतेन	வாலிமைந்தனால்
अय्यवीरे	சிறந்தவீரனாகிய
तस्मिन्	அந்த
नरान्तके	நரான்தகன்

निहते	மாண்டவளவில்
अन्तरिक्षे	ஆகாயத்தில்
त्रिदशोत्तमानां च	தேவர்களுடையவும்
वनौकसां एव	வானரர்களுடையவும்
महाप्रणादः	பேரொலியானது
बभूव	உண்டாயிற்று.

अथाङ्गदो राममनःप्रहर्षणं सुदुष्करं तत्कृत्वान्हि विक्रमम् ।

विसिष्मिये सोऽयतिवीर्यविक्रमः पुनश्च युद्धे स बभूव हर्षितः ॥ १०४ ॥

अतिवीर्यविक्रमः	அதிக ஆண்மையு மாற்றலுமமைந்த	विक्रमं	வீரச்செயலை
सः	அந்த	कृतवान्	செய்து முடித்தவனாய்
अङ्गदः हि	அங்கதனும்	विसिष्मिये	கர்வங்கொண்டான்.
सुदुष्करं	செயற்கரியதும்	सः	அவன்
राममनः-	ஸ்ரீராமரது மனதிற்கு ஸந்தோஷம் விளை விப்பதுமான	अथ	அப்பொழுது
प्रहर्षणं अपि		पुनः च	மீளவும்
तत्		युद्धे	போரில்
	அந்த	हर्षितः	உத்ஸாகங்கொண்ட
		बभूव	ஆயினான். [வனாய்]

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकोनसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 17848

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3273

सप्ततितमः सर्गः—எழுபதாவது ஸர்க்கம். ॥ ७० ॥

देवान्तकादिवधः—தேவாந்தகன் முதலியவர்களின் வதம்.

नरान्तकं हतं दृष्ट्वा चुक्रुशुर्नैर्ऋतर्षभाः । देवान्तकस्त्रिमूर्धा च पौलस्त्यश्च महोदरः ॥ १ ॥

नैर्ऋतर्षभाः	நாகுஷஸோத்தமர் களாகிய	महोदरः च	மஹோதரனும்
देवान्तकः	தேவாந்தகனும்	नरान्तकं	நராந்தகனை
पौलस्त्यः	புலஸ்தவம்சத்தவனா	हतं	மாண்டவனாய்
त्रिमूर्धा च	த்ரிசிரஸும் [கிய	दृष्ट्वा	பார்த்து
		चुक्रुशुः	அலறியழுதார்கள்.

आरूढो मेघसङ्काशं वारणेन्द्रं महोदरः । वालिपुत्रं महावीर्यमभिदुद्राव वीर्यवान् ॥ २ ॥

मेघसङ्काशं	மேகத்தை நிகர்த்த	महोदरः	மகோதரன்
वारणेन्द्रं	சிறந்த யானைமீது	महावीर्यं	மகாவீர்யசாலியான
आरूढः	வீற்றிருந்த	वालिपुत्रं	வாலிபுதல்வனை
वीर्यवान्	வீர்யசாலியான	अभिदुद्राव	எதிர்த்தான்.

भ्रातृव्यसनसन्तप्तस्तथा देवान्तको बली । आदाय परिधं दीप्तमङ्गदं समभिद्रवत् ॥ ३ ॥

बली	பலவானாகிய	दीप्तं	ஜ்வலிக்கும்
देवान्तकः तथा	தேவாந்தகனும்	परिधं	உழலைத்தடியை
भ्रातृव्यसनसन्तप्तः	சகோதரனின் மரண	आदाय	கைக்கொண்டு
	த்தால் தவித்தவனாய்	अङ्गदं	அங்கதனை
		समभिद्रवत्	எதிர்த்தான்.

ரததாதித்யசங்காசம் யுத்தம் பரதவாஜிபி: | ஂஸ்த்யா ய திரிசிரா விரோ வாலிபுத்ததயாப்யயாது ||

விர:	விராணகிய	ஂஸ்த்யா	சூரியனை நிகர்த்தது
திரிசிரா: ஂத	திரிசிராஸம்	ரதம்	ரத்தத்தில் [மான
பரதவாஜிபி:	சிறந்த சூதிரைகளால்	ஂஸ்த்யா	ஏறிக்கொண்டு
யுத்தம்	பூட்டப்பெற்றதும்	வாலிபுத்த	அங்கதனை
		ப்யயாது	எதிர்த்தான்.

ச திரிபிதேவதர்ப்பணைநைகதேந்ரைபிதருத: | துத்யுத்யாடயாடாச தாவிதயததத: || 5 ||

ச:	அந்த	திபி:	மூவர்களால்
ஂதத:	அங்கதன்	ஂபிதருத:	எதிர்க்கப்பட்டவனாய்
தேவதர்ப்பணை:	தேவர்கள் செருக்கை	தாவிதய	பெருங்கிளைகளுற்ற
	சிறைத்த	துத்யு	மரமொன்றை
நைகதேந்ரை:	ராசுதஸோத்தமர்கள்	த்யாடயாடாச	பெயர் த்தெடுத்தான்.

தேவாந்தகாய தம் விரத்சித்யே சஹஸாஂதத: | தாதுதம் தாசாசம் தகோ தீததிவாசநிதம் || 6 ||

விர:	சூரணகிய	தம்	அந்த
ஂதத:	அங்கதன்	தாசாசம்	பெருங்கிளைகளுற்ற
தக:	இந்திரன்	தாதுதம்	பெரும்விருத்தத்தை
தீதம்	ஜவலிக்கும்	தேவாந்தகாய	தேவாந்தகன்மீது
ஂசநி	வஜ்ராயுதத்தை	சஹஸா	விரைந்து
ஂவ	எவ்வாறே, அவ்வாறே	த்சித்யே	எறிந்தான்.

திரிசிராஸ்தம் தரித்சுதே தரீராசீவித்யோதமீ: | ச துதம் துத்ததாலக்ய த்யுதயாத ததாஂத: ||

திரிசிரா:	திரிசிராஸ்	ஂதத:	அங்கதன்
தம்	அதை	ததா	அப்பொழுது
ஂசீவித்யோதமீ:	சார்ப்பங்களை நிகர்த்த	துதம்	மரத்தை
தரீ:	பாணங்களால்	துத்தம்	துண்டிக்கப்பட்டதாய்
தரித்சுதே	துண்டித்தெறிந்தான்.	ஂலக்ய	கண்டு
ச:	அந்த	த்யுதயாத	துள்ளியெழுந்தான்.

சம்வத்ய ததோ துதாஂத்சுதேலாசுத கதிதுதர: | தாந்தரித்சுதே தங்குததிரிசிரா நிசுதீ: தரீ: ||

ச:	அந்த	திசிரா:	திரிசிராஸ்
கதிதுதர:	வானரோத்தமன்	தங்குத:	கோபங்கொண்டு
தத:	அப்பொழுது	நிசுதீ:	சூரிய
துதாந்	மரங்களையும்	தரீ:	பாணங்களால்
சுதேலாந்	மலைகளையும்	தாந்	அவைகளை
வத்ய	பொழிந்தான்	தரித்சுதே	துண்டித்தெறிந்தான்.

லோசனே	கண்களிரண்டும்
பேதபு:	பிதுங்கிவிழுந்தன.
ச:	அந்த
வாரண:	யானை
வினாநாட	வீறிட்டது.

विषाणं चास्य निष्कृष्य वालिपुत्रो महाबलः । देवान्तकमभिप्लुत्य ताडयामास संयुगे ॥

ச்யுगे	போரில்	निष्कृष्य	பிடுங்கிக்கொண்டு
महाबलः	பலசாலியாகிய	अभिप्लुत्य	தாவிக்கிளம்பி
वालिपुत्रः	வாலிபுதல்வன்	देवान्तकं	தேவாந்தகனை
अस्य	இதனது	ताडयामास	புடைத்தான்.
विषाणं च	தந்தத்தையும்		

स विह्वलितसर्वाङ्गो वातोद्धूत इव द्रुमः । लाक्षारससवर्णं च सुस्नाव रुधिरं मुखात् ॥१६॥

सः	அவன்	मुखात्	வாயினின்று
वातोद्धूतः	காற்றால் அலையுண்ட	लाक्षारससवर्णं	செம்பஞ்சக்குழம்
द्रुमः इव	மரம்போல		பைப் போன்ற
विह्वलितसर्वाङ्गः	எல்லா அங்கங்களும் தளர்ந்தவனாய்	रुधिरं च	ரத்தத்தையும்
		सुस्नाव	கக்கினான்.

अथाश्वास्य महातेजाः कृच्छ्राद्देवान्तको बली । आविध्य परिधं घोरमाजघान तदाऽङ्गदम् ॥

अथ	பின்னர்	घोरं	பயங்கரமான
महातेजाः	ஆண்மை மிகுந்தவ	परिधं	உழலைத்தடியை
बली	பலசாலியுமான [னும்	आविध्य	சுழற்றி
देवान्तकः	தேவாந்தகன்	तदा	அப்பொழுது
कृच्छ्रात्	மிகச்சிரமப்பட்டு	अङ्गदं	அங்கதனை
आश्वास्य	களைப்பு நீங்கி	आजघान	தாக்கினான்.

परिधाभिहतश्चापि वानरेन्द्रात्मजस्तदा । जानुभ्यां पतितो भूमौ पुनरेवोत्पपात ह ॥१८॥

तदा	அப்பொழுது	जानुभ्यां	முழந்தாளிட்டு
परिधाभिहतः	உழலைத்தடியாலடிக்க ப்பெற்ற	भूमौ	பூமியில்
वानरेन्द्रात्मजः }	அங்கதனும்	पतितः	விழுந்தவனாய்
च अपि		पुनः एव	மீளவும்
		उत्पपात ह	எழுந்தான்.

तमुत्पतन्तं त्रिशिरास्त्रिभिर्बाणैरजिह्वगैः । घोरैर्हरिपतेः पुत्रं ललाटेऽभिजघान ह ॥ १९ ॥

त्रिशिराः	திரிசிரஸ்	अजिह्वगैः	நேராகப் பாயவல்ல வைகளும்
उत्पतन्तं.	எழும்	घोरैः	கொடியவைகளுமேன
त	அந்த	त्रिभिः बाणैः	மூன்று பாணங்களால்
हरिपतेः	வாஸிபின்	ललाटे	நெற்றியில்
पुत्रं	புதல்வனை	अभिजघान ह	அடித்தான்.

ततोऽङ्गदं परिक्षिप्तं त्रिभिर्नैर्ऋतपुङ्गवैः । हनुमानपि विज्ञाय नीलश्चापि प्रतस्थतुः ॥ २० ॥

ततः	அப்பொழுது	नैर्ऋतपुङ्गवैः	ராசுதேஸா த்தமர்
हनुमान् अपि	ஆஞ்சனேயரும்,		களால்
नीलः च अपि	நீலனும்	परिक्षिप्तं	சூழப்பட்டவனாய்
अङ्गदं	அங்கதனை	विज्ञाय	அறிந்து
लिभिः	மூன்று	प्रतस्थतुः	புறப்பட்டுவந்தார்கள்.

ततश्चिक्षेप शैलाग्रं नीलस्त्रिशिरसे तदा । तद्रावणसुतो धीमान्विभेद निशितैः शरैः ॥ २१ ॥

ततः	அப்பொழுது	रावणसुतः	ராவணன் மைந்தனும்
नीलः	நீலன்	तदा	அப்பொழுது
विशिरसे	திரிசிராவின்மீது	तत्	அதை
शैलाग्रं	மலைச்சிகரமொன்றை	निशितैः	கூரிய
चिक्षेप	வீசினான்.	शरैः	பாணங்களால்
धीमान्	புத்திமானாகிய	विभेद	பிளந்துவிட்டான்.

तद्वाणशतनिर्भिन्नं विदारितशिलातलम् । सविस्फुलिङ्गं सज्वालं निपपात गिरेः शिरः ॥

तद्वाणशत-}	அவனது அனேக	शिरः	சிகரம்
निर्भिन्न }	பாணங்களால் தாக்	सविस्फुलिङ्गं	நெருப்புப்பொறி
	கப்பட்டு		யுடனும்
विदारितशिलातलं	பெரும் பாறைகளும்	सज्वालं	ஜ்வாலையுடனும்
गिरेः	மலை [பிளவுண்ட]	निपपात	கீழ்விழுந்தது.

ततो जृम्भितमालोक्य हर्षाद्देवान्तकस्तदा । परिधेणाभिदुद्राव मारुतात्मजमाहवे ॥ २३ ॥

ततः	பின்னர்	मारुतात्मजं	ஆஞ்சனேயரை
देवान्तकः	தேவாந்தகன்	आलोक्य	பார்த்து
आहवे	போரில்	तदा	அப்பொழுது
हर्षात्	சந்தோஷத்தால்	परिधेण	உழலைத்தடியுடன்
जृम्भितं	துள்ளியெழுந்த	अभिदुद्राव	எதிர்த்தோடினான்.

तमापतन्तमुत्प्लुत्य हनुमान् मारुतात्मजः । आजघान तदा मूर्ध्नि वज्रकल्पेन मुष्टिना ॥ २४ ॥

तदा	அப்பொழுது	उत्प्लुत्य	தாவி
मारुतात्मजः	வாயுபுதல்வனாகிய	मूर्ध्नि	தலையில்
हनुमान्	ஹனுமார்	वज्रकल्पेन	வஜ்ராயுதத்தை
आपतन्तं	எதிர்த்துவரும்	मुष्टिना	முஷ்டியால் [நிகர்த்த]
तं	அவனை	आजघान	புடைத்தார்.

शिरसि प्रहरन्वीरस्तदा वायुसुतो बली । नादेनाकम्पयच्चैव राक्षसान् स महाकपिः ॥२५॥

वीர: குரூம்
 बली பலவானும்
 वायुसुत: वायுபுதல்வருமாகிய
 स: महाकपि: அந்த வானரோத்தமர்
 तदा அப்பொழுது

शिरसि சிரஸில்
 प्रहरन् புடைத்துக்கொண்டு
 नादेन கர்ஜனையால்
 राक्षसान् च एव அரக்கர்களைல்லோ
 अकम्पयत् ரையும்
 நடுங்கச்செய்தான்.

स मुष्टिनिष्पिष्टविकीर्णमूर्धा निर्वान्तदन्ताक्षिविलम्बिजिह्वः ।

देवान्तको राक्षसराजसूनुर्गतासुरव्यां सहसा पपात ॥ २६ ॥

स: அந்த
 राक्षसराजसूनु: ராவணன் புதல்வ
 देवान्तक: தேவாந்தகன்
 मुष्टिनिष्पिष्ट- } முஷ்டியின் குத்தால்
 विकीर्णमूर्धा } மண்டை சிதறி

निर्वान्तदन्ताक्षि- } பற்களும் கண்களும்
 विलम्बिजिह्व: } பிதுங்கி நாவு
 गतासु: மரித்தவனாய் [தொங்கி
 उर्व्यां பூமியில்
 सहसा சடக்கென
 पपात சாய்ந்தான்.

तस्मिन्हते राक्षसयोधमुख्ये महाबले संयति देवशत्रौ ।

क्रुद्धस्त्रिमूर्धा निशिताग्रमुग्रं वर्ष नीलोरसि बाणवर्षम् ॥ २७ ॥

संयति போரில்
 देवशत्रौ தேவசத்ருவும்
 महाबले மகாபலசாலியும்
 राक्षसयोधमुख्ये ராக்ஷஸவீரர்களுள்
 तस्मिन् அவன்
 हते மாளவும்

त्रिमूर्धा திரிசிரஸ்
 क्रुद्ध: சினங்கொண்டு
 नीलोरसि நீலனது மார்பில்
 उग्रं பயங்கரமான தும்
 निशिताग्रं கூரிய துணிகளுற்றது
 बाणवर्षं சரமாரியை [மான்
 वर्ष வர்ஷித்தான்.

महोदरस्तु संक्रुद्धः कुञ्जरं पर्वतोपमम् । भूयः समधिस्वशाशु मन्दरं रश्मिवानिव ॥ २८ ॥

ततो बाणमयं वर्षं नीलस्योरस्यपातयत् । गिरौ वर्षं तडिच्चक्रचापवानिव तोयदः ॥ २९ ॥

महोदर: तु மஹோதரனும்
 संक्रुद्ध: மிகச்சினந்து
 आशु விரைவில்
 भूय: மீளவும்
 पर्वतोपमं மலையை நிகர்த்த
 कुञ्जरं யானையொன்றில்
 रश्मिवान् கதிரவன்
 मन्दरं மந்தரமலையில்
 इव எவ்விதமோ அவ்
 விதமே

उरसि மார்பில்
 बाणमयं சரமயமான
 वर्षं மாரியை
 गिरौ பர்வதத்தில்
 तडिच्चक्र- } மின்னற்கூட்டங்களை
 चापवान् } யும், வானவில்லையும்
 कोण्ड கொண்ட
 तोयद: மேகம்
 वर्षं மழையை
 इव எப்படியோ அப்ப
 तत: அப்பொழுது [டியே
 अपातन् பொழிந்தான்.

समधिस्वशा
 नीलस्य

எறிக்கொண்டு
 நீலனது

ततः शरौघैरभिवर्ष्यमाणो विभिन्नगतः कपिसैन्यपालः ।

नीलो बभूवाथ निसृष्टगात्रो विष्टम्भितस्तेन महाबलेन

॥ ३० ॥

ततः
कपिसैन्यपालः
निसृष्टगात्रः अथ
नीलः
महाबलेन

அப்பொழுது
வானரச்சேனைத்
தலைவனும்
தேகக்கட்டமைந்த
நீலன் [வனும்1ன
மகா பலசாலிய1ன

तेन
शरौघैः
अभिवर्ष्यमाणः
विभिन्नगतः
विष्टम्भितः
बभूव

அவனால்
பாணவர்ஷங்களால்
வர்ஷிக்கப்பட்டு
உடல் பிளவுண்டு
திகைத்து நின்றவ
இருந்தான். [னாய்

ततस्तु नीलः प्रतिलभ्य संज्ञां शैलं समुत्पाद्य सवृक्षषण्डम् ।

ततः समुत्पत्य भृशोग्रवेगो महोदरं तेन जघान मूर्ध्नि

॥ ३१ ॥

ततः
नीलः तु
संज्ञां
प्रतिलभ्य
सवृक्षषण्डं
शैलं
समुत्पाद्य

அப்பொழுது
நீலனும்
தெளிவை
அடைந்து
மரக்கூட்டங்களோடு
கூடிய
மலையொன்றை
பிடுங்கிக்கொண்டு

ततः
समुत्पत्य
भृशोग्रवेगः
महोदरं
तेन
मूर्ध्नि
जघान

அவ்விடத்தினின்று
துள்ளியெழுந்து
மிகப் பயங்கரமான
வேகங்கொண்டு
மகோதரனை
அதனால்
தலையில்
புடைத்தான்.

ततः स शैलेन्द्रनिपातभग्नो महोदरस्तेन महाद्विपेन ।

विपोथितो भूमितले गतासुः पपात वज्राभिहतो यथाऽद्रिः

॥ ३२ ॥

ततः
सः
महोदरः
शैलेन्द्रनिपातभग्नः
तेन
महाद्विपेन
विपोथितः

அப்பொழுது
அந்த
மஹோதரன்
மாமலையின் வீழ்ச்சி
யால் தாக்கப்பட்டு
அந்த
பெரும் யானையுடன்
மரத்திக்கப்பட்டவ
னாய்

गतासुः
वज्राभिहतः
अद्रिः
यथा
भूमितले
पपात

மரித்தவனாகி
வஜ்ராயுதத்தால்
அடியுண்ட
பர்வதம்
எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
பூமிப்ரதேசத்தில்
சாய்ந்துவிட்டான்.

पितृव्यं निहतं दृष्ट्वा त्रिशिराश्चापमाददे । हनुमन्तं च संक्रुद्धो विव्याध निशितैः शरैः ॥

त्रिशिराः
पितृव्यं
निहतं
दृष्ट्वा
चापं
आददे

திரிகிரஸ்
சிறிய தந்தையை
மாண்டவனாய்
கண்டு
வில்லை
கைக்கொண்டான்.

संक्रुद्धः
हनुमन्तं च
निशितैः
शरैः
विव्याध

மிகச்சினந்து
ஹனுமாரையும்
கூரிய
பாணங்களால்
எய்தனன்.

स वायुसूनुः कुपितश्चिक्षेप शिखरं गिरेः । त्रिशिरास्तच्छरैस्तीक्ष्णैर्विभेद बहुधा बली ॥

सः वायुसूनुः	அந்த மாருதி	त्रिशिराः	திரிசிரஸ்
कुपितः	சினந்து	तत्	அதை
गिरेः	மலையினது	तीक्ष्णैः	கூரிய
शिखरं	சிகரமொன்றை	शरैः	கணைகளால்
चिक्षेप	வீசிஞர்.	बहुधा	பலவாக
बली	பலசாலியாகிய	विभेद	துண்டித்துவிட்டான்.

तद्व्यर्थं शिखरं दृष्ट्वा हुमवर्षं महाकपिः । विससर्ज रणे तस्मिन् रावणस्य सुतं प्रति ॥३५॥

महाकपिः	வானரோத்தமரான	रणे	போரில்
तत्	அந்த [அவர்	रावणस्य	ராவணனது
शिखरं	சிகரத்தை	सुतं प्रति .	குமாரனைக் குறி வைத்து
व्यर्थं	வீணாதாய்	हुमवर्षं	மரமாரியை
दृष्ट्वा	கண்டு	विससर्ज	விடுத்தார்.
तस्मिन्	அந்த		

तमापतन्तमाकाशे हुमवर्षं प्रतापवान् । त्रिशिरा निशितैर्वाणैश्चिच्छेद च ननाद च ॥३६॥

प्रतापवान्	பிரதாபசாலியாகிய	हुमवर्षं च	விருக்த வர்ஷத்தை
त्रिशिराः	திரிசிரஸ்	निशितैः	கூரிய
आकाशे	ஆகாசத்தில்	वाणैः	கணைகளால்
आपतन्तं	மேல் விழவரும்.	चिच्छेद	முறித்துவிட்டான்.
तं	அந்த	ननाद च	கர்ஜனைபுரிட்டான்.

ततो हनूमानुत्प्लुत्य ह्यांस्त्रिशिरसस्तदा । विददार नखैः क्रुद्धो गजेन्द्रं मृगराडिव ॥३७॥

ततः	அதனால்	त्रिशिरसः	திரிசிரஸின்
क्रुद्धः	சினங்கொண்ட	हयान्	குதிரைகளை
हनूमान्	அனுமார்	मृगराट्	ஓர் சிங்கம்
तदा	அப்பொழுது	गजेन्द्रं	யானையை
उत्प्लुत्य	தாவிக்கிளம்பி	इव	எவ்வாறோ, அவ்வாறே
नखैः	நகங்களால்	विददार	கிழித்துவிட்டார்.

अथ शक्तिं समादाय कालरात्रिमिवान्तकः । चिक्षेपानिलपुत्राय त्रिशिरा रावणात्मजः ॥

अथ	அப்பொழுது	इव	போல
रावणात्मजः	ராவணன் புதல்வன	शक्तिं	சக்தியாயுதத்தை
त्रिशिराः	திரிசிரஸ் [கூய	समादाय	கைக்கொண்டு
कालरात्रि	காளராத்திரியில்	अनिलपुत्राय	மாருதியின்மீது
अन्तकः	எமன்	चिक्षेप	விடுத்தான்.

दिवः क्षिप्तमिवोल्कां तां शक्तिं क्षिप्तमसङ्गताम् । गृहीत्वा हरिशार्दूलो बभञ्ज च ननाद च ॥

हरिशार्दूलः	வானரோத்தமரான அவர்	असङ्गतां	தடைபடாது
दिवः	ஆகாயத்தினின்று	क्षिप्तாं	எறியப்பட்ட
क्षिप्तां	எறியப்பட்ட	शक्तिं च	சக்தியாயுதத்தை
उल्कां	கொள்ளிக்கட்டை	गृहीत्वा	கைப்பற்றி
इव	போன்றதான	बभञ्ज	முறித்துவிட்டார்.
तां	அந்த	ननाद च	சிங்கநாதமும் செய் தார்.

तां दृष्ट्वा घोरसङ्काशां शक्तिं भग्नां हनूमता । प्रहृष्टा वानरगणा विनेदुर्जलदा इव ॥ ४० ॥

वानरगणाः	வானரசமூகங்கள்	भग्नां दृष्ट्वा	முறிபட்டதாய் கவனித்து
घोरसङ्काशां	பயங்கரத்தோற்ற	प्रहृष्टाः	ஆனந்தங்கொண்டவர் களாய்
तां	அந்த [முற்ற	जलदाः इव	மேகங்கள்போல்
शक्तिं	சக்தியை	विनेदुः	கர்ஜித்தனர்
हनूमता	அனுமாரால்		

ततः खड्गं समुचम्य त्रिशिरा राक्षसोत्तमः । निजघान तदा व्यूढे वायुपुत्रस्य वक्षसि ॥

ततः	அனந்தரம்	वायुपुत्रस्य	வாயுபுதல்வருடைய
राक्षसोत्तमः	ராக்கூஸோத்தமனாகிய	व्यूढे	விசாலமான
त्रिशिराः	திரிசிரஸ்	वक्षसि	மார்பில்
खड्गं	கத்தியை	तदा	அப்பொழுது
समुचम्य	ஒங்கி	निजघान	நாட்டினான்.

खड्गप्रहाराभिहतो हनूमान् मारुतात्मजः । आजघान त्रिशिरसं तलेनोरसि वीर्यवान् ॥

वीर्यवान्	வீர்யவானும்	तलेन	உள்ளங்கையால்
मारुतात्मजः	வாயுபுதல்வருமாகிய	त्रिशिरसं	திரிசிரஸை
हनूमान्	அனுமார்	उरसि	மார்பில்
खड्गप्रहाराभिहतः	கத்தியின் வெட்டால் தாக்கப்பட்டவராய்	आजघान	அறைந்தார்.

स तलाभिहतस्तेन स्रस्तहस्तायुधो भुवि । निपपात महातेजास्त्रिशिरास्त्यक्तचेतनः ॥ ४३ ॥

महातेजाः	ஆற்றல் மிகுந்த	त्यक्तचेतनः	உணர்விழந்து
सः	அந்த	स्रस्तहस्तायुधः	கைகளிலிருந்து ஆயு தங்கள் நழுவி
त्रिशिराः	திரிசிரஸ்	भुवि	பூமியில்
तेन	அவரால்	निपपात	வீழ்ந்துவிட்டான்.
तलाभिहतः	உள்ளங்கையால் அறையுண்டவனாய்		

स तस्य पततः खड्गं समाच्छिद्य महाकपिः । ननाद गिरिसङ्काशस्त्रासयन् सर्वनैर्ऋतान् ॥

ச:	அந்த	சமாச்சித்ய	கைப்பற்றி
गिरिसङ्काशः	மலையை நிகர்த்த	सर्वनैर्ऋतान्	எல்லா அரக்கர்
महाकपिः	வானரோத்தமர்		களையும்
पततः	விழுதும்	त्रासयन्	பயமுறுத்திக்
तस्य	அவனது		கொண்டு
खड्गं	கத்தியை	ननाद	காஜித்தார்.

अमृष्यमाणस्तं घोषमुत्पपात निशाचरः । उत्पत्य च हनूमन्तं ताडयामास मुष्टिना ॥४५॥

निशाचरः	அரக்கன்	उत्पत्य	எழுந்து
तं घोषं	அந்த நாதத்தை	हनूमन्तं च	அனுமாரையும்
अमृष्यमाणः	பொறுதவனாய்	मुष्टिना	முஷ்டியால்
उत्पपात	எழுந்தான்.	ताडयामास	குத்தினான்.

तेन मुष्टिप्रहारेण संचुकोप महाकपिः । कुपितश्च निजग्राह किरीटे राक्षसर्षभम् ॥ ४६ ॥

परवीरहा	சத்ருசம்ஹாரகரும்	कुपितः	கோபங்கொண்ட
महाकपिः च	வானரோத்தமரு		அவர்
	மாகும்	रोषताम्राक्षः	கோபத்தால் கண்கள்
हनुमान्	அனுமார்		சிவந்து
तेन	அந்த	राक्षसर्षभं	ராக்ஷஸோத்தம
मुष्टिप्रहारेण	முஷ்டியின் குத்தால்	राक्षसं	அரக்கனை [அகிய
संचुकोप	சினந்தார்.	किरीटे	கிட்டத்தில்
		निजग्राह	பற்றினார்.

स तस्य शीर्षाण्यसिना शितेन किरीटजुष्टानि सकुण्डलानि ।

क्रुद्धः प्रचिच्छेदं सुतोऽनिलस्य त्वष्टुः सुतस्येव शिरांसि शक्रः ॥ ४७ ॥

क्रुद्धः	சினங்கொண்ட	शितेन	சூரிய
सः	அந்த	असिना	கத்தியால்
अनिलस्य	வாயுபகவானது	शक्रः	இந்திரன்
सुतः	புதல்வர்	त्वष्टुः	த்வஷ்டாவின்
तस्य	அவனது	सुतस्य	புத்ரனின் (விருத்ரா
किरीटजुष्टानि	மகுடங்கள் புனைந்த		சுரனின்)
	வைகளுநம்	शिरांसि	தலைகளை
सकुण्डलानि	குண்டலமணிந்தவை	इव	எவ்வண்ணமோ
	களுமான		அவ்வண்ணமே
शीर्षाणि	தலைகளை	प्रचिच्छेद	அறுத்துத்தள்ளிநார்.

तान्यायताक्षायगसन्निभानि प्रदीप्तवैश्वानरलोचनानि ।

पेतुः शिरांसीन्द्ररिपोर्धरण्यां ज्योतींषि मुक्तानि यथाऽर्कमार्गात् ॥ ४८ ॥

इन्द्ररिपोः	இந்திரசத்ருவின்	शिरांसि	தலைகள்
तानि	அந்த	भर्कमार्गात्	சூர்யமார்க்கத்தினின்
आयताक्षणि	பெரும் கருவிழிக		று (அகாயத்தினின் று)
	ஒற்றவைகளும்	मुक्तानि	சிதறிய
अगसन्निभानि	மலைகளை நிகர்த்தவை	ज्योतींषि	நக்சத்திரங்கள்
	களும்	यथा	போல்
प्रदीप्तवैश्वानर- }	ஜ்வலிகேகும் அக்னி	धरण्यां	பூமியில்
लोचनानि }	போன்ற கண்களுந்	पेतुः	விழுந்தன.
	றவைகளுமான		

तस्मिन् हते देवरिपौ त्रिशिषे हनूमता शक्रपराक्रमेण ।

नेदुः प्लवङ्गाः प्रचचाल भूमी रक्षांस्यथो दुद्रुविरे समन्तात् ॥ ४९ ॥

देवरिपौ	தேவசத்ருவாகிய	नेदुः	ஆரவாரித்தார்கள்.
तस्मिन् त्रिशिषे	அந்த திரிகிரஸ்	भूमिः	பூமி
शक्रपराक्रमेण	இந்திரனது பிரதாபம்	प्रचचाल	அசைந்தது.
	கொண்ட	अथ	அப்பொழுது
हनूमता	ஆஞ்சனேயரால்	रक्षांसि	அரக்கர்கள்
हते	மாண்டவளவில்	समन्तात्	நாற்புறத்திலும்
प्लवङ्गाः	வானார்கள்	दुद्रुविरे	ஒடினார்கள்.

हतं त्रिशिरसं दृष्ट्वा तथैव च महोदरम् । हतौ प्रेक्ष्य दुराधर्षौ देवान्तकनरान्तकौ ॥ ५० ॥

चुकोप परमामर्षी मत्तो राक्षसपुङ्गवः । जग्राहार्चिष्मतीं घोरां गदां सर्वायसीं शुभाम् ॥

हेमपट्टपरिक्षिप्तां मांसशोणितफेनिलाम् । विराजमानां वपुषा शत्रुशोणितरञ्जिताम् ॥ ५२ ॥

तेजसा संप्रदीप्तायां रक्तमाल्यविभूषिताम् । ऐरावतमहापद्मसार्वभौमभयावहाम् ॥ ५३ ॥

राक्षसपुङ्गवः	ராக்ஷஸைத்தமனாகிய	चुकोप	சினம் மூண்டான்.
मत्तः	மத்தன்	अर्चिष्मतीं	ஜ்வாலைகளுடன்
त्रिशिरसं	திரிகிரஸ்ஸை		கூடியதும்
हतं दृष्ट्वा	மாண்டவனாகக் கண்டு	घोरां	பயங்கரமானதும்
तथा	அப்படியே	सर्वायसीं	முழு இரும்பாலான
महोदरं	மகோதரனையும்	शुभां	அழகியதும் [தும்
च	மாண்டவனாகக்கண்டு	हेमपट्टपरिक्षिप्तां	பொற்பட்டங்கள்
दुराधर्षौ	வெல்லற்கரிய		பிணைக்கப்பட்டதும்
देवान्तक-	தேவாந்தகனையும்	मांसशोणित-	மாம்சங்களாலும்,
नरान्तकौ एव }	நராந்தகனையும்	फेनिलां }	ரத்தத்தாலும் பூச்
हतौ	மாண்டவர்களாய்		சுண்டதும்
प्रेक्ष्य	கண்டு	वपुषा	ஒளிகொண்டு
परमामर्षी	மிகப்பொறுதவனாய்	विराजमानां	பிரகாசிக்கின்றதும்

शलुशोणितरजितां சத்ருக்களின் ரத்தத்
தால் சிவந்த துமான
तेजसा ஒளியால்
संप्रदीप्तायां ஜவலிக்கும் துனி
கொண்டதும்

रक्तमाल्य- } செவ்விய புஷ்பமாலே
विभूषितां } சூட்டப்பெற்றதும்

गदामादाय संक्रुद्धो मत्तो राक्षसपुङ्गवः ।

राक्षसपुङ्गवः ராக்ஷஸோத்தமனாகிய
मत्तः மத்தன்
संकुद्धः மிகச்சினந்து
गदां கதையை
आदाय கைக்கொண்டு

अथर्षभः समुत्पत्य वानरो रावणानुजम् ।

अथ அப்பொழுது
वानरः வானரனும்
बली பலசாலியுமாகிய
ऋषभः ரிஷபன்
समुत्पत्य தாவியெழுந்து
रावणानुजं ராவணன் தம்பியாகிய

तं पुरस्तात्स्थितं दृष्ट्वा वानरं पर्वतोपमम् ।

तं அந்த
पर्वतोपमं பர்வதத்தை நிகர்த்த
वानरं வானரனை
पुरस्तात् முன்னே
स्थितं நிற்பவனாக
दृष्ट्वा கண்டு

स तयाऽभिहतस्तेन गदया वानरर्षभः । भिन्नवक्षाः समाधूतः सुखाव रुधिरं बहु ॥ ५७ ॥

स: அந்த
वानरर्षभः வானரோத்தமன்
तेन அவனால்
तथा गदया அந்த கதையால்
अभिहतः அடியுண்டு

स संप्राप्य चिरात्संज्ञामृषभो वानरर्षभः । क्रुद्धो विस्फुरमाणोष्ठो महापार्श्वमुदैक्षत ॥ ५८ ॥

स: அந்த
वानरर्षभः வானரோத்தமனாகிய
ऋषभः ரிஷபன்
चिरात् கடைசியாய்
संज्ञा, உணர்வை

पौरावतमहापक्ष- } ஐராவதயானைக்கும்
सर्वभौमभयावहां } மகாபத்மயானைக்கும்,
சார்வபௌமயானைக்
கும் பயத்தைத்தா
வல்லதுமான

गदां கதையை
जग्राह கைக்கொண்டான்.

हरीन् समभिदुद्राव युगान्ताग्निरिव ज्वलन् ॥

युगान्ताग्निः इव பிரளயாக்னிபோல்
ज्वलन् ஜ்வலிக்கின்றவனாய்
हरीन् வானரர்களை
समभिदुद्राव எதிர்த்தான்.

मत्तानीकमुपागम्य तस्यौ तस्याग्रतो बली ॥

मत्तानीकं மத்தானிகளை (மகா
பார்ச்வனை)

उपागम्य கிட்டி
तस्य அவனது
अग्रतः முன்னிலையில்
तस्यौ நின்றான்.

आजवानोरसि क्रुद्धो गदया वज्रकल्पया ॥

क्रुद्धः சினங்கொண்ட
அவன் (அரக்கன்)
वज्रकल्पया வஜ்ரபுத்தை
गदया கதையால் [நிகர்த்த
उरसि மார்பில்
आजवान पुடைத்தான்.

भिन्नवक्षाः மார்புபிளவுண்டவனாய்
समाधूतः கடுக்கமுற்றவனாய்
रुधिरं ரத்தத்தை
बहु அதிகமாய்
सुखाव பெருக்கினான்.

संप्राप्य பெற்று
क्रुद्धः கோபங்கொண்டு
विस्फुरमाणोष्ठः உதடு துடிப்பவனாய்
महापार्श्व மகாபார்ச்வனை
उदैक्षत பார்த்தார்.

स वेगवान् वेगवदभ्युपेत्य तं राक्षसं वानरवीरमुख्यः ।

संवर्त्य मुष्टिं सहसा जघान बाह्वन्तरे शैलनिकाशरूपः ॥ ५९ ॥

ச:	அந்த	வேகவத்	வேகத் துடன்
வேகவான்	வேகசாலியாகிய	அभ्युपेत्य	கிட்டி
சைலனிகாசரூப:	மலையை நிகர்த்த உருவமுடைய	मुष्टिं	முஷ்டியை
வானரவீரமுக்ய:	வானரவீரத்தலைவர்	संवर्त्य	சுழற்றி
तं	அந்த	बाह्वन्तरे	மார்பில்
ராक्षஸ	அரக்கனை	सहसा	வலுக்கொண்டு
		जघान	குத்தினான்.

स कृत्तमूलः सहसेव वृक्षः क्षितौ पपात क्षतजोक्षिताङ्गः ।

तां चास्य घोरां यमदण्डकल्पां गदां प्रगृह्याशु तदा ननाद ॥ ६० ॥

ச:	அவன் (அரக்கன்)	अस्य	இவனுடைய
கூத்தமூல:	வேரறுக்கப்பட்ட	यमदण्ड कल्पां	எமதண்டத்தை நிகர்த்த
वृक्षः इव	மரம்போலவே	घोरां	பயங்கரமான
क्षितौ	பூமியில்	तां	அந்த
क्षतजोक्षिताङ्गः	அங்கங்கள் ரத்தத் தால் நனைந்தவனாய்	गदां च	கதையையும்
सहसा	சடக்கென	आशु	வெடுக்கென
पपात	வீழ்ந்தான்.	प्रगृह्य	பிடுங்கிக்கொண்டு
तदा	அப்பொழுது	ननाद	கர்ஜித்தார்.

मुहूर्तमासीत्स गतासुकल्पः प्रत्यागतात्मा सहसा सुरारिः ।

उत्पत्य सन्ध्याभ्रसमानवर्णस्तं वारिराजात्मजमाजघान ॥ ६१ ॥

सन्ध्याभ्रसमानवर्णः	மாலேமேகத்தை நிகர்த்த நிறமுடைய	सहसा	திடீரென
सुरारिः	தேவசத்ருவான	प्रत्यागतात्मा	உணர்வுற்றவனாய்
सः	அவன்	उत्पत्य	துள்ளியெழுந்து
गतासुकल्पः	மரித்தவனை நிகர்த்து	तं	அந்த
मुहूर्त	சிறிதுகாலம்	वारिराजात्मजं	வருணபுதல்வனை
आसीत्	இருந்தான்.	आजघान	புடைத்தான்.

स मूर्च्छितो भूमितले पपात मुहूर्तमुत्पत्य पुनः ससंज्ञः ।

तामेव तस्याद्रिवराद्रिकल्पां गदां समाविध्य जघान संख्ये ॥ ६२ ॥

संख्ये	போரில்	उत्पत्य	கிளம்பி
सः	அவன்	तस्य	அவனுடைய
मूर्च्छितः	மூர்ச்சையுண்டவனாய்	तां	அந்த
भूमितले	பூப்பிரதேசத்தில்	अद्रिवराद्रिकल्पां	பெரும் மரங்களையும் மலைகளையும் நிகர்த்த
मुहूर्त	சிறிதுநேரம்	गदां एव	கதையையே
पपात	விழுந்துகிடந்தான்.	समाविध्य	சுழற்றி
पुनः	மீளவும்	जघान	புடைத்தான்.
ससंज्ञः	பிரக்ஞையுற்றவனாய்		

सा तस्य रौद्रा समुपेत्य देहं रौद्रस्य देवाध्वरविप्रशत्रोः ।

विभेद वक्षः क्षतजं च भूरि सुखाव धात्वम् इन्द्राजः

॥ ६३ ॥

ரௌ	பயங்கரமான
சா	அது (கதை)
தேவாஹ்ர- விப்ரத்ர:	தேவர்களுக்கும், யா கங்களுக்கும் பிரரம் மணர்களுக்கும் சத் க்ரரான [ருவான
ரௌத்ய	அவனுடைய
தத்ய	தேகத்தை
தேஹ்	தாக்கி
சமுதேய	

வத:	மார்பை
விதே	பிளந்தது.
தூரி	அதிகமான
தததத்	ரத்தத்தையும்
ததிராஜ:	ஹிமவான்
தாத்வம்:	காவிநீரை
தூ	எவ்வண்ணமோ, அவ் வண்ணமே
சுதாவ	பெருக்கிற்று.

सोऽभिदुद्राव वेगेन गदां तस्य महात्मनः ।

॥ ६४ ॥

மஹாத்மன:	பெருந்தேகமுடைய
தத்ய	அவனது
கதா	கதையை

வேகன	ஆத்திரத்துடன்
ச:	அவன் (ரிஷபன்)
அபிதூதாவ	எதிர்த்தோடினான்.

गृहीत्वा तां गदां भीमामाविध्य च पुनः पुनः । मत्तानीकं महात्मानं जघान रणमूर्धनि ॥

ரணமூர்த்நி	போர்முனையில்
தா	அந்த
பிமா	பயங்கரமான
கதா	கதையை
கூஹிதா	கைக்கொண்டு

புன: புன: ச	மீண்டும், மீண்டும்
அவித்ய	சுழற்றி
மஹாத்மான்	பேருடல் படைத்த
மத்தானிக்	மஹாபார்சுவன
ததான	புடைத்தான்.

स स्वया गद्या भयो विशीर्णदशनेक्षणः । निपपात ततो मत्तो वज्राहत इवाचलः ॥६६॥

தத:	அப்பொழுது
ச:	அந்த
மத்த:	மகாபார்சுவன்
தத்ய	தனது
கத்ய	கதையால்
தத:	தாக்கப்பட்டு

விசீர்ணததனேதத:	பற்களும் கண்களும் தெறித்தவனாய்
வதிராத:	வஜ்ராயுதத்தால்
அதல:	மலை [அடியுண்ட
தூ	போல
நிபபாத	கீழே சாய்ந்து விட்டான்.

विशीर्णनयने भूमौ गतसत्त्वे गतायुषि । पतिते राक्षसे तस्मिन्विद्रुतं राक्षसं बलम् ॥६७॥

தரிமந்	அந்த
ராக்ஸே	அரக்கன்
விசீர்ணததனே	கண்கள் பிதுங்கி
கதசத்வே	ஆற்றலிழந்து
கதாயுசி	உயிரிழந்து

தூமூ	பூமியில்
ததितே	சாய்ந்தவனாகில்
ராக்ஸ	அரக்க
தல	சேனை
விதூதம்	ஓடவற்றது.

तस्मिन्हते भ्रातरि रावणस्य तन्नैर्ऋतानां बलमर्णवाभम् ।
त्यक्तायुधं केवलजीवितार्थं दुद्राव भिन्नार्णवसन्निकाशम्

॥ ६८ ॥

रावणस्य	ராவணனது	बलं	சேனையானது
भ्रातरि	பிராதாவான்	त्यक्तायुधं	ஆயுதங்களை எறிந்து விட்டு
तस्मिन्	அவன்	केवलजीवितार्थं	உயிர்மாத்திரமிருந்தால் போதுமென்று
हते	மாண்டவளவில்	भिन्नार्णवसन्निकाशं	கரை பிளந்த கடலை நிகர்த்ததாய்
तत्	அந்த	दुद्राव	சிதறி ஒடிற்று.
नैर्ऋतानां	அரக்கர்களின்		
अर्णवाभं	கடலை நிகர்த்த		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

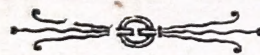
युद्धकाण्डे सप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 17916

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3241

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे द्वाविंशोऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்நிதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்திரண்டாவது தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

॥ शुद्धिपत्रम् ॥

पृष्ठम्	सर्गम्	श्लोकम्	पादम्	पक्ति	अवद्धम्	सुबद्धम्
39	4	114	2	..	फेनौघैर्नृत्यन्त	फेनौघैर्नृत
91	13	6	..	2	शक्तौ:	शक्तौ
129	18	16	..	1	வேற்க்கண்ட	வேற்க்க
253	32	12	..	2	आदिष्टं	आदिष्टं
255	32	21	1	..	चरिष्यामिति	चरिष्यामी
288	37	3	1	..	पनसस्तदा	पनसस्तथा
336	42	13	..	2	विविधानि	विविधान्
377	47	1	..	2	ररक्षु	ररक्षु:
432	54	4	1	..	शूरो	शूरा
458	57	22	..	2	मुहूर्तन	मुहूर्तेन
459	„	29	2	..	महता वृतः	महताऽऽवृ
469	58	32	1	1	महाद्रुमं	महाद्रुमां
473	58	59	..	2	मूर्ध्नि	मूर्ध्नि
502	59	114	1	..	भरतानुजोऽग्रै	भरतानुजोः
512	59	154	..	2	तथा	तदा
537	61	12	1	1	देव	देवा
553	63	20	2	..	व्यपरोष्यते	व्यवरोष्यते
555	63	28	2	..	नीतेयु	नीतेषु
563	64	13	..	2	अद्यापि	अद्यापि
574	65	32	2	..	रराजे	रराज
584	66	20	2	..	परिगम्य	परिक्रम्य
589	67	7-8	..	2	विपरिधावत्	विपरिधाव
609	67	109	..	2	प्रथितान्त्रमालाः	प्रथितान्त्रम्
640	69	49	..	1	प्रविश्य	आविश्य
656	70	21	..	2	निशितः	निशितैः

